Harry Potter™

Pocalul de Foc

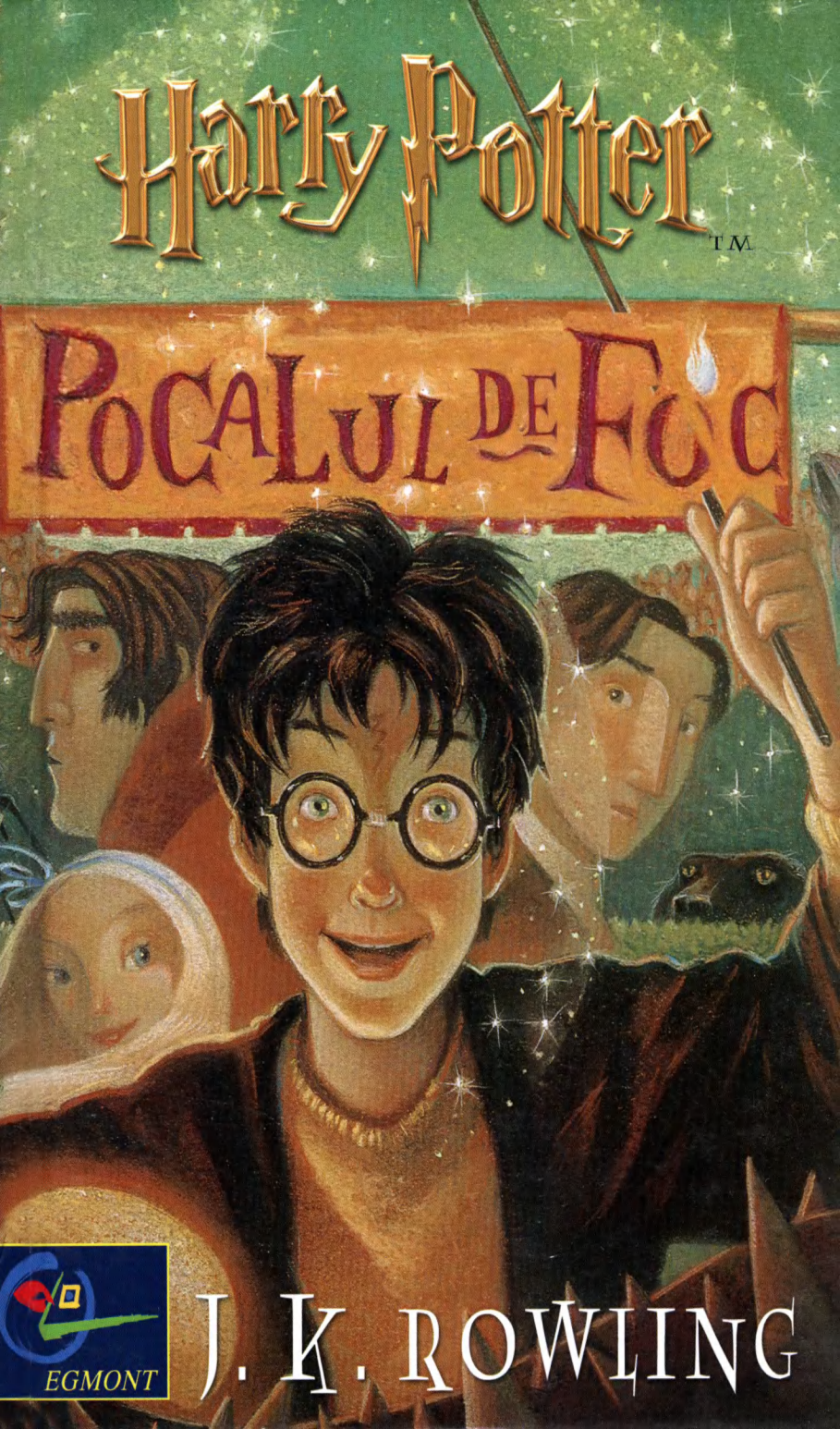

J. K. ROWLING

EGMONT

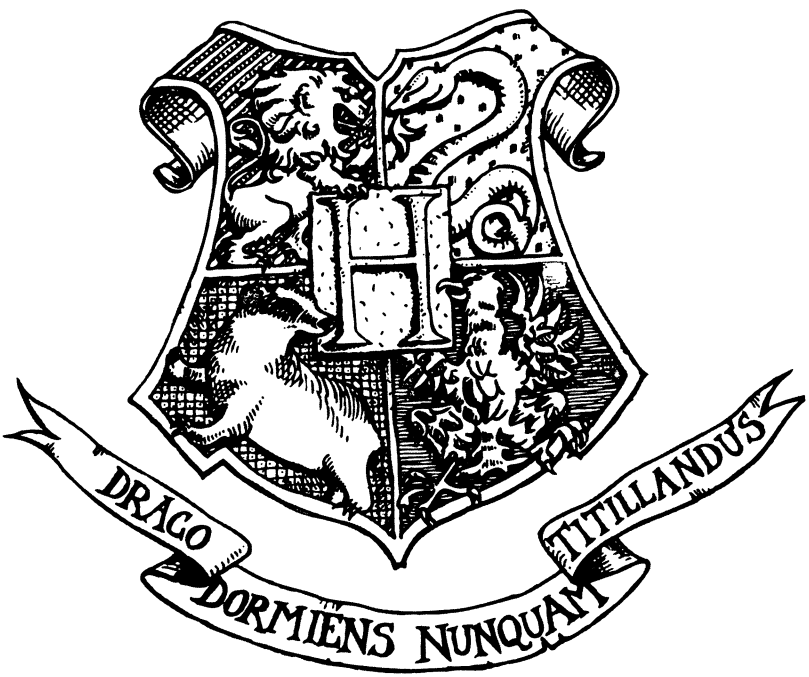
DRACO DORMIENS NUNQUAM TITILLANDUS

Harry Potter™

POCALUL DE FOC

DE J. K. ROWLING

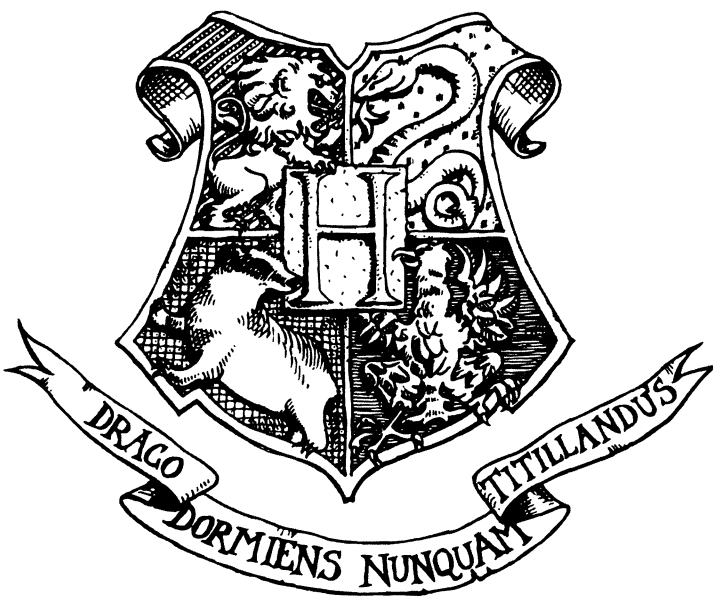

Traducere: ***Ioana Iepureanu***

EGMONT

„Copiii descoperă bucuria lecturii!"

Lui Peter Powling,
în memoria domnului Ridley,
și pentru Susan Sladden,
care l-a ajutat pe Harry
să iasă din nișa de sub scări.

— Capitolul I —

CASA CRUPLUD

Sătenii din Little Hangleton încă îi spuneau „Casa Cruplud", deși trecuseră mulți ani de când familia Cruplud locuise acolo. Casa era situată pe un deal, dominând satul, unele dintre ferestre fiind acoperite cu scânduri, cu țigle lipsă din acoperiș, iar iedera îneca nestăvilită fațada. Deși odată un conac impunător, și de departe cea mai mare și mai impresionantă clădire pe o distanță de câțiva kilometri împrejur, „Casa Cruplud" era acum invadată de igrasie, abandonată și nelocuită.

Localnicii din Little Hangleton erau cu toții de acord că vechea casă le inspira teamă. Acum o jumătate de secol, se întâmplase în ea ceva ciudat și îngrozitor, ceva despre care sătenilor mai în vârstă le plăcea să discute când nu mai aveau subiecte de bârfă. Povestea fusese întoarsă pe toate părțile de atâtea ori, și fusese „înflorită" în atâtea locuri, încât nimeni nu mai știa exact care era adevărul. Totuși, fiecare versiune a poveștii începea în același fel: „cu cincizeci de ani în urmă, la ivirea zorilor, într-o frumoasă dimineață de vară, pe când Casa Cruplud era încă bine îngrijită și impunătoare, o servitoare intrase în salon și îi găsise morți pe cei trei membri ai familiei Cruplud".

Urlând, servitoarea coborâse în fugă dealul în sat și adunase în jurul ei câți oameni putuse.

— Zăceau acolo cu ochii larg deschiși! Reci ca gheața! Încă îmbrăcați de cină! le zisese ea.

Poliția fusese chemată imediat și întregul Little Hangleton fusese cuprins de nebunie, de curiozitate și de un entuziasm mascat fără prea multă măiestrie. Nimeni nu-și răcise gura pretinzând că îi părea prea rău după familia Cruplud, pentru că toți membrii ei fuseseră chiar urâți de săteni.

Bătrânii soți Cruplud fuseseră bogați, snobi și grosolani, iar fiul lor, Tom, ajuns la maturitate, fusese și mai și. Toți sătenii erau curioși să afle identitatea ucigașului, fiindcă era cât se poate de clar că trei oameni aparent sănătoși nu puteau să moară din cauze naturale, toți în aceeași noapte.

În acea seară, „La Spânzuratul", localul satului, a avut parte de o vânzare nemaiîntâlnită până atunci. Tot satul venise să discute despre crime. Și nu venise degeaba! Sătenii fuseseră răsplătiți când bucătăreasa familiei Cruplud apăruse din senin în mijlocul lor și anunțase în localul cufundat subit în tăcere că un om pe nume Frank Bryce tocmai fusese arestat.

– Frank! exclamară mai mulți săteni. Niciodată!

Frank Bryce era grădinarul familiei Cruplud. Trăia singur într-o cabană amărâtă, pe terenurile „Casei Cruplud". Frank se întorsese din război cu un picior țeapăn și cu o aversiune cumplită pentru mulțimi și zgomote puternice. Lucrase pentru familia Cruplud de la început.

Urmă o îmbulzeală, care mai de care oferindu-se să-i cumpere bucătăresei de băut, pentru a auzi cât mai multe detalii.

– Eu am zis mereu că era ciudat, le spuse ea sătenilor care îi sorbeau fiecare cuvânt, după al patrulea pahar de vișinată. Foarte neprietenos. Sunt sigură că, dacă i-aș fi oferit o ceașcă de ceai și de o sută de ori, tot n-ar fi acceptat-o! Niciodată n-a fost dornic de companie, niciodată!

– Ei, și tu, acum, zise o femeie de la bar, omul a trecut printr-un război greu... Lui Frank îi place viața liniștită. Nu văd de ce ar fi ăsta un motiv să...

– Cine altcineva mai avea cheia de la ușa din spate, poți să-mi spui? răcni bucătăreasa. Dintotdeauna a existat o cheie de rezervă în cabana grădinarului! Ușa din spate n-a fost

forțată azi-noapte! Nici o fereastră spartă! Frank n-a avut decât să se strecoare până la casă, în timp ce noi dormeam cu toții...

Localnicii schimbară priviri întunecate.

– Întotdeauna am crezut că era ceva cu el, bombăni un om de la bar.

– L-a stricat războiul, așa zic eu, interveni proprietarul localului.

– Ți-am zis eu că nu-i bine să-l superi pe Frank, nu-i așa, Dot? zise o femeie entuziasmată dintr-un colț.

– Un temperament îngrozitor, întări Dot, dând cu putere din cap. Țin minte, pe vremea când era copil...

În dimineața următoare, aproape toată lumea din Little Hangleton era sigură că Frank Bryce îi omorâse pe membrii familiei Cruplud. Însă în orașul vecin, Great Hangleton, într-o secție de poliție întunecată și murdară, Frank repeta întruna, cu încăpățânare, că era nevinovat și că singura persoană pe care o văzuse pe lângă casă în ziua morții familiei Cruplud fusese un adolescent, un străin brunet și palid. Nimeni altcineva din sat nu văzuse un asemenea băiat, iar polițiștii erau convinși că era o închipuire de-ale lui Frank.

Când lucrurile începură să devină serioase pentru Frank, veni și raportul despre moartea membrilor familiei Cruplud și toate se schimbară.

Era cel mai ciudat raport primit vreodată în poliție. O echipă de doctori examinase cadavrele și ajunsese la concluzia că nici unul nu fusese otrăvit, înjunghiat, împușcat, strangulat, sufocat sau – după câte și-au putut da ei seama – rănit în vreun fel, câtuși de puțin. Mai mult, raportul continua să susțină, cu o nuanță de perplexitate evidentă, că toți păreau să fi fost sănătoși tun (în afară de faptul că erau morți, bineînțeles!). Doctorii au notat însă (de parcă erau hotărâți să găsească ceva în neregulă cu cadavrele) că fiecare dintre decedați avea întipărită pe chip o expresie de teroare. Dar, după cum au spus și polițiștii nedumeriți, cine a mai auzit ca trei oameni să moară de frică?

Având în vedere că nu exista nici o dovadă că cei trei membri ai familiei Cruplud fuseseră uciși, polițiștii au fost nevoiți să-i dea drumul lui Frank. Decedații au fost îngropați în cimitirul din Little Hangleton, iar mormintele lor au continuat să fie ținte ale curiozității pentru mult timp. Spre uimirea tuturor și privit cu suspiciune, Frank Bryce s-a întors la cabana sa de pe proprietatea familiei Cruplud.

– Din punctu' meu de vedere, i-a omorât și nu-mi pasă ce zic polițiștii, hotărî Dot în fața celor adunați în localul „La Spânzuratul". Și dacă ar avea puțină demnitate, ar pleca de aici, fiindcă știe prea bine ce credem toți despre el!

Însă Frank nu a plecat. A rămas să aibă grijă de grădină, pentru următoarea familie care a locuit în „Casa Cruplud" și apoi pentru următoarea, pentru că nici una dintre familii nu a rămas multă vreme. Poate că și din cauza lui Frank proprietarii spuneau că totul era învăluit într-o atmosferă neprietenoasă, iar casa, în absența unor stăpâni care să locuiască în ea, a început să se deterioreze.

*

Omul bogat care era proprietarul „Casei Cruplud" în prezent, nici nu trăia acolo și nici nu făcea nimic cu locuința. În sat se zvonea că o ținea din cauza „taxelor", deși nimeni nu era lămurit care erau acestea. Totuși, proprietarul continua să-l plătească pe Frank pentru grădinărit. Frank se apropia de vârsta de șaptezeci și șapte de ani, surd de-a binelea, cu piciorul mai țeapăn ca niciodată, însă putea fi încă văzut grădinărind pe lângă straturile de flori când era vreme bună. Cu toate acestea, buruienile începuseră să-i dea de furcă.

Dar buruienile nu erau singura problemă cu care era nevoit să se lupte bietul Frank. Băieții din sat își făcuseră un obicei să azvârle cu pietre în ferestrele „Casei Cruplud". Treceau cu bicicletele peste peluzele la care Frank muncea din greu să le întrețină. O dată sau de două ori, în urma unui pariu, chiar au intrat în casă. Știau că bătrânul Frank

era devotat casei și terenului din jur și îi amuza când îl vedeau șchiopătând prin grădină, fluturându-și toiagul și strigând supărat la ei. Frank credea că băieții îl chinuiau pentru că și ei, ca și părinții și bunicii lor, îl credeau un criminal. Așa că, într-o noapte de august, când s-a trezit și a observat ceva foarte straniu la vechiul conac, a presupus că era o nouă încercare a băieților de a-l pedepsi.

Îl trezise piciorul lui bolnav. Îl durea mai rău ca niciodată. Frank s-a trezit și a coborât în bucătărie, cu gândul de a-și umple din nou sticla cu apă caldă, pentru a-și calma durerile de la genunchi.

Fiind în dreptul chiuvetei, pe când umplea ibricul cu apă, a ridicat privirea către „Casa Cruplud" și a văzut o lumină licărind la etajul superior. Frank și-a dat seama imediat ce se întâmpla. Băieții intraseră iar în casă și, după luminița care licărea, făcuseră un foc.

Frank nu avea telefon și, oricum, își pierduse încrederea în poliție, de când fusese interogat pentru uciderea familiei Cruplud. A pus imediat ibricul jos, a urcat în dormitor cât de repede a putut și s-a întors imediat, îmbrăcat, în bucătărie. A luat cheia veche și ruginită din cârligul de lângă ușă și toiagul, care era sprijinit de perete, și a pornit în noapte.

A pătruns în bucătăria întunecată a conacului. Frank nu mai intrase în ea de mulți ani. Cu toate acestea, deși era foarte întuneric, și-a amintit unde era ușa către hol și a șchiopătat către ea, cu mirosul de igrasie în nări și cu urechile ciulite, în așteptarea unui sunet, a unor pași sau a unor voci de deasupra. Ajunse în hol, unde era puțin mai multă lumină din cauza ferestrelor baricadate, care se aflau de o parte și de alta a ușii de la intrare, și începu să urce scările, binecuvântând praful gros de pe treptele de piatră, care îi atenua zgomotul făcut de picioarele și de toiagul său.

La etaj, Frank o luă la dreapta și văzu imediat unde erau intrușii: la capătul holului, o ușă era întredeschisă și o luminiță răzbătea prin deschizătură, aruncând o rază aurie pe podeaua neagră. Frank se apropie tot mai mult, strângând

toiagul cu putere. La câțiva metri de ușă, reuși să vadă o parte îngustă din camera de după ușă. Vedea și focul aprins în șemineu, ceea ce îl surprinse foarte tare. Se opri și ascultă cu atenție, pentru că din cameră se auzea vocea unui bărbat. I se păru a fi o voce timidă și temătoare.

– A mai rămas puțin în sticlă, Înălțimea Voastră, dacă vă mai este foame...

– Mai târziu, spuse o altă voce.

Și aceasta aparținea unui bărbat, însă era neobișnuit de ascuțită și rece ca o rafală bruscă de vânt înghețat. Ceva din vocea aceea îi dădu fiori lui Frank.

– Du-mă mai aproape de foc, Șobo!

Frank își lipi urechea dreaptă de ușă, pentru a auzi mai bine. O sticlă era pusă pe o suprafață tare. Apoi auzi cum era împins un scaun greu. Frank zări un omuleț, cu spatele către ușă, care potrivea scaunul. Purta o pelerină neagră, lungă, iar la spate avea o porțiune de chelie. Apoi dispăru iarăși din vedere.

– Unde este Nagini? spuse vocea înghețată.

– Nu... nu știu, Înălțimea Voastră, spuse prima voce neliniștită. A plecat să exploreze casa, presupun...

– Să îl mulgi înainte să ne retragem, Șobo, spuse vocea stăpânului. O să am nevoie de hrană pe timpul nopții. Călătoria asta m-a obosit foarte tare.

Cu fruntea încrețită, Frank își apropie urechea bună și mai tare de ușă, ascultând cu mare atenție. Urmă o pauză și apoi omul căruia i se spunea Șobo vorbi din nou.

– Înălțimea Voastră, pot să vă întreb cât vom rămâne aici?

– O săptămână, spuse vocea glacială. Poate mai mult. Locul este destul de confortabil, iar planul meu nu poate fi aplicat încă. Ar fi o prostie să acționăm înainte să se termine Cupa Mondială la Vâjthaț.

Frank își băgă un deget noduros în ureche și îl roti cu forță. Avea ceară în ureche, negreșit. Auzise „Vâjthaț", care nici măcar nu era un cuvânt!

– Cu... Cupa Mondială la Vâjthaț, Înălțimea Voastră? repetă Șobo. (Frank își bagă degetul și mai tare în ureche.) Iertați-mă, dar nu înțeleg... De ce să așteptăm până se termină Cupa Mondială?

– Pentru că, tontule, la acest eveniment vin în țară mii de vrăjitori din toată lumea și fiecare netrebnic din Ministerul Magiei va fi la post, cu ochii în patru după lucruri neobișnuite, verificând într-una pe toată lumea. Vor fi întărite măsurile de securitate, pentru ca Încuiații să nu observe nimic. Așa că trebuie să mai așteptăm.

Frank renunță, nu mai încercă să-și curețe urechea. Auzise cu adevărat cuvintele „Ministerul Magiei", „vrăjitori" și „Încuiați". Evident că fiecare dintre aceste expresii însemna ceva secret, iar Frank nu știa decât două tipuri de oameni care vorbeau cifrat: spionii și criminalii. Își strânse iar toiagul și ascultă cu o atenție sporită.

– Deci, Înălțimea Voastră, sunteți hotărât? întrebă Șobo încetișor.

– Sigur că sunt hotărât, Șobo!

Acum, în vocea glacială apăruse și un ton amenințător.

Urmă o scurtă pauză și apoi vorbi Șobo, în mare grabă, de parcă se străduia să deschida gura înainte de a-și pierde curajul.

– Dar s-ar putea rezolva fără Harry Potter, Înălțimea Voastră...

O altă pauză, și mai lungă, apoi:

– Cum? Fără Harry Potter? murmură vocea înghețată. Am înțeles...

– Înălțimea Voastră, nu o spun pentru că mi-ar păsa de băiat! zise Șobo, cu un glas din ce în ce mai ascuțit. Băiatul nu înseamnă nimic pentru mine, absolut nimic! Însă dacă am folosi un alt vrăjitor sau vrăjitoare – oricare ar fi – ar merge mult mai rapid! Dacă mi-ați permite să vă părăsesc pentru o scurtă perioadă de timp – știți că mă pot deghiza cu măiestrie – m-aș întoarce într-o zi sau două cu persoana potrivită...

– Aș putea folosi un alt vrăjitor, zise vocea rea, încet și rar, este foarte adevărat...

– Înălțimea Voastră, este logic, făcu Șobo, de parcă i se luase o piatră de pe inimă. Să punem mâna pe Harry Potter este extrem de dificil, este atât de bine păzit...

– Deci, vrei să te duci și să-mi aduci un înlocuitor? Stau și mă întreb... Oare sarcina de a mă îngriji n-a devenit mult prea grea pentru tine, Șobo? Oare această sugestie de a ne abate de la planul inițial nu este cumva o încercare de a mă abandona?

– Nu, Înălțimea Voastră! Nu... Nici nu mă gândesc să vă părăsesc...

– Nu mă minți! șuieră vocea. Îmi dau întotdeauna seama, Șobo! Regreți că te-ai întors la mine! Îți provoc scârbă! Te văd cum tresari când te uiți la mine, te simt cum te cutremuri când mă atingi!

– Nu! Devotamentul meu pentru Înălțimea Voastră...

– Devotamentul tău nu este nimic altceva decât lașitate. Nu ai fi aici dacă ai putea să te duci altundeva! Cum să supraviețuiesc fără tine, când trebuie să fiu hrănit din oră în oră? Cine să îl mulgă pe Nagini?

– Dar păreți că sunteți mai întremat, Înălți...

– Mincinosule, murmură vocea. Nu sunt mai puternic, iar câteva zile singur mi-ar distruge și puțina vigoare pe care mi-am recăpătat-o, din cauza îngrijirilor tale de nimic! Liniște!

Șobo, care se bâlbâise până în acel moment, amuți. Timp de câteva secunde, Frank nu mai auzi decât sfârâitul focului. Celalalt vorbi iar, într-o șoaptă asemănătoare cu un sâsâit.

– Am motivele mele ca să-l folosesc pe băiat, după cum ți-am explicat deja, și nu voi folosi un altul! Am așteptat treisprezece ani. Câteva luni nu mai contează! Cât despre paza din jurul lui, cred că planul meu va funcționa. Nu am nevoie decât de puțin curaj din partea ta, Șobo... Și îl vei avea, dacă nu vrei să simți întreaga furie a Lordului Întunericului...

– Înălțimea Voastră, permiteți-mi să vorbesc! zise Șobo, acum cu panică în glas. Pe toată durata călătoriei, am analizat planul în minte, Înălțimea Voastră... Dispariția Berthei Jorkins nu va rămâne neobservată și, dacă vom continua, dacă voi mai arunca blesteme...

– *Dacă?* murmură vocea. *Dacă?* Dacă respecți planul, Șobo, Ministerul nu trebuie să afle că a mai dispărut cineva. O vei face în liniște și fără zarvă! Mi-aș dori să o pot face eu însumi, însă în starea mea actuală... Haide, Șobo, mai avem un obstacol de înlăturat și drumul nostru către Harry Potter este deschis! Nu îți cer să o faci singur. La acea vreme, *credinciosul* meu servitor, ni se va alătura...

– Chiar *sunt* un servitor credincios, spuse Șobo, cu o urmă de supărare în glas.

– Șobo, am nevoie de cineva care să gândească, de cineva a cărui loialitate nu s-a clătinat niciodată, iar tu, din nefericire, nu întrunești nici una dintre aceste cerințe!

– V-am găsit, zise Șobo, și acum în vocea lui se citea disperarea, eu am fost cel care v-a găsit. Eu v-am adus-o pe Bertha Jorkins!

– Este adevărat, zise celălalt bărbat, părând amuzat. O sclipire de care nu aș fi crezut că ești în stare, Șobo... Deși, să fim sinceri, nu știai cât de folositoare va fi când ai prins-o, nu-i așa?

– Am... Am știut că vă va fi de folos, Înălțimea Voastră...

– Mincinosule, zise iar prima voce, nuanța de amuzament cinic fiind mai evidentă ca niciodată. Totuși, nu pot spune că informațiile sale nu au fost neprețuite. Fără ele, nu aș fi putut să întocmesc planul, iar pentru asta vei fi răsplătit, Șobo. Îți voi da voie să duci la capăt o sarcină pentru mine, una pentru care mulți dintre adepții mei și-ar da chiar și o mână ca să o poată îndeplini...

- În-Într-adevăr, Înălțimea Voastră? Cum?

Șobo părea iarăși îngrozit.

- Ah, Șobo, doar nu vrei să stric surpriza? Rolul tău va fi la sfârșit... Însă îți promit că vei avea onoarea de a fi la fel

de folositor ca Bertha Jorkins.

– Mă... Mă...

Vocea lui Șobo se aspri, de parcă i se uscase brusc cerul gurii.

– Mă... veți... omorî și pe mine?

– Șobo, Șobo, spuse vocea mieros, de ce să te omor? Am omorât-o pe Bertha pentru că am fost nevoit. Nu mai era în stare de nimic după interogatoriul meu, devenise complet inutilă! În orice caz, i-ar fi fost puse întrebări... *inoportune*, dacă s-ar fi întors la Minister spunând că s-a întâlnit cu tine în vacanță. Vrăjitorii despre care se crede că au murit ar trebui să evite să întâlnească o vrăjitoare din Ministerul Magiei la același han...

Șobo murmură ceva atât de încet, încât Frank nu îl putu auzi, dar îl făcu pe celălalt bărbat să izbucnească în râs, un râs lipsit complet de voioșie, la fel de rece ca glasul său.

– *Am fi putut să-i modificăm memoria?* Dar Farmecele de Memorie pot fi înlăturate de un vrăjitor puternic, după cum am demonstrat când am interogat-o. Ar fi o insultă pentru amintirea ei să nu folosesc informațiile pe care le-am obținut de la ea, Șobo.

Pe hol, Frank realiză brusc că mâna de pe toiag îi devenise alunecoasă din cauza transpirației. Omul cu vocea rece omorâse o femeie. Vorbea despre ea fără nici un fel de remușcare, ba chiar se distra. Era periculos... Un nebun! Și mai plănuia și alte crime... Acel băiat, Harry Potter, oricine ar fi fost, era în pericol...

Frank știa ce avea de făcut. Venise momentul să se ducă la poliție. Trebuia să se strecoare din casă și să se ducă direct la cabina telefonică din sat... Vocea glacială începu să vorbească din nou și Frank rămase locului, cât mai nemișcat, ciulindu-și – pe cât putea! – urechile.

– Încă un blestem... credinciosul meu servitor de la Hogwarts... Harry Potter este al meu, Șobo. Așa am hotărât, fără nici o discuție! Însă... Șșșt! Cred că îl aud pe Nagini...

Și vocea bărbatului se schimbă. Începu să scoată niște

sunete cum nu mai auzise Frank în viața lui. Șuiera și scuipa, fără a trage aer în piept. Frank crezu că avea un fel de criză.

Apoi Frank auzi un zgomot în spatele său, în holul întunecat. Se întoarse să vadă ce era și înțepeni de frică.

Ceva se târa spre el pe podeaua întunecată a holului și, cu cât se apropia de raza de lumină de la șemineu, își dădu seama cu o tresărire de groază că era un șarpe gigantic, de cel puțin șapte metri lungime. Îngrozit, înlemnit, Frank privea cum corpul sinuos al șarpelui lăsa o dâră lată prin praful gros de pe podea, venind mai aproape, și mai aproape... Ce era de făcut? Singura posibilitate de scăpare era să intre în camera în care cei doi bărbați plănuiau o crimă... Și totuși, dacă ar fi rămas unde era, șarpele l-ar fi omorât, cu siguranță...

Înainte să ia o decizie, șarpele ajunse la el și, oricât părea de necrezut, ca prin minune, trecu mai departe. Venea ca hipnotizat după sâsâitul și șuieratul scos de omul de după ușă și, în numai câteva secunde, vârful cozii sale, ca un diamant, dispăru prin deschizatură.

Acum, transpirația curgea de pe fruntea lui Frank, iar mâna de pe baston îi tremura. În cameră, vocea rece continua să sâsâie, iar Frank avu un gând ciudat, imposibil... Omul acela putea vorbi cu șerpii!

Frank nu înțelegea ce se întâmplă. Vroia să se întoarcă înapoi în patul său, mai mult decât orice pe lume, cu sticla lui cu apă caldă. Problema era că picioarele nu vroiau să îl asculte și rămâneau țintuite locului. În timp ce stătea acolo, tremurând și încercând să se stăpânească, vocea rece începu să vorbească iar într-o limbă inteligibilă.

– Nagini are vești interesante, Șobo, spuse vocea.

– A-Adevărat, Înălțimea Voastră? făcu Șobo.

– Da, zise vocea. Nagini spune că există un Încuiat bătrân chiar în fața acestei camere, care ascultă fiecare cuvânt pe care îl spunem noi...

Frank nu mai avu timp să se ascundă. Se auziră niște pași grăbiți și ușa de la cameră se deschise larg.

Un bărbat scund, cu chelie, cărunt, cu nas ascuțit și ochi mici, încețoșați, stătea în fața lui Frank, pe chip citindu-i-se o expresie de teamă și disperare.

– Invită-l înăuntru, Șobo. Unde îți este ospitalitatea?

Vocea rece venea dinspre vechiul fotoliu din fața șemineului, însă Frank nu vedea cine vorbea. Șarpele, pe de altă parte, era încolăcit pe covorul ros de vreme, un fel de imitație sinistră a unui câine credincios.

Șobo îl împinse pe Frank în cameră. Deși speriat la culme, Frank strânse și mai tare toiagul și trecu pragul șchiopătând.

Focul era singura sursă de lumină din cameră. Arunca umbre lungi, ca un păienjeniș, pe pereți. Frank nu vedea decât spatele fotoliului. Omul din el părea să fie și mai scund decât servitorul său, pentru că Frank nu-i vedea nici măcar vârful capului.

– Ai auzit totul, Încuiatule, nu? întrebă vocea glacială.

– Cum mi-ai spus? spuse Frank, sfidându-l, pentru că acum era în cameră.

Venise momentul să facă ceva, se simțea mai curajos. Parcă ar fi fost în război...

– Ți-am zis „Încuiat", spuse vocea cu calm. Asta înseamnă că nu ești vrăjitor.

– Nu știu la ce te referi când spui „vrăjitor", spuse Frank, cu o voce puțin mai sigură. Tot ce știu este că am auzit destul ca să-i fac curioși pe polițiști în seara asta. Ai ucis și plănuiești o altă crimă! Și îți mai spun ceva, adăugă el, venindu-i o idee pe moment, soția mea știe că sunt aici și, dacă nu mă întorc...

– N-ai nici o soție, spuse din nou vocea rece, foarte încet. Nimeni nu știe că ești aici. N-ai spus nimănui că vii. Nu îl minți pe Lordul Întunericului, Încuiatule, pentru că el știe totul... Întotdeauna...

– Zău? spuse Frank scurt. Zici că ești lord? Ei bine, nu sunt prea impresionat de manierele tale, *Sire*. Întoarce-te și dă ochii cu mine ca un bărbat, ce zici?

– Dar nu sunt bărbat, Încuiatule, spuse vocea rece, abia auzindu-se de sfârâitul flăcărilor. Sunt mult, mult mai mult decât un bărbat. Totuși... de ce nu? Te voi privi în față, dacă așa vrei... Șobo, vino și întoarce-mi scaunul.

Servitorul scânci.

– Ai auzit doar ce-am spus, Șobo!

Încet, cu fața descompusă, de parcă ar fi vrut să facă orice altceva decât să se apropie de stăpânul său și de covorul din fața șemineului, pe care stătea șarpele, omul scund se duse și începu să întoarcă scaunul. Șarpele își înălță capul mare și triunghiular și sâsâi ușor, în timp ce picioarele fotoliului îi mișcau covorul.

Fotoliul fu întors către Frank și el văzu ce se afla în el. Bastonul îi căzu pe podea, cu un zgomot puternic. Deschise gura și scoase un strigăt. Țipă atât de tare, încât nu auzi cuvintele pe care le rosti arătarea din fotoliu, în timp ce ridica o baghetă. Urmă o sclipire puternică, o lumină verde și un zgomot înfiorător, iar Frank Bryce se prăbuși. Murise înainte să atingă podeaua...

La aproape patru kilometri depărtare, numitul Harry Potter se trezi brusc din somn.

— Capitolul II —

CICATRICEA

Harry stătea întins pe spate, respirând greu, de parcă ar fi alergat până atunci. Se trezise dintr-un vis care părea foarte real, cu mâinile acoperindu-i fața. Vechea cicatrice de pe frunte, în formă de fulger, îi ardea sub degete, de parcă i-ar fi lipit cineva un fier de călcat încins pe piele.

Se ridică, încă pipăindu-și cu o mână cicatricea, iar cu cealaltă căutându-și ochelarii prin întuneric. Îi găsi pe noptieră și și-i puse la ochi. Imaginea camerei sale deveni mai clară, luminată numai de pâlpâirile portocalii ale felinarului de afară.

Harry își trecu iar degetele peste cicatrice. Încă îl durea. Aprinse veioza de lângă el, se dădu jos din pat, traversă camera, deschise dulapul și se uită în oglinda din interiorul ușii. Un băiat slăbuț, de paisprezece ani, îl privi din oglindă, cu niște ochii verzi și luminoși, nedumeriți, pe sub părul negru și ciufulit. Examină cu mai mare atenție cicatricea în formă de fulger. Părea normală, însă încă îi zvâcnea.

Harry încercă să își amintească ce visa înainte de trezirea bruscă. Părea atât de real... Erau doi oameni pe care îi știa și un altul pe care nu îl mai văzuse... Se concentră din toate puterile, încruntându-se și încercând să-și amintească tot...

În fața ochilor îi apăru imaginea neclară a unei camere întunecate... Și un șarpe pe covorul din fața șemineului... Un om scund... Era Peter Petigrew, poreclit Șobo... Și o voce rece, ascuțită... Vocea lui Cap-de-Mort! Lui Harry i se

păru că îi alunecă un cub de gheață în stomac, numai la gândul că...

Strânse ochii și se strădui să își aducă aminte cum arăta Cap-de-Mort, însă îi fu imposibil... Nu își mai amintea decât că, în momentul în care fusese întors scaunul lui Cap-de-Mort, iar el, Harry, văzuse ce se afla în el, simțise o groază imensă, care îl trezise... Sau îl trezise durerea din cicatrice?

Și cine era bătrânul? Pentru că văzuse cu siguranță un bătrân. Harry îl văzuse când se prăbușise. Totul deveni confuz. Harry își puse mâinile la ochi, alungând imaginea dormitorului său, încercând să o păstreze pe cea a camerei întunecate, însă era ca și când ar fi încercat să păstreze apa între degete... Detaliile se estompau cu viteza cu care el încerca să le păstreze... Cap-de-Mort și Șobo vorbeau despre cineva pe care îl omorâseră, însă Harry nu putea să-și amintească numele... Și plănuiau să mai omoare pe cineva... Pe el!

Harry își luă mâinile de pe față, deschise ochii și privi în jur, de parcă s-ar fi așteptat să găsească ceva neobișnuit. Întâmplarea făcea ca în acea cameră să se afle multe lucruri neobișnuite. Un cufăr mare stătea deschis la picioarele patului și în el erau un cazan, o mătură, niște robe negre și cărți de vrăji. Suluri de pergament năpădiseră partea de birou neocupată de uriașa colivie goală în care se afla de obicei bufnița sa albă, Hedwig. Pe jos, lângă patul său, stătea deschisă o carte. Citise din ea înainte să adoarmă. Toate pozele din carte erau mișcătoare. Oameni în robe portocalii ieșeau și intrau din cadru în cadru, călare pe mături, aruncându-și unul altuia o minge roșie.

Harry se duse spre carte, o ridică și văzu cum unul dintre jucători înscrie un punct extraordinar, trecând mingea printr-un coș aflat la o înălțime de douăzeci și cinci de metri. Apoi închise cartea. Nici măcar meciul de vâjthaț care era, după părerea lui Harry, cel mai frumos sport din lume nu-l putea înveseli în acele clipe.

Puse cartea pe noptieră, se duse la fereastră și trase draperiile pentru a cerceta strada.

Aleea Boschetelor arăta ca orice stradă respectabilă dintr-o suburbie, într-o dimineață de sâmbătă. Toate draperiile erau trase la ferestre. Din câte putea să-și dea seama Harry prin întunericul nopții, nu era picior de om prin apropiere. Nici măcar o pisică!

Și totuși... Și totuși... Harry se întoarse neliniștit în pat și se așeză, trecându-și iar un deget peste cicatrice. Nu durerea îl neliniștea... Harry avusese parte de multe dureri și lovituri. Cândva își pierduse toate oasele de la mâna dreaptă și apoi îi crescuseră dureros la loc, peste noapte. Nu cu mult după acea întâmplare, același braț îi fusese străpuns de un colț veninos, de vreo jumătate de metru. Nu mai departe de anul trecut, căzuse de la douăzeci și cinci de metri înălțime, de pe mătura sa zburătoare. Era obișnuit cu accidentele și rănile bizare, inevitabile dacă urmezi cursurile de la Hogwarts, Școala de Magie, Farmece și Vrăjitorii, și mai și atragi necazurile ca un magnet...

Nu, ceea ce îl neliniștea pe Harry era că data trecută, când îl duruse cicatricea, Cap-de-Mort se afla prin apropiere... Dar acum Cap-de-Mort nu putea fi pe acolo... Gândul ca acesta să se fi furișat pe Aleea Boschetelor i se părea absurd, imposibil...

Harry ascultă cu atenție liniștea din jurul său. Oare ce se aștepta să audă? Scârțâitul unei trepte, fâșâitul unei pelerine? Tresări ușor când îl auzi pe vărul său, Dudley, sforăind puternic din camera alăturată.

Harry îndepărtă gândurile negre. Era o prostie! Nu mai era nimeni în casă, în afară de Unchiul Vernon, Mătușa Petunia și Dudley, iar ei era limpede că încă dormeau, visând liniștit.

Harry îi iubea la nebunie pe membrii familiei Dursley când... dormeau! Oricum, nu-i erau de nici un ajutor când erau treji. Unchiul Vernon, Mătușa Petunia și Dudley erau singurele rude în viață ale lui Harry și erau Încuiați, adică oameni non-magici. Urau și disprețuiau orice formă de magie, ceea ce însemna că Harry era la fel de dorit la ei în casă ca și petele de mucegai. Se chinuiseră să explice absențele lungi ale lui Harry din ultimii trei ani, când studia la

Hogwarts, spunându-le tuturor că era plecat la „St. Brutus", un institut de reeducare, foarte bun pentru cazurile disperate... Știau prea bine că Harry, fiind vrăjitor minor, nu avea voie să facă vrăji în afara școlii, însă tot îl învinuiau pentru orice lucru care nu mergea bine în casă. Harry nu putuse niciodată să aibă încredere în ei sau să le împărtășească ceva despre viața lui din lumea magiei. Doar gândul că s-ar fi putut duce la ei când se trezeau, numai ca să le spună că l-a durut cicatricea și să-și exprime grijile în legătură cu Cap-de-Mort, era pur și simplu ridicol.

Și totuși, din cauza lui Cap-de-Mort ajunsese Harry să-și ducă zilele alături de familia Dursley. Dacă n-ar fi existat acest vrăjitor crunt, Harry nu ar fi avut cicatricea în formă de fulger de pe frunte. Dacă n-ar fi existat Cap-de-Mort, Harry ar fi avut părinți...

Harry avea un an în noaptea când Cap-de-Mort, cel mai puternic vrăjitor al Întunericului din tot secolul, care tot acumulase putere în ultimii unsprezece ani, venise la ei acasă și îi omorâse părinții. Cap-de-Mort îndreptase apoi bagheta către Harry; rostise blestemul cu care omorâse mulți vrăjitori și vrăjitoare în cursul ascensiunii sale, dar, oricât de incredibil ar părea, nu funcționase! În loc să omoare băiețelul, blestemul se întorsese asupra lui Cap-de-Mort. Harry supraviețuise, rămânând doar cu cicatricea în formă de fulger pe frunte, iar Cap-de-Mort fusese redus la ceva care abia mai trăia. Cu puterile secate, aproape mort, vrăjitorul fugise. Teroarea în care trăise de atâta timp comunitatea secretă de vrăjitori și vrăjitoare luase sfârșit. Adepții lui Cap-de-Mort se împrăștiaseră care încotro, iar Harry Potter devenise celebru.

Descoperise că era vrăjitor când împlinise unsprezece ani. Fusese un șoc destul de mare pentru Harry, însă faptul că a aflat că toată lumea de pe ascunsul tărâm al magiei îi știa numele a fost și mai tulburător. Ajuns la Hogwarts, Harry observase cum toți întorceau capetele ca să îl privească și auzise șoaptele lor de admirație. Acum se obișnuise însă. La sfârșitul acestei veri începea cel de-al patrulea an la Hog-

warts, iar Harry număra cu nerăbdare câte zile mai erau până când avea să se întoarcă la castel.

Mai rămăseseră însă două săptămâni întregi până la reînceperea școlii. Privi din nou deznădăjduit în jurul său, iar ochii i se opriră pe cele două felicitări pe care i le trimiseseră prietenii săi cei mai buni, la sfârșitul lui iulie. Ce-ar fi dacă le-ar scrie și le-ar spune că l-a durut cicatricea?

Dintr-o dată, auzi în minte vocea Hermionei Granger, ascuțită și cuprinsă de panică: „Te-a durut cicatricea? Harry, asta este ceva foarte important... Scrie-i profesorului Dumbledore! Iar eu mă duc să caut în *Cele mai des întâlnite afecțiuni și dureri magice*, poate găsesc ceva despre dureri de cicatrice, făcute de un blestem..."

Da, acesta ar fi fost sfatul Hermionei: să se ducă imediat la Director, iar între timp să consulte o carte! Harry privi pe fereastră cerul întunecat, negru-albăstrui. Se îndoia că acum i-ar putea fi de ajutor vreo carte... Din câte știa, el era singura persoană care supraviețuise unui blestem ca acela al lui Cap-de-Mort... Ținând cont de acest fapt, era foarte puțin probabil să găsească simptomele sale menționate în *Cele mai des întâlnite afecțiuni și dureri magice*. Cât despre discuția cu profesorul Dumbledore, Harry habar nu avea unde își petrecea acesta vacanțele de vară. Se distră puțin în sinea lui, imaginându-și-l pe Dumbledore, cu barba lui lungă și argintie, cu robele sale de vrăjitor și pălăria ascuțită, stând pe o plajă, pe undeva, și ungându-se cu cremă împotriva soarelui pe nasul lung și coroiat. Totuși, oriunde s-ar fi aflat Dumbledore, Harry era sigur că Hedwig l-ar fi putut găsi. Bufnița lui Harry reușise să ducă întotdeauna scrisorile la destinație, chiar și fără adresă. Însă ce să-i scrie?

„Dragă domnule profesor Dumbledore, mă scuzați că vă deranjez, dar azi-dimineață m-a durut cicatricea. Al dumneavoastră, Harry Potter."

Chiar și în mintea lui, aceste cuvinte sunau stupid. Penibil!

Așa că încercă să-și imagineze reacția celuilalt bun prie-

ten al său, Ron Weasley, și instantaneu îi apăru în minte chipul pistruiat și nasul lung al lui Ron, dezorientat complet. „Te-a durut cicatricea? Dar nu se poate... nu are cum să fie Știi-Tu-Cine aproape de tine, nu? Adică... ai *știi*, nu? Ar încerca să-ți vină iar de hac, nu? Nu știu, Harry, poate că e normal să doară din când în când cicatricele obținute în urma blestemelor... O să îl întreb pe tata..."

Domnul Weasley era un vrăjitor de renume, care lucra la „Oficiul de folosire nepermisă a magiei", însă nu prea avea experiență în materie de blesteme, cel puțin din câte știa Harry. În orice caz, lui Harry nu îi surâdea ideea ca toți membrii familiei Weasley să afle că el, Harry, o luase razna din cauza câtorva clipe de durere. Doamna Weasley s-ar agita mult mai mult decât Hermione, iar Fred și George, frații lui Ron, gemenii care aveau acum șaisprezece ani, ar crede că Harry și-a pierdut spiritul de aventură. Familia Weasley era preferata lui Harry. Spera să-l invite în curând să stea la ei (Ron spusese ceva despre Cupa Mondială de Vâjthat) și nu i-ar fi convenit ca șederea la ei să fie punctată mereu de întrebări alarmate despre cicatricea lui.

Harry își apăsă fruntea cu pumnii. Ceea ce își dorea de fapt (și aproape că îi era rușine s-o recunoască față de el însuși) era să aibă și el pe cineva – un vrăjitor adult – căruia să-i poată cere sfatul fără să se simtă prost, așa, ca unui părinte, care să țină la el și care să aibă experiență în Magia Neagră...

Și atunci găsi soluția. Era atât de simplu și atât de evident, încât nu îi venea să creadă că nu se gândise mai înainte: Sirius!

Harry sări din pat, traversă camera repede și se așeză la birou. Trase o bucată de pergament către el, își înmuie pana de uliu în cerneală și scrise: „Dragă Sirius..."

Apoi făcu o pauză, gândindu-se cum să se exprime mai bine, încă minunându-se de faptul că nu se gândise la Sirius de la bun început. Ei, poate că nici nu era chiar atât de uimitor... Aflase că Sirius era nașul lui numai în urmă cu două luni.

Exista o explicație foarte simplă pentru absența lui Sirius din viața de până atunci a lui Harry... Sirius fusese închis la

Azkaban, îngrozitoarea temniță a vrăjitorilor, păzită strașnic de creaturi înfiorătoare, numite Dementori, niște bestii oarbe, care absorbeau energia din sufletele prizonierilor. Aceștia veniseră să-l caute pe Sirius la Hogwarts, după ce reușise să evadeze de la Azkaban. Sirius fusese închis degeaba. Era nevinovat de toate crimele pentru care fusese condamnat. Toate erau opera lui Peter Petigrew, zis Șobo, adeptul lui Cap-de-Mort. Aproape toată lumea îl credea mort pe Petigrew, ucis de Sirius Black. Dar Harry, Ron și Hermione, care știau adevărul, reușiseră în anul precedent să îl demaște pe Șobo, deși numai profesorul Dumbledore îi crezuse.

Timp de o oră – minunată oră! – Harry fusese convins că putea pleca în sfârșit de la familia Dursley, pentru că Sirius îi oferise un cămin, de îndată ce numele i-ar fi fost reabilitat. Însă pierduse această șansă, fiindcă Șobo reușise să scape, înainte de a fi predat Ministerului Magiei, astfel că Sirius fusese nevoit să fugă iar, ca să scape cu viață. Harry îl ajutase să fugă, călare pe Buckbeak, Hipogriful lui Hagrid. Și de atunci, Sirius era fugar. Harry se gândise toată vara la căminul pe care ar fi putut să-l aibă, dacă nu le-ar fi scăpat Șobo. Îi venise și mai greu să se întoarcă la rudele lui, știind că fusese atât de aproape de a scăpa de ele pentru totdeauna.

Cu toate acestea, Sirius îl ajutase pe Harry, chiar dacă nu putea fi cu el. Datorită lui Sirius, Harry putea să-și țină acum în camera lui toate lucrurile de școală. Înainte, familia Dursley nu-i permisese acest lucru. Strădaniile rudelor lui Harry de a-l face cât mai nefericit fuseseră oarecum temperate de frica de puterile lui. Din această cauză, în fiecare vară, înainte de vara aceea, îi închideau cufărul de școală în nișa de sub scări.

Atitudinea lor se schimbase însă de când aflaseră că nașul lui Harry era un criminal periculos. (Harry *uitase* înadins să le spună că Sirius era nevinovat!)

Harry primise două scrisori de la Sirius, de când se întorsese în casa de pe Aleea Boschetelor. Amândouă fuseseră

aduse nu de bufnițe (cum se obișnuiește la vrăjitori), ci de păsări tropicale mari, viu colorate. Hedwig nu îi privise cu ochi buni pe acești intruși fosforescenți și acceptase cu greu să le dea voie să bea din vasul ei de apă, înainte de a face călătoria înapoi. Lui Harry, pe de altă parte, îi plăcuseră, fiindcă îl duceau cu gândul la palmieri și la nisipul fin și alb, sperând că, oriunde ar fi fost (Sirius nu pomenea niciodată lucrul acesta, ca nu cumva scrisorile să fie interceptate), nasul lui se simțea bine. Lui Harry îi venea greu să-și imagineze că Dementorii puteau să supraviețuiască multă vreme în soarele puternic. Poate că de aceea plecase Sirius spre sud. Scrisorile lui Sirius, care erau acum ascunse sub scândura dezlipită de sub patul lui Harry, păreau vesele și în amândouă Sirius îi reamintea lui Harry că putea să apeleze la el ori de câte ori avea nevoie. Ei bine, acum chiar că avea nevoie...

Lumina de la lampa lui Harry părea să slăbească, o dată ce lumina rece și cenușie care preceda răsăritul se furișa în cameră. În sfârșit, când soarele răsărise de-a binelea, când pereții camerei sale se făcuseră aurii și din camera Unchiului Vernon și a Mătușii Petunia răzbăteau zgomote, Harry își curăță biroul de bucățile de pergament mototolite și reciti scrisoarea.

Dragă Sirius,

Îți mulțumesc pentru ultima scrisoare. (Pasărea aceea a fost enormă, abia a putut să intre pe fereastră!)

Aici lucrurile sunt ca de obicei. Regimul pe care îl ține Dudley nu merge foarte bine. Mătușa mea l-a găsit ieri ascunzând gogoși în camera lui. I-au spus că n-or să-i mai dea atât de mulți bani de buzunar, dacă o să continue să mănânce pe ascuns, așa că Dudley s-a supărat foarte tare și și-a azvârlit jocul PlayStation pe fereastră. Jocul e un fel de chestie computerizată, cam stupid de fapt, având în vedere că nici măcar nu are Mega Mutilation, Partea a III-a, care să-i

mai distragă atenția de la mâncare.

Eu sunt bine, mai ales din cauză că toți sunt îngroziți că o să apari și o să-i transformi în lilieci, dacă te rog eu!

Totuși, azi-dimineață s-a întâmplat ceva straniu. M-a durut iar cicatricea. Data trecută când s-a întâmplat, a fost pentru că intrase Cap-de-Mort în castelul Hogwarts. Dar presupun că nu are cum să fie în apropierea mea acum, nu? Știi cumva dacă cicatricele făcute de blesteme dor, chiar dacă au trecut mai mulți ani?

O să-ți trimit scrisoarea cu Hedwig, când se întoarce. Acum e plecată la vânat. Salută-l pe Buckbeak din partea mea.

Harry

Da, își zise Harry, pare să fie bine. Nu era cazul să-i mai spună și de vis, nu vroia să pară foarte îngrijorat. Împachetă pergamentul și îl puse pe birou, pregătit pentru când se va întoarce Hedwig. Apoi se ridică, se întinse și deschise iar dulapul. Fără să se uite în oglindă, începu să se îmbrace, pentru a coborî la micul dejun.

— Capitolul III —

INVITAȚIA

Când Harry ajunse în bucătărie, cei trei Dursley erau deja așezați la masă. Chipul mare și roșu al Unchiului Vernon era ascuns în spatele ziarului de dimineață, iar Mătușa Petunia tăia un grepfrut în sferturi, cu buzele strânse peste dinții ei ca de cal.

Dudley era furios și morocănos, și părea să ocupe și mai mult spațiu decât de obicei. Asta spunea ceva, având în vedere că de obicei ocupa de unul singur cam o jumătate din masa pătrată. Când Mătușa Petunia puse un sfert de grepfrut în farfuria lui Dudley, însoțit de un drăgăstos „Poftim, Dudlicuț, scumpetea mea", acesta se uită urât la ea. Viața lui luase o întorsătură extrem de neplăcută de când se întorsese acasă, în vacanța de vară, cu fișa de sfârșit de an.

Unchiul Vernon și Mătușa Petunia reușiseră, ca de obicei, să-i găsească scuze pentru notele proaste. Mătușa Petunia insista că Dudley era un băiat foarte talentat, dar neînțeles de profesori, în timp ce Unchiul Vernon susținea că „oricum, nu vroia ca fiul lui să fie un biet șoarece de bibliotecă". De asemenea, desființaseră și acuzațiile din fișă că Dudley ar fi fost un bătăuș fără pereche: „E un băiat neastâmpărat, e adevărat, însă n-ar putea să-i facă rău nici unei muște!" spusese Mătușa Petunia printre lacrimi.

La sfârșitul raportului erau însă câteva observații concepute cu mare atenție de către asistenta școlii, pe care nici măcar Unchiul Vernon sau Mătușa Petunia nu le

putuseră desființa. Cu oricâtă convingere spunea Mătușa Petunia că Dudley avea oasele mari și că greutatea lui era în cea mai mare parte grăsime de copil, că era un băiat în creștere, care avea nevoie să fie hrănit corespunzător, cert era că în garderoba cu uniforme a școlii nu mai existau pantaloni scurți pe măsura lui Dudley.

Asistenta școlii văzuse ceea ce ochii Mătușii Petunia – atât de ageri de obicei, când era vorba despre observarea urmelor de pe pereții ei imaculați sau când își urmărea vecinii – pur și simplu refuzau să vadă: că, departe de a avea nevoie de hrană suplimentară, Dudley atinsese mărimea și greutatea unei balene ucigașe tinere.

Așa că – după multe momente de furie oarbă, după certuri care zdruncinau podeaua din camera lui Harry și după multe lacrimi vărsate de Mătușa Petunia – noul regim alimentar începuse. Foaia cu dieta prescrisă de asistenta școlii „Smeltings" fusese lipită pe frigiderul care fusese golit de toate alimentele preferate de Dudley – băuturi acidulate și prăjituri, batoane de ciocolată și burgeri – și umplut cu fructe și legume, pe care Unchiul Vernon le numea „mâncare pentru iepuri". Pentru a-l face pe Dudley să se simtă mai bine, Mătușa Petunia insistase ca și restul familiei să urmeze același regim. Prin urmare, îi dădu un sfert de grepfrut și lui Harry. Observă că era cu mult mai mic decât al lui Dudley. Pentru a-și binedispune fiul, Mătușa Petunia încerca să îl facă pe Dudley să creadă că mânca mai mult decât Harry.

Mătușa Petunia nu știa însă ce era ascuns prin camera lui Harry. Habar nu avea că nepotul ei nu urma deloc regimul ținut de toți. Imediat ce își dăduse seama că urma să supraviețuiască peste vară hrănindu-se doar cu morcovi, Harry o trimisese pe Hedwig la prietenii lui, cerându-le ajutorul, iar ei fuseseră la înălțime! Hedwig se întorsese de la Hermione cu o cutie mare, plină cu produse fără zahăr (părinții Hermionei erau dentiști). Hagrid îi trimisese o grămadă de prăjituri tari ca piatra, făcute de el (Harry nu se atinsese de

ele, fiindcă știa prea bine cum gătea Hagrid). Doamna Weasley, pe de altă parte, trimisese bufnița familiei, pe Errol, cu o prăjitură enormă cu fructe și pateuri de toate felurile. Biata Errol, care era bătrână și slăbită, avusese nevoie de cinci zile ca să-și revină de pe urma călătoriei! Iar de ziua lui (pe care familia Dursley o ignorase complet), Harry primise patru torturi superbe, de la Ron, Hermione, Hagrid și Sirius. Harry încă mai avea două dintre ele. Și astfel, visând la micul dejun care îl aștepta sus, începu să-și mănânce sfertul de grepfrut, fără să se plângă.

Unchiul Vernon puse deoparte ziarul și pufni dezaprobator, privind la propriul său sfert de grepfrut.

– Asta e tot? o întrebă el morocănos pe Mătușa Petunia.

Mătușa Petunia îi aruncă o privire severă și făcu un semn către Dudley, care își terminase deja sfertul de grepfrut și acum se uita la cel al lui Harry, cu o expresie de poftă și mâhnire în ochii lui mici ca de porc.

Unchiul Vernon scoase un oftat adânc, care îi zburli mustața mare și stufoasă și își ridică linguriță.

Se auzi soneria. Unchiul Vernon se ridică greoi de pe scaun și porni de-a lungul coridorului. Într-o secundă, în timp ce mama sa era ocupată cu ceainicul, Dudley fură restul de grepfrut al Unchiului Vernon.

Harry auzi voci la ușă și pe cineva râzând, apoi pe Unchiul Vernon răspunzând tăios. Pe urmă ușa de la intrare se închise și dinspre hol se auzi zgomotul făcut de ruperea unei hârtii.

Mătușa Petunia puse ceainicul pe masă și se uită intrigată în jur, întrebându-se unde se dusese Unchiul Vernon. Nu așteptă mult până să afle. Cam după un minut, Unchiul Vernon se întorsese în bucătărie, negru de supărare.

– TU! îi strigă el lui Harry. În sufragerie. ACUM!

Uimit și întrebându-se ce mai făcuse de data aceea, Harry se ridică și îl urmă pe Unchiul Vernon afară din bucătărie, în camera alăturată. Unchiul Vernon închise ca o vijelie ușa după ei.

– Deci, zise el, mergând până la șemineu și întorcându-se cu fața către Harry, de parcă urma să-l aresteze. Deci...

Harry își dorea din tot sufletul să spună odată „Deci, ce?", dar se gândi că nervii Unchiului Vernon nu trebuiau puși la încercare dis-de-dimineață, mai ales după ce fuseseră deja zgândăriți de lipsa de mâncare. Așa că se mulțumi să afișeze o expresie de nedumerire politicoasă.

– Tocmai a sosit *asta*, spuse Unchiul Vernon și flutură în fața lui Harry o hârtie cu scris mov. O scrisoare în legătură cu tine!

Uimirea lui Harry crescu. Cine putea să-i fi scris Unchiului Vernon *în legătură* cu el? Care dintre cunoscuții lui trimitea scrisori prin poștă?

Unchiul Vernon se holbă la Harry, apoi privi scrisoarea și începu să citească cu voce tare:

Dragă domnule și doamnă Dursley,

Nu am avut plăcerea să facem cunoștință, însă sunt sigură că Harry v-a povestit multe despre fiul meu Ron.

După cum cred că v-a spus și Harry, finala Cupei Mondiale la Vâjthat are loc miercurea viitoare, noaptea, iar soțul meu, Arthur, tocmai a reușit să facă rost de niște bilete foarte bune, datorită legăturilor sale cu „Departamentul de jocuri și sporturi magice".

Sper din tot sufletul că ne veți permite să-l luăm cu noi pe Harry la meci, având în vedere că este o ocazie unică: Marea Britanie nu a găzduit campionatul de treizeci de ani, iar biletele sunt foarte greu de găsit. Am fi desigur încântați dacă Harry ar rămâne la noi tot restul vacanței de vară. Îl urcăm noi în trenul către Hogwarts!

Ar fi foarte bine dacă Harry ne-ar trimite răspunsul dumneavoastră cât mai repede posibil, în modul normal, pentru că poștașul de aici nu ne-a adus niciodată scrisori și sunt convinsă că nici măcar nu știe unde este casa noastră.

Cu speranța că îl vom revedea pe Harry cât de curând,

A dumneavoastră,
Molly Weasley

P.S. Sper că am pus destule timbre.

Unchiul Vernon termină de citit, după care băgă mâna în buzunarul de la piept și mai scoase ceva.

– Uită-te la asta, mormăi el.

Îi arătă plicul în care venise scrisoarea de la doamna Weasley, iar Harry abia reuși să își înăbușe hohotul de râs. Toată suprafața plicului era acoperită cu timbre, în afară de doi centimetri pătrați, pe partea din față, unde doamna Weasley înghesuise adresa familiei Dursley, scrisă cu litere minuscule.

– Deci, a pus destule timbre, zise Harry, încercând să lase impresia că oricine ar fi putut să facă aceeași greșeală ca doamna Weasley.

Ochii Unchiului Vernon scăpărară scântei.

– Poștașul a *observat*, zise el printre dinți. Și era foarte curios de unde a venit scrisoarea. De aceea a sunat la sonerie. I s-a părut amuzant.

Harry nu mai zise nimic. Poate că alții n-ar fi înțeles de ce Unchiul Vernon era atât de supărat din cauza acelor timbre, dar Harry trăise prea mult cu rudele lui ca să nu știe cât de obsedate erau de orice incident ieșit din comun. Cea mai mare teamă a lor era ca nu cumva să afle cineva că aveau vreo legătură (oricât de îndepărtată) cu cei ca doamna Weasley.

Unchiul Vernon continua să se holbeze la Harry, care încerca să păstreze o expresie neutră. Dacă nu făcea sau nu spunea ceva stupid, îl aștepta ceva extraordinar. Aștepta să zică Unchiul Vernon ceva, dar acesta continuă să îl privească insistent. Harry hotărî să pună capăt tăcerii.

– Atunci, pot să merg? întrebă el.

Chipul mare și stacojiu al Unchiului Vernon fu brăzdat de un mic spasm muscular. Mustața i se zbârli. Harry știa ce

se petrece în spatele mustății: o luptă aprigă între două dintre cele mai importante instincte ale Unchiului Vernon. Dacă i-ar fi dat voie să plece, l-ar fi făcut fericit pe Harry, ceea ce Unchiul Vernon încercase să evite de treisprezece ani. Pe de altă parte, permițându-i lui Harry să se ducă la familia Weasley pentru tot restul vacanței, ar fi scăpat de el cu două săptămâni mai devreme decât spera, lucru demn de luat în considerare, fiindcă Unchiul Vernon ura, pur și simplu, să-l știe pe Harry în casă. Pentru a câștiga timp de gândire, privi iar scrisoarea doamnei Weasley.

– Cine este femeia asta? spuse el, uitându-se cu dispreț la semnătură.

– Ai văzut-o, zise Harry. E mama prietenului meu, Ron, îl aștepta să coboare din expresul de Hog... școlii, la sfârșitul anului trecut.

Fusese gata să spună „Expresul de Hogwarts", ceea ce ar fi fost modalitatea perfectă să-l scoată din minți pe Unchiul Vernon. Nimeni nu pronunța numele școlii lui Harry în casa Dursley.

Pe chipul lătăreț al Unchiului Vernon apăru o încruntare, de parcă încerca să-și amintească un lucru foarte neplăcut.

– Genul de femeie bondoacă? mormăi el într-un târziu. Cu o grămadă de copii cu părul roșu?

Harry se încruntă. I se părea deplasat ca Unchiul Vernon să facă pe cineva „bondoc", când propriul său fiu, Dudley, reușise să facă ceea ce promitea de la trei ani, adică să fie mai mare în lățime decât în înălțime.

Unchiul Vernon citi iar scrisoarea.

– Vâjthaț, mormăi el în barbă. Ce prostie mai e și asta?

Harry se simți iar lezat.

– Este un sport, spuse el scurt. Jucat pe mături și...

– Bine, bine! aproape că strigă Unchiul Vernon.

Harry observă cu multă satisfacție că unchiul său intrase în panică. Se părea că nervii lui nu rezistau la cuvântul „mături", și asta în sufrageria sa! Se refugie iar în contemplarea scrisorii. Harry citi pe buzele lui cuvintele „dacă

Harry ne-ar trimite răspunsul dumneavoastră cât mai repede posibil, în modul normal". Se încruntă.

– Cum adică, „în modul *normal*"? răcni el.

– Normal pentru noi, zise Harry.

Și, înainte ca Unchiul Vernon să mai poată zice ceva, adăugă:

– Știți doar, poșta via bufnițe! Ăsta este modul normal pentru vrăjitori...

Unchiul Vernon păru atât de ofensat, de parcă Harry ar fi spus un cuvânt obscen. Tremurând de furie, aruncă o privire nervoasă către fereastră, de parcă s-ar fi așteptat să vadă niște vecini cu urechile lipite de geam.

– De câte ori trebuie să-ți spun să nu-ți mai declari *anormalitatea* sub acoperișul meu? șuieră el, chipul fiindu-i acum de culoarea prunei coapte. Stai acolo, îmbrăcat cu hainele cumpărate de mine și de Petunia...

– Da, după ce nu le mai poartă Dudley, spuse Harry rece.

Într-adevăr, purta o bluză atât de mare pentru el, încât fusese nevoit să-i răsucească mânecile de cinci ori, pentru a putea să-și folosească mâinile, și tot îi atârna până sub genunchii blugilor în care ar mai fi încăput unul ca el.

– Nu accept să-mi vorbești așa! spuse Unchiul Vernon, tremurând de mânie.

Dar Harry nu avea de gând să suporte. Trecuseră vremurile când fusese nevoit să accepte fiecare regulă stupidă impusă de Dudley. Nu urma regimul lui și nu avea de gând să îl lase pe Unchiul Vernon să îi interzică să se ducă la Cupa Mondială de Vâjthaț.

Harry trase adânc aer în piept și apoi spuse:

– Bine, deci nu pot să mă duc la Cupa Mondială. Atunci pot să plec, da? Trebuie să termin o scrisoare către Sirius. Știi, nașul meu...

O făcuse! Spusese cuvintele magice. Acum privea cum din obrajii Unchiului Vernon pierea pe porțiuni întregi culoarea prunei, fața lui arătând acum ca o înghețată de afine prost omogenizată.

– Îi.. Îi... scrii? zise Unchiul Vernon, încercând să pară calm, însă Harry văzuse cum îi înghețaseră de frică pupilele ochilor săi mici.

– Păi, da, de ce nu? zise Harry cu un glas obișnuit. A trecut ceva vreme de când nu a mai auzit nimic despre mine și să nu cumva să creadă că e ceva în neregulă...

Rămase locului numai pentru a se bucura de efectul acestor cuvinte. Aproape că putea să vadă cum se învârteau rotițele din capul Unchiului Vernon, pe sub părul negru, des și cu o cărare impecabilă. Dacă încerca să-l oprească pe Harry să-i scrie lui Sirius, acesta ar putea crede că Harry era nedreptățit. Dacă nu îi dădea voie să se ducă la Cupa Mondială de Vâjthaț, băiatul i s-ar putea plânge lui Sirius, care ar ști imediat că Harry era oropsit. Unchiului Vernon nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Harry aproape că vedea cum decizia i se înfiripă în minte, de parcă fața lătăreață și mustăcioasă a Unchiului Vernon devenise transparentă. Harry se străduí să nu schițeze nici un zâmbet și să-și păstreze o expresie cât mai neutră. Și în acel moment...

– Atunci, așa rămâne. Poți să te duci la... chestia aia... Cupa Mondială de nu știu ce... Să le scrii ălora... familiei Weasley... să vină să te ia. Eu nu am timp să te duc cine știe pe unde, prin ce colț de țară! Și poți să petreci restul verii acolo. Și poți să-i spui... ăăă... nașului tău... că te duci...

– Bine, zise Harry vesel.

Se întoarse și se îndreptă către ușa de la sufragerie, luptându-se să nu sară în sus de bucurie. Se ducea la familia Weasley, se ducea să vadă Cupa Mondială de Vâjthaț!

Pe hol, aproape că se izbi de Dudley, care se furișase până la ușă, sperând să audă cum era refuzat Harry. Fu cât se poate de nemulțumit să vadă rânjetul larg de pe chipul lui Harry.

– A fost un mic dejun... excelent, nu-i așa? zise Harry. Eu sunt sătul, tu nu?

Încântat de expresia uimită de pe fața lui Dudley, Harry

urcă scările, sărind câte trei trepte deodată și intră în camera lui dintr-un singur salt.

Imediat, observă că se întorsese Hedwig. Stătea în cușca ei, privindu-l pe Harry cu ochii enormi, de culoarea chihlimbarului, și clănțănind din cioc într-un fel care însemna că o deranja ceva. Sursa nemulțumirii sale apăru aproape instantaneu.

– AU! zise Harry.

Ceea ce părea a fi o minge de tenis mică, gri și plină de pene tocmai nimerise una dintre tâmplele lui Harry. Harry își masă tâmpla furios, uitându-se în sus pentru a descoperi ce îl lovise și văzu o bufniță atât de mică, încât încăpea în palmă. Aceasta zbura agitată prin cameră, ca un artificiu scăpat de sub control.

Abia atunci, Harry observă că îi lăsase o scrisoare la picioare. Harry se aplecă. Recunoscu scrisul lui Ron și deschise plicul. Înăuntru era un bilet scris în grabă.

Harry,

TATA A LUAT BILETELE! Irlanda contra Bulgariei, miercuri seara. Mama le scrie Încuiaților tăi, ca să le ceară permisiunea să vii. S-ar putea să fi primit deja scrisoarea, nu știu cât de rapidă e poșta Încuiaților. M-am gândit totuși să-ți trimit și biletul ăsta prin Pig.

Harry citi din nou cuvântul „Pig" și apoi se uită la bufnița micuță, care acum se rotea în jurul lămpii. Nu văzuse niciodată ceva care să semene mai puțin cu un porc! Poate că nu descifrase ca lumea scrisul lui Ron. Se întoarse la scrisoare.

Venim să te luăm, indiferent dacă sunt sau nu de acord rudele tale, nu poți să ratezi Cupa Mondială, dar Mama și tata au zis că mai întâi ar fi bine să pretindă că ar avea

nevoie de permisiunea lor. Dacă te lasă, trimite răspunsul cu Pig cât mai repede și venim duminică la cinci fix să te luăm. Dacă nu te lasă, trimite-l pe Pig înapoi cât mai repede și oricum venim să te luăm duminică la cinci fix!

Hermione vine astăzi după-amiază. Percy a început serviciul la „Departamentul de relații magice internaționale". Așa că nu pomeni nimic despre relații externe, dacă vrei să eviți discuțiile plictisitoare și interminabile!

Ne vedem curând,

Ron

– Liniștește-te! spuse Harry, în timp ce mica bufniță zbura foarte aproape de Harry, huhuind fericită, de mândrie, presupuse Harry, că adusese scrisoarea la adresa corectă. Vino aici, trebuie să-mi duci răspunsul înapoi!

Bufnița se așeză pe cușca lui Hedwig. Hedwig o privi cu răceală, de parcă ar fi avertizat-o să nu cumva să se apropie mai mult.

Harry luă din nou pana de uliu și o bucată de pergament, pe care scrise:

Ron,

Totul e în regulă, Încuiații îmi dau voie să vin. Ne vedem mâine la cinci. Abia aștept!

Harry

Împături biletul până deveni foarte mic și, cu mare dificultate, reuși să-l lege de piciorul micuței bufnițe, în timp ce aceasta nu stătea locului o clipă, de fericire. După ce îi prinse biletul de picior, bufnița țâșni iarăși pe fereastră și dispăru în văzduh.

Harry se întoarse la Hedwig.

– Ce zici de o călătorie lungă, Hedwig? o întrebă el.

Hedwig huhui cu multă demnitate.

– Poți să-i duci asta lui Sirius din partea mea? spuse el, luând în mână scrisoarea. Stai puțin... Mai am ceva de adăugat...

Dacă vrei să iei legătura cu mine, voi fi la prietenul meu, Ron Weasley, pe tot restul verii. Tatăl lui ne-a luat bilete la Cupa Mondială de Vâjthat!

Odată terminată, Harry legă scrisoarea de piciorul lui Hedwig, care stătu surprinzător de nemișcată, de parcă ar fi vrut să demonstreze cum ar trebui să se poarte o bufniță-poștaș adevărată.

– Mă găsești la Ron când te întorci, bine? îi mai spuse Harry.

Ea îi mușcă degetul ușor și drăgăstos, apoi, cu un zgomot molcom, își întinse aripile enorme și zbură pe fereastra deschisă.

Harry o privi cum zboară și apoi se târî sub pat, dădu la o parte scândura și scoase o bucată mare de tort. O mâncă acolo pe podea, savurând fericirea de care era cuprins. El se desfăta cu tort, în timp ce Dudley nu mâncase decât grepfrut; era o zi însorită de vară, mâine avea să părăsească Aleea Boschetelor, cicatricea nu îl mai durea și se ducea să vadă Cupa Mondială de Vâjthat! Ce își mai putea dori? Era greu, în acel moment, să fie îngrijorat de ceva... Nici chiar de Cap-de-Mort!

— Capitolul IV —

ÎNAPOI ÎN VIZUINĂ

Până la ora douăsprezece fix, în ziua următoare, cufărul lui Harry era plin cu cele mai îndrăgite lucruri ale sale: pelerina care îl făcea invizibil, pe care o moștenise de la tatăl său, mătura pe care o primise de la Sirius, harta vrăjită a castelului Hogwarts, pe care o primise anul trecut de la Fred și George Weasley. Își golise spațiul secret de sub podeaua de sub pat, căutase prin toate ungherele camerei cărți de vrăji sau pene de scris uitate și dăduse jos de pe perete calendarul pe care ținea socoteala zilelor care îi mai rămăseseră până la întâi septembrie, când urma să se întoarcă la Hogwarts.

Atmosfera din casa de pe Aleea Boschetelor, numărul 4, era foarte încordată. Sosirea iminentă a unor vrăjitori la ei acasă îi făcuse pe membrii familiei Dursley irascibili și neliniștiți. Unchiul Vernon păruse chiar speriat când Harry îi adusese la cunoștință că familia Weasley venea să-l ia la cinci fix, în ziua următoare.

– Sper că le-ai spus *ălora* să se îmbrace cum trebuie, se răstoi el deodată. Am văzut eu ce vă puneți pe voi. Sper ca măcar să aibă decența să se îmbrace normal.

Harry avu un presentiment neplăcut. Rareori îi văzuse pe domnul sau pe doamna Weasley purtând ceva considerat „normal" de către familia Dursley. Copiii lor s-ar fi putut să poarte haine de-ale Încuiaților în timpul vacanțelor, însă domnul și doamna Weasley se îmbrăcau de obicei cu robe

lungi, în diferite stadii de uzură. Lui Harry îi păsa prea puțin de ce ar zice vecinii, însă era neliniștit la gândul că membrii familiei Dursley ar putea fi extrem de nepoliticoși cu familia Weasley, dacă ar apărea așa cum își închipuia Unchiul Vernon că arată vrăjitorii în carne și oase.

Unchiul Vernon își pusese cel mai bun costum. S-ar fi putut crede că era un gest de ospitalitate, dar Harry știa prea bine că Unchiul Vernon vroia să pară impozant și să-i intimideze. Dudley, pe de altă parte, era străveziu. Și nu din cauza curei de slăbire, ci de frică. În urma ultimei întâlniri cu un vrăjitor adult, Dudley se alesese cu o coadă de porc care îi sfredelea pantalonii, iar Mătușa Petunia și Unchiul Vernon fuseseră nevoiți să plătească operația de îndepărtare a acesteia la o clinică particulară din Londra. Prin urmare, nu era chiar atât de surprinzător că Dudley își tot trecea mâna peste fund și se plimba prin camere, mergând în diagonală, parcă pentru a nu oferi aceeași țintă dușmanului.

Prânzul fu o masă aproape mormântală. Dudley nu protestă în nici un fel în legătură cu mâncarea (brânză de vaci și țelină rasă). Mătușa Petunia nu mâncă absolut nimic. Ținea mâinile încrucișate și gura pungă, părând să-și mestece limba, pentru a ține în frâu cuvintele grele, pe care tare ar fi dorit să i le arunce lui Harry în față.

– Și zici că vin cu mașina? Sigur? răcni Unchiul Vernon peste masă.

– Hm, făcu Harry.

Nu se gândise la asta. Cum intenționa familia Weasley să îl ia cu ei? Nu mai aveau mașină. Vechiul Ford pe care îl avuseseră odată hoinărea în prezent prin Pădurea Interzisă de la Hogwarts. Însă anul trecut domnul Weasley împrumutase o mașină a Ministerului Magiei. Probabil că și în ziua aceea avea să facă la fel...

– Cred că da, zise Harry.

Unchiul Vernon pufni în barbă. În mod normal, ar fi întrebat ce mașină avea domnul Weasley. Îi plăcea să-i judece pe ceilalți bărbați după cât de mari și scumpe erau ma-

șinile lor. Însă Harry se îndoia că Unchiul Vernon l-ar fi plăcut pe domnul Weasley chiar dacă ar fi condus un Ferrari.

Harry petrecu cea mai mare parte a după-amiezei în camera sa. Nu o mai putea suporta pe Mătușa Petunia, care se uita afară printre draperii, din cinci în cinci secunde, de parcă s-ar fi anunțat că scăpase pe străzi un rinocer de la Grădina Zoologică. În sfârșit, la cinci fără un sfert, Harry coborî în sufragerie.

Mătușa Petunia umfla pernele cu un zel fanatic. Unchiul Vernon se prefăcea că citește ziarul, însă ochii săi mici nu se mișcau pe rânduri și Harry era convins că de fapt asculta cu urechile ciulite, așteptând să audă o mașină care se apropia. Dudley stătea ghemuit într-un fotoliu, cu mâinile grăsane încleștate sub fund. Harry nu mai putu suporta tensiunea. Ieși din cameră și se duse să se așeze pe scările din hol, cu ochii ațintiți pe ceas. Inima îi bătea să-i spargă pieptul de emoție și nerăbdare.

Însă ora cinci trecu precum venise. Unchiul Vernon începuse să transpire în costumul său. Deschise ușa din față, cercetă strada și apoi își retrase capul rapid.

– Au întârziat! se răsti el la Harry.

– Știu, zise Harry. Poate că... sunt prinși în trafic... sau ceva de genul ăsta.

Cinci și zece... Apoi cinci și un sfert... Harry începea să fie și el îngrijorat. La cinci și jumătate, îi auzi pe Unchiul Vernon și pe Mătușa Petunia schimbând replici scurte în sufragerie.

– Nici un pic de respect!

– Dacă aveam altceva de făcut?

– Poate cred că îi invităm la cină, dacă întârzie...

– Ei bine, pot să-și pună pofta-n cui, zise Unchiul Vernon și Harry îl auzi cum se ridică și începe să se plimbe prin sufragerie. Or să-l ia pe băiat și or să plece, n-or să mai rămână la masă! Asta dacă mai vin. Probabil că au greșit ziua. Cei ca ei nu pun mare preț pe punctualitate. Sau au o mașină amărâtă care s-a stri... AAAAAAAAAAH!

Harry tresări. Din partea cealaltă a sufrageriei se auziră țipetele îngrozite ale celor trei Dursley. În clipa următoare, Dudley veni fuga în hol, înnebunit de frică.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Harry. Spune odată!

Însă Dudley nu părea să fie în stare să vorbească. Cu mâinile încă încleștate de fund, fugi cât de repede putu în bucătărie. Harry se grăbi să se ducă în sufragerie.

Din spatele șemineului baricadat, de după cărbunii falși, se auzeau niște zgomote și râcâieli puternice.

– Ce este? sări Mătușa Petunia, care se lipise de perete și se holba îngrozită către foc. Ce se întâmplă, Vernon?

Se lămuriră în câteva secunde. Se auziră câteva voci din spatele șemineului blocat.

– Au! Fred, nu! Du-te înapoi, ceva nu e în regulă... Spune-i lui George să nu... Au! George, nu, nu mai e loc, du-te înapoi repede și spune-i lui Ron...

– Tată, poate ne aude Harry și ne deschide drumul...

Se auziră bătăi în peretele din spatele focului fals.

– Harry? Harry, ne auzi?

Soții Dursley îl priviră pe Harry ca niște lupi întărâtați.

– Ce este asta? răcni Unchiul Vernon. Ce se întâmplă?

– Au... Au încercat să vină cu pudră Zvrr, zise Harry, stăpânindu-și cu greu dorința nebună de a izbucni în râs. Pot călători și prin foc... dar ați blocat șemineul și... Stați puțin!

Se apropie de șemineu și strigă prin perete.

– Domnule Weasley? Mă auziți?

Bătăile se opriră. Cineva din șemineu făcu: „Ssst!"

– Domnule Weasley, sunt Harry... Șemineul e blocat. Nu puteți să veniți pe aici...

– Fir-ar să fie! se auzi vocea domnului Weasley. Ce le-a venit să blocheze șemineul?

– Au un foc... electric, le explică Harry.

– Da? Serios? se auzi domnul Weasley, brusc entuziasmat. *Eclectic,* zici? La priză? Dumnezeule, trebuie să văd asta... Să ne gândim... Au, Ron, ai dat peste mine!

Vocea lui Ron se alătură celorlalte.

– Ce facem aici? S-a întâmplat ceva?

– O, nu, Ron, se auzi vocea lui Fred, plină de sarcasm. Nu, am ajuns *exact* unde vroiam!

– Da, ne distrăm *de minune*, zise George, a cărui voce abia se auzea, de parcă era strivit de perete.

– Băieți, băieți... zise domnul Weasley încet. Încerc să mă gândesc ce trebuie să fac... A da... sigur... singura posibilitate... Dă-te la o parte, Harry!

Harry se trase lângă canapea. Unchiul Vernon se apropie însă.

– Stați puțin! răcni el către șemineu. Ce aveți de gând să...

BANG!

Rezistențele electrice țâșniră spre capătul celălalt al camerei, în timp ce șemineul blocat era împins înainte, propulsându-i afară pe domnul Weasley, Fred, George și Ron într-un nor de praf și bucățele de moloz. Mătușa Petunia țipă și căzu peste măsuța de cafea. Unchiul Vernon o prinse înainte să atingă podeaua și se holbă, mut de uimire, la o parte a familiei Weasley. Toți aveau părul roșu ca focul, inclusiv Fred și George, care erau identici până la ultimul pistrui.

– Acum e mai bine, spuse domnul Weasley, scuturându-și de praf roba lungă și verde și aranjându-și ochelarii. Ah, dumneavoastră trebuie să fiți unchiul și mătușa lui Harry!

Înalt, slab și cu un început de chelie, se apropie de Unchiul Vernon cu mâna întinsă, însă Unchiul Vernon se dădu înapoi câțiva pași, cu Mătușa Petunia ascunzându-se după el.

Unchiul Vernon rămăsese fără grai. Cel mai bun costum al său era plin de un praf albicios, care se așternuse și pe părul și mustața lui și îl făcea să arate de parcă tocmai ar fi îmbătrânit cu treizeci de ani.

– Hm... da... Îmi cer scuze pentru asta, zise domnul Weasley, retrăgându-și mâna și uitându-se peste umăr la șemineul demolat. Este numai vina mea, pur și simplu nu m-am gândit că nu vom putea ieși pe partea asta. V-am conectat șemineul la Rețeaua Zvrr doar pentru după-amiaza asta, știți, ca să-l luăm pe Harry. Șemineele Încuiaților nu ar trebui să fie conectate la rețeaua noastră, strict vorbind, însă

am o cunoștință la Transportul Zvrr și am aranjat totul. Însă îl pot repara imediat, nu vă faceți griji. O să fac mai întâi un foc ca să-i trimit înapoi pe băieți și apoi vă repar șemineul, înainte să dispar.

Harry era convins că soții Dursley nu înțeleseseră o boabă. Încă se holbau la domnul Weasley, înmărmuriți. Mătușa Petunia se ridică și se ascunse în spatele Unchiului Vernon.

– Bună, Harry! zise domnul Weasley vesel. Ți-ai pregătit cufărul?

– E sus, îi zise Harry, întorcându-i zâmbetul.

– Îl luăm noi, zise Fred imediat.

Făcându-i cu ochiul lui Harry, Fred și George ieșiră din cameră. Știau unde era camera lui Harry, de când îl salvaseră la un moment dat din ghearele Unchiului Vernon, în puterea nopții. Harry era convins că Fred și George mureau de curiozitate să-l vadă pe Dudley, auziseră atâtea despre el de la Harry.

– Bine, zise domnul Weasley, dând din mâini, în timp ce se străduia să înlăture penibila tăcere. Ce... Ce casă drăguță aveți!

Având în vedere că sufrageria altădată imaculată era acum acoperită de praf și de bucăți de cărămidă, această remarcă nu le făcu deloc plăcere soților Dursley. Chipul Unchiului Vernon se învineți iarăși, iar Mătușa Petunia rămase cu ochii holbați, mestecându-și iar limba. Dar păreau prea speriați pentru a mai spune ceva.

Domnul Weasley se uită în jur. Adora orice avea legătură cu Încuiații. Harry își dădu seama că de-abia aștepta să se ducă să examineze televizorul și videocasetofonul.

– Merg cu *eclecticitate*, nu? spuse el pe un ton atotștiutor. A, da, uite priza. Eu colecționez prize, îi spuse el Unchiului Vernon. Și baterii. Am o colecție impresionantă de baterii. Soția mea crede că sunt nebun, dar ce să fac dacă-mi plac...

Era evident că și Unchiul Vernon era de aceeași părere cu doamna Weasley. Se mută puțin spre dreapta, acoperind-o în întregime pe Mătușa Petunia, de parcă ar fi crezut că domnul Weasley ar putea să-i atace în orice moment.

Dudley apăru subit în cameră. Harry auzi zgomotul făcut de cufărul său tras pe scări de Fred și de George și știa că sunetele acelea îl scoseseră pe Dudley din bucătărie. Dudley se lipi de perete, privindu-l pe domnul Weasley îngrozit și încercă să se ascundă în spatele părinților lui. Din nefericire, Unchiul Vernon, destul de solid pentru a-i fi pavăză Mătușii Petunia, care era ciolănoasă și slabă, nu era nici pe departe destul de lat pentru a-l ascunde pe Dudley.

– Ah, și el este vărul tău, nu-i așa, Harry? întrebă domnul Weasley, făcând o altă încercare îndrăzneață de a conversa.

– Da, zise Harry, el e Dudley.

Harry și Ron schimbară niște priviri rapide, apoi își mutară privirile în altă parte, făcând cu greu față tentației de a izbucni în râs. Dudley nu își dezlipea mâinile de fund, de parcă i-ar fi fost frică să nu îi cadă. Domnul Weasley, pe de altă parte, părea cu adevărat îngrijorat de comportamentul straniu al lui Dudley. Într-adevăr, din tonul vocii sale când vorbi mai pe urmă, Harry fu convins că domnul Weasley credea că Dudley era la fel de nebun precum îl credea familia Dursley pe el, cu singura diferență că domnul Weasley simțea mai degrabă compasiune pentru Dudley, în loc de frică.

– Ai avut o vacanță plăcută, Dudley? îl întrebă el cu blândețe.

Dudley începu să scâncească. Harry văzu cum mâinile i se strâng și mai tare în jurul fundului său enorm.

Fred și George se întoarseră în cameră, cărând cufărul lui Harry. Aruncară o privire în jur și îl zăriră pe Dudley. Pe fețele lor apărură rânjete răutăcioase, identice și ele.

– Ei, bine, zise domnul Weasley. Să plecăm, nu?

Își suflecă mânecile și își scoase bagheta. Harry îi văzu pe cei trei membri ai familiei Dursley lipindu-se de zid într-o singură mișcare.

– *Incendio!* zise domnul Weasley, ațintind bagheta către gaura din peretele din spatele lui.

Din șemineu se ridicară flăcări, pârâind vesele, de parcă ar fi ars așa de ore întregi. Domnul Weasley scoase un săculeț

din buzunarul său, îl desfăcu, luă un vârf din pudra aflată în el și îl aruncă în flăcări, care se făcură pe dată verzi ca smaraldul și se întețiră.

– Haide, Fred, du-te tu primul! îi zise domnul Weasley.

– Venim, făcu Fred. O, nu... stai puțin...

O pungă de dulciuri se revărsase din buzunarul lui Fred, iar conținutul ei se rostogolea acum în toate direcțiile. Bomboane mari și mici, în ambalaje multicolore.

Fred se aplecă, le strânse și apoi le făcu vesel cu mâna celor trei Dursley, după care păși direct în foc, zicând clar „VIZUINA!". Mătușa Petunia scoase un mic țipăt speriat. Se auzi un sunet ca un fâlfâit de aripi și Fred dispăru.

– Bine, acum George, zise domnul Weasley. Ia și cufărul!

Harry îl ajută pe George să ducă spre foc cufărul și să-l ridice în picioare, ca să-l poată apuca mai bine. Apoi, cu un al doilea fâlfâit, George strigă „VIZUINA!" și dispăru și el.

– Ron, tu urmezi, zise domnul Weasley.

– Pe curând, zise Ron către familia Dursley.

Îi zâmbi larg lui Harry, apoi păși în foc, strigă și el „VIZUINA!" și dispăru.

Acum nu mai rămăseseră decât Harry și domnul Weasley.

– Păi... La revedere, le spuse Harry rudelor lui.

Aceștia nu răspunseră nimic. Harry se duse către foc, dar chiar când ajunse la marginea șemineului, domnul Weasley îl opri. Se uită uimit la familia Dursley.

– Harry v-a zis la revedere, spuse el. Nu l-ați auzit?

– Nu contează, îi spuse Harry încet domnului Weasley. Sincer, nu îmi mai pasă.

Domnul Weasley nu își luă mâna de pe umărul lui Harry.

– Nu o să vă mai vedeți nepotul până vara viitoare, îi spuse el Unchiului Vernon, ușor indignat. Sunt sigur că vreți să vă luați la revedere, nu-i așa?

Chipul Unchiului Vernon era roșu de mânie. Ideea ca omul care tocmai îi distrusese jumătate din sufragerie să-i mai dea și lecții de bună purtare părea să-i producă o infi-

nită suferință. Dar domnul Weasley avea încă bagheta în mână, iar ochii Unchiului Vernon căzură imediat pe ea, după care spuse cât se putea de rece: „La revedere!"

– Pe curând, spuse Harry, păsind cu un picior în flăcările verzi, care îi dădeau o senzație plăcută de vânt cald.

În acel moment însă, din spatele său se auzi un sunet îngrozitor, ca și când cineva s-ar fi înecat, și Mătușa Petunia începu să urle.

Harry se întoarse, Dudley nu mai era în spatele părinților lui. Era îngenuncheat lângă măsuța de cafea și gata să se sufoce cu o panglică scârboasă, mov, lungă de o jumătate de metru. O secundă mai târziu, Harry își dădu seama cu uimire că panglica era de fapt limba lui Dudley. În fața lui, pe podea, era un ambalaj colorat în care se aflase o bomboană.

Mătușa Petunia se aruncă pe jos lângă Dudley, apucă de capătul limbii sale lungi și încercă să i-o smulgă din gură. Bietul Dudley țipă, pe bună dreptate, și o afurisi mai rău ca niciodată, încercând să o dea la o parte. Unchiul Vernon zbiera și își agita mâinile, iar domnul Weasley trebui să ridice mult glasul pentru a se face auzit.

– Nu vă faceți griji, o să-l ajut eu! strigă el, apropiindu-se de Dudley cu bagheta ridicată, însă Mătușa Petunia țipă și mai tare și se aruncă asupra lui Dudley, apărându-l de domnul Weasley.

– Nu, zău! zise domnul Weasley disperat. Este ceva simplu... bomboană... Fiul meu, Fred, e tare glumeț... Dar e nevoie doar de o Vrajă de Îngurgitare... Cel puțin așa cred... Vă rog, pot să-i fac limba să i se retragă în gură...

Dar, departe de a fi liniștiți, membrii familiei Dursley intrară și mai mult în panică. Mătușa Petunia plângea disperată, trăgând de limba lui Dudley, de parcă era hotărâtă să i-o smulgă, Dudley părea să se sufoce din cauza limbii și a mamei sale, iar Unchiul Vernon, care își pierduse controlul de tot, înșfăcă un bibelou și îl azvârli cu putere către domnul Weasley, care se feri la timp, bibeloul spărgându-se în resturile șemineului.

– Nu, zău așa, nu vă temeți! zise domnul Weasley, fluturându-și supărat bagheta. Încerc să vă ajut!

Zbierând ca un hipopotam rănit, Unchiul Vernon luă în mână un alt bibelou.

– Harry, du-te! Du-te! îi strigă domnul Weasley, cu bagheta îndreptată către Unchiul Vernon. Mă descurc eu!

Harry nu vroia să piardă distracția, însă al doilea bibelou aruncat de Unchiul Vernon aproape că îi atinse urechea stângă, așa că hotărî că era cel mai bine să îl lase pe domnul Weasley să rezolve totul. Păși în foc și uitându-se peste umăr spuse și el: „VIZUINA!" Ultima imagine pe care o surprinse cu coada ochiului fu felul în care domnul Weasley pară cu bagheta un al treilea bibelou aruncat de Unchiul Vernon. Mătușa Petunia striga și îl apăra pe Dudley, iar limba lui Dudley se ondula ca un piton mare și scârbos. Dar în clipa următoare, Harry începu să se rotească foarte repede, iar sufrageria familiei Dursley dispăru printre flăcările verzi ca smaraldul.

— Capitolul V —

WEASLEY BING-BONG

Harry se învârti din ce în ce mai repede, cu coatele strânse bine pe lângă corp, alte șeminee trecând în viteză pe lângă el, până când începu să i se facă rău și închise ochii. Apoi, când în sfârșit simți că încetinește, întinse mâinile în față și se opri la timp pentru a nu cădea pe burtă în soba din bucătăria familiei Weasley.

– A mâncat-o? întrebă Fred curios, întinzându-i lui Harry o mână pentru a-l ajuta să se ridice.

– Da, zise Harry, ridicându-se. Ce era?

– Bomboană „Limbă-de-o-tonă", zise Fred vesel. George și cu mine le-am inventat! De la începutul verii tot căutăm pe cineva pe care să le testăm...

Toți cei din mica bucătărie izbucniră în râs. Harry privi în jur și observă că Ron și George stăteau la masa de lemn, alături de alte două persoane cu părul roșu, pe care Harry nu le mai văzuse până atunci. Totuși, știu imediat cine ar fi trebuit să fie: Bill și Charlie, cei mai mari dintre frații Weasley.

– Ce mai faci, Harry? zise cel mai apropiat dintre cei doi, zâmbindu-i și întinzându-i o mână mare, pe care Harry o strânse, simțind bătături sub degete.

Acesta trebuia să fie Charlie, care lucra cu vampiri și dragoni în România. Charlie avea constituția celor doi gemeni, mai scund și mai lat în umeri decât Percy și Ron, care erau amândoi înalți și slabi. Avea o față lată, binevoitoare, care era atât de pistruiată, încât aproape că părea bronzat. Brațele îi

erau musculoase și pe unul dintre ele se vedea o arsură mare, cu pielea foarte întinsă.

Bill se ridică zâmbind și dădu și el mâna cu Harry. Bill era o surpriză. Harry știa că lucra la banca vrăjitorilor, la „Gringotts", că fusese sef de promoție la Hogwarts și din cauza asta și-l imaginase întotdeauna ca pe un Percy mai mare, complet împotriva încălcării regulilor (exagerat chiar!) și dornic să dea ordine celorlalți. Însă Bill era super! Înalt, cu părul lung prins într-o coadă la spate și purtând un cercel cu un fel de colț atârnat de el. Hainele lui erau foarte potrivite pentru un concert rock, în afară de bocancii care, așa cum observă Harry, nu erau din piele obișnuită, ci din piele de dragon.

Înainte să poată să spună cineva ceva, se auzi un zgomot slab și domnul Weasley apăru din senin lângă umărul lui George. Harry nu-l mai văzuse niciodată atât de supărat.

– Nu a fost amuzant deloc, Fred! strigă el. Ce i-ai dat băiatului ăluia?

– Nu i-am dat nimic, zise Fred, cu un alt zâmbet cinic. Doar am *scăpat* bomboana pe jos... A fost vina lui că a luat-o și a mâncat-o, nu l-am pus eu!

– Ai scăpat-o *special!* tună domnul Weasley. Știai că o s-o mănânce, știai că era la regim...

– Cât de mare i s-a făcut limba? întrebă George nerăbdător.

– Se făcuse de doi metri până m-au lăsat în sfârșit părinții lui să îl ajut!

Harry și restul familiei Weasley râseră iar cu multă poftă.

– Nu văd de ce râdeți! strigă domnul Weasley. Genul ăsta de comportament afectează serios relațiile dintre vrăjitori și Încuiați! Mi-am petrecut jumătate de viață militând contra nedreptăților făcute Încuiaților și propriii mei fii...

– Nu i-am dat-o pentru că era Încuiat! zise Fred indignat.

– Nu de-asta, ci pentru că e un tembel mare și rău! zise George. Nu-i așa, Harry?

– Da, așa este, domnule Weasley, zise Harry cu sinceritate.

– Nu asta contează! strigă domnul Weasley. Să vedeți când o să-i spun mamei voastre...

– Ce să-mi spui? întrebă o voce din spatele lor.

Doamna Weasley tocmai intrase în bucătărie. Era o femeie scundă, grăsuță, cu un chip foarte prietenos, deși în ochi i se citea acum suspiciunea.

– A, bună, dragă Harry, spuse ea, zâmbindu-i larg când îl zări.

Apoi ochii se opriră asupra soțului ei.

– Ce să-mi spui, Arthur?

Domnul Weasley ezită. Harry își dădu seama că, oricât de supărat era pe Fred și pe George, nu intenționase cu adevărat să-i spună doamnei Weasley ce se întâmplase. Urmă un moment de tăcere, timp în care domnul Weasley își privi soția dezorientat. Apoi apărură două fete în dreptul ușii de la bucătărie, în spatele doamnei Weasley. Una dintre ele, cu un păr castaniu, bogat, și dinții din față cam mari, era prietena lui Harry și a lui Ron, Hermione Granger. Cealaltă, mică și roșcată, era Ginny, sora mai mică a lui Ron. Amândouă îi zâmbiră lui Harry, care le întoarse zâmbetul, ceea ce o făcu pe Ginny să se facă roșie ca focul. Harry devenise cineva foarte special pentru ea încă de la prima lui vizită la „Vizuină".

– Ce să-mi spui, Arthur? repetă doamna Weasley, pe un ton periculos.

– Mai nimic, Molly, murmură domnul Weasley, Fred și George au... Dar am discutat eu cu ei...

– Ce au mai făcut de data asta? zise doamna Weasley. Dacă are vreo legătură cu Weasley Bing-Bong...

– Ron, ce-ar fi să-i arăți lui Harry unde doarme? zise Hermione din prag.

– Știe unde doarme, zise Ron. În camera mea, a dormit acolo și data tre...

– Putem merge *cu toții*, sublinie Hermione.

– A, da, făcu Ron, înțelegând. Sigur...

– Da, venim și noi, sări George.

– Rămâneți unde sunteți! se răsti doamna Weasley.

Harry și Ron ieșiră din bucătărie și, împreună cu Hermione și cu Ginny, porniră pe holul îngust și urcară scara șubredă care mergea în zigzag prin toată casa până la etajele superioare.

– Ce sunt alea Weasley Bing-Bong? întrebă Harry, în timp ce urcau.

Ron și Ginny râseră amândoi. Nu și Hermione.

– Mama a găsit niște formulare de comandă, când făcea curat în camera lui Fred și George, zise Ron încet. Liste lungi cu prețuri pentru toate chestiile pe care le-au inventat. Chestii amuzante, știi tu. Baghete false și dulciuri poznașe, o grămadă de lucruri interesante. A fost o descoperire extraordinară, n-am știut că inventaseră toate astea...

– Auzeam mereu explozii din camera lor, dar n-am crezut că făceau ceva concret, zise Ginny. Am crezut că pur și simplu le plăcea zgomotul.

– Însă majoritatea invențiilor lor – mă rog, toate – erau *puțin* periculoase, zise Ron, și aveau de gând să le vândă, știi tu, la Hogwarts, ca să scoată niște bani. Mama s-a supărat rău de tot pe ei. Le-a spus că nu aveau voie să facă așa ceva și le-a ars toate formularele de comandă... Oricum, era supărată pe ei. Nu au luat atâtea N.O.V.-uri câte se aștepta ea.

N.O.V. era prescurtarea de la Niveluri Obișnuite de Vrăjitorie, examenele pe care le dădeau elevii de la Hogwarts când împlineau cincisprezece ani.

– Și a mai fost o ceartă mare, zise Ginny, pentru că mama vrea ca ei să lucreze la Ministerul Magiei ca tata, dar ei i-au spus că n-au de gând să facă asta, ci doar să-și deschidă un magazin de poante și trucuri.

Tocmai atunci se deschise o ușă de la al doilea etaj și se ivi un cap care purta ochelari cu rame de corn și avea o expresie foarte revoltată.

– Bună, Percy, zise Harry.

– A, bună, Harry, zise Percy. Mă întrebam eu cine face hărmăiala asta. Încerc să lucrez aici, știți și voi... Am de terminat un raport pentru serviciu... Și este cam dificil să mă concentrez când cei din jurul meu bubuie în sus și în jos pe scări!

– Nu *bubuim*, zise Ron enervat. Mergem. Ne pare rău dacă am tulburat planurile *secrete* ale Ministerului Magiei.

– La ce lucrezi? zise Harry.

– La un raport pentru „Departamentul de relații magice internaționale", zise Percy înfumurat. Încercăm să obținem un ceaun de vrăji cu o grosime standard. Cele din import sunt puțin prea subțiri... Scurgerile se înmulțesc cu aproape trei la sută pe an...

– Raportul ăsta o să schimbe lumea, zise Ron. Pe prima pagină din *Profetul zilei*, o să apară cu litere de-o șchioapă: „Înmulțirea scurgerilor din ceaune".

Percy deveni ușor rozaliu.

– Poți să-ți bați joc, Ron, spuse el cu obidă, dar, dacă nu, va fi impusă o lege internațională, am putea să ne trezim că ne invadează piața produse de slabă calitate, cu fundul subțire, care ar putea primejdui...

– Da, da, bine, zise Ron și continuă să urce.

Percy trânti ușa camerei sale. În timp ce Harry, Hermione și Ginny îl urmară pe Ron, urcând încă trei etaje, strigătele din bucătărie continuau să se audă până la ei. Se părea că domnul Weasley tocmai îi spusese doamnei Weasley despre bomboane.

Camera din vârful casei, unde dormea Ron, arăta la fel ca data trecută când venise Harry la ei. Aceleași postere cu echipa de vâjthat preferată de Ron, „Tunurile din Chudley", care zburau și făceau cu mâna pe pereți și pe tavanul în pantă, iar acvariul de pe pervaz, în care înainte erau mormoloci, conținea acum o broască extrem de mare. Bătrânul șobolan al lui Ron, Pungașul, nu mai era, însă în locul lui apăruse bufnița mică și gri care îi dusese lui Harry scrisoarea de la Ron, în casa de pe Aleea Boschetelor. Țopăia în sus și în jos într-o colivie mică și huhuia necontenit.

– Taci, Pig, zise Ron, strecurându-se printre cele patru paturi cu draperii, înghesuite în cameră. Fred și George stau cu noi, pentru că Bill și Charlie dorm în camera lor, îi spuse el lui Harry. Percy stă singur-singurel la el în cameră, pentru că are treburi *importante*, nu?

– Auzi, de ce îi spui bufniței tale Pig? îl întrebă Harry pe Ron.

– Pentru că se prostește, de-aia! zise Ginny. De fapt numele ei este Pigwidgeon!

– Da, și ăsta nu este un nume stupid *deloc*, zise Ron cu sarcasm. Ginny l-a botezat, îi explică el lui Harry. Ea zice că e un nume *drăguț*. Am încercat să i-l schimb, dar era prea târziu, nu vrea să răspundă la alt nume. Așa că a rămas Pig. Trebuie să o țin aici pentru că îi enervează pe Errol și pe Hermes. Dacă stau să mă gândesc, mă enervează și pe mine!

Pigwidgeon zbură fericită prin colivia sa, huhuind ascuțit. Harry îl cunoștea prea bine pe Ron pentru a-l lua în serios. Se plânsese încontinuu și de șobolanul lui, Pungașul, însă fusese teribil de supărat când toată lumea fusese convinsă că pisica Hermionei, Șmecherilă, îl mâncase.

– Unde e Șmecherilă? o întrebă Harry pe Hermione.

– În grădină, presupun, zise ea. Îi place să fugărească piticii, nu a mai văzut așa ceva până acum.

– Deci, lui Percy îi place la serviciu? zise Harry, așezându-se pe unul dintre paturi și privind cum jucătorii de vâjthaț zburau din poster în poster pe tavan.

– Dacă îi place? zise Ron încruntat. Cred că n-ar mai veni acasă, dacă nu l-ar obliga tata. Este *obsedat*. Nu cumva să zici ceva de șeful lui. „Domnul Crouch spune..." „Iar eu i-am spus domnului Crouch..." „Domnul Crouch este de părere că..." „Domnul Crouch mi-a zis..." Numai asta auzi! Cred că o să-și anunțe logodna cât de curând.

– Ai avut o vară frumoasă, Harry? îl întrebă Hermione. Ai primit pachetele cu mâncare și restul?

– Da, mulțumesc mult, zise Harry. Torturile voastre mi-au salvat viața!

– Și știi ceva de... începu Ron, însă Hermione îi aruncă o privire care îl făcu să amuțească.

Harry știa că Ron vroia să îl întrebe de Sirius. Ron și Hermione fuseseră atât de implicați în salvarea lui Sirius, ca să nu fie capturat de reprezentanții Ministerului Magiei, erau aproape la fel de îngrijorați ca Harry pentru nașul lui. Totuși, discuția despre el, de față cu Ginny, nu era o idee bună.

Nimeni în afară de ei și de profesorul Dumbledore nu știa cum reușise să scape Sirius și nici nu credea în nevinovăția lui.

– Cred că nu se mai ceartă, zise Hermione, pentru a depăși momentul penibil, pentru că Ginny se uita curioasă când la Ron, când la Harry. Să coborâm și s-o ajutăm pe doamna Weasley să pregătească cina, vreți?

– Da, bine, zise Ron.

Toți patru ieșiră din camera lui Ron și se întoarseră jos, unde o găsiră pe Doamna Weasley singură în bucătărie. Părea foarte supărată.

– Mâncăm în grădină, zise ea când ei intrară. Pur și simplu nu este loc pentru unsprezece persoane aici. Fetelor, duceți voi farfuriile? Bill și Charlie aranjează mesele. Cuțite și furculițe, vă rog, voi doi, le spuse ea lui Ron și lui Harry, ațintind bagheta cu mai multă forță decât ar fi vrut către grămada de cartofi din chiuvetă.

Aceștia țâșniră din coajă atât de repede, încât nimeriră în tavanul bucătăriei.

– Of, fir-ar să fie, strigă ea, acum ațintindu-și bagheta către un făraș care începu să traverseze bucătăria, strângând cu îndemânare cartofii. Iar ăia doi! izbucni ea, acum scoțând oale și tigăi dintr-un dulap, iar Harry își dădu seama că se referea la Fred și la George. Nu știu ce o să se aleagă de ei, zău așa! Nici un pic de ambiție, ca să nu mai punem la socoteală prostiile pe care le fac...

Trânti o tigaie mare de cupru pe masa de bucătărie și începu să învârtă bagheta în ea. În timp ce rotea bagheta, începu să curgă un sos dens.

– Nu că nu ar avea ceva în cap, continuă ea supărată, ducând tigaia spre aragazul pe care îl aprinse cu bagheta, dar își irosesc inteligența și, dacă nu le vine mintea la cap mai repede, or să aibă mari probleme. Am primit mai multe bufnițe de la Hogwarts despre ei decât despre toți ceilalți la un loc. Dacă mai continuă așa, or să ajungă în atenția „Oficiului de folosire nepermisă a magiei".

Doamna Weasley ațintì bagheta către sertarul cu tacâ-

muri, care se deschise cu putere. Harry și Ron se feriră, sărind din calea cuțitelor care țâșniră din sertar, traversară în zbor bucătăria și începură să taie cartofii pe care tocmai îi răsturnase fărașul în chiuvetă.

– Nu știu unde am greșit, zise doamna Weasley, punându-și la o parte bagheta și începând să scoată alte tigăi. Așa este de ani întregi, o poznă după alta, și nu vor să asculte... O, NU! IAR!

Își luase bagheta de pe masă și aceasta chițăise ascuțit și se transformase într-un șoarece enorm de cauciuc.

– Iar una dintre baghetele lor false! strigă ea. De câte ori le-am spus să nu le mai lase peste tot?

Înșfăcă bagheta ei adevărată și se întoarse spre aragaz, descoperind că sosul începuse să fumege.

– Hai, îl zori Ron pe Harry, luând un mănunchi de cuțite și furculițe din sertarul deschis, hai să mergem și să-i ajutăm pe Bill și pe Charlie!

O lăsară pe doamna Weasley și se îndreptară către ușa din spate, pentru a ieși în curte.

Abia făcură câțiva pași, când pisica galbenă cu dungi portocalii a Hermionei, Șmecherilă, apăru din grădină, cu coada stufoasă ridicată în aer, alergând după ceva ce semăna cu un cartof cu picioare, plin tot de noroi. Harry își dădu seama imediat că era un pitic. De nici douăzeci de centimetri înălțime, traversă curtea cât de repede îl țineau piciorușele și se aruncă cu capul înainte, într-una dintre cizmele lăsate lângă ușă. Harry îl auzi pe pitic râzând satisfăcut, când Șmecherilă încercă să-l prindă băgându-și laba în cizmă. Imediat se auzi o mare hărmălaie în partea cealaltă a casei.

Descoperiră sursa acesteia când intrară în curte și văzură că Bill și Charlie își scoseseră amândoi baghetele și făceau două mese de lemn să zboare mult deasupra peluzei, lovindu-le una de alta, fiecare încercând să o doboare pe cealaltă. Fred și George aclamau, Ginny râdea, iar Hermione stătea lângă gardul viu, neștiind dacă să râdă sau să se sperie.

Masa lui Bill o lovi pe cea a lui Charlie cu o pocnitură pu-

ternică și îi rupse un picior. Se auzi un strigăt de la etaj și toți își ridicară privirile pentru a vedea capul lui Percy scos pe una dintre ferestrele de la etajul doi.

– Mai încet, se poate? strigă el.

– Scuze, Percy, zise Bill, zâmbind. Cum merge cu fundurile de ceaun?

– Rău, zise Percy supărat și trânti fereastra.

Râzând cu poftă, Bill și Charlie aduseră iar mesele pe iarbă și le puseră cap la cap, apoi, cu o simplă mișcare de baghetă, Bill puse la loc piciorul rupt al mesei și făcu să apară fețe de masă din senin.

Până la ora șapte, cele două mese gemeau sub greutatea zecilor de platouri pline cu mâncarea excelentă pe care o făcuse doamna Weasley. Harry și Hermione se pregăteau să mănânce sub cerul albastru și senin. Pentru cineva care supraviețuise numai cu mese de tort uscat toată vara, Harry se simțea în paradis. La început, Harry mai mult ascultă decât vorbi, în timp ce se servea cu șuncă, plăcintă de pui, cartofi fierți și salată.

La capătul îndepărtat al mesei, Percy îi povestea tatălui său despre raportul pe care îl pregătise despre fundurile de ceaun.

– I-am spus domnului Crouch că o să fie gata până marți, spunea Percy mândru. Ceva mai devreme decât se aștepta, dar îmi place să fiu la înălțime. Cred că va fi mulțumit că l-am terminat la timp. Adică, tocmai acum când departamentul nostru este foarte ocupat, cu toate aranjamentele pentru Cupa Mondială, nu avem sprijinul de care am avea nevoie de la „Departamentul jocurilor și sporturilor magice". Ludo Bagman...

– Mie îmi place de Ludo, zise domnul Weasley cu blândețe. El este cel care ne-a făcut rost de locuri atât de bune la Cupă. I-am făcut o mică favoare: fratele lui, Otto, a intrat într-un mic bucluc... O mașină de tuns iarba cu puteri neobișnuite... Am calmat imediat situația...

– Ah, Bagman e drăguț, desigur, zise Percy scurt, dar nu

știu cum a ajuns șeful departamentului... Nu suportă comparație cu domnul Crouch! Nu mi-l pot imagina pe domnul Crouch pierzând un membru al departamentului nostru și nefăcând nimic ca să afle ce s-a întâmplat cu el. Îți dai seama că a trecut mai mult de o lună de când a dispărut Bertha Jorkins? S-a dus în vacanță în Albania și nu s-a mai întors!

– Da, am vorbit cu Ludo despre asta, zise domnul Weasley, încruntându-se. Zice că Bertha s-a mai pierdut de o grămadă de ori până acum... Dar trebuie să recunosc că, dacă ar fi fost cineva din departamentul meu, aș fi fost îngrijorat...

– O, Bertha e un caz pierdut, e clar, zise Percy. Am auzit că au pasat-o de la un departament la altul ani de zile, nu merită atâta deranj... Cu toate astea, Bagman ar fi trebuit să încerce să o găsească. Domnul Crouch este interesat *personal* – doar știi că Bertha a lucrat în departamentul nostru la un moment dat și cred că domnul Crouch a fost foarte atașat de ea – dar Bagman nu face altceva decât să râdă și zice că probabil că a citit greșit harta și a ajuns în Australia, în loc de Albania. Oricum, zise Percy, oftând și luând o înghițitură de vin de flori de soc, și așa avem destule pe cap la „Departamentul de relații magice internaționale", fără să mai trebuiască să găsim și membrii altor departamente. După cum știi, avem un alt mare eveniment de organizat, imediat după Cupa Mondială.

Își drese vocea cu importanță și privi către capătul de masă unde erau Harry, Ron și Hermione.

– Tu știi despre ce vorbesc, tată, zise Percy, după care ridică vocea puțin. *Top-secret!*

Ron își roti ochii și le șopti lui Harry și Hermionei:

– Încearcă să ne facă să-l întrebăm despre ce eveniment secret vorbește, de când a început serviciul. Probabil o expoziție de ceaune cu fundul... gros!

La mijlocul mesei, doamna Weasley se certa cu Bill din pricina cercelului, care părea a fi o achiziție proaspătă.

– ...și cu colțul ăla groaznic agățat de el, zău, Bill, ce zic cei de la bancă?

– Mamă, nimeni de la bancă nu dă doi bani pe felul în

care arăt sau cum mă îmbrac, atâta timp cât aduc o grămadă de comori în bancă, zise Bill răbdător.

– Iar părul tău e chiar ciudat, dragule, zise doamna Weasley, mângâindu-și afectuos bagheta. Tare aș vrea să mă lași să te tund puțin...

– Mie îmi place, zise Ginny, care stătea lângă Bill. Ești de modă veche, mamă! Oricum, nu e nici pe departe atât de lung ca al profesorului Dumbledore...

Lângă doamna Weasley, Fred, George și Charlie discutau entuziasmați despre Cupa Mondială.

– Probabil că o să câștige Irlanda, zise Charlie scurt, cu gura plină de cartofi. Au spulberat Peru în semifinale!

– Da, dar Bulgaria îl are pe Viktor Krum, zise Fred.

– Krum este un jucător bun, dar Irlanda are șapte ca el, zise Charlie scurt. Totuși, mi-ar fi plăcut să se califice și Anglia. A fost stânjenitor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Harry nerăbdător, regretând mai mult ca niciodată izolarea lui de lumea vrăjitorilor, când stătea pe Aleea Boschetelor.

Harry era pasionat de vâjthaț. Jucase pentru echipa de vâjthaț a Casei Cercetașilor încă din primul an la Hogwarts, pe postul de căutător, iar acum avea un „Fulger-2001", una dintre cele mai bune mături competiționale din lume.

– Am fost învinși în Transilvania, trei sute nouăzeci la zece, zise Charlie trist. O evoluție șocantă. Și Țara Galilor a pierdut în fața Ugandei, iar Scoția a fost distrusă de Luxemburg.

Domnul Weasley aduse niște lumânări cu ajutorul bagheței sale, pentru a lumina grădina, fiindcă începuse să se întunece înainte de a lua desertul (înghețată de căpșune, făcută în casă). Până când terminaseră, fluturii de noapte zburau foarte aproape de masă, iar din aerul cald al nopții se ridica mirosul de iarbă și caprifoi.

Harry se simțea foarte sătul și împăcat cu lumea, în timp ce privea la câțiva pitici care săreau printre tufele de trandafiri, râzând zgomotos și urmăriți îndeaproape de Șmecherilă.

Ron privi cu atenție la restul mesenilor, pentru a se asigu-

ra că toți erau prinși în conversație, după care îi spuse foarte încet lui Harry:

– Ia spune... știi ceva de Sirius?

– Da, zise Harry tot în șoaptă, am primit două scrisori de la el. Pare să-i meargă bine. I-am scris alaltăieri. S-ar putea să-mi răspundă cât sunt aici.

Deodată, își aminti motivul pentru care îi scrisese lui Sirius și pentru un moment fu cât pe-aci să le spună și lor că îl duruse iar cicatricea și să le pomenească de visul care îl trezise brusc... Dar de ce să îi îngrijoreze acum, când el însuși era atât de fericit și liniștit?

– Cât e ceasul? întrebă doamna Weasley deodată, uitându-se la ceasul de mână. Chiar că ar trebui să fiți în pat, toți, doar vă sculați în zori ca să vă duceți la meci. Harry, dacă-mi lași lista cu ce ai nevoie pentru școală, îți iau eu totul mâine, că tot mă duc pe Aleea Diagon, ca să le iau ce le trebuie și celorlalți. S-ar putea să nu mai am timp după Cupa Mondială, data trecută meciul a durat cinci zile.

– Uau! Sper să fie așa și de data asta! zise Harry entuziasmat.

– Ei bine, eu nu, zise Percy, făcând pe sfântul. Mă cutremur numai la gândul cum va arăta biroul meu dacă aș lipsi *cinci* zile de la serviciu!

– Da, s-ar putea să-ți mai aducă cineva o baligă de dragon, nu, Percey? zise Fred.

– Aia era o mostră de fertilizator din Norvegia! zise Percy, înroșindu-se tot. Nu era nimic personal!

– Ba era, îi șopti Fred lui Harry, când se ridicară de la masă. Noi i-am trimis-o!

— Capitolul VI —

PORTALUL

Harry se simțea de parcă abia apucase să adoarmă în camera lui Ron, când fu trezit de doamna Weasley.

–Trebuie să mergem, Harry, dragule, șopti ea, ducându-se să-l trezească pe Ron.

Harry pipăi în jur, încercând să-și găsească ochelarii, și-i puse pe nas și se ridică din pat. Afară era încă întuneric. Ron bombăni ceva când îl trezi mama lui. La picioarele saltelei lui, Harry văzu două capete zburlite, ieșind de sub niste plăpumi mototolite.

– Deja? zise Fred morocănos.

Se îmbrăcară în tăcere, prea adormiți ca să vorbească, apoi, căscând și întinzându-se, cei patru coborâră către bucătărie.

Doamna Weasley amesteca într-o oală mare de pe aragaz, în timp ce domnul Weasley stătea la masă, verificând un teanc de bilete mari de pergament. Ridică privirea când intrară băieții și își întinse brațele ca să i se poată vedea îmbrăcămintea mai bine. Avea pe el ceea ce părea un pulover de golf foarte ponosit și o pereche de blugi vechi, cam mari pentru el, dar susținuți de o curea mare de piele.

– Ce ziceți? întrebă el entuziasmat. Se presupune că mergem *incognito*... Arăt ca un Încuiat, Harry, ce zici?

– Da, zise Harry, zâmbind, foarte bine.

– Unde sunt Bill și Charlie și Pe-Per-Percy? întrebă George, luptându-se să-și stăvilească un căscat uriaș.

– Păi, ei își fac Apariția, nu-i așa? zise doamna Weasley, mutând oala mare de pe aragaz pe masă și începând să toarne fulgi de ovăz în boluri. Așa că pot să mai lenevească puțin.

Harry știa că Apariția era o tehnică foarte grea, care presupunea să dispari dintr-un loc și să apari aproape instantaneu în altul.

– Deci, sunt încă în pat? zise Fred morocănos, trăgându-și către el bolul cu fulgi de ovăz. De ce nu putem și noi să Apărem?

– Pentru că nu aveți vârsta necesară și nu ați dat testul, se răți doamna Weasley. Dar ce fac fetele?

Ieși valvârtej din bucătărie și o auziră urcând scările.

– Trebuie să treci un test ca să Apari? întrebă Harry.

– O, da, zise domnul Weasley, punând biletele la loc sigur, în buzunarul din spate al blugilor. „Departamentul transporturilor magice" a trebuit să amendeze de curând niște tineri pentru că au Apărut fără permis. Nu este o tehnică ușoară și, când nu este făcută cum trebuie, poate să ducă la complicații neplăcute. Cei doi despre care vorbesc s-au secționat, pur și simplu!

Toți de la masă, în afară de Harry, se strâmbară.

– *Secționat?* se miră Harry.

– Adică au lăsat în urmă o jumătate din ei, zise domnul Weasley, punând o mulțime de linguri de melasă în bolul lui cu fulgi de ovăz. Așa că s-au *blocat*, desigur. N-au mai putut să meargă în nici o parte. Au trebuit să aștepte să vină Echipa de anulare a magiei greșite ca să-i pună la loc. Asta a dus la anunțuri destul de ciudate, vă puteți da seama, mai ales cu Încuiații care le-au zărit părțile de corp lăsate în urmă...

Harry își imagină deodată niște picioare și un ochi, abandonate pe Aleea Boschetelor.

– Sunt bine acum? întrebă el speriat.

– A, da, zise domnul Weasley cu convingere, însă au avut de plătit o amendă sănătoasă și nu cred că or să mai facă o altă încercare foarte curând. Nu te joci cu Apariția... Sunt o grămadă de vrăjitori adulți care nu se obosesc să practice

acest lucru. Preferă măturile, mai încete, însă mult mai sigure.

– Dar Bill, Charlie și Percy pot să o facă? Toți?

– Charlie a trebuit să dea testul de două ori, zise Fred, zâmbind. A picat prima dată, a Apărut cu zece kilometri mai la sud de unde vroia să ajungă, nimerind chiar peste o bătrânică adorabilă, care își făcea cumpărăturile. Mai țineți minte?

– Dar oricum, a trecut a doua oară, zise doamna Weasley, întorcându-se în bucătărie printre niste chicoteli înfundate.

– Percy a trecut abia acum două săptămâni, zise George. Și Apare în bucătărie în fiecare dimineață de atunci, doar ca să ne demonstreze că poate.

Se auziră pași pe hol, iar Hermione și Ginny intrară în bucătărie, amândouă palide și amețite de somn.

– De ce a trebuit să ne sculăm așa devreme? întrebă Ginny, frecându-se la ochi și așezându-se la masă.

– Avem ceva de mers, zise domnul Weasley.

– *De mers?* se miră Harry. Cum, mergem *pe jos* la Cupa Mondială?

– Nu, nu, este doar la câțiva kilometri depărtare, zise domnul Weasley, zâmbind. Avem însă puțin de mers. Este foarte greu să se adune un număr atât mare de vrăjitori la un loc, fără să atragă atenția Încuiaților. Trebuie să avem mare grijă cum călătorim tot timpul, iar la o ocazie atât de importantă cum este Cupa Mondială la Vâjthaț...

– George! strigă doamna Weasley tăios, făcându-i pe toți să tresară.

– Ce-i? zise George, pe un ton nevinovat, care nu păcăli pe nimeni însă.

– Ce ai în buzunar?

– Nimic!

– Nu minți!

Doamna Weasley aținti bagheta către buzunarul lui George și zise: „*Accio!*"

Mai multe obiecte colorate țâșniră din buzunarul lui George, care încercă să le prindă, dar fără succes. Obiectele

aterizară drept în mâna întinsă a doamnei Weasley.

– V-am zis să le distrugeți! zise doamna Weasley furioasă, ridicând ceea ce erau negreșit Bomboane limbă-de-o-tonă. V-am zis să le aruncați pe toate! Goliți-vă buzunarele, haideți, amândoi!

Era un moment neplăcut. Era evident că gemenii încercaseră să scoată câte bomboane putuseră din casă, iar doamna Weasley reușise să le găsească pe toate numai cu o Vrajă de Aducere.

– *Accio! Accio! Accio!* strigă ea și bomboanele țâșniră din tot felul de locuri ciudate, inclusiv din căptușeala hainei lui George și din îndoitura blugilor suflecați ai lui Fred.

– Am petrecut șase luni ca să le inventăm! strigă Fred către mama sa, când ea le aruncă în foc.

– Ah, foarte bun mod de a *petrece* șase luni de zile! strigă ea. Nici nu mă mir că nu ați luat mai multe N.O.V.-uri!

Acestea fiind zise, atmosfera nu era tocmai prietenoasă când plecară. Doamna Weasley încă era încruntată, când îl sărută pe domnul Weasley pe obraz, deși nici pe departe pe cât de supărați erau gemenii, care își puseseră rucsacurile în spinare și plecaseră fără să îi adreseze o vorbă.

– Distracție plăcută, le ură doamna Weasley, și fiți cuminți, strigă ea după gemeni, dar ei nu se întoarseră și nici nu îi răspunseră. Îi trimit pe Bill, Charlie și Percy pe la prânz, îi spuse doamna Weasley soțului ei.

Domnul Weasley, Harry, Ron, Hermione și Ginny porniră în noapte, pe urmele lui Fred și George. Era destul de răcoare și luna încă se vedea pe cer. Doar o linie verzulie de la orizont, în dreapta lor, demonstra că nu mai era mult și se crăpa de ziuă. Harry, gândindu-se la miile de vrăjitori care se îndreptau către Cupa Mondială la Vâjthaț, se grăbi pentru a-l ajunge pe domnul Weasley.

– Și cum reușește toată lumea să ajungă acolo fără să observe Încuiații? îl întrebă el.

– Este o mare problemă de organizare, oftă domnul Weasley. La Cupa Mondială vin sute de mii de vrăjitori și

bineînțeles că nu avem un loc magic destul de mare pentru a-i caza pe toți. Există locuri unde Încuiații nu pot intra, dar imaginează-ți cum ar fi dacă am îngrămădi o sută de mii de vrăjitori în Aleea Diagon sau pe peronul 9 și $^3/_4$. Deci, a trebuit să găsim o mlaștină și să instalăm cât mai multe mijloace de protecție anti-Încuiați. Întregul Minister lucrează la ele de luni întregi. În primul rând, trebuie să repartizăm sosirile, bineînțeles. Cei cu bilete mai ieftine trebuie să vină cu două săptămâni mai devreme. Un număr limitat folosesc transporturile Încuiaților, însă nu pot să le umple autobuzele și trenurile... Fiindcă vin vrăjitori din toată lumea! Unii Apar, desigur, dar trebuie să instalăm locuri sigure unde să Apară, departe de Încuiați. Cred că folosesc o pădure din apropiere în acest scop. Pentru cei care nu vor să Apară sau nu pot să facă lucrul acesta, folosim Portalurile. Acestea sunt obiecte care permit transportarea vrăjitorilor dintr-un loc într-altul, la o oră prestabilită. Pot funcționa și cu grupuri mari deodată, dacă este nevoie. Au fost amplasate două mii de Portaluri în locuri strategice, peste tot în Marea Britanie, iar cel mai apropiat de noi este în vârful Dealului Stoatshead, așa că într-acolo ne îndreptăm.

Domnul Weasley arătă înainte, unde ceva mare și negru se ridica în spatele satului Ottery St. Catchpole.

– Ce fel de obiecte sunt Portalurile? întrebă Harry curios.

– Păi, pot fi orice, zise domnul Weasley. Lucruri care să nu atragă atenția, desigur, ca să nu le ia Încuiații și să se joace cu ele... Lucruri pe care ei să le creadă gunoaie...

Parcurseră lungul drum întunecat și rece către sat, liniștea fiind întreruptă doar de pașii lor. Cerul se luminase puțin, pe când treceau ei prin sat, negrul întunecat diluându-se în albastru-închis. Mâinile și picioarele lui Harry erau înghețate-bocnă. Domnul Weasley se tot uita la ceas.

Nu mai vorbiră când începură să urce Dealul Stoatshead, pentru a nu-și irosi forțele. Se împiedicau din când în când de vizuine de iepuri ascunse și alunecau pe smocurile de

iarbă umedă. Fiecare gură de aer pe care o inspira Harry i se ducea dureros în piept, iar picioarele sale își reveniră abia când în sfârșit ajunseră pe teren plat.

– Uff, gâfâi domnul Weasley, dându-și jos ochelarii și ștergându-i de pulover. Ei bine, am ajuns la timp... Mai avem zece minute...

Hermione ajunse în sfârșit pe creasta dealului, ținându-se de splină.

– Acum nu mai avem nevoie decât de Portal, zise domnul Weasley, punându-și la loc ochelarii și cautând ceva pe jos. Nu vă așteptați la ceva mare... Haideți...

Se despărțiră, căutând. Începuseră doar de câteva minute, când un strigăt străbătu aerul încremenit.

– Aici, Arthur! Aici, fiule, am găsit-o!

Două siluete înalte se profilară pe cerul înstelat, pe partea cealaltă a crestei.

– Amos! zise domnul Weasley, zâmbind în timp ce se ducea către omul care îl strigase.

Toată lumea îl urmă. Domnul Weasley dădea mâna cu un vrăjitor rumen în obraji, cu o barbă castanie, încâlcită, care ținea o cizmă veche în cealaltă mână.

– El este Amos Diggory, zise domnul Weasley. Lucrează la „Departamentul de control și reglementare a creaturilor magice". Și fiul său, Cedric, cred că îl cunoașteți, nu?

Cedric Diggory era un băiat foarte chipeș, în jur de șaptesprezece ani. Era căpitanul și căutătorul echipei de vâjthat a Casei Astropufilor, de la Hogwarts.

– Bună, zise Cedric, privindu-i pe toți.

Toată lumea răspunse la salut, în afară de Fred și George, care dădură doar din cap. De fapt, nu îl iertaseră pe Cedric că bătuse echipa lor, pe Cercetași, în primul meci de vâjthat de anul trecut.

– Ați mers mult, Arthur? întrebă tatăl lui Cedric.

– Nu mult, zise domnul Weasley. Stăm chiar de partea cealaltă a satului. Voi?

– A trebuit să ne sculăm la două, nu, Ced? Credeți-mă, o

să fiu fericit când Cedric o să ia testul de Apariție. Dar nu ne plângem... N-aș pierde Cupa Mondială de Vâjthat nici pentru un sac de galeoni! De, biletele costă cam tot atât, dar se pare că am scăpat ieftin...

Amos Diggory privi binevoitor către cei trei băieți Weasley, Harry, Hermione și Ginny.

– Sunt toți ai tăi, Arthur? întrebă el.

– O, nu, doar cei roșcați, zise domnul Weasley, arătându-i copiii. Ea este Hermione, prietenă cu Ron, și el, Harry, un alt prieten...

– Pe barba lui Merlin, exclamă Amos Diggory, bulbucându-și ochii. Harry? Harry Potter?

– Păi... da, zise Harry.

Harry era obișnuit să fie privit cu curiozitate de oameni când îl recunoșteau, cu modul în care ochii li se opreau pe cicatricea de pe frunte, dar de fiecare dată se simțea stânjenit.

– Cedric mi-a povestit despre tine, desigur, zise Amos Diggory. Ne-a spus cum a jucat împotriva ta anul trecut... I-am zis, da, chiar așa i-am zis: „Ced, asta e ceva ce o să le povestești nepoților tăi... Că l-ai bătut pe Harry Potter!"

Lui Harry nu-i veni în minte nici un răspuns, așa că tăcu. Fred și George se încruntaseră din nou. Cedric părea ușor jenat.

– Harry a căzut de pe mătură, tată, murmură el. Ți-am zis... a fost un accident...

– Da, dar tu n-ai căzut, nu? exclamă Amos plin de mândrie, bătându-și fiul pe umăr. Mereu modest, Cedric al nostru, întotdeauna un gentleman... Ce să-i faci? Cel mai bun câștigă! Sunt convins că și Harry este de aceeași părere, nu-i așa? Unul cade de pe mătură, unul rămâne pe ea, nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama cine este cel mai bun zburător!

– Cred că a venit vremea, zise domnul Weasley repede, scoțându-și iar ceasul. Știi dacă mai trebuie să așteptăm pe altcineva, Amos?

– Nu, familia Lovegood este acolo deja de o săptămână, iar familia Fawcett nu a putut să-și cumpere bilete, zise domnul

Diggory. Parcă nu mai sunt alții în zona asta, nu?

– Din câte știu eu, nu, zise domnul Weasley. Da, mai avem un minut... Ar trebui să ne pregătim...

Îi privi pe Harry și pe Hermione.

– Nu trebuie decât să atingi Portalul, atâta tot, un deget este de ajuns, le zise el.

Cu greu, din cauza rucsacurilor mari, cei nouă se îngrămădiră în jurul cizmei mari ținute de Amos Diggory.

Rămaseră acolo toți, strânși în cerc. Un vânt rece trecu peste creastă. Nimeni nu scotea o vorbă. Deodată, Harry își dădu seama ce ciudat ar fi dacă ar apărea vreun Încuiat și ar vedea nouă oameni, dintre care doi adulți, ținând o cizmă veche și uzată și așteptând în semiîntuneric...

– Trei... șopti domnul Weasley, cu un ochi încă pe ceas, doi... unu...

Se întâmplă instantaneu. Harry se simți de parcă ar fi fost tras în față cu un cârlig, de buric. Picioarele nu-i mai erau pe pământ. Îi simțea pe Ron și pe Hermione alături de el, umăr la umăr. Zburau toți duși de un vârtej de vânt și culoare. Degetul său era lipit de cizmă, de parcă l-ar fi atras un magnet, și atunci...

Picioarele îi aterizară iar pe pământ. Ron se izbi de el și căzură amândoi. Portalul se lovi de pământ, căzând lângă Ron, cu o pocnitură puternică.

Harry își ridică privirea. Domnul Weasley, domnul Diggory și Cedric erau în picioare, dar păreau amețiți. Toți ceilalți erau la pământ.

– Șapte și cinci de la Dealul Stoatshead, zise o voce.

— Capitolul VII —

BAGMAN ŞI CROUCH

Harry se desprinse de Ron şi se ridică. Ajunseseră într-un loc care părea să fie o porţiune părăsită de teren mlăştinos, inundat de ceaţă. În faţa lor stăteau doi vrăjitori cu aspect arţăgos. Unul dintre ei avea în mână un ceas mare de aur, celălalt ţinea un sul gros de pergament şi o pană. Amândoi erau îmbrăcaţi ca Încuiaţii, dar se vedea de la o poştă că toate erau puse cu furca pe ei. Cel cu ceasul purta un costum de golf şi cizme trei sferturi, iar prietenul lui un kilt şi un poncho.

– Bună dimineaţa, Basil, zise domnul Weasley, ridicând cizma şi dându-i-o vrăjitorului în kilt, care o aruncă într-o cutie mare de lângă el cu Portaluri folosite.

Harry văzu un ziar vechi, o cutie goală de suc şi o minge de fotbal spartă.

– Salut, Arthur, zise Basil obosit. Nu eşti la post, nu? E bine pentru unii... Noi am stat aici toată noaptea... Ar fi bine să vă daţi la o parte din drum, vine un grup mare din Pădurea Neagră, la cinci şi un sfert. Staţi puţin, să văd unde sunteţi cazaţi... Weasley...Weasley...

Se uită pe lista de pergament.

– Da, cam la jumătate de metru în partea aia, primul câmp la care ajungeţi. Organizatorul campusului este domnul Roberts. Diggory... al doilea câmp... Întreabă de domnul Payne.

– Mersi, Basil, zise domnul Weasley şi le făcu semn tuturor să-l urmeze.

Porniră prin terenul mlăștinos și pustiu, nereușind să deslușească mare lucru prin ceață. După vreo douăzeci de minute, apăru o cabană mică, din piatră, alături de care se afla o poartă. Dincolo de poartă, Harry zări contururile vagi a sute și sute de corturi, înălțate pe o pantă lină, la capătul căreia se vedea o pădure întunecată la orizont. Își luară la revedere de la cei doi Diggory și se apropiară de ușa cabanei.

Un om stătea în prag, privind corturile. Harry își dădu seama imediat că era singurul Încuiat pe o suprafață de mai multe hectare. Când le auzi pașii, întoarse capul și se uită la ei.

– 'Neața! zise domnul Weasley vesel.

– 'Neața! răspunse Încuiatul.

– Sunteți cumva domnul Roberts?

– Da, eu sunt, zise domnul Roberts. Și dumneavoastră cine sunteți?

– Weasley... Două corturi, le-am rezervat acum câteva zile...

– Da, zise domnul Roberts, consultând o listă de pe ușă. Aveți un loc acolo, lângă pădure. Doar o noapte?

– Exact, zise domnul Weasley.

– Atunci, îmi plătiți acum? zise domnul Roberts.

– Ah... da... Desigur! zise domnul Weasley.

Se depărtă puțin de cabană și îi făcu semn lui Harry să vină cu el.

– Ajută-mă, Harry, șopti el, scoțând din buzunar un teanc de bancnote folosite de Încuiați, pe care începu să le răsfire. Asta este de... de... de cincizeci? A, da, văd numărul ăsta mic de pe ea... Iar asta e de zece?

– De o sută, îl corectă Harry în șoaptă, fiind conștient că domnul Roberts le sorbea fiecare cuvânt.

– A, da, așa este... Nu știu, dar bucățelele astea de hârtie...

– Sunteți străin? întrebă domnul Roberts, când domnul Weasley se întoarse cu bancnotele potrivite.

– *Străin?* repetă domnul Weasley dezorientat.

– Nu sunteți primul care a avut probleme cu banii, zise domnul Roberts, examinându-l cu atenție pe domnul Weas-

ley. Acum vreo zece minute, doi au încercat ca să-mi plătească în monede mari de aur.

– Zău? spuse domnul Weasley neliniștit.

Domnul Roberts căută într-o cutie de metal, să-i dea restul.

– Nu a fost niciodată atât de aglomerat, spuse el deodată, privind iar peste câmpul înceţoşat. Sute de rezervări. De obicei, oamenii vin fără nici o rezervare...

– Serios? întrebă domnul Weasley, aşteptând restul cu mâna întinsă, însă domnul Roberts nu i-l dădu.

– Da, spuse el cu înţelepciune. Oameni de peste tot. O grămadă de străini. Şi nu doar străini. *Ciudaţi*, nu ştiu dacă mă înţelegeţi... E unu' care e îmbrăcat în kilt şi în poncho!

– Păi, şi nu e bine? spuse domnul Weasley agitat.

– E ca un fel de... nu ştiu... ca un fel de întrunire, zise domnul Roberts. Se pare că se cunosc toţi între ei. Ca un fel de petrecere mare...

În acel moment, un vrăjitor în pantaloni de golf apăru din senin lângă uşa domnului Roberts.

– *Obliviate!* spuse el tăios, aţintindu-şi bagheta către domnul Roberts.

Instantaneu, ochii domnului Roberts îşi pierdură concentrarea, fruntea i se descreţi şi chipul i se lumină ca într-un vis lipsit de griji. Harry recunoscu simptomele unui om a cărui memorie fusese alterată.

– O hartă a campusului pentru dumneavoastră, îi zise domnul Roberts calm domnului Weasley. Şi restul dumneavoastră.

– Mulţumesc frumos, zise domnul Weasley.

Vrăjitorul în pantaloni de golf îi însoţi către poarta campusului. Părea extenuat. Bărbia lui avea o nuanţă albăstruie, fiind acoperită de barba nerasă, iar sub ochi îi apăruseră cearcăne mov-închis. După ce se îndepărtară de domnul Roberts, vrăjitorul îi şopti domnului Weasley:

– Am avut o grămadă de probleme cu el. Trebuie să i se aplice o Vrajă de Memorie din zece în zece minute, ca să nu îşi mai facă griji. Şi Ludo Bagman nu mă ajută deloc. Se plimbă

încolo și-ncoace, vorbind despre baloane-ghiulea, ca și cum ar fi cel mai normal lucru. N-are nici o grijă ! O să fiu fericit când o să se termine totul. Ne vedem mai târziu, Arthur!

Și dispăru ca prin farmec.

– Credeam că domnul Bagman era șeful „Departamentului jocurilor și sporturilor magice", zise Ginny, părând surprinsă. Ar trebui să știe că nu trebuie să vorbească despre baloane-ghiulea în prezența Încuiaților, nu?

– Așa este, zise domnul Weasley, zâmbind și conducându-i către campus, dar Ludo a fost dintotdeauna... Hm... mai *liniștit* când vine vorba de protecția Încuiaților. Dar nu există un șef mai bun pentru „Departamentul sporturilor magice". El însuși a jucat vâjthaț pentru Anglia, nu știu dacă ați aflat... A fost cel mai bun prinzător pe care l-au avut „Viespile din Wimbourne" vreodată.

Traversară câmpul încețoșat, printre șiruri lungi de corturi. Majoritatea arătau normal. Era evident că proprietarii lor se străduiseră să le facă să pară cât mai obișnuite, însă nu reușiseră în totalitate, fiind tentați să adauge coșuri, sonerii sau giruete. În orice caz, din când în când răsăreau niște corturi atât de stranii, încât Harry nici nu se mai mira că domnul Roberts era atât de suspicios. La jumătatea câmpului, era o alcătuire extravagantă, din mătase în dungi, ca un palat în miniatură, cu mai mulți păuni la intrare. Puțin mai încolo, trecură pe lângă un cort care avea trei etaje și mai multe turnulețe, iar la mică depărtare de el era un cort care avea grădină, cadran solar și fântână.

– Mereu e la fel, zise domnul Weasley, zâmbind, nu rezistăm să nu ne dăm mari când ne întâlnim. A, uite, aici suntem repartizați noi!

Ajunseseră chiar la marginea pădurii de la capătul câmpului, unde se afla un spațiu gol, cu un mic semn înfipt în pământ, pe care era ortografiat greșit „Weezly".

– Nu puteam să avem un loc mai bun! zise domnul Weasley fericit. Stadionul este chiar de partea cealaltă a pădurii! Mai aproape de atât nu puteam sta!

Își dădu jos rucsacul.

– Așadar, zise el entuziasmat, nu avem voie să facem vrăji evidente, mai ales că suntem atât de mulți pe o suprafață locuită de Încuiați. O să ridicăm corturile astea *manual!* Nu ar trebui să fie foarte greu... Încuiații o fac tot timpul... Harry, ce zici, de unde ar trebui să începem?

Harry nu mersese în viața lui în excursii cu cortul. Familia Dursley nu îl dusese niciodată în nici un fel de vacanță, preferând să-l lase cu doamna Figg, o vecină în vârstă și cusurgie. Totuși, el și Hermione descoperiră unde ar trebui să fie înfipți majoritatea țărușilor și a cuielor și, deși domnul Weasley mai mult îi încurca decât îi ajuta, pentru că era mult prea entuziasmat când venea vorba de folosirea ciocanului, de exemplu, până la urmă reușiră să ridice două corturi șubrede, de câte două persoane.

Se dădură cu toții câțiva pași mai în spate pentru a-și admira opera. Nimeni care ar fi văzut corturile lor nu ar fi zis că erau ale unor vrăjitori, își zise Harry, însă problema era că, o dată ce veneau Bill, Charlie și Percy, numărul lor creștea la zece. Hermione părea să-și fi dat și ea seama de această problemă. Îi aruncă o privire dezorientată, când domnul Weasley se puse în patru labe și intră în primul cort.

– O să fim puțin înghesuiți, strigă el, dar cred că o să ne descurcăm. Veniți să vedeți și voi!

Harry se aplecă, intră în cort și rămase mască. Nimerise într-un fel de apartament de modă veche, de trei camere, echipat cu baie și bucătărie. Lucrul ciudat era că era mobilat cam la fel ca apartamentul doamnei Figg. Pe fotolii erau cuverturi croșetate și predomina un miros înțepător, de pisică.

– Ei, n-o să stăm mult timp aici, zise domnul Weasley, ștergându-și chelia cu o batistă și aruncând o privire către cele patru paturi din dormitor. Am împrumutat cortul ăsta de la Perkins, un coleg de serviciu. Nu se prea mai duce în excursii de când a îmbătrânit, săracu' de el, are lumbago.

Luă ibricul prăfuit și se uită în el.

– O să avem nevoie de apă...

– Pe harta pe care ne-a dat-o Încuiatul apare și un robinet,

zise Ron, care îl urmase pe Harry în cort și nu părea deloc impresionat de proporțiile extraordinare din interior. Este de partea cealaltă a câmpului.

– Păi, ce-ar fi să te duci cu Harry și cu Hermione să luați niște apă? zise domnul Weasley și le dădu ibricul și niște cratițe. Iar noi ne ducem să strângem lemne pentru foc.

– Dar avem cuptor, zise Ron, de ce nu putem să...

– Ron, protecția anti-Încuiați! zise domnul Weasley, chipul luminându-i-se numai la gândul că va face un foc din vreascuri. Când Încuiații adevărați se duc în excursii, gătesc la foc în aer liber, i-am văzut eu!

După o scurtă vizită în cortul fetelor, care era puțin mai mic decât al băieților, însă fără mirosul de pisică, Harry, Ron și Hermione porniră către partea opusă a câmpului, cu ibricul și cratițele.

Acum, fiindcă abia răsărise soarele și ceața începuse să se ridice, puteau vedea orașul de corturi care se întindea în toate direcțiile. Își croiră drum printre corturi, privind entuziasmați în jur. Abia acum își dădea seama Harry câți vrăjitori și câte vrăjitoare trebuiau să fie în lume. Nu se gândise prea mult la vrăjitorii din alte țări...

Vecinii lor începuseră să se trezească. Primii erau cei care aveau copii mici. Harry nu mai văzuse niciodată niște vrăjitoare și vrăjitori atât de mici. Un băiețel de nu mai mult de doi ani stătea turcește în fața unui cort mare, în formă de piramidă, ațintind fericit o baghetă către un melc din iarbă, care începu să se umfle încet până când se făcu de mărimea unui salam. Când ajunseră în dreptul lui, mama copilului ieși grăbită din cort.

– De câte ori să-ți spun, Kevin? Să nu te mai atingi NICIODATĂ de bagheta lui tati! Au!

Călcase pe melcul enorm, care explodase. Mustrările ei îi urmăriră prin aerul nemișcat, amestecate cu țipetele băiețelului:

– Omorât melc mama! Poc melc!

Puțin mai încolo, văzură două vrăjitoare mici, un pic mai

mari ca băiețelul, care călăreau mături de jucărie care se săltaseră în aer doar cât să le atingă bombeurile iarba plină de rouă. Un vrăjitor de la Minister le văzuse deja. Trecând în grabă pe lângă Harry, Ron și Hermione, le șopti iritat:

– Ziua-n amiaza mare! Presupun că părinții voștri încă dorm...

Din loc în loc, vrăjitoare și vrăjitori adulți ieșeau din corturi și începeau să-și pregătească micul dejun. Unii dintre ei aruncau priviri furișe în jur și făceau focul cu baghetele, alții încercau să scapere chibrituri, cu expresii stranii pe chip, de parcă erau siguri că nu or să reușească. Trei vrăjitori africani erau cufundați în discuții. Toți purtau robe lungi și albe și prăjeau ceva care semăna cu un iepure, pe un foc mov-deschis, în timp ce un grup de vrăjitoare americane mai în vârstă bârfeau fericite sub o pancartă sclipitoare, pe care scria: „Institutul de Vrăjitoare din Salem". Din interiorul corturilor pe unde treceau, Harry auzi frânturi de conversație în limbi ciudate și, deși nu putea înțelege fiecare cuvânt, toate erau entuziasmate.

– Hm... Nu văd eu bine, sau s-a făcut totul verde? se miră Ron.

Nu erau de vină ochii lui Ron. Ajunseseră într-un loc în care corturile erau acoperite cu trifoi des, așa că arătau ca niște dealuri mici și stranii, care răsăriseră din pământ. În interiorul celor care aveau clapetele de la ușă ridicate puteau fi văzute fețe zâmbitoare. Apoi, de undeva din spate, își auziră numele.

– Harry! Ron! Hermione!

Era Seamus Finnigan, colegul lor de la Cercetași, din anul patru. Stătea în fața propriului cort acoperit cu trifoi, alături de o femeie cu părul de culoarea nisipului, care probabil că era mama sa, și alături de cel mai bun prieten al lui, Dean Thomas, tot de la Cercetași.

– Vă place cum l-am decorat? întrebă Seamus, zâmbind, când Harry, Ron și Hermione se duseră să îl salute. Ministerul nu este prea mulțumit.

– Ah, de ce să nu ne mândrim cu țara noastră? zise doamna Finnigan. Ar trebui să vedeți ce și-au agățat bulgarii de corturile lor. Țineți cu Irlanda, bineînțeles, nu? adăugă ea, uitându-se întrebătoare la chipurile lui Harry, Ron și Hermione.

După ce o asigurară că într-adevăr țineau cu Irlanda, porniră iar la drum, dar Ron completă sarcastic:

– De parcă am fi putut să spunem altceva în mijlocul atâtor irlandezi!

– Oare ce și-au agățat bulgarii de corturi? întrebă Hermione.

– Hai să vedem, propuse Harry, arătând către un grup mare de corturi din partea mai ridicată a câmpului, unde steagul bulgar roșu, verde și alb flutura în vânt.

Corturile nu fuseseră acoperite cu plante, însă fiecare avea același poster prins pe ele, un poster cu un chip foarte posomorât și cu sprâncene mari și negre. Desigur, poza se mișca, însă doar clipea și se încrunta.

– Krum, zise Ron încet.

– Cum? întrebă Hermione.

– Krum! zise Ron. Viktor Krum, căutătorul bulgar!

– Pare foarte morocănos, zise Hermione, privind puzderia de Krumi din jurul lor, care clipeau și se încruntau.

– *Foarte morocănos?* zise Ron, privind către cer. Cui îi pasă cum arată? Este pur și simplu incredibil! Este și foarte tânăr, are doar optsprezece ani sau pe-aproape! Este un geniu, stai să vezi diseară...

Deja se formase o coadă mică la robinetul de la marginea câmpului. Harry, Ron și Hermione se duseră și ei și nimeriră chiar în spatele unor oameni care se certau aprins. Unul dintre ei era un vrăjitor foarte bătrân, care purta o cămașă de noapte lungă și înflorată. Celălalt era, fără nici o îndoială, un reprezentant al Ministerului Magiei. Ținea în mână o pereche de pantaloni în dungi și aproape că plângea de exasperat ce era.

– Puneți-i odată, Archie, fii băiat bun, nu poți să mergi îmbrăcat așa. Încuiatul de la poartă a început să fie suspicios...

– Am cumpărat-o dintr-un magazin de-ale lor, zise cu încăpățânare vrăjitorul bătrân. Le poartă și Încuiații!

– *Încuiatele* le poartă, Archie, nu bărbații, ei poartă așa ceva, zise vrăjitorul de la Minister și flutură pantalonii în dungi.

– Nu mi-i pun, zise bătrânul Archie, foarte indignat. Mie îmi place să mă sufle vântul pe dedesubt din când în când, așa să știi!

Hermione se zgudui de chicoteli înfundate, încât trebui să plece de la coadă și nu se întoarse decât după ce Archie își luase apa și plecase.

Mergând mai încet acum, din cauza greutății apei, se întoarseră spre corturile lor. Din când în când, vedeau chipuri familiare. Oliver Baston, fostul căpitan al echipei de vâjthaț a Casei din care făcea parte Harry, care tocmai absolvise școala de la Hogwarts, îl târî pe Harry până la cortul părinților lui, pentru a-i prezenta, și îi spuse entuziasmat că fusese selecționat la echipa „Puddlemere United". Apoi îi strigă Ernie Macmillan, un Astropuf din anul IV, iar puțin mai încolo o văzură pe Cho Chang, o fată foarte drăguță, care era căutător în echipa Ochilor-de-Șoim. Salută și îi zâmbi lui Harry, făcându-l să verse o cantitate considerabilă de apă pe el, când se grăbi să îi răspundă la salut. Mai mult pentru a-l opri pe Ron din chicoteli, Harry arătă grăbit către un grup de adolescenți pe care nu-i mai văzuse până atunci.

– Ce credeți că sunt? spuse el. Nu sunt de la Hogwarts, nu-i așa?

– Presupun că sunt de la o școală din străinătate, zise Ron. Știu că mai există și alte școli de vrăjitorie, dar n-am cunoscut pe nimeni care să fie elev la vreuna dintre ele. Bill avea un prieten prin corespondență la o școală din Brazilia... cu mult timp în urmă... și vroia să se ducă să-l vadă, dar mama și tata nu și-au putut permite să-i plătească drumul. Prietenul lui a fost foarte jignit când Bill i-a spus că nu vine și, drept răzbunare, i-a trimis o pălărie blestemată, care i-a făcut urechile să i se micșoreze.

Harry râse, dar nu-și exprimă uimirea pe care o simțea la auzul acestei vești, că ar mai fi existat și alte școli de vrăjitori. Acum, că văzuse reprezentanți ai atâtor alte naționalități în campus, se mira cum de nu își dăduse seama că Hogwarts nu putea să fie singura școală de vrăjitori. Aruncă o privire către Hermione, care însă nu părea deloc surprinsă de informație. Fără îndoială că citise despre alte școli de vrăjitori în vreo carte.

– Ați stat cam mult, zise George, când în sfârșit se întoarseră la corturile familiei Weasley.

– Ne-am întâlnit cu niște cunoștințe, spuse Ron, punând apa jos. N-ați aprins încă focul ăla?

– Tata se distrează cu chibriturile, zise Fred.

Domnul Weasley nu avea deloc succes cu aprinderea focului, însă nu din cauză că nu încercase. În jurul său era plin de chibrituri rupte, însă el părea a se distra de minune.

– Ups! spuse el, izbutind să aprindă un chibrit, pe care îl scăpă imediat, surprins de reușită.

– Uitați cum se face, domnule Weasley, zise Hermione cu bunăvoință, luându-i cutia de chibrituri din mână și pregătindu-se să-l învețe cum se aprinde un chibrit.

Până la urmă, aprinseră focul, deși trecu cel puțin o oră până fu destul de mare pentru a putea găti ceva pe el. Însă aveau multe de văzut, cât așteptau să fie gata mâncarea. Cortul lor părea să fie așezat chiar lângă drumul de trecere către stadion, iar membrii Ministerului tot veneau și plecau în grabă, salutându-l politicos pe domnul Weasley. Domnul Weasley vorbea încontinuu, prezentându-le diferite personalități, mai ales lui Harry și Hermionei, pentru că propriii săi copii știau mult prea multe despre Minister ca să îi mai intereseze ceva.

– Acela era Cuthbert Mockridge, șeful „Biroului de Relații cu Spiriduși"... Acum vine Gilbert Wimple, din „Comitetul Vrăjilor Experimentale", are coarnele acelea de ceva vreme... Salut, Arnie... Arnold Peasegood este un Obliviator, membru al „Echipei de Anulare a Magiei Întâm-

plătoare", știți voi... Iar ei sunt Bode și Croaker... Ei sunt Nevorbitori...

– Ce sunt?

– Din „Departamentul Misterelor", *top-secret*, nu se știe exact ce fac...

Până la urmă, jarul fu gata și tocmai începuseră să prăjească ouăle și cârnații, când Bill, Charlie și Percy veniră din pădure.

– Tocmai am Apărut, tată, zise Percy tare.

– Ah, excelent! E gata prânzul!

Erau la jumătatea mesei, când domnul Weasley se ridică, făcându-i cu mâna și zâmbindu-i unui om care venea spre ei.

– Aha! făcu el. Omul momentului! Ludo!

Ludo Bagman era de departe cel mai ușor de remarcat om pe care îl văzuse Harry până acum, chiar dacă îl punea la socoteală și pe bătrânul Archie, în cămașa lui de noapte înflorată. Ludo purta o robă lungă de vâjthaț, în dungi groase, galben-pai cu negru, cu imaginea unei viespi enorme pe piept. Era un om cu o constituție puternică, dar cu umerii puțin aduși în față. Roba îi era întinsă la maxim, pe un burduhan pe care era clar că nu îl avusese când jucase vâjthaț pentru Anglia. Nasul îi era turtit (probabil de un balon-ghiulea scăpat de sub control, își zise Harry), însă ochii săi albaștri și rotunzi, părul blond și scurt și tenul rozaliu îl făceau să arate ca un elev puțin mai în vârstă.

– Salut! strigă Bagman fericit.

Mergea de parcă ar fi avut arcuri prinse de glezne și era evident într-o stare de entuziasm frenetic.

– Arthur, bătrâne, pufăi el când ajunse la focul de tabără, ce zi, nu? Ce zi! Am fi putut spera la o vreme mai frumoasă? Urmează o noapte fără nori... Și nici o neregulă în organizare... Nu prea am ce să fac!

Prin spatele său trecură în grabă niște vrăjitori ai Ministerului, cu privirile cam dezorientate, care arătau către un foc magic din depărtare, care trimitea scântei violete la zece metri înălțime.

Percy înaintă repede, cu mâna întinsă. Nemulțumirea sa

pentru modul în care își conducea Ludo Bagman departamentul nu îl oprea să încerce să facă o impresie bună.

– A, da, zise domnul Weasley, zâmbind, el este fiul meu, Percy, tocmai a început lucrul la Minister... Iar el este Fred... Nu, George, scuze, el este Fred. Bill, Charlie, Ron, fiica mea, Ginny, și prietenii lui Ron, Hermione Granger și Harry Potter.

Bagman fu surprins să audă numele lui Harry, iar ochii săi se opriră pe cicatricea de pe fruntea băiatului, așa cum făcea toată lumea.

– Dragii mei, continuă domnul Weasley, dânsul este Ludo Bagman, știți cine este, și datorită dumnealui avem niște locuri atât de bune...

Bagman zâmbi larg și făcu un semn cu mâna, de parcă ar fi spus că fusese o nimica toată.

– Ce zici de un pariu mic în legătură cu meciul, Arthur? întrebă el nerăbdător, zornăind ceea ce părea a fi o sumă mare de aur în buzunarele robei sale galben cu negru. Am pariat deja cu Roddy Pontner că Bulgaria va înscrie prima. Îi dau șanse mari, iar Irlanda are trei înaintași cum n-am mai văzut de ani de zile. Micuța Agatha Timms a pariat pe jumătate din acțiunile ei la ferma de țipari că meciul va dura o săptămână.

– O, bine, dacă-i pe-așa, zise domnul Weasley. Să vedem... Un galeon pentru Irlanda?

– *Un galeon?* repetă Ludo Bagman, părînd ușor dezamăgit, dar își reveni repede. Bine, bine... Altcineva?

– Sunt un pic cam tineri pentru pariuri, zise domnul Weasley. Lui Molly nu i-ar plăcea să...

– Pariem treizeci și șapte de galeoni, cincisprezece sicli și trei cnuți, zise Fred, în timp ce el și George își scoteau repede toți banii, că o să câștige Irlanda, dar Krum o să prindă hoțoaica! A, și mai adăugăm și o baghetă falsă.

– Nu cred că e cazul să-i arătați domnului Bagman prostiile astea, murmură Percy, dar Bagman nu păru să creadă că bagheta falsă era o prostie.

Din contră, chipul său de băiețandru străluci de entuziasm când o luă de la Fred, iar bagheta scoase un sunet strident, se transformă într-un puișor din cauciuc și Bagman izbucni în râs.

– Excelent! Nu am văzut ceva atât de amuzant de multă vreme! Aș da cinci galioni pentru așa ceva!

Percy rămase înmărmurit, pe fața lui citindu-se mai mult decât dezaprobare.

– Băieți, zise domnul Weasley în șoaptă, nu vreau să pariați... Astea sunt toate economiile voastre... Mama voastră...

– Haide, Arthur, nu ne strica distracția! strigă Ludo Bagman, zornăindu-și iar buzunarele, entuziasmat. Sunt destul de mari ca să știe ce vor! Voi ziceți că o să câștige Irlanda, dar că o să prindă Krum hoțoaica? Nici gând, băieți, nici gând... Nu știu dacă aveți șanse, zău așa... Mai pun cinci galeoni pentru baghetă... Ce ziceți, hai să...

Domnul Weasley privi neajutorat cum Ludo Bagman scoate un caiet și o pană și începe să noteze numele băieților.

– Perfect, zise George, luând hârtiuța de pergament pe care i-o dăduse Bagman și punând-o într-un buzunar al robei.

Bagman se întoarse extrem de fericit către domnul Weasley.

– Ce zici, nu-mi faci și mie un ceai? Îl caut pe Barty Crouch. Am ceva probleme cu omologul meu bulgar, nu pot să înțeleg o boabă din ce spune. Barty o să mă lămurească. Vorbește cam o sută cincizeci de limbi!

– Domnul Crouch? zise Percy, abandonând subit atitudinea sa înțepată de dezaprobare și radiind pur și simplu de entuziasm. Vobește peste două sute! Mermish și bolboreza, dar și limba trolilor...

– Oricine poate vorbi limba trolilor, zise Fred cam disprețuitor, tot ce trebuie să faci este să arăți cu degetul și să mârâi!

Percy îi aruncă lui Fred o privire foarte severă și scormoni focul cu putere, pentru a înteți jarul, ca să poată fierbe ceainicul.

– Mai știi ceva de Bertha Jorkins, Ludo? întrebă domnul

Weasley, în timp ce Bagman se așeza pe iarbă alături de ei.

– Nimic, zise Bagman liniștit. Dar apare ea. Săraca Bertha! Cu memoria ca un ciur și nici un pic de simț de orientare... S-a pierdut, crede-mă pe cuvânt. O să vină la serviciu în octombrie, crezând că e iulie.

– Nu crezi că ar fi cazul să trimiți pe cineva să o caute? îi sugeră domnul Weasley, în timp ce Percy îi dădea ceaiul lui Bagman.

– Barty Crouch îmi tot spune și el asta, zise Bagman, ochii săi rotunzi mărindu-se cu nevinovăție, dar chiar că nu ne putem lipsi de nimeni momentan. A, vorbeam de lup! Barty!

Un vrăjitor tocmai Apăruse lângă foc și nici că ar fi putut să fie mai diferit de Ludo Bagman, întins pe iarbă în vechea sa robă de vâjthaț. Barty Crouch era un om în vârstă, rigid și înalt, îmbrăcat într-un costum impecabil, cu o cravată pe măsură. Cărarea din părul său scurt și cărunt era aproape anormal de dreaptă, iar mustața sa subțire părea tăiată la linie. Pantofii săi erau foarte bine lustruiți. Harry își dădu seama imediat de ce îl idolatriza Percy. Acesta credea cu toată convingerea în respectarea cu strictețe a regulilor, iar domnul Crouch respectase atât de bine stilul îmbrăcămintii Încuiaților, încât l-ai fi putut crede un respectabil director de bancă. Harry se gândi că nici măcar Unchiul Vernon nu ar fi bănuit cine era Crouch cu adevărat.

– Ia un loc pe iarbă, Barty, zise Ludo vesel, bătătorind pământul de lângă el.

– Nu, mulțumesc, Ludo, zise Crouch și în vocea sa era o nuanță de nerăbdare. Te-am căutat peste tot. Bulgarii insistă să mai adăugăm douăsprezece locuri în Loja Superioară.

– A, *asta* vroiau? zise Bagman. Credeam că tipu' vroia să-i împrumut niște clești. Are un accent...

– Domnule Crouch! zise Percy rămas fără suflare, stând pe jumătate înclinat, încât părea cocoșat. Nu doriți o ceașcă de ceai?

– A, zise domnul Crouch, uitându-se la Percy puțin uimit. Da, mulțumesc, *Weatherby*.

Fred și George se înecară cu propriul ceai. Percy, cu urechile roz, își făcu de lucru cu ceainicul.

– A, și mai vroiam să discut și cu tine, Arthur, zise domnul Crouch, ochii săi ageri oprindu-se asupra domnului Weasley. Ali Bashir e pe picior de război. Vrea să discute cu tine despre embargoul pe covoarele zburătoare...

Domnul Weasley oftă adânc.

– Doar i-am trimis o bufniță despre asta chiar săptămâna trecută. I-am zis o dată și pot să-i mai spun de o sută de ori: covoarele sunt prin definiție obiecte caracteristice Încuiaților, așa cum e menționat în „Registrul Obiectelor Vrăjite Interzise", dar se pare că n-a priceput nimic!

– A priceput el, zise domnul Crouch, acceptând o ceașcă de ceai de la Percy, dar insistă să exporte aici un număr mare de covoare zburătoare.

– Păi cum, să înlocuiască măturile în Marea Britanie? întrebă Bagman.

– Ali zice că este loc pe piață și pentru un vehicul de familie, zise domnul Crouch. Țin minte că bunicul meu avea un Axminster cu douăsprezece locuri... Dar asta a fost înainte să fie interzise covoarele, bineînțeles.

Vorbea de parcă ar fi vrut să-i lămurească pe toți că strămoșii săi nu încălcaseră niciodată legea.

– Ia zi, ești foarte ocupat, Barty? întrebă Bagman, păstrându-și buna dispoziție.

– Destul, zise domnul Crouch scurt. Organizarea Portalurilor pe cinci continente nu este tocmai un fleac, Ludo.

– Presupun că o să răsuflați amândoi fericiți când or să se termine toate, nu? zise domnul Weasley.

Ludo Bagman păru șocat.

– *Fericit?* Nu știu de când nu m-am distrat așa de bine... Totuși, asta nu înseamnă că ne putem culca pe-o ureche, nu, Barty? N-am dreptate? Mai sunt o grămadă de lucruri de pus la punct, nu?

Domnul Crouch își ridică sprâncenele către Bagman.

– Am hotărât să nu anunțăm nimic până când nu or să

fie gata toate detaliile...

– A, detaliile! zise Bagman, alungând cuvântul ca pe un roi de musculițe. S-au înscris, nu? Au fost de acord, nu? Pot să pun pariu că puștii ăștia or să afle cât de curând, oricum, despre ce este vorba... Adică, are loc la Hogwarts...

– Ludo, trebuie să ne întâlnim cu bulgarii, doar știi, zise domnul Crouch tăios, retezându-i propoziția lui Bagman. Mulțumesc pentru ceai, *Weatherby*.

Îi dădu înapoi ceaiul nebăut lui Percy și așteptă să se ridice Ludo. Bagman se ridică, sorbind și restul de ceai, cu aurul din buzunare zornăindu-i vesel.

– Ne vedem mai târziu! zise el. O să fiți în Loja Superioară, alături de mine. Eu sunt comentatorul!

Ludo le făcu vesel cu mâna, Barty Crouch dădu scurt din cap și amândoi se făcură nevăzuți.

– Ce se întâmplă la Hogwarts, tată? întrebă Fred imediat. Despre ce vorbeau?

– O să aflați în curând, zise domnul Weasley, zâmbind.

– Sunt informații secrete, până când Ministerul va hotărî să le facă publice, zise Percy înțepat. Domnul Crouch a avut perfectă dreptate să nu le divulge...

– Ia mai taci, *Weatherby*, zise Fred.

O atmosferă de entuziasm plutea pe deasupra campusului în după-amiaza aceea. Până la apusul soarelui, chiar și aerul încremenit de vară părea să tremure de emoție în așteptarea marelui eveniment, în timp ce se lăsa întunericul ca o cortină peste miile de vrăjitori în așteptare. Dispăruseră și ultimele urme de îngrijorare: Ministerul părea să se fi supus inevitabilului și renunțase să combată formele ostentative de magie, care acum izbucneau la tot pasul.

Vânzătorii cu fel de fel de produse Apăreau din trei în trei metri, ducând tăvi și împingând cărucioare pline cu tot felul de suveniruri: rozete luminoase, verzi pentru Irlanda, roșii pentru Bulgaria, care chițăiau numele jucătorilor, pălării ascuțite, decorate cu trifoi săltăreț, eșarfe bulgărești ornate cu lei care scoteau răgete fioroase, steaguri ale ambe-

lor țări, care cântau imnurile lor naționale în timp ce erau vânturate, machete reduse de mături „Fulger", care puteau chiar și să zboare, și figurine pentru colecționari, cu jucători celebri, care ți se plimbau prin palmă, tare mândri de ei.

– De la începutul verii, îmi păstrez toți banii de buzunar pentru asta, îi spuse Ron lui Harry și Hermionei, în timp ce treceau printre vânzători, cumpărând suveniruri.

Deși Ron își luase o pălărie cu trifoi săltăreț și o rozetă mare, verde, mai cumpără și o figurină mică cu Viktor Krum, căutătorul bulgar. Krum în miniatură se plimba în palma lui Ron, uitându-se urât la rozeta verde de deasupra lui.

– Uau, uitați-vă la astea! zise Harry, grăbindu-se către un cărucior plin cu ceva ce păreau a fi binocluri de aramă, doar că aveau tot felul de manete și butoane ciudate.

– Omnioculare! strigă vânzătorul entuziasmat. Poți să vezi faza în reluare sau cu încetinitorul... Sau îți prezintă acțiunea cadru cu cadru. Chilipir, zece galeoni bucata!

– Acum îmi pare rău că am cumpărat asta, zise Ron, arătând către pălăria sa cu trifoi săltăreț și privind cu jind la Omnioculari.

– Trei perechi, îi zise Harry hotărât vrăjitorului.

– Nu, nu e cazul, zise Ron, înroșindu-se.

Era întotdeauna stânjenit de faptul că Harry, care moștenise o mică avere de la părinții lui, avea mult mai mulți bani decât el.

– Nu-ți mai iau nimic de Crăciun, îi spuse Harry, dându-i câte un Omniocular lui și Hermionei. Adică pentru următorii zece ani, ai grijă!

– Corect! zise Ron, zâmbind.

– Oooh, mersi, Harry, zise Hermione. Mă duc să iau niște programe, uite, acolo...

Cu buzunarele mult mai ușurate de bani, se întoarseră la corturile lor. Bill, Charlie și Ginny aveau și ei rozete verzi, iar domnul Weasley avea un steag irlandez. Fred și George nu își cumpăraseră nimic, pentru că îi dăduseră tot aurul lor lui Bagman.

Chiar atunci bătu un gong undeva dincolo de pădure, și lumini roșii și verzi prinseră viață instantaneu în copaci, luminând o cărare către stadion.

– A sosit momentul! zise domnul Weasley, fiind la fel de entuziasmat ca și ceilalți. Haideți, să mergem!

— Capitolul VIII —

CUPA MONDIALĂ DE VÂJTHAŢ

Cu noile achiziții și cu domnul Weasley în frunte, se grăbiră cu toții prin pădure, urmând cărarea luminată. Auzeau miile de oameni care treceau pe lângă ei, strigăte, râsete și cântece. Te molipseai ușor de la atmosfera de entuziasm frenetic, iar Harry nu își putea șterge de pe față zâmbetul fericit. Merseră prin pădure timp de vreo douăzeci de minute, vorbind și glumind în gura mare, până când în sfârșit ajunseră de partea cealaltă și se treziră în umbra unui stadion gigantic. Deși nu putea să vadă decât o parte din pereții imenși de aur care înconjurau stadionul, Harry își dădu seama că ar fi intrat zece catedrale în el și ar mai fi rămas și loc.

– Sunt o sută de mii de locuri, zise domnul Weasley, observând expresia de uimire de pe chipul lui Harry. Cinci sute de membri ai Ministerului au lucrat la asta de la începutul anului. Vrăji de Îndepărtare a Încuiaților, la fiecare centimetru. De fiecare dată când s-a apropiat cât de puțin vreun Încuiat de acest loc, și-a amintit subit că are o întâlnire urgentă și a trebuit să plece imediat... Drăguții de ei, adăugă el duios.

Domnul Weasley îi conduse către cea mai apropiată intrare, care era deja înconjurată de vrăjitori și vrăjitoare care aclamau.

– Locuri de gală! zise vrăjitoarea de la Minister postată la intrare, când le verifică biletele. Loja Superioară! Drept înainte, Arthur, cât de sus poți să ajungi!

Scările stadionului erau capitonate cu un mov special. Urcară alături de ceilalți, răspândindu-se treptat către tribunele

din dreapta și din stânga. Grupul domnului Weasley continua să urce și până la urmă ajunseră la capătul scărilor și se treziră într-o lojă mică, situată în cel mai înalt loc al stadionului, chiar la jumătatea distanței dintre porțile de aur. Cam douăzeci de scaune violet cu auriu erau așezate pe două rânduri, iar Harry, ocupând locurile din față, alături de familia Weasley, văzu ceva ce nu și-ar fi putut imagina niciodată.

O sută de mii de vrăjitori și vrăjitoare își ocupau locurile care se ridicau pe diferite niveluri în jurul stadionului lung și oval. Totul era cufundat într-o lumină aurie, care părea să vină chiar de pe stadion. Din poziția lor semeață, terenul părea de catifea, atât de neted era. La ambele capete ale stadionului, la douăzeci și cinci de metri înălțime, erau cele trei coșuri. Chiar vizavi de ei, aproape la nivelul ochilor lui Harry, se afla o tabelă gigantică, iar pe ea apărea încontinuu un text auriu, parcă scris și apoi șters imediat de mâna invizibilă a unui uriaș. Harry își dădu seama că erau reclame, proiectate apoi pe teren.

Albastrupur: O mătură pentru toată familia - sigură, de încredere și dotată cu alarmă antihoți... Ștergetot: multifuncțional, îndepărtează orice fel de mizerie prin magie... Fără pete, fără griji!... Îmbrăcăminte vrăjită Cârppelli - Italia, Londra, Paris, Hogsmeade...

Harry își dezlipi ochii de la reclame și se uită în spate, pentru a vedea cu cine împărțeau loja. Era goală, în afară de o creatură micuță, care stătea pe penultimul loc al rândului din spatele lor. Creatura, ale cărei picioare erau atât de scurte, încât nu ajungeau nici pe departe la podea, purta un șervet aranjat ca o togă și își ținea fața ascunsă în mâini. Totuși, acele urechi ca de liliac îi erau tare familiare lui Harry...

- Dobby? întrebă Harry, nesigur.

Micuța creatură ridică privirea și își răsfiră degetele, dezvelind niște ochi căprui enormi și un nas exact de forma și dimensiunile unei roșii mari. Nu era Dobby, însă era negre-

șit un spiriduș de casă, cum fusese și Dobby, prietenul lui Harry. Harry îl eliberase pe Dobby de foștii lui stăpâni, familia Reacredință.

– Domnul tocmai mi-a spus Dobby? chițăi spiridușul curios, printre degete.

Vocea îi era și mai ascuțită decât a lui Dobby, un chițăit tineresc, tremurat, iar Harry bănuia – deși era foarte greu să-ți dai seama la un spiriduș de casă – că acesta s-ar fi putut să fie fată.

Ron și Hermione se întoarseră curioși. Deși auziseră multe despre Dobby de la Harry, nu îl cunoscuseră niciodată cu adevărat. Chiar și domnul Weasley se uită interesat.

– Scuze, îi spuse Harry spiridușului, am crezut că ești altcineva.

– Dar, domnu', și la mine știut Dobby! chițăi spiridușul.

Își acoperea fața, de parcă l-ar fi orbit lumina, deși Loja Superioară nu era foarte luminată.

– Numele meu este Winky, domnu', iar dumneavoastră, domnu' – ochii căprui se făcură cât niște farfurioare când se opriră asupra cicatricei lui Harry – iar dumneavoastră trebuie că sunteți Harry Potter!

– Da, eu sunt, zise Harry.

– Dar Dobby vorbit tot timpul despre dumneavoastră, domnu'! spuse spiridușul emoționat, dându-și foarte puțin mâinile la o parte.

– Ce mai face? întrebă Harry. Cum îi prieste libertatea?

– Ah, domnu', zise Winky, clatinând din cap, ah, domnu', nu vreau să par nepoliticoasă – da, era fată! – domnu', dar nu știu dacă făcut o favoare lu' Dobby, domnu', când eliberat...

– De ce? întrebă Harry uluit. Ce-a pățit?

– Libertatea urcat la cap lu' Dobby, domnu', zise Winky cu tristețe. Are gânduri prea mari pentru el, domnu'. Nu poate să găsească altceva de făcut, domnu'...

– De ce nu? zise Harry.

Winky își coborî vocea cu o jumătate de octavă și șopti:

– El vrut *plătit pentru munca lui*, domnu'...

– Să fie plătit? zise Harry dezorientat. Păi, de ce să nu fie plătit?

Winky păru de-a dreptul șocată numai la gândul acestei

grozăvii și își apropie iar degetele, astfel încât fața îi fu acoperită pe jumătate.

– Spiridușii de casă nu plătiți, domnu'! zise ea, chițăind înfundat. Nu, nu, nu! Eu spus lu' Dobby. Eu spus, du-te și găsește o familie drăguță și rămâi cu ei, Dobby. Este în al nouălea cer și face tot felul de glume și nebunii, domnu', nepermis unui spiriduș de casă. Dacă vei mai continua așa, Dobby, eu spus, o să te trezești în fața „Departamentului pentru controlul creaturilor magice", ca un spiriduș oarecare.

– Păi, era timpul să se distreze și el puțin, zise Harry.

– Spiridușii de casă nu avut voie distreze, Harry Potter, zise Winky cu fermitate, de după mâini. Spiridușii de casă făcut ce vrut stăpânu'. Mie nu plăcut deloc înălțimile, Harry Potter – aruncă o privire către marginea lojei și înghiți în sec – dar stăpânul trimis pe mine în Loja Superioară și eu venit, domnu'.

– De ce te-a trimis aici, dacă știe că nu suporți înălțimile? zise Harry, încruntându-se.

– Stăpânul... Stăpânul vrea să-i păstrez un loc, Harry Potter, el foarte ocupat, zise Winky, făcând un semn cu capul către locul gol de lângă ea. Winky dorit să fie acum în cortul stăpânului, Harry Potter, însă Winky ascultat stăpân, Winky spiriduș de casă bun.

Privi iar speriată către marginea lojei și își acoperi complet ochii de data asta. Harry se întoarse către ceilalți.

– Deci, așa arată un spiriduș de casă? murmură Ron. Ciudate animăluțe, nu?

– Dobby era și mai ciudat, zise Harry cu dragoste și nostalgie.

Ron își scoase Omnioculariul și începu să îl testeze, privind mulțimea de pe partea cealaltă a stadionului.

– Super! spuse el, învârtind de maneta de reluare. Pot să-l fac pe tipul ăla bătrân de acolo să-și bage degetul în nas iar... și iar... și iar...

Între timp, Hermione își cerceta cu atenție programul legat în catifea și decorat cu ciucuri.

– O paradă a mascotelor echipelor va preceda meciul, citi ea cu voce tare.

– Ah, asta merită văzut, zise domnul Weasley. Echipele naționale aduc cele mai interesante creaturi din țările lor natale, știți voi, ca să se dea mari...

Loja lor se umplu încet în jumătatea de oră care urmă. Domnul Weasley dădea tot timpul mâna cu oameni care se vedea că erau vrăjitori foarte importanți. Percy se ridica atât de des, încât părea de fiecare dată că se așezase pe un arici. Când sosi Cornelius Fudge, însuși Ministrul Magiei, Percy se aplecă atât de mult, încât îi căzură ochelarii care se făcură țăndări. Foarte stânjenit, și-i repară cu bagheta și din acel moment rămase pe scaun, aruncându-i priviri geloase lui Harry, pe care Cornelius Fudge îl salutase ca pe un vechi prieten. Se mai întâlniseră, iar Fudge îi strânse mâna părinteșe și i-i prezentă pe vrăjitorii cu care venise.

– Harry Potter, știți dumneavoastră, îi zise el tare ministrului bulgar, care purta o robă splendidă de catifea neagră, împodobită cu fir de aur, și nu părea să înțeleagă un cuvânt în engleză. Harry Potter... of, haide, trebuie să știți cine e... băiatul care i-a supraviețuit Știți-Dumneavoastră-Cui... știți cine este, doar el...

Vrăjitorul bulgar zări deodată cicatricea lui Harry și începu să turuie tare și cu entuziasm, arătând cu degetul către ea.

– Știam eu că o să se prindă până la urmă, îi zise Fudge ostenit lui Harry. Eu nu mă pricep foarte bine la limbile străine, am nevoie de Barty Crouch pentru genul acesta de lucruri. Ah, văd că spiridușul lui de casă îi păstrează un loc... și încă unul foarte bun! Pacostele astea de bulgari încearcă să pună mâna pe cele mai bune locuri... Ah, iată-l și pe Lucius!

Harry, Ron și Hermione se întoarseră rapid. Pe al doilea rând, încercând să ajungă la cele trei locuri libere din spatele domnului Weasley, înaintau nimeni alții decât foștii stăpâni ai lui Dobby: Lucius Reacredință, fiul său, Draco, și o femeie despre care Harry presupuse că era mama lui Draco.

Harry și Draco Reacredință se dușmăneau încă de la prima lor călătorie la Hogwarts. Palid, cu fața ascuțită și cu părul

blond-deschis, Draco semăna foarte bine cu tatăl său. Și mama lui era blondă, înaltă și slabă și ar fi fost chiar drăguță, dacă nu ar fi avut pe chip o expresie de parcă i-ar fi mirosit ceva urât.

– Ah, Fudge, zise domnul Reacredință, întinzând mâna către Ministrul Magiei, ce mai faci? Nu cred că o cunoști pe soția mea, Narcissa? Sau pe fiul nostru, Draco?

– Încântat de cunoștință, încântat de cunoștință! zise Fudge, zâmbind și aplecându-se în fața doamnei Reacredință. Și dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Oblansk sau Obalonsk sau... Ei bine, dânsul este Ministrul Magiei din Bulgaria și oricum nu înțelege o boabă din ce spun. Să mai vedem... Îl cunoașteți pe Arthur Weasley, fără îndoială...

Urmă un moment tensionat. Domnul Weasley și domnul Reacredință se priviră în ochi, iar Harry își aminti cu lux de amănunte ultima dată când fuseseră față-n față. Erau la librăria „Caligrafie și Pete" și se bătuseră. Ochii reci și gri ai domnului Reacredință se opriră asupra domnului Weasley și apoi cercetară tot rândul, de la dreapta la stânga.

– Dumnezeule, Arthur, zise el încet, ce a trebuit să vinzi ca să ai locuri în Loja Superioară? Cu siguranță casa ta nu ar fi putut să ajungă pentru așa ceva...

Fudge, care nu auzise nimic, continuă:

– Lucius tocmai a făcut o donație foarte generoasă spitalului Sf. Mungo pentru boli și răni datorate magiei, Arthur. Se află în loja asta, ca invitatul meu.

– Ce... Ce drăguț, zise domnul Weasley cu un zâmbet forțat.

Ochii domnului Reacredință se opriseră asupra Hermionei, care se făcuse cam rozalie, însă îi întorsese privirea cu hotărâre. Harry știa exact ce îl nemulțumea pe domnul Reacredință. Familia sa se mândrea cu faptul că avea sânge curat. Cu alte cuvinte, îi considera inferiori pe toți cei cu rude Încuiate, deci și pe Hermione. Totuși, sub ochii Ministrului Magiei, domnul Reacredință nu îndrăzni să spună nimic. Dădu din cap disprețuitor către domnul Weasley și continuă să avanseze către locurile sale. Draco le aruncă o privire arogantă colegilor lui și apoi se așeză între mama și tatăl său.

– Nemernicii, murmură Ron, în timp ce el, Harry și Hermione își întorceau privirile către teren.

În următorul moment, Ludo Bagman intră ca o furtună în lojă.

– E toată lumea pregătită? spuse el, cu chipul radiindu-i de emoție. Domnule Ministru, sunteți gata?

– Poți să începi când vrei, Ludo, zise Fudge mulțumit.

Ludo își scoase bagheta, o îndreptă către propriul gât și zise „Sonorus!", după care vorbi, acoperind zgomotul care se ridica din stadionul acum plin până la refuz. Vocea sa se auzi în fiecare colțișor:

– Doamnelor și domnilor, bine ați venit! Bun venit la finala celei de-a patru sute douăzeci și doua Cupe Mondiale la vâjthaț!

Spectatorii aclamară și aplaudară. Mii de steaguri fluturară, adăugând și imnurile lor hărmălaiei generale. De pe tabela de marcaj enormă de vizavi dispăru și ultima reclamă (*Jeleuri cu toate aromele, de la Bertie Botts: un Risc cu fiecare înghițitură!*) și acum pe ea scria: BULGARIA: ZERO, IRLANDA: ZERO.

– Și acum, intrând direct în subiect, dați-mi voie să vă prezint... Mascotele echipei Bulgariei!

Partea dreaptă a tribunelor, care părea un zid roșu aprins, explodă în urale.

– Sunt curios ce au adus, zise domnul Weasley, aplecându-se în față. Aaah!

Își scoase repede ochelarii și îi șterse de robă.

– Iele!

– Ce sunt ielele?

Dar o sută de iele invadaseră terenul, iar Harry află răspunsul. Ielele erau niște femei – cele mai frumoase femei pe care le văzuse Harry vreodată – doar că nu erau – n-aveau cum să fie – umane. Acest lucru îl neliniști momentan pe Harry, în timp ce încerca să-și dea seama ce erau de fapt, ce le făcea pielea să strălucească asemenea lunii sau ce le făcea părul blond-auriu să fluture în lipsa oricărei adieri de vânt... Începu

muzica însă, iar Harry nu își mai făcu griji că nu erau umane... De fapt, îi dispăru orice fel de grijă...

Ielele începuseră să danseze, iar mintea lui Harry se golise complet și intrase într-o stare de beatitudine. Tot ceea ce conta era să le privească în continuare ielele, pentru că, dacă s-ar fi oprit din dans, i se părea că urma să se întâmple lucruri groaznice...

Și în timp ce ielele dansau din ce în ce mai repede, în mintea confuză a lui Harry începură să se înfiripe niște gânduri ciudate, neclare. Vroia să facă ceva foarte deosebit, chiar în acel moment. Să sară din lojă pe teren i se părea o idee foarte bună... Dar era, oare, chiar așa de bună?

– Harry, ce faci? se auzi vocea Hermionei de undeva de departe.

Muzica se opri. Harry clipi. Era în picioare și unul dintre picioare îi ajunsese pe marginea lojei. Lângă el, Ron era înlemnit, având o expresie de parcă tocmai urma să sară de pe o trambulină.

Țipete supărate răzbăteau de pe stadion. Mulțimea nu vroia ca ielele să plece. Harry era de aceeași părere. El ținea cu Bulgaria, desigur, și era puțin intrigat că avea o broșă cu un trifoi mare pe piept. În acest timp, Ron smulgea distrat trifoiul de pe pălăria lui. Domnul Weasley, zâmbind domol, se aplecă spre Ron și îi luă pălăria din mâini.

– O să o vrei mai târziu, îi zise el, când o să vină rândul Irlandei...

– Cum? zise Ron, uitându-se cu gura căscată la ielele care se aliniaseră acum la marginea terenului.

Hermione scoase un țâțâit dezaprobator. Se ridică și îl trase pe Harry înapoi pe locul lui.

– Zău așa! făcu ea.

– Și acum, răcni vocea lui Ludo Bagman, vă rog frumos să vă ridicați baghetele pentru... Mascotele echipei naționale a Irlandei!

În clipa următoare, ceea ce părea să fie o cometă mare, verde-aurie, intră în viteză pe stadion. Dădu un ocol sta-

dionului și apoi se despărți în două comete mai mici, fiecare dintre ele gonind către una dintre porți. Deodată se întinse un curcubeu peste teren, unind cele două sfere de lumină. Mulțimea striga „Aaaaaah!" și „Aaaaaaaa!", de parcă ar fi fost la un spectacol de focuri de artificii. Curcubeul se risipi apoi și sferele de lumină se reunire și formară un trifoi tremurător, care se ridică spre cer și începu să plutească deasupra tribunelor. Era ca și când din el ar fi căzut o ploaie aurie...

– Excelent! strigă Ron, în timp ce trifoiul zbura peste ei, iar din el căzură monede de aur masiv peste capetele și pe scaunele lor.

Încercând să privească mai atent trifoiul, Harry își dădu seama că era format din mii de omuleți bărboși, cu veste roșii, fiecare dintre ei având o lampă minusculă, aurie sau verde.

– Spiriduși! zise domnul Weasley, peste aplauzele tumultuoase ale mulțimii.

Cei mai mulți încă încercau să adune monedele care mai rămăseseră pe sub scaune.

– Uite, strigă Ron vesel, făcându-l pe Harry să accepte un pumn de monede de aur. Pentru Omniocular! Acum trebuie să-mi iei cadou de Crăciun, ha!

Trifoiul enorm se dizolvă, spiridușii aterizară pe teren, vizavi de iele, și se așezară picior peste picior pentru a privi meciul.

– Și acum, doamnelor și domnilor, vă rog să întâmpinați călduros... Echipa națională de vâjthaț a Bulgariei! Vă prezint jucătorii pe rând... Dimitrov!

O siluetă în robă roșie, pe mătură, mișcându-se atât de repede încât abia putea fi văzută, țâșni pe teren, pe o intrare de undeva, de jos, în aplauzele furtunoase ale suporterilor Bulgariei.

– Ivanova!

Și apăru o jucătoare în roșu.

– Zograf! Levski! Vulkanov! Volkov! Șiiiiiiiii... Krum!

– El e, el e! strigă Ron, urmărindu-l pe Krum cu Omnioculariul său.

Harry își potrivi și el repede Omnioculariul.

Viktor Krum era slab, brunet și palid, cu un nas mare și coroiat, iar sprâncenele îi erau negre și dese. Semăna cu o pasăre de pradă supradimensionată. Era greu de crezut că avea doar optsprezece ani.

– Și acum, vă rog să aplaudați... Echipa națională de vâjthat a Irlandei! strigă Bagman. Vi-i prezint pe... Connolly! Ryan! Troy! Mullet! Moran! Quigley! Șiiiiiiiii... Lynch!

Șapte siluete verzi, neclare, apărură într-o clipă pe teren. Harry învârti o manetă mică de pe Omnioclarul său și încetini mișcarea jucătorilor până când citi marca măturilor lor („Fulger" scria pe toate!) și pentru a vedea numele jucătorilor, brodate cu fir de argint pe spatele robelor.

– Și iată, tocmai din Egipt, arbitrul de azi, renumitul președinte al Asociației Internaționale de Vâjthat... Hassan Mostafa!

Un vrăjitor mic și slab, complet chel, dar cu o mustață care ar fi putut să-l facă gelos pe Unchiul Vernon, cu robă aurie, asortată cu stadionul, își făcu Apariția pe teren. De sub mustață se putea observa un fluier de argint, într-o mână ducea o ladă mare de lemn, iar în cealaltă mătura. Harry învârti de manetă pentru a restabili viteza normală, privind cu atenție cum Mostafa încălecă pe mătură și deschise lada. Patru mingi țâșniră în văzduh: balonul cel roșu, cele două baloane-ghiulea de culoare neagră și (Harry o zări preț de o secundă, înainte să se facă nevăzută!) minuscula și înaripata hoțoaică aurie! Cu un fluierat scurt și ascuțit, Mostafa țâșni în aer după mingi.

– Au PORNIIIIIT! zbieră Bagman. Și mingea este la Mullet! Troy! Moran! Dimitrov! Înapoi la Mullet! Troy! Levski! Moran!

Se juca așa cum nu mai văzuse Harry niciodată. Își lipise Omnioclarul atât de tare de ochi, încât vergeaua dintre lentile îi tăia nasul. Viteza jucătorilor era incredibilă. Înaintașii aruncau balonul de la unul la altul atât de repede, încât Bagman abia avea timp să le spună numele. Harry învârti iar maneta pe care scria „încetinitor", din partea dreaptă a Omnioclarului, apăsă pe butonul „cadru-după-cadru" din partea de sus și imediat mișcarea se derulă cu încetinitorul, în timp ce litere roșii și strălu-

citoare îi treceau prin fața lentilelor, iar zgomotul mulțimii aproape că îi spărgea timpanele. „Formație de atac cap-de-uliu" citi el, privind către cei trei înaintași irlandezi care zburau cu viteză, în grup, Troy în centru, puțin înaintea lui Mullet și Moran. Se năpustiră asupra bulgarilor ca un trăsnet. „Mișcarea Porskoff" citi el apoi, în timp ce Troy se ridica rapid cu balonul sub braț, scăpând de înaintașa bulgară Ivanova, și îi arunca balonul lui Moran. Unul dintre prinzătorii bulgari, Volkov, lovi tare cu bâta un balon-ghiulea, trimițându-l în calea lui Moran, care se feri pentru a evita balonul-ghiulea și scăpă balonul. Atent, Levski, care zbura pe dedesubt, îl prinse și...

– TROY ÎNSCRIE! răcni Bagman, iar stadionul explodă în aplauze și în urale. ZECE-ZERO pentru Irlanda!

– Poftim? strigă Harry, privind uimit prin Omniocular. Dar balonul e la Levski!

– Harry, dacă nu te uiți la viteza normală, o să pierzi o grămadă de chestii! strigă Hermione, care sărea în sus și în jos, cu mâinile în aer, în timp ce Troy făcea turul de onoare.

Harry privi repede peste Omniocular și observă că spiridușii care stătuseră pe margine se ridicaseră iar în aer și formaseră imensul trifoi strălucitor. De partea cealaltă a terenului, ielele îi priveau bosumflate.

Supărat pe el însuși, când se reluă jocul, Harry învârti maneta până la viteza normală.

Harry știa destule despre vâjthaț pentru a-și da seama că înaintașii irlandezi jucau superb. Acționau ca o echipă perfectă, unită, dând impresia că își puteau chiar citi gândurile, după felul în care se poziționau, iar rozeta de pe pieptul lui Harry le tot chițăia numele: „Troy – Mullet – Moran!" Și în zece minute Irlanda mai înscrise de două ori, fiind în frunte cu treizeci-zero și, făcându-și suporterii în verde să izbucnească în urale și aplauze de fericire.

Meciul deveni și mai rapid, dar și mai brutal. Volkov și Vulkanov, prinzătorii bulgari, loveau cu mânie baloanele-ghiulea, trimițându-le către înaintașii irlandezi, obligându-i să nu mai poată aplica cele mai bune tactici. De două ori fură

nevoiți să se împrăștie și atunci, în sfârșit, Ivanova reuși să spargă rândurile, să scape de portarul Ryan și să înscrie primul gol al Bulgariei.

– Degetele în urechi! urlă domnul Weasley, când ielele începură să danseze, celebrând golul.

Harry își închise și ochii, vrând să rămână cu mintea la meci. După câteva secunde, aruncă o privire spre teren. Ielele se opriseră din dans, iar Bulgaria era din nou în posesia balonului.

– Dimitrov! Levski! Dimitrov! Ivanova... Ah, pe onoarea mea! răcni Bagman.

O sută de mii de vrăjitori și vrăjitoare tresăriră când cei doi căutători, Krum și Lynch, zburară în picaj printre înaintași atât de repede, încât parcă s-ar fi aruncat din avion fără parașute. Harry le urmări coborârea cu Omniocularul, încercând să zărească hoțoaica.

– Or să se prăbușească! strigă Hermione de lângă Harry.

Avea dreptate... Pe jumătate însă... Chiar în ultima secundă, Viktor Krum se întoarse brusc din drum. Lynch se lovi însă de sol cu o bufnitură atât de puternică, încât răsună în tot stadionul. Din tribunele irlandeze se auzi un vuiet de supărare și îngrijorare.

– Ce fraier a fost! se plânse domnul Weasley. S-a lăsat păcălit de Krum!

– *Time out!* strigă vocea lui Bagman. Medicii vrăjitori îl vor examina pe Aidan Lynch!

– N-are nimic, a șters doar puțin pământul! o liniști Charlie pe Ginny, care se aplecase peste marginea lojei, părând îngrozită. Exact ce urmărea Krum, bineînțeles...

Harry manevră repede butoanele „repetare" și „cadru-după-cadru" de pe omniocularul său, potrivi viteza și și-l puse iar la ochi.

Revăzu coborârea lui Krum și a lui Lynch cu încetinitorul. „Fenta Wronski" – diversiunea periculoasă a căutătorilor – apăru pe lentile cu litere roșii. Văzu chipul lui Krum concentrat la maxim, când se ridică exact la timp, Lynch

fiind încă pe jos, și înțelese: Krum nu văzuse deloc hoțoaica, doar îl făcuse pe Lynch să se ia după el.

Harry nu mai văzuse niciodată pe nimeni care să zboare așa. Krum parcă nu ar fi fost pe mătură. Se mișca atât de ușor în aer, încât părea să plutească. Harry își aduse omniocularul la viteza normală și îl ațintì asupra lui Krum. Se învârtea în cerc deasupra lui Lynch, care era adus în simțiri cu o licoare preparată de medicii vrăjitori. Concentrându-se asupra chipului lui Krum, Harry văzu cum ochii săi negri cercetau tot terenul de la cincizeci de metri înălțime. Profita de momentele în care i se dădeau îngrijiri lui Lynch și căuta hoțoaica nestingherit.

Lynch se ridică în sfârșit în picioare, însoțit de uralele suporterilor în verde, încălecă pe „Fulgerul" său și se avântă iar în aer. Restabilirea sa părea să-i fi insuflat curaj echipei Irlandei. Când Mostafa fluieră, înaintașii intrară în acțiune cu o îndemânare cum Harry nu mai văzuse până atunci.

După alte cincisprezece minute și mai rapide și furtunoase, Irlanda era în frunte cu încă zece goluri. Acum conduceau cu o sută treizeci de puncte la zece, iar jocul începuse să fie din ce în ce mai înverșunat.

Când Mullet se avântă iar către stâlpii porții, strângând bine balonul sub braț, portarul bulgar Zograf zbură din poartă, pentru a-i ieși în întâmpinare. Totul avu loc atât de repede, încât Harry nu apucă să-și dea seama, însă un vuiet de furie din partea suporterilor irlandezi și fluieratul lung și sfredelitor al lui Mostafa îi spuseră că fusese fault.

– Iar Mostafa îl sancționează pe portarul bulgar pentru cotonogirea... vreau să spun, folosirea coatelor în exces! îi informă Bagman pe spectatorii înflăcărați. Și... Da, lovitură liberă pentru Irlanda!

Spiridușii, care se ridicaseră supărați în aer, ca un roi de viespi strălucitoare, când fusese faultată Mullet, acum se uniseră și formaseră cuvintele „HA! HA! HA!". Ielele de pe partea cealaltă a terenului se ridicaseră, își fluturaseră supărate pletele și începuseră iar să danseze.

Sincronizându-se perfect, băieții Weasley și Harry își băgară

degetele în urechi, însă Hermione, care nu se obosise să facă același lucru, îi făcu semn lui Harry imediat. Se întoarse să se uite la ea, dar Hermione îi îndepărtă nerăbdătoare degetele din urechi.

– Uită-te la arbitru! zise ea, chicotind.

Harry se uită în jos, spre teren. Hassan Mostafa aterizase chiar în fața Ielelor dansatoare și se purta într-adevăr foarte ciudat. Își încorda mușchii și își netezea mustața entuziasmat.

– Ah, așa ceva nu se poate! zise Ludo Bagman, deși părea foarte amuzat. Să-i dea cineva arbitrului câteva palme, să-și revină!

Un medic vrăjitor traversă terenul, și el cu degetele în urechi, și îl pocni pe Mostafa în fluierul piciorului. Mostafa păru să se dezmeticească. Harry, care privea iar prin Omniocular, văzu că era extraordinar de stânjenit și striga la Ielele care se opriseră din dans și își agitau mâinile, supărate foc.

– Și dacă nu mă înșel, Mostafa încearcă acum să alunge mascotele echipei Bulgariei! zise vocea lui Bagman. Ah, iată ceva care nu s-a mai întâmplat până acum... Hm, s-ar putea să se termine urât...

Așa se și întâmplă: prinzătorii bulgari Volkov și Vulkanov aterizară de-o parte și de alta a lui Mostafa și începură să se certe cu el, arătând către spiridușii care acum formaseră veseli cuvintele „HEE! HEE! HEE!". Însă Mostafa nu fu impresionat deloc de acuzațiile bulgarilor. Arăta cu un deget în sus, spunându-le evident să se ridice iar în zbor, iar când aceștia refuzară, fluieră scurt de două ori.

– Două lovituri libere pentru Irlanda! strigă Bagman, iar suporterii bulgari huiduiră furioși. Volkov și Vulkanov ar face bine să se urce iar pe mături... Da... Se urcă... Troy ia balonul...

Jocul atinse acum un nivel de violență cu mult peste tot ce văzuseră până atunci. Prinzătorii din ambele echipe atacau cu sălbăticie. Volkov și Vulkanov, mai ales, vânturau furioși prin aer bâtele, părând să nu le pese dacă loveau cu ele baloanele-ghiulea sau jucătorii. Dimitrov zbură direct către Moran, care avea balonul, încât aproape că o dădu jos de pe mătură.

– *Fault!* vuiră suporterii Irlandei într-un glas, toți ridicându-se ca un imens val verde.

– Fault! răsună vocea lui Ludo Bagman. Dimitrov o dezechilibrează pe Moran, lovind-o intenționat! Și va urma o altă lovitură liberă... Da, sigur, se aude și fluierul arbitrului!

Spiriduşii se ridicaseră iar în aer, iar de data aceasta formară o mână imensă, care făcea un gest foarte nepoliticos către Ielele de pe partea cealaltă a terenului. În acest moment, ielele își pierdură controlul. Traversară terenul și începură să arunce cu tăciuni aprinși în spiriduși. Privind scena prin Omniocular, Harry văzu că nu mai erau deloc drăguțe. Din contră, chipurile li se alungiseră, devenind niște capete de păsări, cu ciocuri amenințătoare, și aripi lungi, scheletice, le apărură din umeri...

– Și iată, băieți, strigă domnul Weasley peste tumultul mulțimii de jos, de ce nu trebuie să vă lăsați niciodată păcăliți de aparențe!

Vrăjitorii din Minister năpădiseră terenul pentru a le separa pe iele de spiriduși, dar fără succes. Între timp, lupta de pe teren nu era nimic față de cea din aer. Harry se întorcea la dreapta și la stânga, privind prin Omniocular balonul care părea un glonț tras dintr-o pușcă.

– Levski – Dimitrov – Moran – Troy – Mullet – Ivanova – iar Moran – Moran – MORAN ÎNSCRIE!

Însă uralele suporterilor Irlandei abia se puteau auzi peste urletele ielelor. Reprezentanții Ministerului Magiei își puseră în funcțiune baghetele, încercând să-i potolească pe suporterii Bulgariei. Jocul reîncepu imediat. În acel moment, Levski avea balonul, apoi Dimitrov... Prinzătorul irlandez Quigley lovi cu toată puterea un balon-ghiulea către Krum, care nu se feri destul de repede și primi lovitura direct în față.

Urmă un vuiet asurzitor al mulțimii. Nasul lui Krum părea rupt, era sânge peste tot, însă Hassan Mostafa nu fluieră. Era ocupat – iar Harry nu îl putea condamna – să își stingă mătura. Una dintre iele aruncase un pumn de flăcări către el și îi dăduse foc la mătură.

Harry ar fi vrut ca cineva să-și dea seama că bietul Krum era rănit. Deși ținea cu Irlanda, Krum era cel mai interesant jucător de pe teren. Evident că și Ron era de aceeași părere.

– *Time out!* Ah, cum vreți să joace în halul ăsta, uitați-vă la el...

– Uitați-vă la Lynch! strigă Harry.

Căutătorul irlandez tocmai cobora cu mare viteză și Harry era sigur că nu era „Fenta Wronski", văzuse hoțoaica într-adevăr...

– A văzut hoțoaica! strigă Harry. A văzut-o! Uitați-vă la el!

Jumătate dintre spectatori păreau să își fi dat seama ce se întâmpla, iar suporterii irlandezi se ridicaseră într-un val verde, aclamându-și căutătorul... Dar Krum era pe urmele lui. Harry habar nu avea cum de putea să mai vadă pe unde zbura, lăsând în spatele lui șiroaie de sânge, însă era cot la cot cu Lynch. Amândoi se avântară iarăși către pământ...

– O să se lovească iar de pământ! se sperie Hermione.

– Ba nu! strigă Ron.

– Lynch, da! strigă Harry.

Și avea dreptate. Pentru a doua oară, Lynch lovi pământul cu putere și în clipa următoare fu călcat în picioare de o hoardă de iele mânioase.

– Hoțoaica, unde e hoțoaica? urlă Charlie.

– A prins-o! E la Krum... S-a terminat! strigă Harry.

Krum, cu roba înroșită de sângele din nas, se ridică încet în aer, cu pumnul ridicat. În mâna lui se zărea o licărire aurie.

Tabela de marcaj arătă imediat: BULGARIA: O SUTĂ ȘAIZECI, IRLANDA: O SUTĂ ȘAPTEZECI. Mulțimea nu părea să își fi dat seama ce se întâmplase. Apoi, încet, de parcă ar fi pornit motorul unui avion, uralele suporterilor Irlandei deveniră din ce în ce mai puternice și explodară în strigăte de bucurie.

– IRLANDA A CÂȘTIGAT! strigă Ludo Bagman, care, ca și suporterii irlandezi, părea să fi fost luat prin surprindere de sfârșitul neașteptat al meciului. KRUM PRINDE HOȚOAICA... DAR IRLANDA CÂȘTIGĂ! Dumnezeule, nu cred că s-a așteptat nimeni la așa ceva!

– De ce a prins hoțoaica? urlă Ron, în timp ce sărea în sus și în jos, aplaudând cu mâinile deasupra capului. A pus capăt meciului când Irlanda era cu o sută șaizeci de puncte înainte, tâmpitu'!

– Știa că n-aveau cum să mai recupereze diferența! strigă Harry, încercând să acopere zarva și aplaudând și el cu frenezie. Înaintașii irlandezi erau prea buni... A vrut să încheie onorabil, asta e tot...

– A fost tare curajos, nu? zise Hermione, aplecându-se ca să-l vadă pe Krum, spre care se îndreptau medicii vrăjitori, croindu-și cu greu drum până la el, printre spiridușii și ielele care se păruiau cu furie. Nu arăta bine deloc...

Harry își puse iar Omniocularul la ochi. Era greu să vadă ce se întâmpla jos, pentru că spiridușii zburau fericiți pe deasupra terenului, însă reuși să îl depisteze pe Krum, înconjurat de medicii vrăjitori. Părea și mai morocănos decât era de obicei și refuza să-i lase să-i curăță rana. Coechipierii erau strânși în jurul lui, clătinând din capete și părând demoralizați. Puțin mai încolo, jucătorii irlandezi dansau fericiți într-o ploaie de aur revărsată de mascotele lor. Steagurile fluturau peste tot, iar imnul național al Irlandei răsuna în toate colțurile stadionului. Ielele se ajungeau la forma lor inițială, devenind din nou frumoase, însă acum erau foarte abătute și descurajate.

– Ei bine, cert e că ne-am luptat cu vitejie, zise o voce amărâtă din spatele lui Harry.

Se întoarse. Era Ministrul bulgar al Magiei.

– Vorbiți engleza! zise Fudge alarmat. Și m-ați lăsat să mimez toată ziua!

– Păi, era tare amuzant, zise ministrul bulgar, ridicând din umeri.

– Și în timp ce echipa Irlandei va face turul de onoare al stadionului, alături de mascotele lor, Cupa Mondială la Vâjthaț este adusă în Loja Superioară! răcni Bagman.

Ochii lui Harry fură orbiți subit de o lumină albă, puternică, în clipa când Loja Superioară fu luminată prin magie, pentru ca toată lumea din tribune să poată vedea ce se întâm-

pla acolo. Privind către ușă, văzu doi vrăjitori care se chinuiau să aducă în lojă o cupă mare, din aur masiv, pe care i-o dădură lui Cornelius Fudge, care încă părea foarte supărat că folosise toată ziua limbajul semnelor ca un caraghios.

– Haideți, să auzim niște aplauze și pentru învinși... Felicitări pentru jocul Bulgariei! strigă Bagman.

Cei șapte jucători bulgari învinși începură să urce scările către Loja Superioară. Mulțimea de jos aplaudă în semn de apreciere. Harry văzu mii și mii de Omnioculari ațintiți asupra lor.

Unul câte unul, bulgarii se aliniară în lojă, iar Bagman strigă numele fiecăruia în timp ce aceștia dădeau mâna cu ministrul lor și apoi cu Fudge. Krum, care era ultimul, părea complet distrus. Numai ochii negri îi străluceau pe chipul plin de sânge. Încă ținea în mână hoțoaica. Harry observă că mișcările lui erau mult mai dezordonate pe sol decât în aer. Avea un mers de rață, abia perceptibil însă, și umerii aduși în față. Dar când fu anunțat numele lui Krum, întreg stadionul vui, explodând în urale asurzitoare.

Apoi veni rândul echipei Irlandei. Aidan Lynch era ajutat de Moran și Connolly. Cea de-a doua lovitură părea să-l fi ametit, iar ochii săi aveau o privire pierdută. Însă zâmbi fericit când Troy și Quigley ridicară Cupa în aer, iar mulțimea vui de fericire. Mâinile lui Harry amorțiseră de atâtea aplauze.

Până la urmă, când echipa Irlandei plecă din lojă pentru a mai face un tur de onoare pe mături (Aidan Lynch pe mătura lui Connolly, ținându-se strâns de talia acestuia și încă zâmbind absent), Bagman își îndreptă bagheta către gât și spuse „Silentium!", iar vocea îi reveni la normal.

– O să se vorbească ani de zile despre meciul ăsta, zise el răgușit, o răsturnare de situație foarte neașteptată... Păcat că nu a durat mai mult... A, da... da, vă sunt dator... Cât?

Asta pentru că Fred și George se ridicaseră și stăteau în fața lui Ludo Bagman, cu zâmbete largi pe chipuri și cu mâinile întinse!

— Capitolul IX —

SEMNUL ÎNTUNECAT

– Nu îi spuneți mamei voastre că ați pariat, îi imploră domnul Weasley pe Fred și pe George, în timp ce coborau cu toții scările cu covoare roșii.

– Nu-ți face griji, tată, zise Fred vesel, avem planuri mari cu banii ăștia, nu vrem să-i vedem *confiscați!*

Domnul Weasley dădu impresia pentru câteva clipe că avea de gând să întrebe care erau acele planuri, dar, după ce se gândi mai bine, i se păru mai indicat să nu știe...

Curând se pierdură în mulțimea care părăsea stadionul și se îndrepta către campus. În aerul rece al nopții, îi ajunseră din urmă cântece răgușite, în timp ce se întorceau pe cărarea luminată, însoțiți de spiridușii care tot zburau pe deasupra lor, râzând și legănându-și lanternele. Când ajunseră în sfârșit la corturi, nimănui nu-i stătea gândul la dormit și, având în vedere tot zgomotul din jurul lor, domnul Weasley hotărî că o cană de ciocolată fierbinte înainte de culcare nu avea cum să le strice. În curând, discutau entuziasmați meciul, adeseori în contradictoriu, iar domnul Weasley se lăsă atras cu Charlie într-o discuție despre faulturi. Numai când Ginny adormi cu capul pe masă și vărsă ciocolata pe tot covorul, domnul Weasley potoli discuțiile și insistă ca toată lumea să se ducă la culcare. Hermione și Ginny se duseră în cortul lor, iar Harry și restul familiei Weasley își puseră pijamalele și se duseră fiecare în patul lui. Din partea cealaltă a taberei, încă se auzeau cântece și ecoul unui zgomot ciudat.

– Oh, mă bucur că nu sunt de serviciu, bombăni domnul Weasley, gata să adoarmă, nu mi-ar plăcea să mă duc acum să le spun irlandezilor că trebuie să se oprească din sărbătorirea victoriei...

Harry, care era într-un pat aflat, deasupra lui Ron, stătea cu ochii țintă la acoperișul de pânză al cortului, privind lumina de la lanterna unui spiriduș care trecea întâmplător pe acolo, rememorând mișcările spectaculoase ale lui Krum. Abia aștepta să se urce iar pe „Fulger" și să încerce „Fenta Wronski"... Nu știa cum și de ce, dar Oliver Baston nu reușise niciodată să explice prin diagramele sale cum ar fi trebuit să fie această manevră... Harry se văzu într-o robă care avea numele său pe spate și își imagină cum era să auzi o sută de mii de voci care te aclamau, în timp ce vocea lui Ludo Bagman răsună prin tot stadionul: „Vi-l prezint pe... Harry Potter!"

Harry nu își dădu seama dacă adormise sau nu – speranțele sale de a zbura precum Krum puteau rămâne doar simple visuri – dar își aminti numai că domnul Weasley începu să țipe deodată:

– Sculați-vă! Ron! Harry... Haideți, sculați-vă, *urgent!*

Harry se ridică repede și dădu cu capul de pânză.

– Ce s-a întâmplat? mormăi el.

Avea senzația că se întâmplase ceva rău. Zgomotele din tabără se schimbaseră. Cântecele se opriseră. Se auzeau strigăte și oameni care fugeau.

Se dădu jos din pat și întinse mâna după haine, dar domnul Weasley, care își pusese blugii peste pantalonii de pijama, spuse:

– Nu e timp, Harry! Ia-ți o haină și ieși! *Repede!*

Harry făcu precum i se spusese și ieși repede din cort, cu Ron după el.

La lumina câtorva focuri care încă ardeau, văzu oameni care fugeau în pădure, speriați de *ceva* care traversa câmpul și venea spre ei, ceva care emitea fascicule de lumină ciudate și zgomote ca de mitralieră. Cuvinte batjocoritoare, explozii de râs și țipete înfundate se apropiau de ei. Apoi

țâșni o lumină verde intensă, care se revărsă pe tot câmpul.

Câțiva vrăjitori în grup compact mergeau cu baghetele ridicate, arătând către ceva, pe cer. Harry încercă să vadă cine erau... Nu păreau să aibă chipuri... Apoi își dădu seama că aveau glugi și măști pe fețe. Mult deasupra lor, plutind în văzduh, patru siluete erau contorsionate în forme îngrozitoare, de parcă vrăjitorii mascați erau păpușari, iar cele patru contururi de deasupra lor erau niște marionete pe care le acționau cu niște fire ce ieșeau din baghetele ridicate în aer. Două dintre siluete erau foarte mici.

Mai mulți vrăjitori se alăturau grupului, râzând și arătând către trupurile plutitoare. Corturile fură dărâmate când grupul vrăjitorilor se mări. O dată sau de două ori, Harry văzu cum unul dintre cei care mărșăluiau dădu la o parte din calea lui cu bagheta câte un cort. Mai multe corturi luară foc. Strigătele erau din ce în ce mai puternice.

Siluetele plutitoare fură deodată luminate, când trecură pe lângă un cort în flăcări, și Harry îl recunoscu pe unul dintre ei. Era domnul Roberts, paznicul taberei. Ceilalți trei păreau a fi soția și copiii săi. Unul dintre cei de jos o întoarse pe doamna Roberts cu capul în jos, cu bagheta. Cămașa de noapte îi căzu peste cap, dezvelind niște chiloți imenși. Biata femeie încercă să se acopere, în timp ce mulțimea de sub ea începuse să fluiere și să o batjocorească.

– Groaznic, șopti Ron, privind cum cel mai mic copil al familiei Roberts se învârtea ca un titirez, la treizeci de metri deasupra lor, cu capul atârnându-i fără vlagă când pe o parte, când pe alta. E absolut îngrozitor!

Hermione și Ginny se apropiară în grabă de ei, punându-și hainele peste cămășile de noapte, cu domnul Weasley chiar în urma lor. În același moment, Bill, Charlie și Percy ieșiră din cortul băieților, îmbrăcați, cu mânecile suflecate și cu baghetele scoase.

– O să mergem în ajutorul celor de la Minister! strigă domnul Weasley peste toată hărmălaia. Voi intrați în pădure și rămâneți împreună. Vin să vă iau după ce se termină totul!

Bill, Charlie și Percy se duceau deja către grupul care venea în marș. Domnul Weasley porni imediat după ei. Vrăjitorii Ministerului veneau din toate direcțiile către sursa necazurilor. Mulțimea de dedesubtul familiei Roberts era din ce în ce mai aproape.

– Haideți, zise Fred, apucând-o pe Ginny de-un braț și trăgând-o către pădure.

Harry, Ron, Hermione și George îi urmară. Când ajunseră la marginea pădurii, priviră în urma lor. Grupul de vrăjitori de sub familia Roberts se mărise și mai mult. Văzură cum vrăjitorii Ministerului Magiei încercau să ajungă la vrăjitorii cu glugi din centru, însă înaintau foarte încet. Era ca și cum le-ar fi fost teamă să nu determine vreo vrajă care să facă familia Roberts să se prăbușească la pământ.

Lanternele colorate care luminaseră cărarea către stadion fuseseră stinse. Se vedeau siluete întunecate printre copaci. Copiii plângeau. Din toate părțile se auzeau strigăte speriate și glasuri temătoare în aerul rece al nopții. Harry simți cum era împins încolo și încoace de oameni ale căror fețe nu le putea vedea. Apoi îl auzi pe Ron țipând de durere.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hermione speriată, oprindu-se atât de brusc, încât Harry se împiedică de ea. Ron, unde ești? Oh, ce tâmpenie... *Lumos!*

Își ilumină bagheta și o îndreptă către cărare. Ron era întins pe jos.

– M-am împiedicat de o rădăcină de copac, răspunse el supărat, ridicându-se cu greu.

– Păi, cu asemenea picioare, nici nu e de mirare, zise o voce tărăgănată din spatele lor.

Harry, Ron și Hermione se întoarseră supărați. Draco Reacredință stătea singur în apropiere, sprijinindu-se de un copac și părând foarte relaxat. Cu brațele încrucișate, privea scena din tabără printre copaci.

Ron îi spuse lui Reacredință să se ducă undeva (pe un tărâm unde se zice că mori de cald!), loc pe care Harry știa prea bine că Ron nu ar fi îndrăznit să îl pomenească

de față cu doamna Weasley.

– Ai grijă ce spui, Weasley, zise Reacredință, ochii lui spălăciți aruncând scântei. Nu ar fi mai bine să fugiți? Doar nu ai vrea să o vadă cineva, nu?

Și făcu un semn cu capul către Hermione. În același moment, un bubuit ca explozia unei bombe se auzi dinspre campus și o lumină verde scăldă pentru o clipă copacii din jurul lor.

– Ce vrei să spui? zise Hermione sfidătoare.

– Granger, *ei* caută Încuiați, răspunse Reacredință. Ce, ai de gând să-ți arăți și tu chiloțeii prin aer? Pentru că, dacă așa este, mai așteaptă puțin... Mai au un pic și vin aici! Ce ne-am mai distra cu toții!

– Hermione este vrăjitoare, nu Încuiată! se răsti Harry.

– Cum vrei tu, Potter, zise Draco Reacredință, cu rânjetul lui malefic. Dacă tu crezi că nu pot descoperi un *Sânge-mâl*, rămâneți pe loc...

– Taci din gură! strigă Ron.

Toți cei de față știau că „Sânge-mâl" era un cuvânt extrem de jignitor pentru o vrăjitoare sau pentru un vrăjitor cu părinți Încuiați.

– Lasă, Ron, zise Hermione repede, prinzându-l pe Ron de brat pentru a-l opri, când acesta făcu un pas către Reacredință.

Apoi se auzi o bufnitură din partea cealaltă a pădurii, mai puternică decât tot ce auziseră până atunci. Mai mulți din apropiere țipară speriați.

Draco chicoti încet.

– Ce sperioși sunt, nu? spuse el tărăgănat. Presupun că „tăticu'" v-a spus să vă ascundeți? Ce vrea? Să-i salveze pe Încuiați?

– Unde sunt părinții tăi? îl întrebă Harry, enervându-se. Sunt acolo, printre ăia cu măști, nu?

– Draco îl privi pe Harry, continuând să zâmbească.

Păi... chiar dacă ar fi așa, nu ți-aș spune, nu-i așa, Potter?

– Oh, haideți, zise Hermione, aruncându-i o privire dezgustată lui Draco, haideți să mergem să-i găsim pe ceilalți...

– Ține-ți capul ăla *stufos* la cutie, Granger, zise Reacredință cu răutate.

– Haideți, repetă Hermione și îi împinse pe Harry și pe Ron pe cărare.

– Pot să pun pariu pe orice că tatăl lui e unul dintre ăia mascați! zise Ron cu convingere.

– Păi, cu puțin noroc, o să-l prindă Ministerul! zise Hermione, la fel de supărată. Ah, nu-mi vine să cred, unde s-au dus?

Fred, George și Ginny nu erau nicăieri, deși cărarea era plină de o grămadă de lume, cu toții uitându-se speriați în spate, către îmbulzeala și zarva din campus.

Un grup de adolescenți în pijamale discutau aprins, puțin mai jos de ei, pe cărare. Când îi văzură pe Harry, pe Ron și pe Hermione, o fată cu păr bogat și ondulat se întoarse și spuse repede:

– *Où est Madame Maxime?* Am pierrrdut-o...

– Eh... Poftim? făcu Ron.

– Oh...

Fata care vorbise se întoarse cu spatele către el și, când se depărtară, o auziră spunând „'Ogwarts!"

– Beauxbatons, șopti Hermione.

– Poftim? zise Harry.

– Trebuie să fie de la Beauxbatons, zise Hermione. Ce, nu știți? Academia de Magie Beauxbatons... Am citit despre ea în „O evaluare a educației magice în Europa".

– A... da... sigur, zise Harry.

– Fred și George nu ar fi putut să se depărteze foarte tare, zise Ron, scoțându-și bagheta, aprinzând-o, ca și Hermione, și cercetând cărarea.

Harry își căută propria baghetă în buzunarele hainei, dar nu era acolo. Singurul lucru pe care îl găsi fu Omniocularul.

– Ah, nu, nu pot să cred... Mi-am pierdut bagheta!

– Glumești?

Ron și Hermione își ridicară baghetele destul de sus pentru a proiecta razele de lumină pe o rază cât mai mare pe pământ. Harry privi în jur, însă bagheta lui nu era nicăieri!

– Poate că a rămas în cort, zise Ron.

– Poate ți-a căzut din buzunar când fugeai, sugeră Hermione speriată.

– Da, zise Harry, poate...

De obicei, își lua bagheta cu el tot timpul în lumea vrăjitorilor și acum, trezindu-se fără ea în mijlocul unei asemenea situații, se simțea foarte vulnerabil.

Un fâșâit îi făcu pe toți să tresară. Winky, spiridușul de casă, se lupta să iasă din niște tufișuri. Se mișca foarte ciudat, cu multă dificultate, de parcă cineva invizibil încerca să o tragă înapoi...

– Sunt vrăjitori răi în jur! chițăi ea și se aplecă în față, chinuindu-se să iasă dintre ierburi, ca să fugă mai departe. Oameni sus-sus în aer! Winky dă la o parte!

Și dispăru printre copacii de pe partea cealaltă a cărării, gemând și chițăind, luptându-se cu forța care o trăgea înapoi.

– Ce-a pățit? zise Ron, privind curios după Winky. De ce nu poate fugi ca lumea?

– Cred că nu a cerut voie să se ascundă, zise Harry.

Se gândea la Dobby: de fiecare dată când încercase să facă ceva ce nu le-ar fi plăcut membrilor familiei Reacredință, fusese nevoit să înceapă să se autopedepsească.

– Știți, spiridușii de casă duc o viață foarte grea! zise Hermione indignată. Sclavie, asta este! Domnul Crouch a făcut-o să se urce până în vârful stadionului, deși avea groază de înălțimi, și a vrăjit-o să nu poată să fugă când încep să se dărâme corturile! De ce nu face nimeni nimic?

- Păi, spiridușii sunt fericiți, nu? zise Ron. Ai auzit-o pe Winky la meci: „Spiridușii de casă nu avut voie distreze"... Asta îi place, să fie la cheremul cuiva!

– Oamenii ca tine, Ron, începu Hermione cu înflăcărare, care inventează sisteme nedrepte și odioase doar pentru că sunt prea leneși ca să...

O altă pocnitură puternică răsună la marginea pădurii.

– Haideți să mai mergem, da? zise Ron, și Harry îl văzu cum o privește îngrijorat pe Hermione.

Poate că Draco avea dreptate... Poate că Hermione era în

mai mare pericol decât ei. Porniră iar, în timp ce Harry continua să se caute prin buzunare, deși știa că bagheta nu era acolo.

Urmară cărarea întunecată până în inima pădurii, încă uitându-se după Fred, George și Ginny. Trecură pe lângă un grup de drăcușori, care râdeau aplecați asupra unui sac cu aur, pe care îl câștigaseră pariind la meci, negreșit, și care păreau netulburați de agitația din tabără. Și mai jos pe cărare, ajunseră într-un loc cu lumină argintie, iar când priviră printre copaci, văzură trei iele înalte și frumoase stând într-un luminiș, înconjurate de niște vrăjitori tineri care chicoteau, lăudându-se în gura mare.

– Eu am cam o sută de saci de galeoni pe an! strigă unul dintre ei. Sunt ucigaș de dragoni la „Comitetul pentru eliminarea creaturilor periculoase".

– Ba nu, strigă prietenul său, speli vase la „Ceaunul Crăpat"... Eu, în schimb, sunt vânător de vampiri, am omorât vreo nouăzeci până acum...

Un al treilea vrăjitor tânăr, ale cărui coșuri erau vizibile chiar și în lumina slabă produsă de iele, intră și el în discuție:

– Eu o să devin cel mai tânăr membru al Ministerului Magiei.

Harry izbucni în râs. Îl recunoscuse pe ultimul vrăjitor. Numele său era Stan Shunpike și era de fapt șofer pe „Autobuzul Salvator".

Se întoarse să-i spună lui Ron, dar fața acestuia era neobișnuit de senină, pentru ca după o secundă să se apuce și el să zbiere:

– V-am spus că am inventat o mătură care ajunge pe Jupiter?

– Nu, zău? zise Hermione și împreună cu Harry îl apucară de brațe, îl întoarseră cu spatele spre iele și îl duseră de acolo.

Pe când vorbele ielelor și ale admiratorilor lor abia se mai auzeau, ajunseră chiar în inima pădurii. Aici păreau să fie singuri și totul era mult mai liniștit.

Harry se uită în jur.

– Presupun că putem aștepta aici, zise el, din locul ăsta o să auzim dacă se apropie cineva, de la o poștă.

Abia îi ieșiră cuvintele din gură, când Ludo Bagman apăru din spatele unui copac din fața lor.

Chiar și la lumina slabă a celor două baghete, Harry văzu că Bagman se schimbase foarte mult. Nu mai avea aspectul copilăresc și roz în obraji, iar pasul nu îi mai era zglobiu. Era foarte palid și părea epuizat.

– Cine e? spuse el, uitându-se spre ei și încercând să le deslușească fețele. Ce faceți aici singuri?

Se uitară unii la alții, surprinși.

– Păi, are loc un fel de revoltă, zise Ron.

Bagman făcu ochii mari.

– Poftim?

– În campus... Niște vrăjitori au prins o familie de Încuiați...

Bagman afurisi pătimaș.

– Fir-ar să fie! zise el, părând dezorientat și fără nici un alt cuvânt, Dispăru cu un mic pocnet.

– Domnul Bagman nu prea e stăpân pe situație, nu? zise Hermione, încruntându-se.

– Și totuși, a fost prinzător la vâjthaț, zise Ron, conducându-i pe o cărare spre o poieniță și așezându-se într-un loc cu iarbă uscată, la poalele unui copac. „Viespile din Wimbourne" au câștigat Cupa Ligii de trei ori la rând, pe când era el în echipă.

Își scoase mica figurină a lui Krum din buzunar, o puse pe pământ și un timp o privi cum merge. La fel ca adevăratul Krum, figurina avea un mers de rață și umerii aduși în față, mult mai puțin impresionant pe picioarele sale lătărețe decât pe mătură. Harry ascultă cu atenție zgomotele dinspre campus. Totul părea liniștit, poate că se terminase agitația.

– Sper că nici ceilalți n-au pățit nimic, zise Hermione după un timp.

– Sigur că nu, întări Ron.

– Imaginează-ți doar, dacă îl prinde tatăl tău pe Lucius Reacredință? zise Harry, așezându-se lângă Ron și privind și

el figurina lui Krum, care se plimba greoi printre frunzele căzute. A zis mereu că ar vrea să-l prindă cu ceva.

– Asta chiar că ar șterge rânjetul de pe fața lui Draco, zise Ron.

– Și totuși, bieții Încuiați, zise Hermione puțin speriată. Și dacă nu pot să-i dea jos?

– Or să poată, zise Ron liniștitor, o să găsească ei o modalitate.

– Oricum, fără minte, să facă așa ceva, când tot Ministerul Magiei este de față! zise Hermione. Oare cum de speră să scape basma-curată? Credeți că au băut sau sunt pur și simplu...

Însă se opri brusc și se uită peste umăr. Harry și Ron se uitară și ei imediat. Era ca și când cineva ar fi venit în grabă către poiență. Așteptară, ascultând pașii neregulați din spatele copacilor întunecați. Însă pașii se opriră subit.

– E cineva acolo? strigă Harry.

Urmă o tăcere de moarte. Harry se ridică și se uită după copac. Era prea întuneric pentru a vedea la distanță, însă simți pe cineva imediat dincolo de raza lor vizuală.

– Cine e?

Și atunci, total pe nepregătite, liniștea fu spartă de o voce complet diferită de toate celelalte pe care le auziseră în pădure, care zise ceva care nu semăna cu un strigăt de panică, ci mai degrabă cu o vrajă.

– MORSMORDRE!

Ceva mare, verde și strălucitor ieși din locul întunecat, pe care ochii lui Harry se chinuiseră să-l scruteze, și zbură peste vârfurile copacilor.

– Ce-a fost asta? zise Ron, ridicându-se din nou și privind uluit la arătarea care tocmai se înălțase la cer.

Pentru o clipă, Harry crezu că era un alt grup de spiriduși, apoi își dădu seama că era un craniu imens, compus din ceea ce păreau a fi niște stele de smarald, cu un șarpe care îi ieșea din gură, ca o limbă. În timp ce priveau, craniul se ridică din ce în ce mai mult, strălucind într-un fel de nor de fum verde, și

rămase atârnat pe cerul negru, asemenea unei noi constelații.

Deodată, pădurea din jurul lor explodă în țipete. Harry nu înțelegea de ce, dar singurul motiv ar fi trebuit să fie brusca apariție a craniului, care acum se ridicase destul de mult pentru a scălda întreaga pădure, ca un semn straniu, într-o lumină artificială. Cercetă în jurul lui, pentru a descoperi persoana care adusese craniul, însă nu văzu pe nimeni.

– Cine e acolo? strigă iar.

– Harry, hai, mișcă!

Hermione îl apucase de spatele hainei și îl trăgea înapoi.

– Ce s-a întâmplat? zise Harry, speriindu-se când o văzu atât de palidă și îngrozită.

– Este Semnul Întunecat, Harry! zise Hermione, trăgându-l cât de tare putu. Semnul Știi-Tu-Cui!

– Al lui Cap-de-Mort...

– Harry, haide!

Harry se întoarse. Ron îl culese pe Krum în miniatură și toți trei începură să traverseze în fugă poienița. Dar abia apucară să facă vreo câțiva pași, că o serie de pocnituri scurte anunțară sosirea a douăzeci de vrăjitori, care apărură din senin, înconjurându-i.

Harry se întoarse și observă instantaneu că fiecare dintre vrăjitori avea bagheta scoasă, îndreptată tocmai spre el, Ron și Hermione. Fără să se gândească de două ori, strigă „JOS!" și îi apucă pe ceilalți doi, trăgându-i la pământ.

– STUPEFY! se auziră douăzeci de voci.

Dâre luminoase țâșniră de peste tot și Harry simți cum îi flutură părul, de parcă poienița ar fi fost măturată de un vânt puternic. Ridicându-și capul un milimetru, văzu raze de lumină roșie ca focul zburând deasupra lor din baghetele vrăjitorilor, intersectându-se, ricoșând din trunchiurile copacilor și pierzându-se în noapte.

– Stop! strigă o voce pe care o recunoscu. STOP! Este fiul meu!

Părul lui Harry nu mai flutura. Își ridică mai mult capul. Vrăjitorul din fața lui își coborâse bagheta. Se întoarse și îl

văzu pe domnul Weasley venind către ei, îngrozit.

– Ron... Harry, zise el cu o voce tremurată, Hermione... Ați pățit ceva?

– Dă-te la o parte, Arthur, zise o voce rece.

Era domnul Crouch. El și alți vrăjitori ai Ministerului se apropiau de ei. Harry se ridică. Chipul domnului Crouch era contorsionat de furie.

– Care dintre voi l-a făcut? răcni el, ochii săi ageri trecând de la unul la altul. Care dintre voi a chemat Semnul Întunecat?

– Nu noi am făcut *asta!* zise Harry, arătând spre craniu.

– Noi nu am făcut nimic! zise Ron, care își freca întruna cotul care îl durea, privindu-l indignat pe tatăl său. De ce ne-ați atacat?

– Nu mințiți, domnule! strigă domnul Crouch.

Cu bagheta încă îndreptată asupra lui Ron, cu ochii ieșindu-i din orbite, părea puțin nebun.

– Ați fost prinși asupra faptului!

– Barty, șopti o vrăjitoare în cămașă de noapte lungă de lână, sunt niște copii, Barty, nu ar avea cum să...

– Ei, voi trei, de unde a venit Semnul? întrebă domnul Weasley repede.

– De acolo, zise Hermione tremurat, arătând către locul de unde auziseră vocea, era cineva pe după copaci... A strigat niște cuvinte... o *incantație*...

– A, deci erau acolo, da? zise domnul Crouch, ațintindu-și ochii bulbucați asupra Hermionei, cu neîncrederea zugrăvită pe chip. Deci, au zis o *incantație*, da? Pari foarte bine informată de felul cum este generat Semnul, domnișoară...

Dar nici unul dintre vrăjitorii Ministerului, în afară de domnul Crouch, nu părea să creadă câtuși de puțin că Harry, Ron sau Hermione aduseseră craniul; din contră, după cuvintele Hermionei, își ridicaseră iar baghetele și le îndreptaseră în direcția pe care le-o indicase, cercetând cu privirea printre copacii întunecați.

– E prea târziu, zise vrăjitoarea cu cămașa de noapte din lână, clătinând din cap. Probabil că au Dispărut.

– Eu nu cred, zise un vrăjitor cu barbă castanie zbârlită.

Era Amos Diggory, tatăl lui Cedric.

– Vrăjile noastre de Împietrire au trecut chiar printre copacii aceia... S-ar putea să-i fi nimerit...

– Amos, ai grijă! ziseră câțiva vrăjitori, atenționându-l, în timp ce domnul Diggory își ridică bagheta, traversă poienița și dispăru în noapte.

Hermione îl privi cum se afundă în pădure și își acoperi gura cu mâinile.

Câteva secunde mai târziu, îl auziră pe domnul Diggory strigând.

– Da, i-am prins! E cineva aici! Este inconștient... Este... Oh... Fir-ar să fie...

– Ai găsit pe cineva? strigă domnul Crouch, de parcă nu ar fi crezut. Cine? Cine e?

Auziră rămurelele rupte, fâșâitul frunzelor și apoi pașii domnului Diggory, care ieși de după copaci. Ducea în brațe ceva mic și inert. Harry recunoscu imediat prosopul. Era Winky.

Domnul Crouch nu zise nimic și nici nu făcu vreo mișcare, în timp ce domnul Diggory îl punea pe spiridușul domnului Crouch la picioarele sale. Toți ceilalți vrăjitori ai Ministerului se uitau la domnul Crouch. Preț de câteva secunde, Crouch rămase înmărmurit; ochii îi ardeau pe fața lividă, uitându-se fix la Winky. Apoi prinse viață.

– Nu, nu se poate, zise el chinuit. Nu...

Se mișcă repede pe lângă domnul Diggory și se duse către locul unde o găsise pe Winky.

– Nu are rost, domnule Crouch, strigă domnul Diggory după el. Nu mai e nimeni!

Însă domnul Crouch vroia să se convingă singur. Îl auziră mișcându-se, foșnetul frunzelor trădând căutarea lui înfrigurată, pe când dădea la o parte tufișurile.

– E cam stânjenitor, spuse domnul Diggory sumbru, privind către trupul inert al lui Winky. Spiridușul de casă al lui Barty Crouch... adică...

– Termină, Amos, zise domnul Weasley șoptit, doar nu crezi că a fost spiridușul, nu? Semnul Întunecat este semnul unui vrăjitor. E nevoie de baghetă.

– Da, zise domnul Diggory, iar spiridușul *avea* baghetă.

– Cum? se miră domnul Weasley.

– Uite!

Și domnul Diggory ridică o baghetă, pe care i-o arătă domnului Weasley. O ținea în mână, iar asta dovedea încălcarea clauzei a treia din Codul Folosirii Baghetelor, una la mână. Nici o creatură, în afară de oameni, nu avea voie să aibă sau să folosească o baghetă.

Chiar atunci se auzi un alt pocnet mic și Ludo Bagman își făcu Apariția chiar lângă domnul Weasley. Părând extenuat și dezorientat, se întoarse în loc, privind craniul verde-smarald.

– Semnul Întunecat! zise el, aproape strivind-o pe Winky când se întoarse către colegii săi. Cine l-a făcut? I-ați prins? Barty! Ce se întâmplă?

Domnul Crouch se întorsese, arătând la fel ca atunci când plecase. Chipul îi era livid, iar mâinile și mustața îi tremurau nervos.

– Unde ai fost, Barty? întrebă Bagman. De ce nu ai stat la meci? Spiridușul tău ți-a păstrat un loc... Ah, pe toți monștrii! Ce i s-a întâmplat?

Bagman tocmai o observase pe Winky, zăcând la picioarele sale.

– Am fost ocupat, Ludo, zise domnul Crouch cu aceeași voce chinuită, abia mișcându-și buzele. Iar spiridușul meu a fost Împietrit.

– *Împietrit?* De voi? Dar de ce...

Își dădu brusc seama din ce cauză și aceasta se observă imediat pe fața rotundă și transpirată a lui Bagman. Privi craniul, o privi pe Winky și apoi pe domnul Crouch.

– Nu! zise el. Winky? Să aducă Semnul Întunecat? Dar habar n-ar avea cum! În primul rând, ar avea nevoie de baghetă!

– A avut, zise domnul Diggory. Am găsit-o cu una în mână, Ludo. Dacă nu vă deranjează, domnule Crouch, cred

că ar trebui să auzim ce are de spus în apărarea ei.

Crouch nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit pe domnul Diggory, însă acesta păru să considere tăcerea drept aprobare. Ridică propria-i baghetă o îndreptă către Winky și spuse:

– *Enervate!*

Winky se mișcă, stoarsă complet de puteri. Ochii ei bulbucați și căprui se deschiseră. Clipi de câteva ori, fără să știe ce este cu ea. Sub privirile vrăjitorilor tăcuți, se ridică, tremurând din toate încheieturile. Zări picioarele domnului Diggory și încet, speriată, ridică ochii pentru a-i vedea fața. Apoi, și mai încet, privi către cer. Harry văzu craniul reflectat în ochii ei mari și lucioși. Tresări, privi speriată poienița aglomerată și începu să plângă îngrozită.

– Spiridușule! zise domnul Diggory scurt. Știi cine sunt? Sunt unul dintre membrii „Departamentului de supraveghere și control al Creaturilor Magice"!

Winky începu să se miște în față și în spate pe pământ, respirând șuierat. În aceste momente Harry își aminti foarte bine de Dobby în clipele sale de nesupunere îngrozită.

– După cum vezi, spiridușule, Semnul Întunecat a fost adus aici acum puțin timp, zise domnul Diggory. Și tu ai fost descoperită puțin mai târziu, chiar sub el! O explicație, te rog!

– Eu... Eu nu făcut semn, domnule! zise Winky. Eu nu știut cum, domnule!

– Ai fost găsită cu o baghetă în mână! răcni domnul Diggory, vânturând-o pe dinaintea ochilor ei.

Când bagheta intră în lumina verde care umplea poienița, reflectată de craniul de deasupra, Harry o recunoscu.

– Ah, dar e bagheta mea! strigă el.

Toți cei din poiență se întoarseră spre el.

– Poftim? zise domnul Diggory neîncrezător.

– Este bagheta mea! zise Harry. Nu știu cum, dar mi-a alunecat din buzunar!

– Ți-a *alunecat?* repetă domnul Diggory, nevenindu-i a crede. Asta e... o mărturisire? Ai aruncat-o după ce ai adus Semnul Întunecat?

– Amos, gândește-te și tu cu cine vorbești! zise domnul Weasley, foarte supărat. Care sunt șansele ca Harry Potter să aducă Semnul Întunecat?

– Hm, da, sigur că nu, murmură domnul Diggory. Scuze! M-a luat gura pe dinainte...

– Oricum, nu am pierdut-o aici, zise Harry, arătând cu degetul către copacii de sub craniu. Mi-am dat seama că lipsește imediat după ce am intrat în pădure.

– Deci, zise domnul Diggory, ochii devenindu-i iarăși neîndueplecați când se uită la Winky, care aștepta distrusă la picioarele lui, ai *găsit* bagheta, spiriduțule? Ai ridicat-o și te-ai gândit să te distrezi puțin cu ea, nu?

– Eu nu făcut magie cu ea, domnule! chițăi Winky, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe nasul turtit și borcănat. Eu doar... eu doar... eu doar ridicat ea, domnule! Eu nu adus Semnul Întunecat, domnule! Eu nu știut cum!

– Nu putea să fie ea! zise Hermione.

Părea foarte emoționată, adresându-se atâtor vrăjitori ai Ministerului, și totuși, vorbea cu multă hotărâre.

Winky are o voce ascuțită, iar vocea pe care am auzit-o noi spunând incantația era mult mai gravă!

Se uită la Harry și Ron, cerându-le ajutorul.

– Nu era vocea lui Winky, nu-i așa?

– Nu, zise Harry, clătinând din cap. Sigur nu era o voce de spiriduș!

– Da, era o voce umană, întări și Ron.

– Ei bine, vom vedea în curând, mormăi domnul Diggory, nepărând prea convins. Există un mod foarte simplu de a descoperi ultima vrajă făcută cu o baghetă, spiriduțule, știai?

Winky tremură și dădu din cap speriată, cu urechile fluturându-i, în timp ce domnul Diggory își ridica propria baghetă și o punea pe vârful baghetei lui Harry.

– *Prior Incantato!* răcni domnul Diggory.

Harry o văzu pe Hermione tresărind îngrozită, când un craniu imens, cu o limbă de șarpe, ieși din locul unde se întâlniseră cele două baghete. Era însă doar conturul craniului de

deasupra, o umbră făcută parcă dintr-un fum gri, foarte dens. Era fantoma vrăjii anterioare.

– *Deletrius!* strigă domnul Diggory, iar craniul gri dispăru într-un nor de fum.

– Iată, deci, zise domnul Diggory pe un ton triumfător, fixând-o cu privirile pe Winky, care încă tremura necontrolat.

– Nu făcut eu! chițăi ea, cu ochii rotindu-i-se în cap de groază. Nu eu, nu eu, eu nu știut cum! Eu spiriduș bun, eu nu folosit baghete, eu nu știut!

– *Ai fost prinsă asupra faptului, spiriduș nesocotit!* răcni domnul Diggory. *Ai fost prinsă cu bagheta vinovată în mână!*

– Amos, zise domnul Weasley tare, gândește-te... Puțini vrăjitori știu să facă această vrajă... De unde ar fi putut să o învețe?

– Poate că Amos *sugerează*, zise domnul Crouch, accentuând fiecare silabă cu o furie oarbă, că obișnuiesc să-mi învăț servitorii cum să aducă Semnul Întunecat, da?

Urmă o liniște foarte stânjenitoare.

Amos Diggory păru îngrozit.

– Domnule Crouch, eu... nu... Vă asigur că nu...

– Ai acuzat două persoane din această poiană, care sunt în afară de orice bănuială, că ar fi adus acel Semn! răcni domnul Crouch. Pe Harry Potter și pe mine însumi! Presupun că știi povestea băiatului, nu-i așa, Amos?

– Desigur... Toată lumea o știe, murmură domnul Diggory, părând a se simți foarte stânjenit.

– Și presupun că îți amintești de nenumăratele fapte din decursul îndelungatei mele cariere care demonstrau că disprețuiesc și detest Magia Neagră și pe cei care o practică? strigă domnul Crouch, cu ochii ieșindu-i iar din orbite.

– Domnule Crouch, eu... Eu nu am sugerat niciodată că ați avea vreo legătură! murmură Amos Diggory, care se înroșise sub barba castanie.

– Dacă îmi acuzi spiridușul, mă acuzi pe mine, de fapt, Diggory! strigă domnul Crouch. De la cine altcineva ar fi putut să învețe cum să conjure Semnul?

– Păi... de... de oriunde...

– Exact, Amos, zise domnul Weasley. *Ar fi putut să o învețe cineva...* Winky? i se adresă el binevoitor spiridușului, dar aceasta tresări de parcă și domnul Weasley ar fi țipat la ea. Unde ai găsit bagheta lui Harry?

Winky răsucea marginea prosopului atât de tare, încât acesta se deșira în mâna ei.

– Eu... Eu găsit... Eu găsit acolo, domnule... șopti ea, acolo... în copaci, domnule...

– Vezi, Amos? zise domnul Weasley. Oricine a adus semnul ar fi putut să Dispară imediat după ce l-a făcut, lăsând în urmă bagheta lui Harry. Și trebuie să recunoaștem că a fost o mișcare foarte inteligentă, că nu a folosit propria baghetă, care ar fi putut să-l trădeze. Iar Winky a avut ghinionul să găsească bagheta puțin mai târziu și să o ia.

– Dar atunci înseamnă că a fost foarte aproape de vinovat! zise domnul Diggory nerăbdător. Spiridușule, ai văzut pe cineva?

Winky începu să tremure mai rău ca niciodată. Ochii ei mari se mutau de la domnul Diggory la domnul Bagman și apoi la domnul Crouch.

Pe urmă înghiți în sec și zise:

– Eu nu văzut pe nimeni, domnule... Pe nimeni...

– Amos, zise domnul Crouch sec, sunt pe deplin conștient că în mod normal ar trebui să o duci pe Winky în departamentul tău ca să o interoghezi. Însă, te rog, dă-mi voie să mă ocup eu de ea.

Domnul Diggory părea să nu pună mare preț pe această sugestie, asta îi era clar lui Harry, dar domnul Crouch era un membru atât de important al Ministerului, încât nu îndrăznea să-l refuze.

– Puteți fi sigur că va fi pedepsită, adăugă domnul Crouch rece.

– Stă-Stă-Stăpâne, chițăi Winky pierită, uitându-se la domnul Crouch, cu ochii scăldați în lacrimi, vă implor...

Domnul Crouch se uită crunt la ea, chipul ascuțindu-i-se

și fiecare trăsătură înăsprindu-i-se. În privirea sa nu se ghicea nici urmă de milă.

– În această seară, Winky s-a comportat într-o manieră pe care n-aș fi crezut-o posibilă, zise el încet. I-am spus să rămână în cort. I-am spus să rămână acolo până când voi rezolva eu totul. Și descopăr acum că nu m-a ascultat. *Asta înseamnă haine!*

– Nu! chițăi Winky, ploconindu-se la picioarele domnului Crouch. Nu, stăpâne! Nu haine, nu haine!

Harry știa că singurul mod de a elibera un spiriduș de casă era să-i dai haine normale. Era groaznic să o vadă pe Winky cu mâinile încleștate pe prosop, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe pantofii domnului Crouch.

– Dar ați văzut ce îngrozită era! răbufni Hermione furioasă, privindu-l pe domnul Crouch. Spiridușului dumneavoastră îi este frică de înălțimi, iar vrăjitorii aceia mascați făceau oamenii să plutească! Nu puteți să o condamnați că a vrut să dispară cât mai repede din calea lor!

Domnul Crouch făcu un pas înapoi, eliberându-se din încleștarea lui Winky, pe care o privea de parcă ar fi fost ceva murdar și scârbos, care îi murdărea pantofii mult prea bine lustruiți.

– Nu am nevoie de un spiriduș de casă care nu mă ascultă, zise el rece, uitându-se la Hermione. Nu am nevoie de un servitor care nu își onorează stăpânul și nu are grijă de reputația lui.

Winky plângea atât de tare, încât plânsetele ei răsunau în toată poienița.

Urmă o tăcere extrem de neplăcută, căreia i se puse capăt când domnul Weasley spuse încet:

– Atunci, cred că o să duc copiii înapoi la cort, dacă e toată lumea de acord... Amos, cred că bagheta aceea nu mai are ce să-ți spună... Te rog, dacă se poate, dă-i-o înapoi lui Harry...

Domnul Diggory îi dădu bagheta lui Harry, iar acesta o băgă în buzunar.

– Haideți, voi trei, spuse domnul Weasley încet.

Dar Hermione nu părea să vrea să plece. Privirile îi erau fixate în continuare pe spiridușul care plângea în hohote.

– Hermione! zise domnul Weasley apăsat.

Fata se întoarse și se luă pe urmele lui Harry și ale lui Ron, ieșind din poieniță și strecurându-se printre copaci.

– Ce o să se întâmple cu Winky? întrebă Hermione, de îndată ce ieșiră din poieniță.

– Nu știu, zise domnul Weasley.

– În ce hal s-au purtat cu ea! spuse Hermione supărată. Domnul Diggory, i-a spus „spiriduș" tot timpul, ca și cum nu ar fi meritat să i se spună pe nume... Iar domnul Crouch... Doar știe că nu ea a fost de vină și tot o dă afară! Nici nu i-a păsat cât de speriată sau cât de supărată era... De parcă n-ar fi fost și ea om!

– Păi... nu e, zise Ron.

Hermione se uită revoltată la el.

– Asta nu înseamnă că nu are *sentimente*, Ron, este dezgustător modul în care...

– Hermione, sunt de acord cu tine, zise domnul Weasley repede, făcându-i semn să meargă înainte, dar nu este momentul potrivit să discutăm despre drepturile spiridușilor. Vreau să ne întoarcem la cort cât mai repede. Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

– I-am pierdut în întuneric, zise Ron. Tată, de ce erau toți atât de supărați din cauza craniului?

– Vă explic totul după ce ajungem la cort, zise domnul Weasley îngrijorat.

Dar, când ajunseră la marginea pădurii, fură opriți din drum.

Vrăjitori și vrăjitoare, speriați și îngrijorați, discutau aprins, iar când îl văzură pe domnul Weasley apropiindu-se, mulți dintre ei îi ieșiră în întâmpinare.

– Ce se întâmplă acolo? Cine l-a adus? Arthur... doar nu *el*... nu?

– Sigur că nu el, zise domnul Weasley grăbit. Nu știm cine a fost, se pare că a Dispărut. Acum, scuzați-mă, vă rog, trebuie să mă duc la culcare.

Îi conduse pe Harry, pe Ron și pe Hermione prin mulțime, înapoi în campus. Totul se liniștise. Vrăjitorii mascați dispăruseră și numai câteva corturi distruse mai fumegau.

Capul lui Charlie se ivi din cortul băieților.

– Tată, ce se întâmplă? strigă el în noapte. Fred, George și Ginny s-au întors cu bine, dar ceilalți...

– Sunt cu mine, zise domnul Weasley, aplecându-se și intrând în cort.

Harry, Ron și Hermione intrară după el.

Bill stătea la masa mică din bucătărie, cu un cearșaf înfășurat pe unul dintre brațe, care sângera serios. Charlie avea tricoul rupt într-o parte, iar Percy își oblojea nasul sângerând. Fred, George și Ginny nu păreau să fie răniți, dar nu erau în apele lor.

– L-ai prins, tată, pe cel care a adus Semnul? întrebă Bill tăios.

– Nu, zise domnul Weasley. L-am găsit însă pe spiridușul domnului Crouch cu bagheta lui Harry în mână, dar nu știm cine a fost cel care a adus Semnul cu adevărat.

– Ce? ziseră Bill, Charlie și Percy într-un glas.

– Cu bagheta lui Harry? se miră Fred.

– Spiridușul domnului Crouch? zise Percy foarte uimit.

Ajutat puțin și de Harry, Ron și Hermione, domnul Weasley le explică ce se întâmplase în pădure. După ce terminară de povestit, Percy afișă o figură cât se poate de indignată.

– Ei bine, domnul Crouch a făcut foarte bine că a scăpat de un asemenea spiriduș! spuse el. Să fugă, când el îi spusese clar să-l aștepte acolo... Să-l facă de râs în fața întregului Minister... Cum ar fi fost dacă ar fi ajuns în fața Departamentului de Control și...

– Dar nu a făcut nimic... Pur și simplu a fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit! se răsti Hermione la Percy, care se arătă jignit.

Hermione se înțelegea foarte bine cu Percy, de fapt, mai bine decât cu toți ceilalți.

– Hermione, un vrăjitor de rangul domnului Crouch nu poate avea un spiriduș care să o ia razna, fugind bezmetic cu o baghetă! zise Percy pe un ton pompos, revenindu-și din uimire.

– Nu a luat-o razna! strigă Hermione. Doar a ridicat bagheta de pe jos, atât!

– Știți ceva, poate să-mi explice și mie cineva ce-i cu craniul ăla? întrebă Ron grăbit. Doar nu făcea rău nimănui... Care e problema?

– Ți-am spus, Ron, este simbolul Știi-Tu-Cui, zise Hermione, înainte să poată răspunde oricine altcineva. Am citit despre el în „Înflorirea și decăderea Magiei Negre".

– Nu a mai apărut de treisprezece ani, zise domnul Weasley încet. Normal că oamenii au intrat în panică... Exact ca și când l-ar fi văzut iar pe Știți-Voi-Cine...

– Eu nu înțeleg, zise Ron, încruntându-se. Ce, este doar ceva pe cer...

– Ron, Știi-Tu-Cine și adepții lui trimiteau Semnul Întunecat în aer ori de câte ori omorau, zise domnul Weasley, cutremurându-se. Teroarea pe care o inspira... Nici nu-ți poți imagina, erai prea mic... Închipuie-ți cum ar fi să vii acasă, să găsești Semnul Întunecat plutind deasupra casei tale și să știi exact ce vei descoperi înăuntru... Era spaima fiecărui vrăjitor... o teroare cumplită...

Pentru câteva momente, se lăsă o tăcere de moarte. Apoi Bill, dând la o parte cearșaful pentru a cerceta rana, zise cu ciudă:

– Oricum, cina l-a adus nu ne-a ajutat deloc! I-a speriat pe Devoratorii Morții, de cum l-au văzut. Apoi au Dispărut cu toții, înainte de a apuca să ajungem destul de aproape și să-i demascăm. Totuși, i-am prins pe membrii familiei Roberts, înainte să atingă pământul. Chiar acum li se fac vrăji de modificare a memoriei.

– *Devoratorii Morții?* zise Harry. Ce sunt Devoratorii Morții?

– Așa s-au botezat adepții Știi-Tu-Cui, zise Bill. Ăștia au

fost, probabil, cei câțiva care au reușit să scape de Azkaban!

– Nu avem cum să dovedim că ei erau, Bill, zise domnul Weasley. Deși, mai mult ca sigur că ei erau, adăugă el deznădăjduit.

– Da, pun pariu că ei erau! zise Ron, deodată. Tată, ne-am întâlnit cu Draco Reacredință în pădure și aproape că ne-a spus că tatăl lui era unul dintre smintiții ăia mascați! Și știm cu toții că familia Reacredință a fost întotdeauna alături de Știi-Tu-Cine!

– Dar ce aveau de gând adepții lui Cap-de-Mort, începu Harry.

Toți tresăriră la auzul numelui. Asemenea majorității vrăjitorilor din lumea întreagă, și membrii familiei Weasley evitau întotdeauna să pronunțe numele Lordului Întunericului.

– Vă rog să mă scuzați, zise Harry repede. Ce aveau de gând adepții Știm-Noi-Cui? De ce i-au făcut pe Încuiații aceia să plutească? Care era scopul?

– *Scopul?* zise domnul Weasley, râzând cu amărăciune. Harry, asta înțeleg ei prin *distracție*. Jumătate din crimele de pe vremea când Știi-Tu-Cine avea puteri nelimitate erau făcute pentru distracția lui și a adepților lui. Presupun că s-au îmbătat puțin astă-seară și nu au rezistat tentației de a ne arăta că încă există. Pentru ei a fost o întâlnire plăcută, termină el dezgustat.

– Dar dacă erau Devoratorii Morții, de ce au Dispărut când au văzut Semnul Întunecat? zise Ron. Ar fi trebuit să se bucure să-l revadă, nu?

– Folosește-ți creierul, Ron, zise Bill. Dacă într-adevăr erau Devoratorii Morții, înseamnă că s-au străduit din greu să nu ajungă la Azkaban după ce Știi-Tu-Cine și-a pierdut de tot puterile și au început să spună tot felul de minciuni, cum că ar fi fost forțați de el să omoare și să tortureze oameni. Pariez că ei ar fi și mai speriați decât noi dacă l-ar vedea iar printre ei. Când și-a pierdut puterile, au negat că au avut vreodată legături cu el și și-au reluat viețile de zi cu zi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat... Nu cred că ar fi prea mulțumit de ei, nu, tu ce zici?

– Deci... oricine ar fi conjurat Semnul Întunecat, zise Hermione încet, a făcut-o ca să îi sprijine pe Devoratorii Morții sau să-i sperie?

– Același lucru ne întrebăm și noi, Hermione, zise domnul Weasley. Dar un lucru e sigur: numai Devoratorii Morții știau cum să facă semnul să apară pe cer. Nu m-aș mira dacă cel care l-a adus a fost Devorator al Morții pe vremuri, chiar dacă nu mai este acum... Știți ceva, este foarte târziu și, dacă o să audă mama voastră ce s-a întâmplat, o să fie teribil de îngrijorată. Hai să dormim câteva ore și apoi încercăm să găsim cât mai repede un Portal.

Harry se duse în patul lui, cu mintea plină de tot felul de gânduri. Era conștient că ar fi trebuit să fie extenuat, doar era aproape trei dimineața... Era însă cât se poate de treaz... Treaz și îngrijorat.

Cu trei zile în urmă – acum i se părea că trecuse mult mai mult timp, deși nu fuseseră decât trei zile – se trezise cu cicatricea arzând. Și în seara aceea, pentru prima oară în treisprezece ani, apăruse pe cer Semnul Lordului Întunericului. Ce însemnau toate acestea?

Se gândi la scrisoarea pe care i-o scrisese lui Sirius înainte să plece din casa de pe Aleea Boschetelor. O fi primit-o? Când avea să-i răspundă? Harry stătea cu ochii țintă la tavanul din pânză, dar nu reuși să adoarmă ușor și trecu ceva timp până ațipi, mult după ce sforăiturile lui Charlie umplură cortul.

— Capitolul X —

BALAMUC LA MINISTER

Domnul Weasley îi trezi după doar câteva ore de somn. Strânse corturile cu ajutorul magiei și plecară din campus cât putură mai repede, trecând pe lângă domnul Roberts, care se afla la ușa cabanei sale. Domnul Roberts avea o figură stranie, părând amețit de-a binelea. Le făcu semn cu mâna la plecare, urându-le încet „La mulți ani".

– O să își revină, zise domnul Weasley încet, când se îndreptau spre mlaștină. Câteodată, când i se modifică memoria cuiva, îl face să fie puțin dezorientat pentru o vreme... În cazul ăsta, ce a trebuit să uite Încuiatul ăsta n-a fost o nimica toată...

Când se apropiară de locul unde erau Portalurile, auziră voci insistente și, când ajunseră acolo, văzură vrăjitoare și vrăjitori strânși grămadă în jurul lui Basil, responsabilul cu Portalurile, toți înghesuindu-se să plece din campus cât mai repede. Domnul Weasley avu o discuție scurtă cu Basil, după care se așezară la coadă, reușind să ia o roată veche de cauciuc cu care ajunseră iar la Stoatshead Hill, înainte de răsăritul soarelui. Merseră prin Ottry St. Catchpole către Vizuină, ziua în amiaza mare, vorbind foarte puțin pentru că erau morți de oboseală și se gândeau cu jind la micul dejun. După ce trecură de ultimul cot al drumului, zăriră „Vizuina" și un strigăt de ușurare răsună de-a lungul drumului mocirlos.

– Oh, slavă Domnului, slavă Domnului!

Doamna Weasley, care îi aștepta în curtea din față, bineînțeles, veni în fugă spre ei, cu papucii de casă în picioare.

Chipul îi era palid și obosit, și ținea strâns în mână un exemplar din *Profetul zilei*.

– Oh, Arthur, am fost atât de îngrijorată... Atât de îngrijorată...

Se aruncă de gâtul domnului Weasley și ziarul îi căzu din mână. Uitându-se la el, Harry văzu scris cu majuscule: MOMENTE DE TEROARE LA CUPA MONDIALă DE VÂJT-HAȚ și alături, o poză strălucitoare a Semnului Întunecat pe deasupra copacilor.

– Bine că n-ați pățit nimic, murmură doamna Weasley ametită, dându-i drumul domnului Weasley și privindu-i pe toți cu ochii înroșiți de plâns. Sunteți întregi... Ah, băieții mei...

Și, spre mirarea tuturor, îi luă pe Fred și pe George și îi îmbrățișă atât de strâns, încât aceștia se dădură cap în cap.

– Auu! Mamă, ne sufoci...

– Am strigat la voi înainte să plecați! zise doamna Weasley, începând să plângă. Numai la asta m-am gândit! Dacă vă prindea Știți-Voi-Cine... Și ultimul lucru pe care vi-l spusesem era că nu ați primit destule N.O.V.-uri... Ah, Fred... George...

– Haide, Molly, lasă, suntem toți vii și nevătămați, o liniști domnul Weasley, dezlipind-o de gemeni și conducând-o spre casă. Bill, adăugă el încet, ia ziarul, vreau să văd ce scrie...

Se înghesuiră cu toții în mica bucătărie și Hermione îi făcu doamnei Weasley o cană de ceai foarte concentrat, în care domnul Weasley insistă să pună o picătură de Ogdens Old Firewhisky. Bill îi dădu ziarul tatălui său. Domnul Weasley cercetă prima pagină, în timp ce Percy se uita peste umărul tatălui său.

– Știam eu, zise domnul Weasley supărat. *Incapabilii de la Minister... vinovații nu au fost prinși... măsuri superficiale de securitate... vrăjitori specializați în Magie Neagră neverificați... rușine națională...* Cine a scris asta? Ah, desigur... Rita Skeeter!

– Femeia asta are ceva cu Ministerul! izbucni Percy mânios. Săptămâna trecută zicea că ne pierdem timpul cu grosimea fundurilor de ceaun, când ar trebui să stârpim vampirii! De parcă n-ar fi menționat expres în al doisprezecelea paragraf din „Sfaturi pentru tratarea non-vrăjitorilor parțial umani" că...

– Fă-ne o favoare, Percy, zise Bill, căscând de-i trosneau fălcile, și taci!

– Sunt și eu menționat, holbă domnul Weasley ochii în spatele ochelarilor, când ajunse la sfârșitul articolului din *Profetul zilei.*

– Unde? zise doamna Weasley, înecându-se cu ceaiul cu whisky. Dacă aș fi văzut asta, aș fi știut că erați în viață!

– Nu-mi dau numele, dar la mine se referă, zise domnul Weasley nemulțumit. Fiți atenți: *Dar vrăjitorii și vrăjitoarele care așteptau la marginea pădurii cu sufletul la gură, să fie lămuriți de oameni ai Ministerului Magiei, au fost dezamăgiți amarnic. Un oficial al Ministerului a venit la puțin timp după apariția Semnului Întunecat, pretinzând că nu a fost nimeni rănit, însă refuzând să divulge și alte informații. Dar rămâne de văzut dacă această declarație va fi de ajuns pentru a înăbuși zvonurile cum că ar fi fost scoase mai multe cadavre din pădure, o oră mai târziu.* Hai să fim serioși, zise domnul Weasley exasperat, dându-i ziarul lui Percy. Nimeni nu a fost rănit, ce ar fi vrut să spun? Zvonuri că *mai multe cadavre au fost scoase din pădure...* Ei bine, acum sigur o să circule zvonul ăsta, după ce a publicat ea așa ceva!

Și domnul Weasley oftă din toți rărunchii.

– Molly, trebuie să mă duc la serviciu, mai zise el, o să trebuiască să aplanăm toată situația.

– Vin cu tine, tată, zise Percy cu un ton plin de importanță. Domnul Crouch o să aibă nevoie de toată lumea. Și în plus, îi pot prezenta personal raportul despre fundurile de ceaun.

Și Percy ieși aproape în fugă din bucătărie.

Doamna Weasley păru foarte necăjită.

– Arthur, dar se presupune că ești în concediu! Asta nu are nici o legătură cu departamentul tău, sunt sigură că se pot descurca și fără tine!

– Trebuie să mă duc, Molly, zise domnul Weasley, să încerc să dreg lucrurile. Mă schimb și plec.

– Doamnă Weasley, zise Harry deodată, neputând să se abțină, a sosit cumva Hedwig cu o scrisoare pentru mine?

– Hedwig, dragule? zise doamna Weasley distrată. Nu... nu, nu a venit deloc poșta.

Ron și Hermione pe priviră curioși pe Harry.

Aruncându-le o privire semnificativă prietenilor lui, spuse cu glas tare:

– Pot să-mi duc lucrurile la tine în cameră, Ron?

– Da... cred că mi le duc și eu, se prinse Ron imediat. Hermione?

– Da, zise și ea repede și toți trei ieșiră din bucătărie cu pași repezi, îndreptându-se către scări.

– Ce e, Harry? îl întrebă Ron, imediat ce închiseră ușa de la mansardă în urma lor.

– Este ceva ce nu v-am spus, zise Harry. Duminică dimineață, m-am trezit și iar m-a durut cicatricea.

Ron și Hermione reacționară aproape exact cum își imaginase Harry în Aleea Boschetelor. Hermione tresări și începu imediat să îi dea sfaturi, menționând mai multe volume de cărți în care să caute și pe toată lumea, începând de la Albus Dumbledore la Madame Pomfrey, matroana de la Hogwarts.

Ron rămase pur și simplu tablou.

– Dar... Doar nu era acolo, nu? Știi-Tu-Cine, vreau să spun... Adică, ultima dată când te-a durut cicatricea, era la Hogwarts, nu?

– Sunt sigur că nu a fost pe Aleea Boschetelor, zise Harry. Însă l-am visat... pe el și pe Peter... Știți voi, pe Șobo... Acum nu-mi amintesc chiar totul, însă plănuiau să omoare pe... cineva.

Era cât pe ce să spună „pe mine", însă nu îl lăsă inima să o vadă pe Hermione și mai îngrozită decât era în acel moment.

– A fost doar un vis, zise Ron, căutând să îl liniștească. Un coșmar...

– Da... Totuși, asta să fi fost, oare? zise Harry, întorcându-se spre fereastră și privind la cerul care se lumina. Este straniu, nu? Mă doare cicatricea și trei zile mai târziu reapar Devoratorii Morții și semnul lui Cap-de-Mort este iar pe cer.

– Nu îi mai pronunța numele! șuieră Ron printre dinți.

– Și mai ții minte ce a spus profesoara Trelawney? continuă Harry, ignorându-l pe Ron. La sfârșitul anului trecut?

Profesoara Trelawney era profesoara lor de „Previziuni despre viitor" de la Hogwarts.

Expresia îngrozită a Hermionei dispăru brusc și ea pufni ironic:

– Hai, Harry, doar n-o să crezi ce spune *impostoarea* aia?

– Nu ai fost acolo, zise Harry. Nu ai auzit-o... A fost altfel... V-am spus, a intrat în transă – una adevărată – și a spus că Lordul Întunericului va renaște... Mai puternic și mai înfricoșător ca niciodată... Și că acest lucru va fi posibil pentru că servitorul său credincios se va întoarce la el în noaptea aceea... Și atunci a scăpat Șobo!

Urmă un moment de tăcere în care Ron își găsi de lucru, distrat, cu o gaură din cuvertura lui cu echipa de vâjthaț „Tunurile din Chudley".

– De ce ai întrebat dacă a venit Hedwig, Harry? se interesă Ron. Așteptai vreo scrisoare?

– I-am spus lui Sirius despre cicatrice, zise Harry, ridicând din umeri. Aștept să-mi răspundă.

– Ai făcut foarte bine! zise Ron, cu chipul luminându-i-se brusc. Sunt convins că Sirius o să știe ce e de făcut!

– Speram să-mi răspundă cât mai repede, zise Harry.

– Dar nu știm unde e Sirius... Ar putea fi în Africa sau cine știe unde? zise Hermione cu înțelepciune. Hedwig nu poate face o asemenea călătorie în câteva zile...

– Da, știu, zise Harry, însă simți un gol în stomac când se uită pe fereastră la cerul pe care nu se vedea nici urmă de Hedwig.

– Haide să jucăm vâjthaț în livadă, Harry, zise Ron. Hai, suntem trei la trei! Joacă și Bill, Charlie, Fred și George... Poți să încerci acum „Fenta Wronski"...

– Ron, zise Hermione, cu un ton *nu-cred-că-ai-înțeles-ce-se-întâmplă-aici*, Harry nu vrea să joace vâjthaț acum... Este îngrijorat și obosit... trebuie să ne ducem cu toții la culcare...

– Ba da, vreau să joc vâjthaț, zise Harry deodată. Stai așa, să-mi iau mătura!

Hermione ieși din cameră, bombănind ceva ce semăna foarte tare cu „Hm, băieții!"

Nici domnul Weasley și nici Percy nu petrecură prea mult timp acasă în săptămâna care urmă. Amândoi plecau de acasă în fiecare dimineață înainte să se scoale ceilalți și se întorceau mult după cină în fiecare seară.

– A fost un balamuc de nedescris, le spuse Percy cu importanță duminică după-amiază, înainte de plecarea lor la Hogwarts. Am stins focuri toată săptămâna! Oamenii tot trimit Urlătoare și, dacă nu le deschizi imediat, explodează. Biroul meu e pârjolit tot și cea mai bună pană a mea a fost transformată într-un pumn de cenușă.

– De ce trimite toată lumea Urlători? întrebă Ginny, care stătea pe covorul din fața șemineului și își lipea cu Magic-scotch cartea „O sută de ierburi și ciuperci magice".

– Se plâng de slaba securitate asigurată la Cupa Mondială, răspunse Percy. Vor să fie compensați pentru bunurile lor distruse. Mundungus Fletcher a cerut un cort cu zece dormitoare și cu jacuzzi, dar eu știu sigur că dormea sub o pelerină prinsă pe niște bețe!

Doamna Weasley aruncă o privire către ceasul vechi din colț. Lui Harry îi plăcea mult ceasul acela. Era complet nefolositor, dacă vroiai să știi cât e ora, dar oferea foarte multe alte informații. Avea nouă limbi de aur și pe fiecare dintre ele era gravat numele unui Weasley. Pe cadran nu erau marcate cifre, ci locurile unde ar putea fi fiecare membru al familiei: Acasă, Școală sau Serviciu. Mai erau și alte notații: *Pierdut, Spital, Închisoare*, iar unde ar fi trebuit să fie ora douăsprezece în

mod normal, scria *Pericol de moarte.*

Opt limbi arătau acum spre *Acasă*, numai cea a domnului Weasley, care era și cea mai lungă, era încă la *Serviciu.* Doamna Weasley oftă.

– Tatăl vostru nu a mai trebuit să se ducă la serviciu în week-end-uri de pe vremea Știți-Voi-Cui, zise ea. Muncește mult prea mult. Cina lui n-o să mai fie bună de nimic, dacă nu vine curând!

– Păi, tata crede că trebuie să compenseze greșeala de la meci, nu? zise Percy. Adevărul este că a fost puțin cam imprudent când a dat o declarație publică înainte de a o discuta cu șeful lui...

– Să nu îndrăznești să dai vina pe tatăl tău pentru ce a scris nenorocita aia de Rita Skeeter! zise doamna Weasley, înfierbântându-se dintr-o dată.

– Dacă nu ar fi zis tata nimic, *biata* Rita ar fi fost nevoită să scrie că nimeni din Minister nu știe nimic, zise Bill, care juca șah cu Ron. Rita Skeeter se ia de toată lumea. Ții minte, când le-a luat interviuri tuturor Anihilatorilor de blesteme de la Gringotts, că m-a făcut și pe mine „pletos bun de nimic" la un moment dat?

– Păi, ai părul un pic cam lung, dragule, zise doamna Weasley cu blândețe. Dacă m-ai lăsa...

– Nu, mamă!

Ploaia răpăia la fereastra de la sufragerie. Hermione era cufundată în „Manualul Standard de Vrăji" – Treapta IV, un exemplar dintre cele cumpărate de doamna Weasley pentru ea, Harry și Ron, de la librăria de pe Aleea Diagon, în timp ce Charlie blestema o baclava ignifugă. Harry își lustruia mătura „Fulger", având deschisă la picioare „Trusa pentru întreținerea cozilor de mătură". O primise de la Hermione când împlinise treisprezece ani. Fred și George stăteau într-un colț îndepărtat, cu penele înmuiate în cerneală, aplecați asupra unei bucăți de pergament și vorbind în șoaptă.

– Oare ce puneți la cale? întrebă doamna Weasley tăios, cu ochii pe gemeni.

– Ne facem temele, mamă, zise Fred evaziv.

– Să fim serioși, doar sunteți încă în vacanță! făcu doamna Weasley.

– Da, dar suntem cam în urmă, adăugă George.

– Sper că nu completați un nou formular de comandă, nu? zise doamna Weasley cu viclenie. Doar nu aveți de gând să reîncepeți cu Weasley Bing-Bong?

– Ei și tu, mamă, zise Fred, cu o expresie jignită pe chip. Dacă s-ar răsturna mâine Expresul de Hogwarts și eu și George am muri, cum te-ai simți știind că ultimele lucruri pe care ni le-ai spus au fost niște acuzații nefondate?

Toți izbucniră în râs. Chiar și doamna Weasley.

– Ah, vine tatăl vostru! zise ea deodată, privind iar către ceas.

Limba din dreptul domnului Weasley trecu repede de la *Serviciu* la *Pe drum*. O secundă mai târziu, limba se opri în dreptul lui *Acasă*, alături de ale celorlalți, și îl auziră pe domnul Weasley strigând-o din bucătărie.

– Vin, Arthur! zise doamna Weasley, ieșind grăbită din cameră.

Câteva clipe mai târziu, domnul Weasley intră în sufrageria călduroasă, cu cina pe o tavă. Părea complet extenuat.

– Ei bine, chiar că e greu, îi spuse el doamnei Weasley, în timp ce se așeza în fotoliul de lângă foc și se juca lipsit de entuziasm cu furculița prin conopida cam rece. Rita Skeeter ne-a dat târcoale toată săptămâna, vânează gafele Ministerului, pe care să le scrie în ziar. Acum a aflat de biata Bertha care a dispărut, așa că ăsta o să fie subiectul de pe prima pagină a *Profetului zilei* de mâine. De când i-am spus lui Bagman că ar fi trebuit să trimită pe cineva să o caute...

– Da, și domnul Crouch îi tot spune asta, de săptămâni întregi, zise Percy calm.

– Crouch este foarte norocos că nu a aflat Rita de Winky, zise domnul Weasley enervat. Asta ar umple ziarele o săptămână întreagă: prinderea spiridușului său de casă, în mână cu bagheta care a adus Semnul Întunecat pe cer.

– Parcă stabilisem că Winky, deși complet iresponsabilă,

nu a fost cea care a adus Semnul? zise Percy înflăcărat.

– Iar eu cred că domnul Crouch este foarte norocos că nimeni de la *Profetul zilei* nu a aflat cât de urât se poartă cu spiriduşii! zise Hermione supărată.

– Stai puţin, Hermione! interveni iar Percy. Un membru al Ministerului, de rangul domnului Crouch, merită să fie ascultat *orbeşte* de servitorii săi...

– De *sclava* sa, vrei să spui! zise Hermione, ridicând vocea. Pentru că nu o plăteşte pe Winky, nu?

– Cred că ar trebui să vă duceţi cu toţii sus şi să verificaţi dacă aţi împachetat cum trebuie! zise doamna Weasley, oprind cearta. Haideţi, cu toţii, hai odată...

Harry îşi strânse „Trusa pentru întreţinerea cozilor de mătură", îşi puse mătura pe umăr şi se duse în camera de sus, împreună cu Ron. Ploaia se auzea şi mai tare sus, însoţită de rafalele şi gemetele vântului, ca să nu mai vorbim de urletele necontenite ale vampirului care locuia în pod. Pigwidgeon începu iar să huhuiască şi să se agite prin colivie, când îi văzu intrând. La vederea cuferelor gata împachetate pe jumătate, nu mai putea de entuziasm şi nerăbdare.

– Aruncă-i nişte „Delicatese pentru bufniţe", zise Ron, aruncându-i o cutie lui Harry, poate mai tace din gură!

Harry îi strecură câteva delicatese printre barele coliviei, apoi se îndreptă spre cufărul său. Lângă el era colivia lui Hedwig, care era tot goală.

– A trecut mai mult de o săptămână, zise Harry, uitându-se la colivia părăsită a lui Hedwig. Ron, oare nu l-or fi prins pe Sirius?

– Nu, ar fi apărut ştirea în *Profetul zilei*, zise Ron. Oficialii din Ministerul Magiei ar fi dornici să arate că au prins şi ei pe cineva, nu?

– Da, probabil că da...

– Fii atent, uite ce ţi-a luat mama din Aleea Diagon! Ţi-a scos şi nişte aur din seif... Şi ţi-a spălat toate şosetele!

Descărcă un vraf de pachete pe patul lui Harry şi puse săculeţul cu bani şi un braţ de şosete lângă ele. Harry începu să

despacheteze lucrurile primite. În afară de „Manualul Standard de Vrăji - Treapta IV" de Miranda Șoimtimid, avea câteva pene noi, douăsprezece suluri de pergament și rezerve pentru setul său de poțiuni magice. Tocmai la timp, fiindcă i se cam terminaseră spinările de pește-leu și esența de mătrăgună. Pe când își stivuia lenjeria de corp în ceaun, Ron scoase un sunet dezgustat, din spatele său.

- Ce crezi c-o fi *chestia* asta?

Ținea în mână ceva ce semăna cu o rochie lungă de catifea maro. Avea un guler de mătase cam șifonat, cu dantelă, și niște mâneci la fel.

Se auzi un ciocănit la ușă și în cameră intră doamna Weasley, cu un braț de robe pentru Hogwarts, proaspăt spălate.

- Poftim, zise ea, împărțindu-le robele. Acum, aveți grijă să le împachetați cum trebuie, ca să nu se șifoneze.

- Mamă, cred că mi-ai dat noua rochie a lui Ginny, zise Ron, întinzându-i roba maro, cu dantelă.

- Bineînțeles că nu, zise doamna Weasley. Este pentru tine. Robă festivă.

- Cum? zise Ron îngrozit.

- Robă festivă! repetă doamna Weasley. Pe lista pentru școală scria că vă trebuie și așa ceva pentru anul acesta... Robe pentru ocazii speciale!

- Cred că glumești, zise Ron neîncrezător. Eu nu port chestia asta! În nici un caz!

- Toată lumea poartă, Ron! zise doamna Weasley supărată. Toate sunt la fel! Și tatăl tău are unele pentru petrecerile simandicoase!

- Mă împușc, înainte să mă îmbrac cu așa ceva! strigă Ron cu încăpățânare.

- Nu mai fi așa, zise doamna Weasley, trebuie să ai și o robă festivă, așa scrie pe listă! I-am luat și lui Harry. Arată-i, Harry...

Puțin speriat, Harry deschise ultimul pachet de pe pat. Nu era însă chiar atât de rău pe cât se așteptase. Roba lui nu avea deloc dantelă. De fapt, era foarte asemănătoare cu cele pen-

tru școală, numai că era verde-închis, în loc de negru.

– M-am gândit că o să-ți scoată în evidență culoarea ochilor, dragule, zise doamna Weasley cu multă dragoste.

– Da, asta e OK! zise Ron supărat, uitându-se la roba lui Harry. Mie de ce nu mi-ai luat așa ceva?

– Pentru că... Ei bine, pe ale tale a trebuit să le iau la mâna a doua și nu prea am avut de ales! zise doamna Weasley, înroșindu-se toată.

Harry își mută privirile în altă parte. Ar fi împărțit cu familia Weasley, cu multă plăcere, toți banii din seiful său de la „Gringotts", dar știa că nu ar fi acceptat niciodată.

– N-o să port asta niciodată, spuse Ron încăpățânat. *Niciodată!*

– Bine, se răsti doamna Weasley. Du-te atunci în pielea goală! Și Harry, te rog să-i faci o poză, să mă distrez și eu puțin.

Ieși din cameră, trântind ușa în urma ei. Din spatele lor se auzi un zgomot ciudat. Pigwidgeon se înecase cu o delicatesă mult prea mare.

– De ce tot ce am eu este de doi bani? zise Ron furios, traversând camera în grabă, pentru a-i desclești ciocul lui Pigwidgeon.

— Capitolul XI —

ÎN EXPRESUL DE HOGWARTS

Când se trezi în dimineața următoare, Harry simți aerul de tristețe care anunța sfârșitul vacanței. Ploaia încă răpăia în fereastră, în timp ce el își îmbrăca blugii și bluza. Aveau să își pună robele de școală în tren, în apropiere de Hogwarts.

El, Ron, Fred și George abia ajunseră la etajul unu, în timp ce coborau la micul dejun, când doamna Weasley apăru în capul scărilor, neliniștită.

– Arthur! strigă ea în sus, Arthur! Mesaj urgent de la Minister!

Harry se lipi de perete, pentru a-i face loc domnului Weasley, care trecu în grabă pe lângă el cu roba pusă invers. Când intrară în bucătărie, o găsiră pe doamna Weasley cotrobăind prin sertare.

– Am o pană pe undeva! mormăia ea.

Domnul Weasley, aplecat asupra șemineului, vorbea cu...

Harry își închise ochii cât mai strâns, după care îi deschise iar, pentru a se asigura că vede bine.

Capul lui Amos Diggory stătea în mijlocul flăcărilor, ca un ou mare și bărbos. Vorbea foarte repede, fără să ia în seamă scânteile care zburau în jurul lui și flăcările care îi atingeau urechile.

– ... iar vecinii Încuiați au auzit strigăte și pocnituri și s-au dus și i-au chemat pe oamenii ăia, cum îi cheamă? De la... *polisia*. Arthur, trebuie să vii aici, cât mai urgent!

– Uite! zise doamna Weasley pe nerăsuflate, dându-i domnului Weasley o bucată de pergament, o călimară și o pană jerpelită.

– Am avut mare noroc că am auzit eu primul, continuă capul domnului Diggory. A trebuit să vin devreme la serviciu ca să trimit niște bufnițe și i-am găsit pe toți cei de „Oficiul de folosire nepermisă a magiei" pregătindu-se să plece... Dacă află Rita Skeeter despre asta, Arthur...

– Și ce spune Ochi-Nebun că s-a întâmplat? întrebă domnul Weasley, deschizând călimara, înmuindu-și pana și pregătindu-se să ia notițe.

Domnul Diggory își roti ochii.

– Zice că a auzit un intrus la el în curte. Că se furișa către casă, dar a fost oprit de pubelele lui.

– Ce au făcut pubelele? întrebă domnul Weasley, scriind în viteză.

– Au făcut mult zgomot și au împroșcat totul cu gunoi, din câte știu eu, continuă domnul Diggory. Se pare că una dintre ele încă se mai zbătea când a venit *polisia*...

Domnul Weasley mormăi:

– Și ce e cu intrusul?

– Arthur, îl știi pe Ochi-Nebun Moody, zise capul domnului Diggory, dându-și iar ochii peste cap. Cineva care se furișa în curtea lui noaptea? Probabil că o să dai de vreo pisică bezmetică, acoperită cu coji de cartof. Dar dacă cei de la „Oficiul de folosire nepermisă a magiei" pun mâna pe Ochi-Nebun, nu-l văd bine... Gândește-te la trecutul lui... Trebuie să-l scoatem basma curată, să-i punem în cârcă niște acuzații cât mai inofensive, ceva din departamentul tău... Ce-ar fi să zicem că a făcut să explodeze pubelele?

– Da, poate găsesc ceva, zise domnul Weasley, încă scriind foarte repede, posomorât și cu fruntea încruntată. Sper că nu și-a folosit bagheta... De fapt, nu a atacat pe nimeni, nu-i așa?

– Pun pariu că a sărit din pat și a început să blesteme tot ce-a văzut pe fereastră, zise domnul Diggory, dar o să le fie

foarte greu să demonstreze acest lucru, dat fiind că nu sunt victime sau stricăciuni.

– Bine, vin, zise domnul Weasley, după care își puse pergamentul cu notițele pe care le luase în buzunar și ieși valvârtej din bucătărie.

Capul domnului Diggory o privi pe doamna Weasley.

– Îmi pare rău, Molly, zise el, mai calm, că vă deranjez atât de dimineață... dar Arthur este singurul care poate să-l scape pe Ochi-Nebun și doar știi că azi ar trebui să-și înceapă noul serviciu. De ce a trebuit să se întâmple așa ceva tocmai azi-noapte?

– Nu-i nimic, Amos, zise doamna Weasley. Ești sigur că nu vrei niște pâine prăjită sau altceva, înainte să pleci?

– A, da, bine... hai, totuși, zise domnul Diggory.

Doamna Weasley luă o felie de pâine prăjită cu unt din teancul de pe masă, o puse în cleștele de șemineu și i-o dădu în gură domnului Diggory.

– Mulțumesc, zise el cu o voce slabă și apoi, cu un pocnet mic, se făcu nevăzut.

Harry îl auzi pe domnul Weasley luându-și grăbit la revedere de la Bill, Charlie, Percy și de la fete. În cinci minute, era înapoi în bucătărie, cu roba pusă cum trebuie, pieptănându-se din mers.

– Ar trebui să mă grăbesc... Un semestru plăcut, băieți, le zise domnul Weasley lui Harry, lui Ron și gemenilor, aruncându-și o pelerină pe umeri și pregătindu-se să Dispară. Molly, te descurci tu cu copiii, îi duci la gara „King's Cross", da?

– Sigur că da, zise ea. Tu ai grijă de Ochi-Nebun, ne descurcăm noi!

În timp ce domnul Weasley Dispărea, Bill și Charlie intrară în bucătărie.

– A pomenit cineva de Ochi-Nebun? întrebă Bill. Ce-a mai făcut de data asta?

– Zice că încercat cineva să-i spargă azi-noapte casa, răspunse doamna Weasley.

– Ochi-Nebun Moody? zise George îngândurat, punându-și gem pe o felie de pâine prăjită. Nu cumva e smintitul ăla...

– Tatăl vostru îl respectă mult pe Ochi-Nebun Moody, zise doamna Weasley tăios.

– Da, păi, tata colecționează și el prize, nu? întrebă Fred încet, când doamna Weasley ieși din cameră. Cine se aseamănă...

– Moody a fost un mare vrăjitor pe vremuri, zise Bill.

– Este prieten din tinerețe cu Dumbledore, nu? întrebă Charlie.

– Totuși, Dumbledore nu este chiar... *normal*, nu-i așa? zise Fred. Adică, știu că e un geniu și tot restul, dar...

– Cine este Ochi-Nebun? întrebă Harry.

– A lucrat la Minister, acum a ieșit la pensie, zise Charlie. L-am întâlnit o dată când m-a dus tata la serviciul lui. Era un Auror – unul dintre cei mai buni – un expert în prinderea vrăjitorilor care se ocupau cu Magia Neagră, adăugă el, văzând privirea nedumerită a lui Harry. Jumătate din celulele de la Azkaban sunt pline datorită lui. Așa și-a făcut mulți dușmani... familiile celor pe care i-a prins, în cea mai mare parte... Și am auzit că a devenit de-a dreptul paranoic la bătrânețe. Nu mai are încredere în nimeni. Vede Magie Neagră peste tot!

Bill și Charlie se hotărâră să-i conducă până la gara „King's Cross", dar Percy, cerându-și scuze peste scuze, le zise că era absolută nevoie de el la Minister.

– Pur și simplu nu pot să mă învoiesc în momentul ăsta, le spuse el. Domnul Crouch a ajuns să nu se mai poată lipsi de mine!

– Da? Știi ceva, Percy? zise George cu multă seriozitate. Poate că în curând o să învețe și cum te cheamă!

Doamna Weasley folosise telefonul de la Poșta din sat pentru a chema trei taxiuri din lumea Încuiaților, absolut obișnuite, ca să îi ducă la Londra.

– Arthur a încercat să împrumute niște mașini de la Minister pentru noi, îi șopti doamna Weasley lui Harry, în

timp ce stăteau în curtea cu băltoace, privind cum șoferii puneau cele șase cufere grele în mașinile lor. Însă nu mai era nici una liberă... O, Doamne, șoferii ăștia nu par prea încântați, nu?

Harry preferă să nu-i spună doamnei Weasley că șoferilor de taxi din lumea Încuiaților rareori li se întâmpla să fie entuziasmați că transportă bufnițe, mai ales agitate, așa cum era Pigwidgeon, care scotea niște sunete stridente, absolut exasperante. Și nici nu erau morți de încântare când explodau pe neașteptate niște Artificii Filibuster, așa cum se întâmplase când se deschisese din greșeală cufărul lui Fred, făcându-l pe șofer să tresară înspăimântat și să urle de durere, când Șmecherilă i se cățărase speriat pe picior.

Călătoria fu neplăcută și obositoare, copiii fiind înghesuiți în taxiuri, alături de cufere. Lui Șmecherilă îi luă ceva timp să își revină de pe urma artificiilor și, până să intre în Londra, Harry, Ron și Hermione trebuiră să suporte zeci de zgârieturi. Răsuflară ușurați când coborâră la „King's Cross", deși ploua mai tare ca niciodată și fură udați până la piele, cât timp traversară strada aglomerată și intrară cu cuferele în gară.

De-acum, Harry nu mai avea probleme să ajungă la peronul 9 și $^{3}/_{4}$. Trebuia să treci, pur și simplu, printr-o barieră care despărțea peroanele 9 și 10. Singura parte mai delicată era să faci acest lucru în așa fel încât să nu se observe, pentru a nu atrage atenția Încuiaților. Și atunci, se împărțiră în grupuri mai mici. Harry, Ron și Hermione (cei care săreau cel mai tare în ochi, având în vedere că erau însoțiți de Pigwidgeon și Șmecherilă) merseră primii. Se sprijiniră ușor pe bariera dintre peroane, discutând fără nici o grijă și trecură prin ea... Și atunci, peronul 9 și $^{3}/_{4}$ prinse viață sub ochii lor.

Expresul de Hogwarts, un tren cu aburi, de un roșu strălucitor, era deja acolo. Din el se ridicau nori de abur, printre care elevii de la Hogwarts și părinții lor de pe peron păreau niște fantome întunecate. Pigwidgeon făcea mai mult

zgomot ca niciodată, drept răspuns la chemarea atâtor alte bufnițe. Harry, Ron și Hermione se duseră să-și găsească locurile și în curând își aranjau bagajele într-un compartiment de la mijlocul trenului. Apoi săriră înapoi pe peron, ca să-și ia la revedere de la doamna Weasley, Bill și Charlie.

– S-ar putea să ne întâlnim mai devreme decât credeți, zise Charlie zâmbind, când o îmbrățișă pe Ginny.

– De ce? întrebă Fred entuziasmat.

– Lasă, că vedeți voi, zise Charlie misterios. Dar să nu-i spuneți și lui Percy... Până una alta, sunt „informații secrete, până când ministerul va hotărî să le facă publice", îl maimuțări el pe Percy.

– Da, într-un fel îmi pare rău că nu pot să fiu și eu la Hogwarts anul ăsta, zise Bill, cu mâinile în buzunare, privind aproape cu jind la tren.

– De ce? întrebă George nerăbdător.

– O să aveți un an interesant, răspunse Bill și ochii îi sclipiră. S-ar putea să-mi iau niște timp liber și să vin și eu să văd o parte...

– O parte din ce? zise Ron.

Dar chiar atunci se auzi fluierul trenului și doamna Weasley îi conduse către ușa compartimentului.

– Vă mulțumim că ne-ați ținut la dumneavoastră, doamnă Weasley, zise Hermione, în timp ce urcau.

Închiseră ușa și se aplecară pe geam pentru a vorbi cu ea.

– Da, mulțumim pentru tot, doamnă Weasley, zise și Harry.

– Ah, a fost plăcerea mea, dragilor, spuse doamna Weasley. V-aș invita de Crăciun, dar... Ei bine, presupun că o să vreți să rămâneți cu toții la Hogwarts, având în vedere... una... alta...

– Mamă! strigă Ron enervat. Ce știți voi și nu ne spuneți și nouă?

– Presupun că o să aflați în după-amiaza asta, zise doamna Weasley, zâmbind. O să fie foarte interesant, să știți... Sunt foarte fericită că au schimbat regulile...

– Ce reguli? întrebară Harry, Ron, Fred și George într-un glas.

– Sunt sigură că o să vă spună profesorul Dumbledore... Acum, fiți cuminți, da? Ne-am înțeles, Fred? Da, George?

Se auzi un țiuit puternic și trenul se puse în mișcare.

– Spuneți-ne ce se întâmplă la Hogwarts! strigă Fred pe fereastră, în timp ce se depărtau de doamna Weasley, Bill și Charlie. Ce reguli au schimbat?

Dar doamna Weasley le făcu semn cu mâna și le zâmbi. Înainte ca trenul să ia curba, ea, Bill și Charlie Dispăruseră.

Harry, Ron și Hermione se întoarseră în compartimentul lor. Ploaia puternică răpăia în ferestre, împiedicându-i să vadă ceva afară. Ron își deschise cufărul, își scoase roba festivă, de culoare maro, și o aruncă pe colivia lui Pigwidgeon, doar-doar o tăcea.

– Bagman vroia să ne spună ce se întâmplă anul ăsta la Hogwarts, zise el morocănos, așezându-se lângă Harry. La Cupa Mondială, mai țineți minte? Dacă nici propria mea mamă nu vrea să-mi spună... Mă întreb oare ce se...

– Șșt! șopti Hermione deodată, ducând arătătorul la gură și arătând către compartimentul vecin.

Harry și Ron ascultară atenți și auziră o voce familiară, tărăgănată, care răzbătea prin ușa deschisă.

– ...tata s-a gândit serios să mă trimită la Durmstrang în loc de Hogwarts, doar știți. Îl cunoaște bine pe director, înțelegeți... Doar știți ce crede el despre Dumbledore... Un iubitor de „sânge-mâl" de-ăștia... Durmstrang însă nu admite asemenea indivizi la cursuri. Dar mamei nu i-a plăcut ideea de a pleca atât de departe. Tata zice că Durmstrang are o atitudine mult mai tolerantă față de Magia Neagră. Elevii de la Durmstrang chiar învață practicile de Magie Neagră, nu doar tâmpeniile alea de apărare contra lor, pe care le facem noi...

Hermione se ridică, se duse tiptil până la ușa compartimentului și o închise, făcând să nu se mai audă vocea lui Reacredință.

– Deci, crede că Durmstrang i s-ar fi potrivit? zise ea supărată. Îmi doresc să se fi dus, ca să nu mai fi fost nevoiți să-l suportăm!

– Durmstrang este o altă școală de vrăjitori? întrebă Harry.

– Da, zise Hermione, și are o reputație îngrozitoare. Conform „Evaluării educației magice în Europa", Durmstrang pune mare preț pe Magia Neagră.

– Cred că am auzit de ea, zise Ron. Foarte vag. Unde e? În ce țară?

– Păi, nimeni nu știe, zise Hermione, ridicând din sprâncene.

– Cum așa? întrebă Harry.

– Între școlile magice există dintotdeauna o rivalitate. Durmstrang și Beauxbatons preferă să-și ascundă localizarea geografică, astfel încât să nu le poată fura nimeni secretele, îi lămuri Hermione.

– Hai să fim serioși, zise Ron, începând să râdă. Durmstrang trebuie să fie cam cât Hogwarts, cum poți să ascunzi un castel așa de mare?

– Dar Hogwarts *este* ascuns, zise Hermione surprinsă, toată lumea știe asta... Mă rog, mă refer la toți cei care au citit „Hogwarts: Scurtă istorie"!

– Adică, doar tu, zise Ron. Ia spune-ne – cum ai ascunde un loc ca Hogwarts?

– Este vrăjit, zise Hermione. Dacă se uită un Încuiat la el, nu vede decât o ruină amărâtă, cu o plăcuță la intrare, pe care scrie PERICOL, NU INTRAȚI! CONSTRUCȚIE NESIGURĂ.

– Deci, și Durmstrang trebuie să arate ca o ruină pentru un intrus, nu?

– Poate, zise Hermione, ridicând din umeri, sau s-ar putea să fie protejată de Farmece de Îndepărtare a Încuiaților, la fel ca stadionul pe care s-a desfășurat Cupa Mondială de Vâjthaț. Și ca să nu-l găsească vrăjitorii străini, probabil că l-au făcut Imposibil-de-Găsit...

– Poftim?

– Păi, poți să vrăjești o clădire ca să nu o găsească nimeni pe hartă, nu?

– Hm... dacă zici tu, făcu Harry.

– Dar cred că Durmstrang trebuie să fie undeva în nord, zise Hermione gânditoare. Undeva unde este foarte frig, pentru că uniforma lor include și căciuli de blană...

– Ah, gândiți-vă ce perspective, zise Ron visător. Ar fi fost așa ușor să-l împingi pe Reacredință de pe un ghețar și să faci să pară totul un accident... Păcat că îl iubește așa de mult mama lui...

Ploaia deveni din ce în ce mai deasă, cu cât trenul se îndrepta spre nord. Cerul era atât de întunecat și ferestrele atât de aburite, încât luminile erau aprinse ziua în amiaza mare. Căruciorul cu mâncare se auzi clătinându-se pe coridor și Harry cumpără o grămadă de Prăjituri-Ceaun ca să le împartă cu ei.

Mai mulți dintre prietenii lor veniră să-i vadă toată după-amiaza, inclusiv Seamus Finnigan, Dean Thomas și Neville Poponeață, un băiat cu fața ca o lună plină, foarte uituc și crescut de bunica lui, care era o vrăjitoare formidabilă. Seamus încă purta rozeta cu Irlanda. O parte din magia ei începuse să se piardă; încă striga „Troy! Mullet! Moran!" însă mult mai slab. După aproximativ o jumătate de oră, Hermione, care se săturase de discuția interminabilă despre vâjthat, se cufundă iar în „Manualul Standard de Vrăji – Treapta IV" și încercă să memoreze Vraja de Chemare.

Neville îi asculta – invidios pe toți! – cum retrăiau meciul de Cupă.

– Bunica nu a vrut să meargă, zise el nefericit. Nu a vrut să cumpere bilete. Dar cred că a fost extraordinar...

– A fost, zise Ron, uită-te la asta, Neville...

Cotrobăi în cufăr și scoase figurina cu Viktor Krum în miniatură.

– Oh, uau, zise Neville mort de ciudă, când Ron i-l puse pe Krum în mâna sa durdulie.

– L-am văzut și de aproape, zise Ron. Am fost în Loja Superioară...

– Ai uitat să spui că pentru prima și ultima dată în viața ta, Weasley!

Draco Reacredință apăruse în prag. În spatele lui erau Crabbe și Goyle, prietenii săi enormi și bătăuși, amândoi părând să mai fi crescut cu cel puțin o jumătate de metru pe timpul verii. Era evident că le auziseră conversația prin ușa compartimentului pe care Dean și Seamus o lăsaseră întredeschisă.

– Nu țin minte să te fi rugat să ne ții companie, Reacredință, zise Harry cu calm.

– Weasley... Ce e aia? zise Reacredință, arătând către colivia lui Pigwidgeon.

O mânecă a robei festive a lui Ron atârna deasupra coliviei. În clătinarea trenului în mișcare, dantela jerpelită ieșea din când în când în evidență.

Ron încercă să ascundă roba, dar Reacredință fu mai rapid. Înșfăcă mâneca și trase.

– Uitați-vă la asta! zise Reacredință entuziasmat, ridicând roba lui Ron și arătându-le-o lui Crabbe și Goyle. Weasley, doar nu ai de gând să o porți, nu? Adică, de, erau foarte la modă prin 1890...

– Du-te și mănâncă o baligă, Reacredință! zise Ron, de aceeași culoare cu roba pe care o smulse din mâinile lui Draco.

Draco izbucni în hohote de râs. Crabbe și Goyle îl acompaniară cu râsul lor tâmp.

– Ia zi... ai de gând să te înscrii, Weasley? Încerci să aduci măcar un pic de glorie numelui tău? Să știi că ies și ceva bani... În felul ăsta, dacă o să câștigi, o să-ți poți permite și tu niște robe ca lumea...

– Ce tot bâigui acolo? se răsti Ron.

– Ai de gând să te înscrii? repetă Draco. Presupun că tu da, Potter? Doar tu nu ratezi nici o șansă să te dai mare, nu?

– Ori ne explici despre ce vorbești, ori pleci, Reacredință,

interveni Hermione enervată, ridicându-și nasul din „Manualul Standard de Vrăji".

Un zâmbet fericit se întinse pe toată fața lipsită de culoare a lui Reacredință.

– Să nu-mi spuneți că habar n-aveți? zise el încântat. Ai tatăl și un frate la Minister și nici măcar nu știi? Dumnezeule, tatăl meu mi-a spus de o groază de vreme... A aflat de la Cornelius Fudge. Dar tata a avut mereu de-a face cu elita Ministerului... Poate că tatăl tău este prea lipsit de importanță ca să i se spună despre așa ceva, Weasley... Da... probabil că nu se discută lucruri importante de față cu el...

Râzând iar, Reacredință le făcu un semn lui Crabbe și Goyle și toți trei dispărură.

Ron se ridică să închidă ușa compartimentului și o trânti atât de tare, încât geamul se făcu țăndări.

– Ron! zise Hermione pe un ton de reproș și își scoase bagheta, murmurând „Repară!" Cioburile se adunară imediat, formând la loc geamul de la ușă.

– Groaznic... Cum se dă mare că știe totul și noi nu! se burzului Ron. „Tata a avut mereu de-a face cu elita Ministerului"... Tata ar fi putut să avanseze oricând... dar lui îi place acolo unde este...

– Bineînțeles că da, zise Hermione încet. Nu-l lăsa pe Reacredință să te necăjească, Ron...

– Nici gând! Nu mă pun eu la mintea lui! zise Ron, luând una dintre Prăjiturile-Ceaun și strivind-o în pumn.

Proasta dispoziție a lui Ron continuă tot restul călătoriei. Nu prea vorbi cu ei, în timp ce își puneau robele de școală, și încă fierbea de mânie când Expresul de Hogwarts încetini în sfârșit și se opri în bezna din gara din Hogsmeade.

Când se deschiseră ușile trenului, se auzi un trăsnet puternic pe deasupra capetelor lor. Hermione îl acoperi pe Șmecherilă cu pelerina ei și Ron își lăsă roba festivă peste cușca lui Pigwidgeon, când coborâră din tren, cu capetele plecate și ochii strânși pentru a se feri de ploaia torențială. Acum ploaia era atât de deasă și de rapidă, încât era ca și

când cineva ar fi golit găleți cu apă rece ca gheața peste crestetele lor.

– Bună, Hagrid! strigă Harry, văzând o siluetă gigantică la capătul îndepărtat al peronului.

– Totu' bine, Harry? îi răspunse Hagrid la salut, făcându-i cu mâna. Ne vedem la serbare... dacă nu ne înecăm!

În mod normal, cei din primul an ajungeau la castelul Hogwarts trecând lacul cu o barcă pe care o conducea Hagrid.

– Brrr, nu mi-ar plăcea să traversez lacul pe vremea asta, zise Hermione tremurând, în timp ce înaintau puțin câte puțin pe peron odată cu ceilalți colegi.

O sută de trăsuri fără cai îi așteptau în fața gării. Harry, Ron, Hermione și Neville se urcară în una dintre ele, fericiți că scapă de ploaie, ușa se trânti în urma lor și, câteva clipe mai târziu, zgomotosul șir nesfârșit de trăsuri se îndrepta printre bălți spre castelul Hogwarts.

— Capitolul XII —

TURNIRUL CELOR TREI VRĂJITORI

Trăsurile se clătinară periculos printre porțile încadrate de porci mistreți înaripați, mergând pe drumul alunecos către intrarea castelului și înfruntând ceea ce se transforma foarte rapid într-o furtună. Aplecându-se spre fereastră, Harry văzu cum se apropia castelul Hogwarts, cu numeroasele sale ferestre din care răzbătea o lumină tremurândă prin ceața deasă și prin perdeaua de ploaie. Fulgerele brăzdau tot cerul, când trăsura lor se opri în fața ușilor mari de stejar de la intrare, care se aflau la capătul unui șir de trepte de piatră. Cei din trăsurile din față urcau deja grăbiți treptele, intrând în castel. Harry, Ron, Hermione și Neville săriră din trăsură și urcară și ei treptele în fugă, ridicându-și privirea numai când ajunseră în siguranță în marele hol de la intrare, luminat de torțe, cu scara lui splendidă de marmură.

– Să fiu al naibii, zise Ron, scuturându-și capul și împroșcând cu apă în jur, dacă mai continuă ploaia, lacul o să dea pe-afară. Sunt ud leoarcă... AUUU!

Un balon mare, roșu, umplut cu apă, căzuse din tavan în capul lui Ron și explodase. Ud până la piele și enervat, Ron se trase spre Harry, chiar când căzu o a doua bombă cu apă, care o rată de puțin pe Hermione și explodă la picioarele lui Harry, trimițând un val de apă rece în adidașii și șosetele lui Harry. Cei din jurul lor începură să țipe și să se împingă unii în alții pentru a scăpa din linia de tragere. Harry ridică privirea și îl văzu, plutind la patruzeci de metri deasupra lor,

pe Peeves, strigoiul slab și mic, cu o pălărie clopot și cu un papion portocaliu. Fața lui lată, plină de răutate, se strâmbase din cauza concentrării cu care țintise din nou.

– PEEVES! strigă o voce mânioasă. Peeves, vino aici! IMEDIAT!

Profesoara McGonagall, directoarea adjunctă și șefa Casei Cercetașilor, ieșise în grabă din Marea Sală. Alunecă pe podeaua udă și se prinse de gâtul Hermionei ca să nu cadă.

– Ah, scuză-mă, domnișoară Granger...

– Nu face nimic, doamnă profesoară! zise Hermione, masându-și gâtul.

– Peeves, coboară ACUM! răcni iar profesoara McGonagall, îndreptându-și pălăria țuguiată și privind în sus prin ochelarii ei cu rame pătrate.

– Dar nu fac nimic rău! chicoti Peeves, aruncând o altă bombă cu apă în capul unor fete din anul V, care țipară și se refugiară în Marea Sală. Tot sunt uzi fleașcă, nu? Mustesc de apă! Opaaaaa, vineeee!

Și mai azvârli o altă bombă către un grup de copii din anul II, care tocmai sosiseră.

– Îl chem pe director, să știi! strigă profesoara McGonagall. Te-am avertizat, Peeves!

Peeves scoase limba, aruncă restul bombelor cu apă prin aer și zbură valvârtej în sus, pierzându-se din vedere după ce urcă scara de marmură râzând ca un nebun.

– Atunci, hai să mergem! zise profesoara McGonagall tăios către elevii uzi leoarcă. Haideți în Marea Sală!

Harry, Ron și Hermione traversară holul de la intrare, patinând și alunecând, apoi trecură prin ușile duble din dreapta, Ron bombănind furios și dându-și la o parte părul ud de pe față.

Marea Sală arăta la fel de frumos ca întotdeauna, decorată minunat pentru serbarea de început de semestru. Farfurii și pocale de aur, care străluceau în lumina a sute și sute de lumânări, pluteau deasupra meselor. În jurul celor patru mese lungi ale Caselor stăteau elevii, care vorbeau însuflețit între ei.

La capătul sălii se afla masa profesorilor, care stăteau cu fața către elevi. În Marea Sală era mult mai cald. Harry, Ron și Hermione trecură pe lângă Viperini, Astropufi și Ochi-de-Șoim și se așezară alături de restul Cercetașilor, în partea cea mai îndepărtată a sălii, chiar lângă Nick Aproape-Făr-de-Cap, fantoma Cercetașilor. Alb-sidefiu și semitransparent, Nick era îmbrăcat în seara aceea cu straiele sale obișnuite, cu un guler neobișnuit de mare, care se potrivea cu atmosfera festivă și nici nu îi lăsa capul să se bâțâie prea tare pe gâtul parțial tăiat.

– Bună seara, le zâmbi el.

– O fi, pentru tine! zise Harry, scoțându-și adidașii și golindu-i de apă. Sper să dea zor cu Sortatul, sunt mort de foame!

Sortatul noilor elevi în Case avea loc la începutul fiecărui an școlar, dar, din cauza unui nefericit concurs de împrejurări, Harry nu fusese prezent decât la ceremonia din primul an, când fusese el însuși repartizat în Casa Cercetașilor. Era chiar nerăbdător să mai vadă o Sortare.

Chiar atunci, o voce foarte entuziasmată îl strigă pe nerăsuflate de la masa sa:

– Bună, Harry!

Era Colin Creevey, un elev din anul III, pentru care Harry era un fel de erou.

– Bună, Colin, zise Harry obosit.

– Harry, să-ți spun ceva! Știi ce, Harry? A venit și fratele meu! Fratele meu, Dennis!

– Aha... Îmi pare bine, făcu Harry.

– E foarte emoționat! zise Colin, sărind în sus și în jos de pe scaun. Sper să pice la Cercetași! Îi ții pumnii, da, Harry?

– Păi, da, sigur, zise Harry.

Se întoarse și îi privi pe Hermione, pe Ron și pe Nick Aproape-Făr-de-Cap.

– Frații și surorile pică de obicei în aceleași Case, nu-i așa? zise el.

Se gândea la frații Weasley, care picaseră – toți șapte – la Cercetași.

– O, nu, nu neapărat, zise Hermione. Sora geamănă a lui

Parvati Patil e la Ochi-de-Șoim și sunt gemene identice! Normal ar fi să fie împreună, nu?

Harry se uită către masa profesorilor. Păreau să fie mult mai multe locuri libere decât de obicei. Desigur că Hagrid încă se lupta să traverseze lacul cu cei din primul an. Profesoara McGonagall probabil că se ocupa cu uscatul podelei din holul de la intrare, însă mai era un loc gol și nu știa cine lipsea.

– Unde este profesorul de „Apărare contra Magiei Negre"? zise Hermione, care se uita și ea la profesori.

Până atunci nu avuseseră un profesor de „Apărare contra Magiei Negre" care să reziste pe post mai mult de un an școlar. Preferatul lui Harry fusese, fără îndoială, profesorul Lupin, care demisionase anul trecut. Cercetă masa profesorilor în sus și în jos. Nu văzu nici un chip nou.

– Poate că nu au reușit să găsească pe nimeni! zise Hermione neliniștită.

Harry se uită din nou la masa profesorilor, cu și mai mare atenție. Micuțul profesor Flitwick, profesorul de „Farmece", stătea pe mai multe perne lângă profesoara Lăstar, care preda „Ierbologia" și care avea pălăria pusă strâmb pe părul ei sur și ciufulit. Ea discuta cu doamna Sinistra, profesoara de „Astronomie". De partea cealaltă a profesoarei Sinistra stătea profesorul de „Poțiuni", Plesneală, cu pielea lui pământie, nasul coroiat și părul slinos, persoana de la Hogwarts pe care Harry nu o putea suferi cu nici un chip. Disprețul lui Harry pentru Plesneală nu era depășit decât de ura profesorului pentru el, o ură care, oricât era de greu de crezut, se intensificase anul trecut, când Harry îl ajutase pe Sirius Black să scape chiar de sub nasul supradimensionat al lui Plesneală. Plesneală și Sirius fuseseră dușmani încă de pe când erau elevi.

În partea cealaltă a lui Plesneală era un loc gol, despre care Harry bănuia că era al profesoarei McGonagall. Lângă ea și chiar în centrul mesei stătea profesorul Dumbledore, directorul, cu barba și părul său lung și argintiu, strălucind în lumina lumânărilor, cu roba sa magnifică, verde-închis și

brodată cu puzderie de stele și luni. Dumbledore își sprijinise bărbia pe vârfurile împreunate ale degetelor lungi și subțiri și se uita la tavan, dus pe gânduri, prin ochelarii cu lentile în formă de semilună.

Harry se uită și el la tavan. Știa că era vrăjit ca să oglindească cerul de afară. Până atunci, nu îl mai văzuse niciodată atât de întunecat și furtunos. Nori negri și mov se învolburau pe el și, în momentul în care se auzi un trăsnet de afară, tavanul fu străbătut de un fulger ramificat.

– Ah, grăbiți-vă, se plânse Ron, lângă Harry. Aș putea mânca și un Hipogrif!

Abia îi ieșiră cuvintele pe gură că se și deschiseră ușile Marii Săli și se lăsă tăcerea. Profesoara McGonagall conducea un șir lung de elevi din primul an. Îi aduse până la capătul sălii. Dacă se putea spune că Harry, Ron și Hermione erau uzi, asta nu era nimic în comparație cu felul în care arătau „bobocii". Păreau să fi trecut lacul înot, nu cu barca. Toți tremurau de frig și de emoție, când se aliniară în fața mesei profesorilor și se întoarseră cu fața către restul școlii. Toți, în afară de cel mai mic dintre ei, un băiat cu părul deschis la culoare, care era înfofolit în haina din blană de cârtiță a lui Hagrid. Haina îi era atât de mare, încât arăta de parcă ar fi fost învelit într-un cort mare, negru și pufos. Avea o față micuță, care ieșea pe deasupra gulerului, și era grozav de emoționat. Când se alinie alături de colegii lui, privirile furișe îi căzură pe Colin Creevey. Ridică ambele degete mari și îi spuse, mai mult mimând cuvintele:

– Am căzut în lac!

Părea de-a dreptul încântat de isprava lui.

Profesoara McGonagall puse un taburet cu trei picioare în fața elevilor din anul întâi, iar pe el așeză o pălărie de vrăjitor extrem de veche, ponosită și peticită. Pentru câteva momente, nu se auzi nimic. Apoi o cusătură din apropierea borului se deschise ca o gură și începu să cânte:

Acum o mie de ani și mai mult,
La-nceput, când am fost cusut,

Existau pe lume
Patru vrăjitori de renume
Godric Cercetaș, isteț și-ndrăzneț,
Ochi-de-șoim, cinstit și semeț,
Astropuf, blând, drept și sprințar
Și Vicleanul Viperin Salazar.
Toți aveau același țel și aceeași speranță,
Un vis generos și multă cutezanță:
Educație, instrucție și onoare
Pentru tineri, vrăjitori și vrăjitoare!
Așa a fost începutul...
După virtuțile cele mai de preț ale celor patru
S-au creat la Hogwarts Case, tot patru:
Godric, vitejia, curajul și grandoarea,
Astropuf, bunătatea și candoarea,
Ochi-de-Șoim, munca devotată,
Viperin, intriga și puterea nemăsurată.
Dar cum să-i desparți
Și în case să-i împarți?
Godric, isteț și pus pe treabă,
Mă luă de pe capu-i degrabă
Și toți mă înzestrară cu minte,
Cu har și multe-nvățăminte.
Și de-atunci în case-mpart, făr' să mă plâng,
Doar cât mă uit ce-ai în cap și în gând!

Marea Sală răsună de aplauze după ce Jobenul Magic termină de cântat.

– Ăsta nu e cântecul pe care l-a fredonat când ne-a repartizat pe noi, zise Harry, aplaudând alături de ceilalți.

– Cântă altceva în fiecare an, zise Ron. Trebuie să aibă o viață cam plictisitoare, ca pălărie, nu credeți? Presupun că pe tot timpul anului stă și compune cântecul pentru viitoarea Sortare...

Profesoara McGonagall desfășura în acel moment un sul mare de pergament.

– Când vă strig, puneți-vă jobenul pe cap și așezați-vă pe taburet, le spuse ea celor din primul an. Când vă anunță jobenul Casa, vă duceți la masa respectivă.

– Ackerley, Stewart!

Un băiat făcu un pas înainte, tremurând din toate încheieturile, ridică Jobenul Magic și îl puse pe cap, după care se așeză pe taburet.

– Ochi-de-Șoim! strigă Jobenul.

Stewart Ackerly își dădu pălăria jos și se duse să ocupe un loc la masa Ochilor-de-Șoim, unde îl aplaudă toată lumea. Harry o zări pe Cho, căutătorul de la Ochi-de-Șoim, aclamându-l pe Stewart Ackerly, când micuțul se așeză la masă. Pentru o fracțiune de secundă, Harry simți o dorință nestăvilită să se ducă și el la masa Ochilor-de-Șoim.

– Baddock, Malcolm!

– Viperini!

Masa din partea cealaltă a sălii izbucni în urale. Harry îl văzu pe Reacredință aplaudând, când Baddock li se alătură Viperinilor. Harry se întrebă dacă Malcolm știa că din Casa Viperinilor ajunseră mai mulți vrăjitori specializați în Magie Neagră decât din oricare altă Casă... Fred și George îl fluierară pe Malcolm Baddock când se așeză pe scaun.

– Branstone, Eleanor!

– Astropufi!

– Cauldwell, Owen!

– Astropufi!

– Creevey, Dennis!

Micuțul Dennis Creevey căzu, împiedicându-se în haina lui Hagrid, chiar în clipa în care însuși Hagrid intră în Marea Sală printr-o ușă aflată în spatele mesei profesorilor. Cam de două ori mai înalt decât un om normal și cel puțin de trei ori mai lat, Hagrid, cu părul și barba lui lungă, neagră și încâlcită, părea destul de amenințător. Era doar o impresie, pentru că Harry, Ron și Hermione știau prea bine că Hagrid avea un caracter foarte binevoitor. Le făcu cu ochiul când se așeză la capătul mesei profesorilor și îl văzu pe Dennis Creevey

punându-și Jobenul Magic. Cusătura de la bor se deschise larg...

– Cercetași! strigă Jobenul.

Hagrid aplaudă alături de Cercetași, în timp ce Creevey, zâmbind larg, își scoase pălăria, o puse înapoi pe taburet și se duse grăbit spre fratele său.

– Colin, am căzut în lac! zise el cu un glăscior ascuțit, aruncându-se pe un loc liber. A fost a-ntâia! Și *ceva* din apă m-a prins și m-a aruncat înapoi în barcă!

– Super! zise Colin, la fel de entuziasmat. Probabil că a fost calmarul uriaș, Dennis!

– Uau! zise Dennis, de parcă nici nu îndrăznise să spere la așa ceva: să fie azvârlit într-un lac fără fund, învolburat de furtună, și să fie pescuit și aruncat înapoi de un monstru marin gigantic!

– Dennis! Dennis! Îl vezi pe băiatul ăla? Cel cu păr negru și ochelari? Îl vezi? Știi cine e, Dennis?

Harry se uită în altă parte, fixând cu atenție maximă Jobenul Magic, care acum o repartiza pe Emma Dobbs.

Sortatul continuă. Băieți și fete, mai mult sau mai puțin emoționați, se duceau rând pe rând spre taburetul cu trei picioare, șirul micșorându-se în timp ce profesoara McGonagall ajungea la litera L.

– Aoleu, haideți mai repede, se plânse Ron, frecându-și stomacul.

– Zău, Ron, Sortarea este mult mai importantă ca mâncarea, zise Nick Aproape Făr-de-Cap, în timp ce *Madley, Laura* trecu la Astropufi.

– Da, sigur că da, dacă ești... mort! îl repezi Ron.

– Sper că seria din anul ăsta de Cercetași este pusă pe fapte mari, nu? zise Nick Aproape Făr-de-Cap, aplaudând când *McDonald, Natalie* se alătură mesei Cercetașilor. Doar nu vrem să întrerupem un șir de victorii, nu-i așa?

Cercetașii câștigaseră Campionatul Caselor în ultimii trei ani consecutivi.

– Pritchard, Graham!

– Viperini!

– Quirky, Orla!

– Ochi-de-Șoim!

Și în sfârșit, cu *Whitby, Kevin* („Astropufi!"), Sortarea se termină. Profesoara McGonagall ridică Jobenul Magic și taburetul și le scoase din Marea Sală.

– Era și cazul! zise Ron, luându-și furculița și cuțitul și uitându-se cu nerăbdare la farfuria lui de aur.

Profesorul Dumbledore se ridică. Le zâmbea tuturor, cu brațele deschise în semn de bun venit.

– Nu am să vă spun decât două cuvinte, le zise cu vocea lui joasă, care răsună în Marea Sală. Poftă bună!

– Asta e sigur! ziseră Harry și Ron cu voce tare, când platourile goale se umplură sub ochii lor.

Nick Aproape Făr-de-Cap privi cu jind cum Harry, Ron și Hermione își umplu farfuriile.

– Aaah, mu't mai bi'e, zise Ron, cu gura plină de piure.

– Aveți noroc că aveți ce mânca în seara asta, să știți, le zise Nick Aproape Făr-de-Cap. Au fost probleme la bucătărie ceva mai devreme...

– De ce? Ce s-a întâmplat? zise Harry, tăindu-și o porție sănătoasă de friptură.

– Peeves, bineînțeles, zise Nick Aproape Făr-de-Cap, clătinând din capul care se înclină periculos.

Nick își mai ridică puțin gulerul și continuă:

– Veșnicele discuții, știți voi... Vroia să vină și el la serbare... Ei bine, dar nici nu se pune problema, doar știți cum e: total necivilizat! Nu poate să vadă o farfurie cu mâncare și să nu o dea de pereți! Am avut un consiliu al fantomelor... Călugărul Barosan insista să-i mai dăm o șansă... Dar, cu foarte multă înțelepciune – din punctul meu de vedere – Baronul Sângeros a pus imediat piciorul în prag.

Baronul Sângeros era fantoma Viperinilor, o creatură sfrijită și tăcută, plină de pete de sânge. Era singurul de la Hogwarts de care mai asculta Peeves.

– Da, ni s-a părut și nouă că îl călcase cineva pe coadă pe Peeves, zise Ron sumbru. Și ce a făcut la bucătărie?

– A, ca de obicei, zise Nick Aproape Făr-de-Cap, ridicând din umeri. A creat o stare generală de haos și nebunie. Tigăi și oale peste tot! Totul înota în supă... I-a scos din minți pe spiridușii de casă...

CLANG! Hermione își răsturnă pocalul de aur. Sucul de dovleac se răspândi repede pe fața de masă, pătând mai mulți metri de pânză albă cu portocaliu, dar lui Hermione nu păru să îi pese.

– *Aici* sunt spiriduși de casă? zise ea, privindu-l îngrozită pe Nick Aproape-Făr-de-Cap. Aici, *la Hogwarts?*

– Cum să nu fie? zise Nick Aproape Făr-de-Cap, părând surprins de reacția ei. Cei mai mulți! Nici un alt lăcaș din Marea Britanie nu mai are atâția, dacă nu mă înșel. Peste o sută!

– Dar eu nu am văzut nici unul! zise Hermione.

– Păi, în timpul zilei rareori ies din bucătărie, nu-i așa? zise Nick Aproape Făr-de-Cap. Ies noaptea ca să facă puțină curățenie, să aibă grijă să nu se stingă șemineele și așa mai departe... Adică, nici nu trebuie să-i vezi, nu? După asta se recunoaște un spiriduș de casă bun, că nici nu-ți dai seama că este acolo!

Hermione îl privi înmărmurită.

– Dar sunt plătiți, sper, zise ea. Au concedii, nu? Și... zile libere pe caz de boală și pensii, ca și alte înlesniri, nu-i așa?

Nick Aproape-Făr-de-Cap începu să râdă atât de tare, încât îi alunecă gulerul și îi căzu capul, bălăngănindu-se pe porțiunea de vreo doi centimetri de piele și mușchi de care încă îi era prins gâtul.

– Concedii și pensii? zise el, punându-și capul la loc pe umeri și fixându-l iar cu gulerul. Spiridușii de casă *nu vor* concedii și pensii!

Hermione se uită la farfuria ei cu mâncare, aproape neatinsă, apoi puse cuțitul și furculița pe ea și o îndepărtă din fața ei.

– Ah, zău așa, 'Er-mi-one, zise Ron, împroșcându-l din greșeală pe Harry cu budincă Yorkshire. Hait! Scuze, 'Arry!

Își înghiți dumicatul și continuă:

– Cum să pretindă concedii, poate doar dacă o să faci greva foamei.

– *Sclavia*, zise Hermione, sufocându-se de revoltă. Asta a făcut cina noastră. SCLAVIA!

Și refuză să mai ia vreo înghițitură.

Ploaia încă răpăia zgomotos în ferestrele înalte și întunecate. O altă serie de tunete zăngăni ferestrele și tavanul învolburat păru să ia foc, luminând farfuriile de aur, de unde resturile de la primul fel de mâncare dispăruseră și fuseseră înlocuite instantaneu cu budinci.

– Tartă cu miere, Hermione! zise Ron, apropiind-o deliberat de ea. Brioșe cu fructe de pădure! Prăjitură de ciocolată!

După ce fură lichidate și budincile, și ultimele firimituri dispărură de pe farfurii, lăsându-le sclipitor de curate, Albus Dumbledore se ridică iar. Zumzetul care umplea Marea Sală se opri imediat, așa că nu se mai auzeau decât șuieratul vântului și răpăitul ploii.

– Așadar, zise Dumbledore zâmbindu-le, acum, că ne-am potolit foamea și setea („Hmpf!" pufni Hermione), trebuie să vă mai rog încă o dată să mă ascultați cu atenție, fiindcă vreau să fac câteva anunțuri. Domnul Filch, administratorul nostru, m-a rugat să vă comunic lista cu obiectele interzise în castel, adăugate anul acesta: Yo-Yo-uri urlătoare, discuri Frisbee cu colți și Bumeranguri Mereu Plesnitoare. Lista completă conține cam patru sute treizeci și șapte de obiecte, dacă nu mă înșel, și poate fi cercetată în biroul domnului Filch, dacă dorește cineva, desigur...

Colțurile gurii lui Dumbledore schițară un zâmbet ironic, după care el continuă:

– Ca întotdeauna, aș dori să vă reamintesc că nu aveți voie în Pădurea Interzisă și în satul Hogsmeade pentru cei mai mici de anul III. De asemenea, vă anunț cu părere de rău că anul acesta nu va mai avea loc Cupa la Vâjthaț dintre Case...

– *Poftim?* făcu Harry și privi către Fred și George, coechipierii săi la vâjthaț.

Aceștia se uitau disperați la Dumbledore, rămași pesemne

fără cuvinte.

Dumbledore continuă:

– Acest lucru se datorează unui eveniment care va începe în octombrie și se va desfășura pe tot parcursul anului școlar, consumând o mare parte din timpul și energia profesorilor... Sunt sigur însă că vă veți distra extraordinar cu toții. Am deosebita plăcere să vă anunț că anul acesta la Hogwarts...

Dar în acel moment se auzi un trăsnet năprasnic, iar ușile Marii Săli se dădură de perete.

În prag stătea un om sprijinit într-un toiag lung și acoperit cu o pelerină neagră. Toate capetele din Marea Sală se întoarseră către străinul luminat brusc de un fulger de pe tavan. Acesta își lăsă gluga pe spate, își scutură coama lungă și neagră, înspicată pe alocuri cu fire cărunte, și se îndreptă către masa profesorilor.

Un bocănit puternic îi însoțea fiecare pas prin Marea Sală. Ajunse la capătul mesei profesorilor, se întoarse spre dreapta și șchiopătă cu greu către Dumbledore. Un alt trăsnet brăzdă tavanul. Hermione tresări.

Fulgerul scosese în evidență fața străinului nou-sosit. Harry nu mai văzuse în viața lui un astfel de chip. Era ca și când fusese cioplit dintr-un lemn găunos de cineva care habar nu avea cum arată fața unui om și care nici nu era prea talentat la sculptură. Avea cicatrice peste tot. Gura îi era ca o tăietură oblică și îi lipsea o mare parte din nas. Însă ochii străinului îl făceau cu adevărat înspăimântător.

Unul dintre ochi era mic, negru și lucios. Celălalt era mare, rotund ca o monedă și de un albastru intens. Ochiul albastru se mișcă necontenit, fără să clipească, și se învârti în sus, în jos, la stânga și la dreapta, total independent de ochiul normal... Apoi se întoarse invers, către interiorul capului, spre ei rămânând numai albul ochiului.

Străinul ajunse la Dumbledore. Îi întinse o mână la fel de plină de cicatrice ca și fața, iar Dumbledore i-o strânse cu căldură, spunându-i niște cuvinte pe care Harry nu le putu auzi. Părea să îl întrebe ceva pe străinul care clătină din cap, tot fără

să schițeze vreun zâmbet, și îi șopti ceva. Dumbledore dădu din cap și îl invită să stea pe locul gol din dreapta sa.

Străinul se așeză, își dădu coama sură de pe frunte, trase o farfurie cu cârnați către el, o ridică până la nivelul a ceea ce-i mai rămăsese din nas și o mirosi. Apoi scoase un cuțit mic din buzunar, îl înfipse într-un cârnat și începu să muște din el. Ochiul său normal era ațintit asupra cârnatului, dar cel albastru încă i se zbătea în toate părțile, cercetând sala și elevii.

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe noul vostru profesor de „Apărare contra Magiei Negre", zise Dumbledore vesel, spărgând tăcerea care se lăsase. Domnul profesor Moody!

De obicei, profesorii erau întâmpinați cu aplauze, dar de data asta nici unul dintre profesori sau elevi nu îl aplaudă pe Moody, în afară de Dumbledore și Hagrid. Aplauzele lor însă răsunară șters în liniștea din jur și se opriră destul de repede. Toți ceilalți păreau prea uimiți de aspectul straniu al lui Moody ca să mai poată face și altceva, în afară de a-l privi înmărmuriți.

– Moody? îi șopti Harry lui Ron. Ochi-Nebun Moody? Cel pe care s-a dus să-l ajute tatăl tău de dimineață?

– El trebuie să fie, zise Ron, uimit la culme.

– Ce a pățit? șopti Hermione. Ce are la față?

– Nu știu, îi răspunse Ron tot în șoaptă, neputându-și lua ochii de la Moody.

Moody nu păru deloc impresionat de primirea nu tocmai călduroasă care i se făcuse. Ignorând carafa cu suc de dovleac din fața lui, căută iar ceva în faldurile pelerinei, de unde scoase un termos și bău cu nesaț din el. În timp ce ridica brațul ca să ducă termosul la gură, pelerina se ridică puțin de la pământ și Harry văzu pe sub masă o porțiune dintr-un picior de lemn, terminat cu o labă cu gheare.

Dumbledore își drese iar vocea.

– După cum spuneam, zise el, zâmbind către marea de elevii din fața sa, care încă se uitau înmărmuriți la Ochi-Nebun Moody, avem onoarea de a găzdui un eveniment foarte interesant în următoarele luni, un eveniment care nu a mai

avut loc de un secol! Îmi face o deosebită plăcere să vă anunț că Turnirul celor trei vrăjitori va avea loc la Hogwarts în acest an!

– GLUMIȚI! zise Fred Weasley cu voce tare.

Tensiunea care umpluse Marea Sală de când sosise Moody dispăru ca prin farmec. Aproape toată lumea izbucni în râs și Dumbledore chicoti mulțumit.

– Nu glumesc, domnule Weasley, zise el, deși, dacă tot ai adus vorba, am auzit un banc excelent în vara asta, cu un trol, o vrăjitoare și un spiriduș care intră într-un bar și...

Profesoara McGonagall își drese vocea zgomotos.

– Hm... dar poate că nu este momentul... nu... zise Dumbledore. Unde rămăsesem? A, da, Turnirul celor trei vrăjitori... Ei bine, unii dintre voi nu știu ce înseamnă acest turnir... Sper ca aceia care știu să-mi ierte scurta explicație și să nu fie atenți la mine, dacă nu doresc... Turnirul celor trei vrăjitori a început acum vreo șapte sute de ani, ca o competiție amicală între cele mai mari școli de magie din Europa: Hogwarts, Beauxbatons și Durmstrang. S-a ales câte un campion din fiecare școală, ca să o reprezinte, și cei trei campioni au avut de înfruntat trei încercări magice. Rând pe rând, o dată la cinci ani, școlile au găzduit turnirul, care era considerat și un mod de a stabili legături între tinerele vrăjitoare și tinerii vrăjitori de diferite naționalități. Asta până când cazurile fatale au atins cote de necrezut și turnirul a fost întrerupt.

– Cazuri *fatale?* șopti Hermione, părând îngrijorată.

Dar majoritatea elevilor din Marea Sală nu îi împărtășeau temerile. Cei mai mulți discutau deja în șoaptă între ei, entuziasmați la culme. Harry însuși era foarte interesat să afle cât mai multe despre turnir, fără să-și facă griji pentru ce se întâmplase acum o sută de ani.

– De-a lungul timpului, au existat mai multe tentative de a readuce turnirul la mare cinste, continuă Dumbledore, dar nici una nu a avut succes. Cu toate acestea, chiar departamentele noastre de „Cooperare Magică Internațională” și

de „Jocuri și Sporturi Magice" au decis că era momentul pentru o nouă încercare. Am lucrat din greu toată vara pentru a ne asigura că de data aceasta nici unul dintre campioni nu se va afla într-un pericol *real* de moarte. Directorii de la Beauxbatons și Durmstrang vor veni în octombrie la Hogwarts cu un număr restrâns de candidați, iar selecția celor trei campioni va avea loc de Halloween. Un judecător neutru va decide care dintre studenți va fi cel mai capabil de a obține cupa turnirului, spre gloria școlii sale. Nici premiul personal nu e de lepădat: o mie de galeoni!

– Eu o să încerc! zise Fred Weasley în șoaptă, dar ca să-l audă toată masa, cu chipul luminat numai la ideea unei asemenea glorii și bogății.

Era singurul care părea convins că va fi ales reprezentantul școlii sale. La toate mesele, Harry văzu elevi care se uitau uluiți la Dumbledore sau care șușoteau entuziasmați cu vecinii lor. Dar Dumbledore începu iar să vorbească și Marea Sală amuți pentru a treia oară.

– Deși știu că sunteți cu toții dornici să aduceți cupa turnirului la Hogwarts, zise el, directorii școlilor participante au hotărât să impună o limită de vârstă a concurenților din acest an. Doar elevii majori – adică, de șaptesprezece ani sau mai mult – au voie să se înscrie. Asta – Dumbledore își ridică vocea puțin, pentru că mai mulți elevi dăduseră semne de dezaprobare la aceste cuvinte, iar gemenii Weasley erau de-a dreptul revoltați – este o măsură pe care o credem necesară, având în vedere că probele turnirului vor fi dificile și periculoase, indiferent ce precauții vom lua, și este foarte puțin probabil ca elevi mai mici de anul șase sau șapte să le facă față. Voi avea grijă personal ca nici un elev care nu are vârsta cerută să nu îl poată păcăli pe judecătorul nostru neutru și să devină astfel reprezentantul școlii noastre.

Ochii săi albaștri sclipiră, ațintindu-se asupra chipurilor răzvrătite ale lui Fred și George Weasley.

– Așadar, vă rog să nu vă pierdeți timpul înscriindu-vă,

dacă aveți sub șaptesprezece ani! Delegațiile de la Beauxbatons și Durmstrang vor sosi în octombrie și vor rămâne la noi cea mai mare parte a anului. Știu că veți fi cât se poate de amabili și atenți cu musafirii noștri străini pe perioada cât vor sta la noi și veți fi alături de campionul sau campioana de la Hogwarts, după desemnarea lui sau a ei. Iar acum, este târziu și știu cât de important este pentru voi să fiți vioi și odihniți mâine dimineață, când încep orele. La culcare! Trap săltat!

Dumbledore se așeză iar și se întoarse pentru a discuta cu Ochi-Nebun Moody. Se auziră zgomote de scaune trase când toți elevii se ridicară și se îngrămădiră către ușile duble care dădeau în holul de la intrare.

– Nu se poate! zise George Weasley, care nu se alăturase mulțimii ce se îmbulzea spre ușă, ci stătea în picioare și se uita la Dumbledore. Împlinim șaptesprezece ani în aprilie, de ce nu putem să încercăm?

– Pe mine nu au cum să mă oprească să mă înscriu, zise Fred cu încăpățânare, încruntându-se și el către masa profesorilor. Campionii vor avea voie să facă atâtea lucruri care nouă ne sunt interzise de obicei! Și premiul... O mie de galeoni!

– Da, zise Ron, cu o privire de parcă ar fi fost undeva departe. Da, o mie de galeoni...

– Haideți, zise Hermione, o să rămânem ultimii dacă nu ne grăbim.

Harry, Ron, Hermione, Fred și George se îndreptară către holul de la intrare. Fred și George încă dezbăteau problema, întrebându-se cum ar fi putut Dumbledore să-i împiedice pe cei sub șaptesprezece ani să se înscrie la turnir.

– Și cine este judecătorul neutru care desemnează campionii? zise Harry.

– Nu știu, zise Fred, dar pe el trebuie să-l păcălim! Presupun că ar fi de ajuns niște picături de Poțiune de Îmbătrânire, George...

– Dar Dumbledore știe că nu aveți vârsta necesară, zise Ron.

– Da, dar nu decide singur cine este campionul, nu?

întrebă Fred cu viclenie. Eu cred că, o dată ce o să vadă cine s-a înscris, juriul o să-l aleagă pe cel mai bun din fiecare școală și nu o să-i pese câți ani are. Dumbledore încearcă să ne împiedice să ne înscriem, asta face!

– Totuși, au murit oameni! zise Hermione pe un ton îngrijorat, în timp ce treceau printr-o ușă ascunsă în spatele unei tapiserii, după care urcară o altă scară îngustă.

– Da, zise Fred fără să îi pese, dar asta era acum o grămadă de ani! Oricum, nu e distractiv dacă nu e și puțin riscant, nu? Hei, Ron, în cazul în care descoperim cum să trecem de Dumbledore, ce zici, te înscrii și tu?

– Tu ce zici? îl întrebă Ron pe Harry. Ar fi super dacă m-aș înscrie, nu? Dar presupun că o să vrea pe cineva mai mare... Nici nu știu dacă am învățat destul...

– Eu... E clar că nu, se auzi vocea mohorâtă a lui Neville din spatele lui Fred și George. Presupun că bunica ar vrea să încerc totuși, tot timpul îmi spune că ar trebui să încerc să fac ceva pentru onoarea familiei. Nu ar trebui decât să... Auuu!

Treapta aflată chiar la mijlocul scărilor cedase sub greutatea lui Neville. La Hogwarts erau multe trepte-capcană ca aceea. Aproape tuturor elevilor din anii mai mari le intrase în reflex să sară peste aceste treapte, dar memoria lui Neville lăsa mult de dorit. Harry și Ron îl luară de subsuori și îl traseră afară, în timp ce o armură de la capătul scărilor scârțâia și pârâia, râzând în clinchete.

– Ia mai termină! zise Ron, închizându-i viziera când trecură pe lângă ea.

Urcară până la intrarea în Turnul Cercetașilor, care era ascunsă în spatele unui portret mare al unei doamne grase, într-o rochie roz de mătase.

– Parola? îi întrebă ea, când se apropiară.

– *Aiureli!* zise George, o știu de la un Perfect!

Portretul se deschise, dezvăluind o gaură în perete, prin care trecură în camera de zi, unde pâlpâia și trosnea un foc plăcut. Hermione le aruncă flăcărilor jucăușe o

privire necruțătoare și Harry o auzi bombănind „Sclavie", după care le zise noapte bună și dispăru pe ușa către dormitorul fetelor.

Harry, Ron și Neville urcară ultima scară în spirală și ajunseră în propriul dormitor, care era situat chiar în vârful Turnului. La perete erau aliniate cinci paturi cu baldachin, despărțite între ele de perdele de un roșu închis. La picioarele fiecărui pat stătea cufărul ocupantului. Dean și Seamus erau deja în pat. Seamus își prinsese rozeta cu Irlanda de tăblia patului și Dean își fixase pe noptieră un poster cu Viktor Krum. Vechiul său poster cu echipa de fotbal West Ham era prins pe perete, chiar lângă el.

– Lamentabil! oftă Ron, arătând cu capul spre jucătorii de fotbal complet imobili.

Harry, Ron și Neville își puseră pijamalele și se culcară și ei. Cineva – un spiriduș de casă, fără îndoială – le pusese sticle cu apă fierbinte între așternuturi, cu mult înainte. Era extrem de plăcut să stai întins pe pat și să asculți răpăitul ploii de afară.

– S-ar putea să încerc și eu, să știi, zise Ron prin întuneric, aproape adormit, dacă descoperă Fred și George cum să... Turnirul... Nu se știe niciodată, nu?

– Presupun că nu...

Harry se întoarse pe o parte, în mintea sa făcându-și loc fel de fel de întâmplări imaginare... Se făcea că reușise să îl păcălească pe judecătorul neutru, iar acesta crezuse că avea șaptesprezece ani... Devenise campion pentru Hogwarts... Stătea pe pajiștea din fața castelului, cu brațele ridicate triumfător în fața întregii școli, care îl aplauda și îl aclama... Tocmai câștigase Turnirul celor trei vrăjitori... Chipul lui Cho se distingea miraculos în mulțimea neclară, strălucind de admirație...

Harry zâmbi în pernă, extraordinar de fericit că Ron nu putea vedea ce vedea el în acel moment...

— Capitolul XIII —

OCHI-NEBUN MOODY

Furtuna trecu până în dimineața următoare, deși tavanul din Marea Sală era încă mohorât. Nori grei și plumburii se învolburau pe deasupra, în timp ce Harry, Ron și Hermione își examinau noile orare, la micul dejun. Câteva locuri mai încolo, Fred, George și Lee Jordan discutau aprins despre fel de fel de metode magice care duceau la îmbătrânire și care le-ar fi permis să se înscrie la turnir prin mijloace nu tocmai cinstite.

– Azi nu e chiar așa de rău... Stăm afară toată dimineața, zise Ron, care își parcurgea cu degetul coloana zilei de luni a orarului. „Ierbologie" cu Astropufii și „Grija pentru creaturile magice"... Fir-ar să fie, suntem tot cu Viperinii!

– Avem două ore de „Previziuni despre viitor" în după-amiaza asta, bombăni Harry, cu privirile aplecate peste orar.

„Previziuni despre viitor" era materia care îi displăcea cel mai mult, în afară de „Poțiuni", bineînțeles! Profesoara Trelawney tot îi prezicea lui Harry că o să moară, ceea ce îl deranja peste măsură.

– Ar fi trebuit să renunțați la materia asta, ca mine, nu? zise Hermione sprințară, ungându-și niște pâine prăjită cu unt. Atunci ați fi făcut ceva *normal*, cum ar fi „Aritmanția".

– Observ că mănânci din nou, remarcă Ron, privind-o cum își punea gem din plin pe felia de pâine prăjită cu unt.

– Am decis că există moduri mai eficiente de a face ceva

pentru drepturile spiridușilor, zise Hermione pe un ton superior.

– Da... și în plus... îți era foame! zise Ron, zâmbind.

Deodată, se auzi un fâșâit puternic pe deasupra lor și o sută de bufnițe intrară în Marea Sală pe ferestrele deschise, aducând poșta de dimineață. Instinctiv, Harry se uită în sus, însă nu văzu nici un strop de alb în masa de maro și gri. Bufnițele dădură ocol meselor, căutându-i pe cei cărora le erau adresate scrisorile și pachetele aduse de ele. O bufniță mare, maro-roșcat, zbură la Neville și îi lăsă un pachet în brațe. Probabil că iar uitase să-și ia ceva... De partea cealaltă a sălii, bufnița ca un uliu a lui Draco Reacredință îi aterizase pe umăr, ducând ceea ce părea a fi rezerva obișnuită de dulciuri și prăjituri de casă. Încercând să își domine sentimentul apăsător de dezamăgire, Harry se întoarse la mâncarea sa. Dacă Hedwig pățise ceva și Sirius nici măcar nu primise scrisoarea?

Îl preocupară aceleași griji pe tot parcursul drumului prin grădina udă de zarzavaturi, până când ajunseră la Sera 3. Acolo, atenția îi fu atrasă de profesoara Lăstar, care arăta clasei cele mai urâte plante pe care le văzuse în viața lui. Într-adevăr, nu semănau cu niște plante, ci mai degrabă cu niște limacși uriași și negri, cu o mulțime de umflături mici și lucioase pe ei, care păreau să fie pline cu lichid.

– Bubotuburi, le spuse profesoara Lăstar veselă. Trebuie stoarse bine. Veți colecta apoi puroiul...

– *Ce* să colectăm? zise Seamus Finnigan, revoltat la culme.

– Puroiul, Finnigan, *puroiul,* zise profesoara Lăstar, care este extrem de valoros, așa că să nu îl irosiți! Veți colecta puroiul în sticlele astea... Puneți-vă mănușile din piele de dragon, puroiul nediluat de Bubotuburi poate să provoace reacții ciudate în contact cu pielea.

Stoarcerea Bubotuburilor era o treabă dezgustătoare, dar straniu de mulțumitoare. Când fiecare umflătură pocnea, o cantitate considerabilă de lichid verde-gălbui dens țâșnea din ea, mirosind puternic a benzină. Îl adunau în sticle, așa cum le spusese profesoara Lăstar, și până la sfârșitul lecției

strânseseră câțiva litri.

– Asta o să o facă pe Madame Pomfrey fericită, zise profesoara Lăstar, sigilând ultima sticlă. Puroiul de Bubotuburi este un remediu excelent pentru formele mai rebele de acnee. Ajută elevii cu acnee și îi împiedică să mai recurgă la soluții disperate pentru a scăpa de coșuri.

– Ca biata Eloise Midgen, zise în șoaptă Hannah Abbott, o fată de la Astropufi. A încercat să își blesteme coșurile...

– Prostuță fată, zise profesoara Lăstar, clătinând din cap. Bine că a reușit Madame Pomfrey să-i pună nasul la loc până la urmă.

Dinspre castel se auzi un clopoțel care anunța sfârșitul orei. Elevii apucară drumuri separate: Astropufii urcară treptele de piatră către ora de „Transfigurare", iar Cercetașii se îndreptară în direcția opusă, coborând panta cu gazon spre cabana de lemn a lui Hagrid, care se afla la marginea Pădurii Interzise.

Hagrid stătea în fața micuței sale cabane, cu o mână pe zgarda lui Colț, câinele său negru și enorm. Pe pământ, la picioarele lui Hagrid, stăteau deschise mai multe lăzi de lemn, iar Colț scâncea și trăgea de zgardă, părând foarte interesat de ce era înăuntru. Când se apropiară, le ajunse la urechi un zgomot de clopoței, marcat de mici pocnituri.

– 'Neața! zise Hagrid, zâmbindu-le lui Harry, lui Ron și Hermionei. Să-i așteptăm și pe Viperini, nu cred c-ar vrea să piardă așa ceva: Homari cu Capete Explozive!

– Cum ai zis? întrebă Ron.

Hagrid arătă către lăzi.

– Uhh! se sperie Lavender Brown, trăgându-se înapoi.

Din punctul lui de vedere, Harry considera că „Uhh!" era o descriere perfectă a Homarilor cu Capete Explozive. Arătau ca niște homari fără carapace, diformi, îngrozitor de decolorați și murdari, cu picioare care le ieșeau din toate locurile și fără capete vizibile. Erau cam o sută în fiecare ladă, fiecare cam de doisprezece centimetri lungime, târându-se și trăgându-se unii pe alții, lovindu-se orbește de

pereții lăzii. Emanau un miros foarte persistent de pește putrezit. Din când în când, ieșeau scântei din capătul câte unei creaturi și, cu un mic POC și VJJT, ceilalți erau împinși înainte cu câțiva centimetri.

– Abia au ieșit din ou, zise Hagrid mândru, așa că o să puteți să-i creșteți chiar voi! M-am gândit că ăsta va fi proiectul vostru de examen...

– Și de ce crezi că am vrea să-i creștem? întrebă o voce rece și arogantă.

Veniseră Viperinii, iar cel care vorbise era Draco Reacredință. Crabbe și Goyle se amuzau copios, ca un ecou la cuvintele lui.

Hagrid rămase mut, părând să nu fi înțeles întrebarea.

– Adică, ce fac, de ce i-am crește? întrebă Reacredință. La ce ne ajută?

Hagrid deschise gura, fără să zică nimic. Urmă o pauză de câteva secunde și apoi îl puse la punct cu duritate:

– O să afli la următoarea lecție, Reacredință! Azi doar îi hrăniți. Ar trebui să încercați diverse lucruri... Nu am mai avut astfel de creaturi până acum, nu știu sigur care e mâncarea lor favorită... Am ouă de furnici, ficați de broască și puțin șarpe de iarbă... Să încercăm cu puțin din fiecare!

– Întâi puroiul și acum *asta*, bombăni Seamus.

Dacă n-ar fi fost dragostea lor pentru Hagrid, nimic nu i-ar fi putut face pe Harry, pe Ron și pe Hermione să își bage mâinile în ficații alunecoși de broască și să încerce să îi tenteze cu ei pe Homarii cu Capete Explozive. Harry nu putea să își înlăture gândul că întreaga operațiune era total inutilă, pentru că animalele nu păreau să aibă guri.

– Auu! strigă Dean Thomas, după vreo zece minute. M-a atins!

Hagrid se duse grăbit la el, părând neliniștit.

– I-a explodat un capăt! zise Dean supărat, arătându-i lui Hagrid arsura de pe mână.

– A, da, așa se întâmplă când explodează, zise Hagrid, dând din cap.

– Uhh! zise iar Lavender Brown. Uhh, Hagrid, ce e chestia aia ascuțită de pe el?

– A, da, unii dintre ei au spini, zise Hagrid cu însuflețire. (Lavender își retrase repede mâna din ladă). Presupun că sunt masculi... Femelele au un fel de nasturi pe burtă, ca niște ventuze... Ca să sugă sângele, bănuiesc...

– Păi, acum chiar că înțeleg de ce trebuie să-i ținem în viață, zise Reacredință cu sarcasm. Cine nu ar vrea să aibă niște animale de casă care pot să ardă, să înțepe și să muște în același timp?

– Doar pentru că nu sunt extraordinar de frumoși, nu înseamnă că nu sunt folositori, se răsti Hermione. Sângele de dragon are puteri magice, dar nu cred că ai vrea să ai un dragon ca animal de casă, nu?

Harry și Ron îi zâmbiră lui Hagrid, care le adresă un mic surâs pe sub barba sa stufoasă. Lui Hagrid i-ar fi plăcut la nebunie un dragon ca animal de casă, după cum bine știau Harry, Ron și Hermione. Avusese pentru puțină vreme, în timpul primului lor an de studiu la Hogwarts, un pui de dragon Creastă Norvegiană, pe care îl botezase Norbert. Hagrid iubea, pur și simplu, creaturile monstruoase. Cu cât mai periculoase, cu atât mai bine!

– Păi, cel puțin ăștia sunt mici, zise Ron, o oră mai târziu, pe când se întorceau la castel, unde îi aștepta prânzul.

– Sunt mici *acum*, zise Hermione exasperată, dar când va afla Hagrid ce mănâncă, cred că o să ajungă la trei metri lungime!

– Da, dar asta n-o să conteze, dacă vindecă... răul de mare sau ceva de genul ăsta, nu? zise Ron, zâmbindu-i cu viclenie.

– Știi foarte bine că nu am spus-o decât ca să-i închid gura lui Reacredință, zise Hermione. Sinceră să fiu, cred că are dreptate. Cel mai bine ar fi să-i strivim pe toți, înainte să înceapă să ne atace...

Se așezară la masa Cercetașilor și luară niște cotlete de miel și cartofi. Hermione începu să mănânce atât de repede, încât Harry și Ron o priviră uimiți.

– Hm... asta e noua metodă de a apăra drepturile spiridușilor? zise Ron. Vrei să *vomiți* mâncarea?

– Nu, zise Hermione, cu câtă demnitate îi permiteau cartofii cu care își umpluse gura. Nu vreau decât să ajung mai repede la bibliotecă.

– Poftim? zise Ron, nevenindu-i să creadă. Hermione, este *prima* zi de școală! Nici nu avem teme încă!

Hermione ridică din umeri și continuă să înfulece, de parcă nu ar mai fi mâncat de zile întregi. Apoi se ridică, le zise în grabă un „ne vedem la cină" și o luă la fugă spre bibliotecă.

Când sună clopoțelul, anunțând orele de după-amiază, Harry și Ron se îndreptară către Turnul de Nord unde, la capătul unei scări înguste în spirală, se afla o scară dreaptă care ducea către o trapă circulară din tavan, pe unde intrai în camera unde locuia profesoara Trelawney.

Când intrară prin trapă, le ajunse la nări parfumul dulceag, atât de familiar, emanat de foc. Ca de obicei, toate draperiile erau trase. Camera circulară era scăldată într-o lumină roșiatică răspândită de mulțimea de veioze, toate acoperite cu eșarfe și șaluri. Harry și Ron înaintară prin mulțimea de scaune tapițate și perne care inundau camera și se așezară la aceeași masă rotundă la care stătuseră cu un an înainte.

– Bună ziua, se auzi vocea diafană a profesoarei Trelawney chiar din spatele lui Harry, făcându-l să tresară.

Foarte slabă și cu niște ochelari enormi, care îi făceau ochii mult prea mari în raport cu fața, profesoara Trelawney îl privea pe Harry cu expresia tragică pe care o avea de fiecare când îl vedea. Ca de obicei, nenumăratele mărgele, lanțuri și brățări cu care era împodobită profesoara străluceau în lumina focului.

– Ești preocupat, dragul meu, îi zise ea tristă lui Harry. Ochiul meu Interior vede dincolo de chipul tău curajos, privește adânc în sufletul tău frământat. Și îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar temerile tale nu sunt lipsite de temei... Prevăd că vor urma momente grele pentru tine... Chiar foarte dificile... Mă tem că lucrul de care îți este cel

mai frică se va întâmpla într-adevăr... Mult mai curând decât crezi...

Vocea ei coborî tot mai mult, devenind o simplă șoaptă. Ron își roti ochii către Harry, care îi întoarse privirile, înmărmurit. Profesoara Trelawney trecu pe lângă ei și se așeză în fotoliul mare, cu aripi, din fața șemineului, cu fața către elevi. Lavender Brown și Parvati Patil, care o admirau nespus pe profesoara Trelawney, stăteau pe niște perne foarte aproape de ea.

– Dragii mei, a sosit momentul să ne gândim la stele, zise ea. La mișcarea planetelor și la prevestirile lor misterioase, pe care și le dezvăluie doar celor care înțeleg pașii dansului celest. Destinul oamenilor poate fi descifrat doar de liniile planetare, care se întrepătrund și...

Harry nu o mai asculta însă. Rămase cufundat în gânduri, iar focul parfumat îl făcea să se simtă adormit și amorțit. Vorbele monotone ale profesoarei Trelawney nu îl captivaseră niciodată, dar nu putea să uite ce îi spusese mai înainte: *Mă tem că lucrul de care îți este cel mai frică se va întâmpla într-adevăr... Mult mai curând decât crezi...*

Dar Hermione avea dreptate, își zise Harry enervat, profesoara Trelawney nu era decât o șarlatană. În acel moment nu îi era frică de nimic... Mă rog, în afară de temerile sale că va fi prins Sirius... Dar profesoara Trelawney habar n-avea de asta... Ajunsese de mult la concluzia că previziunile ei nu erau altceva decât niște aiureli care se potriveau uneori din pură întâmplare, spuse pe un ton straniu.

În afară de ceea ce se întâmplase la sfârșitul semestrului trecut, când prevestise că va renaște Cap-de Mort... Însuși Dumbledore spusese că s-ar fi putut ca transa aceea să fi fost adevărată, după ce i-o descrise Harry...

– *Harry!* murmură Ron.

Harry privi în jur. Toată clasa se uita la el. Se ridică în picioare. Aproape că adormise, pierdut în gânduri și învăluit de căldura din cameră.

– Spuneam, dragul meu, că te-ai născut sub influența

dăunătoare a lui Saturn, zise profesoara Trelawney cu o notă de supărare în glas, conștientă că Harry nu auzise nimic din ce le spusese ea.

– *A cui?* Mă scuzați, vă rog, zise Harry.

– A lui Saturn, dragule, *planeta* Saturn! zise profesoara Trelawney, părând cu adevărat enervată că Harry nu reacționase nicicum la auzul acestor vești. Spuneam că Saturn era cu siguranță în opoziție puternică pe cer când te-ai născut tu... Părul tău negru... Statura ta firavă... Pierderi tragice la o vârstă fragedă... Cred că am dreptate când spun, dragule, că te-ai născut în mijlocul iernii, nu-i așa?

– Nu, zise Harry, m-am născut în iulie!

Ron își transformă rapid râsul într-o tuse mistuitoare.

O jumătate de oră mai târziu, fiecare dintre ei primise o hartă circulară complicată și se străduiau cu toții să stabilească poziția planetelor în momentul nașterii lor. Era o treabă plictisitoare, trebuia să consulți o grămadă de tabele și orare și să calculezi o mulțime de unghiuri.

– Am doi Neptuni aici, zise Harry după un timp, încruntându-se către bucata sa de pergament, nu se poate să fie bine, nu-i așa?

– Aaaaah, zise Ron, imitând șoapta misterioasă a profesoarei Trelawney, când apar două planete Neptun, este semn incontestabil că se naște un pitic cu ochelari, Harry...

Seamus și Dean, care lucrau în apropiere, izbucniră în râs, deși nu destul de tare pentru a acoperi strigătele entuziasmate ale lui Lavender Brown:

– O, doamnă profesoară, uitați! Cred că am găsit o planetă benefică! Vai, ce planetă este, doamnă profesoară?

– Este Uranus, draga mea, zise profesoara Trelawney, uitându-se pe harta ei.

– Pot să-l văd și eu pe Uranus, Lavander? zise Ron mieros.

Din nefericire, profesoara Trelawney îl auzi și probabil că de aceea le dădu atât de multe teme la sfârșitul orelor.

– Faceți o analiză detaliată a modului în care deplasările

planetelor vă vor afecta în luna următoare, ghidându-vă după harta voastră personală! se răsti ea, semănând mult mai mult cu profesoara McGonagall, decât cu felul ei diafan de a se purta. Vreau să fie gata până lunea viitoare! Nu accept nici un fel de scuze!

– Scorpie afurisită, zise Ron cu amărăciune, când se alăturară mulțimii care cobora scările înapoi spre Marea Sală, la masa de seară. Asta o să ne ia tot week-end-ul, să știți...

– Aveți multe teme? zise Hermione veselă, prinzându-i din urmă. Profesorul Vector nu ne-a dat nici o temă!

– Ei bine, nota zero pentru profesorul Vector, zise Ron ofticat.

Ajunseră în holul de la intrare, unde se formase o coadă serioasă la ușa care dădea în Marea Sală. Tocmai se așezară la coadă, când auziră o voce ascuțită din spatele lor.

– Weasley! Hei, Weasley!

Harry, Ron și Hermione se întoarseră. Reacredință, Crabbe și Goyle stăteau puțin mai departe, părând extrem de mulțumiți de ceva.

– Ce vrei? întrebă Ron scurt.

– Tatăl tău a apărut în ziar, Weasley! zise Draco, fluturând un *Profetul zilei* pe sub nasul lor și vorbind foarte tare, în așa fel încât să îl audă toți cei care erau îngrămădiți în holul de la intrare. Fii atent ce zice!

ALTE GREȘELI ALE MINISTERULUI MAGIEI

Se pare că problemele Ministerului Magiei nu s-au terminat încă, scrie Rita Skeeter, Corespondenta Specială a ziarului. *Abia de curând învinuit de organizarea slabă de la Cupa Mondială de Vâjthaț și încă nefiind în stare să clarifice dispariția uneia dintre vrăjitoarele sale, ieri, Ministerul a fost acoperit de un nou val de rușine din cauza bufoneriilor lui Arnold Weasley, de la* „Oficiul de folosire nepermisă a magiei"*!*

Reacredință ridică privirea.

– Ce chestie, i-au greșit și numele, Weasley! Ca și când ar fi *un nimeni*, nu? croncăni el.

Toată lumea din holul de la intrare asculta cu interes. Reacredință netezi ziarul și citi mai departe:

Arnold Weasley, care în urmă cu doi ani a fost acuzat că deținea o mașină zburătoare, a fost ieri implicat într-o încăierare cu câțiva oameni ai legii din lumea Încuiaților („polițiști", cum le zic ei) din cauza unor pubele extrem de agresive. Se pare că domnul Weasley i-a sărit în ajutor lui Ochi-Nebun Moody, bătrânul fost Auror, care s-a retras din Minister când nu a mai fost în stare să facă diferența între o strângere de mână și o tentativă de crimă. Așa cum era de așteptat, când a ajuns la casa bine păzită a domnului Moody, domnul Weasley a descoperit că acesta generase iar o alarmă falsă. Domnul Weasley a fost nevoit să modifice din nou memoria mai multor Încuiați, ca să scape de polițiști, însă a refuzat să dea o declarație Profetului zilei *referitoare la implicarea Ministerului Magiei într-un asemenea scandal rușinos și nedemn!*

– E și o poză, Weasley! zise Reacredință, întorcând ziarul și ridicându-l să îl vadă toți. O poză cu părinții tăi în fața casei, dacă asta se poate numi casă! Mama ta ar trebui să mai slăbească puțin, nu crezi?

Ron tremura de furie. Toți ochii erau ațintiți spre el.

– Vezi să nu-ți bag ziarul pe gât, Draco, îi zise Harry. Hai, Ron, lasă-l...

– A, da, am uitat că tu ai stat la ei vara asta, nu-i așa, Potter? se răți Reacredință. Așa că poți să-mi spui chiar tu, mama lui chiar arată ca o purcică sau așa a apărut în poză?

– Dar mama ta cum e, Reacredință? zise Harry, în timp ce el și Hermione îl țineau pe Ron de poala robei ca să-l oprească să sară la bătaie. Expresia aia de pe fața ei, de parcă ar fi avut o baligă sub nas, o are tot timpul sau numai fiindcă erai tu lângă ea?

Chipul palid al lui Reacredință se înroși ușor.

– Să nu îndrăznești să-mi insulți mama, Potter!

– Atunci ține-ți gura, zise Harry, întorcându-i spatele.

BANG!

Se auziră mai multe țipete. Harry simți ceva cald trecând pe lângă el. Băgă mâna în buzunar ca să-și ia bagheta, dar înainte să o atingă, auzi un al doilea BANG și un strigăt răsună în holul de la intrare.

– NICI SĂ NU-ȚI TREACĂ PRIN CAP, BĂIETE!

Harry se întoarse în direcția glasului. Profesorul Moody cobora scara de marmură, șchiopătând. Bagheta îi era ațintită către un dihor alb ca laptele, care tremura pe podeaua cu dale de piatră, exact pe locul unde fusese Reacredință mai înainte.

Toți cei din holul de la intrare tăcură îngroziți. Nimeni în afară de Moody nu îndrăznea să se miște. Moody se uită la Harry. (Cel puțin, ochiul său normal se uita la Harry, celălalt privea către interiorul capului.)

– Te-a nimerit? mormăi Moody.

Acum vocea îi devenise gravă și abia șoptită.

– Nu, zise Harry, a trecut pe lângă mine!

– LASĂ-L! strigă Moody.

– Pe cine să las? zise Harry uluit.

– Nu tu, el! mormăi Moody, arătând către Crabbe, care înghețase în mișcarea de a ridica dihorul alb.

Se părea că ochiul mișcător al lui Moody avea puteri magice și putea să vadă în spatele său.

Moody începu să șchiopăteze spre dihorul care chițăi speriat și o luă la sănătoasa, îndreptându-se spre pivniță.

– S-o crezi tu! răcni Moody, ațintind iar bagheta către dihor.

Acesta zbură douăzeci de metri în sus și căzu cu o bufnitură pe podea, după care sări iar în aer.

– Nu-mi plac cei care își atacă adversarii pe la spate, mormăi Moody, în timp ce dihorul se ridica din ce în ce mai mult, chițăind de durere. Este foarte urât, necinstit și scârbos...

Dihorul zbură în aer, picioarele și coada fluturându-i neajutorate.

– Să... nu... mai... faci... asta... niciodată! zise Moody, accentuând fiecare cuvânt, dupa care dihorul se izbi iar de podeaua de piatră și apoi sări în sus.

– Domnule profesor Moody! se auzi o voce șocată.

Profesoara McGonagall cobora scara de marmură cu brațele pline de cărți.

– Bună ziua, doamnă profesoară McGonagall, zise Moody calm, ridicând dihorul și mai mult.

– Ce... Ce faci? se bâlbâi profesoara McGonagall, urmărind cu ochii ascensiunea dihorului săltăreț prin aer.

– Predau, zise Moody.

– *Predai?* Moody, acela e un elev, nu? strigă speriată profesoara McGonagall, scăpând cărțile din mână.

– Da, zise Moody.

– Nu! strigă profesoara McGonagall, coborând scările și scoțându-și bagheta.

Câteva clipe mai târziu, cu un zgomot puternic, Draco Reacredință reapăru, zăcând pe podea cu părul blond răsfirat pe fața care devenise de un roz intens. Se ridică, nesigur pe picioare.

– Moody, noi nu folosim niciodată Transfigurarea ca pedeapsă! zise profesoara McGonagall pe un ton șters. Sunt convinsă că domnul profesor Dumbledore ți-a explicat asta...

– Da, e posibil să fi menționat ceva de genul ăsta, zise Moody, scărpinându-și bărbia, fără să pară impresionat nicicum, dar m-am gândit că un șoc ar fi fost foarte...

– Îi ținem mai mult la școală sau le dăm altfel de pedepse, Moody! Eventual vorbim cu conducătorul Casei vinovatului sau cu părinții lui!

– Bine, atunci așa o să fac! zise Moody, privindu-l pe Reacredință cu dispreț.

Reacredință, ai cărui ochi larg deschiși încă lăcrimau de durere și umilință, îl privi răutăcios pe Moody și bombăni ceva din care se auziră clar cuvintele „tatăl meu".

– A, da? zise Moody încet, înaintând câțiva pași, cu bocănitul piciorului său de lemn răsunând în tot holul. Păi, eu îl știu bine pe tatăl tău, băiete... Spune-i că Moody îi urmărește îndeaproape fiul... Transmite-i asta din partea mea, te rog... Capul Casei tale trebuie să fie Plesneală, nu?

– Da, zise Reacredință disprețuitor.

– Un alt vechi prieten, mormăi Moody. Abia așteptam să am o discuție cu bătrânu' Plesneală... Hai cu mine!

Îl luă de brat pe Reacredință și plecara amândoi spre pivniță.

Un timp, profesoara McGonagall se uită neliniștită după ei, după care își ațintă bagheta spre cărțile împrăștiate pe jos, făcându-le să plutească prin aer și să revină la ea în brațe.

– Să nu-mi adresați nici un cuvânt acum, șopti Ron către Harry și Hermione, când se așezară la masa Cercetașilor câteva minute mai târziu, înconjurați din toate părțile de discuții aprinse despre ce se întâmplase.

– De ce nu? se miră Hermione.

– Pentru că vreau să-mi fixez asta în memorie pentru totdeauna, zise Ron, cu ochii închiși și cu o expresie senină pe chip. Draco Reacredință, dihorul zburător!

Harry și Hermione râseră amândoi, iar Hermione îi servi și pe ei cu friptură de vită.

– Totuși, ar fi putut să-l rănească rău pe Reacredință, zise ea. A fost foarte bine că l-a oprit profesoara McGonagall...

– Hermione! o certă Ron mânios, privind-o cu ochii gata să îi iasă din orbite. Strici cel mai frumos moment din viața mea!

Hermione scoase un sunet slab și începu să mănânce iar în cea mai mare viteză.

– Nu-mi spune că te duci și astă-seară la bibliotecă? zise Harry, uitându-se la ea.

– Trebuie, zise Hermione cu greu. Am multe de făcut.

– Dar ne-ai spus că profesorul Vector...

– Nu-i pentru școală, zise ea.

Cinci minute mai târziu, își lăsase farfuria curată și plecase grăbită.

Imediat ce plecă, locul îi fu luat de Fred Weasley.

– Moody! exclamă el. Cât de *mișto* e omul ăsta!

– *A-ntâia!* zise George, așezându-se vizavi de Fred.

– *Super!* zise Lee Jordan, cel mai bun prieten al gemenilor, așezându-se lângă George. Am avut ore cu el după-amiaza asta!

– Și cum a fost? zise Harry nerăbdător.

Fred, George și Lee schimbară priviri semnificative.

– N-am mai avut niciodată o oră ca asta! zise Fred.

– Le știe tipu', jos pălăria! făcu și Lee.

– Adică? întrebă Ron, aplecându-se înainte.

– Știe cum e să fii acolo, în mijlocul acțiunii, zise George, îți inspiră încredere!

– Unde acolo? Ce acțiune? se miră Harry.

– În mijlocul luptei cu Magia Neagră! zise Fred.

– A văzut *totul!* exclamă George.

– Extraordinar! întări și Lee.

Ron își căută orarul în ghiozdan.

– Noi avem ore cu el abia joi! zise el dezamăgit.

— Capitolul XIV —

BLESTEME DE NEIERTAT

Următoarele două zile trecură fără evenimente deosebite, în afară de isprava lui Neville, care reuși să își topească al șaselea ceaun la ora de „Poțiuni". Profesorul Plesneală, care părea să fi atins pe timpul vacanței noi cote în dorința lui de răzbunare, îl ținuse pe Neville la arest, iar Neville se întorsese complet epuizat și demoralizat, având în vedere că fusese pus să eviscereze un butoi de broaște cu corn.

– Știi de ce este Plesneală atât de prost dispus, nu? îi zise Ron lui Harry, în timp ce o priveau pe Hermione cum îl învăța pe Neville o Vrajă de Curățare ca să-și scoată resturile de intestine de broască de sub unghii.

– Da, zise Harry, Moody...

Știa toată lumea că Plesneală își dorea cu ardoare catedra de „Apărare contra Magiei Negre". O pierduse pentru al patrulea an la rând. Lui Plesneală nu îi plăcuse de nici unul dintre profesorii care o ocupaseră mai înainte și nu se sfiise să arate acest lucru. Acum însă părea extrem de precaut să nu cumva să își manifeste animozitatea în mod deschis față de Ochi-Nebun Moody. Într-adevăr, ori de câte ori îi vedea împreună pe cei doi – la masă sau când se întâlneau pe holuri – Harry avea impresia că Plesneală evita să dea ochii cu Moody (nici cu cel normal, nici cu cel magic).

– Presupun că Plesneală e cam speriat de el, nu? zise Harry gânditor.

– Imaginează-ți cum ar fi dacă Moody l-ar transforma pe

Plesneală într-o broască de aia cu corn, zise Ron, cu ochii pierduți în zare, și l-ar alerga prin clasă...

Cercetașii din anul IV abia așteptau prima oră cu Moody. În joia următoare, imediat după prânz, făcură coadă în fața clasei sale, cu mult înainte de a se suna de intrare.

Singura persoană care lipsea era Hermione, care apăru chiar înainte de începerea orei.

– Am fost la...

– ... bibliotecă! termină Harry propoziția. Hai mai repede, parcă văd că nu mai prindem locuri bune!

Se grăbiră să ocupe cele trei scaune chiar din fața catedrei, își scoaseră cărțile („Forțele Întunericului: Ghid pentru Apărare") și așteptară cuminți și straniu de tăcuți. Curând auziră bocănelile caracteristice ale lui Moody, care intră în clasă, arătând la fel de ciudat și de înspăimântător ca întotdeauna. Piciorul de lemn cu gheare era abia vizibil pe sub robă.

– Puteți să puneți deoparte astea, mormăi el, șchiopătând către catedră, așezându-se și arătând spre cărțile de pe băncile lor. N-o să aveți nevoie de ele!

Își puseră cărțile înapoi în ghiozdane, Ron arătând extrem de mulțumit.

Moody scoase un catalog, își scutură coama lungă de păr cărunt de pe fața crâmpoțită și plină de cicatrice, după care începu să îi strige pe nume, cu ochiul normal parcurgând înșiruirea de nume, în timp ce ochiul magic se rotea și îi fixa pe fiecare în parte, pe măsură ce elevii răspundeau la apel.

– Bine, zise el, când ultima persoană răspunse „prezent", am primit o scrisoare de la profesorul Lupin, în care îmi vorbește despre clasa asta. Se pare că v-ați ocupat de Bongi, Pălăriile Roșii, Hinchipuni, Fluidemi, Carpi și oameni-lupi, așa e?

Urmă un zumzet aprobator.

– Sunteți însă în urmă – foarte în urmă – cu blestemele, zise Moody. Așa că o să vă arăt cam tot ce își pot face vrăjitorii unii altora. Am un an ca să vă învăț cum să vă descurcați cu Magia...

– De ce, rămâneți doar un an? izbucni Ron.

Ochiul magic al lui Moody se roti pentru a-l privi pe Ron. Ron era foarte neliniștit, dar se destinse imediat ce Moody îi zâmbi.

Era prima oară când îl vedea zâmbind – ceea ce avu drept efect fragmentarea și mai accentuată a feței sale – dar Harry își dădu seama că Moody putea fi și prietenos.

– Tu trebuie să fii fiul lui Arthur Weasley, nu? îl întrebă Moody pe Ron. Tatăl tău m-a scăpat dintr-o situație neplăcută acum câteva zile... Da, o să vă fiu profesor doar un an... ca o favoare pentru Dumbledore... Un an și apoi mă întorc la viața mea liniștită de dinainte.

Râse scurt și își împreună mâinile noduroase.

– Deci, să ne apucăm de treabă! Blestemele. Există în multe forme și cu grade diferite de tărie. Conform Ministerului Magiei, ar trebui să vă învăț numai blestemele de apărare și atât. Nu ar trebui să vă arăt cum sunt blestemele de atac, ilegale, până în anul VI. Se pare că nu sunteți destul de mari pentru a le face față până atunci. Dar profesorul Dumbledore are încredere în posibilitățile voastre și a zis că o să vă descurcați. Și eu cred că este foarte bine să aflați cât mai devreme cu ce vă confruntați. Cum ați putea să vă apărați de ceva despre care nu știți nimic? Un vrăjitor care vrea să arunce un blestem asupra voastră nu o să vă explice niciodată ce face. Și fiți siguri că n-o să facă acest lucru frumos sau cu mănuși! Trebuie să fiți pregătiți! Te rog să pui *ăla* deoparte, domnișoară Brown, când vorbesc eu!

Lavender tresări și roși puternic. Îi arăta lui Parvati, pe sub bancă, horoscopul ei complet. Se părea că ochiul magic al lui Moody vedea prin lemn la fel de bine ca și prin ceafă.

– Așadar, știți care blesteme sunt pedepsite cel mai aspru de legea vrăjitorilor?

Mai mulți ridicară mâna, inclusiv Ron și Hermione. Moody îl invită pe Ron să spună, deși ochiul său magic era ațintit tot asupra lui Lavender.

– Păi, începu Ron nesigur, mi-a zis tatăl meu de un blestem

numit Imperius sau ceva de genul ăsta...

– A, da, zise Moody mulțumit. Tatăl tău îl cunoaște prea bine. La un moment dat, Blestemul Imperius a dat mult de furcă Ministerului...

Moody se ridică greoi, deschise sertarul catedrei și scoase un borcan de sticlă pe fundul căruia se târau trei păianjeni mari și negri. Harry îl simți pe Ron înfiorându-se puțin. Ron ura păianjenii.

Moody băgă mâna în borcan, prinse unul dintre păianjeni și îl arătă clasei. Apoi își ațintì bagheta asupra lui și murmură *„Imperio!"*

Păianjenul sări din mâna lui Moody și începu să se miște înainte și înapoi pe un fir subțire ca mătasea, de parcă ar fi fost pe un trapez. Picioarele îi deveniră rigide, apoi se dădu peste cap, rupând firul, și căzu pe birou, unde începu să se învârtă în cerc. Moody își mișcă brusc bagheta și păianjenul se ridică pe două dintre picioarele din spate, începând să bată step.

Toată lumea se prăpădea de râs, în afară de Moody.

– Credeți că este amuzant, da? mormăi el. V-ar plăcea să vă facă și vouă cineva așa ceva?

Râsul se încetă brusc.

– Control total, zise Moody încet, în timp ce păianjenul începea să facă tumbe. Aș putea să-l fac să sară pe fereastră, să se înece sau să sară la gâtul cuiva...

Ron se cutremură involuntar.

– Cu ani în urmă, mulți vrăjitori și vrăjitoare erau sub controlul Blestemului Imperius, zise Moody și Harry știu că se referea la zilele când Cap-de-Mort era atotputernic. A fost o mare problemă pentru Minister să încerce să afle cine era forțat să facă unele lucruri și cine le făcea de bunăvoie... Blestemul Imperius poate fi contracarat și o să vă învăț cum, dar este nevoie de multă concentrare și forță de caracter, și nu toată lumea este în stare. Cel mai bine ar fi să evitați să fiți loviți de acest blestem, dacă puteți... VIGILENȚĂ CONTINUĂ!

Ultimele cuvinte le răcni de-a dreptul, făcându-i pe toți să tresară.

Moody apucă păianjenul țopăitor și îl puse la loc în borcan.

– Mai știe cineva alt blestem? *Ilegal*, vreau să spun...

Mâna Hermionei țâșni iar în aer, ca și a lui Neville, spre uimirea lui Harry. Singura materie la care ridica Neville mâna era „Ierbologia", de departe materia la care era cel mai bun. Neville păru surprins de propria sa îndrăzneală.

– Da? zise Moody, ochiul magic rotindu-se pentru a se fixa asupra lui Neville.

– Mai este unul... Blestemul Cruciatus, zise Neville încet, dar distinct.

Moody se uită cu mare atenție la Neville, de data asta cu ambii ochi.

– Te cheamă Poponeață? zise el, ochiul său magic rotindu-se pentru a consulta iar catalogul.

Neville dădu din cap neliniștit, dar Moody nu mai întrebă nimic altceva. Continuându-și ora, băgă mâna în borcan pentru a lua următorul păianjen, pe care îl puse pe catedră. Acesta rămase nemișcat, părând prea speriat pentru a se mai mișca.

– Blestemul Cruciatus, zise Moody. Ar trebui să fie puțin mai mare ca să vă dați seama mai bine...

Și Moody ațintì bagheta către păianjen, zicând:

– *Engorgio!*

Păianjenul începu să se umfle. Se făcu mai mare ca o tarantulă. Renunțând la orice urmă de bravură, Ron se dădu cu scaunul mult spre spate, cât mai departe de catedra lui Moody.

Moody își ridică iar bagheta, o ațintì către păianjen și rosti:

– *Crucio!*

Dintr-o dată, picioarele păianjenului se strânseră deasupra corpului. Se întoarse și începu să se zbată într-un mod îngrozitor, mișcându-se dintr-o parte în alta. Nu se auzea nimic, însă Harry era convins că, dacă ar fi avut glas, ar fi țipat. Moody nu își mișcă bagheta, iar păianjenul începu să tremure și să se zbată și mai violent...

– De ajuns! strigă Hermione ascuțit.

Harry se uită la ea. Ochii ei nu erau îndreptați spre

păianjen, ci spre Neville. Urmărindu-i privirea, Harry văzu că mâinile lui Neville erau încleștate de banca din fața lui, pumnii i se albiseră, iar ochii i se holbaseră, pătrunși de o groază cumplită.

Moody își ridică bagheta. Picioarele păianjenului se relaxară, însă animalul continuă să se zbată.

– *Reducio!* comandă Moody și păianjenul reveni la mărimea sa obișnuită.

Moody îl puse la loc în borcan.

– Durerea, spuse Moody încet. Nu ai nevoie de cuțite sau alte arme pentru a tortura pe cineva, dacă poți arunca asupra lui Blestemul Cruciatus... Și acesta a fost foarte utilizat la un moment dat... Bine... Mai știe cineva altele?

Harry se uită în jur. După expresiile colegilor, bănui că se întrebau cu toții ce se va întâmpla cu ultimul păianjen. Mâna Hermionei se clătină ușor când, pentru a treia oară, o ridică în aer.

– Da? zise Moody, uitându-se la ea.

– Abracadabra! șopti Hermione.

Câțiva elevi din jur se uitară neliniștiți la ea, chiar și Ron.

– Ah, zise Moody, un alt zâmbet abia schițat mișcându-i gura strâmbă. Da, ultimul și cel mai groaznic. Abracadabra, blestemul fatal!

Băgă mâna în borcan și al treilea păianjen – de parcă ar fi știut ce îl așteptă – se târî disperat pe fundul borcanului, încercând să scape de degetele lui Moody.

Acesta îl prinse însă repede și îl așeză pe catedră. Îngrozit, păianjenul încercă să fugă de pe suprafața de lemn.

Moody își ridică bagheta și Harry simți un fior care prevestea ceva rău.

– ABRACADABRA! răcni Moody.

Urmă un fulger verde, orbitor, și un sunet mistuitor, de parcă ceva mare și invizibil ar fi plutit prin aer. În clipa următoare, păianjenul se întoarse cu burta în sus, fără răni vizibile, însă era clar că murise. Multe fete își stăpâniră cu greu plânsul. Ron se trăsese și mai în spate, aproape căzând

de pe scaun când păianjenul încercase să fugă de pe catedră.

Moody dădu jos de pe catedră păianjenul mort.

– Nu e frumos, zise el calm. Nu e plăcut. Și nu există nici un contrablestem... nimic nu-l poate opri. O singură persoană i-a supraviețuit și aceasta stă chiar în fața mea!

Harry simți cum se înroșește ca racul când ochii lui Moody (amândoi!) se uitară la el. Simțea și privirile celorlalți. Harry își fixă privirile pe tăblia goală, de parcă ar fi fost fascinat de ea, dar de fapt nici măcar nu o vedea...

Deci, așa muriseră părinții lui... Exact ca păianjenul... Fără semne, instantaneu? Pur și simplu văzuseră fulgerul verzui și simțiseră suflul morții, înainte să li se scurgă viața din trupuri?

Harry încercase să își imagineze de mii de ori cum muriseră părinții lui, în toți acei trei ani de când aflase că fuseseră omorâți, de când i se spusese ce se întâmplase în acea noapte: cum îi trădase Șobo pe părinții lui, spunându-i lui Cap-de-Mort unde erau și unde se ascundeau, cum venise acesta și îi luase prin surprindere, cum îl omorâse întâi pe tatăl lui, cum James Potter încercase să-l oprească, îndemnându-și soția să îl ia pe Harry și să fugă, cum Cap-de-Mort o ajunsese din urmă pe Lily Potter și îi spusese să se dea la o parte, să îl lase să îi omoare fiul, cum ea îl implorase să o omoare pe ea în locul lui și îl ocrotise cu prețul vieții ei... După ce o omorâse și pe ea, Lordul Întunericului își ațintise bagheta asupra lui Harry...

Harry știa aceste detalii, pentru că auzise vocile părinților săi când se luptase cu Dementorii în anul care trecuse... Pentru că Dementorii aveau îngrozitoarea putere de a-și forța victimele să retrăiască cele mai urâte amintiri din viața lor și să-i înece în propria lor disperare, până la epuizare...

Moody vorbea iar și Harry abia dacă îl auzea, ca și cum s-ar fi aflat la mare distanță. Cu un mare efort, reveni în prezent și ascultă ce spunea Moody.

– Abracadabra este un blestem care cere puteri magice deosebite pentru a acționa eficient... Dacă v-ați scoate acum

baghetele, le-ați îndrepta către mine și ați rosti cuvintele magice, cred că nici măcar nu mi-ar curge sânge din nas! Dar asta nu contează. Nu sunt aici ca să vă învăț cum să aruncați blesteme! Și dacă nu există un contrablestem, de ce să vă spun despre Blestemul Abracadabra? Pentru că trebuie să știți! Trebuie să știți tot ce poate fi mai rău. Nu trebuie să vă treziți că îl simțiți pe propria voastră piele. VIGILENȚĂ CONTINUĂ! tună el și toți tresăriră iar. Aceste trei blesteme – Abracadabra, Imperius și Cruciatus – sunt cunoscute ca Blestemele de Neiertat. Folosirea unuia dintre ele asupra unei ființe umane este de ajuns pentru a vă duce la Azkaban! Iată cu ce vă confruntați, iată de ce trebuie să vă învăț să luptați contra lor! Aveți nevoie de o instruire prealabilă. Trebuie să știți cum să vă apărați. Dar cel mai important este că trebuie să fiți mereu vigilenți, încontinuu. Scoateți-vă penele de scris și scrieți tot ce vă spun...

Își petrecură restul orei luând notițe despre fiecare Blestem de Neiertat. Nimeni nu scoase un cuvânt până nu sună clopoțelul, dar când Moody le dădu drumul și ieșiră din clasă, izbucni o adevărată furtună de discuții. Cei mai mulți erau speriați de blesteme...

– Ai văzut cum s-a zbătut și s-a chircit?

– Și cum l-a omorât? Așa, pur și simplu!

Discutau despre ora care trecuse, își zise Harry, de parcă fusese un spectacol extraordinar, dar lui nu i se păruse deloc distractiv. Și se părea că și Hermione gândea la fel...

– Grăbiți-vă, îi zori ea încordată pe Harry și pe Ron.

– Doar nu mergem iar la biblioteca aia afurisită? întrebă Ron.

– Nu, zise Hermione scurt, arătând către holul alăturat. Neville!

Neville stătea singur, la jumătatea holului, privind absent zidul de piatră de vizavi cu aceeași expresie îngrozită, cu ochii holbați, exact ca atunci când Moody demonstrase Blestemul Cruciatus.

– Neville? spuse Hermione cu blândețe.

Neville se uită în jur.

– Ah, bună, zise el, vorbind mult mai subțire decât de obicei. Ce lecție interesantă, nu? Oare ce avem la cină, mi-e o foame de lup, vouă nu?

– Neville, te simți bine? insistă Hermione.

– A, da, sigur că da, bolborosi Neville cu aceeași voce deosebit de subțire. O cină foarte interesantă... adică lecție... Ce avem de mâncare?

Ron îi aruncă lui Harry o privire speriată.

– Neville, ce...

Se auzi însă un bocănit straniu din spatele lor și se întoarseră. Îl văzură pe profesorul Moody șchiopătând spre ei. Toți patru tăcură, privindu-l neliniștiți, dar când vorbi, ieși un mormăit mult mai blând și mai domol decât auziseră până atunci.

– E în ordine, fiule, îi zise el lui Neville. Ce-ar fi să vii la mine în birou? Hai să bem o ceașcă de ceai împreună...

Neville păru și mai speriat la gândul unui ceai în compania lui Moody. Nu se mișcă și nici nu scoase vreun cuvânt.

Moody își ațintì ochiul magic asupra lui Harry.

– Tu te simți bine, Potter?

– Da, zise Harry, aproape sfidător.

Ochiul albastru al lui Moody sclipi ușor, în timp ce îl cerceta pe Harry, apoi profesorul spuse:

– Trebuie să știți toate astea... Poate că pare dur, dar trebuie să știți! Nu are rost să ne prefacem... Ei bine, haide, Poponeață, am niște cărți care s-ar putea să te intereseze...

Neville se uită disperat la Harry, la Ron și la Hermione, dar ei nu ziseră nimic, așa că nu avu de ales decât să se lase dus, una dintre mâinile noduroase ale lui Moody fiind fixată pe umărul său.

– Ce-a fost asta? zise Ron, privindu-i pe Neville și pe Moody cum dau colțul.

– Nu știu, zise Hermione gânditoare.

– Ce lecție totuși, nu? îi zise Ron lui Harry, pe când mergeau către Marea Sală. Fred și George aveau dreptate, nu? Chiar că știe ce face Moody ăsta, așa e? Și când a aruncat

Blestemul Abracadabra, cum a murit păianjenul ăla! Imediat, doar a...

Dar Ron tăcu brusc când văzu expresia de pe chipul lui Harry și nu mai vorbi până nu ajunseră în Marea Sală, când zise că ar fi fost bine să se apuce de îndată să facă predicțiile pentru profesoara Trelawney, pentru ora din seara aceea, pentru că avea să le ia o grămadă de timp.

Hermione nu se alătură discuției lor, ci mâncă îngrozitor de repede și apoi plecă iar la bibliotecă. Harry și Ron se întoarseră în Turnul Cercetașilor, iar Harry, care nu se gândise la altceva în timpul mesei, deschise el însuși discuția despre Blestemele de Neiertat.

– Oare Moody și Dumbledore nu ar avea probleme la Minister, dacă s-ar ști că am văzut efectele blestemelor? întrebă Harry când se apropiară de doamna grasă din tablou.

– Probabil că da, zise Ron, dar Dumbledore a făcut mereu cum a crezut de cuviință, nu-i așa, iar Moody are probleme de ani de zile, presupun... Întâi atacă și după aceea își pune întrebări! De exemplu, pubelele. *Aiureli!*

Doamna Grasă le făcu loc și intrară în camera de zi a Cercetașilor, aglomerată și zgomotoasă.

– Atunci, ne luăm lucrurile pentru „Previziuni despre viitor"? întrebă Harry.

– Presupun că da, mormăi Ron.

Urcară în dormitor ca să își ia cărțile și hărțile. Îl găsiră pe Neville singur, stând pe patul său și citind. Părea mult mai calm decât la sfârșitul orei lui Moody, deși nu intrase cu totul în normal. Ochii îi erau încă puțin dilatați.

– Ți-ai revenit, Neville? îl întrebă Harry.

– A da, zise Neville, nu mai am nimic. Citesc cartea pe care mi-a împrumutat-o domnul profesor Moody...

Le arătă cartea: „Plantele de apă cu puteri magice din Mediterana și proprietățile lor".

– Se pare că doamna profesoară Lăstar i-a zis domnului profesor Moody că sunt foarte bun la „Ierbologie", zise Neville.

În tonul lui era un strop de mândrie pe care Harry rareori o mai observase la el.

– Doamna profesoară Lăstar i-a zis că mi-ar face plăcere să citesc cartea asta...

Faptul că-i spusese lui Neville ce aflase de la profesoara Lăstar despre el, își zise Harry, fusese un mod plin de tact din partea lui Moody de a-l înveseli pe Neville, pentru că bietul de el rareori era lăudat că era bun la vreo materie. Probabil că același gest l-ar fi făcut și profesorul Lupin.

Harry și Ron își luară cărțile despre „Deslușirea viitorului" și se întoarseră în camera de zi, unde se așezară la o masă și se puseră pe treabă cu predicțiile pentru ora următoare. O oră mai târziu însă, nu puteau zice că făcuseră mari progrese, deși masa era plină de bucățele de pergament cu tot felul de calcule și simboluri, iar creierul lui Harry era ametit, de parcă ar fi respirat vaporii care se ridicau din focul profesoarei Trelawney.

– Habar nu am ce ar trebui să însemne astea, zise el, uitându-se la o listă lungă cu calcule.

– Știi ce cred eu? zise Ron, care avea părul măciucă din cauză că își trecuse de nenumărate ori degetele prin păr, de disperare. Cred că este cazul să trecem la vechea metodă de... ghicire a viitorului!

– Adică, să *inventăm* totul?

– Da, zise Ron, dând la o parte mulțimea notițelor de pe masă.

Își înmuie pana în cerneală și începu să scrie.

– Lunea viitoare, citi el cu glas tare ceea ce scria, s-ar putea să mă pască o răceală, din cauza conjuncției nefericite dintre Marte și Jupiter.

Se uită la Harry și continuă:

– Știi doar cum e: adaugă și tu cât mai multe tragedii și nenorociri și o ai la degetul mic!

– Așa e, zise Harry, mototolindu-și prima încercare și aruncând-o în foc, peste capetele unui grup de elevi din anul întâi care stăteau de vorbă. OK... Luni trebuie să mă feresc de... ăăă... arsuri, din cauza...

– Da, chiar că ar fi cazul, zise Ron posomorât, luni iar ne întâlnim cu Homarii lui Hagrid... OK, marți o să...

– Pierzi ceva drag! îi sugeră Harry, care frunzărea „Deslușirea viitorului", căutând idei.

– Foarte bine, zise Ron, plăcându-i sugestia lui Harry. Din cauza lui... Hm... Mercur! Ce-ar fi să fii înjunghiat pe la spate de cineva pe care îl considerai prieten?

– Da... super! aprobă Harry, scriind degrabă, pentru că... Venus este în a douăsprezecea casă, asta e! Și miercuri cred că o să pierd o luptă!

– Aaah, eu vroiam să scriu asta! OK, lasă, eu o să pierd un pariu!

– Da, o să pariezi că eu câștig lupta...

Își petrecură o oră întreagă tot inventând predicții (care deveniră din ce în ce mai tragice!), în timp ce camera de zi din jurul lor se goli treptat de elevi, toți ducându-se la culcare. Șmecherilă veni tiptil, sări ușor pe scaunul gol de lângă ei și se uită cu reproș la Harry, cam cum s-ar fi uitat Hermione la ei, dacă ar fi știut că nu își făceau temele cum trebuie.

Uitându-se în jur prin cameră și încercând să se gândească la vreun necaz pe care nu îl mai folosise, Harry îi văzu pe Fred și pe George stând împreună lângă peretele opus, cu capetele lipite unul de altul, cu penele scoase, aplecați deasupra unei bucăți de pergament. Era foarte neobișnuit să-i vezi pe Fred și pe George ascunși într-un colț și lucrând în liniște. De obicei, le plăcea să fie în miezul lucrurilor, mereu în centrul atenției. Ascundeau un secret, fără îndoială. După cum lucrau concentrați la bucata aceea de pergament... Și Harry își aminti că îi mai văzuse stând la fel și scriind împreună, când erau acasă la ei, la „Vizuină". Atunci crezuse că lucrau la un nou formular de comandă pentru „Weasley Bing-Bong", dar de data asta nu mai părea să fie așa ceva... Dacă ar fi lucrat la formularele lor, probabil că l-ar fi anunțat și pe Lee Jordan. Se întrebă dacă nu cumva puneau la cale ceva legat de înscrierea în Turnirul celor trei vrăjitori.

Harry continuă să se uite la ei și îl văzu pe George dând din

cap către Fred, ținând ceva cu pana și vorbind aproape în șoaptă, dar fiind auzit foarte clar în camera aproape pustie:

– Nu! E ca și când l-am acuza! Trebuie să avem mare grijă...

Apoi George se uită în jur și văzu că Harry îi privea. Harry zâmbi și se întoarse repede la predicțiile sale, nu vroia să creadă că îi spiona. Curând după aceea, gemenii își strânseră pergamentul, le urară noapte bună și se duseră la culcare.

Fred și George plecaseră cam de zece minute, când se deschise ușa și în camera de zi intră Hermione, care ținea o bucată de pergament într-o mână și o cutie în care zornăia ceva în cealaltă. Șmecherilă își arcui spatele, torcând mulțumit.

– Ce mai faceți? întrebă ea în loc de bună seara. Tocmai am terminat!

– Și eu! zise Ron triumfător, aruncându-și pana pe masă.

Hermione se așeză, puse lucrurile pe care le adusese cu ea într-un fotoliu și își aruncă ochii peste predicțiile lui Ron.

– Se pare că n-o să ai o lună prea roz, nu-i așa? zise ea sarcastic, în timp ce Șmecherilă se așeza în poala ei.

– Ei, lasă, măcar știu ce mă așteaptă, căscă Ron.

– Te înec *de două ori?* se miră Hermione.

– A, da? zise Ron, uitându-se peste predicțiile sale. Ar trebui să schimb, să spun că m-a călcat un Hipogrif!

– Nu crezi că e puțin cam... *evident* că le-ați inventat? întrebă Hermione.

– Cum îndrăznești? zise Ron, pe un ton jignit, dar ironic. Am muncit la ele ca niște... spiriduși de casă!

Hermione ridică sprâncenele.

– Vorba vine, se corectă Ron repede.

Harry își puse și el pana pe masă, după ce tocmai terminase de prezis că va muri decapitat.

– Ce e acolo? întrebă el, arătând către cutia adusă de Hermione.

– E chiar amuzant că mă întrebi, zise Hermione, aruncându-i o privire sumbră lui Ron.

Scoase capacul și le arătă ce era înăuntru.

În cutie se aflau vreo cincizeci de insigne, fiecare de altă culoare, dar cu aceleași litere pe ele: S.P.A.S.

– *Spas?* zise Harry, luând o insignă și privind-o. Ce mai e și asta?

– Nu *spas*, zise Hermione enervată. Sunt inițiale: S.P.A.S. Vine de la Societatea pentru Apărarea Spiridușilor!

– Nu am auzit niciodată de ea, zise Ron.

– Bineînțeles că n-ai auzit, zise Hermione sprințar, abia am înființat-o!

– Zău? zise Ron puțin mirat. Și câți membri are?

– Păi... dacă vă înscrieți și voi doi... trei! zise Hermione.

– Și chiar crezi că am muri de fericire dac-am merge pe stradă cu niște insigne pe care scrie „spas"? o întrebă Ron.

– S – P – A – S! zise Hermione cu înflăcărare. Vroiam să o numesc Opriți Abuzul Inacceptabil asupra Concetățenilor Noștri, Spiridușii, tot Creaturi Magice și ei, și Militați pentru Schimbarea Drepturilor Lor, dar nu încăpea. Așa că ăsta este manifestul societății noastre...

Și Hermione le arătă foaia de pergament.

– Am căutat la bibliotecă. Sclavia spiridușilor datează de acum câteva secole. Nu-mi vine să cred că nu a făcut nimeni nimic până acum!

– Hermione, deschide-ți bine urechile, strigă Ron, accentuând cuvintele. Le place! Le place să fie sclavi!

– Obiectivele noastre pe termen scurt, zise Hemione, vorbind și mai tare, ca să îl acopere pe Ron, și purtându-se de parcă nici nu l-ar fi auzit, sunt să le asigurăm spiridușilor de casă salarii cinstite și condiții de lucru satisfăcătoare. Obiectivele pe termen lung includ schimbarea legii însăși, care să interzică folosirea baghetei magice contra lor și să permită acceptarea unui spiriduș în Departamentul Controlului Creaturilor Magice, unde nu sunt reprezentați deloc!

– Și cum o să facem toate astea? întrebă Harry.

– Începem prin a recruta membri, zise Hermione fericită. M-am gândit că doi sticli ar fi de ajuns pentru înscriere... adică taman cât costă insigna și fondurile necesare tipăririi flutu-

rașilor pentru campanie. Ron, tu ești trezorierul. Am în dormitor o cutie în care o să strângi banii, iar Harry o să fie responsabilul cu munca de secretariat, așa că poți să scrii tot ce spun acum, să consemnezi hotărârile primului nostru consiliu.

Urmă o pauză în care Hermione le zâmbi amândurora cu căldură. Harry era pe de-o parte exasperat de Hermione, iar pe de alta amuzat de expresia de pe chipul lui Ron. Liniștea fu spartă, dar nu de Ron, care oricum părea derutat, ci de un ciocănit ușor în fereastră. Harry se uită în partea cealaltă a camerei de zi, pustie acum, și văzu în lumina lunii o bufniță albă, care aștepta pe pervaz.

– Hedwig! strigă el și sări de pe scaun, traversând grăbit camera ca să deschidă fereastra.

Hedwig zbură înăuntru, dădu un ocol și ateriză pe foaia cu predicțiile lui Harry.

– Era și cazul să-ți faci apariția! zise Harry, fugind către ea.

– Are un răspuns! zise Ron entuziasmat, arătând către bucata jerpelită de pergament prinsă de piciorul lui Hedwig.

Harry o desfăcu repede și se așeză să o citească, în timp ce Hedwig zbura pe genunchiul lui, huhuind veselă.

– Ce scrie? întrebă Hermione pe neașteptate.

Scrisoarea era foarte scurtă și părea scrisă în mare grabă. Harry o citi cu voce tare:

Dragă Harry,

Ajung în nord curând. Veștile despre cicatricea ta sunt ultimele dintr-o serie de zvonuri stranii care mi-au ajuns la urechi. Dacă te mai doare, du-te direct la Dumbledore. Se zice că l-a chemat pe Ochi-Nebun Moody, deși era la pensie, ceea ce înseamnă că a observat semnele, chiar dacă este singurul dintre noi...

O să iau legătura cu tine de cum ajung. Trimite-le salutări lui Hermione și lui Ron. Fii cu ochii în patru, Harry!

Sirius

Harry își ridică ochii spre Ron și Hermione, care îl priveau și ei.

– Vine în nord? șopti Hermione. Se întoarce aici?

– Ce semne a observat Dumbledore? zise Ron perplex. Harry, ce se întâmplă?

Întrebase pentru că tocmai îl văzuse pe Harry dându-și o palmă zdravănă peste frunte și alungând-o pe Hedwig de pe genunchiul lui.

– Nu ar fi trebuit să-i spun! zise Harry supărat.

– Ce tot îndrugi? zise Ron tot mai nedumerit.

– L-am făcut să creadă că ar trebui să se întoarcă! zise Harry, dând acum un pumn în masă, de o făcu pe Hedwig să zboare de pe masă și să aterizeze pe spătarul scaunului lui Ron, clipind indignată. Se întoarce fiindcă e convins că am probleme! Și eu nu am nimic! Nu am nimic pentru tine! se răsti Harry la Hedwig, care aștepta nerăbdătoare. Du-te în turnul bufnițelor, dacă vrei de mâncare!

Hedwig îi aruncă o privire extrem de jignită și ieși pe fereastra deschisă, atingându-i ușor capul cu aripa.

– Harry... începu Hermione, pe un ton împăciuitor.

– Mă duc să mă culc, zise Harry scurt. Ne vedem mâine dimineață.

Sus, în dormitorul băieților, Harry își puse pijamaua și se întinse pe pat, însă nu îi era deloc somn.

Dacă Sirius s-ar fi întors și ar fi fost prins, ar fi fost numai vina lui! De ce nu tăcuse din gură? Câteva secunde de durere și gata, trebuise să îi spună repede... Să îl îngrijoreze... Ce bine ar fi fost să țină totul pentru el...

Puțin mai târziu, îl auzi pe Ron intrând în dormitor, însă se prefăcu adormit. Harry rămase treaz mult timp, cu ochii țintă la tavanul de deasupra patului său. În dormitor era o tăcere desăvârșită și, dacă nu ar fi fost atât de preocupat și cufundat în gândurile lui, Harry și-ar fi dat seama că absența sforăiturilor lui Neville însemna că nu era singurul care nu putea să doarmă.

— Capitolul XV —

BEAUXBATONS ŞI DURMSTRANG

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Harry se trezi cu un plan complet în minte, de parcă creierul său ar fi muncit toată noaptea la el, în somn. Se sculă din pat, se îmbrăcă în lumina palidă a zorilor, ieşi din dormitor fără să-l trezească pe Ron şi coborî în camera de zi. Luă o bucată de pergament de pe masa pe care se afla încă tema lui la „Previziuni despre viitor" şi compuse următoarea scrisoare:

Dragă Sirius,

Cred că doar mi-am imaginat că m-a durut cicatricea, eram pe jumătate adormit când ţi-am scris data trecută. Nu are sens să te întorci, aici totul e bine. Nu-ţi face griji pentru mine, capul meu nu are nimic, e absolut normal!

Harry

Apoi ieşi prin gaura portretului şi, merse prin castelul tăcut (deranjat doar de Peeves, care încercă să arunce cu o vază în el, pe la jumătatea holului de la etajul patru), ajungând în sfârşit în camera bufniţelor, situată chiar în vârful Turnului de Vest.

Camera bufniţelor era circulară, cam rece şi umedă, pentru că nici una dintre ferestre nu era închisă. Podeaua era

acoperită în întregime cu paie, găinaturi de bufniță și schelete de șoareci de casă și de câmp, rămase în urma ospețelor bufnițelor. Erau sute de bufnițe, de toate rasele și mărimile pe care și le putea imagina cineva, așezate pe bețe orizontale puse la rând până la vârful turnului. Aproape toate bufnițele erau adormite, deși din când în când Harry zărea câte un ochi de culoarea chihlimbarului ațintit asupra lui. O văzu pe Hedwig, care se așezase între o bufniță de șură și una roșcată, și se duse repede la ea, alunecând pe podeaua acoperită cu găinat și cu paie.

Îi luă ceva timp să o convingă să se trezească și să se uite la el, pentru că se tot întorcea pe stinghie și îi arăta coada. Era evident că încă era supărată pentru felul în care o tratase noaptea trecută. Până la urmă, Harry recurse la o șmecherie și îi spuse că o înțelegea că era prea obosită și că o să-l roage pe Ron să i-l împrumute pe Pigwidgeon... Abia atunci, Hedwig își întinse un piciorus și îl lăsă să-i lege scrisoarea de el.

– Găsește-l repede, da, Hedwig? îi zise Harry, mângâind-o pe spate, în timp ce o ducea spre una dintre ferestrele turnului. Înaintea Dementorilor, da?

Îl ciupi ușor de deget, poate mai tare decât ar fi făcut-o de obicei, dar huhui veselă într-un mod care îl liniști pe Harry. Apoi își întinse aripile și zbură în lumina răsăritului. Harry o privi cum dispare, cu sentimentul prea bine cunoscut, de gol în stomac. Fusese extrem de sigur că răspunsul lui Sirius avea să-i spulbere toate grijile, dar când colo i le sporise.

*

– I-ai spus o minciună, Harry, zise Hermione tăios la micul dejun, când le povesti ei și lui Ron ce făcuse. Nu ți-ai imaginat că te-a durut cicatricea și o știi prea bine!

– Și ce dacă? zise Harry. Nu va mai ajunge la Azkaban din cauza mea...

– Las-o baltă, îi zise tăios Ron, când Hermione deschise gura să mai spună ceva, și pentru prima dată Hermione îl ascultă fără să crâcnească.

Harry încercă din răsputeri să nu își facă griji pentru Sirius pe parcursul săptămânilor care urmară, dar nu putea să nu se uite neliniștit în fiecare dimineață când veneau bufnițele cu scrisori, iar noaptea târziu, înainte să adoarmă, nu reușea să și-l scoată din minte pe Sirius, prins de Dementori pe vreo stradă întunecată din Londra. Încerca să nu se mai gândească la nașul lui. Ar fi dorit să aibă antrenamente de vâjthaț, care să-i distragă atenția. Nimic nu era mai bun pentru o minte îngrijorată și frământată decât un antrenament extenuant. Pe de altă parte, orele deveneau din ce în ce mai dificile și mai obositoare, mai ales orele de „Apărare contra Magiei Negre".

Spre mirarea și groaza lor, profesorul Moody le spusese că va arunca Blestemul Imperius asupra fiecăruia pe rând, ca să le demonstreze ce puternic era acel blestem și să vadă dacă puteau să îi reziste.

– Dar... Dar ați zis că este ilegal, domnule profesor, zise Hermione nesigură, când Moody dădu la o parte băncile cu o mișcare de baghetă, golind un spațiu mare în mijlocul camerei. Ați zis că, dacă este folosit pe oameni...

– Dumbledore vrea să vă învăț cum este, zise Moody, ochiul său magic oprindu-se asupra Hermionei și fixând-o fără să clipească. Dacă preferi să înveți cum e doar atunci când îl aruncă cineva asupra ta ca să te controleze în totalitate, foarte bine, n-am nimic împotrivă. Poți să pleci de la oră!

Arătă cu un deget noduros către ușă. Hermione se înroși și bombăni ceva, cum că nu vroia să plece. Harry și Ron zâmbiră cu subînțeles. Știau că Hermione mai degrabă ar fi mâncat puroi de Bubotuburi decât să piardă o lecție atât de importantă.

Moody începu să cheme pe rând elevii în fața clasei și să arunce Blestemul Imperius asupra lor. Harry văzu cum unul câte unul colegii săi făcură tot felul de lucruri extraordinare și neașteptate sub influența blestemului. Dean Thomas dădu ocol clasei de trei ori, țopăind și cântând imnul național. Neville făcu o serie de figuri uimitoare de gimnastică, pe care

era clar că nu ar fi fost în stare să le efectueze în mod normal. Nici unul dintre ei nu părea să se poată opune blestemului și fiecare dintre ei își reveni numai după ce Moody îl înlătură.

– Potter, mormăi Moody, tu urmezi!

Harry înaintă către mijlocul clasei, în spațiul pe care Moody îl eliberase de bănci. Moody își ridică bagheta, o îndreptă către Harry și zise:

– *Imperio!*

Era un sentiment minunat. Harry avu o senzație de levitație, ca și cum fiecare gând sau preocupare din mintea lui fuseseră înlăturate, lăsând în urmă doar o fericire ce îi invada toată ființa. Stătea acolo, simțindu-se extrem de relaxat, vag conștient că toată lumea se uita la el.

Și apoi auzi vocea lui Ochi-Nebun Moody, răsunând într-o porțiune îndepărtată a creierului său golit de orice preocupări: *Sari pe catedră... sari pe catedră...*

Harry își îndoi genunchii ascultător, pregătindu-se să sară.

Sari pe birou...

Dar de ce?

O altă voce din capul său se trezise. E o chestie cam stupidă, nu crezi? întreba vocea.

Sari pe birou...

Nu, nu cred că o să fac asta, nu, mulțumesc, zise cealaltă voce, ceva mai hotărâtă... Nu, nu cred că vreau să...

Sari! ACUM!

Următorul lucru pe care îl simți Harry fu o durere îngrozitoare. Sărise și în același timp încercase să nu sară... Rezultatul fusese că intrase cu capul în catedră, răsturnând-o și, după durerea pe care o simțea în genunchi, probabil că își fracturase ambele rotule.

– Așa da! se auzi vocea lui Moody și dintr-o dată Harry își dădu seama că senzația de vid și ecou din capul lui dispăruse.

Își aminti exact ce se întâmplase și durerea din genunchi păru să crească în intensitate.

– Uitați-vă cu toții... Potter s-a împotrivit! L-a înfruntat și, fir-ar să fie, aproape că l-a înfrânt! O să mai încercăm o dată,

Potter, iar restul, fiți atenți... Urmăriți-i ochii, acolo o să vedeți ce se întâmplă... Foarte bine, Potter, foarte bine, într-adevăr! O să aibă probleme dacă o să încerce cineva să te controleze pe tine cu blestemul ăsta!

– Ai auzit ce a spus? murmură Harry, când ieși o oră mai târziu din clasa de „Apărare contra Magiei Negre", clătinându-se pe picioare. (Moody insistase să repete blestemul cu Harry încă de patru ori, până când băiatul reuși să înfrângă blestemul cu totul!) Ai zice că o să fim atacați din clipă-n clipă!

– Da, ai dreptate, zise Ron, care mergea sărind câte o treaptă a scărilor.

Avusese mult mai multe probleme decât Harry, deși Moody îl asigurase că efectele vor dispărea până la prânz.

– Ce smintit...

Ron privi neliniștit în spate, să verifice dacă nu cumva era Moody prin preajmă, și apoi continuă:

– Nici nu mă mir că cei de la Minister au fost bucuroși să scape de el! L-ai auzit când îi povestea lui Seamus ce i-a făcut vrăjitoarei aceleia care i-a strigat „Bau!" pe la spate, de Ziua Păcălelilor, pe 1 aprilie? Și când vrea să mai citim și despre felul în care putem rezista Blestemului Imperius, cu toate câte mai avem de făcut?

Toți cei din anul IV observaseră o sporire evidentă a temelor și a nivelului materiei predate. Profesoara McGonagall le explică de ce, când clasa protestă la auzul temei de la „Transfigurare".

– Acum veți intra în faza cea mai importantă din educația voastră în ale magiei! le spuse ea, cu ochii strălucindu-i periculos în spatele ochelarilor pătrați. Se apropie testele de la Nivelurile Obișnuite de Vrăjitorie...

– Dar noi nu dăm testul N.O.V până în anul V! spuse Dean Thomas indignat.

– Poate că nu, Thomas, dar crede-mă, ai nevoie de cât mai multă pregătire, de cât ești tu în stare! Domnișoara Granger rămâne singura persoană din clasa asta care a reușit să

transforme ariciul într-o pernă de ace adevărată. Dă-mi voie să-ți reamintesc că perna ta de ace, Thomas, încă se mai face ghem ori de câte ori se apropie de ea cineva cu un ac în mână!

Hermione, care se făcuse rozalie la față, se străduia să nu pară prea mulțumită de ea însăși.

Harry și Ron fură cât pe-aci să moară de râs, când profesoara Trelawney le spuse că primiseră note maxime pentru tema lor la ora de „Prezicere a viitorului". Citi porțiuni mari din prezicerile lor, lăudându-i pentru extraordinara lor percepere a lucrurilor groaznice pe care trebuiau să le înfrunte pe viitor. Elanul le scăzu însă rapid când le ceru să facă același lucru și pentru luna următoare. Li se cam terminaseră ideile pentru alte catastrofe...

Între timp profesorul Binns, fantoma care preda „Istoria Magiei", îi punea să scrie niște eseuri despre Revoluțiile Vampirilor din secolul al XXVIII-lea. Profesorul Plesneală îi obliga să cerceteze și să găsească noi antidoturi. O luaseră foarte în serios, pentru că insinuase că s-ar putea să-l otrăvească pe unul dintre ei, înainte de Crăciun, pentru a vedea dacă găsise antidotul potrivit. Profesorul Flitwick le ceruse să citească alte trei lucrări, pe lângă lecția din manual, referitoare la Farmecele de Chemare.

Chiar și Hagrid le dăduse o grămadă de lucruri de făcut. Homarii cu capete explozive creșteau văzând cu ochii, mai ales că nimeni nu descoperise încă ce mâncau. Hagrid era încântat și le dădu drept „proiect" observarea dezvoltării și a comportamentului Homarilor, ceea ce presupunea ca elevii să vină și acasă la el, ca să îi studieze în mediul lor de dezvoltare.

– Eu n-am de gând să mă duc la el, zise Draco Reacredință scurt, când Hagrid îi propuse acest lucru, cu aerul unui Moș Crăciun care scotea o jucărie din sacul său. Îmi e de ajuns să văd scârboșeniile astea în timpul orelor, mulțumesc!

Lui Hagrid îi pieri zâmbetul de pe față.

– Vei face precum ți-am cerut, mormăi el, sau o să-i calc pe urme profesorului Moody... Am auzit că ai fost un dihor perfect, Reacredință...

Cercetașii izbucniră în râs. Draco roși de furie, dar se părea că pedeapsa lui Moody era încă destul de dureroasă și îl împiedică să riposteze. Harry, Ron și Hermione se întoarseră la castel la sfârșitul orei, foarte bine dispuși. Felul în care Hagrid îl umilise pe Reacredință îi unsese la inimă, mai ales pentru că în anul care trecuse tatăl lui Draco încercase din răsputeri să-l dea afară pe Hagrid de la Hogwarts.

Când ajunseră în holul de la intrare, descoperiră că nu puteau să mai înainteze din cauza mulțimii de elevi strânși acolo. Se aliniaseră în fața unei pancarte enorme, care fusese pusă la capătul scării de marmură. Ron, cel mai înalt dintre cei trei, se ridică pe vârfuri ca să vadă peste capetele din fața lor și le citi cu voce tare anunțul:

TURNIRUL CELOR TREI VRĂJITORI

Delegațiile de la Beauxbatons și Durmstrang vor sosi la ora 6 fix, vineri, 30 octombrie. Din această cauză, orele se vor termina cu o jumătate de oră mai devreme.

– Minunat! zise Harry. Vineri, ultima oră avem „Poțiuni"! Plesneală nu o să aibă timp să ne otrăvească pe toți!

Elevii își vor duce ghiozdanele și cărțile în dormitoare și se vor aduna în fața castelului pentru a-și întâmpina oaspeții, înainte de banchetul de primire propriu-zis.

– Mai e doar o săptămână! zise Ernie MacMillan de la Astropufi, ieșind din mulțime cu ochii sclipitori de încântare și nerăbdare. Oare Cedric știe? Mă duc să-i spun...

– Cedric? zise Ron absent, în timp ce Ernie se îndepărta.

– Diggory, completă Harry. Probabil că o să se înscrie în turnir.

– Tâmpitul ăla, campion pentru Hogwarts? zise Ron, în timp își făceau loc prin mulțime către scară.

– Nu este tâmpit, ție nu-ți place de el pentru că i-a bătut pe Cercetași la vâjthaț, zise Hermione. Am auzit că este un

elev foarte bun... În plus, este și Perfect!

Ca și cum asta ar fi avut vreo importanță!

– Tu îl placi doar pentru că arată bine, spuse Ron răutăcios.

– Ba, pardon, nu îmi plac oamenii doar pentru felul cum arată! zise Hermione indignată.

Ron tuși insinuant, scoțând un mormăit care semăna foarte tare cu „Lockhart"!

Apariția pancartei în holul de la intrare avusese o mare influență asupra celor din castel. În timpul săptămânii următoare, se părea că singurul subiect de conversație, oriunde s-ar fi dus Harry, era Turnirul celor trei vrăjitori. Zvonurile zburau din elev în elev ca niște microbi extrem de contagioși: cine avea să se înscrie ca să reprezinte Hogwarts, ce va implica de fapt turnirul, prin ce se deosebeau elevii de la Beauxbatons și Durmstrang de ei, cei de la Hogwarts.

Și Harry observă că în castel se făcea curățenie mai minuțios ca altă dată. O serie de portrete întunecate de vreme fuseseră frecate cu nădejde, spre marea nemulțumire a posesorilor lor, care bombăneau supărați și posomorâți în ramele lor, tresărind când își vedeau fețele roz în oglindă. Armurile căpătară strălucire și se mișcau fără să scârțâie, iar Argus Filch, îngrijitorul, se purta atât de urât cu orice elev care uita să se șteargă pe picioare, încât speriase niște elevi din anul întâi, făcându-i să izbucnească în lacrimi.

Și profesorii păreau ciudat de tensionați.

– Poponeață, te rog frumos să nu spui la nimeni de la Durmstrang că nu poți face o simplă Vrajă de Mutare! strigă profesoara McGonagall la sfârșitul unei lecții extraordinar de dificile, după ce Neville își transplantase din greșeală propriile urechi pe un cactus.

Când coborâră la micul dejun, în dimineața zilei de 30 octombrie, descoperiră că Marea Sală fusese decorată peste noapte. Pe pereți erau întinse enorme steaguri de mătase, fiecare reprezentând câte o casă de la Hogwarts: roșu cu un leu auriu pentru Cercetași, albastru cu un șoim de bronz pentru Ochi-de-Șoim, galben cu un bursuc negru pen-

tru Astropufi și verde cu un șarpe argintiu pentru Viperini. În spatele mesei profesorilor, trona cel mai mare steag, cu blazonul complet al castelului Hogwarts: un leu, un șoim, un bursuc și un șarpe, uniți în jurul unui H mare.

Harry, Ron și Hermione îi zăriră pe Fred și pe George la masa Cercetașilor. Încă o dată, și iarăși foarte suspect, stăteau departe de ceilalți și discutau în șoaptă. Ron îi conduse către ei.

– Da, nu e de bine, îi spunea cu tristețe George lui Fred. Dar dacă nu vrea să vorbească direct cu noi, o să trebuiască să-i trimitem scrisoarea. Sau mai bine i-o dăm direct în mână! Nu ne poate evita la nesfârșit...

– Cine vă evită? zise Ron, așezându-se lângă ei.

– Tare m-aș bucura dacă ai fi tu ăla, îi zise Fred sarcastic, părând enervat de întreruperea lui Ron.

– Ce nu e de bine? îl întrebă apoi pe George.

– Să ai un frate îngrozitor de curios, așa ca tine, răspunse George.

– V-a venit vreo idee în legătură cu Turnirul celor trei vrăjitori? întrebă Harry. Mai aveți de gând să vă înscrieți?

– Am întrebat-o pe McGonagall cum sunt aleși campionii, dar nu a vrut să-mi spună, zise George amărât. Mi-a zis să tac și să perfecționez transfigurarea ratonului meu.

– Oare care o să fie încercările? întrebă Ron gânditor. Știi, Harry, cred că noi le-am putea face față, doar am mai făcut lucruri periculoase și înainte...

– Dar nu în fața unui juriu, zise Fred. McGonagall a spus că juriul dă puncte acestor campioni în funcție de felul în care își duc la îndeplinire încercările.

– Cine face parte din juriu? întrebă Harry.

– Păi, directorii școlilor participante fac parte întotdeauna din juriu, răspunse Hermione și toți se uitară la ea surprinși, pentru că toți trei directorii fuseseră răniți în timpul turnirului din 1792, când ieșise în decor un bazilisc pe care trebuiau să-l prindă campionii.

Hermione observă că toți o priveau uimiți și spuse cu

aerul ei obișnuit că era evident că nimeni altcineva nu mai citise toate cărțile recomandate, așa cum făcuse ea.

– Am citit în „Hogwarts: Scurtă istorie". Dar cărțile nu sunt o sursă complet sigură, e adevărat. „O istorie revizuită a castelului Hogwarts" ar fi un titlu mai potrivit. Sau „O istorie cât se poate de incorectă și selectivă a castelului Hogwarts, care omite complet sau ascunde anumite evenimente".

– Despre ce tot vorbești? întrebă Ron, deși Harry cam bănuia ce avea să urmeze.

– Despre *spiridușii de casă!* strigă Hermione, confirmând bănuielile lui Harry. Nici măcar o dată, în peste o mie de pagini, nu este menționat în cartea asta că ne lăfăim cu toții și trăim pe socoteala a sute de sclavi!

Harry clătină din cap și începu să își mănânce omleta. Lipsa de entuziasm a lui și a lui Ron nu îi potolise deloc hotărârea Hermionei de a le face dreptate spiridușilor de casă. Amândoi dăduseră însă câte doi sticli pe insigne S.P.A.S., însă asta nu fusese de ajuns pentru Hermione. Dar sticlii lor fuseseră pierduți și parcă Hermione se îndârjise și mai tare. Din momentul acela, îi tot presa pe Harry și pe Ron mai întâi să le poarte și apoi să îi convingă și pe alții să facă același lucru. Ba mai mult, în fiecare seară, în camera de zi a Cercetașilor, zăngănea cutia de strâns banii în fața colegilor, încercând să îi oblige să își ofere contribuția pentru cauza spiridușilor de casă.

– Vă dați seama că vă sunt schimbate cearșafurile, că vă este aprins focul, că sunt curățate clasele și că mâncarea este gătită de un grup de creaturi magice care nu sunt plătite și sunt tratate ca niște sclavi? continuă ea cu înflăcărare.

Unii elevi, ca Neville, de exemplu, plătiseră numai ca să nu îi mai bată Hermione la cap. Câțiva păreau oarecum interesați de ce avea ea de spus, însă nu erau prea dornici să aibă un rol activ în campanie. Majoritatea credeau că totul era o mare glumă.

Ron își dădu ochii peste cap și își plimbă privirile în tavan, pe unde pătrundea lumina molcomă de toamnă, iar Fred

deveni extrem de interesat de șunca lui din farfurie (ambii gemeni refuzaseră să cumpere insigne S.P.A.S.). Dar George se aplecă spre Hermione.

– Ascultă-mă o clipă, ai fost vreodată în bucătărie, Hermione?

– Nu, bineînțeles că nu, zise Hermione scurt. Nu cred că elevii au voie să...

– Ei bine, noi am fost, zise George, uitându-se la Fred, și încă de o grămadă de ori, ca să furăm câte ceva de mâncare. Și am dat de spiridușii de casă, dar nu erau nefericiți deloc! Din contră, ei cred că au cea mai bună slujbă din lume...

– Asta din cauză că sunt needucați și nu sunt trimiși la școli, ca să nu afle nimic, începu Hermione cu înflăcărare, dar următoarele ei cuvinte fură înecate de zgomotul subit de deasupra lor, care anunța sosirea poștei via-bufnițe.

Harry ridică privirile și o văzu pe Hedwig venind spre el. Hermione tăcu brusc. Și ea, și Ron o urmăriră pe Hedwig cu privirile, neliniștiți, până când bufnița se așeză pe umărul lui Harry, strângându-și aripile și întinzându-și piciorușul, obosită.

Harry luă bilețelul lui Sirius și îi oferi lui Hedwig o bucățică din șunca lui, pe care ea o mâncă recunoscătoare. Apoi, asigurându-se că Fred și George erau cufundați în continuare în discuția lor despre Turnirul celor trei vrăjitori, Harry le citi în șoaptă, lui Ron și Hermionei, scrisoarea lui Sirius.

Harry,

Am apreciat ce ai vrut să faci, dar să știi că m-am întors în țară și mi-am găsit o ascunzătoare sigură. Vreau să mă ții la curent cu tot ce se întâmplă la Hogwarts. Nu o folosi pe Hedwig, schimbă mereu bufnițele mesagere și nu-ți face probleme pentru mine, mai bine ai grijă de tine. Nu uita ce ți-am spus despre cicatrice...

Sirius

– De ce trebuie să tot schimbi bufnițele? întrebă Ron pe șoptite.

– Hedwig atrage atenția, zise Hermione imediat. Iese în evidență. O bufniță albă ca omătul, care tot revine la ascunzătoarea lui... Doar bufnițele de omăt nu sunt păsări originare din aceste locuri, nu?

Harry rulă scrisoarea și o puse în buzunarul robei sale, întrebându-se dacă era mai îngrijorat sau nu decât înainte. Presupunea că faptul că Sirius reușise să se întoarcă fără să fie prins era ceva. Și nici nu putea să nege că se simțea mult mai liniștit numai la ideea că Sirius era mult mai aproape. Cel puțin nu mai trebuia să aștepte răspunsul atât de mult timp, de fiecare dată când îi scria.

– Mersi, Hedwig, zise el, mângâind-o.

Ea huhui aproape adormită, băgându-și ușor ciocul în pocalul lui cu suc de portocale, apoi zbură afară. Era clar că vroia cu disperare să ajungă în camera bufnițelor și să doarmă pe săturate.

În ziua aceea, în aer plutea un sentiment plăcut de nerăbdare și curiozitate. Elevii nu erau prea atenți la ore, fiind mult mai interesați de sosirea celor de la Beauxbatons și Durmstrang, în seara aceea. Chiar și lecția de „Poțiuni" fu mult mai suportabilă decât de obicei, având în vedere că se scurtase cu o jumătate de oră. Când sună clopoțelul mai devreme decât de obicei, Harry, Ron și Hermione se grăbiră către Turnul Cercetașilor, își duseră ghiozdanele și cărțile, așa cum li se spusese, își puseră pelerinele și coborâră repede în holul de la intrare.

Conducătorii Caselor își aranjau elevii pe rânduri.

– Weasley, aranjează-ți pălăria, se răsti profesoara McGonagall la Ron. Domnișoară Patil, scoate-ți chestia aia *oribilă* din păr!

Parvati se încruntă și își scoase din păr agrafa mare, în formă de fluture.

– Urmați-mă, vă rog, zise profesoara McGonagall. Cei din anul întâi în față! Nu vă împingeți...

Se înșirară pe treptele de la intrare și se aliniară în fața castelului. Era o seară senină, dar rece. Soarele apunea și o lună palidă și transparentă strălucea deja deasupra Pădurii Interzise. Harry stătea între Ron și Hermione, în al patrulea rând de la capătul scărilor. Îl văzu pe Dennis Creevey tremurând de-a binelea de emoție, în rândurile celor din anul întâi.

– E aproape șase, zise Ron, uitându-se la ceas și apoi în zare, pe drumul care ducea către porțile castelului. Cum credeți că vin? Cu trenul?

– Mă îndoiesc, zise Hermione.

– Atunci, cum? Pe mături? sugeră Harry, uitându-se la cer.

– Nu cred... E prea departe...

– Folosesc un Portal? sugeră Ron. Sau ar putea să Apară pur și simplu! Poate că acolo de unde vin ei au voie să facă lucrul acesta și sub șaptesprezece ani...

– Nu poți să Apari în Hogwarts, de câte ori trebuie să vă spun? zise Hermione nerăbdătoare.

Emoționați la culme, cercetau împrejurimile scăldate în lumina apusului, dar nu se mișca nimic în depărtare. Totul era nemișcat, tăcut și oarecum neobișnuit. Lui Harry începuse să-i fie frig. Ar fi dorit să vină odată... Poate că elevii străini își pregăteau o sosire spectaculoasă... Își aminti ce îi spusese domnul Weasley la Cupa Mondială de Vâjthaț: „Mereu e la fel, nu rezistăm să nu ne dăm mari când ne întâlnim..."

Tocmai în acel moment, Dumbledore strigă de undeva din spate, de unde stătea împreună cu ceilalți profesori:

– Aha! Dacă nu mă înșel, cred că se apropie delegația de la Beauxbatons!

– Unde? întrebară elevii nerăbdători, uitându-se în toate părțile.

– Acolo! strigă un elev din anul VI, arătând către Pădurea Interzisă.

Ceva mare, mult mai mare decât o mătură – sau, mai bine zis, decât o sută de mături – zbura pe cerul albastru și întunecat către castel, devenind din ce în ce mai mare.

– E un dragon! strigă o elevă din anul întâi, pierzându-se cu firea.

– Fii serioasă, este o casă zburătoare! zise Dennis Creevey.

Dennis nu greșea prea tare. Când forma aceea neagră și enormă trecu pe deasupra copacilor din Pădurea Interzisă și se profilă pe cer în luminile de la ferestrele castelului, văzură o trăsură gigantică, de un albastru deschis, de mărimea unei case, zburând către ei, trasă în aer de doisprezece cai înaripați, din rasa palomino, de mărimea unor elefanți.

Primele trei rânduri din față se traseră în spate când trăsura coborî, aterizând în mare viteză, cu o bufnitură asurzitoare, care îl făcu pe Neville să sară drept pe piciorul unui Viperin din anul V. Copitele cailor, mai mari ca niște farfurii, loviseră pământul primele. O clipă mai târziu, aterizase și trăsura, balansându-se pe roțile sale enorme, în timp ce caii de aur își învârteau capetele uriașe și își roteau ochii mari, arzând ca focul.

Trăsura își deschise ușile aproape imediat, încât Harry abia avu timp să vadă că pe ele exista un blazon (două baghete încrucișate, din vârful cărora ieșeau câte trei stele).

Un băiat în robă albastru-pal sări din trăsură, se aplecă, umblă la ceva de pe podeaua trăsurii, despachetă niște scări aurite și se trase respectuos câțiva pași în spate. Harry văzu un pantof negru cu toc ieșind din trăsură, un pantof cam cât capul unui copil, urmat imediat de cea mai mare femeie pe care o văzuse în viața lui. Așa se explicau dimensiunile trăsurii și ale cailor. Câțiva elevi tresăriră fără voie.

Harry nu mai văzuse decât o singură persoană atât de mare ca femeia aceea, și anume pe Hagrid. Bănuia că aveau cam aceeași înălțime. Și totuși – poate pentru că se obișnuise cu Hagrid – femeia (acum la capătul scărilor, uitându-se la mulțimea care aștepta uimită) părea mult mai mare. Când păși în lumina care venea din holul de la intrare, descoperi că avea un chip măsliniu, dar cu trăsături frumoase, ochi mari, strălucitori, și un nas ușor coroiat. Părul îi era strâns într-un coc la ceafă și femeia era îmbrăcată din cap până în

picioare în satin negru, iar la gât și pe degetele groase avea o mulțime de opale magnifice.

Dumbledore începu să aplaude. Elevii, urmându-i exemplul, izbucniră și ei în aplauze, mulți dintre ei stând pe vârfuri pentru a o vedea mai bine pe uriașa femeie.

Chipul i se relaxă într-un zâmbet grațios și înaintă către Dumbledore, întinzându-i o mână strălucitoare. Dumbledore, deși foarte înalt, nu fu nevoit să se aplece ca să îi sărute mâna.

– Draga mea Madame Maxime, zise el. Bine ați venit la Hogwarts.

– Dumbly-dorr, zise Madame Maxime, pe o voce joasă. Sperr că te găsesc bine.

– Foarte bine, mulțumesc, zise Dumbledore.

– Elevii mei, zise Madame Maxime, vânturând cu nepăsare o mână enormă în urma ei.

Harry, a cărui atenție fusese concentrată în întregime asupra doamnei Maxime, observă acum că din trăsură coborâseră în jur de doisprezece băieți și fete care, după cum arătau, păreau să aibă peste șaptesprezece ani. Stăteau în spatele doamnei Maxime și așteptau. Tremurau, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că robele lor păreau să fie făcute din mătase fină și că nici unul nu avea pelerină. Câțiva dintre ei își puseseră șaluri și eșarfe în jurul capetelor. După cât putea Harry să le vadă fețele (stăteau în umbra enormă a doamnei Maxime), se uitau către Hogwarts neliniștiți.

– Nu a sosit și Karrkarroff? întrebă Madame Maxime.

– Ar trebui să sosească din clipă în clipă, zise Dumbledore. Vreți să-i așteptăm aici sau preferați să mergem înăuntru, unde este mai cald?

– Să ne încălzim, mai bine, spuse doamna Maxime. Dar caii...

– Profesorul nostru de „Îngrijire a Creaturilor Magice" va fi încântat să se ocupe de ei, zise Dumbledore, imediat ce va termina de rezolvat o anumită problemă apărută... ehh... niște probleme școlare...

– Homarii, îi șopti Ron lui Harry, zâmbind.

– Caii mei trrebuie... ăăă... mânuiți cu puterrre, zise Madame Maxime, părând să se îndoiască sincer că un profesor de „Îngrijire a Creaturilor Magice" ar putea să le facă față. Sunt foarrrte puterrrnici...

– Vă asigur că Hagrid se va descurca, zise Dumbledore, zâmbind.

– Foarrrte bine, spuse Madame Maxime, făcând o mică plecăciune, vă rrrog frrumos să-i spuneți lui 'Agrrrid... Caii mei nu beau decât whisky din malț!

– O să-i spun, zâmbi Dumbledore, făcând și el o plecăciune.

– Haideți! le porunci Madame Maxime elevilor ei și mulțimea de elevi de la Hogwarts se dădu la o parte, pentru a-i face ei și elevilor săi loc să urce treptele de piatră.

– Cam cât de mari crezi că sunt caii celor de la Durmstrang? zise Seamus Finnigan, aplecându-se pe după Lavender și Parvati ca să-i întrebe pe Harry și pe Ron.

– Păi, dacă sunt și mai mari decât ăștia, nici măcar Hagrid n-o să-i poată stăpâni, zise Harry. Asta dacă n-a fost cumva atacat de Homarii cu capetele explozive... Oare ce s-o fi întâmplat?

– Poate că au evadat, zise Ron vesel.

– Ah, nu glumi cu asta, zise Hermione, cutremurându-se. Imaginează-ți ce-ar fi dacă s-ar pierde prin castel sau prin împrejurimile lui...

Stăteau acolo, tremurând ușor, în așteptarea celor de la Durmstrang. Cei mai mulți priveau cu speranță către cer. Timp de câteva minute, liniștea nu fu spartă decât de uriașii cai ai doamnei Maxime, care fornăiau și băteau nărăvaș din copite. Dar deodată...

– Voi nu auziți ceva? întrebă Ron.

Harry își ciuli urechile. Un zgomot puternic și deosebit de straniu venea către ei prin întunericul nopții. Se auzea un zumzăit îndepărtat, de parcă s-ar fi miscat un aspirator imens pe fundul...

– Lacul! strigă Lee Jordan, arătând spre acesta. Uita-

ți-vă spre lac!

De unde se aflau, din capul scărilor, vedeau foarte bine apa lucioasă și neagră. Numai că suprafața lacului nu era deloc netedă. Se întâmpla ceva în adâncuri, chiar în mijloc. Se formaseră bule mari pe luciul apei și valurile se spărgeau la malurile mâloase. Și atunci, chiar din mijlocul lacului, apăru un vârtej, de parcă tocmai ar fi fost scoasă o priză enormă de pe fundul lacului...

Ceea ce părea a fi un stâlp lung și negru începu să se ridice încet din inima vârtejului... Și în acel moment Harry văzu despre ce era vorba...

– Este un catarg! strigă el către Ron și Hermione.

Încet, magnific, din apă se ridica o corabie, strălucind în lumina lunii. Avea un aspect ca de schelet, de parcă ar fi fost o epavă adusă la suprafață, iar luminile sale, care abia răzbăteau prin hublouri, erau ca niște ochi sinistri. În sfârșit, cu un zgomot puternic, corabia ieși cu totul pe apa învolburată și începu să se apropie de mal. Câteva clipe mai târziu, auziră cum se aruncă ancora și ajunsese la urechi pocnetul unei pasarele care se lăsa pe mal.

Cei de pe corabie începură să coboare la mal. Li se vedeau siluetele trecând prin fața hublourilor. Toți, observă Harry, păreau să semene cu Crabbe sau cu Goyle... Dar când se apropiară, în lumina holului de la intrare, descoperi că statura lor uriașă se datora pelerinelor de blană cu păr scurt. Cel care îi conducea către castel purta o blană de alt tip: lucioasă și argintie, ca și părul său.

– Dumbledore! strigă el cu însuflețire, urcând în grabă spre castel. Ce mai faci, dragul meu prieten?

– Foarte bine, mulțumesc, profesore Karkaroff, răspunse Dumbledore.

Karkaroff avea o voce joasă și insinuantă. Când păși în lumina care răzbătea prin ferestrele ușilor de la intrare ale castelului, văzură că era înalt și slab, ca Dumbledore, însă părul său alb era tuns scurt, iar bărbuța se termina într-un cioc, nereușind să îi acopere complet maxilarul uscățiv.

Când ajunse la Dumbledore, îi strânse mâna cu amândouă mâinile.

– Bunul și bătrânul Hogwarts, zise el, uitându-se la castel și zâmbind.

Dinții îi erau cam galbeni, iar Harry observă că zâmbetul nu se reflecta și în ochi, aceștia continuând să rămână reci și vicleni.

– Ce bine c-am ajuns, ce bine... Viktor, vino la căldură... Nu te superi, Dumbledore, nu? Viktor e puțin cam răcit...

Karkaroff îi făcu semn unuia dintre elevi să se apropie. Când trecu băiatul, Harry îi zări pentru câteva secunde nasul coroiat și sprâncenele negre și stufoase. Nu avea nevoie de lovitura în coaste pe care i-o dăduse Ron, sau de șoapta din ureche, ca să recunoască acel profil.

– Harry, este Krum!

— Capitolul XVI —

POCALUL DE FOC

– Nu-mi vine să cred! zise Ron înmărmurit, în timp ce elevii de la Hogwarts urcau treptele în urma celor de la Durmstrang. Krum, Harry! Viktor Krum!

– Pentru Dumnezeu, Ron, nu este decât un jucător de vâjthaț, zise Hermione.

– *Nu este decât un jucător de vâjthaț?* repetă Ron, privind-o de parcă nu îi venea să creadă ce auzise. Hermione, este unul dintre *cei mai buni* căutători din lume! Nu știam că mai e încă la școală!

Când trecură iar prin holul de la intrare, alături de ceilalți elevi de la Hogwarts, îndreptându-se către Marea Sală, Harry îl observă pe Lee Jordan ridicându-se pe vârfuri disperat, ca să îl vadă mai bine pe Krum. Mai multe fete din anul VI căutau înnebunite prin buzunare, încercând să se apropie de Krum.

– O, nu-mi vine să cred că nu am nici o pană la mine! Crezi că îmi dă un autograf pe pălărie, scris cu ruj?

– Să fim serioși, zise Hermione cu superioritate, când trecură pe lângă fetele care în sfârșit găsiseră rujul.

– O să-i cer un autograf, dacă pot să ajung la el, zise și Ron. Harry, nu ai cumva o pană?

– Nu, sunt sus, în ghiozdan, zise Harry.

Se duseră la masa Cercetașilor și se așezară. Ron avu grijă să stea cu fața spre ușă, pentru că Viktor Krum și colegii săi de la Durmstrang încă erau strânși în jurul ei, de parcă nu

știau unde să se așeze. Elevii de la Beauxbatons găsiseră locuri la masa Ochilor-de-Șoim. Priveau în jur cu expresii posomorâte pe chipuri. Trei dintre ei încă aveau eșarfele și șalurile înfășurate în jurul capetelor.

– Nici nu este chiar așa de frig, zise Hermione enervată, urmărindu-i cu atenție. De ce nu și-au adus pelerine?

– Aici! Veniți aici! șopti Ron. Aici! Hermione, du-te mai încolo, fă-le loc...

– Cum?

– Prea târziu, zise Ron amărât.

Viktor Krum și colegii săi se așezaseră la masa Viperinilor. Harry îi văzu pe Draco, Crabbe și Goyle foarte mândri de chestia asta. În timp ce îi priveau, Reacredință se aplecă să îi spună ceva lui Krum.

– Da, bravo, lingușește-l, Reacredință, zise Ron ironic. Pun pariu că Viktor vede ce-i poate pielea, dar... Sunt sigur că e tot timpul înconjurat de fani smintiți... Unde credeți că o să doarmă? Am putea să-i oferim un pat la noi în cameră, Harry... I-aș da patul meu cu plăcere, eu aș putea să dorm pe un pat pliant.

Hermione pufni în râs.

– Oricum, par mai veseli decât cei de Beauxbatons, remarcă Harry.

Elevii de la Durmstrang își dădeau jos blănurile grele și priveau cu interes tavanul negru înstelat. Câțiva dintre ei își examinau farfuriile și pocalele de aur, părând impresionați.

La masa profesorilor, Filch, îngrijitorul, adăuga scaune. Era îmbrăcat în vechiul lui frac, în onoarea oaspeților. Harry fu surprins să vadă că adăugă patru scaune, câte două de ambele părți ale lui Dumbledore.

– Dar nu sunt decât doi oameni în plus, zise Harry. De ce a adus Filch patru scaune? Cine mai vine?

– Cum? zise Ron absent, continuând să se uite fascinat la Krum.

După ce toți elevii intrară în Marea Sală și se așezară la mesele Caselor, își făcură apariția și profesorii, îndreptân-

du-se spre locurile lor, la masa din capătul sălii. Șirul era încheiat de profesorul Dumbledore, profesorul Karkaroff și Madame Maxime. Când apăru directoarea lor, elevii de la Beauxbatons se ridicară în picioare. Câțiva elevi de la Hogwarts izbucniră în râs. Cei de la Beauxbatons nu păreau deloc intimidați și nu se așezară până când nu luă loc la masă Madame Maxime, în stânga lui Dumbledore. Acesta, pe de altă parte, rămase în picioare și în Marea Sală se lăsă tăcerea.

– Bună seara, doamnelor și domnilor, fantomelor și mai ales dragi oaspeți, începu Dumbledore, zâmbindu-le elevilor străini. Am marea plăcere de a vă ura bun venit la Hogwarts. Sper din tot sufletul că șederea voastră aici va fi cât se poate de plăcută!

Una dintre fetele de la Beauxbatons, care nu-și scosese încă fularul din jurul capului, râse ironic.

– Nu vă ținem cu forța! șopti Hermione, uitându-se urât la ea.

– Turnirul celor trei vrăjitori va începe o dată cu sfârșitul ospățului, zise Dumbledore. Acum vă invit pe toți să beți, să mâncați și să vă simțiți ca acasă!

Se așeză și Harry văzu cum Karkaroff se apleacă înainte imediat pentru a discuta cu Dumbledore.

Platourile din fața lor se umplură ca de obicei cu mâncare. Se părea că spiridușii de casă se întrecuseră pe ei înșiși. În fața lor era se aflau o mulțime de feluri de mâncare, cum nu mai văzuse Harry în viața lui, inclusiv unele care era clar că erau străine.

– Ce-i aia? întrebă Ron, arătând către un platou mare cu un fel de scoici înăbușite, lângă o felie mare de cotlet și doi rinichi.

– *Bouillabaisse*, zise Hermione.

– Să-ți fie de bine, o ironiză Ron.

– Este un fel de mâncare franțuzesc, zise Hermione. Am mâncat și eu când am fost în vacanță, vara trecută. Este foarte bun.

– Te cred pe cuvânt, zise Ron, servindu-se totuși cu ce știa el că era bun.

Marea Sală era mult mai aglomerată decât de obicei, deși nu erau mai mult de douăzeci de elevi în plus. Poate că era din cauza uniformelor de diferite culori, care ieșeau în evidență în contrast cu robele negre de la Hogwarts. Acum că își dăduseră jos blănurile, văzură că elevii de la Durmstrang purtau uniforme roșu-închis.

Hagrid intră în Marea Sală printr-o ușă din spatele mesei profesorilor, la douăzeci de minute după ce începuse serbarea. Se așeză pe scaunul său din capătul mesei și făcu semn cu mâna (care era plină de bandaje!) către Harry, Ron și Hermione.

– Ce mai fac Homarii, Hagrid? strigă Harry.

– Extraordinar de bine, îi răspunse Hagrid fericit.

– Da, sunt convins, zise Ron încet. Se pare că în sfârșit au găsit o mâncare care le place, nu? Degete de Hagrid!

Chiar atunci, se auzi o voce:

– Nu vă supărrrrați, mai vrrreți bouillabaisse?

Era fata de la Beauxbatons care chicotise în timpul discursului lui Dumbledore. În sfârșit, își dăduse jos fularul. Avea părul lung și drept, blond-argintiu, aproape până la talie. Avea ochi mari, albastru-închis, și dinți foarte albi și regulați.

Ron se făcu mov la față. O privi cu gura căscată, dar nu reuși să zică nimic, în afară de niște sunete prea puțin articulate!

– Nu, poți să iei platoul, zise Harry, împingându-l către fată.

– Sigurrr nu mai vrrreți?

– Nu, zise Ron pe nerăsuflate. Dar a fost excelent!

Fata luă cu grijă platoul și îl duse la masa Ochilor-de-Șoim. Ron încă se uita după ea, de parcă ar fi fost prima oară când vedea o fată. Harry începu să râdă, ceea ce păru să-l trezească pe Ron la realitate.

– Este una dintre iele! îi zise el răgușit lui Harry.

– Bineînțeles că nu! zise Hermione caustic. Nu mai văd pe altcineva care se holbează la ea ca un idiot!

Însă aici nu avea întru totul dreptate. Când fata traversă

Marea Sală, se întoarseră multe capete de băieți după ea, iar unii dintre ei rămaseră fără grai, ca și Ron.

– Credeți-mă pe mine, nu e o fată normală! zise Ron, aplecându-se într-o parte ca să o vadă mai bine. Nu avem asemenea fete la Hogwarts!

– Ba sunt și la Hogwarts fete drăguțe, zise Harry, fără să se gândească.

Cho Chang stătea doar la câteva locuri depărtare de fata cu părul argintiu.

– Nu vreți să vă puneți amândoi ochii la loc, zise Hermione sec, ca să vedeți cine a mai intrat în Marea Sală?

Arătă către masa profesorilor. Cele două locuri libere tocmai fuseseră ocupate. Ludo Bagman stătea de o parte a profesorului Karkaroff, în timp ce domnul Crouch, șeful lui Percy, ședea lângă Madame Maxime.

– Ce caută aici? întrebă Harry surprins.

– Ei organizează Turnirul celor trei vrăjitori, nu? zise Hermione. Presupun că vroiau să fie la începerea oficială...

Când sosi felul doi, observară alte mâncăruri necunoscute. Ron examină îndeaproape un castron cu ceva ciudat în el și apoi îl puse cu grijă puțin mai la dreapta sa, ca să fie foarte vizibil de la masa Ochilor-de-Șoim. Se părea însă că fata care semăna cu una dintre iele mâncase destul, căci nu veni să îl ia.

O dată ce farfuriile de aur fură curățate, Dumbledore se ridică din nou. Acum Marea Sală părea să fie cuprinsă de un fior de emoție și nerăbdare. Harry se entuziasmă și el, întrebându-se ce avea să urmeze. La câteva locuri mai departe de ei, Fred și George se aplecaseră peste masă, dornici să îi soarbă cuvintele lui Dumbledore.

– A sosit momentul! zise Dumbledore, zâmbind la marea de chipuri întoarse spre el. Turnirul celor trei vrăjitori este pe cale să înceapă! Aș vrea să vă mai explic câte ceva, înainte să aducem sipetul...

– Ce să aducă? murmură Harry.

Ron ridică din umeri.

– Vreau doar să clarific procedura pe care o vom urma anul acesta. Dar în primul rând daţi-mi voie să vi-i prezint, celor care nu îi cunosc încă, pe domnul Bartemius Crouch, şeful Departamentului de cooperare magică internaţională – urmă o serie de aplauze politicoase – şi pe domnul Ludo Bagman, şeful Departamentului de jocuri şi sporturi magice.

Pentru Bagman izbucniră aplauze mult mai călduroase decât pentru Crouch, poate pentru că era faimos ca fost mare prinzător sau poate pentru că, pur şi simplu, părea mult mai simpatic. Răspunse prietenos, făcându-le semn cu mâna. Bartemius Crouch nici nu zâmbise şi nici nu le făcuse cu mâna, când îi fusese anunţat numele. Amintindu-şi-l în costumul său impecabil de la Cupa Mondială de Vâjthaţ, lui Harry i se păru că arăta ciudat în roba de vrăjitor. Mustaţa sa perfectă şi cărarea dreaptă erau foarte stranii, în comparaţie cu părul şi barba albă ale lui Dumbledore.

– Domnul Bagman şi domnul Crouch au lucrat neobosiţi pe parcursul ultimelor luni la organizarea Turnirului celor trei vrăjitori, continuă Dumbledore, şi se vor afla, alături de mine, de profesorul Karkaroff şi de Madame Maxime, în juriul care va aprecia eforturile campionilor.

O dată cu pronunţarea cuvântului „campioni", atenţia elevilor păru să se ascută la maximum.

Poate că Dumbledore observase cât erau de curioşi, căci zâmbi şi zise:

– Sipetul, vă rog, domnule Filch!

Filch, care stătuse nemişcat într-un colţ îndepărtat al sălii, se apropie acum de Dumbledore, ducând un sipet mare de lemn, incrustat cu pietre preţioase. Arăta extrem de ciudat. Un zumzet de nerăbdare răzbătu dinspre elevii care aşteptau curioşi. Dennis Creevey se urcase chiar pe scaun ca să îl vadă mai bine, dar, fiind atât de mic, capul lui abia dacă se zărea peste ale celorlalţi.

– Instrucţiunile pentru încercările pe care vor trebui să le înfrunte campionii în acest an au fost deja examinate de domnii Crouch şi Bagman, zise Dumbledore, în timp ce

Filch punea cu grijă sipetul pe masă, în fața sa, și au făcut pregătirile necesare pentru fiecare probă. Vor fi trei încercări, dispuse pe toată perioada anului școlar, și vor solicita campionii în mai multe feluri: puterile lor magice, curajul și puterea lor de deducție, precum și abilitatea de a face față pericolului, desigur.

După ultimele sale cuvinte, în Marea Sală se așternu o liniște atât de deplină, încât se părea că nimeni nu mai respira.

– După cum știți, în turnir se vor întrece trei campioni, continuă Dumbledore calm, unul de la fiecare școală participantă. Vor fi notați în funcție de felul în care vor trece fiecare probă a turnirului, iar campionul cu cel mai mare număr de puncte, la sfârșitul celor trei probe, va câștiga Cupa Turnirului celor trei vrăjitori. Campionii vor fi aleși de un selecționer imparțial... Pocalul de Foc!

Dumbledore își scoase bagheta și atinse de trei ori capacul sipetului. Acesta se deschise ușor, iar Dumbledore băgă mâna înăuntru și scoase un pocal mare, cioplit destul de stângaci din lemn. Ar fi fost absolut obișnuit, dacă din el nu ar fi ieșit flăcări albastre-alburii, care dansau la gura pocalului.

Dumbledore închise sipetul și puse cu grijă Pocalul pe el, de unde putea fi văzut foarte bine de toți cei din Marea Sală.

– Cine vrea să se înscrie la preselecția campionilor trebuie să scrie citeț numele și școala pe o bucățică de pergament și să o pună în Pocal, zise Dumbledore. Posibilii campioni au douăzeci și patru de ore pentru a se înscrie. Mâine seară, de Halloween, Pocalul va alege numele celor trei campioni, cei mai îndreptățiți să-și reprezinte școlile. Pocalul va fi pus în holul de la intrare în această seară, unde le va fi accesibil tuturor celor care vor să concureze.

– Pentru a ne asigura că nici un vrăjitor care nu are vârsta stabilită nu va ceda tentației, zise Dumbledore, voi trage o Linie de Vârstă în jurul Pocalului de Foc, o dată ce acesta va fi plasat în holul de la intrare. Nimeni sub șaptesprezece ani nu va putea trece această linie... În sfârșit, vreau să îi avertizez pe toți cei care vor să se

înscrie că acest turnir trebuie luat foarte în serios. O dată ce Pocalul de Foc alege un campion, acesta este obligat să ducă la bun sfârșit cele trei probe ale turnirului. Plasarea numelui vostru în Pocal este un contract magic. O dată ce deveniți campioni, nu vă mai puteți răzgândi. Așadar, vă rog să cântăriți foarte bine dacă sunteți pregătiți cu adevărat pentru a concura, înainte de a vă pune numele în Pocal. Acum, cred că a venit vremea odihnei... Noapte bună tuturor!

– O Linie de Vârstă! zise Fred Weasley, cu ochii scăpărători, în timp ce traversau cu toții Marea Sală spre ușile către holul de la intrare. Păi, vraja asta ar trebui să fie contracarată de Poțiunea de Îmbătrânit, nu? Și o dată ce numele ajunge în Pocal, o să râdeți, dar nu are cum să-și dea seama dacă ai sau nu șaptesprezece ani!

– Dar nu cred că cei sub șaptesprezece ani au vreo șansă, zise Hermione, pur și simplu nu am învățat încă totul, nu știm destul...

– Vorbește pentru tine, zise George scurt. Încerci să te înscrii și tu, nu, Harry?

Lui Harry îi veni în minte felul în care insistase Dumbledore că nimeni sub șaptesprezece ani nu avea voie să se înscrie, dar imediat imaginea sa câștigând Cupa Turnirului celor trei vrăjitori puse iar stăpânire pe mintea lui... Se întrebă cât de supărat ar fi Dumbledore dacă cineva mai mic de șaptesprezece ani ar reuși să găsească un mod de a trece de Linia de Vârstă...

– Unde e? zise Ron, care nu era deloc atent la discuție, însă se uita disperat prin mulțime după Krum. Dumbledore nu a zis unde dorm cei de la Durmstrang, nu?

Dar întrebarea sa primi imediat răspuns. Ajunși la masa Viperinilor, îl văzură pe Karkaroff întorcându-se spre elevii săi.

– Așadar, înapoi pe corabie! zise el. Viktor, cum te simți? Ai mâncat destul? Să mai cer niște vin fiert de la bucătărie?

Harry îl văzu pe Krum clătinând din cap în semn că nu mai vroia, în timp ce își punea blana pe el.

– Domnule profesor, eu aș vrea niște vin, zise unul dintre ceilalți băieți de la Durmstrang.

– Nu ție ți-am oferit, Poliakoff, se răsti Karkaroff, aerul său călduros și părintesc dispărând într-o clipă. Văd că iar te-ai stropit cu mâncare pe robă. Dezgustător, băiete...

Karkaroff se întoarse și își conduse elevii către ieșirea din Marea Sală, ajungând acolo exact în același timp cu Harry, Ron și Hermione. Harry se opri ca să-l lase pe el să treacă primul.

– Mulțumesc, zise Karkaroff absent, aruncându-i o privire în treacăt.

Și atunci Karkaroff îngheță. Se întoarse iar spre Harry și se uită la el de parcă nu-i venea să își creadă ochilor. În spatele directorului lor, se opriră și elevii de la Durmstrang. Ochii lui Karkaroff îl cercetară pe Harry din cap până în picioare și se fixară pe cicatrice. Elevii de la Durmstrang se uitau și ei curioși la Harry. Cu coada ochiului, Harry văzu pe fețele unora dintre ei că înțeleseseră despre ce era vorba. Băiatul care își pătase roba cu mâncare îi făcu semn fetei de lângă el și arătă cu degetul către fruntea lui Harry.

– Da, el e Harry Potter, zise o voce hârșâită din spatele lor.

Profesorul Karkaroff se întoarse. Ochi-Nebun Moody stătea acolo, sprijinindu-se greoi pe bastonul său, cu ochiul magic privindu-l fără să clipească pe directorul de la Durmstrang.

Sub ochii lui Harry, culoarea pieri de pe chipul lui Karkaroff și pe el apăru o expresie amestecată, de furie și teamă.

– Tu! zise el, uitându-se la Moody, de parcă nu era sigur că îl vedea cu adevărat.

– Eu, zise Moody sumbru. Și dacă nu mai ai altceva de spus lui Potter, Karkaroff, cred că ar trebui să te miști. Blochezi ușa!

Era foarte adevărat, jumătate din elevii din Marea Sală așteptau în urma lor, uitându-se peste capetele celor din față ca să vadă ce se întâmplase.

Fără să mai spună vreun cuvânt, profesorul Karkaroff plecă, însoțit de elevii săi. Moody privi în urma acestuia, cu ochiul magic fixat asupra lui, iar chipul său mutilat căpătase o expresie intensă de antipatie.

*

Având în vedere că a doua zi era sâmbătă, cei mai mulți elevi ar fi luat micul dejun mai târziu, dar Harry, Ron și Hermione nu fură singurii care se treziră mai devreme decât se trezeau de obicei în week-end. Când coborâră în holul de la intrare, văzură în jur de douăzeci de elevi plimbându-se pe acolo, unii dintre ei mâncând pâine prăjită. Toți examinau Pocalul de Foc. Fusese așezat în mijlocul holului, pe taburetul pe care stătea de obicei Jobenul Magic. O linie aurie, foarte subție, fusese trasată pe podea, formând un cerc cu o rază de douăzeci de metri.

– S-a înscris cineva până acum? o întrebă Ron entuziasmat pe o fată din anul III.

– Toți cei din Durmstrang, răspunse fata, dar încă nu am văzut pe nimeni de la Hogwarts...

– Cred că unii dintre ei s-au înscris azi-noapte, după ce ne-am dus cu toții la culcare, zise Harry. Eu așa aș fi făcut în locul lor... N-aș fi vrut să se uite toți la mine. Ce-aș fi făcut dacă Pocalul mi-ar fi scuipat numele?

Cineva râse în spatele lui Harry. Întorcându-se, îi văzu pe Fred, pe George și pe Lee Jordan, urcând scara de marmură în grabă. Toți trei păreau foarte fericiți.

– Am făcut-o, le zise Fred într-o șoaptă triumfătoare lui Harry, lui Ron și Hermionei. Tocmai am luat-o!

– Ce ați luat? zise Ron.

– Poțiunea de Îmbătrânit, creier de libelulă, zise Fred.

– O picătură fiecare, zise George, frecându-și palmele voios. Nu trebuie să fim decât cu câteva luni mai în vârstă.

– O să împărțim mia de galeoni între noi trei, dacă o să câștige unul dintre noi, zise Lee, zâmbind larg.

– Să știți că eu nu sunt sigură că o să meargă, îi aver-

tiză Hermione. Sunt sigură că Dumbledore s-a gândit deja și la asta.

Fred, George și Lee o ignorară.

– Gata? îi întrebă Fred pe ceilalți doi, tremurând de nerăbdare. Hai, mă duc eu primul...

Harry privi fascinat cum Fred scoate o bucată de pergament din buzunar, pe care erau scrise cuvintele „Fred Weasley – Hogwarts". Fred se duse chiar până la marginea liniei și rămase acolo, balansându-se pe vârfuri ca un înotător care vroia să plonjeze. Apoi, cu ochii tuturor din holul de la intrare ațintiți asupra lui, trase aer în piept și păși dincolo de linie.

Pentru o fracțiune de secundă, Harry crezu că reușise. George crezuse și el, cu siguranță, pentru că trase un chiot triumfător și păși dincolo de cerc, după Fred, însă în clipa următoare se auzi un zgomot puternic și gemenii fură azvârliți afară din cerc, de parcă ar fi fost catapultați de un tun invizibil. Căzură la douăzeci de metri dincolo de cerc, pe podeaua rece de piatră, un moment dureros, la care se adăugă imediat și o altă rușine. Se auzi un zgomot puternic și amândurora le crescură două bărbi lungi și albe, absolut identice!

– V-am avertizat, zise o voce groasă, amuzată.

Se întoarseră cu toții și îl văzură pe profesorul Dumbledore ieșind din Marea Sală. Îi cercetă pe Fred și pe George, cu ochi scânteietori.

– Vă sugerez să vă duceți amândoi la Madame Pomfrey. Le îngrijește deja pe domnișoarele Fawcett, de la Ochi-de-Șoim, și pe Summers, de la Astropufi, care și ele au hotărât să se îmbătrânească puțin. Dar trebuie să recunosc că bărbile lor nu sunt nici pe departe atât de reușite ca ale voastre!

Fred și George porniră către aripa spitalului, însoțiți de Lee, care acum se tăvălea pe jos de râs, iar Harry, Ron și Hermione, și ei râzând în hohote, se duseră la micul dejun.

Decorațiunile din Marea Sală se schimbaseră în dimineața aceea. Având în vedere că era Halloween, un nor

de lilieci vii zburau în apropiere de tavanul vrăjit, în timp ce sute de dovleci sculptați își împrăștiau lumina de peste tot.

Harry se îndreptă către Dean și Seamus, care discutau despre elevii de la Hogwarts care aveau șaptesprezece ani și puteau să se înscrie la turnir.

– Umblă zvonul că Warrington s-a trezit dis-de-dimineață și s-a înscris, îi spuse Dean lui Harry. Tipul ăla înalt de la Viperini, care arată ca un leneș.

Harry, care jucase vâjthaț împotriva lui Warrington, clătină din cap dezgustat.

– Nu se poate să avem un campion de la Viperini!

– Și toți Astropufii vorbesc despre Diggory, zise Seamus disprețuitor. Nu m-aș fi gândit că ar fi în stare să își pună în pericol fața aia „frumoasă", așa cum cred unii...

– Auziți! strigă Hermione deodată.

În holul de la intrare cineva era aclamat. Se întoarseră cu toții și o văzură pe Angelina Johnson care intra în Marea Sală, zâmbind puțin stânjenită. O negresă înaltă, care era înaintașă pentru echipa de vâjthaț a Cercetașilor. Angelina se apropie de la ei, se așeză și îi anunță:

– Ei bine, am făcut-o! Tocmai m-am înscris!

– Glumești! zise Ron, părând impresionat.

– Înseamnă că ai deja șaptesprezece ani? întrebă Harry.

– Sigur că da. Vezi vreo barbă? zise Ron.

– A fost ziua mea săptămâna trecută, zise Angelina.

– Ei bine, mă bucur că s-a înscris cineva de la Cercetași, zise Hermione. Sper să câștigi, Angelina!

– Mersi, Hermione, zise Angelina, zâmbindu-i.

– Da, mai bine tu decât *Băiețelu' Frumușel*, Diggory ăla, zise Seamus, determinându-i pe câțiva Astropufi care treceau pe lângă masa lor să se uite urât la el.

– Atunci, ce facem azi? îi întrebă Ron pe Harry și pe Hermione, când terminară de mâncat micul dejun și plecară din Marea Sală.

– Încă nu ne-am dus să-l vizităm pe Hagrid, zise Harry.

– OK, zise Ron, atâta timp cât nu ne cere să donăm

degete pentru Homarii lui...

O privire entuziasmată apăru subit pe fața Hermionei.

– Abia acum mi-am dat seama! Încă nu l-am întrebat pe Hagrid dacă vrea să facă parte din S.P.A.S.! zise ea veselă. Mă așteptați, da, până dau o fugă sus, să iau câteva insigne?

– Of, ce mă enervează! zise Ron exasperat, în timp ce Hermione urca în fugă scara de marmură.

– Hei, Ron, zise Harry deodată. Uite-o pe prietena ta...

Elevii de la Beauxbatons intrau pe ușile dinspre grădină, printre ei aflându-se și fata care îi plăcuse lui Ron. Cei strânși în jurul Pocalului de Foc se dădură înapoi ca să-i lase să treacă, privindu-i cu entuziasm.

Madame Maxime intră în hol imediat după elevii ei și îi alinie. Unul câte unul, elevii de la Beauxbatons trecură Linia de Vârstă și își puseră bucățile de pergament în flăcările albastre-alburii. Când ajungea în foc, fiecare nume se înroșea puțin și scotea scântei.

– Ce crezi că o să se întâmple cu cei care nu sunt aleși? îi șopti Ron lui Harry, în timp ce preferata lui de la Beauxbatons arunca pergamentul cu numele ei în Pocalul de Foc. Oare or să se întoarcă la școala lor sau or să rămână să urmărească turnirul?

– Nu știu, zise Harry. Stai puțin, adică... doamna Maxime rămâne ca parte din juriu, nu?

După ce se înscriseră toți elevii de la Beauxbatons, Madame Maxime îi conduse afară din hol, spre împrejurimile castelului.

– Și ei unde dorm? zise Ron, îndreptându-se spre ușa de la intrare, pentru a se uita după ei.

O zornăială stridentă din spatele lor anunță reapariția Hermionei cu cutia de insigne S.P.A.S.

– Ah, haideți odată, grăbiți-vă, zise Ron și sări treptele de piatră, cu ochii pe fata cea frumoasă, care acum se afla pe la mijlocul pajiștii, alături de Madame Maxime.

Când se apropiară de cabana lui Hagrid de la marginea Pădurii Interzise, misterul locului unde dormeau cei de la

Beauxbatons fu rezolvat. Trăsura gigantică, de un albastru deschis, în care veniseră era parcată la vreo două sute de metri de ușa de la intrare a lui Hagrid, iar elevii se urcau în ea. Caii înaripați, de mărimea elefanților, care trăseseră trăsura păsteau acum într-un padoc din apropiere.

Harry bătu la ușa lui Hagrid și se auziră imediat lătrăturile zgomotoase ale lui Colț, drept răspuns.

– Era și timpul! zise Hagrid, când dădu ușa la perete și văzu cine era. Am crezut că ați uitat unde locuiesc!

– Am fost foarte ocupați, Hag..., începu Hermione să spună, dar se opri brusc, privindu-l pe Hagrid, mută de uimire.

Hagrid purta cel mai bun costum al său (dar și cel mai urât!), unul maro, și o cravată ca o tablă de șah, galben cu portocaliu. Și asta nu era totul! Îngrozitor era că încercase să-și îmblânzească părul, folosind cantități enorme de rășină, iar părul îi era acum strâns la spate în două ghemotoace. Probabil că încercase să-și facă o coadă ca a lui Bill, dar descoperise că avea mult prea mult păr. Această nouă înfățișare nu i se potrivea deloc lui Hagrid. Pentru un moment, Hermione se uită înmărmurită la el și apoi, hotărându-se să nu facă nici o remarcă, zise:

– Hm, păi, unde sunt Homarii cu capete explozive?

– I-am dus în grădina cu dovleci, zise Hagrid vesel. Se fac enormi, adevărați giganți, cred că au deja vreo șase metri lungime! Problema e că au început să se omoare între ei...

– O, nu! Chiar așa? zise Hermione, aruncându-i o privire cruntă lui Ron, care, uitându-se la ciudata coafură a lui Hagrid, tocmai deschisese gura ca să spună ceva în legătură cu ea.

– Da, zise Hagrid trist. Da' e totu' în ordine, i-am pus în cutii separate. Încă mai am vreo douăzeci.

– Da, ce ghinion, făcu Ron.

Hagrid nu își dădu seama că de fapt era o remarcă sarcastică.

Coliba lui Hagrid era formată dintr-o singură cameră, iar într-un colț al ei se afla un pat gigantic, acoperit cu o pla-

pumă de puf enormă. În fața focului aprins, se aflau o masă și scaune de lemn la fel de mari. Mai multe bucăți de șuncă erau puse deasupra focului, la afumat, iar de tavan atârnau fel de fel de păsări vânate de Hagrid.

Se așezară la masă, în timp ce Hagrid începea să pregătească ceaiul, și în curând se cufundară în alte discuții aprinse despre Turnirul celor trei vrăjitori. Hagrid părea să fie la fel de entuziasmat ca ei.

– Stați să vedeți, zise el, zâmbind. Stați să vedeți... Or să fie niște chestii cum nici nu vă puteți imagina! Prima probă... Ah, dar n-am voie să vă spun...

– Hai, Hagrid! îl rugară Harry, Ron și Hermione, dar el clătină doar din cap, zâmbind misterios.

– Nu vreau să vă stric surpriza, zise Hagrid, însă vă asigur că o să fie spectaculos. Nu o să le fie ușor campionilor. Nu am crezut că o să trăiesc să mai văd un turnir!

Până la urmă rămaseră la masa de prânz la Hagrid, deși nu prea se omorâră cu mâncatul... Hagrid făcuse friptură de vită, așa cum zicea el, dar după ce Hermione descoperi o gheară mare în porția ei, atât ei, cât și băieților le pieri pofta de mâncare. Oricum, se distrară, încercând să-l convingă pe Hagrid să le spună care aveau să fie probele turnirului, făcând diverse speculații în legătură cu campionii care urmau să fie aleși și întrebându-se dacă Fred și George mai aveau încă bărbi.

O ploaie fină începu să cadă pe la mijlocul după-amiezei. Era foarte plăcut la gura focului, ascultând cum răpăiau picăturile la fereastră și privindu-l pe Hagrid cum își cârpea șosetele și se certa cu Hermione pe tema spiridușilor de casă, pentru că refuzase categoric să se alăture societății S.P.A.S., înființată de Hermione.

– Aș face ceva incorect, Hermione, zise el grav, băgând un fir gros de lână galbenă într-un ac enorm. Spiridușii de casă trebuie să aibă grijă de oameni, asta le place, doar știi, nu? I-ai face foarte nefericiți dacă nu i-ai mai lăsa să lucreze și i-ai *insulta* dacă i-ai plăti!

– Dar Harry l-a eliberat pe Dobby și el era încântat! exclamă Hermione. Și am auzit că acum cere să fie plătit pentru munca lui!

– Da, păi, fiindcă mai există... *ciudați* în fiecare specie... Nu că ar exista vreun spiriduș care nu ar vrea să fie liber, dar nu o să-i convingi niciodată pe majoritatea dintre ei... Nu, nu mă bag, Hermione!

Hermione era cu adevărat supărată și își pusese cutia cu insignele la loc, în buzunarul pelerinei.

Pe la cinci și jumătate începuse să se întunece și Ron, Harry și Hermione se gândiră că era timpul să se întoarcă la castel, la serbarea de Halloween și mai ales la desemnarea campionilor școlilor de magie.

– Vin și eu cu voi, zise Hagrid, oprindu-se din cârpit. Așteptați-mă puțin...

Hagrid se ridică, se duse la dulapul cu sertare și începu să caute ceva în unul dintre ele. Nu îi acordară mare atenție, până când le ajunse la nări un miros îngrozitor.

Înecându-se și tușind, Ron întrebă:

– Hagrid, ce e asta?

– Care? zise Hagrid, întorcându-se către ei cu o sticlă mare în mână. Aaa, vă place?

– E... aftershave? zise Hermione, abia articulând cuvintele.

– Păi... apă de colonie, mormăi Hagrid, roșind. Poate că e puțin cam mult, adăugă el repede. Stați așa, scap de ea îndată...

Ieși grăbit din cabană și îl văzură pe fereastră, spălându-se în butoiul cu apă de afară.

– Apă de colonie? zise Hermione uimită. Hagrid?

– Și care e chestia cu părul și costumul? întrebă Harry în șoaptă.

– Uitați-vă! zise Ron deodată, arătând spre fereastră.

Hagrid tocmai terminase cu spălatul și se îndreptase din mijloc. Dacă roșise înainte, asta era nimic pe lângă culoarea feței lui în acel moment. Ridicându-se cu mare grijă, ca să nu îi vadă Hagrid, Harry, Ron și Hermione se uitară pe fe-

reastră și văzură că Madame Maxime și elevii de la Beauxbatons tocmai coborâseră din trăsură, ducându-se și ei la petrecerea de Halloween. Nu auzeau ce spunea Hagrid, dar vorbea cu Madame Maxime cu aceeași expresie aeriană, pierdută, pe care Harry nu o mai văzuse pe chipul lui Hagrid decât o singură dată, atunci când îl privise pe Norbert, puiul de dragon.

– Se duce la castel cu ea! zise Hermione indignată. N-a zis să-l așteptăm, că merge cu noi?

Fără să arunce măcar o privire către colibă, Hagrid mergea alături de Madame Maxime, urcând pajiștea care ducea la castel, iar elevii de la Beauxbatons veneau în urma lor, alergând ca să țină pasul cu mersul lor.

– O place! zise Ron, nevenindu-i să creadă. Păi, dacă or să aibă copii, or să ajungă în cartea recordurilor! Pun pariu că un copil de-al lor ar cântări cam o tonă!

Ieșiră din casă și închiseră ușa în urma lor. Era surprinzător de întuneric afară. Strângându-și pelerinele în jurul corpului, porniră pe pajiștea în pantă.

– Oooh, uite-i! șopti Hermione.

Cei de la Durmstrang veneau spre castel dinspre lac. Viktor Krum mergea alături de Karkaroff, iar ceilalți elevi de la Durmstrang după ei. Ron îl privi emoționat pe Krum, dar acesta nu se uită în jurul lui deloc și intră în holul de la intrare, puțin înaintea celor trei prieteni.

Când intrară în Marea Sală, luminată ca ziua de lumânările de Halloween, aproape că nu mai aveai unde să arunci un ac. Sala gemea de lume. Pocalul de Foc fusese mutat, aflându-se acum pe masa profesorilor, în fața scaunului gol al lui Dumbledore. Fred și George, care scăpaseră de bărbi, păreau să facă față destul de bine nereușitei.

– Sper să fie aleasă Angelina campioana noastră, zise Fred, când Harry, Ron și Hermione se așezară.

– Și eu! zise Hermione pe dată. Ei bine, o să aflăm în curând!

Serbarea de Halloween părea să dureze mult mai mult

decât de obicei. Poate din cauză că era a doua serbare din ultimele două zile, Harry nu mai era interesat de mâncărurile extravagante, cum ar fi fost în mod normal. Ca toți ceilalți din Marea Sală, judecând după capetele lor ridicate și expresia nerăbdătoare de pe fiecare față, după foiala continuă și ridicatul de la masă ca să vadă dacă Dumbledore terminase de mâncat, Harry nu vroia decât să se golească odată farfuriile și să audă cine erau campionii aleși de Pocalul de Foc.

Într-un târziu, farfuriile de aur se întoarseră la starea lor imaculată de la început. Se auzi un murmur puternic în toată sala, care încetă brusc, imediat ce se ridică Dumbledore de la masă. De o parte și de alta a lui, profesorul Karkaroff și Madame Maxime păreau la fel de încordați și nerăbdători ca toți ceilalți. Ludo Bagman zâmbea și le făcea cu mâna mai multor elevi. Domnul Crouch, pe de altă parte, părea complet blazat, aproape plictisit.

– Ei bine, Pocalul este aproape gata să decidă, zise Dumbledore. Cred că mai are nevoie de încă un minut. Când li se strigă numele, îi rog pe campioni să vină la capătul sălii, să treacă pe lângă masa profesorilor și să intre în camera alăturată – arătă către o ușă din spatele mesei profesorilor – unde vor primi primele instrucțiuni.

Își scoase bagheta și o vântură larg înaintea sa. Imediat, toate lumânările, în afară de cele aflate în dovlecii scobiți, se stinseră, cufundându-i pe toți într-o stare de semiobscuritate. Acum Pocalul de Foc strălucea mai puternic decât orice altceva în Marea Sală, lumina scânteietoare a flăcărilor albastre-alburii fiind aproape dureroasă pentru ochi. Toată lumea se uita, așteptând cu răsuflarea tăiată... Câțiva elevi se tot uitau la ceasuri...

– Din clipă în clipă, șopti Lee Jordan, aflat la două locuri depărtare de Harry.

Flăcările din Pocalul de Foc se făcură roșii dintr-o dată și începură să zboare scântei din el. În momentul următor, o limbă de foc țâșni în sus și din ea căzu o bucățică arsă de pergament. Sala tresări.

Dumbledore prinse bucata de pergament și o ținu înaintea ochilor săi, cu mâinile întinse, ca să o poată citi la lumina flăcărilor care redeveniseră albastre-alburii.

– Campionul pentru Durmstrang, zise Dumbledore tare și clar, este Viktor Krum!

– Nici nu se putea altfel! strigă Ron, într-o furtună de aplauze și urale care vuiră în toată sala.

Harry îl văzu pe Viktor Krum ridicându-se de la masa Viperinilor și ducându-se către Dumbledore. O luă apoi la dreapta, trecu pe lângă masa profesorilor și dispăru în camera alăturată.

– Bravo, Viktor! tună Karkaroff atât de tare, încât îl auzi toată lumea, în ciuda aplauzelor furtunoase. Știam că poți!

Aplauzele și uralele încetară. Acum atenția tuturor era concentrată iar asupra Pocalului, care, după câteva secunde, se făcu iar roșu. O a doua bucată de pergament fu propulsată în aer de flăcări.

– Campioana pentru Beauxbatons, zise Dumbledore, este Fleur Delacour!

– Ea e, Ron! strigă Harry, când fata care semăna cu una dintre iele se ridică grațios, își aruncă spre spate pletele blonde-argintii și trecu printre mesele Astropufilor și ale Ochilor-de-Șoim.

– Ah, uite, ce dezamăgiți sunt toți, zise Hermione peste hărmălaie, făcând semn către masa celor de la Beauxbatons.

Dezamăgiți e puțin spus, își zise Harry. Două dintre fetele care nu fuseseră alese izbucniseră în plâns, cu capetele pe brațe.

Când dispăru și Fleur Delacour în camera alăturată, se lăsă iar tăcerea, dar de data asta încordarea ajunsese la maximum. Urma campionul pentru Hogwarts...

Și Pocalul de Foc se făcu roșu pentru a treia oară. Scânteile se întețiră din nou și limba de foc țâșni sus de tot în aer, iar din vârful ei Dumbledore luă a treia bucată de pergament.

– Campionul pentru Hogwarts, spuse el, este Cedric Diggory!

– Nu! zise Ron tare, dar nu îl auzi nimeni, în afară de Harry, dat fiind că hărmălaia de la masa învecinată era mult prea mare.

Fiecare Astropuf se ridicase de pe scaun, sărea și țopăia, pe când Cedric trecu de ei, zâmbind larg, și se îndreptă către camera din spatele mesei profesorilor. Într-adevăr, aplauzele pentru Cedric durară atât de mult, încât Dumbledore trebui să aștepte puțin pentru a se face auzit iar.

– Excelent! strigă el fericit, când ultima explozie de urale se stinse. Ei bine, acum avem trei campioni. Sunt convins că pot conta pe toți, inclusiv pe restul elevilor de la Beauxbatons și Durmstrang, să-i sprijine pe campioni cât de mult pot. Fiind alături de campionii voștri, veți contribui în mod real la...

Dar Dumbledore se opri subit și toți observară ce anume îl întrerupsese.

Pocalul de Foc se făcuse iar roșu și începură să zboare scântei din el. O flacără înaltă țâșni subit în aer și azvârli o altă bucată de pergament.

În mod automat, Dumbledore întinse mâna și luă pergamentul. Se uită înmărmurit la numele de pe pergament. Urmă o pauză lungă, în care Dumbledore privi uluit hârtiuța din mâinile sale și toată lumea din sală se uită la el. Pe urmă Dumbledore își drese glasul și citi cu voce tare:

– Harry Potter!

— CAPITOLUL XVII—

CEI PATRU CAMPIONI

Harry rămase înlemnit, conștient că toate capetele din Marea Sală erau întoarse spre el. Era înmărmurit. Amorțise. Rămăsese fără grai. Cu siguranță că visa... Sau nu auzise bine!

Nimeni nu aplaudă. Un zumzet ca de albine furioase începu să se ridice în sală. Unii elevi se ridicară ca să îl vadă mai bine pe Harry, în timp ce el rămase neclintit pe scaun.

La masa profesorilor, profesoara McGonagall se ridicase și trecuse pe lângă Ludo Bagman și profesorul Karkaroff pentru a-i șopti ceva profesorului Dumbledore, care își apropie urechea de ea, încruntându-se ușor.

Harry se întoarse către Ron și Hermione. În spatele lor, îi văzu pe toți cei de la lunga masă a Cercetașilor privindu-l cu gurile căscate.

– Nu m-am înscris eu, zise Harry pierdut. Doar știți că n-am făcut-o...

Amândoi îi răspunseră cu priviri lipsite de orice expresie.

La masa din capăt, profesorul Dumbledore se ridicase de pe scaun, dând din cap către profesoara McGonagall.

– Harry Potter! strigă el iar. Harry! Vino, te rog !

– Du-te, îi șopti Hermione, împingându-l ușor pe Harry.

Harry se ridică, călcă pe poalele robei lui și se împiedică. Se redresă și porni printre mesele Cercetașilor și ale Astropufilor. Drumul parcă nu se mai termina, masa din capăt părea să se depărteze, în loc să se apropie, și simțea sute și

sute de ochi ațintiți asupra lui, de parcă fiecare pereche de ochi ar fi fost niște reflectoare.

Zumzetul creștea în intensitate tot mai mult. I se păru că trecuse o oră până ajunse în fața lui Dumbledore, simțind acum privirile tuturor profesorilor ațintite asupra lui.

– Treci în camera alăturată, Harry, zise Dumbledore.

Nu zâmbea.

Harry trecu pe lângă masa profesorilor. Hagrid stătea chiar în capătul ei. Nu îi făcu semn cu ochiul sau cu mâna și nici nu îl salută ca de obicei. Părea complet uluit și, la fel ca toți ceilalți, se uită mirat la Harry când trecu pe lângă el. Harry intră pe ușă și se trezi într-o cameră mică, plină de tablouri cu vrăjitori și vrăjitoare. În șemineu ardea un foc vesel.

Chipurile din portrete se întoarseră să îl privească, de cum intră în încăpere. Văzu o vrăjitoare uscățivă, sărind din rama tabloului ei în cel alăturat, în care era un vrăjitor cu o mustață de morsă. Vrăjitoarea sfrijită începu să-i șoptească ceva la ureche.

Viktor Krum, Cedric Diggory și Fleur Delacour erau strânși în jurul focului. Păreau straniu de impresionanți, proiectați de flăcările jucăușe. Krum, gârbovit și gânditor, se sprijinea de șemineu, puțin mai departe de ceilalți doi. Cedric stătea cu mâinile la spate, uitându-se la foc. Fleur Delacour îl privi pe Harry și își dădu pe spate pletele lungi, de un blond argintiu.

– Ce este? întrebă ea. Vorrr să ne întoarrrcem în Marrrea Sală?

Credea că Harry venise să îi anunțe ceva. Harry nu știa cum să le explice ce se întâmplase. Pur și simplu rămase acolo, privindu-i pe cei trei campioni. Abia atunci își dădu seama cât de înalți erau toți trei.

Se auziră pași în spatele său și Ludo Bagman intră în cameră. Îl luă pe Harry de braț și îl conduse spre ceilalți trei.

– Extraordinar! zise el, strângându-l pe Harry de braț. Absolut extraordinar! Domnilor... Domnișoară, li se adresă

el celor trei, apropiindu-se de semineu. Dați-mi voie să vi-l prezint - deși pare incredibil - pe al patrulea campion participant la turnir!

Viktor Krum își îndreptă spatele. Fața lui posomorâtă se întunecă, în timp ce îl cerceta pe Harry din cap până în picioare. Cedric părea dezorientat. Se uită la Bagman, apoi la Harry și iar la Bagman, parcă îndoindu-se că înțelesese cum trebuia ce spusese Bagman. Fleur Delacour însă își flutură părul și spuse zâmbind:

- O, ce glumă bună, domnule Bagman!

- Glumă? repetă Bagman uimit. Nu, nu, deloc! Numele lui Harry tocmai a ieșit din Pocalul de Foc!

Sprâncenele groase ale lui Krum se încruntară ușor. Cedric rămăsese la fel de uimit, nevenindu-i a crede.

Fleur se încruntă și ea.

- Darrr este evident că s-a prrrodus o grrreșeală, zise ea cu dispreț, adresându-i-se lui Bagman. El nu poate concura. Este prrrea mic!

- Ei bine, este uimitor, e adevărat, zise Bagman, frecându-și bărbia și zâmbindu-i lui Harry. Dar, după cum știți, restricția de vârstă a fost impusă abia anul acesta, ca măsură de protecție. Și având în vedere că i-a ieșit numele din Pocal... Adică, nu cred că mai poate da înapoi în această fază... Așa scrie în regulament, este obligat să... Harry va trebui să se străduias...

Ușa din spatele lor se deschise iar și un grup mare intră în cameră: profesorul Dumbledore, urmat îndeaproape de domnul Crouch, profesorul Karkaroff, Madame Maxime, profesoara McGonagall și profesorul Plesneală. Harry auzi murmurul sutelor de elevi de partea cealaltă a peretelui, înainte ca profesoara McGonagall să închidă ușa.

- Madame Maxime! zise Fleur de îndată, ducându-se spre directoarea ei. Ei zic că și acest... *băiețel* va concurrra cu noi!

Undeva în subconștientul lui zbuciumat, Harry simți un fior de furie. *Băiețel?*

Madame Maxime stătea cât se poate de dreaptă, înălțimea

ei impresionantă ieșind în evidență și mai mult. Capul ei cu trăsături frumoase atingea candelabrul cu lumânări, iar pieptul ei gigantic se bomba și mai mult în rochia de satin negru.

– Ce înseamnă asta, Dumbly-dorrr? zise ea pe un ton imperios.

– Și mie mi-ar plăcea să știu, Dumbledore, interveni și profesorul Karkaroff, zâmbind tăios, cu ochii săi albaștri și reci ca gheața. *Doi* campioni pentru Hogwarts? Nu-mi amintesc să-mi fi spus cineva că școala gazdă are dreptul la doi campioni... Sau poate că nu am citit cu atenție regulamentul?

Râse scurt și răutăcios.

– *C'est impossible!* zise Madame Maxime, a cărei mână enormă, împodobită cu numeroasele opale superbe, stătea pe umărul lui Fleur. 'Ogwarrrts nu poate avea doi campioni, este foarte nedrrrept.

– Avea impresia că Linia de Vârstă ar fi trebuit să-i oprească pe concurenții mai tineri, Dumbledore, zise Karkaroff cu același zâmbet tăios, dar ochii îi erau mai reci ca niciodată. În caz contrar, am fi făcut și noi, negreșit, o selecție mai riguroasă de concurenți de la propriile noastre școli.

– Este numai vina lui Potter, Karkaroff, zise Plesneală încet, cu ochii negri scânteindu-i de răutate. Nu da vina pe Dumbledore pentru hotărârea lui Potter de a sfida toate regulile. Ne-a creat numai probleme de când a venit aici...

– Mulțumesc, Severus, zise Dumbledore dur, iar Plesneală tăcu, deși ochii încă îi sticleau cu răutate, în spatele perdelei de păr negru și slinos.

Profesorul Dumbledore se uita acum la Harry, care îl privi și el, încercând să descifreze expresia ochilor din spatele ochelarilor cu lentile în formă de semilună.

– Tu ți-ai pus numele în Pocalul de Foc, Harry? întrebă Dumbledore calm.

– Nu, răspunse Harry.

Era perfect conștient că toată lumea îl privea insistent. Din umbră, Plesneală scoase un „Hm" neîncrezător.

– Ai rugat un elev mai mare să ți-l pună în Pocalul de Foc

în locul tău? mai întrebă profesorul Dumbledore, ignorându-l pe Plesneală.

– Nu! strigă Harry.

– Ah, darrr desigurrr că minte! strigă Madame Maxime.

Plesneală aprobă din cap.

– Nu avea cum să treacă de Linia de Vârstă, zise profesoara McGonagall tăios. Sunt sigură că suntem cu toții de acord că...

– Dumbly-dorrr trrrebuie să fi grrreșit ceva când a pus Linia de Vârrrstă, zise Madame Maxime, ridicând din umeri.

– Este posibil, desigur, zise Dumbledore politicos.

– Dumbledore, știi foarte bine că nu ai făcut nici o greșeală! zise profesoara McGonagall supărată. Zău, ce prostie! Harry nu ar fi putut trece linia și, după cum știe și profesorul Dumbledore, nici nu a convins un alt elev să o facă în locul lui... Sunt sigură că și voi sunteți de acord!

Și îi aruncă o privire cruntă profesorului Plesneală.

– Domnule Crouch... Domnule Bagman, zise Karkaroff, cu aceeași voce mieroasă, sunteți... hm... juriul nostru *obiectiv*. Cu siguranță sunteți de părere că ceva este în neregulă aici, nu-i așa?

Bagman își șterse fața rotundă și copilăroasă cu batista și îl privi pe domnul Crouch, care stătea în afara cercului din fața șemineului, cu chipul ascuns în umbră. Era cât se poate de ciudat, semiobscuritatea făcându-l să pară mult mai bătrân. Semăna cu un craniu. Când vorbi însă, o făcu pe tonul său obișnuit:

– Trebuie să urmăm regulile, iar acestea spun că cei ai căror nume ies din Pocalul de Foc trebuie să participe la turnir! Dar Barty știe regulile cuvânt cu cuvânt, zise Bagman, zâmbind și întorcându-se spre Karkaroff și spre Madame Maxime, de parcă acum fusese rezolvată problema.

– Insist să se mai înscrie o dată și restul elevilor mei, zise Karkaroff.

Renunțase la tonul mieros și zâmbetul îi dispăruse cu

totul. Fața îi căpătase o expresie cât se poate de urâtă.

– Mai instalați o dată Pocalul de Foc și mai introducem nume în el, până când fiecare școală va avea doi campioni. Așa este corect, Dumbledore!

– Dar, Karkaroff, nu se poate așa ceva, zise Bagman. Pocalul de Foc tocmai s-a stins și nu se va mai aprinde decât cu ocazia următorului turnir...

– În care Durmstrang nu va mai concura, vă asigur eu! explodă Karkaroff. După toate întânirile, negocierile și compromisurile noastre, nu m-am așteptat să se întâmple așa ceva! Sunt aproape hotărât să plec chiar în acest moment!

– Amenințări deșarte, Karkaroff, se auzi o voce aspră de lângă ușă. Nu-ți poți lăsa campionul acum. *Trebuie* să concureze! Trebuie să concureze cu toții. Un contract magic, după cum a spus Dumbledore. Convenabil, nu?

Moody tocmai intrase în cameră. Șchiopătă către foc, fiecare pas fiindu-i însoțit de câte un bocănit puternic.

– *Convenabil?* repetă Karkaroff. Mă tem că nu te înțeleg, Moody.

Harry își dădu seama că încerca să fie batjocoritor, de parcă ce spunea Moody abia dacă merita să fie luat în serios, însă mâinile îl dădură de gol: își încleștase pumnii!

– Zău? Nu înțelegi? făcu Moody încet. Dar este foarte simplu, Karkaroff. Cineva a pus numele lui Potter în Pocal, știind că va trebui să concureze dacă va fi ales!

– Evident, cineva a vrrrut ca 'Ogwarrrts să aibă șanse duble! zise Madame Maxime.

– Sunt complet de acord, Madame Maxime, zise Karkaroff, făcând o plecăciune în fața ei. Îmi voi depune plângerile la Ministerul Magiei și la Confederația Internațională a Vrăjitorilor...

– Dacă cineva are motive să se plângă, acela este Potter, mormăi Moody, dar... ciudat lucru... pe el nu îl aud scoțând nici un cuvânt...

– De ce s-arrr plânge? izbucni Fleur Delacour, bătând cu piciorul în podea. Arrre șansa să concurrreze, nu? Cu toții

sperrrăm la asta de săptămâni întrregi! Onoarrrea de a ne rrreprrrezenta școlile! O mie de galeoni ca prrremiu... O ocazie pentrrru care mulți și-arrr da viața!

– Poate că cineva speră că Potter chiar își va da viața în această întrecere, zise Moody, aproape renunțând complet la mormăit.

Se lăsă tăcere o mormântală după aceste cuvinte.

Ludo Bagman, care părea într-adevăr foarte neliniștit, se clătină la dreapta și la stânga pe picioare și zise:

– Moody, bătrâne... Ce-ți poate trece prin minte...

– Știm cu toții că profesorul Moody consideră că a trecut dimineața fără rost, dacă nu a descoperit șase atentate la viața sa până la prânz, zise Karkaroff tare. Se pare că acum își învață și elevii să se teamă de atentate la viața lor! O calitate foarte ciudată pentru un profesor de „Apărare contra Magiei Negre"... Dar sunt convins, Dumbledore, că ai avut tu motivele tale...

– Deci, sunt aiureli de-ale mele, da? răcni Moody. Îmi *imaginez* tot felul de lucruri, da? Cel care a pus numele băiatului în Pocal a fost un vrăjitor sau o vrăjitoare dibace...

– Ah, avem și dovezi? întrebă Madame Maxime, ridicându-și mâinile enorme spre tavan.

– Este dibace fiindcă a reușit să inducă în eroare un obiect magic foarte puternic! zise Moody. Trebuie să fi avut nevoie de o Vrajă de Confundus extraordinar de puternică pentru a face Pocalul să greșească și să aleagă doi campioni pentru o școală! Presupun că Potter a fost înscris la o a patra școală, ca să fie singurul concurent...

– Se pare că te-ai gândit mult la asta, Moody, zise Karkaroff cu răceală, și este o teorie foarte ingenioasă, fără îndoială, deși, pe de altă parte, am auzit că ți-a intrat în cap că unul dintre cadourile de ziua ta conținea un ou de vasilisc, foarte bine camuflat, și l-ai făcut bucățele înainte de a-ți da seama că de fapt era un ceas obișnuit. Așa că, înțelege-ne și tu de ce nu te putem lua în serios...

– Există unii oameni care manipulează ocaziile nevinovate

în avantajul lor, răspunse Moody pe un ton din ce în ce mai amenințător. Este de datoria mea să mă gândesc cum ar acționa maeștrii Magiei Negre, Karkaroff... După cum îți amintești prea bine...

– Alastor! îl avertiză Dumbledore.

Pentru o clipă, Harry se întrebă cu cine vorbea, dar apoi realiză că „Ochi-Nebun" nu putea să fie prenumele adevărat al lui Moody. Moody tăcu, deși încă îl privea pe Karkaroff încântat. Chipul lui Karkaroff parcă luase foc.

– Cum s-a ajuns la această situație, nu se știe, zise Dumbledore, vorbind către toți cei din cameră, dar cred că nu avem de ales și trebuie să acceptăm... Și Cedric, și Harry au fost aleși să concureze în turnir. Deci, exact asta vor face!

– Ah, dar Dumbly-dorrr...

– Draga mea doamnă Maxime, dacă aveți o alternativă, aș fi încântat să o aud.

Dumbledore așteptă, dar Madame Maxime nu vorbi, ci doar îl privi supărată. Și nu era singura. Plesneală părea furios de-a binelea. Karkaroff era negru de supărare. Bagman însă părea de-a dreptul încântat.

– Atunci, să-i dăm drumul! zise el, frecându-și palmele și zâmbind către toți. Trebuie să le dăm campionilor noștri instrucțiunile, nu? Barty, vrei să faci onorurile?

Domnul Crouch păru să se trezească dintr-un vis profund.

– Da, zise el, instrucțiunile... Da... Prima probă...

Înaintă în lumina focului. Lui Harry i se păru că domnul Crouch suferea de ceva. Avea cearcăne negre sub ochi, iar pielea lui sfrijită era albă ca varul, nu ca atunci când îl văzuse la Cupa Mondială de Vâjthaț.

– Prima probă a fost concepută pentru a vă testa curajul, le spuse el lui Harry, Cedric, Fleur și Krum, așa că nu o să vă spun în ce constă. Curajul în fața necunoscutului este o calitate importantă pentru un vrăjitor... Foarte importantă...

– Prima probă va avea loc pe douăzeci și patru noiembrie, în fața celorlalți elevi și a juriului!

– Campionilor nu li se permite să ceară sau să accepte

nici un fel de ajutor din partea profesorilor lor pentru a duce la bun sfârșit probele din cadrul turnirului. Campionii vor da prima probă înarmați doar cu baghetele. Vor primi informații despre a doua probă când va lua sfârșit prima. Datorită exigențelor turnirului, foarte epuizante și care cer mult timp, campionii vor fi scutiți de examenele de la sfârșitul anului.

Domnul Crouch se întoarse pentru a se uita la Dumbledore.

– Cred că asta este tot, nu-i așa, Albus?

– Cred că da, zise Dumbledore, care îl privea oarecum îngrijorat pe domnul Crouch. Ești sigur că nu vrei să rămâi la Hogwarts în noaptea asta, Barty?

– Nu, Dumbledore, trebuie să mă întorc la Minister, zise domnul Crouch. Momentan este o perioadă foarte aglomerată și dificilă... L-am lăsat pe tânărul *Weatherby* în locul meu... este foarte plin de zel... Puțin cam prea mult, dacă stau să mă gândesc bine...

– Măcar vino și bea ceva cu noi! zise Dumbledore.

– Haide, Barty, eu rămân! zise Bagman vesel. Tot ce se întâmplă acum la Hogwarts, mă înțelegi, este mult mai palpitant ca la birou!

– Nu cred, Ludo, zise Crouch, afișând iar nerăbdarea sa obișnuită.

– Profesore Karkaroff, Madame Maxime, un păhărel înainte de culcare? întrebă Dumbledore.

Dar Madame Maxime își pusese deja brațul în jurul umerilor lui Fleur și o conducea încet afară din cameră. Harry le auzi pe amândouă vorbind foarte repede în franceză, când intrară în Marea Sală. Karkaroff îi făcu semn lui Krum și ieșiră și ei, însă în tăcere.

– Harry, Cedric, vă sugerez să vă duceți la culcare, zise Dumbledore, zâmbindu-le amândurora. Sunt sigur că Cercetașii și Astropufii vă așteaptă ca să vă sărbătorească și ar fi păcat să îi privați de acest motiv excelent de a face tam-tam și de distracție!

Harry se uită la Cedric, care aprobă din cap, și plecară

împreună.

Marea Sală era acum părăsită. Lumânările arseseră aproape până la capăt, dând zâmbetelor dovlecilor un aer sinistru, tremurător.

– Deci, zise Cedric, zâmbind ușor, concurăm unul împotriva celuilalt!

– Presupun că da, zise Harry.

Nu se putea concentra, nu știa ce să spună. Interiorul capului său parcă ar fi fost inundat de haos, ca și cum cineva îi răscolise creierul.

– Spune-mi... totuși, începu Cedric, când ajunseră în holul de la intrare, luminat acum de torțe în absența Pocalului de Foc, cum ai reușit să te înscrii?

– Nu m-am înscris, zise Harry, uitându-se în sus la el. Nu eu m-am înscris, crede-mă!

– Ah... bine, zise Cedric, dar Harry își dădu seama că nu îl credea. Atunci... pe curând!

În loc să urce scara de marmură, Cedric intră pe o ușă din dreapta. Harry rămase ascultându-l cum cobora treptele de piatră, după care începu să urce încet treptele de marmură.

Avea să-l creadă și altcineva, în afară de Ron și de Hermione, sau or să creadă cu toții că se înscrisese el însuși la turnir? Și totuși, cum putea să creadă cineva un asemenea lucru, când concura cu niște vrăjitori care aveau trei ani în plus față de el de educație în ale magiei, când avea de înfruntat niște probe care nu numai că păreau foarte periculoase, dar aveau să fie îndeplinite în fața a sute de oameni? Da, se gândise și el la asta... Visase la asta... sigur... însă nu se gândise niciodată cu adevărat să se înscrie...

Dar altcineva se gândise... altcineva dorise ca el să concureze în turnir și avusese grijă să nu rateze înscrierea. De ce? Ca să-i facă o favoare? Nu prea îi venea să creadă...

Ca să îl facă de râs? Ei bine, existau toate șansele să i se îndeplinească dorința acelui necunoscut...

Sau ca să îl omoare? Oare Moody era paranoic, ca de obicei? Dacă îi jucase cineva doar o festă nevinovată, punân-

du-i numele în pocal? Oare exista cineva care să vrea să îl vadă mort?

Harry răspunse instantaneu la întrebarea asta. Da, exista cineva care vroia să-l vadă mort încă de când avea un an... Cap-de-Mort, Lordul Întunericului. Dar cum ar fi putut să facă acesta ca numele lui Harry să ajungă în Pocalul de Foc? Doar se presupunea că era departe, într-o țară necunoscută, ascunzându-se, singur, fără prieteni, vulnerabil și lipsit de puteri...

Și totuși, în visul pe care îl avusese, chiar înainte să se trezească și să îl doară cicatricea, Cap-de-Mort nu era singur... Vorbea cu Șobo, plănuind moartea lui Harry...

Harry avu un șoc când se trezi că ajunsese deja în fața doamnei grase din tablou. Nu știa cum ajunsese acolo... Mai mult, fu surprins să vadă că nu era singură în tablou. Vrăjitoarea uscată care sărise în tabloul vecinului ei, când Harry se alăturase campionilor la parter, stătea acum lângă doamna grasă și îl privea cu un aer superior. Probabil că sărise din tablou în tablou pe toată casa scărilor, numai ca să ajungă înaintea lui. Și ea, și doamna grasă se uitau la el cu mare interes.

– Ca să vezi, zise doamna grasă, Violeta tocmai mi-a povestit totul. Deci, cine tocmai a fost ales drept campion al școlii?

– *Aiureli!* zise Harry monoton.

– Ba așa e! zise vrăjitoarea palidă și uscățivă, indignată la culme.

– Nu, nu, Vi, asta e parola, zise doamna grasă, liniștind-o, și îi dădu drumul lui Harry în camera de zi a Cercetașilor.

Zgomotul exploziv care răzbătu din cameră când se deschise portretul aproape că îl dezechilibră pe Harry. Se trezi apoi tras în camera de zi de vreo douăzeci și patru de mâini și se trezi în fața întregii Case a Cercetașilor, care strigau, aplaudau și fluierau înnebuniți.

– Ar fi trebuit să ne spui și nouă că te-ai înscris! zbieră Fred, care părea puțin supărat, dar și impresionat la culme.

– Extraordinar! Cum ai reușit să scapi de barbă? strigă și George.

– Nu am făcut nimic, zise Harry. Nu știu cum am...

Însă Angelina tăbărî imediat pe el.

– Ah, dacă nu a fost să fiu eu, măcar e cineva de la Cercetași...

– O să poți să-ți iei revanșa față de Diggory pentru ultimul meci de vâjthaț, Harry! zise Katie Bell, o altă înaintașă a Cercetașilor.

– Avem mâncare, Harry, vino și ia și tu!

– Nu mi-e foame, sunt sătul de la serbare...

Dar nimeni nu vru să audă că nu îi era foame. Nimeni nu vroia să creadă că nu se înscrisese în turnir. Nimeni nu observă că nici măcar nu avea chef să sărbătorească... Lee Jordan scoase la lumină un steag cu emblema Cercetașilor și insistă să îl lege în jurul lui Harry ca pe o pelerină. Harry nu putu să scape. Ori de câte ori încerca să se refugieze pe scara către dormitoarele băieților, mulțimea din jurul lui îl înconjura, forțându-l să mai bea o Berezero, punându-i în mâini cartofi prăjiți și alune... Toată lumea vroia să știe cum reușise, cum izbutise să treacă de Linia de Vârstă a lui Dumbledore și cum își pusese numele în Pocal...

– Nu am făcut nimic, repetă el, nu știu cum s-a întâmplat...

Dar, având în vedere cât de atenți erau cu toții, ar fi putut foarte bine nici să nu se obosească să răspundă.

– Sunt obosit! strigă el într-un târziu, după aproape o jumătate de oră. Nu, zău așa, George, mă duc să mă culc...

Cel mai mult vroia să-i găsească pe Ron și pe Hermione, adică niște oameni întregi la cap, dar nici unul dintre ei nu era în camera de zi. Insistând că trebuia să doarmă și aproape strivindu-i pe micuții frați Creevey când încercară să-l oprească la capătul scărilor, Harry reuși să scape de toți și urcă până la dormitorul său cât putu de repede.

Spre bucuria lui, îl găsi pe Ron întins în patul lui în dormitorul gol, de altfel, îmbrăcat complet. Ridică privirea când Harry trânti ușa după el.

– Unde ai fost? îl întrebă Harry.

– A, bună, răspunse Ron fără chef.

Zâmbea, dar nu ca de obicei. Harry își dădu seama dintr-o dată că încă mai purta steagul roșu al Cercetașilor pe care i-l legase Lee în jurul umerilor. Încercă să și-l dea jos, dar era legat foarte strâns. Ron rămase pe pat fără să se miște, privindu-l pe Harry cum se lupta să dea jos steagul.

– Ei bine, zise Ron, când Harry își scoase în sfârșit steagul și îl aruncă într-un colț. Felicitări...

– Cum adică, felicitări? zise Harry, uitându-se la Ron.

Zâmbetul lui Ron anunța ceva rău, fără nici o îndoială. Era mai mult o grimasă.

– Bravo, nu a mai trecut nimeni altcineva de Linia de Vârstă, zise Ron. Nici măcar Fred și George. Ce ai folosit, Pelerina Fermecată?

– Pelerina nu m-ar fi trecut peste linia aia, oricât de fermecată ar fi fost, zise Harry încet.

– A, da, zise Ron. M-am gândit că mi-ai fi spus dacă ai fi folosit Pelerina... Pentru că ne-ar fi acoperit pe amândoi, nu? Dar ai găsit o altă metodă, nu?

– Ascultă-mă, exclamă Harry, nu mi-am pus eu numele în Pocal. Trebuie să o fi făcut altcineva!

Ron ridică sprâncenele.

– Și de ce ar fi făcut asta?

– Nu știu, zise Harry.

I se păru prea melodramatic să spună „ca să mă omoare".

Sprâncenele lui Ron se ridicară atât de tare, încât erau în pericol de a se pierde prin păr.

– E în ordine, dar cred că mie poți să-mi spui adevărul, zise el. Dacă nu vrei să știe alții, OK, dar nu știu de ce te obosești să mă minți, doar nu ți-a făcut nimeni nimic, nu? Prietena doamnei grase din tablou, Violeta aia, ne-a povestit deja totul. Dumbledore te lasă să concurezi. O mie de galeoni premiul, nu? Și nici nu trebuie să dai examenele de la sfârșitul de an!

– Nu mi-am pus eu numele în Pocalul ăla! zise Harry,

începând să se enerveze.

– Da, OK, zise Ron pe același ton sceptic, la fel ca al lui Cedric. Dar ai zis azi-dimineață că te-ai fi înscris noaptea și nu te-ar fi văzut nimeni... Nu sunt prost, să știi.

– Dar te prefaci foarte bine! se răsti Harry la el.

– Zău? făcu Ron și acum nu mai zâmbea deloc, nici forțat, nici condescendent. Probabil că vrei să te culci, Harry, presupun că mâine trebuie să fii la vreo ședință foto sau la ceva de genul ăsta...

Își trase draperiile de la patul său, lăsându-l pe Harry să stea acolo, lângă ușă, cu ochii la draperiile de catifea roșu-închis, care se ascundeau pe unul dintre puținii oameni de care fusese sigur că îl va crede.

— Capitolul XVIII —

EVALUAREA BAGHETELOR

Când se trezi duminică dimineața, lui Harry îi trebuiră câteva minute bune ca să își amintească de ce era atât de nefericit și îngrijorat. Apoi amintirea nopții trecute se pogorî asupra lui. Se ridică în capul oaselor și trase draperiile de la pat, intenționând să îl abordeze pe Ron și să îl oblige să îl creadă, dar descoperi că patul lui Ron era gol. Era clar că se dusese să ia micul dejun fără să îl mai aștepte și pe el.

Harry se îmbrăcă și coborî scara în spirală către camera de zi. Cum apăru, cei care terminaseră de luat micul dejun începură iar să-l aplaude frenetic. Ideea de a se duce în Marea Sală și de a da cu ochii de restul Cercetașilor nu îi surâdea deloc, știind că toți îl tratau ca pe un fel de erou, însă avea de ales între a merge acolo sau a rămâne pe loc, riscând să fie încolțit de frații Creevey, care îi făceau semne disperate că doreau să vină lângă ei. Se duse resemnat către portret, spuse parola, ieși prin el și se trezi față în față cu Hermione.

– Bună, zise ea, dându-i niște felii de pâine prăjită, pe care i le adusese într-un șervețel. Ți-am adus să mănânci ceva... Vrei să ne plimbăm?

– O idee foarte bună, zise Harry, fiindu-i recunoscător.

Coborâră, traversară holul de la intrare în grabă, fără să se uite spre Marea Sală, și în curând se treziră traversând pajiștea către lac, unde era ancorată corabia celor de la Durmstrang, care se reflecta ca o pată neagră pe apa liniștită.

Era o dimineață răcoroasă și cei doi continuară să meargă, rontăindu-și feliile de pâine prăjită, în timp ce Harry îi povesti Hermionei exact ce se întâmplase după ce se ridicase de la masa Cercetașilor noaptea trecută. Spre bucuria lui, Hermione îi acceptă povestea fără să se îndoiască de fel.

– Păi, firește că știam că nu te-ai înscris tu singur, zise ea, după ce el terminase de povestit despre scena de lângă Marea Sală. Să fi văzut expresia de pe fața ta când ți-a citit Dumbledore numele! Dar întrebarea rămâne: cine ți-a pus numele în Pocal? Pentru că Moody are dreptate, Harry... Nu cred că ar fi putut să o facă un elev... Nu ar fi reușit niciodată să păcălească Pocalul sau să treacă peste linia lui Dumble...

– L-ai văzut pe Ron? o întrerupse Harry.

Hermione ezită.

– Păi... da... Era la micul dejun, zise ea.

– Încă mai crede că eu m-am înscris?

– Păi... nu, nu cred... nu chiar, zise Hermione nesigură.

– Cum adică, nu chiar?

– O, Harry, nu e evident? zise Hermione disperată. E gelos!

– Gelos? zise Harry, nevenindu-i să creadă. Gelos pe ce? I-ar plăcea să se facă de râs în fața întregii școli, cum o să mă fac eu?

– Păi, vezi tu, îi explică Hermione răbdătoare, tu ești cel care primește mereu toată atenția. Știu că nu e vina ta, adăugă ea repede, văzând că Harry vroia să deschidă gura supărat, știu că nu ești tu cel care o cere... dar... Ei bine, doar știi că Ron are atâția frați cu care trebuie să concureze acasă, iar tu, cel mai bun prieten al lui, ești și tu celebru... El e întotdeauna dat la o parte când apari tu și acceptă, fără să se plângă, dar cred că asta a fost picătura care a umplut paharul...

– Minunat, zise Harry amărât. Splendid! Transmite-i din partea mea că aș fi încântat să facem schimb de locuri, oricând ar vrea. Spune-i că îi cedez cu plăcere toate privirile alea curioase care îmi examinează fruntea cu insistență, ori-

unde mă duc...

– Nu îi spun nimic, zise Hermione scurt. Spune-i tu însuți, este singurul mod ca să lămuriți toată povestea asta.

– Nu o să alerg după el, încercând să-l fac să se maturizeze! zise Harry atât de tare, încât câteva bufnițe din copacii din jur zburară alarmate. Poate că n-o să mai creadă că mă distrez când o să-mi rup gâtul sau când o să...

– Nu e amuzant, zise Hermione încet. Nu e deloc amuzant.

Părea extrem de neliniștită.

– Știi, Harry, continuă Hermione, m-am gândit... Știi ce ar trebui să faci primul lucru, cum te întorci la castel?

– Da, să-i dau lui Ron un șut în...

– Să-i scrii lui Sirius. Trebuie să îi spui ce s-a întâmplat. Te-a rugat să îl ții la curent cu tot ce se întâmplă la Hogwarts... Este ca și când se aștepta să se întâmple așa ceva. Ți-am adus o bucată de pergament și o pană...

– Fii serioasă, zise Harry, uitându-se în jur pentru a se asigura că nu îi asculta cineva, dar nu era nimeni în jur. S-a întors în țară doar pentru că m-a durut cicatricea. Probabil că, dacă i-aș spune că m-a înscris cineva în Turnirul celor trei vrăjitori, ar veni valvârtej la castel...

– Ar vrea să-i spui, totuși, zise Hermione hotărâtă. Oricum o să afle...

– Cum?

– Harry, asta nu o să poată să rămână un secret, zise Hermione, foarte serioasă. Turnirul ăsta e celebru, m-aș mira să nu scrie în *Profetul zilei* ceva despre tine, cum că vei concura... Ești deja în toate cărțile despre Știi-Tu-Cine, doar știi... Și Sirius ar prefera să audă de la tine, sunt sigură.

– Bine, bine, îi scriu, zise Harry, aruncându-și ultima felie de pâine prăjită în lac.

Amândoi se opriră pentru câteva clipe și o priviră plutind, înainte de a ieși la suprafață un tentacul enorm, care trase pâinea sub apă. Se întoarseră la castel.

– Ce bufniță să folosesc? o întrebă Harry, în timp ce

urcau scările. Mi-a spus să nu o mai iau pe Hedwig.

– Întreabă-l pe Ron dacă poți să-l folosești pe...

– Nu îi cer nimic lui Ron! zise Harry scurt.

– Bine, atunci împrumută una dintre bufnițele școlii, le poate folosi oricine, zise Hermione.

Se duseră în Camera Bufnițelor. Hermione îi dădu o bucată de pergament, o pană și o sticluță de cerneală și apoi se plimbă în jurul puzderiei de stinghii, pe care stăteau bufnițe de tot felul, cât timp Harry se așeză lângă perete și scrise scrisoarea.

Dragă Sirius,

Mi-ai spus să te țin la curent cu ce se mai întâmplă la Hogwarts, așa că... Nu știu dacă ai auzit, dar anul acesta are loc Turnirul vrăjitorilor și sâmbătă seara am fost ales drept... al patrulea campion. Nu știu cine mi-a pus numele în Pocalul de Foc, pentru că nu am fost eu, te asigur. Celălalt campion pentru Hogwarts este Cedric Diggory, de la Astropufi.

Aici făcu o pauză, gândindu-se. Ar fi vrut să îi scrie ceva și despre neliniștea pe care o resimțise noaptea trecută, dar nu reuși să transpună în cuvinte acest lucru, așa că își înmuie pur și simplu pana în călimară și termină scrisoarea:

Sper că tu și Buckbeak sunteți bine...

Harry

– Am terminat, strigă el, ridicându-se și scuturându-și roba de paie.

Hedwig zbură repede pe umărul lui și își întinse piciorușul.

– Nu te pot folosi pe tine, îi spuse Harry, uitându-se după bufnițele școlii. Trebuie s-o iau pe una dintre ele...

Hedwig pufni țâfnos și își luă zborul atât de brusc, încât

ghearele îl zgâriară pe umăr. Rămase cu spatele către Harry, tot timpul în care el legă scrisoarea de piciorul unei bufnițe mari de hambar. După ce zbură bufnița, Harry o mângâie pe Hedwig, însă ea cloncăni ofensată și zbură mai sus, către o stinghie la care Harry nu putea ajunge.

– Întâi, Ron, acum tu, oftă Harry supărat. *Nu e vina mea!*

*

Dacă Harry își închipuise că totul va fi mai bine o dată ce toată lumea se va fi obișnuit cu ideea că și el va reprezenta școala în turnir, ziua următoare îi demonstră cât de mult se înșelase. Odată întors la ore, nu mai putu evita restul școlii, care, exact ca și Cercetașii, credea că Harry se înscrisese el însuși în turnir. Însă, spre deosebire de Cercetași, restul elevilor nu păreau deloc entuziasmați.

Astropufii, care de obicei se înțelegeau foarte bine cu Cercetașii, deveniseră extrem de distanți. Iar ora de „Ierbologie" fu o dovadă clară în acest sens. Era evident că Astropufii aveau impresia că Harry îi furase gloria campionului lor, un sentiment amplificat poate și din cauza faptului că rareori Astropufii avuseseră parte de glorie, iar Diggory era unul dintre puținii care le-o aduseseră, când îi bătuse la vâjthat pe Cercetași. Ernie Macmillan și Justin Finch-Fletchley, cu care Harry se înțelegea foarte bine în mod normal, nu îi adresară nici un cuvânt, deși replantau Bulbii Săritori în același răsad. Chiar râseră cam răutăcios când unul dintre Bulbii Săritori scăpase din mâinile lui Harry și îl lovise direct în față. Nici Ron nu vorbea cu Harry. Hermione stătea între ei, făcând tentative forțate și disperate să înnoade o conversație între ei. Însă, deși îi făcuse să se adreseze unul altuia, evitaseră orice contact vizual. Lui Harry i se păru că și profesoara Lăstar era distantă față de el... Normal, la urma urmelor, doar era șefa Casei Astropufilor.

În mod obișnuit, Harry abia ar fi așteptat să îl vadă pe Hagrid, însă „Îngrijirea Creaturilor Magice" însemna că

urma să se întâlnească și cu Viperinii, pentru prima dată când aveau să fie față în față, de când devenise campion.

Așa cum se așteptase, Reacredință stătea în fața colibei lui Hagrid cu rânjetul său caracteristic, întins pe toată fața.

– Ah, uitați-vă, băieți, el este campionul, le zise el lui Crabbe și lui Goyle, imediat ce ajunse în apropierea lui Harry. V-ați luat carnețelele cu autografe? Cel mai bine ar fi să îi cereți semnătura acum, pentru că nu cred că o să mai aveți prilejul... Jumătate dintre campionii turnirurilor au murit... Cât credeți că o să reziste Potter? Zece minute la prima probă, probabil...

Crabbe și Goyle râseră lingușitor, însă Reacredință trebui să se oprească, pentru că Hagrid apăru din spatele colibei, cărând mai multe lăzi suprapuse, fiecare dintre ele conținând un Homar cu cap exploziv, foarte mare. Spre groaza clasei, Hagrid le explică că motivul pentru care Homarii se omorau între ei era energia acumulată, iar soluția ar fi ca fiecare elev să îi pună o lesă câte unui Homar și să îl scoată la o mică plimbare. Singurul lucru bun la acest plan era că îi abătuse atenția lui Reacredință.

– Să scoatem chestiile astea la plimbare? repetă el dezgustat, uitându-se într-una dintre lăzi. Și unde anume ar trebui să fixăm lesa? În jurul spinului, a capătului exploziv sau a ventuzei?

– În jurul mijlocului, zise Hagrid, făcându-le o demonstrație. Hm... poate că ar fi mai bine să puneți mănușile din piele de dragon, așa, ca o precauție în plus. Harry, vino și ajută-mă cu ăsta mare...

În realitate însă, Hagrid dorea să stea de vorbă cu Harry departe de auzul restului clasei.

Așteptă până când ceilalți plecară cu Homarii lor și atunci se întoarse către Harry și spuse cu un ton foarte serios.

– Deci, Harry, o să concurezi... În turnir... Campionul școlii...

– Unul dintre campioni, îl corectă Harry.

Ochii negri ai lui Hagrid păreau foarte neliniștiți pe sub

sprâncenele stufoase.

– Nu știi cine te-a înscris, nu-i așa, Harry?

– Atunci, mă crezi că nu am fost eu? întrebă Harry, mascându-și cu dificultate bucuria enormă pe care o simți la auzul cuvintelor lui Hagrid.

– Sigur că da, mormăi Hagrid. Dacă zici că nu ai fost tu, eu cred... Te crede și Dumbledore, te cred și alții.

– Chiar aș vrea să știu cine a fost, zise Harry cu amărăciune.

Amândoi se uitară spre pajiște. Elevii erau împrăștiați în toate părțile și aveau cu toții mari probleme. Homarii ajunseseră la peste șase metri lungime și erau extrem de puternici. Nu mai erau fără carapace și incolori, ci le crescuse un fel de platoșă groasă, gri și lucioasă. Arătau ca o combinație între niște scorpioni gigantici și niște crabi alungiți, însă tot nu aveau capete sau ochii vizibili. Deveniseră extraordinar de puternici și foarte greu de controlat.

– Par să se distreze, nu? zise Hagrid vesel.

Harry presupuse că se referea la Homari, pentru că era evident că nu la colegii lui. Din când în când, un „Bum" puternic anunța o nouă explozie a unui capăt de Homar, făcându-l să țâșnească la câțiva metri în față și mai mulți dintre cei care îi duceau în lesă erau târâți pe burtă, chinuindu-se cu disperare să se ridice.

– Ah, nu știu, Harry, oftă Hagrid deodată, uitându-se la el îngrijorat. Campionul școlii... Se pare că numai ție ți se întâmplă toate alea, nu-i așa?

Harry nu răspunse. Da, într-adevăr, se părea că lui i se întâmplau toate... Cel puțin așa îi spusese și Hermione când se plimbaseră pe malul lacului și, după părerea ei acesta era motivul pentru care Ron nu mai vorbea cu el...

*

Următoarele câteva zile se dovediră dintre cele mai groaznice petrecute de Harry la Hogwarts. Nu se mai simțise așa decât în anul II, când aproape toată școala îl suspecta că îi atacase pe unii dintre colegi. Dar atunci Ron fusese de partea lui.

Se gândea că ar fi putut să suporte comportamentul tuturor celorlalți, dacă l-ar fi avut pe Ron de partea lui, însă nu avea de gând să facă nimic ca să îl convingă, dacă Ron nu vroia. Acum era singur, fiind antipatizat din toate părțile.

Îi înțelegea pe Astropufi, chiar dacă nu era de acord: ei își sprijineau propriul campion. Din partea Viperinilor nu se aștepta decât la insulte răutăcioase. Era foarte nepopular printre ei și așa fusese mereu, având în vedere că îi ajutase pe Cercetași să îi bată atât de des la vâjthaț. Dar sperase că cei de la Ochi-de-Șoim ar fi putut să-l sprijine, așa cum făceau cu Cedric. Se înșelase însă. Majoritatea celor de la Ochi-de-Șoim păreau să creadă că își dorea cu disperare să iasă și mai mult în evidență, păcălind Pocalul să-i accepte numele.

Și apoi, mai era și faptul că Cedric părea mult mai campion decât el. Extraordinar de chipeș, cu nasul drept, păr negru și ochi albaștri-gri. Era greu de spus cine era mai admirat, Cedric sau Viktor Krum. Harry le văzu exact pe fetele din anul VI care își doriseră atât de mult autograful lui Krum, implorându-l acum pe Cedric să le dea un autograf pe ghiozdane.

Între timp, nu primise nici un răspuns de la Sirius. Hedwig refuza să se mai apropie de el, profesoara Trelawney îi prezicea moartea, mult mai convinsă decât de obicei, și avu probleme serioase cu Farmecele de Chemare, la ora profesorului Flitwick, încât primi teme în plus... Singurul din clasă, în afară de Neville, desigur...

– Nu e chiar atât de greu, Harry, încercă Hermione să-l consoleze, când părăsiră clasa lui Flitwick – ea făcuse obiectele să zboare prin cameră toată ora, atrăgându-le către ea, de parcă ar fi fost un magnet ciudat pentru bureții de șters tabla, coșurile de gunoi și Lunascopuri. Probabil că nu te-ai concentrat cum trebuie...

– Din ce cauză, oare? întrebă Harry sumbru, în timp ce Cedric Diggory trecea pe lângă ei, înconjurat de un grup mare de fete care suspinau de mama-focului.

Fetele se uitară la Harry, de parcă ar fi fost un Homar cu

capete explozive, deosebit de mare.

– Cu toate astea... Eh, s-o lăsăm baltă, nu? Ne așteaptă două ore de „Poțiuni" în după-amiaza asta...

Cele două ore de „Poțiuni" fură o experiență îngrozitoare, dar în ultimul timp totul fusese un șir nesfârșit de torturi. Să fii închis într-o clasă timp de o oră și jumătate cu Plesneală și Viperinii, toți părând hotărâți să îl pedepsească pe Harry cât mai sever cu putință pentru că îndrăznise să devină unul dintre campionii școlii era cel mai neplăcut lucru pe care și-l putea imagina Harry. Reușise să treacă peste o vineri, cu Hermione alături de el, care îi șoptea neîncetat: „Ignoră-i! Ignoră-i, Harry!" Era convins că și în vinerea aceea va fi la fel ca de obicei.

Când, după prânz, el și Hermione ajunseră în fața clasei lui Plesneală, îi găsiră pe Viperini așteptând afară, fiecare dintre ei purtând o insignă mare în piept. Pentru o clipă, Harry crezu că erau insigne S.P.A.S., dar apoi văzu că aveau același mesaj, scris cu litere roșii, care străluceau în coridorul slab luminat:

Țineți cu CEDRIC DIGGORY,
ADEVĂRATUL campion de la Hogwarts!

– Îți plac, Potter? zise Reacredință cu glas tare, când se apropie Harry. Și mai fac ceva... Uite!

Își apăsă insigna și mesajul de pe ea dispăru, pentru a fi înlocuit de un altul, care era verde și luminos:

HUO, RUȘINE, POTTER!

Viperinii râseră în hohote și își apăsară insignele cu toții, până când mesajul HUO, RUȘINE, POTTER! ajunse să strălucească peste tot în jurul lui Harry. Simți cum i se urcă sângele la cap.

– Vai, *foarte* amuzant, n-am ce zice, îi spuse Hermione sarcastic lui Pansy Parkinson și șlehtei de fete de la Viperini,

care râdeau mai tare ca toți ceilalți, foarte inteligent!

Ron stătea rezemat de perete, alături de Dean și Seamus. Nu râdea, dar nici nu îi lua apărarea lui Harry.

– Vrei una, Granger? zise Reacredință, întinzându-i o insignă Hermionei. Am o grămadă. Dar vezi să nu-mi atingi mâna. Tocmai m-am spălat, știi, și nu vreau să mă murdărească un Sânge-mâl...

O parte din mânia pe care o adunase Harry de zile întregi parcă sparse un baraj în pieptul lui. Își luă bagheta, fără să-și dea seama ce face. Cei din jurul lui se dădură la o parte, lipindu-se de pereți.

– Harry! îl avertiză Hermione.

– Hai, Potter, zise Reacredință încet, scoțând și el bagheta. Moody nu mai e aici ca să te apere... Fă-o, dacă ai curaj!

Pentru o fracțiune de secundă se uitară unul în ochii celuilalt și pe urmă, exact în același timp, acționară amândoi.

– *Furunculus!* strigă Harry.

– *Densaugeo!* țipă Reacredință.

Din baghetele lor țâșniră scântei care se întâlniră în aer și ricoșară. Cele de la bagheta lui Harry îl lovi în față pe Goyle, iar ale lui Reacredință o nimeriră pe Hermione. Goyle răcni și își duse mâinile la nasul din care țâșneau niște coșuri enorme și oribile. Hermione, țipând speriată, avea mâinile la gură.

– Hermione! strigă Ron și se duse să vadă ce pățise.

Harry se întoarse și îl văzu pe Ron dând la o parte mâna Hermionei. Nu era o priveliște frumoasă. Dinții ei din față – deja mai mari decât trebuia – creșteau acum într-un ritm alarmant. Semăna din ce în ce mai bine cu un castor, cu cât i se lungeau dinții mai tare. Trecuseră deja de buza ei de jos, către bărbie... Îngrozită, Hermione îi atinse și scoase un țipăt sfâșietor.

– Ce e cu hărmălaia asta? zise o voce înceată, amenințătoare.

Venise Plesneală.

Viperinii se îngrămădiră să îi explice. Plesneală îndreptă

un deget lung și galben către Reacredință și spuse:

- Explică-mi tu!

- Potter m-a atacat, domnule...

- Ne-am atacat unul pe altul în același timp! strigă Harry.

- Și l-a nimerit pe Goyle... Vedeți și dumneavoastră...

Plesneală îl examină pe Goyle, a cărui față semăna acum cu imaginile care ar fi putut ilustra o carte cu ciuperci otrăvitoare.

- La spital, Goyle, zise Plesneală calm.

- Iar Reacredință a lovit-o pe Hermione! zise Ron. Uitați!

Și o forță pe Hermione să-i arate dinții lui Plesneală. Se străduia din răsputeri să-i ascundă cu mâinile, deși era greu pentru că îi trecuseră și de baza gâtului. Pansy Parkinson și celelalte fete Viperine chicoteau și mai tare, arătând cu degetul către Hermione, pe la spatele lui Plesneală.

Plesneală se uită rece la Hermione și apoi spuse:

- Eu nu văd nici o diferență!

Hermione gemu, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se întoarse pe călcâie și fugi cât putu de repede până la capătul coridorului, dispărând după colț.

Din fericire, și Harry, și Ron începură să strige amândoi la Plesneală în același timp. Din fericire, fiindcă vocile lor răsunară atât de tare în coridorul de piatră, încât, în hărmălaia aceea confuză, lui Plesneală îi fu imposibil să audă exact ce ziceau cei doi despre el. Înțelese însă prea bine... esența.

- Să vedem, zise el pe un ton mieros. Iau cincizeci de puncte de la Cercetași și le dau ore suplimentare lui Potter și lui Weasley. Acum intrați, dacă nu vreți ore în plus o săptămână întreagă!

Harry clocotea de mânie. Nedreptatea strigătoare la cer îl făcea să vrea să-l blesteme pe Plesneală și să-l transforme în o mie de bucăți slinoase. Trecu pe lângă Plesneală și se așeză împreună cu Ron în spatele clasei, aruncându-și ghiozdanul pe masă. Și Ron tremura de furie... Pentru o clipă, totul părea să fi revenit la normal între ei, dar imediat Ron se mută și se așeză alături de Dean și Seamus, lăsându-l pe Harry singur la

masă. De partea cealaltă a clasei, Reacreditță se întoarse cu spatele la Plesneală, își apăsă insigna rânjind, și mesajul HUO, RUȘINE, POTTER! apăru în toată clasa.

Harry stătea și se uita la Plesneală, imaginându-și cum i se întâmplau acestuia tot felul de lucruri... Ah, dacă ar fi știut cum să arunce blestemul Cruciatus... L-ar fi trântit pe Plesneală pe spate, ca pe păianjenul acela care se zbătea neputincios...

– Antidoturile! zise Plesneală, privindu-i pe toți, iar ochii săi negri și reci îi scânteiară cu răutate. Trebuia să vă fi pregătit cu toții rețetele până acum! Vreau să le preparați cu grijă și apoi vom alege pe cineva pe care să testăm unul dintre ele...

Ochii lui Plesneală se întâlniră cu ai lui Harry și băiatul știu imediat ce îl așteptă. Plesneală vroia să îl otrăvească. Harry își imagină cum lua ceaunul, ajungând în fața clasei din câteva sărituri și vărsându-l în capul slinos al lui Plesneală...

Ciocănitul de la ușa clasei îi schimbă însă gândurile.

Era Colin Creevey, care intră încet în clasă, zâmbindu-i lui Harry și ducându-se apoi spre catedra lui Plesneală.

– Da? întrebă Plesneală, tăios.

– Vă rog, domnule, am venit să-l duc pe Harry Potter sus...

Plesneală se uită de sus în jos la Colin, al cărui zâmbet pieri brusc de pe fața lui entuziasmată.

– Potter mai are o oră de „Poțiuni", zise Plesneală rece. O să vină sus la sfârșitul orelor.

Colin se înroși.

– Domnule... dar, domnule, domnul Bagman are nevoie de el, zise Colin neliniștit. Toți campionii trebuie să meargă, cred că vor să le facă poze...

Harry ar fi dat orice ca să-l oprească pe Colin să pronunțe ultimele cuvinte. Îi aruncă o privire lui Ron, dar acesta se uita foarte atent la tavan.

– Foarte bine, se răsti Plesneală. Potter, lasă-ți aici lucru-

rile, vreau să te întorci mai târziu ca să-ți testez antidotul!

– Vă rog, domnule, trebuie să-și ia lucrurile cu el, chițăi Colin. Toți campionii...

– Foarte bine! zise Plesneală. Potter, ia-ți ghiozdanul și dispari din ochii mei!

Harry își aruncă ghiozdanul pe umăr, se ridică și se îndreptă către ușă. Când trecu pe lângă băncile Viperinilor, mesajul HUO, RUȘINE, POTTER! lumină iar din toate direcțiile.

– Este extraordinar, Harry, nu? zise Colin, începând să vorbească imediat ce Harry închise ușa clasei în urma lui. Nu-i așa? Să fii campion, ce grozav!

– Da, extraordinar, mormăi Harry, când urcară treptele către holul de la intrare. Pentru ce vor poze, Colin?

– Pentru *Profetul zilei*, cred!

– Minunat, zise Harry posomorându-se, exact asta îmi lipsea... Și mai multă publicitate!

– Mult noroc! zise Colin, lăsându-l în fața încăperii la care trebuia să îl conducă.

Harry bătu la ușă și intră. Era o clasă destul de mică, în care majoritatea băncilor fuseseră date la o parte, lăsând un spațiu mare în mijloc. Trei dintre ele fuseseră însă puse cap la cap în fața tablei și acoperite cu catifea. În spatele băncilor se aflau cinci scaune, iar Ludo Bagman stătea pe unul dintre ele, vorbind cu o vrăjitoare pe care Harry nu o mai văzuse până atunci, îmbrăcată în haine purpurii.

Viktor Krum stătea morocănos, ca de obicei, într-un colț și nu vorbea cu nimeni. Cedric și Fleur discutau între ei. Fleur părea mult mai fericită decât o văzuse Harry până atunci. Își tot dădea capul pe spate pentru ca părul ei lung, blond-argintiu, să strălucească și mai mult în lumină. Un bărbat burtos, cu un aparat mare de fotografiat care fumega ușor, o privea pe Fleur cu coada ochiului.

De cum îl zări pe Harry, Bagman se ridică repede și veni la el.

– Ah, uite-l! Campionul numărul patru! Vino, Harry,

vino... Nu-ți face griji, nu este decât ceremonia evaluării baghetelor, ceilalți membri ai juriului vor sosi și ei imediat...

– Evaluarea baghetelor? repetă Harry neliniștit.

– Trebuie să verificăm dacă vă funcționează bine baghetele, ca să nu fie probleme, știi, având în vedere că ele sunt cele mai importante accesorii în probele care vă așteaptă, zise Bagman. Expertul e sus, cu Dumbledore. Și o să fie și o mică ședință foto. Dânsa e Rita Skeeter, adăugă el, arătând către vrăjitoarea în robă purpurie, o să scrie un mic articol despre turnir pentru *Profetul zilei*...

– Poate nu chiar atât de mic, Ludo, zise Rita Skeeter, cu ochii pe Harry.

Avea părul coafat în zeci de bucle elaborate și ciudat de rigide, care contrastau cu chipul ei cu maxilare mari. Purta ochelari a căror ramă avea pietre prețioase incrustate în ea. Degetele groase cu care își ținea geanta din piele de crocodil se terminau cu niște unghii foarte lungi, date cu ojă roșie.

– Oare aș putea să discut puțin cu Harry înainte să începem? îl întrebă ea pe Bagman, nedezlipindu-și ochii de la Harry. Cel mai tânăr campion, știi tu... Așa, ca să mai colorez un pic articolul!

– Sigur că da! strigă Bagman. Asta în cazul în care și Harry e de acord..

– Păi, făcu Harry.

– Minunat, zise Rita Skeeter și într-o clipă degetele ei cu gheare roșii îi înșfăcară brațul lui Harry cu o putere surprinzătoare.

Rita îl scoase iar din cameră și deschise o ușă din apropiere.

– Acolo e multă gălăgie, zise ea. Să vedem... A, da, aici e foarte bine.

Era o debara de mături. Harry se uită la ea.

– Haide, dragul meu, intră... Bravo! Minunat! zise Rita Skeeter iar, așezându-se pe o găleată răsturnată și împingându-l pe Harry pe o cutie de carton.

Închise ușa și rămaseră în întuneric. Deschise geanta din piele de crocodil și scoase câteva lumânări pe care le aprinse cu un gest de baghetă și le plasă în aer prin magie, ca să se poată vedea unul pe altul.

– N-o să te superi, Harry, dacă folosesc Pana pentru Citate Rapide, nu-i așa? În felul acesta, pot să vorbesc cu tine în mod normal...

– Poftim? zise Harry.

Zâmbetul Ritei Skeeter se lărgi și Harry numără fără nici un efort trei dinți de aur. Rita băgă iar mâna în geanta ei de crocodil și scoase o pană lungă, verde-prăzulie, și un sul de pergament pe care îl întinse pe o cutie de Scoate-Pete. Înmuie vârful penei în gură, după care o puse drept pe pergament, unde rămase în echilibru, tremurând ușor.

– Probă... Mă numesc Rita Skeeter, reporter pentru *Profetul zilei.*

Harry se uită la pană. Imediat după ce vorbise Rita Skeeter, pana verde începuse să scrie rapid pe pergament:

Atrăgătoarea blondă Rita Skeeter, de patruzeci și trei de ani, a cărei pană nemiloasă a distrus atâtea reputații...

– Minunat, zise Rita Skeeter pentru a treia oară, rupse partea de sus a pergamentului, o mototoli și o puse în geantă.

Se aplecă apoi spre Harry și zise:

– Așadar, Harry, ce te-a făcut să te înscrii în Turnirul celor trei vrăjitori?

– Păi, începu Harry, însă fu întrerupt de pană.

Deși nu zicea nici un cuvânt, pana scria în viteză pe pergament și, în graba ei nebună, Harry reuși să deslușească o propoziție nouă:

O cicatrice groaznică, amintire a trecutului tragic, desfigurează chipul lui Harry Potter, de altfel fermecător. Ochii săi verzi...

– Ignoră pana, Harry, îl repezi Rita Skeeter.

Nedumerit, Harry se uită la ea.

– Răspunde-mi, Harry, de ce te-ai hotărât să te înscrii în turnir?

– Nu m-am înscris eu, zise Harry. Nu știu cum mi-a ajuns numele în Pocalul de Foc. Nu mi l-am pus eu acolo!

Rita Skeeter ridică o sprânceană îngroșată mult cu creionul dermatograf.

– Zău așa, Harry, nu trebuie să-ți fie teamă că vei avea probleme. Știm cu toții că de fapt nu ar fi trebuit să te înscrii. Dar nu-ți face griji pentru asta. Cititorilor noștri le plac rebelii.

– Dar *nu m-am înscris*, repetă Harry. Nu știu cine...

– Ce părere ai despre probele care te așteaptă? zise Rita Skeeter. Ești emoționat? Speriat?

– Nu m-am gândit... Neliniștit, cred, zise Harry, al cărui stomac se crispă involuntar.

– În trecut au murit mulți campioni, știi, nu? zise Rita Skeeter vioaie. Te-ai gândit la asta?

– Păi... am înțeles că anul acesta va fi mult mai bine organizat, zise Harry.

Pana umplea pergamentul dintre ei, mișcându-se pe el de parcă ar fi patinat.

– Desigur, tu ai mai fost față în față cu moartea și înainte, nu-i așa? îl întrebă Rita Skeeter, privindu-l cu atenție. Cum crezi că te-a afectat?

– Păi, zise Harry iar.

– Crezi că traumele din trecutul tău te-au făcut să-ți dorești atât de mult să ieși în evidență? Să urmezi calea pe care ți-a deschis-o numele? Crezi că ai fost tentat să te înscrii în Turnirul celor trei vrăjitori pentru că...

– *Nu m-am înscris eu*, zise Harry, începând să se enerveze.

– Îți mai ții minte părinții? zise Rita Skeeter, acoperindu-i vocea.

– Nu, zise Harry.

– Cum crezi că s-ar simți ei dacă ar ști că vei concura în

Turnirul celor trei vrăjitori? Mândri? Îngrijorați? Supărați?

De data asta, Harry își ieși cu adevărat din pepeni. De unde era să știe ce ar fi simțit părinții lui, dacă ar fi fost în viață? Își dădea seama că Rita Skeeter îl privea cu mare atenție. Încruntându-se, îi evită privirea și citi cuvintele pe care tocmai le scrisese pana.

Lacrimile au umplut imediat ochii aceia verzi și strălucitori, când discuția noastră ajuns la părinții pe care abia dacă și-i mai amintește.

– NU am lacrimi în ochi! strigă Harry.

Înainte ca Rita Skeeter să mai poată spune un cuvânt, ușa debaralei de mături se deschise. Harry se uită, clipind în lumina orbitoare. Albus Dumbledore stătea în prag, privindu-i pe amândoi cum stăteau înghesuiți în debara.

– Dumbledore! strigă Rita Skeeter, părând cât se poate de încântată, dar Harry observă că pana și pergamentul ei dispăruseră de pe cutia de Scoate-Pete și degetele cu gheare roșii ale Ritei închideau în grabă geanta din piele de crocodil. Ce mai faci? zise ea, ridicându-se și întinzându-i o mână mare și bărbătească lui Dumbledore. Sper că ai citit articolul meu din vară despre Conferința Confederației Internaționale a Vrăjitorilor, nu?

– Fermecător de nemiloasă, zise Dumbledore, cu ochii scânteindu-i ironic. Mi-a plăcut în special descrierea mea drept un „smintit demodat"...

Rita Skeeter nu păru deloc afectată.

– Nu vroiam decât să arăt că unele dintre ideile tale sunt de modă veche, Dumbledore, și că mulți vrăjitori...

– Mi-ar face mare plăcere să aud ce motivație ai, dincolo de josnicia de care ai dat dovadă, Rita, zise Dumbledore, făcând o plecăciune și zâmbindu-i politicos, dar mă tem că vom fi nevoiți să discutăm despre asta mai târziu. Trebuie să înceapă evaluarea baghetelor și nu poate avea loc dacă unul dintre campioni este ascuns într-o debara de mături.

Foarte fericit să scape de Rita Skeeter, Harry se întoarse repede în clasa în care îl adusese Colin. Ceilalți trei campioni stăteau pe scaunele de lângă ușă. Harry se așeză repede lângă Cedric, privind spre masa acoperită cu catifea, unde stăteau patru dintre cei cinci membri ai juriului: profesorul Karkaroff, Madame Maxime, domnul Crouch și Ludo Bagman. Rita Skeeter se așeză într-un colț și Harry o văzu cum scoate iar sulul de pergament din geantă. Îl întinse pe genunchi, înmuie în gură vârful Penei pentru Citate Rapide și o puse din nou pe pergament.

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Ollivander, zise Dumbledore, luând loc la masa juriului și adresându-se campionilor. El vă va examina baghetele ca să se asigure că sunt în stare bună înainte de turnir.

Harry se uită în jur și văzu cu surprindere un vrăjitor bătrân, cu ochi mari și decolorați, stând liniștit lângă fereastră. Harry se mai întâlnise cu domnul Ollivander în trecut, doar de la el își cumpărase propria baghetă, acum mai bine de trei ani, din magazinul acestuia de pe Aleea Diagon.

– Domnișoară Delacour, puteți să veniți dumneavoastră prima, vă rog? zise domnul Ollivander, ducându-se în locul gol din mijlocul camerei.

Fleur Delacour pluti către domnul Ollivander și îi dădu bagheta.

– Hmm, făcu el.

O învârti pe degetele sale lungi, ca pe un baston, și bagheta scoase mai multe scântei roz și aurii. O apropie apoi de ochi și o examină cu grijă.

– Da, zise el încet, o sută nouăzeci de centimetri lungime... rigidă... din lemn de trandafir... și conține... O, Doamne...

– Un firrr de părrr din capul unei iele, zise Fleur. Al bunicii mele!

Deci, Fleur avea sânge de iele, își zise Harry, trebuia să-i spună lui Ron... Dar apoi își aminti că Ron nu vorbea cu el.

– Da, zise domnul Ollivander, da, eu nu am folosit nici-

odată păr de iele, desigur. Cred că ies baghete oarecum... temperamentale... Ei, fiecare le știe pe ale lui, și dacă vi se potrivește...

Domnul Ollivander își plimbă degetele pe baghetă, părând să verifice dacă nu avea zgârieturi sau lovituri, iar apoi rosti:

- *Orhidee!*

Un buchet de orhidee diafane țâșni din vârful baghetei.

- Foarte bine, funcționează cum trebuie, zise domnul Ollivander, dându-i lui Fleur florile și bagheta. Domnule Diggory, dumneavoastră urmați...

Fleur se duse grațioasă la locul ei, zâmbindu-i lui Cedric când acesta trecu pe lângă ea.

- Ah, asta e una de-ale mele, nu? zise domnul Ollivander cu mult mai mult entuziasm, când îi dădu Cedric bagheta. Da, mi-o amintesc bine. Conține un singur fir din coada unui unicorn mascul remarcabil... frumos, dar agresiv. Aproape că m-a împuns când i l-am smuls din coadă... Douăzeci și patru de centimetri lungime... frasin... extraordinar de elastică. Da, este în stare bună... O îngrijești regulat?

- Am lustruit-o aseară, zise Cedric, zâmbind.

Harry se uită la propria baghetă. Avea amprente peste tot. Încercă să o șteargă pe furiș de robă. Din vârful baghetei țâșniră mai multe scântei aurii. Fleur Delacour îi aruncă o privire plină de superioritate, așa că renunță.

Domnul Ollivander trimise mai multe inele de fum argintiu prin cameră din vârful baghetei lui Cedric, după care se declară mulțumit și zise:

- Domnule Krum, dumneavoastră, vă rog...

Viktor Krum se ridică și se îndreptă greoi, cu umerii lăsați și cu un mers legănat, către domnul Ollivander. Îi dădu bagheta și rămase acolo, încruntat, cu mâinile în buzunarele robei.

- Hmm, zise domnul Ollivander, este o creație Gregorovici, dacă nu mă înșel... Un mare creator de baghete, deși stilul lui nu e tocmai... Dar nu contează...

Ridică bagheta și o examină cu atenție, învârtind-o de mai multe ori în fața ochilor.

– Da... Carpen și fragment de inimă de dragon, nu-i așa? îi zise el tare lui Krum, care aprobă din cap. Ceva mai groasă decât în mod normal... destul de rigidă... douăzeci de centimetri lungime... *Avis!*

Bagheta din lemn de carpen explodă ca un pistol și mai multe păsărele zburară ciripind din vârful ei și ieșiră pe fereastra deschisă, împrăștiindu-se pe cerul luminat de soare.

– E bună, zise domnul Ollivander, dându-i bagheta lui Krum. Și mai rămâne... domnul Potter.

Harry se ridică și trecu pe lângă Krum, îndreptându-se către domnul Ollivander, căruia îi dădu bagheta.

– Aaah, da, zise domnul Ollivander ochii săi deschiși la culoare scăpărându-i dintr-o dată. Da, da, da. Cât de bine mi-o amintesc...

Și Harry își amintea foarte bine. Ținea minte totul, de parcă ar fi fost ieri...

Cu patru veri în urmă, când împlinise unsprezece ani, intrase în magazinul domnului Ollivander, împreună cu Hagrid, ca să își cumpere o baghetă. Domnul Ollivander îi luase măsurile și îi dăduse să încerce mai multe baghete. Harry vânturase aproape toate baghetele din magazin, până când, în sfârșit, găsise una care i se potrivea, cea pe care tocmai i-o dăduse domnului Ollivander și care era făcută din lemn de stejar, de douăzeci și doi de centimetri lungime, și conținea o pană din coada unui phoenix. Domnul Ollivander fusese foarte surprins că lui Harry i se potrivise atât de bine bagheta aceea. „Ciudat", zisese el, „foarte ciudat", iar după ce Harry întrebase ce era atât de ciudat, îi explicase că pana de phoenix din bagheta lui Harry provenea de la aceeași pasăre care furnizase și miezul baghetei lui Cap-de-Mort.

Harry nu mai spusese nimănui acest lucru. Era foarte legat de bagheta lui – doar nu era ea de vină pentru tot ce i se întâmplase din cauza lui Cap-de-Mort – la fel cum nu avea nici o vină că era înrudit cu Mătușa Petunia! Totuși,

spera din tot sufletul ca domnul Ollivander să nu le povestească tuturor despre originea baghetei. Avea sentimentul că, dacă s-ar fi întâmplat așa, pana Ritei Skeeter ar fi explodat de entuziasm.

Domnul Ollivander examină bagheta lui Harry mai mult decât ale celorlalți, dar în cele din urmă făcu să curgă din ea un șuvoi de vin și i-o dădu înapoi lui Harry, anunțând că era în stare perfectă.

– Mulțumesc, zise Dumbledore, ridicându-se de la masa profesorilor. Acum, puteți să vă întoarceți la ore... Sau poate că ar fi mai bine să coborâți la cină, având în vedere că mai e puțin și se sună...

Simțind că în sfârșit ceva îi mersese bine pe ziua aceea, Harry se ridică să plece, dar omul cu aparatul de fotografiat sări de pe scaun și își drese vocea, pentru a le atrage atenția.

– Pozele, Dumbledore, pozele! strigă Bagman entuziasmat. Toți membrii juriului și campionii. Ce zici, Rita?

– Păi... Da, hai să le facem întâi pe astea, zise Rita Skeeter, ai cărui ochi se ațintiseră iar asupra lui Harry. Și poate după aceea facem și niște poze individuale...

Fotografiile luară mult timp. Madame Maxime îi punea pe toți ceilalți în umbră, oriunde ar fi stat, și fotograful nu avea cum să stea destul de departe pentru a intra și ea în cadru. Până la urmă, Madame Maxime trebui să stea jos, iar toți ceilalți în jurul ei. Karkaroff își tot răsucea ciocul în jurul degetului, pentru a-l ondula și mai tare. Krum, pe care Harry îl credea obișnuit cu ședințele foto, stătea pe jumătate ascuns, în spatele grupului. Fotograful dorea ca Fleur să stea în față, dar Rita Skeeter îl tot împingea pe Harry în prim-plan. Apoi Rita insistă să li se facă poze individuale campionilor. Până la urmă, fură liberi să plece.

Harry coborî la cină. Hermione nu era acolo. Bănuia că încă era în aripa spitalului, unde i se aranjau dinții. Mâncă singur la capătul mesei, apoi se duse în Turnul Cercetașilor, gândindu-se la numeroasele teme suplimentare, legate de

Farmecele de Chemare, pe care le avea de făcut. Abia în dormitor dădu peste Ron.

– Ai primit o bufniță, zise Ron brusc, de cum îl văzu pe Harry intrând.

Arătă către perna lui Harry. Bufnița de hambar a școlii îl aștepta acolo.

– A, da, ce bine, zise Harry.

– Și mâine seară trebuie să ne ispășim pedeapsa în clasa lui Plesneală, zise Ron.

Apoi ieși din cameră, fără să se uite la Harry. Pentru o clipă, Harry se gândi să se ducă după el. Nu era sigur dacă vroia să discute cu el sau să-i dea un pumn – amândouă variantele păreau foarte atrăgătoare – dar și scrisoarea lui Sirius era foarte interesantă. Harry se duse la bufniță, luă scrisoarea de pe piciorul ei și o desfăcu.

Harry,

Nu pot să-ți spun tot ce aș vrea într-o scrisoare – e prea riscant, în cazul în care ar fi interceptată – trebuie să vorbim față-n față. Încearcă să fii singur în fața șemineului din Turnul Cercetașilor la ora unu noaptea, pe 22 noiembrie...

Știu mai bine ca oricine că ești în stare să ai grijă de tine, iar atâta timp cât ești aproape de Dumbledore și Moody nu cred că poate să-ți facă rău cineva. Se pare însă că cineva încearcă din răsputeri. Înscrierea ta în turnir a fost foarte riscantă, mai ales că s-a făcut chiar sub nasul lui Dumbledore.

Fii cu ochii-n patru, Harry. Vreau să îmi spui tot ce ți se pare ieșit din comun. Spune-mi cât poți de repede dacă îți convine data de 22 noiembrie.

Sirius

— Capitolul XIX —

Ţintatul maghiar

Harry nu se mai gândi la nimic altceva decât la posibilitatea de a-l vedea pe Sirius peste două săptămâni, singura luminiţă pentru Harry, la capătul unui tunel care devenea din ce în ce mai întunecat. Şocul de a se trezi campionul şcolii îi trecuse uşor şi treptat începea să se instaleze frica faţă de ceea ce îl aştepta. Prima probă era din ce în ce mai aproape. Era ca şi când ar fi ştiut că un monstru îngrozitor urma să i se aşeze în faţă, blocându-i drumul. Niciodată nu mai fusese atât de emoţionat. Nu se compara cu ce simţise în faţa meciurilor de vâjthaţ, nici măcar înaintea celui împotriva Viperinilor, care nici nu concepeau să nu câştige Cupa la vâjthaţ. Lui Harry îi era foarte greu să se gândească la viitor, avea sentimentul că viaţa i se apropia de sfârşit, o dată cu prima probă...

De fapt, nu îşi imagina cum va reuşi Sirius să îl facă să se simtă mai bine, ştiind că urma să efectueze o demonstraţie magică, dificilă şi periculoasă, în faţa a sute de oameni, însă ideea întâlnirii cu un chip prietenos era ceva absolut minunat în acele momente. Harry îi confirmă data de 22 noiembrie lui Sirius, spunându-i că avea să fie lângă focul din camera de zi a Cercetaşilor, la ora pe care o sugerase Sirius. Împreună cu Hermione, petrecură mult timp făcând fel de fel de planuri de a îndepărta posibilii intruşi din camera de zi, în noaptea respectivă. În cel mai rău caz, hotărâseră să arunce câteva bombe cu miros de baligă, însă sperau să nu

ajungă la așa ceva, pentru că Filch i-ar fi jupuit de vii.

Între timp, viața lui Harry la castel devenise cumplit de grea, pentru că Rita Skeeter își publicase articolul despre Turnirul celor trei vrăjitori, care se dovedise mai degrabă povestea romanțată a vieții lui Harry, decât un articol despre turnir. Cea mai mare parte a primei pagini îi fusese dedicată lui Harry. Articolul (care continua și în paginile doi, șase și șapte) era aproape în întregime despre Harry, numele campionilor de la Beauxbatons și Durmstrang (stâlcite, de altfel!) fuseseră înghesuite în ultima propoziție a articolului, iar Cedric nici nu fusese menționat.

Articolul apăruse în urmă cu zece zile și Harry încă avea un sentiment neplăcut de rușine, care îi răscolea stomacul de fiecare dată când se gândea la interviu. Rita Skeeter scrisese o grămadă de lucruri, pe care nu își amintea să le fi spus vreodată în viața lui, darămite Ritei, în debaraua cu mături:

Presupun că am moștenit puterea de la părinții mei și știu că ar fi foarte mândri de mine dacă m-ar putea vedea acum... Da, câteodată încă plâng noaptea când mă gândesc la ei, nu îmi este rușine să o recunosc... Știu că nimic nu mă va putea răni în timpul turnirului, pentru că ei veghează asupra mea...

Însă Rita Skeeter nu se oprise aici. După ce că îi transformase „păi"-urile în propoziții lungi, îngrozitoare, le luase interviuri și altor persoane despre el:

Harry a găsit în sfârșit dragostea la Hogwarts. Prietenul lui apropiat, Colin Creevey, ne-a spus că Harry este mereu în compania unei anumite Hermione Granger, o fată extraordinar de drăguță, cu părinți Încuiați, care, ca și Harry, este printre cei mai buni elevi ai școlii.

Din momentul în care apăruse articolul, Harry trebuise

să îndure cum îl cita lumea. Majoritatea celor de la Viperini făceau comentarii ironice și batjocoritoare când trecea pe lângă ei.

– Vrei o batistă, Potter, în cazul în care te podidește plânsul la „Transfigurare"?

– De când ai devenit unul dintre cei mai buni elevi ai școlii, Potter? Sau nu e vorba despre Hogwarts, ci despre o școală pe care ai inventat-o tu și cu Poponeață?

– Hei, Harry!

– Da, bine, bine se trezi Harry țipând, o dată, când mergea pe coridor, sătul de atâtea comentarii răutăcioase. Tocmai am terminat de plâns ca un nebun după mama, care a murit tragic, și acum am de gând să mai trag o porție de plâns...

– Nu, eu am vrut doar să-ți spun că... ți-a căzut pana...

Era Cho. Harry simți cum îi năvălește sângele în obraji.

– O, iartă-mă, murmură el, luându-și pana, n-am știut că ești tu...

– Ei bine, mult noroc... marți, zise ea. Sper din suflet ca totul să decurgă bine.

Harry rămase pe loc, simțindu-se extrem de prost.

Și Hermione avusese parte de lucruri neplăcute, dar nu strigase la oameni nevinovați. De fapt, Harry admira foarte tare modul în care făcea ea față situației.

– *Extraordinar de drăguță? Ea?* Ha! Ha! strigase Pansy Parkinson, prima dată când se întâlnise cu ei, după ce apăruse articolul Ritei Skeeter. În comparație cu ce? Cu o veveriță?

– Ignoră-le, zise Hermione cu demnitate, cu capul sus și trecând pe lângă fetele de la Viperini de parcă nu le auzea, deși hohoteau de răsuna culoarul. Pur și simplu, ignoră-le, Harry!

Dar Harry nu putea să ignore totul. Ron nu îi mai adresase nici un cuvânt, de când îi spusese de pedeapsa pe care le-o dăduse Plesneală. Apoi, Harry sperase că aveau să se împace pe parcursul celor două ore în care fuseseră forțați să curețe creieri de șobolani în clasa lui Plesneală, dar

se nimerise să fie în ziua când apăruse articolul Ritei, ceea ce părea să-i fi confirmat bănuielile lui Ron că Harry se bucura cu adevărat de atenția tuturor.

Hermione era supărată pe amândoi. Se ducea când la unul, când la altul, încercând să-i forțeze să vorbească între ei, dar Harry era de neclintit, nu avea de gând să mai discute cu Ron decât dacă Ron admitea că se înșelase și că nu Harry își pusese numele în Pocalul de Foc, și dacă își cerea scuze că îl făcuse mincinos.

– Nu eu am început, zise Harry cu încăpățânare, el trebuie să facă primul pas!

– Ți-e dor de el, recunoaște! zise Hermione nerăbdătoare. Și știu că și lui îi e dor de tine...

– Să-mi fie dor de el? zise Harry. Mie? Deloc!

Însă era o minciună mare cât casa. Harry se înțelegea foarte bine cu Hermione, dar ea nu era Ron. Râdea mult mai puțin și stătea mult mai mult la bibliotecă, de când Hermione devenise cea mai bună prietenă a lui. Harry încă nu stăpânea bine Farmecele de Chemare, de parcă ar fi avut ceva care le îndepărta de el. Hermione insista însă că învățarea teoriei avea să-l ajute. Drept urmare, petrecură mult timp cu cărțile în brațe, în timpul prânzurilor.

Și Viktor Krum stătea mult la bibliotecă, iar Harry se întreba ce făcea. Învăța sau căuta ceva care să-l ajute la prima probă? Hermione se plângea adesea de prezența lui Krum acolo, nu pentru că acesta i-ar fi deranjat vreodată, ci pentru că de cele mai multe ori apăreau roiuri de fete care chicoteau și îl urmăreau din spatele rafturilor cu cărți, drept care Hermione nu se putea concentra din cauza gălăgiei.

– Nici măcar nu arată bine! murmură ea supărată, uitându-se la profilul ascuțit al lui Krum. Îl plac doar pentru că e celebru! Nici nu s-ar uita la el, dacă nu ar putea face chestia aia cu Gluma Wonky...

– *Fenta* Wronski, o corectă Harry printre dinți.

În afară de faptul că îi plăcea ca toată lumea să pronunțe corect termenii de vâjthat, Harry se încruntă numai când își

imagină ce ar fi zis Ron dacă ar fi auzit-o pe Hermione vorbind despre „Gluma Wonky".

*

Este ciudat, dar când ți-e teamă de ceva și ai face orice ca să încetinești mersul timpului, acesta are prostul obicei de a se scurge și mai repede. Zilele dinaintea primei probe păreau să treacă de parcă ar fi umblat cineva la ceasuri și le-ar fi făcut să meargă de două ori mai repede. Sentimentul lui Harry de panică stăpânită cu greu îl însoțea peste tot, la fel ca și comentariile răutăcioase despre articolul din *Profetul zilei*.

În sâmbăta dinaintea primei probe, toți elevii de la anul III în sus primiră învoirea să viziteze satul Hogsmeade. Hermione îi spuse lui Harry că i-ar face bine să plece un timp de la castel, iar Harry atât aștepta, nu trebuia să îl convingă nimeni.

– Și ce facem cu Ron? întrebă el. Nu vrei să te duci cu el?

– Ah, păi... știi, se bâlbâi Hermione și se înroși puțin. M-am gândit să ne întâlnim cu el la „Trei Mături"...

– Nu, zise Harry scurt.

– O, Harry, știi doar că e o prostie...

– O să vin, dar nu mă întâlnesc cu Ron și o să port și Pelerina Fermecată!

– Da, bine, se burzului Hermione, dar detest să vorbesc cu tine când porți pelerina aia, niciodată nu știu dacă mă uit la tine sau nu!

Așa că Harry își puse Pelerina Fermecată în dormitor, coborî iar în camera de zi și porni împreună cu Hermione către Hogsmeade.

Harry se simțea fantastic de liber cu pelerina. Privi cum treceau pe lângă ei colegii, majoritatea cu insigne pe care scria ȚINEȚI CU CEDRIC DIGGORY, dar de data aceasta nu avu parte de comentarii răutăcioase și nimeni nu mai citi nimic din articolul acela tâmpit.

– Acum se uită toată lumea la mine, zise Hermione morocănoasă, când ieșiră din magazinul de dulciuri „Lorzii mierii", mâncând niște ciocolate mari, umplute cu cremă.

Își închipuie că vorbesc singură...

– Atunci, nu-ți mai mișca buzele așa de mult.

– Haide, te rog, dă-ți jos pelerina! Măcar puțin... Aici n-o să te deranjeze nimeni.

– Da? zise Harry. Uită-te în spate!

Rita Skeeter și prietenul ei, fotograful, tocmai ieșiseră din localul „Trei Mături". Vorbind încet, trecură chiar pe lângă Hermione, fără să îi arunce măcar o privire. Harry se lipi de vitrină, să nu-l lovească Rita cu geanta ei din piele de crocodil.

După ce se îndepărtară, Harry spuse:

– Stă în sat. Pun pariu că a venit să asiste la prima probă!

Imediat ce spuse aceste cuvinte, fu cuprins de un puternic sentiment de panică. Nu zise nimic, nu prea discutase cu Hermione despre prima probă. Avea impresia că ea nu prea voia să se gândească la asta.

– A plecat, zise Hermione, uitându-se prin Harry la capătul străzii principale. Ce ar fi să mergem să bem o Berezero la „Trei Mături"? E cam frig, nu-i așa? Nu e nevoie să vorbești cu Ron, dacă nu vrei! adăugă ea supărată, interpretând corect tăcerea lui Harry.

Localul „Trei Mături" era plin, în cea mai mare parte cu elevi de la Hogwarts, care se bucurau de după-amiaza liberă, dar și cu o mulțime de vrăjitori, cum numai aici puteai vedea. Harry presupunea că Hogsmeade era singurul sat din Marea Britanie locuit numai de vrăjitori, un fel de rai pentru creaturi ca Baba-Cloanța, care nu reușeau să își mascheze prezența cu atâta îndemânare ca vrăjitoarele.

Era foarte greu să meargă prin aglomerația aceea îmbrăcat cu Pelerina Fermecată. În cazul în care s-ar fi atins din greșeală de cineva, ar fi apărut tot felul de semne de întrebare. Harry înaintă cu greu spre o masă din colț, în timp ce Hermione se duse să cumpere băuturi. Harry îl zări pe Ron, care stătea la o masă cu Fred, George și Lee Jordan. Înfrânându-și dorința de a-i da o lovitură zdravănă în cap lui Ron, ajunse în sfârșit la masă și se așeză.

Hermione se așeză lângă el peste puțin timp și îi strecură

o Berezero pe sub pelerină.

– Parcă aș fi sonată, așa cum stau aici, singură, murmură ea. Noroc că mi-am adus ceva de făcut.

Și scoase un caiet pe care își notase toți membrii S.P.A.S., iar Harry văzu numele lui și al lui Ron la începutul listei extrem de scurte. Parcă se scursese o groază de timp de când stătuse împreună cu Ron și inventaseră predicțiile acelea, moment în care apăruse Hermione și îi făcuse secretar, respectiv trezorier...

– Știi, poate că ar trebui să conving și niște săteni să se alăture societății S.P.A.S., ce zici? spuse Hermione gânditoare, uitându-se în jur.

– Da, sigur, zise Harry sarcastic, luând o gură de Berezero pe sub pelerină. Hermione, când o să renunți la toate chestiile astea cu S.P.A.S.?

– Când spiridușii de casă vor avea salarii și condiții de muncă adecvate, îi răspunse ea în șoaptă. Știi, cred că e cazul să intru în acțiune. Oare cum pot să pătrund în bucătăriile școlii?

– Habar n-am, întreabă-l pe Fred sau pe George, îi sugeră Harry.

Hermione tăcu și căzu pe gânduri, în timp ce Harry își bea liniștit Bereazero, studiindu-i pe oamenii din local. Toți păreau veseli și relaxați. Ernie Macmillan și Hannah Abbott făceau schimb de surprize găsite în broscuțele de ciocolată, amândoi cu insigne ȚINEȚI CU CEDRIC DIGGORY prinse de pelerine. Chiar lângă ușă o văzu pe Cho, în mijlocul unui grup mare de prieteni de la Ochi-de-Șoim. Nu purta insignă cu CEDRIC, ceea ce îl înveseli foarte repede pe Harry...

Ce nu ar fi dat să fie și el unul dintre acești oameni, să stea, să râdă și să vorbească, fără alte griji în afară de teme! Își imagină cum ar fi fost dacă nu i-ar fi ieșit numele din Pocalul de Foc. În primul rând, nu ar fi purtat Pelerina Fermecată, Ron ar fi stat cu el și probabil că toți trei și-ar fi imaginat fericiți ce probă periculoasă aveau de înfruntat campionii marțea următoare. Abia ar fi așteptat să vadă ce

era și să-l aclame pe Cedric, ca toți ceilalți, stând în tribune, feriți de pericole...

Se întrebă cum se simțeau ceilalți campioni. În ultimul timp, de fiecare dată când îl vedea pe Cedric, era înconjurat de admiratoare. Părea neliniștit, dar și entuziasmat. Harry o zărise pe Fleur Delacour pe coridoare. Era la fel ca de obicei, afișând un aer superior și foarte stăpână pe ea. Iar Krum stătea în bibliotecă, unde se pusese cu burta pe cărte.

Harry se gândi la Sirius și nodul strâns, încordat, din pieptul lui, păru să se mai lărgească puțin. Urma să îl vadă peste doar douăsprezece ore, pentru că în acea seară urmau să se întâlnească în fața șemineului din camera de zi, presupunând că nu se va întâmpla nimic rău, cum părea să decurgă totul în ultimul timp...

– Uite, Hagrid! îl făcu atent Hermione.

Ceafa capului enorm al lui Hagrid – renunțase la umflăturile de păr din spate – se vedea clar prin mulțime. Harry se întrebă de ce nu îl văzuse din prima clipă, având în vedere că Hagrid era atât de mare, dar, ridicându-se cu grijă, observă că Hagrid stătea aplecat, vorbind cu profesorul Moody. Ca de obicei, Hagrid avea o halbă în față, iar Moody bea din termos. Doamna Rosmerta, nurlia proprietară, nu părea să fie prea mulțumită de acest fapt. Se uită neliniștită la Moody, când strânse paharele de pe mesele din jurul lor. Poate pentru că o considera ca o insultă adusă băuturii casei, dar Harry știa care era adevărul. Moody le spusese în timpul ultimei ore de „Apărare contra Magiei Negre" că întotdeauna prefera să-și prepare el însuși mâncarea și băutura, pentru că experților în Magia Neagră le-ar fi fost foarte ușor să pună otravă într-un pahar lăsat nesupravegheat.

În timp ce se uita la Hagrid și la Moody, Harry îi văzu ridicându-se și plecând. Făcu un semn cu mâna, dar își aminti că Hagrid nu putea să-l vadă. Moody se opri însă în loc, cu ochiul magic ațintit către colțul unde se afla Harry. Îl bătu pe Hagrid undeva pe la mijlocul spatelui (pentru că

nu reușise să ajungă la umăr!), îi murmură ceva la ureche și amândoi se îndreptară către masa la care stăteau Harry și Hermione.

– Ce mai faci, Hermione? zise Hagrid cu glas tare.

– Bine, răspunse Hermione, zâmbindu-i.

Moody șchiopătă în jurul mesei și se aplecă asupra ei. Harry crezu că citea lista S.P.A.S., până când Moody murmură spre el:

– Drăguță pelerină, Potter!

Harry se uită la el uimit. Bucata mare care lipsea din nasul lui Moody era și mai vizibilă de aproape.

Moody zâmbi.

– Ochiul dumneavoastră poate să... Adică, puteți să...

– Da, poate să vadă prin pelerinele care te fac invizibil, zise Moody încet. Și de multe ori mi-a fost de mare ajutor.

Și Hagrid îi zâmbea lui Harry. Harry știa că Hagrid nu putea să-l vadă, dar era evident că Moody îi spusese și lui că era acolo.

Hagrid se aplecă, prefăcându-se că citea și el lista S.P.A.S., și zise atât de încet, încât doar Harry îl auzi:

– Harry, vino la miezul nopții la cabana mea. Poartă pelerina!

Ridicându-se, Hagrid spuse cu glas tare:

– Mă bucur că te-am văzut, Hermione.

Apoi făcu un semn cu ochiul și plecă. Moody îl urmă.

– De ce vrea să ne întâlnim la miezul nopții? zise Harry, foarte surprins.

– Da? făcu Hermione, părând alarmată. Mă întreb ce are de gând? Nu știu dacă ar trebui să te duci, Harry...

Privi neliniștită în jur și apoi murmură:

– Să nu întârzii la întâlnirea cu Sirius...

Era adevărat că, dacă se ducea la Hagrid la miezul nopții, punea în pericol întâlnirea cu Sirius. Hermione îi sugeră să o trimită pe Hedwig să-i spună lui Hagrid că nu putea să vină la el în noaptea aceea, presupunând că bufnița s-ar fi învoit să îi ducă scrisoarea, desigur... Harry se gândi însă că

cel mai bine era să se ducă și să afle rapid ce vroia Hagrid. Era foarte curios să afle despre ce era vorba. Hagrid nu-i mai ceruse niciodată să-l viziteze așa de târziu...

*

În noaptea aceea, la unsprezece și jumătate, Harry, care se prefăcuse că se duce la culcare devreme, își puse iar pelerina și coborî pe furiș în camera de zi, unde mai erau încă elevi. Frații Creevey reușiseră să pună mâna pe niște insigne cu ȚINEȚI CU CEDRIC DIGGORY și încercau să le vrăjească și să le transforme în ȚINEȚI CU HARRY POTTER. Dar până în acel moment nu reușiseră decât să facă insignele să se blocheze pe HUO, RUȘINE, POTTER!

Harry se furișă pe lângă ei către gaura din tablou și așteptă câteva clipe, cu ochii-n patru. Apoi Hermione, de pe partea cealaltă, așa cum plănuiseră, rosti parola și făcu să se deschidă portretul doamnei grase, ca să îl lase pe el să iasă. Trecu pe lângă ea și șopti „Mersi!", iar apoi începu să alerge prin castel.

Împrejurimile castelului erau foarte întunecate. Harry străbătu pajiștea către luminile care străluceau dinspre coliba lui Hagrid. Interiorul imensei trăsuri a celor de la Beauxbatons era de asemenea luminat. Harry o auzi pe Madame Maxime vorbind, tocmai când bătu la ușa lui Hagrid.

– Tu ești, Harry? șopti Hagrid, deschizând ușa și uitându-se în jur.

– Da, zise Harry, intrând în cabană și dându-și jos gluga. Ce e?

– Vreau să-ți arăt ceva, zise Hagrid.

Hagrid era cuprins de entuziasm. Purta la butonieră o floare care semăna cu o anghinare enormă. Părea să fi renunțat la grăsimea cu care își ungea părul, dar era clar că se străduise să se pieptene... Harry observă dinții rupți ai pieptenelui rămași în părul lui Hagrid.

– Ce vrei să-mi arăți, Hagrid? zise iar Harry, obosit și întrebându-se dacă nu cumva făcuseră ouă Homarii sau

dacă Hagrid reușise să cumpere un alt câine cu trei capete de la un străin din vreo cârciumă.

– Vino cu mine, nu vorbi și rămâi sub pelerină, zise Hagrid. Nu-l luăm și pe Colț cu noi, nu o să-i placă...

– Ascultă, Hagrid, nu pot să stau mult... trebuie să mă întorc la castel până la douăsprezece fix...

Dar Hagrid nu auzi, deschise ușa colibei și ieși în noapte. Harry se grăbi să-l urmeze și descoperi, spre marea lui surpriză, că Hagrid îl ducea către trăsura celor de la Beauxbatons.

– Hagrid, ce...

– Șșșt! zise Hagrid și bătu de trei ori la ușa pe care se afla blazonul cu baghetele de aur încrucișate.

Madame Maxime deschise imediat. Purta un șal de mătase în jurul umerilor săi enormi. Zâmbi când îl văzu pe Hagrid.

– Ah, 'Agrrrid... a sosit timpul?

– Bong-souar, zise Hagrid, zâmbindu-i.

Îi întinse o mână pentru a o ajuta să coboare treptele de aur. Madame Maxime închise ușa în urma ei, iar Hagrid îi oferi brațul și porniră pe lângă padocul în care stăteau caii înaripați, imenși, ai lui Madame Maxime. Harry, total uluit, trebui să fugă pentru a putea ține pasul cu ei. Oare asta vroia Hagrid, să i-o arate pe Madame Maxime? Ar fi putut să o vadă oricând, doar nu era ușor de trecut cu vederea...

Se părea însă că și ei îi pregătea Hagrid o surpriză, pentru că după un timp ea întrebă jucăuș:

– Unde mă duci, 'Agrrrid?

– O să-ți placă, zise Hagrid. Merită să fie văzut, crede-mă! Dar să nu spui nimănui că ți-am arătat, da? N-ai voie să știi...

– Sigur că nu, zise Madame Maxime, vânturându-și genele lungi și negre.

Și mai merseră puțin, Harry fiind din ce în ce mai nervos în timp ce fugea în urma lor și uitându-se din când în când la ceas. Cine știe ce plan stupid avea Hagrid în minte, care ar fi putut să-l facă să-l rateze pe Sirius... Dacă nu ajungeau

în curând, avea de gând să se întoarcă, să se ducă direct la castel și să-l lase pe Hagrid să se bucure de plimbarea lui romantică, alături de Madame Maxime...

Dar imediat - după ce merseseră atât de mult către pădure, încât castelul și lacul nu se mai vedeau - Harry auzi ceva. Oameni care strigau de undeva din apropiere... Apoi se auzi un răget asurzitor...

Hagrid o duse pe Madame Maxime lângă un pâlc de copaci și se opri. Harry se apropie și el grăbit de ei... Pentru o fracțiune de secundă, i se păru că vede niște focuri de tabără și oameni care săreau în jurul lor... Apoi rămase tablou.

Dragoni!

Patru dragoni maturi, enormi, cu un aspect sălbatic, stăteau ridicați pe picioarele din spate, în interiorul unui padoc gigantic, închis cu plăci groase de lemn. Dragonii răgeau și fornăiau, iar torente de foc țâșneau spre cerul întunecat din gurile lor larg deschise, cu colți de jur împrejur, la o sută de metri deasupra gâturilor întinse. Un dragon albastru-argintiu, cu coarne lungi, ascuțite, se tot repezea la vrăjitorii de pe sol. Altul, cu solzi verzi și lucioși, se zbătea și dădea din picioare cu toată puterea. Unul roșu, cu o coroniță ciudată de spini de aur în jurul capului, scotea nori de flăcări în formă de ciuperci și mai era unul, negru, cu adevărat gigantic, care aducea a reptilă mai mult decât ceilalți și care era cel mai aproape de ei.

Cel puțin treizeci de vrăjitori, șapte sau opt pentru fiecare dragon, încercau să-i controleze, trăgând de lanțurile prinse de benzile groase de piele care le fuseseră legate în jurul gâturilor și picioarelor. Uluit, Harry ridică privirea mult deasupra lui și văzu ochii dragonului negru, cu niște pupile ca două fante verticale, ca la pisici, mărite fie de frică, fie de furie, nu își putu da seama din ce cauză... Scotea răgete asurzitoare, zgomote îngrozitoare, care îți zgâriau pur și simplu timpanul...

- Ai grijă, Hagrid! strigă un vrăjitor de lângă gard, luptându-se cu lanțul pe care îl ținea. Pot să scuipe foc până

la patruzeci de metri depărtare! Ăsta e din specia Țintat Maghiar și l-am văzut aruncând flăcări la optzeci de metri!

– Nu-i așa că sunt minunați? întrebă Hagrid abia șoptit.

– Nu se poate! strigă un alt vrăjitor. Vrăji de Împietrire, pentru toți trei!

Harry văzu cum fiecare îngrijitor de dragon își scoate bagheta.

– *Stupefy!* strigară ei într-un glas, iar Vrăjile de Împietrire se avântară în întuneric ca niște rachete de foc, explodând în ploi de stele deasupra dragonilor...

Harry privi cum dragonul de lângă ei se clatină periculos pe picioarele din spate. Fălcile îi erau deschise larg într-un strigăt tăcut, nările nu mai scoteau foc, deși încă mai fumegau... Apoi, foarte încet, se prăbuși... Dragonul negru, puternic și acoperit tot cu solzi, lovi solul cu o bufnitură despre care Harry ar fi putut să jure că zdruncinase copacii din spatele său.

Îngrijitorii de dragoni își coborâră baghetele și se apropiară de cei pe care îi îngrijiseră până atunci. Fiecare dragon era acum cam cât un delușor. Se grăbiră să scurteze lanțurile și să le prindă în niște piroane de fier, pe care le bătură cu baghetele cât mai adânc în pământ.

– Vrei să te uiți mai îndeaproape? o întrebă Hagrid pe Madame Maxime, entuziasmat la culme.

Amândoi se duseră chiar lângă gard, iar Harry îi urmă. Vrăjitorul care îl avertizase pe Hagrid să nu se apropie se întoarse către ei și Harry își dădu seama cine era: Charlie Weasley!

– E totul în regulă, Hagrid? gâfâi el, apropiindu-se să stea de vorbă cu Hagrid. Acum ar trebui să nu mai avem probleme... Le-am dat o Poțiune de Dormit pentru drum, m-am gândit că le-ar fi mai bine dacă s-ar trezi în întuneric și liniște... Dar, după cum ai văzut, nu erau deloc fericiți...

– Ce rase aveți aici, Charlie? întrebă Hagrid, privindu-l pe dragonul cel mai apropiat – pe cel negru – aproape cu veneрație.

Ochii încă îi erau întredeschiși și Harry văzu o linie galbenă, strălucitoare, dedesubtul pleoapei strânse.

– Acesta este un Țintat Maghiar, zise Charlie. Cel din partea aia e un Verde Galez, iar cel mai mic, un Bot-Scurt Suedez, adică ăla albastru-gri, și un Bulgăre de Foc Chinezesc, cel roșu.

Charlie se uită în jur. Madame Maxime se plimba în jurul gardului, privindu-i pe dragonii împietriți.

– Nu știam că o aduci și pe ea, Hagrid, zise Charlie, încruntându-se. Campionii nu ar trebui să știe ce îi așteaptă... O să-i spună elevei ei, nu crezi?

– M-am gândit că o să-i placă, ridică Hagrid din umeri, încă privindu-i fascinat pe dragoni.

– Foarte romantic, Hagrid, zise Charlie, clătinând din cap.

– Patru! zise Hagrid. Deci câte unul pentru fiecare campion, nu? Ce trebuie să facă, să se lupte cu ei?

– Cred că doar să treacă pe lângă ei, zise Charlie. O să fim pe aproape în caz că sunt probleme, cu vrăji de stins focurile dacă e nevoie. Au vrut mame cu pui, nu știu de ce... Dar îți spun un lucru, nu-l invidiez pe cel căruia o să-i pice acest Țintat Maghiar. E ceva de speriat. Partea din spate e la fel de periculoasă ca și cea din față. Uită-te și tu...

Charlie arătă către coada dragonului negru și Harry văzu niște spini lungi, de culoarea bronzului, dispuși din patru în patru centimetri.

Cinci dintre colegii lui Charlie se apropiară în acel moment de Țintatul Maghiar, cărând cu ei, într-o pătură, câteva ouă uriașe, de culoare gri-granit. Le puseră cu grijă lângă Țintatul Maghiar. Hagrid scoase un geamăt. Își amintise de Norbert, puiul lui de dragon, la care trebuise să renunțe...

– Le-am numărat, Hagrid, îl preveni Charlie scurt. Ce mai face Harry?

– Bine, zise Hagrid, încă privind cu jind ouăle.

– Eu sper să fie bine și după ce se va întâlni cu ăștia, zise

Charlie sumbru, uitându-se către padocul dragonilor. N-am avut curaj să-i spun mamei ce trebuie să facă la prima probă, e deja îngrozitor de îngrijorată pentru el...

Și Charlie imită vocea neliniștită a mamei lui: „Cum au putut să-l lase să se înscrie în turnir, e mult prea tânăr! Credeam că or să fie cu toții în siguranță, credeam că o să fie o limită de vârstă!"

– Plângea în hohote după articolul ăla despre el din *Profetul zilei*, adăugă Charlie, după care o cită iar pe mama sa. „Încă plânge după părinții lui! O, scumpul de el, nu mi-am imaginat!"

Harry se săturase. Fiind convins că Hagrid nu îi va duce lipsa, având în vedere că era înconjurat de patru dragoni și de Madame Maxime, se întoarse încet și se îndreptă spre castel.

Nu știa dacă era fericit că văzuse ce îl aștepta sau nu. Poate că așa era mai bine. Primul șoc trecuse. Poate că, dacă i-ar fi văzut pe dragoni marți pentru prima oară, ar fi leșinat acolo, în fața întregii școli... Dar poate că încă existau șanse să se întâmple așa ceva... Urma să fie înarmat numai cu bagheta, care în acele condiții nu părea să fie altceva decât o rămurică... Un bețișor în fața unui dragon cât casa, acoperit cu spini și care scuipa flăcări.

Și trebuia să treacă de el. Cu toată lumea de față. Dar cum?

Harry se grăbi. Ajunsese la marginea pădurii și trebuia să fie în fața șemineului până într-un sfert de oră, ca să discute cu Sirius. Se gândea că nu își amintea dacă mai dorise vreodată mai mult ca acum să stea de vorbă cu cineva, când pe neașteptate intră în ceva tare.

Harry căzu pe spate. Ochelarii i se strâmbară pe nas și își strânse și mai mult pelerina în jurul lui. O voce din apropiere strigă:

– Auu! Cine e?

Harry verifică în grabă dacă încă era acoperit de pelerină și rămase nemișcat, privind silueta întunecată a vrăjitorului pe care îl lovise. Îi recunoscu imediat ciocul... Era Karkaroff!

– Cine e acolo? întrebă din nou Karkaroff iar, uitându-se foarte bănuitor în jur.

Harry rămase nemișcat și tăcut. După vreun minut, Karkaroff păru să creadă că probabil lovise vreun animal. Se uita în jur, de parcă se aștepta să vadă vreun câine sau un alt animal. Apoi se ascunse iar după copaci și se îndreptă spre locul unde erau dragonii.

Foarte încet și cu foarte mare grijă, Harry se ridică și porni iar, cât de repede putu, fără să facă prea mult zgomot, grăbindu-se în întuneric spre castel.

Nu avea nici o îndoială față de ceea ce punea la cale Karkaroff. Se strecurase de pe corabia lui ca să încerce să afle care era prima probă. Era chiar posibil să-i fi văzut pe Hagrid și pe Madame Maxime când se îndreptau împreună către pădure... Erau foarte ușor de observat de la o poștă... Tot ce îi mai rămânea de făcut lui Karkaroff era să se ia după vocile lor, ca să afle și el, ca și Madame Maxime, ce îi aștepta pe campioni. Se pare că singurul campion care avea să înfrunte marți necunoscutul era Cedric.

Harry ajunse la castel, se furișă pe ușa de la intrare și începu să urce scara de marmură. I se tăiase respirația, dar nu îndrăzni să încetinească... Avea mai puțin de cinci minute să ajungă în fața șemineului...

– *Aiureli!* gâfâi el către doamna grasă, care moțăia în rama ei, în fața găurii din perete.

– Dacă zici tu, murmură ea adormită, fără să deschidă ochii și tabloul se deschise pentru a-i da drumul înăuntru.

Harry intră. Camera de zi era pustie și, având în vedere că mirosea ca întotdeauna, însemna că Hermione nu fusese nevoită să recurgă la bombe cu miros de baligă pentru a se asigura că el și Sirius rămâneau singuri.

Harry își dădu jos pelerina și se aruncă într-un fotoliu din fața șemineului. Camera era cufundată în semiobscuritate, flăcările fiind singura sursă de lumină. În apropiere, pe o masă, insignele cu ȚINEȚI CU CEDRIC DIGGORY, pe care frații Creevey încercaseră să le schimbe, străluceau în lumi-

na focului. Acum pe ele scria JOS CU POTTER! Harry își întoarse privirea către flăcări și tresări.

Capul lui Sirius apăruse în foc. Dacă Harry nu l-ar fi văzut pe domnul Diggory făcând exact același lucru în bucătăria familiei Weasley, s-ar fi speriat de moarte. Pe chipul său apăru primul zâmbet din ultimele (foarte multe!) zile, apoi se ridică grăbit de pe fotoliu, se așeză în fața șemineului și spuse:

– Sirius, ce mai faci?

Sirius arăta cu totul altfel decât și-l amintea Harry. Când se despărțiseră, era tras la față și slab, iar fața îi era înconjurată de o claie de păr negru, lung și murdar. Acum avea părul scurt și curat, se împlinise la față și părea mult mai tânăr, aproape ca în fotografiile pe care le avea Harry și care fuseseră făcute la nunta părinților săi.

– Lasă ce fac eu, ce faci tu? zise Sirius serios.

– Păi...

Pentru o clipă, Harry intenționase să spună „bine", dar nu reuși. Înainte să se poată opri, începu să turuie despre faptul că nimeni nu îl credea că nu ajunsese în turnir de bunăvoie, despre felul în care Rita Skeeter mințise în privința lui în *Profetul zilei*, despre faptul că nu putea să meargă pe coridoare fără să fie ridiculizat și batjocorit, și despre Ron, care nu îl credea și era gelos pe el...

– Iar acum, tocmai mi-a arătat Hagrid ce mă așteaptă la prima probă! Dragoni, Sirius, și n-am nici o șansă! termină el disperat.

Sirius se uită la el, citindu-i-se îngrijorarea în ochii care încă păstrau privirea hăituită pe care o căpătaseră la Azkaban. Îl lăsase pe Harry să vorbească fără să-l întrerupă, însă acum spuse:

– Cu dragonii ne descurcăm noi, Harry, ajungem și la asta imediat... Nu am mult timp... Am intrat în casa unor vrăjitori ca să le folosesc șemineul, dar s-ar putea să se întoarcă în orice moment. Trebuie să te previn în legătură cu anumite lucruri.

– De ce anume? întrebă Harry, simțind cum se încordează și mai tare... Ceva mai rău ca dragonii?

– Karkaroff, Harry! zise Sirius. A fost un Devorator al Morții. Știi ce sunt Devoratorii Morții, nu?

– Da... Cum, el? Poftim?

– A fost prins, a stat la Azkaban cu mine, dar a fost eliberat. Pot să pun pariu că de asta a vrut Dumbledore un Auror la Hogwarts anul ăsta! Ca să fie cu ochii pe el! Moody l-a prins pe Karkaroff. El l-a băgat la Azkaban.

– Karkaroff a fost eliberat? zise Harry încet, în timp ce creierul lui părea să se străduiască să acumuleze o serie de noi informații șocante. De ce l-au eliberat?

– A făcut un târg cu Ministerul Magiei, zise Sirius cu amărăciune. A zis că a greșit și apoi a dat nume... A băgat o mulțime de alți vrăjitori la Azkaban, în locul lui... Nu e deloc iubit pe acolo, poți să fii sigur. Și de când a ieșit, din câte știu eu, predă Magie Neagră fiecărui elev care trece prin școala lui. Așa că ferește-te și de campionul de la Durmstrang!

– Bine, zise Harry încet. Dar... vrei să spui că profesorul Karkaroff mi-a pus numele în Pocal? Pentru că, dacă e așa, este un actor foarte bun. Părea foarte supărat din cauza asta. Nu vroia să mă lase să concurez.

– Știm că e un actor bun, zise Sirius, pentru că a convins Ministerul Magiei să-i dea drumul, nu? Acum, am citit și eu *Profetul zilei*, Harry...

– Tu și restul lumii, zise Harry cu amărăciune.

– Am citit printre rândurile articolului scris de femeia aia, Rita Skeeter, de luna trecută, și am aflat cum a fost atacat Moody în noaptea dinainte să vină la Hogwarts. Da, știu că ea zice că a fost o altă alarmă falsă de-ale lui, zise Sirius repede, văzând că Harry vroia să spună ceva, totuși eu nu cred că este adevărat. Cred că cineva a încercat să-l împiedice să ajungă la Hogwarts. Cred că cineva știa că îi va fi mult mai greu cu el prin preajmă. Și mai știa că nu se vor face cercetări amănunțite, doar Ochi-Nebun a auzit mult prea des fel de fel de intruși. Dar asta nu înseamnă că Moody

nu poate să perceapă adevărul. A fost cel mai bun Auror pe care l-a avut Ministerul vreodată.

– Ce vrei să spui? întrebă Harry încet. Karkaroff încearcă să mă omoare? Dar de ce?

Sirius ezită.

– Am auzit niște lucruri foarte ciudate, zise el încet. Devoratorii Morții par să fie mult mai activi ca de obicei în ultimul timp. S-au arătat la Cupa Mondială de Vâjthaț... Și... Ai auzit de dispariția vrăjitoarei de la Ministerul Magiei?

– Bertha Jorkins? zise Harry.

– Exact, a dispărut în Albania și se zvonește că tocmai acolo a fost văzut Cap-de-Mort ultima dată... Și Bertha probabil că știa de Turnirul celor trei vrăjitori, nu?

– Da, dar... e puțin probabil că a dat peste Cap-de-Mort, nu? zise Harry.

– Ascultă-mă, eu o știu pe Bertha Jorkins, zise Sirius sumbru. A fost la Hogwarts în același timp cu mine, cu câțiva ani mai mare ca tatăl tău și ca mine. Și era o proastă. Foarte băgăreață, dar fără prea multă minte, ba chiar deloc. Și asta nu este o combinație bună, Harry. Aș spune că Bertha era foarte ușor de ademenit într-o capcană.

– Deci... Cap-de-Mort ar fi putut să afle unde are loc turnirul? trase concluzia Harry. La asta te referi? Și Karkaroff a venit aici din ordinele lui?

– Nu știu, zise Sirius încet, pur și simplu nu știu... Karkaroff nu mi se pare deloc genul de om care să se întoarcă la Cap-de-Mort, decât doar dacă ar ști că acesta e îndeajuns de puternic ca să-l apere. Dar oricine ți-a pus numele în Pocal a făcut-o dintr-un motiv anume și nu pot să nu mă gândesc că turnirul ar fi un mod foarte bun de a te ataca și a face ca totul să pară un accident.

– Mie mi se pare un plan foarte bun, zise Harry absent. Nu trebuie decât să stea liniștiți și să-i lase pe dragoni să-și vadă de treabă.

– Da... dragonii ăștia, zise Sirius, vorbind acum foarte repede. Există o metodă, Harry. Să nu fii tentat să încerci o

Vrajă de Împietrire... Dragonii sunt foarte puternici din punct de vedere fizic și au puteri magice deosebite, nu pot fi răpuși de o singură Vrajă de Împietrire. E nevoie de vreo șase vrăjitori deodată ca să dovedești un dragon, folosind vraja asta...

– Da, știu, tocmai am văzut acest lucru, zise Harry.

– Dar poți să reușești singur, zise Sirius. Există o metodă și nu ai nevoie decât de o vrajă simplă. Doar...

Dar Harry ridică un deget pentru a-l face să tacă, cu inima bătându-i tare în piept, de parcă stătea să explodeze. Auzi pași care coborau scara în spirală din spatele lui.

– Du-te! îi șopti el lui Sirius. Du-te! Vine cineva!

Harry se ridică repede, ascunzând focul... Dacă ar fi văzut cineva chipul lui Sirius la Hogwarts, ar fi iesit un scandal imens... Ar fi fost implicat Ministerul, iar el ar fi fost interogat pentru a spune unde se afla Sirius...

Harry auzi un mic pocnet în spatele lui și știu că Sirius plecase... Privi capătul scării în spirală... Oare cine se hotărâse să se plimbe la unu noaptea și îl împiedicase pe Sirius să-i spună cum să treacă de dragoni?

Era Ron. Îmbrăcat în pijamaua sa maro de lână, Ron încremeni, văzându-l pe Harry, care se afla în partea cealaltă a camerei, și se uită în jur.

– Cu cine vorbeai? întrebă el.

– Ce te privește? se răsti Harry. Ce cauți aici la ora asta?

– Mă întrebam unde... începu Ron, ridicând din umeri, dar fără să continue. Nimic. Mă întorc în pat.

– Ai venit să mă spionezi, nu? strigă Harry.

Știa că Ron habar nu avea ce se întâmplase, știa că nu o făcuse înadins, dar nu îi păsa... În acel moment ura tot ce avea legătură cu Ron, chiar și cei câțiva centimetri de gleznă goală care i se vedeau pe sub pantalonii de la pijama.

– Îmi cer scuze, zise Ron, cu fața roșie de furie. Ar fi trebuit dă-mi dau seama că nu vroiai să fii deranjat. Te las să continui să repeți liniștit pentru viitorul interviu...

Harry înșfăcă de pe masă o insignă cu JOS CU POTTER

și o azvârli cât putu de tare, în partea cealaltă a camerei. Îl lovi pe Ron în frunte și acesta căzu la podea.

– Poftim! zise Harry. Să o porți marți! Acum poate că o să ai și tu o cicatrice, dacă ai noroc... Să nu mai fii gelos pe mine!

Se îndreptă cu pași mari către scară. Se aștepta ca Ron să-l oprească... Chiar i-ar fi plăcut ca Ron să îi fi dat un pumn, dar Ron rămase acolo, în pijamaua care îi rămăsese mică, Harry, care urcase scările valvârtej, rămase treaz în pat, fierbând de furie mult timp după aceea și nu îl auzi întorcându-se în dormitor.

— Capitolul XX —

PRIMA PROBĂ

Harry se trezi duminică dimineața și se îmbrăcă atât de neatent, încât se pomeni că încerca să își pună pălăria în loc de o șosetă. Când în sfârșit reuși să își îmbrace toate hainele așa cum trebuia, se grăbi să o găsească pe Hermione. O zări la masa Cercetașilor din Marea Sală, unde lua micul dejun cu Ginny. Simțindu-se prea încordat pentru a mânca, Harry așteptă până când Hermione termină de mâncat și o scoase afară, la o altă plimbare.

Deși era foarte speriată de spusele lui Sirius despre Karkaroff, Hermione era de părere că în acel moment dragonii erau problema cea mai presantă.

– Hai să încercăm să te menținem în viață până marți seara, zise ea disperată, și apoi ne putem face griji și pentru Karkaroff.

Înconjurară lacul de trei ori, încercând să se gândească la vreo vrajă simplă care ar putea răpune un dragon. Nu le veni nimic în minte, așa că se duseră la bibliotecă. Aici, Harry luă toate cărțile despre dragoni și amândoi se apucară să caute în vraful de cărți.

– Tăiatul ghearelor prin farmece... Tratarea putrezirii solzilor... Nu asta ne trebuie, asta e pentru smintiții ca Hagrid, care vor să îngrijească dragoni...

– Dragonii sunt extrem de dificil de răpus, din cauză magiei străvechi care le apără pielea groasă și protejată de solzi, pe care numai unele dintre cele mai puternice vrăji o pot

penetra... Dar Sirius a zis că o vrajă simplă ar fi de ajuns...

– Atunci, hai să încercăm niște cărți cu cele mai simple vrăji, propuse Harry, punând la o parte „Oameni care-i iubesc mult pe dragoni".

Se întoarse la masă cu un teanc de cărți de vrăji și amândoi începură să le frunzărească pe rând, Hermione șușotind fără încetare lângă el:

– Păi, astea sunt Vrăjile de Transformare... La ce te ajută? Doar dacă le-ai înlocui colții cu niște jeleuri sau ceva de genul ăsta, ceea ce i-ar face mult mai puțin periculoși... Problema este că, așa cum scria și în cartea aia, pielea de dragon nu e ușor de străpuns... Eu cred că ar trebui să-l Transfigurezi, dar cu ceva atât de mare nu ai nici o șansă, mă îndoiesc că până și profesoara McGonagall... Dar dacă te-ai Transfigura pe tine? Ca să-ți conferi puteri în plus, de exemplu? Dar astea nu sunt vrăji simple, adică nu am învățat așa ceva la ore, eu știu despre ele pentru că am făcut teste preliminare pentru obținerea a cât mai multor Niveluri Obișnuite de Vrăjitorie...

– Hermione, zise Harry printre dinți, poți să taci puțin, te rog? Încerc să mă concentrez.

Dar când Hermione tăcu, nu se întâmplă nimic, doar i se umplu creierul cu un fel de zumzăit straniu, care nu părea să lase loc concentrării. Se uită deznădăjduit pe cuprinsul cărții „Blesteme de bază pentru cei ocupați și încrâncenați": scalpări instantanee... Dar dragonii nu au păr... piper pisat... Asta probabil că ar crește puterea dragonului de a scuipa flăcări... limbă cu spini... Asta mai lipsea, să-i dea o armă în plus...

– O, nu, iar a venit! De ce nu citește pe corabia lui tâmpită? zise Hermione sarcastic, când Viktor Krum intră cu un vraf de cărți.

Le aruncă o privire posomorâtă amândurora și se așeză într-un colț.

– Haide, Harry, să ne întoarcem în camera de zi... O să apară imediat și fan-clubul lui...

Și într-adevăr, când ieșiră, un grup de fete intrară pe vârfuri în bibliotecă, una dintre ele având prinsă în talie o eșarfă în culorile drapelului Bulgariei.

*

Harry abia reuși să doarmă în noaptea aceea. Luni dimineață când se trezi, se gândi serios, pentru prima oară în viață, să fugă de la Hogwarts. Dar când privi în jurul lui la micul dejun în Marea Sală și se gândi la ce ar însemna dacă ar părăsi castelul, își dădu seama că nu putea. Era singurul loc unde fusese fericit... Ei bine, se presupunea că fusese fericit și cu părinții lui, dar asta nu își mai amintea.

Într-un fel, ideea că ar prefera să înfrunte un dragon, decât să se întoarcă în Aleea Boschetelor la Dudley era ceva demn de luat în considerare. Îl calmă într-un fel. Își termină de mâncat ouăle cu șuncă (gâtul nu îi funcționa prea bine) și, când se ridică de la masă, îl văzu pe Cedric Diggory părăsind masa Astropufilor.

Cedric încă nu știa de dragoni... Singurul campion care nu știa, dacă presupunerile lui Harry erau corecte, că Madame Maxime le spuseseră lui Fleur și lui Krum...

– Hermione, ne întâlnim la sere, zise Harry, hotărându-se brusc ce să facă atunci când îl văzu pe Cedric ieșind din sală. Du-te, te ajung din urmă!

– Harry, o să întârzii, trebuie să sune de intrare...

– Te prind din urmă, da?

Când ajunse la capătul scării de marmură, Cedric le urcase deja. Era însoțit de o grămadă de prieteni din anul VI. Harry nu vroia să îi spună lui Cedric nimic de față cu ei. Printre aceștia, erau și unii care îi citaseră din articolul Ritei Skeeter ori de câte ori se nimerea pe lângă ei. Îl urmă pe Cedric de la depărtare și văzu că se îndrepta către coridorul unde se afla și clasa de „Farmece". Lui Harry îi veni o idee. Oprindu-se la distanță de ei, își scoase bagheta și ținti cu grijă.

– *Diffindo!*

Geanta lui Cedric se rupse și din ea căzură pene și cărți pe jos. Mai multe călimări se făcură țăndări.

– Nu vă deranjați, spuse Cedric pe un ton exasperat, când prietenii lui se aplecară să-l ajute, spuneți-i lui Flitwick că vin și eu imediat, zău, nu e nevoie...

Exact asta sperase și Harry. Își băgă bagheta la loc în buzunar și așteptă până când prietenii lui Cedric dispărură în clasa în care aveau ore. Se apropie apoi repede de Cedric, fiind doar ei doi pe hol.

– Bună, zise Cedric, ridicând cartea „Un ghid al Transfigurării avansate", pătată toată de cerneală. Tocmai mi s-a rupt geanta... Era nou-nouță și cu toate astea...

– Cedric, zise Harry, prima probă sunt dragonii.

– Poftim? zise Cedric, ridicând privirea.

– Dragoni, zise Harry, vorbind repede, în caz că venea profesorul Flitwick să vadă ce făcea Cedric. Au patru, unul pentru fiecare dintre noi, și trebuie să trecem de ei.

Cedric se uită fix la el. Văzu o parte din panica pe care o simțise el însuși sâmbătă seara scânteind acum în ochii de un gri metalic ai lui Cedric.

– Ești sigur? șopti Cedric.

– Foarte sigur, zise Harry. I-am văzut.

– Dar cum ai aflat? Nu ar trebui să știm...

– Nu contează, zise Harry repede – știa că Hagrid ar fi avut probleme, dacă ar fi spus adevărul – dar nu sunt singurul. Până acum trebuie să fi aflat și Fleur, și Krum... Madame Maxime și Karkaroff au văzut și ei dragonii.

Cedric se ridică, cu mâinile pline de pene îmbibate în cerneală, cu geanta ruptă, atârnându-i de umăr. Se uită la Harry și în ochii săi licări ceva ciudat, aproape ca o suspiciune.

– De ce mi-ai spus? întrebă el.

Harry se uită la el, nevenindu-i să creadă. Era sigur că Cedric nu l-ar fi întrebat, dacă ar fi văzut dragonii cu ochii lui. Harry nu le-ar fi dorit nici măcar dușmanilor să-i înfrunte pe monștrii aceia... Ei, poate doar lui Reacredință sau lui Plesneală...

– Pentru că așa e corect, nu? îi spuse lui Cedric. Acum știm cu toții... Pornim de pe picior de egalitate, nu?

Cedric continuă să se uite la el, puțin bănuitor, când Harry auzi un bocănit familiar în spatele lui. Se întoarse și îl văzu pe Ochi-Nebun Moody ieșind dintr-o clasă din apropiere.

– Vino cu mine, Potter, murmură el. Diggory, hai, du-te la ore...

Harry se uită neliniștit la Moody. Oare îi auzise?

– Păi... Domnule profesor, eu ar trebui să fiu la „Ierbologie"...

– Lasă asta, Potter. Hai în biroul meu, te rog...

Harry îl urmă, întrebându-se ce avea să pățească. Oare Moody vroia să știe cum aflase de dragoni? Oare avea să se ducă la Dumbledore și să-l pârască pe Hagrid sau să-l transforme pe Harry într-un dihor? Ei bine, i-ar fi fost mai ușor să treacă de dragon dacă ar fi fost dihor, își zise Harry, ar fi fost mult mai mic și mult mai greu de văzut de la o înălțime de o sută de metri...

Îl urmă pe Moody în biroul lui. Moody închise ușa în urma lor și se întoarse să se uite la Harry, cu ochiul magic fixat asupra lui, ca și cel normal, de altfel.

– Tocmai ai făcut un lucru foarte frumos, Potter, spuse Moody încet.

Harry nu știu ce să spună, nu se așteptase la așa ceva.

– Stai jos, zise Moody și Harry se așeză uitându-se în jur.

Vizitase acest birou și în timpul foștilor săi ocupanți. Pe vremea profesorului Lockhart, pereții erau plini de poze care zâmbeau și făceau cu ochiul ale însuși profesorului Lockhart. Când locuise Lupin aici, se găseau fel de fel de specimene ciudate ale unor specii fascinante din lumea Magiei Negre, pe care le adusese pentru a le vorbi elevilor săi despre ele. Acum însă biroul era plin de o mulțime de obiecte extraordinar de ciudate, pe care probabil că le folosise Moody pe vremea când fusese Auror.

Pe birou exista ceva ce părea să fie un obiect rotativ, de

sticlă. Harry îl recunoscu imediat, pentru că el însuși avea unul. Un Tradar, dar mult mai mic ca al lui Moody. În colțul unei măsuțe de lemn se afla un obiect care semăna cu un televizor straniu de aur, cu aspect pufos, care scotea un zumzet molcom. Pe peretele de vizavi de Harry se gasea un fel de oglindă, care nu reflecta însă camera. Siluete ca niște umbre se mișcau în interiorul ei, nici una dintre ele nu se vedea clar.

– Îți plac detectorii mei de obiecte ale Magiei Negre? zise Moody, care îl privea cu atenție pe Harry.

– Ce este ăla? întrebă Harry, arătând către obiectul auriu și pufos.

– Un Senzor Secretos. Vibrează când detectează tertipuri și minciuni... Dar aici nu e bun de nimic, prea multe interferențe... O mulțime de elevi care mint doar pentru că nu și-au făcut temele. Zumzăie de când am venit. A trebuit să-mi fac Spionoscopul să nu mai fluiere. Este ultrasensibil, detectează totul pe o rază de doi kilometri în jur. Desigur, ar putea să detecteze și lucruri serioase, adăugă el pe un ton hârșâit.

– Și la ce folosește oglinda aceea?

– Ah, aceea este oglinda mea contra dușmanilor. Îi vezi acolo, cum stau în ceață? Nu am probleme decât atunci când le văd ochii. Atunci îmi deschid cufărul.

Râse scurt și la fel de hârșâit și arătă către cufărul mare de sub fereastră. Era ferecat cu mai multe lacăte. Harry se întrebă ce era acolo, până când următoarea întrebare a lui Moody îl aduse cu picioarele pe pământ.

– Deci, ai aflat de dragoni, nu?

Harry ezită. De asta se temuse... Dar cum nu îi spusese lui Cedric de unde știa, tot așa nu îi zise nici lui Moody că Hagrid încălcase iar toate regulile.

– E în ordine, zise Moody, așezându-se, întinzându-și piciorul de lemn și mormăind neîncetat. Trișatul face parte din tradiția Turnirului celor trei vrăjitori...

– Eu nu am trișat, zise Harry tăios. Am aflat... din greșeală...

Moody zâmbi.

– Nu te-am acuzat, băiete. I-am spus lui Dumbledore de la început că nu mă îndoiesc de corectitudinea lui, dar că poate fi sigur că bătrânul Karkaroff și Maxime nu vor fi corecți. Probabil că le-au spus deja campionilor lor tot ce știu sau au aflat. Vor să câștige. Vor să-l bată pe Dumbledore. Le-ar plăcea să demonstreze că e și el un simplu om.

Moody râse iar hârșâit și ochiul său magic se învârti atât de repede, încât Harry renunță să îl privească.

– Și... ai vreo idee cum să treci de dragonul tău? întrebă Moody.

– Nu, zise Harry.

– Ei bine, eu n-o să-ți spun, zise Moody scurt. Nu favorizez pe nimeni. Doar o să-ți dau niște sfaturi, bune, zic eu.... Primul ar fi... Folosește-ți talentul și puterile!

– Dar eu nu sunt deloc puternic, zise Harry, fără să stea pe gânduri.

– Ba pardon, mormăi Moody, dacă eu zic că ai puteri deosebite, atunci așa e! Gândește-te... La ce ești tu cel mai bun? *Concentrează-te...*

Harry încercă să se concentreze. Ce făcea el cel mai bine? Ei bine, da, ar fi fost ceva...

– La vâjthaț, zise el deznădăjduit, și cu ce mă ajută asta?!

– Exact, zise Moody, privindu-l fix, cu ochiul magic aproape nemișcat. Ești un zburător extraordinar de bun, din câte am auzit...

– Da, dar... zise Harry și îl privi și el cu mare atenție. Nu am voie să-mi aduc mătura, nu am decât bagheta la îndemână...

– Al doilea sfat pe care pot să ți-l dau, zise Moody, întrerupându-l brusc, este să folosești o vrajă simplă și drăguță, care să îți aducă ce îți trebuie...

Harry se uită la el nedumerit. De ce avea nevoie?

– Haide, băiete, șopti Moody. Pune-le cap la cap, nu e chiar așa de greu...

Și atunci îi pică fisa. Era cel mai bun la zburat. Și trebuia să treacă de dragon în aer. Pentru asta, avea nevoie de „Fulger".

Și pentru „Fulger" avea nevoie de...

– Hermione, șopti Harry când ajunse în fugă la sera trei, zece minute mai târziu, cerându-i scuze pe nerăsuflate profesoarei Lăstar când trecu pe lângă ea, Hermione, am nevoie de ajutorul tău!

– Și eu ce crezi că am încercat să fac, Harry? îi șopti ea, aruncându-i priviri îngrijorate pe deasupra Tufei Tremurătoare care unduia în bătaia vântului și ale cărei frunze uscate le rupea.

– Hermione, trebuie să învăț să fac cum trebuie o Vrajă de Chemare până mâine după-amiază!

*

Așa că exersară neîntrerupt. Nu luară masa de prânz, ci se îndreptară către o clasă goală, unde Harry încercă din răsputeri să facă diverse obiecte din cameră să zboare către el. Încă avea probleme. Cărțile și penele încetineau pe la jumătatea drumului și cădeau pe jos ca niște pietroaie.

– Concentrează-te, Harry, mai multă concentrare...

– Ce crezi că încerc să fac? zise Harry supărat. Nu știu de ce, dar îmi tot apare un dragon imens în fața ochilor... Bine, mai încerc o dată...

Vroia să chiulească de la „Prezicerea viitorului" și să continue să exerseze, dar Hermione refuză categoric să chiulească de la „Aritmanție", iar fără ea nu avea nici un sens să rămână, așa că fu nevoit să îndure o oră cu profesoara Trelawney, care le explică – aproape toată ora – că poziția lui Marte față de Saturn în acel moment însemna că cei născuți în iulie erau în mare pericol de a muri violent și rapid.

– Păi, e bine, zise Harry tare, nemaiputând să se stăpânească, atâta timp cât nu am o moarte înceată, nu vreau să sufăr!

Ron păru pentru un moment că e gata să izbucnească în râs. Îl privi în ochi pe Harry, pentru prima oară în ultimele zile, dar Harry încă se simțea mult prea plin de resentimente față de el ca să îi mai pese. Petrecu restul orei încercând să

atragă cu bagheta obiecte mici către el, pe sub masă. Reuși să facă o muscă să zboare direct în mâna lui, dar nu fu pe deplin convins că izbutise datorită progreselor lui la Vrăjile de Chemare... Poate că era pur și simplu o muscă bleagă...

Se forță să mănânce câte ceva la cină, după ora de „Prezicere a viitorului", apoi se întoarse în clasa goală, însoțit de Hermione, amândoi ascunși privirilor profesorilor de pelerina lui Harry. Continuară să exerseze până după miezul nopții. Ar fi rămas mai mult, dar apăru Peeves și, sub pretextul că ar fi fost dorința lui Harry să îi fie aruncate obiecte spre el, începu să azvârle cu scaune în Harry și în Hermione, care plecară repede, înainte ca zgomotul făcut de Peeves să îl aducă pe Filch. Se întoarseră în camera de zi a Cercetașilor, care era pustie la acea oră.

La două noaptea, Harry stătea încă în fața focului, alături de Hermione, înconjurați de o grămadă de obiecte: cărți, pene, câteva scaune, un set vechi de piese de șah și de Trevor, broasca lui Neville. Abia în ultima oră reușise să stăpânească efectiv Vraja de Chemare.

– Acum e mai bine, Harry, mult mai bine, zise Hermione, părând obosită, dar foarte mulțumită.

– Ei bine, acum știm cum facem data viitoare când o să am probleme cu o vrajă, zise Harry, aruncându-i Hermionei un dicționar cu rune, ca să mai încerce o dată să îl aducă la el. Mă amenințI cu un dragon! Așaaa...

Harry ridică iar bagheta și zise hotărât:

– *Accio dicționar!*

Tomul mare și greu zbură din mâinile Hermionei, traversă camera și Harry îl prinse din zbor.

– Harry, cred că ai reușit! zise Hermione încântată.

– Măcar de-ar merge și mâine, zise Harry. „Fulger" o să fie mult mai departe decât lucrurile de aici, o să fie în castel și eu o să fiu afară...

– Nu contează, zise Hermione hotărâtă. Atâta timp cât te concentrezi puternic asupra sa, o să vină la tine, cu siguranță! Harry, ar trebui să dormim puțin... Ai nevoie de odihnă...

*

Harry se concentrase atât de mult să învețe Vraja de Chemare în seara aceea, încât o parte din frică îl părăsise. Sentimentul reveni însă cu forțe proaspete în dimineața următoare. Atmosfera din școală era foarte încordată și plină de entuziasm. Orele se întrerupeau la prânz, pentru ca elevii să aibă timp să ajungă la padocul dragonilor... Ei nu știau însă, bineînțeles, ce aveau să găsească acolo.

Harry se simți ciudat, cu totul altfel decât ceilalți din jurul lui, chiar dacă îi urau noroc când trecea pe lângă ei sau îi șuierau batjocoritor: „Am adus un morman de batiste pentru tine, Potter!" Era o stare de neliniște atât de mare, încât se întrebă dacă va reuși să își păstreze cumpătul când aveau să-l conducă la dragonul său, ca nu cumva să înceapă să arunce vrăji asupra tuturor celor din jur. Timpul se comporta mult mai straniu decât de obicei, se scurgea de parcă s-ar fi spart robinetul orelor... Acum era la prima oră, „ Istoria Magiei", pentru ca apoi să se trezească în Marea Sală, unde lua prânzul, iar pe urmă (Unde se dusese dimineața? Când se scurseseră ultimele trei ore fără dragoni?) profesoara McGonagall se apropie repede de el în Marea Sală și îi zise, sub privirile mai multor elevi:

– Potter, campionii trebuie să vină cu mine.... Trebuie să te pregătești pentru prima probă.

– Da, zise Harry, ridicându-se, și furculița îi căzu pe farfurie cu un zgomot puternic.

– Noroc, Harry, șopti Hermione. O să fie totul bine!

– Da, zise Harry, cu o voce care părea să nu fie a lui.

Ieși din Marea Sală cu profesoara McGonagall. Nici ea nu părea să fie în apele ei. De fapt, părea la fel de neliniștită ca Hermione. În timp ce coborau scara de piatră, îi puse mâna pe umăr.

– Să nu intri în panică, zise ea, rămâi cu capul pe umeri... Avem vrăjitori la îndemână ca să țină situația sub control, în caz că se întâmplă ceva... Important e să te străduiești să

îndeplinești proba cât poți de bine și nimeni nu va zice nimic... Te simți bine?

– Da, se auzi Harry spunând. Da, foarte bine...

Îl conduse către locul unde se aflau dragonii, până la marginea pădurii, dar când se apropiară de pâlcul de copaci din spatele cărora trebuia să se vadă padocul, Harry văzu că fusese ridicat un cort, cu intrarea către ei, ascunzându-i privirilor pe dragonii fioroși.

– Trebuie să intri acolo cu ceilalți campioni, zise profesoara McGonagall, cu o voce destul de tremurată, și să aștepți să-ți vină rândul, Potter. Domnul Bagman e și el înăuntru... O să-ți spună... despre ce este vorba... Mult noroc!

– Mulțumesc, zise Harry, cu o voce slăbită, parcă venind de la mare distanță.

Îl lăsă în fața intrării în cort. Harry intră.

Fleur Delacour stătea într-un colț, pe un taburet scund. Nu părea la fel de stăpână pe ea ca de obicei, ci mai degrabă palidă și rece. Viktor Krum părea și mai posomorât decât era în mod normal. Era modul lui de a-și exterioriza emoțiile, presupuse Harry. Cedric se plimba în sus și în jos. Când intră Harry, îi zâmbi discret, iar Harry îi zâmbi și el, simțind cum i se chinuiau mușchii feței să facă acest lucru, de parcă ar fi uitat cum se făcea.

– Harry! Bine ai venit! zise Bagman, uitându-se fericit la el. Intră, intră, simte-te ca acasă!

Bagman semăna oarecum cu un desen animat viu, printre campionii palizi și îngrijorați. Iar era îmbrăcat cu roba lui ca fagurele de viespe.

– Ei bine, acum că suntem toți aici, a sosit momentul să vă spun despre ce este vorba! zise Bagman vesel. Când o să se strângă publicul, o să vă dau fiecăruia acest săculeț – ridică o punguță de mătase mov și o scutură în fața lor – din care veți extrage fiecare câte un model în miniatură a ceea ce veți înfrunta! Sunt... Hm, cum să vă spun... Tipuri diferite, ca să zic așa. Și trebuie să vă mai spun ceva... A, da... Sarcina voastră e să luați oul de aur!

Harry se uită în jur. Cedric aprobă din cap, în semn că înțelesese ce spusese Bagman, și apoi începu să se plimbe iar prin cort. Se făcuse cam verde la față... Fleur Delacour și Krum nu avuseseră nici o reacție. Poate că aveau impresia că li se va face rău dacă deschideau gura să vorbească... Exact asta simțea Harry. Dar ei, cel puțin, se oferiseră voluntari... Fusese dorința lor...

În câteva minute, sute și sute de picioare se auziră trecând pe lângă cort, posesorii lor discutând entuziasmați, râzând și glumind... Harry se simți atât de departe și de diferit de mulțime, încât parcă ar fi făcut parte dintr-o specie diferită. Și apoi – Harry avu impresia că după o secundă – Bagman deschise gura săculețului de mătase mov.

– Doamnele întâi, zise el, oferindu-i-l lui Fleur Delacour.

Fleur băgă o mână tremurândă în punguță și scoase un dragon micuț, identic cu... Verdele Galez! Avea numărul 2 în jurul gâtului. Și Harry știu, văzând-o pe Fleur deloc surprinsă, ci mai degrabă resemnată, că avusese dreptate: Madame Maxime îi spusese ce o așteptă.

Același lucru se adeveri și cu Krum. Scoase Bulgărele de Foc Chinezesc. Avea numărul 3 în jurul gâtului. Nici măcar nu clipi, își plecă doar privirile.

Cedric băgă și el mâna în sac și scoase Botul Scurt Suedez gri-albăstrui, cu numărul 1 în jurul gâtului. Știind ce mai rămăsese în punguță, Harry băgă și el mâna și scoase fiorosul Țintat Maghiar, cu numărul 4. Acesta își deschise aripile, în timp ce îl privea pe Harry, și își dezveli colții minusculi.

– Ei bine, asta e! zise Bagman. Ați extras dragonii pe care îi veți înfrunta, iar numerele se referă la ordinea intrării, ați înțeles? Acum, o să trebuiască să plec cât de curând, pentru că eu nu concurez. Domnule Diggory, dumneavoastră sunteți primul, nu trebuie decât să intrați în padoc când auziți fluierul, da? A... Harry, pot să vorbesc puțin cu tine? Afară?

– Păi... da, zise Harry absent, se ridică și ieși din cort

împreună cu Bagman, care îl conduse mai la o parte, înspre copaci, după care se întoarse spre el cu o expresie părintească pe chip.

– Te simți bine, Harry? Vrei să-ți aduc ceva?

– Poftim? zise Harry. Eu... Nu, nimic...

– Ai vreun plan? zise Bagman, coborându-și vocea. Pentru că ți-aș da cu plăcere niște sfaturi, dacă vrei, să știi. Vreau să zic, continuă Bagman, coborând vocea și mai mult, tu ești cel mai dezavantajat, Harry... Dacă te pot ajuta cu ceva...

– Nu, zise Harry, atât de repede, încât își dădu seama că păruse nepoliticos, nu... M-am... m-am gândit ce o să fac, mulțumesc...

– Nu trebuie să știe nimeni, Harry, zise Bagman, făcându-i cu ochiul.

– Nu, e în regulă, zise Harry, întrebându-se de ce tot spunea asta și dacă fusese vreodată mai în neregulă ca acum. Am un plan...

Se auzi un fluier de undeva.

– Vai, trebuie să mă duc! zise Bagman alarmat și se îndepărtă grăbit.

Harry se întoarse în cort și îl văzu pe Cedric ieșind din el, mai verde la față ca niciodată. Harry încercă să îi ureze noroc când trecu pe lângă el, dar nu scoase decât un mormăit răgușit.

Harry se întoarse în cort, unde se aflau Fleur și Krum. Câteva clipe mai târziu auzi uralele mulțimii, ceea ce însemna că Cedric intrase în padoc și că acum era față în față cu echivalentul în mărime naturală al modelului extras de el...

Era mult mai rău decât își imaginase Harry. Stătea acolo și asculta mulțimea strigând și țipând, în timp ce Diggory făcea ce făcea ca să treacă de Botul Scurt Suedez. Krum încă se mai uita la podea. Fleur începuse să calce pe urmele lui Cedric, pășind neliniștită prin cort. Iar comentariul lui Bagman făcea ca totul să fie mult, mult mai rău... Imagini îngrozitoare i se conturară în minte lui Harry, când auzi: „Oooh, ca prin urechile acului... Ce riscant! Extraordinar, se

pare că nu îi e frică de nimic! Inteligentă mișcare... Păcat că n-a mers!"

Și apoi, după vreo cincisprezece minute, Harry auzi uralele asurzitoare ale mulțimii, ceea ce nu puteau însemna decât un singur lucru: Cedric reușise să treacă de dragon și luase oul de aur!

– Foarte bine, într-adevăr! striga Bagman. Și acum notele juriului!

Însă nimeni nu strigă notele. Harry presupuse că membrii juriului ridicaseră cartonașe în fața mulțimii.

– Unul gata, mai sunt trei! strigă Bagman, când se auzi iar fluierul. Domnișoară Delacour, vă rog!

Fleur tremura din cap până-n picioare. Îi deveni mult mai simpatică, iar Harry o privi mult mai prietenos decât până atunci când ieși cu capul sus, cu mâna încleștată pe baghetă. Rămăsese numai cu Viktor Krum, în colțuri opuse, evitându-și privirile.

Procedura reîncepu...

– O, nu sunt sigur că a fost o mișcare înțeleaptă! îl auziră pe Bagman strigând. Ah... Gata-gata! Cu grijă acum... Dumnezeule, am crezut că atât i-a fost!

Zece minute mai târziu, Harry auzi mulțimea izbucnind în aplauze pentru a doua oară... Probabil că și Fleur reușise. Urmă o pauză, în timp ce erau arătate notele lui Fleur... Alte urale... Și apoi, pentru a treia oară, fluierul arbitrului.

– Și acum urmează domnul Viktor Krum! răcni Bagman și Krum ieși, lăsându-l singur pe Harry.

Acum devenise foarte conștient de ce se întâmpla cu corpul lui, de cât de repede îi bătea inima și cum simțea furnicături în degete, de teamă... Și totuși, în același timp i se părea că reușise să se detașeze de el însuși, să vadă pereții cortului și să audă strigătele mulțimii, de parcă s-ar fi aflat la mare depărtare...

– Cât curaj! striga Bagman și Harry auzi cum Bulgărele de Foc Chinezesc scoate un răget asurzitor, îngrozitor, în timp ce mulțimea stătea cu sufletul la gură. Mare curaj...

Și... Da, a luat oul!

Aplauzele pătrunseră aerul rece de iarnă și răsunară de parcă s-ar fi spart niște geamuri. Krum terminase... Imediat îi venea rândul și lui Harry...

Se ridică, simțindu-și picioarele de parcă i-ar fi fost făcute din vată. Așteptă. Apoi auzi fluierul. Ieși din cort, cu neliniștea crescând progresiv în sufletul lui. Trecu de copaci și intră în padoc printr-o gaură.

Văzu totul din fața lui de parcă ar fi fost un vis colorat. Sute și sute de chipuri îl priveau din tribunele care fuseseră aduse prin magie acolo. Dragonul lui, marele Țintat Maghiar, îl aștepta în capătul celălalt al padocului, păzindu-și ouăle, cu aripile pe jumătate deschise, cu ochii răi și galbeni ațintiți asupra lui – o șopârlă uriașă, monstruoasă și neagră, care își zbătea coada cu spini, lăsând urme adânci în pământ. Mulțimea devenise foarte agitată, dar Harry nu putea spune dacă era prietenoasă sau nu și nici nu-i păsa. Sosise momentul să facă ce trebuia... Să se concentreze total, până la uitare, asupra obiectului, asta era unica lui șansă...

Ridică bagheta.

– *Accio Fulger!* strigă el.

Așteptă, fiecare părticică din el sperând, rugându-se fierbinte... Dacă nu reușea... Dacă nu venea „Fulger"... Vedea totul din jurul lui ca printr-o barieră transparentă, ca printr-un fel de abur care făcea cortul și sutele de chipuri din jur să îi apară ușor deformate...

Și atunci îl auzi, vâjâind în spatele lui. Se întoarse și își văzu mătura sa marca „Fulger" zburând cu viteză către el, pe la marginea pădurii, intrând apoi în padoc, oprindu-se în aer lângă el și așteptându-l să încalece. Mulțimea făcea și mai mult zgomot... Bagman striga ceva, dar urechile lui Harry nu mai funcționau normal... Auzul nu mai era important în acel moment...

Își aruncă piciorul peste mătură și țâșni. O secundă mai târziu, se întâmplă ceva miraculos...

În timp ce zbura în sus și vântul îi trecea prin păr, chipurile din mulțime nu mai erau decât niște gămălii colorate dedesubt, iar dragonul nu era mai mare decât un câine, își dădu seama că nu lăsase în urmă doar arena întrecerilor, ci și teama... Era din nou stăpân pe el!

Era doar un alt joc de vâjthaț, atâta tot... Doar un alt joc de vâjthaț, iar dragonul acela doar o echipă adversă...

Se uită la cuibul cu ouă și îl văzu pe cel de aur, strălucind printre celelalte, care erau de culoarea cimentului, așezate în siguranță între picioarele dragonului. „OK", își zise Harry în sinea lui, „Să aplic tactici de diversiune... Înainte..."

Coborî fulgerător. Capul Țintatului Maghiar se rotea după el, îl urmărea. Harry își dădu seama ce vroia să facă și se ridică exact la timp. Un șuvoi de foc fusese aruncat chiar pe locul unde se aflase el, înainte de a se ridica brusc în înalturi... Dar lui Harry nu îi păsa... Era ca și când s-ar fi ferit de un balon-ghiulea...

– Pe barba lui Merlin, băiatul ăsta știe să zboare! strigă Bagman, când mulțimea țipă și tresări speriată. Domnule Krum, nu-i așa?

Harry zbură și mai sus, în cercuri largi. Dragonul nu îl scăpa din priviri, cu capul învârtindu-i-se neîncetat pe gâtul lung. Dacă avea să continue așa, ametea, desigur... Dar Harry știa că nu trebuia să întindă coarda prea tare. Dacă dragonul se apuca să verse iar foc...

Harry coborî brusc și cu mare viteză, exact când dragonul deschise gura, dar de data aceea nu fu la fel de norocos. Nu-l nimeriră flăcările, în schimb coada dragonului se îndreptă vâjâind către el și, când viră la stânga, unul dintre spinii săi lungi îi zgârie umărul, sfâșiindu-i roba...

Simțea durerea, auzea țipetele mulțimii, însă tăietura nu părea să fie adâncă... Zbură în spatele dragonului și îi veni în minte ceva...

Dragonul nu părea să obosească și își proteja ouăle cu strășnicie. Deși își deschidea aripile și bătea din ele cu putere, se învârtea și se zbătea, urmărind mișcările lui Harry cu

ochii aceia galbeni și înspăimântători, îi era teamă să se îndepărteze prea tare de ouă... Trebuia să îl convingă să o facă, altfel n-ar fi reușit în veci să se apropie de ouă...

Începu să zboare, întâi într-o parte, apoi în cealaltă, nu foarte aproape pentru ca dragonul să nu îl poată atinge cu focul pe care îl scuipa. Dragonul îl pândea, cu ochii cu pupilele verticale fixate pe Harry, cu colții dezgoliți amenințător...

Zbură și mai sus. Capul dragonului se ridică după el, gâtul fiindu-i acum întins la maximum, încolăcindu-se și unduindu-se ca un șarpe în fața celui care îl vrăjise...

Harry se ridică și mai sus, iar dragonul scoase un răget exasperat. Pentru dragon, Harry nu era decât o muscă pe care își dorea din tot sufletul să o prindă. Coada îi zvâcni iar, dar acum Harry era prea sus ca să îl ajungă... Dragonul scuipă foc, Harry se feri cu dibăcie... Dragonul deschise larg fălcile...

– Haide, șuieră Harry, învârtindu-se pe deasupra, vino, vino și prinde-mă... Sus, hai...

Atunci dragonul se ridică de pe ouă, întinzându-și aripile la fel de mari ca ale unui mic aeroplan... Atât aștepta Harry! Coborî în picaj. Înainte ca dragonul să-și dea seama ce făcuse sau unde dispăruse Harry, acesta își continuă căderea bruscă spre sol, către ouăle care acum erau neprotejate de picioarele dragonului. Își luă mâinile de pe „Fulger", înșfăcă oul de aur...

Și acceleră din nou, ridicându-se pe deasupra tribunelor, cu oul greu sub brațul nevătămat! Era ca și când cineva dăduse iar drumul la sonor... Pentru prima dată auzi clar zgomotul mulțimii, care striga și aplauda la fel de tare ca și suporterii irlandezi de la Cupa Mondială...

– Fiți atenți! striga Bagman întruna. Vă rog să fiți atenți! Campionul cel mai tânăr a reușit să ia oul cel mai repede dintre toți! Ei bine, din acest moment șansele lui Harry Potter au crescut!

Harry văzu cum îngrijitorii de dragoni se grăbiră să stăpânească dragonul, iar la intrarea în padoc îi observă pe pro-

fesoara McGonagall, pe profesorul Moody și pe Hagrid, grăbindu-se către el, făcându-i toți cu mâna să vină la ei. Le văzu zâmbetele fericite, chiar de la depărtarea aceea. Zbură iar pe deasupra tribunelor, zgomotul mulțimii aproape spărgându-i timpanele, și ateriză lin, fericit cum nu mai fusese de atâta timp. Trecuse cu bine prima probă și supraviețuise...

– A fost excelent, Potter! strigă profesora McGonagall, imediat ce Harry se dădu jos de pe „Fulger".

Venind din partea ei, felicitarea putea fi considerată o laudă extraordinară. Observă că îi tremura mâna când arătă către umărul lui.

– Trebuie să te duci imediat la Madame Pomfrey, chiar înainte ca juriul să-ți acorde notele... Pe aici... A trebuit să-l îngrijească și pe Diggory...

– Ai reușit, Harry! zise Hagrid răgușit. Ai reușit! Și încă împotriva celui mai crunt dragon! Doar știi că Charlie a zis că e cel mai...

– Mersi, Hagrid, zise Harry tare, ca să îl facă pe Hagrid să tacă și să nu se dea de gol că îi arătase dragonii cu o seară înainte.

Și profesorul Moody părea foarte mulțumit. Ochiul său magic îi dansa în cap de bucurie.

– Foarte frumos, Potter, mormăi el.

– Gata, Potter, hai la cortul de prim ajutor, te rog, îl zori profesoara McGonagall.

Harry ieși din padoc, încă gâfâind, și o văzu pe Madame Pomfrey, care stătea în fața unui al doilea cort, părând foarte îngrijorată.

– Dragoni! zise ea pe un ton dezgustat, trăgându-l pe Harry înăuntru.

Cortul era împărțit în sectoare. Deslușì umbra lui Cedric prin draperia de pânză, dar Cedric nu părea să fie rănit grav. Cel puțin, putea să stea în capul oaselor. Madame Pomfrey îi examină umărul lui Harry, vorbind mânioasă în tot acest timp:

– Anul trecut Dementorii, anul ăsta dragonii, oare ce or

să mai aducă la școală anul viitor? Ai avut mare noroc... E o rană superficială... Dar o să trebuiască să o curăț, înainte de a încerca să o vindec...

Curățâ tăietura, tamponând-o cu un lichid mov, care fumega și ustura, apoi îi atinse umărul cu bagheta și Harry simți cum se vindecă instantaneu.

– Acum, stai liniștit un minut... Hai, așază-te! Apoi poți să te duci să-ți vezi notele.

Ieși vijelios din cort, dar mai apucă să o audă cum îl întreba pe Cedric:

– Te simți mai bine, Diggory?

Harry nu vroia să stea liniștit, adrenalina îi clocotea încă în sânge. Se ridică, vrând să se ducă să vadă ce se întâmpla afară, dar înainte să ajungă la ușa cortului, își făcură apariția doi oameni: Hermione, urmată îndeaproape de Ron.

– Harry, ai fost strălucit! zise Hermione emoționată, cu urme de degete pe față, de cât și le apăsase pe obraji, de teamă și de emoție. Ai fost extraordinar! Nu glumesc!

Dar Harry se uita la Ron, care era foarte palid și îl privea pe Harry de parcă ar fi fost o stafie.

– Harry, zise el, foarte serios, oricine ți-a pus numele în Pocal... Cred... cred că vrea să te vadă în mormânt!

Era ca și când ultimele săptămâni nici nu existaseră! De parcă Harry se întâlnea cu Ron pentru prima dată, imediat după ce fusese ales campion.

– Ți-ai dat seama? zise Harry rece. Ți-a luat cam mult.

Hermione stătea neliniștită între ei, uitându-se când la unul, când la altul. Ron, nesigur, deschise gura să vorbească. Harry bănui că Ron vroia să-și ceară scuze și, deodată, își dădu seama că nu vroia să le audă.

– E în ordine, zise el, înainte ca Ron să pronunțe cuvintele. Nu mai contează!

– Nu, zise Ron. Nu ar fi trebuit să...

– Nu mai contează acum, serios! repetă Harry.

Ron îi zâmbi emoționat și Harry îi răspunse cu un zâmbet fericit.

Hermione izbucni în lacrimi.

– Nu înțeleg de ce plângi! îi spuse Harry uluit.

– Amândoi sunteți niște proști! strigă ea, bătând cu piciorul în pământ, iar lacrimile continuară să curgă nestăpânite.

Apoi, înainte ca vreunul dintre ei să o poată opri, îi îmbrățișă pe amândoi și ieși din cort în viteză, plângând în hohote.

– Nu e normală, zise Ron, clatinând din cap. Hai, Harry, cred că ți se afișează notele...

Harry își luă mătura „Fulger" și oul de aur, simțindu-se mult mai fericit decât credea că ar fi fost posibil acum o oră, și ieși cu Ron din cort.

– Să știi că ai fost cel mai bun, de departe, turuia Ron. Cedric a făcut o chestie ciudată, a transfigurat un bolovan de pe jos... într-un câine... Încerca să-l facă pe dragon să se ducă după câine... Ei bine, a fost un exemplu mișto de Transfigurație și a mers oarecum, pentru că a luat oul, dar s-a și ars... Dragonul s-a răzgândit la mijlocul drumului și s-a hotărât să-l atace pe el, în locul labradorului. Abia a reușit să scape. Și fata aia, Fleur, a încercat o vrajă, nu știu care, cred că încerca să-l cufunde într-un fel de transă... Ei bine, și figura asta a ținut, dragonul a adormit, dar apoi a început să sforăie și i-au ieșit niște flăcări imense pe nas, iar lui Fleur i-a luat foc fusta... A stins-o cu apă din baghetă. Și Krum... N-o să-ți vină să crezi, dar nici nu i-a trecut prin minte să zboare! Deși probabil că a fost cel mai bun după tine. L-a lovit pe dragon cu un fel de vrajă, chiar în ochi. Dar acesta s-a apucat să calce totul în picioare de durere și a strivit jumătate din ouăle adevărate... I-au scăzut din puncte pentru asta, nu ar fi trebuit să distrugă ouăle dragonului...

Ron trase adânc aer în piept. Ajunseră la marginea padocului. Acum, după ce fusese luat și dragonul lui, Harry văzu unde erau cei cinci membri ai juriului... Exact la capătul celălalt, în scaune tapisate cu aur.

– Au dreptul să dea câte zece puncte fiecare, zise Ron, iar Harry, uitându-se cu atenție, îl văzu pe primul membru – Madame Maxime – ridicându-și bagheta în aer. Și din ea țâșni un

fel de panglică lungă argintie, care se învârti în aer și formă un opt mare.

– Nu e rău! zise Ron, în timp ce mulțimea aplauda. Presupun că ți-a scăzut punctajul pentru umăr...

Apoi veni la rând domnul Crouch. El formă un nouă în aer.

– E bine! strigă Ron, bătându-l pe Harry pe umăr.

Apoi, Dumbledore. Și el formă un nouă. Mulțimea aplauda mai tare ca niciodată.

Ludo Bagman... Zece!

– Zece? zise Harry, nevenindu-i să creadă. Dar... am fost rănit... De ce face asta?

– Harry, nu te plânge! strigă Ron entuziasmat.

Ultimul își ridică bagheta Karkaroff. Făcu o pauză pentru o clipă și apoi formă și el un număr cu bagheta... Patru.

– Cum? răcni Ron mânios. Patru? Nenorocitule, i-ai dat zece lui Krum!

Dar lui Harry nu îi păsa, nu i-ar fi păsat nici dacă Igor Karkaroff i-ar fi dat zero. Indignarea lui Ron în favoarea lui valora însă mai mult de o sută de puncte! Desigur, nu-i spuse asta lui Ron, dar inima îi era mai ușoară decât aerul când părăsiră padocul. Și nu era doar Ron... Nu îl aclamau doar Cercetașii. Când văzuseră cu ce avusese de-a face și felul în care se descurcase, aproape toată școala trecuse de partea lui, dar și a lui Cedric, în egală măsură... Nu-i păsa de Viperini, acum putea să suporte orice.

– Ești pe primul loc, la egalitate cu Krum! Tu și Krum, Harry! exclamă Charlie Weasley, grăbindu-se către ei, când porniră înapoi spre școală. Fiți atenți, trebuie să fug, trebuie să-i trimit o bufniță mamei, i-am jurat că o să-i spun ce se întâmplă... A fost cu adevărat incredibil! A, da... Mi-au spus să îți zic că trebuie să mai rămâi puțin... Bagman vrea să vă spună ceva în cortul campionilor.

Ron îi spuse că îl așteaptă, așa că Harry intră iar în cortul, care acum arăta oarecum altfel, mult mai prietenos și mai primitor. Își aminti cum se simțea când se temea de întâlnirea cu dragonul și făcu o comparație cu lunga așteptare dinaintea

confruntării... Ce comparație? Nu exista comparație, așteptarea fusese mult mai grea...

Fleur, Cedric și Krum veniră împreună.

O parte a feței lui Cedric era acoperită cu un fel de gel portocaliu, care probabil că îi vindeca arsura. Îi zâmbi lui Harry și îl felicită:

– Bravo, Harry.

– Și ție, zise Harry, zâmbindu-i și el.

– Felicitări tuturor! zise Ludo Bagman, când intră țopăind în cort.

Părea atât de mulțumit, încât parcă trecuse el însuși de proba cu dragonul.

– Vreau să vă spun doar câteva cuvinte... Aveți o pauză binefăcătoare și destul de lungă până la următoarea probă, care va avea loc pe douăzeci și patru februarie dimineața... O să vă dau ceva la care să vă gândiți între timp! Dacă vă uitați mai bine la ouăle de aur pe care le aveți, o să vedeți că se deschid... Vedeți balamalele? O să găsiți un indiciu în ou... Rezolvați-l, aflați care este a doua probă și veți putea astfel să vă pregătiți din timp! Ați înțeles? Sigur? Atunci, puteți să plecați!

Harry ieși din cort, se îndreptă spre Ron și amândoi o luară înapoi, pe la marginea pădurii, nemaisăturându-se să vorbească unul cu altul. Harry vroia să știe ce făcuseră ceilalți campioni, cu cât mai multe amănunte. Apoi, când trecură pe lângă pâlcul de copaci din spatele cărora Harry auzise prima oară răgetele dragonilor, le sări o vrăjitoare în cale.

Era Rita Skeeter. Roba ei verde-prăzulie și Pana pentru Citate Rapide din mâna ei se asortau perfect.

– Felicitări, Harry! zise ea, zâmbindu-i. Nu vrei să-mi spui repede câteva cuvinte? Cum te-ai simțit când ai înfruntat dragonul acela? Ce crezi despre corectitudinea juriului?

– Da, îți spun imediat câteva cuvinte, îi zise Harry răutăcios. La revedere!

Și îi întoarse spatele, îndreptându-se către castel împreună cu Ron.

— CAPITOLUL XXI —

SPIRIDUȘII DE CASĂ

Harry, Ron și Hermione se duseră în șura bufnițelor în seara aceea, ca s-o găsească pe Pigwidgeon, pentru ca Harry să-i poată trimite o scrisoare lui Sirius și să-i spună că reușise să scape nevătămat din prima încercare. Pe drum, Harry îi zise lui Ron tot ce îi spusese Sirius despre Karkaroff. Deși șocat la început, auzind că profesorul Karkaroff fusese un Devorator al Morții, când intrară în camera bufnițelor, Ron spunea ferm convins că ar fi trebuit să se gândească de mult la așa ceva.

– Se potrivește, nu? zise el. Mai țineți minte ce a zis Reacreditță în tren, despre prietenia dintre tatăl lui și Karkaroff? Acum știm de unde se cunosc. Probabil că erau printre cei cu măști de la Cupa Mondială... Harry, poți să fii sigur de un lucru, dacă a fost Karkaroff cel care ți-a pus numele în Pocal, acum trebuie să turbeze de furie, nu-i așa? Nu i-a mers, nu? Ai scăpat doar cu o zgârietură! Stai, o prind eu...

Pigwidgeon era atât de entuziasmată la gândul unei livrări, încât zbura în jurul capului lui Harry, huhuind necontenit. Ron o înșfăcă pe Pigwidgeon din zbor și o ținu nemișcată, în timp ce Harry îi lega scrisoarea de picior.

– Nu e posibil ca celelalte probe să fie la fel de periculoase, nu-i așa? continuă Ron, în timp ce o ducea pe Pigwidgeon la fereastră. Știi ceva, Harry? Eu cred că ai putea câștiga turnirul ăsta... Vorbesc serios!

Harry știa că Ron nu spunea asta decât ca să îl facă să uite

de purtarea lui din ultimele săptămâni, dar îi fu oricum recunoscător. Hermione însă se sprijini de peretele șurei bufnițelor, își încrucișă brațele și se încruntă la Ron.

– Harry mai are mult până să termine turnirul, zise ea serioasă. Dacă asta a fost prima probă, nici nu vreau să mă gândesc la ce urmează...

– Ești ca o rază de soare, din cap până-n picioare, nu-i așa? o ironiză Ron. Ai fi bună să-i ții companie profesoarei Trelawney...

O aruncă pe Pigwidgeon pe fereastră. Pigwidgeon o luă în jos cu viteză, în cădere liberă, douăzeci de metri, înainte de a reuși să se redreseze și să se ridice din nou. Scrisoarea pe care i-o prinseseră de picioruș era mult prea grea pentru micuța bufniță... Harry nu putuse să se abțină să nu-i povestească lui Sirius exact cum se învârtise, cum încercuise, cum hăituise și cum se ferise de cumplitul dragon.

O privi pe Pigwidgeon dispărând în noapte și atunci Ron spuse:

– Ei bine, Harry, ar trebui să mergem la petrecerea... surpriză pe care ți-am pregătit-o... Cred că Fred și George au furat destulă mâncare de la bucătărie până acum!

Într-adevăr, când intrară în camera de zi a Cercetașilor, aceasta explodă în urale și strigăte. Pe mese erau munți de prăjituri, carafe cu suc de dovleac și Berezero. Lee Jordan aprinsese niște Artificii Filibuster, așa că aerul era plin de steluțe și scântei, iar Dean Thomas, care era foarte bun la desen, agățase câteva noi pancarte foarte reușite, dintre care majoritatea îl înfățișau pe Harry zburând pe „Fulger", în jurul capului dragonului. Mai erau câteva și cu Cedric, căruia îi luase foc capul.

Harry mâncă din toate, căci aproape că uitase cum era să îți fie cu adevărat foame, și se așeză la aceeași masă cu Ron și Hermione. Nu-i venea să creadă cât de fericit era. Îl avea iar pe Ron de partea lui, trecuse de prima probă, iar pe a doua nu trebuia să o înfrunte decât peste trei luni.

– Fir-aș al naibii, da' știu că e greu, zise Lee Jordan,

ridicând oul de aur pe care Harry îl lăsase pe o masă și cântărindu-l în mâini. Hai, Harry, deschide-l! Hai să vedem ce e înăuntru!

– Ar trebui să rezolve indiciul de unul singur, zise Hermione încet. Așa spun regulile turnirului...

– Și ar fi trebuit să mă gândesc și cum să trec de dragoni tot de unul singur, șopti Harry, pentru ca doar Hermione să-l audă, la care ea îi zâmbi oarecum vinovată.

– Da, hai, Harry, deschide-l! îl îndemnară și alții.

Lee îi dădu oul și Harry își băgă unghiile în spațiul dintre cele două jumătăți și îl deschise.

Era gol, absolut gol... Însă abia apucă Harry să îl deschidă, că zgomotul cel mai îngrozitor, un vaiet strident și puternic, umplu camera. Singurul lucru cu care putu să-l asemuiască Harry era orchestra de la Petrecerea Morții a lui Nick Aproape-Făr-de-Cap, ai cărei membri cântau toți la ferăstraie.

– Închide-l! răcni Fred, cu mâinile la urechi.

– Ce-a fost asta? zise Seamus Finnigan, uitându-se la ou, în timp ce Harry îl închidea la loc. Era ca un strigoi... Poate că acum trebuie să treci de el, Harry!

– Era ca și când cineva ar fi fost supus unei torturi groaznice! zise Neville, care se albise complet la față și răsturnase un platou cu cârnăciori. O să trebuiască să înfrunți Blestemul Cruciatus!

– Nu fi tâmpit, Neville, e ilegal, zise George. Doar nu o să folosească Blestemul Cruciatus împotriva campionilor. Mie mi s-a părut că semăna cu Percy atunci când cântă... Poate că o să trebuiască să-l ataci când e sub duș, Harry!

– Vrei o tartă cu gem, Hermione? o întrebă Fred.

Hermione se uită bănuitor la platoul pe care i-l oferea. Fred zâmbi.

– N-au nimic, râse el. Nu le-am făcut nimic. Doar cu crema din eclere trebuie să ai grijă...

Neville, care tocmai mușcase dintr-un ecler, se înecă și îl scuipă.

Fred râse.

– E o mică glumă, Neville...

Hermione luă o tartă cu gem.

– Ai luat toate astea de la bucătărie, Fred?

– Da, zise Fred, zâmbindu-i.

Își subție vocea până ajunse un chițăit și imită un spiriduș de casă:

– Orice vreți dumneavoastră, domnule, absolut orice! Sunt extrem de serviabili... mi-ar fi dat și un bou la protap, dacă le-aș fi cerut.

– Cum ajungi acolo? întrebă Hermione, pe un ton obișnuit și nevinovat.

– Simplu! răspunse Fred, ușa e ascunsă după un tablou reprezentând un bol cu fructe. Nu trebuie decât să gâdili puțin para, care o să se pună pe chicotit și... De ce?

Fred se opri și se uită la ea bănuitor.

– A, fără nici un motiv, zise Hermione repede.

– Ai de gând să îi faci să intre în grevă, nu? zise George. Nu renunți la toată chestia asta cu fluturașii și o să încerci să îi faci să se revolte?

Se auziră mai multe râsete. Hermione nu răspunse.

– Nu te duce să-i sperii și să le spui că ar trebui să primească haine și salarii! o avertiză Fred. O să-i faci să nu mai vrea să gătească!

Chiar atunci, Neville provocă o mică diversiune, transformându-se într-un canar uriaș.

– Ah, scuze, Neville! strigă Fred, acoperind râsetele din jur. Am uitat că astea erau eclerele pe care le-am fermecat...

Dar nu trecu mult și Neville se obișnui cu ideea și reveni la normal, o dată ce îi căzură penele. Chiar râse și el alături de ceilalți.

– Cremă de Canar! strigă Fred către mulțimea entuziasmată. George și cu mine am inventat-o... Șapte sticli bucata, ce mai, un chilipir!

Era aproape unu noaptea când Harry se duse în sfârșit cu Ron, Neville, Seamus și Dean în dormitorul lor. Înainte să tragă draperiile patului, Harry puse pe noptieră miniatura

dragonului pe care îl înfruntase. Acesta căscă, se făcu covrig și închise ochii. „Într-adevăr, e tare drăguț", își zise Harry, când trase draperiile, „Hagrid are dreptate, dragonii sunt de treabă"...

*

Începutul lui decembrie aduse vânt și lapoviță la Hogwarts. Chiar dacă era mereu rece în castel iarna, Harry se gândea cu drag la focurile din șeminee și la pereții lui groși, de fiecare dată când trecea pe lângă corabia celor de la Durmstrang de pe lac. Aceasta se clătina în vânt, cu velele negre umflate de vânt, sub cerul întunecat. De asemenea, se gândea că și în trăsura celor de la Beauxbatons trebuie să fi fost foarte frig. Observase că Hagrid avea mare grijă de caii lui Madame Maxime, dându-le băutura lor preferată, whisky de malț. Vaporii care ieșeau pe la colțurile padocului lor erau de ajuns pentru a-i ameți pe toți elevii adunați la ora de „Grija pentru creaturile magice". Ceea ce nu îi ajuta deloc, având în vedere că încă îi aveau în grijă pe îngrozitorii Homari și trebuiau să fie cât se poate de vigilenți.

– Nu știu sigur dacă hibernează sau nu, le spuse Hagrid într-o zi, în timp ce dârdâiau în grădina de dovleci în care sufla un vânt cumplit. M-am gândit să încercăm să vedem dacă nu vor să mănânce scrumbii... Să-i punem în lăzile astea...

Nu mai rămăseseră decât zece Homari. Se părea că instinctul lor de a se omorî unii pe alții nu dispăruse pe deplin nici după ce fuseseră scoși la plimbare. Acum fiecare dintre ei se apropia de doisprezece metri lungime. Platoșele lor groase, gri, picioarele puternice, capetele explozive, spinii și ventuzele, totul îl convingea din ce în ce mai mult pe Harry că Homarii lui Hagrid erau cele mai groaznice creaturi magice pe care le văzuse vreodată. Clasa se uită fără entuziasm la lăzile enorme pe care le adusese Hagrid, toate căptușite cu perne și pături pufoase.

– O să-i lăsăm aici, zise Hagrid și o să punem capacele, să vedem ce se întâmplă...

Însă până la urmă se dovedi că Homarii nu hibernau și nici nu fură prea mulțumiți să fie închiși în niște lăzi, fie ele și căptușite, dar bătute în cuie. Curând, Hagrid strigă: „Nu intrați în panică, nu intrați în panică!" În timp ce Homarii se zbăteau prin grădina de dovleci, plină de fragmente din lăzile distruse, cei mai mulți dintre elevi - în frunte cu Reacredință, Crabbe și Goyle - fugiseră deja în coliba lui Hagrid prin ușa din spate și se baricadaseră înăuntru. Harry, Ron și Hermione erau printre cei care rămăseseră afară, încercând să îl ajute pe Hagrid să prindă Homarii cu capete explozive. Împreună, reușiră să prindă și să lege nouă dintre Homari, deși cu prețul a numeroase arsuri și tăieturi. Până la urmă, nu mai rămase decât un singur Homar în libertate.

- Nu-l speriați! strigă Hagrid, când Ron și Harry își folosiră baghetele ca să arunce scântei de foc în Homarul care se apropia amenințător de ei, cu spinul de pe spate arcuit în sus. Încercați să-i legați o frânghie în jurul spinului, ca să nu-i rănească pe ceilalți!

- O, da, n-am vrea să se întâmple așa ceva, *bieții* Homari! strigă Ron supărat, în timp ce el și Harry se lipiseră de peretele colibei lui Hagrid, încă ținându-l departe pe Homar, cu scânteile baghetelor.

- Vai, vai, vai... Dar chiar că pare distractiv...

Era Rita Skeeter, care se aplecase peste gardul grădinii lui Hagrid, privind la nebunia generală. În ziua aceea, purta o pelerină groasă, roșie, cu un guler mov de blană, și avea pe brat nelipsita geantă din piele de crocodil.

Hagrid se aruncă deasupra Homarului, care îi încolțise pe Harry și pe Ron, și îl imobiliză. Capătul Homarului explodă, scoțând fum și foc, arzând lăstarele de dovleci din apropiere.

- Cine ești? o întrebă Hagrid pe Rita Skeeter, în timp ce punea un ochi de frânghie în jurul spinului Homarului pe care îl prinsese.

- Rita Skeeter, reporter la *Profetul zilei*, răspunse Rita, zâmbindu-i cu dinții ei de aur.

– Deși Dumbledore ți-a interzis să mai vii în școală? zise Hagrid, încruntându-se puțin, în timp ce se ridicase de pe Homarul pe care îl strivise și începuse să îl târască spre prietenii săi din aceeași specie.

Rita se purtă de parcă nici nu auzise ce spusese Hagrid.

– Cum se numesc aceste creaturi fascinante? întrebă ea, zâmbind și mai larg.

– Homari cu capete explozive, mormăi Hagrid.

– Zău? zise Rita, aparent plină de interes. Nu am mai auzit de ei până acum... De unde provin?

Harry observă cum chipul lui Hagrid se înroșește în spatele bărbii stufoase și i se puse o piatră pe inimă. De unde oare luase Hagrid Homarii?

Hermione, care părea să fie pe aceeași lungime de undă cu Harry, zise repede:

– Sunt foarte interesanți, nu-i așa, Harry?

– Cum? A, da... foarte... interesanți, zise Harry, în timp ce Hermione îl călca pe picior.

– A, ești aici, Harry! zise Rita Skeeter, uitându-se în jur. Deci îți plac orele de „Grija pentru creaturile magice"? Una dintre materiile tale preferate?

– Da, zise Harry hotărât.

Hagrid îi zâmbi fericit.

– Minunat, zise Rita. Cu adevărat minunat. Predai de mult timp? îl întrebă ea în continuare pe Hagrid.

Harry observă cum ochii ei se opriră întâi asupra lui Dean (care avea o tăietură pe obraz), apoi trecură la Lavender (care avea roba pârlită), la Seamus (care își oblojea mai multe degete arse) și apoi la ferestrele colibei, unde se ascunseseră majoritatea elevilor, cu nasurile lipite de geamuri, așteptând să vadă dacă era totul sub control.

– Ei sunt din anul II, zise Hagrid.

– Minunat... N-ai vrea să-mi dai un interviu? Să ne împărtășești și nouă o parte din experiența ta cu creaturile magice? *Profetul zilei* are o rubrică zoologică în fiecare miercuri, după cum sunt sigură că știi. Am putea să scriem

despre acești... Hm... Homari cu capete abrazive.

– Explozive, o corectă Hagrid entuziasmat. Păi, da, de ce nu?

Harry avea un sentiment foarte neplăcut în legătură cu acest interviu, dar nu avea cum să-l avertizeze pe Hagrid fără să observe Rita Skeeter, așa că trebui să tacă și să vadă cum Hagrid și Rita Skeeter aranjară o întâlnire la localul „Trei Mături" pentru un interviu mai lung, săptămâna aceea. Apoi sună clopoțelul la castel, anunțând sfârșitul orei.

– Ei bine, la revedere, Harry! îi strigă Rita Skeeter veselă, în timp ce el pornea cu Ron și cu Hermione spre castel. Atunci, ne vedem vineri seara, Hagrid!

– O să răstălmăcească tot ce o să-i spună Hagrid, zise Harry în șoaptă.

– Doar să nu fi importat ilegal Homarii sau ceva de genul ăsta, zise Hermione disperată.

Se uitară unii la alții... S-ar fi putut foarte bine ca Hagrid să fi făcut așa ceva...

– Hagrid a mai avut o grămadă de probleme în trecut și Dumbledore nu l-a concediat niciodată, zise Ron, încercând să-i consoleze. Cel mai rău lucru care poate să se întâmple este ca Hagrid să fie nevoit să renunțe la Homari. Pardon... Am zis cel mai rău? Am vrut să zic cel mai bun.

Harry și Hermione râseră, simțindu-se ceva mai veseli. Plecară împreună să ia prânzul.

Harry fu foarte fericit în timpul celor două ore de „Prezicerea viitorului" din acea după-amiază. Încă își pierdeau vremea și făceau hărți stelare și predicții, dar acum el și Ron se împăcaseră și totul redevenise foarte amuzant. Profesoara Trelawney, care fusese atât de mulțumită de ei doi când își preziseseră propriile morți, care mai de care mai urâte, se enervă foarte repede când începură iar să chicotească, în timp ce ea le explica despre diferitele moduri în care Pluto poate să influențeze (negativ, bineînțeles!) viața de zi cu zi.

– Cred, zise ea într-o șoaptă misterioasă, care nu-i ascundea supărarea câtuși de puțin, că unii dintre noi – și se uită cu subînțeles la Harry – ar fi mai puțin superficiali, dacă ar

vedea ce am văzut eu, în timp ce priveam azi-noapte în globul de cristal. În timp ce stăteam atentă la broderia mea, dorința de a consulta globul m-a copleșit. M-am ridicat, m-am așezat asupra lui și am privit în adâncurile sale cristaline... Și ce credeți că am văzut?

– O babornită cu ochelari enormi? murmură Ron în șoaptă.

Harry se chinui din răsputeri să nu râdă.

– Moartea, dragii mei...

Parvati și Lavender își duseră amândouă mâinile la gură, părând sincer îngrozite.

– Da, zise profesoara Trelawney, dând din cap, se apropie din ce în ce mai tare, ne dă ocol pe deasupra ca un vultur, din ce în ce mai jos... Chiar mai jos decât castelul...

Se uită fx la Harry, care căscase cu poftă.

– Ar fi mult mai impresionant, dacă nu ar mai fi făcut chestia asta de optzeci de ori până acum, zise Harry, când în sfârșit respirară aer curat în fața scării de dedesubtul camerei profesoarei Trelawney. Dar dacă aș fi murit de fiecare dată când mi-a prezis ea, aș fi un miracol al medicinei!

– Ai fi un fel de fantomă extrem de densă, zise Ron râzând, când trecură pe lângă Baronul Sângeros care se îndrepta în direcția opusă, cu o privire sinistră în ochii ficși. Cel puțin nu ne-a dat nici o temă. Sper că profesorul Vector i-a dat multe teme Hermionei, ador să nu avem de învățat și ea da...

Dar Hermione nu veni la cină și nici la bibliotecă nu era, când se duseră să o caute acolo. Singura persoană din bibliotecă era Viktor Krum. Ron rămase ascuns după rafturi, privindu-l pe Krum și dezbătând, discutând în șoaptă cu Harry dacă să-i ceară sau nu un autograf. Dar imediat Ron își dădu seama că niște fete din anul VI sau VII erau în spatele raftului alăturat, discutând despre același lucru, și își pierdu entuziasmul.

– Oare unde s-o fi dus? zise Ron.

Amândoi se întoarseră la Turnul Cercetașilor.

– Nu știu... *Aiureli!*

Dar abia apucă doamna grasă să le deschidă tabloul, când sunetul unor pași grăbiți din spatele lor îi anunță că venea Hermione.

– Harry! gâfâi ea, oprindu-se brusc în fața lui (doamna grasă o privi cu sprâncenele ridicate). Harry, trebuie să vii, trebuie să vii să vezi, s-au întâmplat niște lucruri uimitoare... Te rog...

Îl înșfăcă pe Harry de braț și încercă să-l târască în partea cealaltă a coridorului.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Harry.

– Îți arăt când ajungem acolo... Hai, vino repede...

Harry se uită la Ron. Și el îl privi pe Harry intrigat.

– Bine, zise Harry, alergând pe coridor cu Hermione, Ron grăbindu-se să țină pasul cu ei.

– Ah, nu mă luați în seamă! strigă doamna grasă sarcastic după ei. Nu vă cereți scuze că m-ați deranjat! O să rămân aici, nu, cu tabloul larg deschis până vă întoarceți voi, nu?

– Da, mulțumim, strigă Ron peste umăr.

– Hermione, unde mergem? întrebă Harry, după ce ea îi condusese pe scări în jos șase etaje și acum coborau scara de marmură către holul de la intrare.

– O să vedeți, o să vedeți imediat! le zise Hermione entuziasmată.

Făcu la stânga la capătul scărilor și trecu repede pe ușa pe unde dispăruse Cedric Diggory cu o noapte înainte ca Pocalul de Foc să aleagă numele lui și al lui Harry. Harry nu mai fusese niciodată pe acolo. El și Ron o urmară pe Hermione și coborâră un etaj de trepte de piatră, însă în loc să ajungă într-un coridor subteran sinistru, ca acela care ducea la clasa lui Plesneală, se treziră într-un coridor lat de piatră, luminat de multe torțe și decorat cu tablouri vesele, majoritatea reprezentând platouri cu mâncare.

– O, stai puțin... zise Harry încet, la jumătatea coridorului. Stai puțin, Hermione...

– Ce e? zise ea și se întoarse să se uite la el, foarte nerăbdătoare.

– Știu despre ce e vorba, zise Harry.

Îi făcu semn lui Ron și arătă către tabloul din spatele Hermionei, care înfățișa un bol mare și argintiu, plin cu fructe.

– Hermione! zise Ron, înțelegând ce se întâmpla. Încerci să ne implici iar în chestia aia cu spas!

– Nu, nu, nu! zise ea repede. Și nu e spas, Ron...

– I-ai schimbat cumva numele? zise Ron, încruntându-se la ea. Atunci ce suntem acum, militanți pentru eliberarea spiridușilor de casă? Eu nu dau buzna în bucătărie și nici nu încerc să-i conving să nu mai muncească. În nici un caz...

– Dar nici nu ți-am cerut asta! zise Hermione nerăbdătoare. Am venit aici mai de mult, ca să vorbesc cu ei toți și am descoperit că... O, haide, Harry, vreau să-ți arăt ceva!

Îl înșfăcă iar de braț, îl trase în fața tabloului cu fructiera enormă, întinse un arătător și gâdilă para verde, gigantică. Acesta începu să se miște chicotind și deodată se transformă într-o clanță mare și verde. Hermione o apăsă, deschise ușa și îl împinse pe Harry, forțându-l să intre.

Harry abia apucă să zărească o cameră enormă, înaltă, la fel de mare ca și Marea Sală de deasupra ei, cu o grămadă de oale și tigăi de aramă, stivuite lângă pereții de piatră, și un șemineu imens, din cărămidă, în capătul opus al camerei, când ceva mic fugi către el în mijlocul camerei, chițăind:

– Domnule Harry Potter! Harry Potter!

În clipa următoare, lui Harry i se opri respirația, când spiridușul extaziat îl lovi puternic, îmbrățișându-l atât de strâns, încât crezu că i se vor frânge toate coastele.

– D-Dobby? gâfâi Harry.

– Este Dobby, domnule, este chiar el! chiți vocea de undeva din jurul buricului lui Harry. Dobby spera și dorea să-l vadă pe Harry Potter, domnule, și Harry Potter a venit să îl vadă, domnule!

Dobby îi dădu drumul și se retrase câțiva pași, zâmbindu-i, cu ochii verzi, enormi cât niște mingi de tenis, inundați de lacrimi de bucurie. Arăta aproape exact așa cum și-l amintea Harry: cu nasul în formă de creion, cu urechi de liliac, cu

degete și picioare lungi... Totul era neschimbat, în afară de haine, complet diferite acum.

Când lucrase pentru familia Reacredință, Dobby era mereu îmbrăcat cu aceeași față de pernă jegoasă. Acum însă purta cea mai ciudată combinație de haine pe care o văzuse Harry vreodată. Se îmbrăcase mai nepotrivit chiar și decât vrăjitorii pe care îi văzuse la Cupa Mondială.

Purta un capac de ceainic drept pălărie, de care prinsese mai multe insigne strălucitoare, o cravată cu potcoave pe pieptul gol, un fel de șort de fotbal, pentru copii, și niște șosete stranii. Una dintre ele, observă Harry, era cea neagră pe care și-o dăduse jos de pe propriul picior și îl păcălise pe domnul Reacredință să i-o dea lui Dobby și astfel să îi redea libertatea.

– Dobby, ce cauți aici? zise Harry uimit.

– Dobby a venit la Hogwarts ca să muncească, domnule! chițăi Dobby entuziasmat. Profesorul Dumbledore le-a dat lui Dobby și lui Winky slujbe, domnule!

– Winky? zise Harry. Și ea este aici?

– Da, domnule, da! zise Dobby și înșfăcă mâna lui Harry, trăgându-l către mijlocul bucătăriei, printre cele patru mese lungi de lemn.

Fiecare dintre aceste mese era așezată exact sub câte o masă de sus, din Marea Sală. Acum mesele erau goale, având în vedere că se terminase cina, dar Harry presupuse că în urmă cu o oră fuseseră pline cu platouri, trimise sus, prin tavan, pe mesele corespondente.

Cel puțin o mie de spiriduși mici forfoteau prin bucătărie, zâmbind, făcând plecăciuni și reverențe, în timp ce Dobby îl conducea pe Harry prin bucătărie. Purtau aceeași uniformă: un șervet de servit ceaiul, cu stema castelului Hogwarts, legat ca o togă, așa cum fusese și șervețelul lui Winky.

Dobby se opri în fața șemineului de cărămidă și arătă către un spiriduș.

– Winky, domnule! zise el.

Winky stătea pe un taburet în fața șemineului. Spre deosebire de Dobby, era evident că nu o preocupaseră hainele. Purta o fustiță și o bluză cu pălărie asortată, prevăzută cu găuri pentru urechile ei mari. Totuși, în timp ce fiecare articol de îmbrăcăminte din colecția stranie a lui Dobby era așa de curat încât părea nou-nouț, era clar că Winky nu avea deloc grijă de hainele ei. Bluza îi era plină de pete de supă și fusta era arsă într-un loc.

– Bună, Winky, zise Harry.

Buza lui Winky începu să tremure. Apoi creatura izbucni în lacrimi care i se revărsară din ochii mari și căprui, udându-i partea din față a bluzei, exact ca la Cupa Mondială de Vâjthaț.

– O, Doamne, zise Hermione.

Ea și Ron îi urmaseră pe Harry și pe Dobby prin toată bucătăria.

– Winky, te rog, nu plânge...

Dar Winky plângea mai tare ca niciodată. Dobby, pe de altă parte, îi zâmbi larg lui Harry.

– Harry Potter dorește o ceașcă de ceai? chițăi el tare, peste hohotele de plâns ale lui Winky.

– Păi... da... bine, zise Harry.

Imediat, vreo șaisprezece spiriduși de casă veniră alergând din spatele lui, cu o tavă mare de argint, pe care se afla un ceainic, cești pentru Harry, Ron și Hermione, o carafă cu lapte și o farfurie mare cu biscuiți.

– Bun serviciu! zise Ron impresionat.

Hermione se încruntă către el, însă spiridușii părură încântați. Făcură o plecăciune foarte adâncă și se retraseră.

– De cât timp ești aici, Dobby? întrebă Harry, după ce Dobby le împărți cestile cu ceai.

– Doar de o săptămână, Harry Potter, domnule! zise Dobby fericit. Dobby venit să-l vadă pe domnu' profesor Dumbledore, domnule. Vedeți, domnule, este foarte greu pentru un spiriduș de casă care a fost dat afară... ăăă... eliberat, vreau să spun... să găsească un nou loc de muncă,

domnule, chiar foarte greu...

Atunci Winky începu să urle și mai tare, cu lacrimile curgându-i șiroaie și prin nasul turtit ca o roșie stricată, și pe partea din față a bluzei. Nu făcu nici un efort să se oprească din plâns.

– Dobby a hoinărit prin țară doi ani întregi, domnule, încercând să găsească serviciu! chițăi Dobby. Dar Dobby nu găsit serviciu, domnule, pentru că Dobby vrut fie plătit de data asta pentru munca lui!

Spiridușii de casă din bucătărie, care ascultau și urmăreau totul cu interes, își feriră privirile la auzul acestor cuvinte, de parcă Dobby ar fi zis ceva nepoliticos și rușinos.

Hermione spuse însă repede:

– Bravo ție, Dobby!

– Mulțumesc, domnișoară! zise Dobby, zâmbindu-i. Dar cei mai mulți vrăjitori nu vrut să angajeze un spiriduș de casă care vrea să fie plătit, domnișoară. „Nu asta este menirea unui spiriduș", zis ei și trântit ușa în nasul lu' Dobby! Lu' Dobby plăcut munca, dar el vrea poarte haine și vrea fie plătit, Harry Potter... Lu' Dobby place să fie liber!

Spiridușii de casă de la Hogwarts începură să se îndepărteze de Dobby, de parcă ar fi avut o boală contagioasă. Winky însă rămase locului, deși hohotele ei deveniră și mai disperate.

– Și atunci, Harry Potter, Dobby dus în vizită la Winky și aflat că și Winky eliberat, domnule! zise Dobby încântat.

În acel moment, Winky se aruncă de pe taburet și rămase pe burtă, pe podeaua din dale de piatră, dând cu pumnișorii în podea și zbierând de necaz. Hermione se aruncă și ea repede în genunchi lângă ea și încercă să o liniștească, dar nimic din ce spuse nu păru să ajute la ceva.

Dobby își continuă povestea, țipând ascuțit peste zbieretele lui Winky.

– Și atunci lu' Dobby venit ideea, Harry Potter, domnule! Ce-ar fi căutat Dobby și Winky de lucru împreună? zis Dobby. Unde este destulă muncă pentru doi spiriduși de casă? zis Winky. Și Dobby gândit și Dobby găsit, domnule! Hogwarts!

Așa că Dobby și Winky venit și discutat cu domnul profesor Dumbledore, domnule, și domnul profesor angajat la noi!

Dobby zâmbi larg și lacrimi de bucurie îi aburiră iar ochii.

– Și domnul profesor Dumbledore zis că el plătit Dobby, domnule, dacă vrut să fie plătit! Așa că Dobby e un spiriduș liber, domnule, și Dobby primit un galeon pe săptămână și o zi liberă pe lună!

– Asta nu e foarte mult! strigă Hermione indignată, de pe podea, peste țipetele necontenite ale lui Winky.

– Domnul profesor oferit Dobby zece galeoni pe săptămână și fiecare week-end liber, zise Dobby, cutremurându-se brusc, de parcă gândul la o asemenea onoare și bucurie era înspăimântător, dar Dobby convins, domnișoară... Dobby plăcut libertate, domnișoară, dar el nu dorit prea multă, domnișoară, el plăcut mai mult munca.

– Și pe tine cu cât te plătește domnul profesor Dumbledore, Winky? întrebă Hermione cu blândețe.

Dacă își închipuise că asta o va înveseli pe Winky, ei bine, se înșelase amarnic. Într-adevăr, Winky se opri din plâns, dar când se ridică, o privi pe Hermione cu ochii ei mari și căprui cu toată furia.

– Winky este un spiriduș nerecunoscător, dar Winky nu este încă plătită! chițăi ea. Winky nu coborât încă în așa hal! Lui Winky îi este rușine că a fost eliberată, așa cum e normal...

– Rușine? zise Hermione, nevenindu-i să creadă. Dar, Winky, zău așa... Domnului Crouch ar trebui să-i fie rușine, nu ție! Nu ai făcut nimic greșit, s-a purtat cât se poate de urât cu tine...

Dar la aceste cuvinte, Winky își lipi mâinile de găurile din pălărie, tuflindu-și urechile ca să nu mai poată auzi nimic, și chițăi:

– Dumneavoastră nu insultat stăpânul meu, domnișoară! Dumneavoastră nu insultat domnu' Crouch! Domnu' Crouch vrăjitor bun, domnișoară! Domnu' Crouch avut dreptate concediat Winky, Winky rea!

– Winky are probleme să se adapteze la noua situație,

Harry Potter, chițăi Dobby, pe un ton confidențial. Winky uită că nu este legată de domnul Crouch. Ea avut voie spus ce gândește acum, dar nu vrea.

– Deci, spiridușii de casă nu au voie să spună ce cred despre stăpânii lor? întrebă Harry.

– O, nu, domnule, nu, zise Dobby, părând deodată serios. Face parte din sclavia spiridușilor de casă, domnule. Noi păstrat secretele lor în tăcere, domnule, noi sprijinit onoarea familiei și noi nu vorbit niciodată pe ei de rău... Deși domnu' profesor Dumbledore spus lu' Dobby că el nu supărat. Domnu' profesor Dumbledore spus că noi liberi să... să...

Dobby păru deodată neliniștit și îi făcu semn lui Harry să se apropie. Harry se aplecă.

– El zis că noi liberi să spunem că este un „bătrân țicnit", dacă noi așa vrut, domnule! șopti Dobby, chicotind puțin speriat. Dar Dobby nu vrut, Harry Potter, zise el, vorbind din nou normal și scuturându-și capul atât de tare, încât îi fluturară urechile. Lu' Dobby place de domnu' profesor Dumbledore foarte mult, domnule, și este mândru să-i păstreze secretele.

– Dar acum poți să spui tot ce vrei despre familia Reacredință, nu? îl întrebă Harry, zâmbind.

Privirea lui Dobby deveni brusc temătoare.

– Dobby... Hm... Dobby ar putea, zise el precaut, ridicând din umerii săi mici. Dobby ar putea să-i spună lui Harry Potter că foștii lui stăpâni au fost... au fost... niște vrăjitori... răi!

Dobby încremeni pentru câteva clipe, tremurând din cap până-n picioare, uluit de propria îndrăzneală, apoi fugi la cea mai apropiată masă și începu să se izbească tare cu capul de ea, chițăind disperat:

– Dobby rău! Dobby foarte rău!

Harry îl înșfăcă de cravată și îl îndepărtă de masă.

– Mulțumesc, Harry Potter, mulțumesc, zise Dobby pe nerăsuflate, frecându-și capul.

– Nu ai nevoie decât să exersezi puțin, zise Harry.

– Să exerseze! chițăi Winky furioasă. Ar trebui să-ți fie rușine, Dobby, vorbit așa despre stăpânii tăi!

– Ei nu mai stăpânii mei, Winky! zise Dobby sfidător. Lui Dobby nu mai pasă ce cred ei!

– O, tu spiriduș rău, Dobby! gemu Winky, curgându-i iar lacrimi pe obraji. Bietul meu domn Crouch, ce face el fără Winky? El are nevoie de mine, el are nevoie de ajutorul meu! Eu avut grijă de familia Crouch toată viața și mama mea înaintea mea și bunica mea avut grijă înaintea ei... O, ce spus ele dacă aflat că Winky eliberat? O, ce rușine, ce rușine!

Își ascunse iar fața cu fusta și izbucni în hohote de plâns.

– Winky, zise Hermione hotărâtă, sunt convinsă că domnul Crouch se descurcă foarte bine fără tine. Noi l-am văzut, să știi...

– Voi văzut stăpânu' meu? zise Winky pe nerăsuflate, ridicându-și chipul plin de lacrimi de pe genunchi și uitându-se uluită la Hermione. Voi văzut aici, la Hogwarts?

– Da, zise Hermione. El și domnul Bagman sunt membri ai juriului, dau note campionilor înscriși în Turnirul celor trei vrăjitori.

– Venit și domnu' Bagman? chițăi Winky și, spre marea uimire a lui Harry (și a lui Ron, și a Hermionei, după expresiile de pe fețele lor), păru iar mânioasă. Domnu' Bagman vrăjitor rău! Un vrăjitor foarte rău! Stăpânul meu nu plăcut de el, o, nu, deloc!

– Bagman... rău? se miră Harry.

– O, da, zise Winky, dând tare din cap. Stăpânul meu spus lui Winky niște lucruri! Dar Winky nu spune... Winky... Winky păstrează secretele stăpânului ei...

Izbucni iar în hohote disperate de plâns și o auziră suspinând iar din fustă:

– Bietu' stăpân, bietu' meu stăpân, fără Winky să-l ajute!

Nu mai putură să scoată nici un alt cuvânt inteligibil de la Winky. O lăsară să plângă, cât își băură ei ceaiul, în timp ce Dobby pălăvrăgea fericit despre viața lui ca spiriduș liber

și despre planurile sale în legătură cu banii câștigați.

– După aia, Dobby cumpără un tricou, Harry Potter! zise el vesel, arătând către pieptul său gol.

– Știi ceva, Dobby, zise Ron, care părea să-l simpatizeze mult pe spiriduș, o să ți-l dau pe cel pe care o să mi-l croșeteze mama de Crăciun, mereu primesc unul de la ea. Sper că-ți place culoarea maro?

Dobby fu de-a dreptul încântat.

– S-ar putea să trebuiască să-l mai strâmtăm puțin ca să-ți vină, îi spuse Ron, dar o să se asorteze cu capacul de la ceainic.

În timp ce se pregăteau să plece, mulți dintre spiriduși se adunară în jurul lor, insistând să mai ia cu ei în camera de zi câte puțin din tot felul de gustări. Hermione refuză categoric, privind tristă cum spiridușii tot făceau plecăciuni și reverențe, dar Harry și Ron își umplură buzunarele cu prăjituri cu cremă și plăcinte.

– Mulțumim mult! le zise Harry spiridușilor, care se strânseseră toți la ușă ca să îi conducă și să le spună noapte bună. Ne mai vedem, Dobby!

– Harry Potter... poate Dobby să vină să vadă la dumneavoastră, câteodată, domnule? întrebă Dobby.

– Sigur că da, zise Harry, și Dobby îi zâmbi fericit.

– Știți ceva? zise Ron, când el, Hermione și Harry lăsară în urmă bucătăria și urcară treptele înapoi către holul de la intrare. În toți acești ani am fost foarte impresionat de Fred și de George, cum reușeau să fure mâncare de la bucătărie... Ei bine, nici nu este chiar atât de greu, nu? Spiridușii abia așteaptă să-ți dea câtă mâncare poftești!

– Cred că este cel mai bun lucru care putea să li se întâmple spiridușilor! zise Hermione, urcând scara de marmură. Faptul că a venit Dobby să lucreze aici. Ceilalți spiriduși or să vadă cât de fericit este el, fiind liber, și încet or să își dea seama că asta vor și ei!

– Să sperăm că n-or s-o asculte cu prea mare atenție pe Winky, zise Harry.

– Ah, o să-i treacă și lui Winky, zise Hermione, deși nu

păru foarte sigură. O dată ce îi va trece șocul și o să se obișnuiască la Hogwarts, o să vadă că îi este mult mai bine fără Crouch.

– Pare să-l iubească, zise Ron.

Mai mult *ghicită* ce spusese, fiindcă Ron tocmai își umpluse gura cu o prăjitură cu cremă.

– Dar ce ziceți despre faptul că nu are o părere prea bună despre Bagman? zise Harry. Oare ce zice Crouch acasă la el despre Bagman?

– Probabil că zice că nu este bun ca șef de departament, spuse Hermione și, hai să recunoaștem, are și el dreptate, nu?

– Eu aș prefera să lucrez pentru el decât pentru Crouch, zise Ron. Cel puțin Bagman are simțul umorului.

– Ai grijă să nu te audă Percy, zise Hermione, zâmbind din colțul gurii.

– Da, așa e... Păi, Percy nici n-ar vrea să lucreze pentru cineva cu simțul umorului, nu? zise Ron, începând un ecler cu ciocolată. Percy nu ar recunoaște o glumă nici dacă ar dansa goală în fața lui!

— Capitolul XXII —

O PROBĂ NEAȘTEPTATĂ

- Potter! Weasley! Fiți atenți!

Vocea supărată a profesoarei McGonagall le plesni urechile ca un bici, în timpul orei de „Transfigurație" din joia aceea, iar Harry și Ron tresăriră amândoi și ridicară privirile.

Era sfârșitul orei. Terminaseră ce aveau de făcut: bibilicile pe care le transformaseră în cobai fuseseră închise în cușca de pe catedra profesoarei McGonagall (cobaiul lui Neville încă avea pene). Își copiaseră tema de pe tablă („Descrieți, cu exemple, modurile în care Vrăjile de Transformare trebuie adaptate când faceți schimbări între specii"). Trebuia să se sune în orice moment, și Harry și Ron, care se luptau în fundul clasei cu baghetele false făcute de Fred și George, folosindu-le drept săbii, se uitară speriați la ea, Ron ținând în mână un papagal de metal, iar Harry o egretă de cauciuc.

- Se pare că Potter și Weasley s-au decis să se comporte comform vârstei lor, îi ironiză profesoara McGonagall, aruncându-le celor doi o privire supărată, când capul egretei lui Harry căzu pe jos, fiindcă fusese retezat de ciocul papagalului lui Ron cu câteva clipe mai înainte... Trebuie să vă spun ceva tuturor. Se apropie Balul de Crăciun, o parte tradițională a Turnirului celor trei vrăjitori și o ocazie pentru a ne cunoaște mai bine și a lega prietenii cu oaspeții noștri străini. Anul acesta, la bal vor participa doar cei din anul IV și din anii mai mari, deși puteți să invitați și elevi mai mici, dacă vreți...

Lavender Brown chicoti ascuțit. Parvati Patil o lovi tare în coaste, făcând eforturi să nu râdă și ea.

Amândouă se uitară la Harry. Profesoara McGonagall le ignoră, ceea ce lui Harry i se păru foarte nedrept, având în vedere că tocmai îi certase pe el și pe Ron.

– Veți purta robele festive, continuă profesoara McGonagall, iar balul va avea loc în Marea Sală, va începe la opt fix, în seara de Crăciun, și va dura până la miezul nopții. Acum...

Profesoara McGonagall își roti ochii prin clasă.

– Balul de Crăciun este o șansă pentru noi toți, desigur, să... hm... să purtăm părul lăsat pe umeri, zise ea, pe un ton dezaprobator.

Lavender chicoti și mai tare, cu mâna la gură, ca să mai atenueze zgomotul. De data asta, Harry își dădu seama de ce râdeau fetele: profesoara McGonagall, cu părul ei strâns în coc, părea să nu fi purtat niciodată părul lăsat liber.

– Dar asta NU înseamnă, continuă profesoara McGonagall, că standardul nostru referitor la comportamentul pe care îl așteptăm de la elevii de la Hogwarts s-a modificat fundamental. Voi fi extrem de nemulțumită dacă vreun elev de la Cercetași va face în vreun fel școala de rușine!

Sună clopoțelul, după care urmă vacarmul familiar de bănci trântite și de ghiozdane azvârlite sau aruncate pe umăr.

Profesoara McGonagall strigă, încercând să acopere zgomotul:

– Potter! Câteva cuvinte, te rog...

Presupunând că avea legătură cu egreta decapitată, Harry se apropie spășit de catedră. Profesoara McGonagall așteptă până când plecară toți din clasă și apoi îi spuse:

– Potter, campionii și partenerii lor...

– Care parteneri? întrebă Harry.

Profesoara McGonagall îl privi nemulțumită, de parcă Harry încercase să facă o glumă.

– Partenerii voștri pentru Balul de Crăciun, Potter, zise ea tăios. Partenerii voștri de dans!

Stomacul lui Harry păru să se transforme subit într-o alună.

– *Parteneri de dans?*

Simți cum se înroșește puternic.

– Eu... nu dansez, zise el pe nerăsuflate.

– O, ba da, cum să nu dansezi? zise profesoara McGonagall pe un ton enervat. După cum îți spuneam, conform tradiției, campionii și partenerii lor deschid balul.

Lui Harry îi veni deodată în minte imaginea lui, cu joben și frac, însoțit de o fată îmbrăcată cu o rochie dantelată, ca acelea pe care le purta Mătușa Petunia la petrecerile date la serviciul Unchiului Vernon.

– Eu nu o să dansez! se încăpățână el.

– Așa e tradiția, zise profesoara McGonagall hotărâtă. Ești campion și vei face ce trebuie ca reprezentant al școlii Hogwarts! Așa că ai grijă să-ți faci rost de o parteneră, Potter!

– Dar... eu... nu...

– M-ai auzit, Potter, zise profesoara McGonagall, pe un ton care nu admitea replică.

*

În urmă cu o săptămână, ar fi spus că a găsi o parteneră de dans ar fi fost o nimica toată, în comparație cu înfruntarea cu fiorosul dragon. Dar acum, că trecuse cu bine de acea încercare, când se gândea că va trebui să invite o fată la bal, se gândi că ar fi preferat să-l înfrunte încă o dată pe dragon!

Harry nu mai pomenise niciodată ca atâția elevi să se înscrie pe lista cu cei care rămâneau la Hogwarts de Crăciun. El rămânea mereu, desigur, pentru că alternativa era de obicei să se întoarcă în Aleea Boschetelor, însă până acum făcuse întotdeauna parte din minoritate. Anul acesta însă, majoritatea elevilor din anul IV și din anii mai mari păreau să se fi hotărât să rămână și parcă erau obsedați de bal! Sau, cel puțin, așa erau toate fetele și era uimitor câte fete apăruseră deodată la Hogwarts. Niciodată nu observase că

erau atâtea. Fete care chicoteau și vorbeau în șoaptă pe coridoare, fete care izbucneau în hohote de râs când treceau băieții pe lângă ele, fete comparând toaletele elegante pe care aveau să le poarte în seara de Crăciun...

– Oare de ce umblă mereu în grup? îl întrebă Harry pe Ron, când trecură pe lângă ei vreo douăsprezece fete, chicotind și uitându-se la Harry. Cum poți să vorbești numai cu una din ele și să o inviți să meargă cu tine la bal?

– O prinzi cu lasoul? sugeră Ron pișicher. Ai vreo idee pe cine ai vrea să inviți?

Harry nu răspunse. Știa foarte bine pe cine i-ar fi plăcut să invite, dar cu adunarea curajului era o altă poveste... Cho era cu un an mai mare ca el. Era foarte frumușică și o foarte bună jucătoare de vâjthaț. De asemenea, era foarte populară în școală.

Ron păru să intuiască ce era în capul lui Harry.

– Ascultă-mă pe mine, nu o să ai nici o problemă. Ești campion. Tocmai l-ai învins pe dragon. Pun pariu că fetele or să stea la coadă să meargă cu tine la bal.

După ce își reînnodaseră prietenia, Ron evitase pe cât posibil să fie acru cu Harry. Ba mai mult, de obicei se dovedea că avea dreptate, spre uimirea lui Harry.

Chiar în ziua următoare, o fată cu părul creț din anul III de la Astropufi, cu care Harry nu vorbise în viața lui, îl invită să meargă cu ea la bal. Harry fu atât de șocat, încât refuză înainte să se gândească bine la posibilitatea aceea. Fata plecă, părând oarecum jignită, și Harry trebui să îndure ca Dean, Seamus și Ron să îl tachineze în privința ei, toată ora de „Istoria Magiei". În ziua următoare, îl mai invitară două fete, una din anul II și (spre mândria lui) o fată din anul V, care chiar lăsa impresia că l-ar fi cotonogit, dacă ar fi refuzat-o.

– Arăta destul de bine, nu glumesc, zise Ron, după ce se opri din râs.

– Era cu o jumătate de metru mai înaltă decât mine, bombăni Harry absent. Imaginează-ți cum aș fi arătat, încercând să dansez cu ea...

Cuvintele spuse de Hermione despre Krum îi răsunau neîncetat în minte: „Îl plac fetele, doar pentru că este celebru!" Harry se îndoia că vreuna dintre fetele care îl invitaseră până acum ar fi vrut să meargă cu el la bal dacă nu ar fi fost campionul școlii. Apoi se întrebă dacă l-ar fi deranjat asta, în cazul în care l-ar fi invitat Cho...

Dar, în mare, Harry trebui să admită că, până și cu deschiderea balului care îl aștepta în curând, viața lui era mult mai frumoasă de când trecuse de prima probă. Nu mai atrăgea nici pe departe atâta animozitate pe holuri ca înainte, ceea ce bănuia că i se datora lui Cedric... Era convins că Cedric le spusese Astropufilor să nu se mai lege de Harry, drept mulțumire pentru pontul pe care i-l vânduse acesta despre dragoni. De asemenea, păreau să fie și mai puține insigne cu ȚINEȚI CU CEDRIC DIGGORY. Draco Reacredință, desigur, încă îi cita pasaje din articolul Ritei Skeeter, ori de câte ori avea ocazia, însă nu mai stârnea atâtea râsete ca în trecut... Și, parcă numai pentru a-l face și mai fericit pe Harry, nu apăruse nimic despre Hagrid în *Profetul zilei.*

– De fapt, nu era chiar atât de interesată de creaturile magice, zise Hagrid, când, în timpul ultimei ore de „Grija pentru creaturile magice" din acel semestru, Harry, Ron și Hermione îl întrebară cum mersese cu articolul Ritei Skeeter.

Spre bucuria lor, Hagrid renunțase la contactul direct cu Homarii cu capete explozive, iar la ora aceea trebuiau doar să se adăpostească în spatele colibei sale, stând la masa din curte și pregătind o selecție proaspătă de mâncăruri cu care să îi tenteze pe Homari.

– Nu vroia decât să-i povestesc despre tine, Harry, continuă Hagrid încet. Ei bine, i-am spus că suntem prieteni de când m-am dus să te iau de la familia Dursley. „Nu a trebuit să-l pui niciodată la punct?" m-a întrebat ea. „Nu a făcut niciodată tâmpenii la oră?" I-am zis că nu și n-a părut deloc mulțumită. Ai crede că ar fi vrut să-i zic numai lucruri îngrozitoare despre tine, Harry...

– Bineînțeles că asta vroia, zise Harry, aruncând bucăți de ficat de dragon într-un bol mare de metal, după care își luă cuțitul să mai taie și altele. Nu poate să mai scrie în continuare despre tragedia *micuțului erou tragic*, ar deveni plictisitor!

– Da, acum îi trebuie o nouă perspectivă, Hagrid, zise Ron cu înțelepciune, în timp ce decojea ouăle de salamandră. Ar fi trebuit să zici că Harry este un delincvent irecuperabil!

– Dar nu e! zise Hagrid, părând cu adevărat șocat.

– Ar fi trebuit să-i ia interviu lui Plesneală, zise Harry sumbru. I-ar fi dat o grămadă de materiale la orice oră din zi sau din noapte. „Potter a încălcat regulile din prima zi de când a sosit la Hogwarts"...

– Asta a zis? întrebă Hagrid cu naivitate, în timp ce Ron și Hermione se prăpădeau de râs. Ei bine, poate că ai încălcat câte o regulă... două, Harry, dar ești un tip de treabă, de fapt, nu?

– Sigur că da, Hagrid, îl asigură Harry, zâmbind.

– Vii la balul de Crăciun, Hagrid? întrebă Ron.

– M-am gândit să vin și eu, da, mormăi Hagrid în barbă. Bănuiesc că o să fie foarte frumos... Tu o să deschizi dansul, nu, Harry? Cu cine mergi?

– Cu nimeni... încă, zise Harry, simțind iar cum se înroșește.

Hagrid nu mai spuse nimic.

Ultima săptămână a semestrului deveni tot mai obositoare. Școala vuia de zvonuri despre balul de Crăciun, deși Harry nu credea tot ce se zicea... De exemplu, că Dumbledore cumpărase opt sute de butoaie de mied de la doamna Rosmerta. Dar părea să fie adevărat că le chemase pe Surorile Stranii. Harry habar n-avea cine sau ce erau Surorile Stranii, având în vedere că nu ascultase niciodată un radio vrăjitoresc, însă deduse din entuziasmul celor care crescuseră ascultând RVA (Rețeaua Vrăjitorească Aeriană) că erau o formație faimoasă.

Unii dintre profesori, ca de exemplu micuțul Flitwick, renunțară să încerce să le predea lucruri importante, având în vedere că era clar că erau cu mințile în altă parte. Flitwick

le dădu voie să se joace la ora lui din miercurea dinaintea balului și petrecu cea mai mare parte a orei discutând cu Harry despre Vraja de Chemare perfectă, pe care băiatul o folosise în prima sa probă a turnirului. Alți profesori nu fură însă la fel de generoși. Nimic nu îl împiedică pe profesorul Binns, de exemplu, să predea despre revoltele vampirilor... Dacă nici propria moarte nu îl împiedicase pe Binns să continue să predea, presupuneau că nu avea cum să-l oprească un lucru neînsemnat cum era Crăciunul.

Era incredibil cum reușea Binns să facă revoltele sângeroase și îngrozitoare să pară la fel de plictisitoare ca raportul lui Percy despre fundurile de ceaun. Profesoara McGonagall și profesorul Moody continuară să le predea la fel ca de obicei, până în ultima secundă. Cât despre Plesneală, el ar fi fost de acord să-i lase să se joace în clasă la fel de mult cum și-ar fi dorit să-l adopte pe Harry! Privindu-i răutăcios pe toți, îi informă că le va testa antidoturile preparate la oră chiar pe ei, în ultima oră a semestrului.

– E de o răutate feroce, zise Ron cu amărăciune, în camera de zi din Turnul Cercetașilor. Să ne testeze în ultima zi! Să distrugă ultima parte a semestrului cu o grămadă de recapitulări.

– Hmm... totuși, nu te văd *extenuat* de atâta învățat, nu? zise Hermione, uitându-se la el, pe deasupra notițelor ei la „Poțiuni".

Ron era ocupat să clădească un castel din cărți de joc din pachetul său cu Pocnitori Asurzitoare, așa că nu o băgă în seamă. Oricum, era un mod mult mai interesant de a-ți petrece timpul, decât să citești niște cărți, așa cum făcea Hermione.

– Este Crăciunul, Hermione, zise Harry alene.

Așezat într-un fotoliu de lângă foc, citea pentru a zecea oară „Zburând cu Tunurile din Chudley".

Hermione se uită crunt și la el.

– Puteai să te străduiești și tu mai mult, Harry, să faci și tu ceva *constructiv*, chiar dacă nu vrei să înveți să faci antidoturile ca lumea!

– Ca de exemplu? întrebă Harry, privindu-l pe Joey Jenkinscare, jucător în echipa „Tunurilor din Chudley", cum azvârle un balon-ghiulea către un înaintaș de la „Liliecii din Ballycastle".

– Să vezi ce e cu oul ăla! șuieră Hermione.

– Haide, Hermione, mai am timp până pe douăzeci și patru februarie, zise Harry.

Își pusese oul în cufăr și nu îl mai deschisese după petrecerea din seara primei probe. Mai avea două luni și jumătate până când trebuia să știe ce însemna vaietul acela sfâșietor.

– Dar ar putea să-ți ia săptămâni întregi ca să descoperi despre ce este vorba! zise Hermione. O să arăți ca un prost, dacă toți ceilalți or să știe care e următoarea probă și tu nu!

– Lasă-l în pace, Hermione, merită o pauză, zise Ron și puse două cărți în vârful castelului, dar întreaga construcție explodă, pârlindu-i sprâncenele.

– Arăți foarte bine, Ron, sprâncenele tale or să se asorteze perfect cu roba festivă, să știi!

Erau Fred și George. Se așezară la masă, alături de Harry, Ron și Hermione, în timp ce Ron se simțea mai rău ca niciodată.

– Ron, putem s-o împrumutăm pe Pigwidgeon? întrebă George.

– Nu, e plecată cu o scrisoare, zise Ron. De ce?

– Pentru că George vrea s-o invite la bal, răspunse Fred sarcastic.

– Pentru că vrem să trimitem o scrisoare, cap pătrat, de-aia! zise George.

– Cui îi tot scrieți? întrebă Ron.

– Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, Ron, să nu ți-l pârlesc... ca să se asorteze cu sprâncenele, zise Fred, vânturându-și bagheta amenințător. Și... aveți parteneră pentru bal?

– Nu, zise Ron.

– Păi, ar cam trebui să te grăbești, amice, sau cele interesante or să fie invitate de alții, îi zise Fred.

– Dar tu cu cine mergi? zise Ron.

– Cu Angelina, zise Fred prompt, fără nici o urmă de jenă.

– Cum? făcu Ron șocat. Ai invitat-o deja?

– Bună idee, zise Fred.

Își întoarse capul și strigă către partea cealaltă a camerei:

– Hei! Angelina!

Angelina, care stătea de vorbă cu Alicia Spinnet lângă foc, se uită spre el.

– Ce e? strigă ea.

– Vrei să mergi cu mine la bal?

Angelina îi aruncă lui Fred o privre gânditoare.

– Bine, zise ea, dupa care se întoarse iar către Alicia și continuă să vorbească, cu o urmă de zâmbet pe chip.

– Vedeți? le zise Fred lui Harry și lui Ron, floare la ureche!

Se sculă de la masă, căscând plictisit, și spuse:

– Atunci trebuie să folosim o bufniță a școlii... George, hai odată!

Plecară. Ron încetă să își pipăie sprâncenele și se uită la Harry, pe deasupra ruinelor fumegânde ale castelului din cărți de joc.

– Ar cam trebui să ne hotărâm, știi tu... Să invităm pe cineva... Are dreptate. Dacă nu vrem să mergem la bal cu doi troli...

– Hermione scoase un sunet de indignare.

– Doi... ce?

– Ei, știi tu, zise Ron, ridicând din umeri, mai bine mă duc singur decât cu... Eloise Midgeon!

– Acneea i s-a mai vindecat în ultimul timp... Și este foarte drăguță! îi luă Hermione apărarea.

– Da, dar nu are nasul... *centrat!* zise Ron.

– A, am înțeles, zise Hermione, zbârlindu-se ca un arici. Adică vrei să mergi cu cea mai frumoasă fată care o să *accepte* să meargă cu tine, chiar dacă e groaznică în rest?

– Păi, da, cam așa m-am gândit, zise Ron.

– Mă duc să mă culc, se răsti Hermione și ieși ca o vijelie spre dormitorul fetelor, fără să mai spună un cuvânt.

*

Personalul de la Hogwarts, din dorința arzătoare de a-și impresiona musafirii de la Beauxbatons și de la Durmstrang, părea hotărât să facă școala și castelul să arate cât mai bine de Crăciunul acela. După ce fură plasate ornamentele, Harry observă că erau cele mai grozave pe care le văzuse vreodată în școală. Țurțuri care nu se topeau niciodată fuseseră agățați de balustradele scării de marmură, iar cei doisprezece brazi tradiționali de Crăciun din Marea Sală fuseseră decorați cu tot felul de ornamente, de la bobițe de vâsc luminoase până la bufnițe adevărate, din aur, care huhuiau vesele și până la armuri vrăjite, care cântau colinde ori de câte ori trecea cineva pe lângă ele. Era ceva cu totul deosebit să auzi un coif, de exemplu, cântând „O, brad frumos!", deși nu știa decât jumătate din versuri. De mai multe ori, îngrijitorul Filch trebuise să-l facă pe Peeves să iasă din armurile în care se ascunsese, umplând golurile dintre cântece cu versuri inventate de el foarte nepoliticoase, ba chiar jignitoare.

Și Harry încă nu o invitase pe Cho la bal. El și Ron deveneau din ce în ce mai îngrijorați, deși, după cum ținu să sublinieze Harry, Ron nu ar fi arătat nici pe departe la fel de prost ca el, dacă nu ar fi venit cu o parteneră, fiindcă Harry și partenera lui trebuiau să deschidă dansul, alături de ceilalți campioni.

– Presupun că, orice ar fi, o să existe întotdeauna o Myrtle cea Plângăcioasă ca ultimă soluție, zise el posomorât, referindu-se la fantoma care bântuia baia fetelor de la al doilea etaj.

– Harry, trebuie să ne luăm inima în dinți și să o facem, zise Ron vineri dimineața, pe un ton care sugera asedierea unei fortărețe de necucerit. Când ne întoarcem în camera de zi diseară, o să avem amândoi parteneră, da?

– Păi... bine, zise Harry, nu prea convins.

Dar de câte ori o zări pe Cho în acea zi – în pauze, apoi la prânz și o dată pe drumul către „Istoria Magiei" – fata era

înconjurată de prieteni. Oare nu se ducea nicăieri singură? Ar fi putut să o pândească atunci când se îndrepta către baie? Dar nu - și acolo părea să meargă împreună cu patru sau cinci fete. Și totuși, dacă nu o făcea curând, Cho avea să își găsească un alt partener.

Se concentră cu greu la testul cu antidoturile, de la ora lui Plesneală, iar drept urmare uită să adauge ingredientul principal și asta îi atrase note mici, desigur. Și totuși, nu-i păsa. Era prea ocupat să își facă puțin curaj pentru a îndrăzni să o invite pe Cho. Când se termină ora, își înșfăcă ghiozdanul și ieși repede din clasă.

- Ne vedem la cină, le zise el lui Ron și Hermionei, și urcă scările în fugă.

Nu trebuia decât să o roage pe Cho să îi permită să îi spună ceva între patru ochi, doar atât...

Merse pe coridoarele aglomerate, căutând-o înfrigurat, și (mai devreme decât se așteptase) o găsi. Ieșea din clasa de „Apărare contra Magiei Negre".

- Hm... Cho? Pot să vorbesc ceva cu tine?

„Chicotitul ar trebui să fie interzis prin lege", își zise Harry mânios, când fetele din jurul lui Cho începură să își dea coate și să râdă. Cho fu de acord însă și îl urmă mai încolo, ca să nu-i audă colegele ei.

Harry se întoarse să se uite la ea și stomacul său tresări ciudat, de parcă nu ar fi văzut o treaptă la coborâre.

- Păi, începu el.

Nu putea să o invite. Nu putea, pur și simplu. Dar trebuia. Cho stătea acolo, nedumerită, uitându-se întrebător la el.

Cuvintele îi ieșiră pe gură, înainte ca Harry să îi comunice limbii ce vroia să spună...

- Vreisămergicuminelabal?

- Poftim? zise Cho.

- Vrei... Vrei să mergi cu mine la bal? zise Harry.

De ce trebuia să se înroșească la față? De ce?

- Ah! zise Cho și se înroși și ea. Ah, Harry, îmi pare tare rău (și chiar părea să regrete), dar i-am promis deja

cuiva că merg cu el...

– Ha, făcu Harry.

Ciudat... În urmă cu câteva clipe, i se părea că i se zvârcolesc o puzderie de șerpi în stomac, dar dintr-o dată se simți de parcă stomacul i-ar fi dispărut cu totul...

– A, bine, zise el, nici o problemă, asta e...

– Îmi pare tare rău, repetă Cho iar.

– E în ordine, zise Harry.

Rămaseră acolo, uitându-se unul la celălalt, apoi Cho spuse:

– Atunci...

– Da, zise Harry.

– Atunci, la revedere, zise Cho, încă foarte roșie în obraji, și se îndepărtă grăbită.

Înainte să își poată pune frâu la gură, Harry strigă după ea:

– Cu cine te duci?

– Păi... cu Cedric, zise ea. Cedric Diggory...

– A, bine, făcu Harry.

Stomacul păru să îi revină la loc. Acum îl simțea de parcă i-l umpluse cineva cu plumb.

Uitând complet de cină, se întoarse agale către Turnul Cercetașilor, vocea lui Cho răsunându-i în minte la fiecare pas pe care-l făcea: „Cedric... Cedric Diggory"... Începuse să-l placă pe Cedric. Fusese în stare chiar să uite că îl bătuse o dată la vâjthaț, că era chipeș și popular, și chiar că era campionul preferat al tuturor. Acum se gândi însă că de fapt Cedric nu era decât un băiețel frumușel, bun de nimic, și care nu avea creier nici cât să umple o lingură.

– *Zâne sprințare!* îi spuse el monoton doamnei grase...

Parola fusese schimbată cu o zi înainte.

– Da, într-adevăr, dragule! zise ea, aranjându-și noua bentiță de beteală, în timp ce deschidea tabloul, ca să îl lase pe Harry să intre în camera de zi.

Ajuns acolo, Harry se uită în jur și, spre marea lui surpriză, îl văzu pe Ron stând într-un colț îndepărtat, negru la față de supărare. Ginny stătea cu el, vorbindu-i pe un ton calm, liniștitor.

– Ce faci, Ron? zise Harry, alăturându-se celor doi.

Ron se uită la Harry, cu o expresie de furie și groază cumplită pe chip.

– De ce am făcut-o? zise el derutat. Nici acum nu știu de ce a trebuit s-o fac!

– Ce să faci? zise Harry.

– Păi... tocmai a invitat-o pe Fleur Delacour să meargă cu el la bal, zise Ginny.

Părea că se străduiește să nu zâmbească, continuând să-l bată pe spate pe Ron, ca să îl liniștească.

– Ce ai făcut? zise Harry.

– Nu știu de ce am făcut-o! strigă iar Ron. Ce-o fi fost în capul meu? Erau oameni în jur... Peste tot! Am înnebunit... Ce-am făcut? *Toți* erau de față! Treceam pur și simplu pe lângă ea în holul de la intrare și am văzut-o stând de vorbă cu Diggory... Și nu știu ce mi-a venit... Am întrebat-o!

Ron gemu și își ascunse fața în palme. Continuă să vorbească, deși abia puteau să înțeleagă ceva.

– S-a uitat la mine de parcă eram un fel de melc vâscos și scârbos, sau ceva de genul ăsta. Nici măcar nu mi-a răspuns. Și atunci... Nu știu ce s-a întâmplat... Am revenit la normal, probabil, și am luat-o la fugă!

– Este din neamul Ielelor, zise Harry. Ai avut dreptate, bunica ei a fost așa... Nu ești tu de vină, pun pariu că ai trecut pe lângă ea când încerca să-l prindă în mreje pe Diggory și ai fost lovit și tu de farmecele ei... Dar își pierdea timpul, îți spun eu, el... merge cu Cho Chang!

Ron își ridică privirea.

– Tocmai am invitat-o să meargă cu mine, zise Harry posomorât, și mi-a spus că merge cu Cedric...

Lui Ginny îi pieri brusc zâmbetul.

– E groaznic, zise Ron, suntem singurii care nu avem partenere... Ei bine, în afară de Neville... Hei, ghici pe cine a invitat el? Pe Hermione!

– Poftim? se miră Harry, luat prin surprindere de asemenea vești.

– Da, știu că e caraghios, dar așa e! zise Ron, colorându-se puțin când începu să râdă. Mi-a zis chiar el după „Poțiuni"! Mi-a spus că Hermione a fost mereu foarte drăguță cu el, că l-a ajutat la teme și alte chestii de-astea... Hermione i-a zis însă că a fost invitată deja de altcineva. Ha! Să fim serioși! Pur și simplu nu a vrut să meargă cu Neville... Adică, cine ar vrea?

– Termină! zise Ginny supărată. Nu mai râde...

Chiar atunci intră și Hermione prin gaura tabloului.

– De ce n-ați venit la cină? întrebă ea, apropiindu-se.

– Pentru că... Ah, puteți să terminați cu râsul ăsta? Tocmai au fost amândoi refuzați de fetele pe care le-au invitat la bal! zise Ginny.

Asta îi reduse la tăcere și pe Harry, și pe Ron.

– Mulțumim mult, Ginny, zise Ron sumbru.

– Toate fetele drăguțe merg cu altcineva, nu, Ron? îl întrebă Hermione cu un aer de superioritate. Eloise Midgen a început să pară chiar drăguță în condițiile astea, nu? Ei bine, sunt sigură pe vei găsi pe cineva care să vrea să meargă cu tine...

Dar Ron se uita la Hermione de parcă o vedea deodată în altă lumină.

– Hermione, Neville are dreptate... Chiar ești o fată...

– Vai, ce observație *profundă*, zise ea ironic.

– Adică, vreau să spun că ai putea să mergi cu unul dintre noi!

– Nu, nu pot! E bine? se răsti Hermione.

– Of, haide, zise el grăbit, avem nevoie de partenere, o să arătăm ca niște proști dacă venim singuri, toți ceilalți au...

– Nu pot să merg cu nici unul dintre voi, zise Hermione, înroșindu-se puternic. Pentru că merg cu altcineva, de-aia!

– Ba nu! zise Ron. Ai spus asta numai ca să scapi de Neville!

– Ce spui? zise Hermione și ochii îi scânteiară periculos. Doar pentru că ție ți-a luat trei ani să-ți dai seama, Ron, nu înseamnă că nimeni altcineva nu a observat că sunt fată!

Ron se uită la ea, apoi zâmbi iar.

– Bine, bine, ești fată, zise el. E de ajuns? Acum vii?

– Ți-am mai spus! zise Hermione foarte supărată. Merg cu altcineva!

Și se duse repede către dormitorul fetelor.

– Minte, zise Ron monoton, privind-o cum se îndepărta.

– Ba nu minte, zise Ginny încet.

– Da? Atunci, cu cine merge? întrebă Ron tăios.

– Nu îți spun, e treaba ei, zise Ginny.

– Da, zise Ron, care părea terminat, a început să devină deranjant, de-acum... Ginny, tu te poți duce cu Harry și eu pur și simplu o să...

– Nu pot, zise Ginny și se înroși și ea. Eu merg cu... cu Neville. M-a invitat după ce l-a refuzat Hermione și m-am gândit că... altfel nu o să mă pot duce și eu la bal... Doar nu sunt în anul patru...

Părea extrem de nefericită.

– Cred că mă duc să iau cina, continuă ea, ridicându-se și ducându-se către gaura tabloului, cu capul aplecat.

Ron îl privi pe Harry cu ochii mari.

– Ce-au pățit cu toatele? întrebă el.

Dar Harry tocmai le văzuse pe Parvati și pe Lavender intrând prin gaura tabloului. Venise timpul pentru măsuri drastice.

– Așteaptă aici, îi zise el lui Ron și se ridică, se duse la Parvati și o întrebă:

– Parvati, vrei să mergi cu mine la bal?

Parvati fu cuprinsă de o criză de chicoteli. Harry așteptă să îi treacă isteria, cu degetele încrucișate în buzunarele robei.

– Da, bine, zise ea în cele din urmă, roșind foarte tare.

– Mersi, zise Harry, ușurat. Lavender, vrei să mergi cu Ron?

– Se duce cu Seamus, zise Parvati și amândouă chicotiră mai tare ca niciodată.

Harry oftă.

– Îți vine în minte cineva care să vrea să meargă cu Ron?

zise el, coborându-și vocea ca să nu-l audă Ron.

– Ce zici de Hermione Granger? zise Parvati.

– Se duce cu altcineva.

Parvati păru șocată.

– Daaa? Cu cine? întrebă ea curioasă foc.

Harry ridică din umeri.

– Habar n-am! zise el. Ia spune, cum rămâne cu Ron?

– Păi, zise Parvati încet, presupun că sora mea ar putea... Padma, știi tu... De la Ochi-de-Șoim. O întreb, dacă vrei...

– Da, ar fi grozav, zise Harry. Îmi spui ce-a zis, da?

Și se întoarse la Ron, simțind că balul ăsta nu merita atâta bătaie de cap și sperând din tot sufletul că nasul Padmei Patil era centrat!

— Capitolul XXIII —

BALUL DE CRĂCIUN

În ciuda numeroaselor teme pentru vacanță pe care le primiră cei din anul IV, Harry nu avu deloc chef de muncă la sfârșitul semestrului și își petrecu săptămâna dinainte de Crăciun distrându-se cât putu de tare, ca toți ceilalți. Turnul Cercetașilor era la fel de aglomerat ca în timpul școlii. Părea să se fi și micșorat, iar cei care locuiau în el erau mult mai zgomotoși ca de obicei. Fred și George avuseseră mare succes cu Cremele Canar în primele zile de vacanță, toți umplându-se de pene peste tot. Nu trecu mult însă și Cercetașii începură să examineze cu mare precauție orice fel de mâncare primeau de la alții, ca nu cumva să aibă Cremă Canar ascunsă la mijloc. George îi spuse lui Harry secretul lui și al lui Fred, și anume că în acel moment lucrau la altceva. Harry își notă în minte să nu accepte nici măcar un cartof prăjit de la Fred și George pe viitor. Încă nu-l uitase pe Dudley și Bomboana „Limbă-de-o-tonă"!

Acum zăpada cădea în cantități mari pe deasupra castelului și a împrejurimilor sale. Trăsura albastru-pal a celor de la Beauxbatons arăta ca un dovleac mare și înghețat, alături de coliba lui Hagrid, care părea acum o căsuță de turtă dulce. Hublourile corabiei celor de la Durmstrang erau înghețate și toată puntea fusese acoperită cu un strat gros de zăpadă. Spiridușii de casă din bucătărie se întreceau pe ei înșiși, preparând fel de fel de mâncăruri delicioase și deosebite, cărora numai Fleur Delacour le găsea câte un cusur, fie el cât de mic.

– Este prrrea grrrea toată mâncarrrea de la 'Ogwarrrts, o auziră spunând morocănoasă, când ieșiră din Marea Sală în urma ei într-una din seri. (Ron ascunzându-se în spatele lui Harry și sperând să nu-l vadă Fleur.) N-o să mai încap în rrroba mea festivă!

– Vai, ce tragedie, o ironiză Hermione cu acreală, când Fleur trecu mai departe, în holul de la intrare. Are o părere *foarrrte* bună despre ea, nu?

– Hermione, cu cine te duci la bal? o întrebă Ron.

Tot îi punea întrebarea asta, sperând să o ia prin surprindere și să-i răspundă. Însă Hermione se încruntă puțin și zise:

– Nu vă spun pentru că o să râdeți de mine! O să vedeți!

– Glumești, Weasley? zise Draco Reacredință din spatele lor. Nu-mi spune că a invitat-o cineva la bal și pe *asta?* Un Sânge-Mâl cu molari cât ai unei morse? Nu se poate!

Harry și Ron se întoarseră amândoi, dar Hermione zise cu glas tare:

– Bună ziua, domnule profesor Moody!

Și Hermione îi făcu semn cu mâna cuiva din spatele lui Reacredință.

Reacredință se făcu livid și se întoarse repede spre spate, uitându-se disperat în jur după Moody, dar el se afla încă la masa profesorilor, terminându-și friptura.

– Dihor mic și zvăpăiat ce ești, Reacredință, te-ai speriat, nu-i așa? zise Hermione cât mai sarcastic posibil, în timp ce Harry și Ron urcau scara de marmură, râzând încântați.

– Hermione, zise Ron, uitându-se la ea ciudat și încruntându-se brusc, dinții tăi...

– Ce-i cu ei? întrebă ea.

– Păi, sunt altfel... Acum observ...

– Sigur că da, doar nu te așteptai să rămân cu colții ăia pe care mi i-a dat Reacredință?

– Nu, adică sunt altfel decât erau înainte să te blesteme... Sunt toți... drepți... Și de mărime normală...

Hermione zâmbi deodată cu șiretenie și Harry observă și el: era un zâmbet foarte diferit de cel pe care și-l amintea.

– Păi... când m-am dus la Madame Pomfrey să-i micșoreze, mi-a dat o oglindă și mi-a spus s-o opresc când o să fie ca înainte, zise ea. Și am zis stop... puțin mai târziu! zise ea și zâmbi și mai larg. Mama și tata nu or să fie foarte mulțumiți. Încerc să-i conving să mă lase să-i micșorez de mult timp, dar ei vroiau să port mereu aparatul dentar. Știți voi, sunt dentiști și nu cred că dinții și magia au ceva în co... Uitați! S-a întors Pigwidgeon!

Micuța bufniță a lui Ron se agita pe deasupra balustradei cu tururi, cu o bucată de pergament legată de piciorus. Oamenii care treceau pe lângă micuța pasăre râdeau și arătau spre ea, iar câteva fete din anul III se opriră și ziseră încântate:

– Ah, ce bufniță micuță și drăguță! Nu-i așa că e scumpă?

– Tâmpită cu pene, proastă ca noaptea! șuieră Ron, urcând repede scările și înșfăcând-o pe Pigwidgeon. Aduci scrisorile direct cui îi sunt adresate! Nu te mai da mare în fața tuturor!

Pigwidgeon huhui fericită, cu capul pe umărul lui Ron. Fetele din anul III păreau de-a dreptul șocate de purtarea lui Ron.

– Valea! se răsti Ron la ele, vânturând pumnul în care o ținea pe Pigwidgeon, care părea mai bucuroasă ca niciodată, în timp ce făcea iar câteva cercuri prin aer. Uite, poftim, Harry, adăugă Ron încet, în timp ce fetele din anul III fugeau scandalizate.

Luă răspunsul lui Sirius de pe piciorul lui Pigwidgeon și i-l dădu lui Harry, care îl puse în buzunar, după care se îndreptară toți trei, grăbiți, către Turnul Cercetașilor, să-l citească în liniște.

Toți cei din camera de zi erau mult prea ocupați să se bucure de vacanță, ca să observe ce făceau cei trei prieteni. Harry, Ron și Hermione rămaseră departe de ceilalți, lângă o fereastră întunecată, care se acoperea încet cu zăpadă, iar Harry citi cu voce tare:

Dragă Harry,

Felicitări că ai trecut de dragon! Oricine ți-a pus numele în Pocal probabil că nu e prea fericit acum! Eu vroiam să-ți sugerez un Blestem de Conjunctivită, pentru că ochii dragonului sunt punctul cel mai vulnerabil...

– Asta a făcut Krum! șopti Hermione.

Dar metoda ta a fost mai bună, sunt impresionat! Însă nu răsufla ușurat încă, Harry. Ai trecut abia de prima probă... Cel care te-a înscris în turnir mai are o grămadă de ocazii, dacă într-adevăr ți-a pus gând rău. Fii cu ochii în patru... Mai ales când este prin apropiere persoana despre care am discutat... Și concentrează-te ca să nu ai probleme!

Ținem legătura, nu uita că vreau să-mi spui despre orice ți se pare ieșit din comun.

Sirius

– Parcă ar fi Moody, zise Harry încet, băgând scrisoarea în buzunarul robei. „Vigilență continuă!" De parcă aș merge cu ochii închiși, lovindu-mă la fiecare pas cu capul de pereți...

– Dar are dreptate, Harry, zise Hermione, mai ai două probe de trecut. Ar trebui să te uiți la oul ăla cu atenție, știi tu, și să încerci să afli ce înseamnă...

– Hermione, dar mai are o grămadă de timp! se răsti Ron. Vrei să jucăm șah, Harry?

– Da, bine, zise Harry, încă apoi, văzând expresia de pe fața Hermionei, continuă: Zău așa, Hermione, cum aș putea să mă concentrez, cu toată hărmălaia asta din jur? Nici n-o să pot să aud ce zice oul în zgomotul ăsta...

– Da, presupun că nu, oftă ea și se așeză să se uite la ei cum joacă o partidă care se termină cu un șah mat foarte palpitant dat de Ron, cu câțiva pioni puțin prea curajoși și cu un rege foarte violent.

*

Harry se trezi foarte brusc în dimineața de Crăciun. Întrebându-se ce îl adusese subit la realitate, deschise ochii și văzu ceva foarte mare, rotund, cu ochi mari și verzi, privindu-l din întuneric, atât de aproape, încât fu cât pe-aci să li se atingă nasurile.

– Dobby! strigă Harry, depărtându-se atât de rapid de spiriduș, încât aproape căzu din pat. NU mai face lucrul ăsta, o să mor într-o zi de spaimă!

– Lu' Dobby pare rău, domnule! chițăi spiridușul repede, sărind și el înapoi, cu degetele sale lungi acoperindu-și gura. Dobby doar vrut urat lu' Harry Potter „Crăciun fericit!" și adus cadou, domnule! Harry Potter spus că Dobby poate venit să-l vadă oricând, domnule...

– Așa e, bine ai făcut, zise Harry încă respirând mai repede decât de obicei, în timp ce inima se străduia să revină la ritmul normal. Dar dă-mi de veste cumva pe viitor și nu te mai apleca așa peste mine...

Harry trase draperiile de la patul său, își luă ochelarii de pe noptieră și și-i puse pe nas. Strigătul său îi trezise pe Ron, pe Seamus, pe Dean și pe Neville. Toți se uitau printre draperiile de la paturile lor, ciufuliți și cu ochii cârpiți de somn.

– Te-a atacat cineva, Harry? întrebă Seamus adormit.

– Nu, era Dobby, îi zise Harry. Culcă-te la loc!

– Aaaa... Cadouri! strigă Seamus, zărind muntele de daruri de la picioarele patului său.

Ron, Dean și Neville se hotărâră că, dat fiind că tot erau treji, puteau foarte bine să își deschidă și ei cadourile. Harry se întoarse iar către Dobby, care acum stătea emoționat lângă patul lui Harry, îngrijorat că îl supărase. De capacul de ceainic de pe capul lui era acum prins un clopoțel de pus în brad.

– Poate să-i dea Dobby cadoul lui Harry Potter? chițăi el.

– Sigur că da, zise Harry. Hm... și eu am ceva pentru tine...

Era o minciună, nu-i cumpărase nimic lui Dobby, dar deschise repede cufărul și scoase o pereche de șosete. Erau cele mai vechi și mai ponosite șosete ale sale, galben-mușchi, care îi aparținuseră odată Unchiului Vernon. Păreau foarte voluminoase... Asta fiindcă Harry le folosise mai mult de un an drept săculeț pentru Spionoscopul său. Scoase Spionoscopul și îi dădu șosetele lui Dobby, zicându-i:

– Iartă-mă, nu am avut timp să le împachetez...

Însă Dobby era în al nouălea cer.

– Șosetele sunt hainele preferate ale lui Dobby, domnule! zise el, dându-și jos vechile șosete și punându-și-le pe ale Unchiului Vernon. Eu avut șapte perechi până acum, domnule... Dar, domnule, zise el, cu ochii mărindu-i-se și mai mult, după ce își trase cât de sus putu ambele șosete, încât îi atingeau marginea pantalonilor scurți, făcut greșeală la magazin, ei dat lu' Harry Potter două la fel!

– O, nu, Harry, cum de nu ți-ai dat seama? se prefăcu Ron mirat, zâmbind din patul său, care acum era plin de hârtii de ambalaj rupte. Știi ceva, Dobby... poftim... ia și șosetele astea două și poți să le amesteci cum vrei. Și uite și puloverul promis.

Îi aruncă lui Dobby o pereche de șosete violete, pe care tocmai le scosese dintr-un pachet, și un pulover tricotat de mână, pe care i-l trimisese doamna Weasley.

Dobby păru cu adevărat copleșit.

– Domnul este foarte bun cu Dobby! chiți el, cu ochii umplându-i-se iar de lacrimi și făcând o plecăciune adâncă spre Ron. Dobby știut că domnul trebuie să fie un mare vrăjitor, căci este cel mai bun prieten al lu' Harry Potter, dar Dobby nu știut că era și atât de generos, de nobil, de bun...

– Sunt doar niște șosete, zise Ron, care se făcuse cam roz la față, deși părea foarte mulțumit în același timp. Uau, Harry! A-ntâia!

Tocmai desfăcuse cadoul de la Harry, o pălărie cu „Tunurile din Chudley". O puse pe cap, culorile pălăriei făcând un contrast violent cu părul său.

Dobby îi dădu lui Harry un pachețel mic, care conținea... șosete, bineînțeles!

– Dobby le face singur, domnule! zise spiridușul fericit. El cumpără lână din salariul lui, domnule!

Șoseta stângă era roșu-aprins și avea un model cu mături, iar șoseta dreaptă era verde, cu un model cu hoțoaice aurii.

– Sunt... sunt... Mulțumesc, Dobby, zise Harry, în timp ce și le punea, făcându-l pe Dobby să lăcrimeze iar.

– Dobby trebuie plece acum, domnule, noi început deja pregătim cina la bucătărie, zise Dobby, ieșind repede din dormitor și făcându-le cu mâna lui Ron și celorlalți.

Celelalte cadouri îl mulțumiră mult mai mult pe Harry decât șosetele ciudate ale lui Dobby, în afară de cadoul de la familia Dursley, desigur, care era o batistă, cel mai jalnic cadou pe care îl primise vreodată de la ei... Harry presupuse că și ei își aminteau de Bomboana „Limbă-de-o-tonă". Hermione îi dăruise o carte numită „Echipele de vâjthat ale Marii Britanii și Irlandei", Ron un sac plin cu bombe cu miros de baligă de dragon, Sirius un briceag de buzunar cu adaptări speciale, care să deschidă orice broască și să desfacă orice nod, iar Hagrid o cutie mare cu dulciuri, printre ele numărându-se și bomboanele preferate de Harry: bomboane cu arome diverse, de la magazinul lui Bertie Botts, broscuțe de ciocolată cu surprize, gumă de mestecat specială, din care se puteau face baloane gigantice și multe altele. Mai găsi sub pat și cadourile tradiționale ale doamnei Weasley: un pulover (verde, cu un dragon tricotat pe el – Harry presupuse că îi spusese Charlie cum înfruntase dragonul) și foarte multe feluri de prăjituri de casă.

Harry și Ron se întâlniră cu Hermione în camera de zi și se duseră împreună la micul dejun. Petrecură cea mai mare parte din dimineața aceea în Turnul Cercetașilor, unde toată lumea se bucura de cadouri, iar apoi se întoarseră în Marea Sală pentru a lua un prânz magnific, care includea cel puțin o sută de piftii de curcan și munți de cartofi copți.

După amiază ieșiră la aer. Zăpada era neatinsă, dacă nu

puneai la socoteală cărările adânci făcute de elevii de la Durmstrang și Beauxbatons care veniseră la castel. Hermione preferă să privească bătaia cu bulgări dintre Harry și frații Weasley decât să li se alăture, și la cinci fix spuse că pleacă în dormitor, ca să se pregătească pentru bal.

– Îți trebuie trei ore? zise Ron, privind-o și nevenindu-i să creadă. (Plăti pentru clipa de neatenție când un bulgăre mare, aruncat de George, îl lovi drept în tâmplă.) Cu cine te duci? strigă el după Hermione, dar ea îi făcu semn cu mâna și dispăru în castel, după ce urcă în fugă treptele de piatră.

În ziua aceea, nu se mai servea ceaiul de Crăciun, având în vedere că balul includea și un ospăț, așa că la ora șapte, morți de oboseală, abia mai fiind în stare să țintească bine, abandonară bătaia cu bulgări și se întoarseră în camera de zi.

Doamna grasă stătea în rama ei, bârfind cu prietena sa, Violet, amândouă ametite rău de puzderia de bomboane cu lichior pe care le mâncaseră și ale căror ambalaje zăceau în partea de jos a tabloului.

– *Zâme spinsare*, asta e! chicoti ea când îi spuseră parola și le dădu drumul înăuntru.

Harry, Ron, Seamus, Dean și Neville își puseră robele festive în dormitor, toți fiind foarte preocupați de cum arătau, dar nici unul nu îl întrecu pe Ron, care se examină în oglinda lungă din colț cu o expresie scârbită pe chip. Roba lui semăna extrem de bine cu o rochie... Într-o încercare disperată de a o face să pară mai bărbătească, folosise o Vrajă de Apretare pentru guler și pentru mâneci. Și vraja funcționase destul de bine. Cel puțin acum roba nu mai avea dantelă, deși nu fusese foarte atent și tivul arăta îngrozitor de inegal.

– Tot nu pot să înțeleg cum ați pus mâna pe cele mai drăguțe fete din anul nostru, murmură Dean.

– Atracție animalică, zise Ron posomorât, trăgând de niște fire desirate care îi atârnau la mâneci.

Camera de zi părea stranie, plină de oameni care purtau robe în culori diferite, în loc de obișnuitele robe negre. Parvati îl aștepta pe Harry la capătul scărilor. Era într-adevăr

foarte drăguță, în roba ei roz-aprins, cu părul negru împletit într-o coadă lungă, în care strecurase și fire aurii, și cu brățări de aur strălucindu-i la încheieturile mâinilor. Harry respiră ușurat când văzu că de data asta nu chicotea.

– Arăți... Hm... foarte bine, îi spuse el stângaci.

– Mersi, Harry. Padma te așteaptă în holul de la intrare, zise ea apoi, întorcându-se spre Ron.

– Bine, zise Ron, uitându-se în jur. Unde e Hermione?

Parvati ridică din umeri.

– Ce facem, Harry, mergem?

– Da, răspunse Harry, dorindu-și să fi putut să rămână în camera de zi.

Fred îi făcu cu ochiul lui Harry, când trecu pe lângă el în drum spre gaura din tablou.

Și holul de la intrare era plin de elevi, toți așteptând ora opt, când urma să fie deschisă Marea Sală. Aceia care aveau partenerii din alte Case treceau grăbiți prin mulțime, încercând să se găsească unii pe alții. Parvati o găsi pe sora ei, Padma, și o conduse către Harry și Ron.

– Bună, zise Padma, care era la fel de drăguță ca și Parvati, în roba ei turcoaz-aprins.

Nu părea deloc entuziasmată să-l aibă pe Ron ca partener. Ochii ei negri se opriră asupra gulerului și asupra mânecilor deșirate ale robei festive a lui Ron, studiindu-l din cap până-n picioare.

– Bună, zise Ron fără să se uite la ea, ci cercetând mulțimea. O, nu...

Își îndoi ușor genunchii și se ascunse în spatele lui Harry, pentru că trecea Fleur Delacour, arătând superb în roba ei gri-argintiu, din satin, însoțită de Roger Davies, căpitanul echipei de vâjthaț a Casei Ochi-de-Șoim. Când dispărură, Ron se ridică iar și se uită pe deasupra mulțimii.

– Unde e Hermione? întrebă el iar.

Un grup de Viperini urcară treptele dinspre camera lor de zi din subsolul castelului. Reacredință era în frunte și purta o robă neagră de catifea, cu guler înalt, care îl făcea

să arate ca un preot, după părerea lui Harry. Pansy Parkinson îl strângea de braț pe Reacredință, într-o robă foarte plisată, de culoare roz-deschis. Crabbe și Goyle erau îmbrăcați amândoi în verde și semănau cu niște stânci acoperite de mușchi de pădure. Nici unul dintre ei, așa cum observă Harry mulțumit, nu reușise să găsească o parteneră.

Se deschiseră ușile de stejar de la intrare și toată lumea se întoarse să se uite la elevii de la Durmstrang, care își făcură maiestuos intrarea, însoțiți de profesorul Karkaroff. Krum era în frunte, însoțit de o fată frumușică în robă albastră, pe care Harry nu o cunoștea. Pe deasupra capetelor lor văzu că o parte din pajiștea din fața castelului fusese transformată într-un fel de peșteră plină de zâne luminoase... Adică, în tufele de trandafiri care fuseseră aduși acolo prin magie se aflau sute de zâne vii care fie că stăteau acolo, fie că zburau deasupra unor statui care păreau să-l înfățișeze pe Moș Crăciun și renii săi.

Apoi răzbătu până la ei vocea profesoarei McGonagall:

– Campionii aici, vă rog!

Parvati își aranjă zulufii, zâmbind. Și ea, și Harry le ziseră grăbiți lui Ron și lui Padma un „Ne vedem imediat!" și înaintară, mulțimea dându-se la o parte, ca să le facă loc să treacă. Profesoara McGonagall, a cărei robă festivă era de culoare roșu-tartan, își aranjase o ghirlandă din scaieți (destul de urâtă, de altfel) în jurul borului pălăriei și le spuse să aștepte lângă ușă, în timp ce toți ceilalți se grăbeau să intre. Ei urmau să intre în Marea Sală doar după ce restul elevilor se așezau. Fleur Delacour și Roger Davies se așezară cel mai aproape de ușă. Davies părea atât de uimit de norocul de a o avea pe Fleur ca parteneră, încât nu putea să-și dezlipească ochii de la ea. Cedric și Cho erau foarte aproape de Harry. Acesta se uită în altă parte, ca să nu fie nevoit să schimbe vreo vorbă cu ei. În schimb, ochii i se opriră asupra fetei de lângă Krum. Rămăsese tablou!

Era Hermione!

Însă nu semăna deloc cu Hermione a lor... Își făcuse ceva

la păr; nu mai era umflat și creț, ci drept și strălucitor, aranjat într-un coc elegant la ceafă. Purta o robă dintr-un material vaporos, de culoare albastră, și avea o alură diferită... Poate din cauză că nu se mai cocoșa sub greutatea celor aproximativ douăzeci de cărți pe care le avea de obicei în geantă. În plus, zâmbea fericită – destul de emoționată, e adevărat – dar reducerea mărimii dinților din față era acum mai evidentă ca niciodată. Harry nu putu să înțeleagă cum de nu observase nici el, nici Ron până atunci...

– Bună, Harry! zise ea. Bună, Parvati!

Parvati se uita la Hermione, nevenindu-i să creadă ce vedea, într-un mod nu tocmai drăgălaș. Și nu era singura! Când se deschiseră ușile, trecu pe lângă ei fan clubul lui Krum, care îl însoțise zile în șir la bibliotecă, iar fetele aruncară Hermionei priviri pline de invidie și dispreț. Pansy Parkinson rămase cu gura întredeschisă, în timp ce trecea la brațul lui Reacredință, care amuțise și el de uimire, nemaifiind în stare să găsească nici o insultă usturătoare pe care să i-o azvârle în față Hermionei. Ron, în schimb, trecu pe lângă Hermione fără să îi arunce nici măcar o privire.

După ce toți ceilalți luară loc în Marea Sală, profesoara McGonagall le spuse campionilor și partenerelor lor să se alinieze pe perechi și să o urmeze. Așa și făcură, și toată lumea din Marea Sală aplaudă când intrară și se duseră spre masa mare, rotundă, din capătul sălii, ca să îi salute pe membrii juriului.

Toți pereții sălii fuseseră acoperiți cu o peliculă de gheață argintie și strălucitoare, cu sute de ghirlande de vâsc și iederă care traversau tavanul înstelat. Mesele Caselor dispăruseră, locul lor fiind luat de circa o sută de măsuțe luminate de lămpi mici, fiecare având în jur de douăsprezece locuri.

Harry se concentră, încercând să nu se împiedice. Parvati părea să se simtă foarte bine. Le zâmbea tuturor, întorcându-l pe Harry în toate direcțiile cu atâta putere, încât acesta se simțea ca un câine la paradă, pe care îl strunea stăpânul să execute pași corecți. Îi zări pe Ron și pe Padma

când se apropie de masa din capăt. Ron o privea pe Hermione printre pleoape. Padma era posomorâtă.

Dumbledore le zâmbi bucuros campionilor, când aceștia se apropiară de masa din capăt. Karkaroff însă avea o expresie foarte asemănătoare cu a lui Ron, în timp ce îi privea pe Krum și pe Hermione. Ludo Bagman, în această seară într-o robă violet-aprins, cu stele mari, galbene, aplauda entuziasmat, ca și când ar fi fost unul dintre elevi. Și Madame Maxime, care își schimbase uniforma obișnuită din satin negru cu o rochie vaporoasă de mătase mov, îi aplauda politicos. Dar domnul Crouch, își dădu seama Harry deodată, nu era acolo! Al cincilea scaun de la masă era ocupat de Percy Weasley.

Când campionii și partenerele lor ajunseră la masă, Percy trase lângă el scaunul gol de la masă, uitându-se cu subînțeles la Harry, care pricepu imediat și se așeză lângă Percy. Fratele lui Ron purta o robă festivă nou-nouță, albastru-marin, și pe chip i se citea o expresie de mare înfumurare.

– Am fost promovat, zise Percy, înainte ca Harry să apuce să îl întrebe ceva, pe un ton de parcă ar fi anunțat că devenise stăpânul suprem al Universului. Acum sunt asistentul personal al domnului Crouch și sunt aici pentru a-l reprezenta.

– El de ce n-a venit? întrebă Harry.

N-avea nici un chef să îi țină Percy toată seara prelegeri despre fundurile de ceaun.

– Mă tem că domnul Crouch e bolnav, nu-i este bine deloc. Se simte așa încă de când s-a terminat Cupa Mondială de Vâjthaț. Și nici nu e de mirare, muncește mult prea mult. Nu mai este așa tânăr ca altădată, deși este la fel de sclipitor, desigur, mintea i-a rămas la fel de ageră ca întotdeauna. Dar Cupa Mondială a fost un fiasco pentru tot Ministerul și apoi domnul Crouch a suferit un șoc personal imens, din cauza comportamentului spiridușei lui de casă, Blinky, sau cum o cheamă... Normal, a concediat-o imediat după aceea, dar... Ei bine, așa cum îți spuneam, nu mai e așa de tânăr, are nevoie de mai multă îngrijire, și cred că are nevoie de cineva în locul spiridușului dat afară... Și apoi, a trebuit să organizăm turni-

rul și toată nebunia de după Cupa Mondială... Cu femeia aia îngrozitoare, Rita Skeeter, dând mereu târcoale, cum face vulturul cu prada... Nu, categoric, bietul om merita un Crăciun liniștit. Mă bucur că a avut pe cineva de încredere pe care să se poată baza, ca să îl reprezinte...

Harry își dori din tot sufletul să îl întrebe pe Percy dacă domnul Crouch îi spunea tot „Weatherby", sau învățase cum îl cheamă, dar rezistă tentației.

Încă nu era nimic de mâncare în farfuriile strălucitoare de aur, dar în fața lor erau așezate mici liste de bucate. Nesigur, Harry își ridică meniul și se uită în jur... Nu se vedea nici un chelner. Îl văzu însă pe Dumbledore, care studia cu atenție meniul său și care îi zise clar farfuriei: „Filé de porc!" Și imediat apăru fileul de porc în farfurie. Înțelegând cum stă treaba, restul mesenilor începură și ei să comande farfuriilor tot ce doreau. Harry îi aruncă o privire Hermionei, ca să vadă ce părere avea despre această nouă metodă, mult mai complicată, de a le fi servită cina. Cu siguranță că asta însemna și mai multă muncă pentru spiridușii de casă... Dar Hermione nu părea să se gândească deloc la S.P.A.S. Era cufundată într-o discuție aprinsă cu Viktor Krum și nici măcar nu părea să fie atentă la ce mânca.

Acum își dădu Harry seama că de fapt nu îl mai auzise pe Krum vorbind până atunci, dar uite că avea un debit considerabil și vorbea foarte însuflețit.

– Ei bine, și noi avem un castel, nu atât de mare ca acesta, nu la fel de confortabil, dacă stau să mă gândesc, îi spunea el Hermionei. Are doar patru etaje și focul se aprinde doar în scopuri magice. Dar împrejurimile castelului sunt și mai vaste ca acestea... Iarna avem foarte puțină lumină, așa că nu ne putem bucura de ele. Dar vara zburăm zilnic, pe deasupra lacurilor și munților...

– Viktor, Viktor! zise Karkaroff, cu un râs care nu reuși să îi îmblânzească ochii reci. Nu mai da atâtea detalii, fiindcă prietena ta încântătoare va ști exact unde să ne găsească!

Dumbledore zâmbi și ochii îi scânteiară șiret:

– Igor, de ce atâtea secrete? Uneori am impresia că nu vrei oaspeți...

– Ei bine, Dumbledore, zise Karkaroff, arătându-și dinții galbeni, suntem precauți și ne protejăm domeniile, nu-i așa? Nu ne păzim cu strășnicie sălile de clasă care ne-au fost încredințate? Și nu avem dreptate să fim mândri că numai noi cunoaștem secretele școlilor noastre? Prin urmare, suntem îndreptățiți să le protejăm!

– O, eu nu aș îndrăzni să spun că știu toate secretele de la Hogwarts, Igor, zise Dumbledore afabil. Chiar dimineață, de exemplu, am cotit greșit în drum spre baie și m-am trezit într-o cameră mare, pe care nu o mai văzusem până atunci, în care se afla o colecție cu adevărat magnifică de oale de noapte... Când m-am întors să cercetez problema mai îndeaproape, am descoperit cu stupoare că încăperea dispăruse. Dar trebuie să o mai urmăresc... Poate că nu apare decât la cinci și jumătate dimineața. Sau poate că apare doar când este Lună Nouă... Sau când cel care o caută are vezica plină!

Harry râse, cu nasul în farfuria sa cu friptură de pui. Percy se încruntă la el, dar putu să jure că Dumbledore îi făcuse discret cu ochiul.

Între timp, Fleur Delacour critica decorațiunile de la Hogwarts în fața lui Roger Davies.

– Asta este nimic, zise ea cu superioritate, uitându-se în jur la pereții strălucitori din Marea Sală. La Palatul Beauxbatons avem sculpturrri de gheață peste tot în sala în care se ia masa de Crrrăciun. Nu se topesc, desigurrr... Sunt ca niște statui imense de diamant, scânteietoarrre. Și mâncarrrea este cu adevărrrat superrrbă. Și avem corrrurrri de nimfe de pădure, carrre ne cântă serrrenade în timp ce mâncăm. Nu avem arrrmurrri orrribile ca acestea pe perrreți și dacă arrr intrrra un vampirrr în Beauxbatons, arrr fi exmatrrriculat așa!

Și dădu cu palma în masă.

Roger Davies o privea pierdut, în timp ce vorbea, și nu reușea să își nimerească gura cu furculița. Harry avu impre-

sia că Davies era prea ocupat să se uite la Fleur ca să mai audă și ce spunea.

– Ai perfectă dreptate, zise el repede și dădu și el cu palma în masă, imitând-o pe Fleur. Da, sigur că da...

Harry se uită prin sală. Hagrid stătea la una dintre celelalte mese ale cadrelor didactice. Se îmbrăcase iar cu costumul său oribil, de culoare maro, uitându-se către masa din capăt. Harry îl văzu că face cu mâna cuiva și, uitându-se în jur, o văzu pe Madame Maxime că îi răspunde, opalele ei strălucind în lumina lumânărilor.

Hermione îl învăța pe Krum să-i pronunțe cum trebuie numele. El îi spunea „Hermi-oun".

– Hăr-mai-ou-ni, îi zise ea, clar și răspicat.

– Hărm-mai-o-ni.

– Pe-aproape, zise ea și zâmbi, întâlnind privirea lui Harry.

După ce termină de mâncat, Dumbledore se ridică și îi rugă pe elevi să facă și ei la fel. Apoi își vântură bagheta și mesele se lipiră instantaneu de pereți, lăsând podeaua liberă. Apăru din senin un postament lângă peretele din dreapta, pe care erau așezate tobe, mai multe chitare, o lăută, un violoncel și câteva cimpoaie.

În uralele mulțimii, pe scena improvizată urcară Surorile Stranii. Aveau un păr bogat și erau îmbrăcate în robe negre, care fuseseră rupte și sfâșiate dinadins.

Își luară instrumentele, iar Harry, care urmărise totul cu o atenție atât de, încât aproape că uitase ce urma, își dădu deodată seama că se stinseseră lămpile de la celelalte mese și că ceilalți campioni și partenerele lor erau în picioare.

– Hai! șopti Parvati. Trebuie să deschidem dansul!

Harry se împiedică de poalele robei când se ridică de la masă. Surorile Stranii începură să cânte o melodie lentă, ca de înmormântare. Harry se duse în mijlocul ringului de dans puternic luminat, având grijă să evite privirile celorlalți (îi văzu totuși pe Seamus și pe Dean făcându-i cu mâna și râzând). În clipa următoare, Parvati îi luă mâinile, îi puse una pe talie și pe cealaltă o ținu strâns în mâna ei.

Nu era atât de rău pe cât se aștepta să fie, își zise Harry, învârtindu-se pe loc (Parvati era cea care conducea). Rămase cu ochii ațintiți deasupra capetelor celor care îi priveau și, la foarte puțin după aceea, mai multe perechi veniră și ele pe ringul de dans, campionii nemaifiind centrul atenției. Neville și Ginny dansau prin apropiere – o văzu pe Ginny strângând din dinți aproape încontinuu pentru că Neville o tot călca pe picioare – și Dumbledore valsa cu Madame Maxime. Era atât de mic pe lângă ea, încât vârful pălăriei sale ascuțite abia dacă îi ajungea până la bărbie uriașei femei, care însă se mișca foarte grațios pentru cineva atât de masiv. Ochi-Nebun Moody dansa stângaci cu profesoara Sinistra, care îi evita cu grijă piciorul de lemn.

– Drăguțe șosete, Potter, murmură Moody când trecu pe lângă el, cu ochiul său magic privind prin roba lui Harry.

– A, da, Dobby, spiridușul de casă mi le-a tricotat, zise Harry zâmbind.

– E așa de sinistru! șopti Parvati, când Moody se îndepărtă. Nu cred că ar trebui să aibă voie cu ochiul ăla pe stradă!

Harry se simți ușurat când auzi ultima notă tremurată a cimpoiului. Surorile Stranii se opriră din cântat și aplauzele umplură iar Marea Sală. Harry îi dădu drumul imediat lui Parvati și îi zise grăbit:

– Hai să stăm puțin jos, ce zici?

– Ah, dar asta e o melodie tare drăguță! zise Parvati, în timp ce Surorile Stranii începeau un nou cântec, mult mai rapid de data asta.

– Nu, mie nu-mi place, minți Harry și traversă ringul de dans împreună cu ea, pe lângă Fred și Angelina, care dansau atât de îndrăcit, încât cei din jurul lor se depărtaseră, de teamă să nu fie loviți.

Ajunseră, în sfârșit, la masa la care stăteau Ron și Padma.

– Cum merge? îl întrebă Harry pe Ron, așezându-se și deschizând o sticlă de Berezero.

Ron nu răspunse. Se uita la Hermione și la Krum, care

dansau în apropiere. Padma stătea cu mâinile și picioarele încrucișate, mișcându-și un picior în ritm cu muzica. Aruncându-i din când în când câte o privire disprețuitoare lui Ron, care o ignora complet, Parvati se așeză de partea cealaltă a lui Harry și își încrucișă și ea mâinile și picioarele. Câteva clipe mai târziu, fu invitată la dans de un băiat de la Beauxbatons.

– Nu te superi, nu, Harry? întrebă Parvati.

– Cum? zise Harry, absent, privindu-i cum dansau pe Cho și pe Cedric.

– Nimic, se răsti Parvati și plecă să danseze cu băiatul de la Beauxbatons.

După ce se termină cântecul, nu se mai întoarse la masa lor.

Hermione veni și se așeză pe scaunul gol al lui Parvati. Era rumenă în obraji din cauza dansului.

– Bună, zise Harry.

Ron nu zise nimic.

– E cald, nu? zise Hermione, făcându-și vânt cu mâna. Viktor s-a dus să ia ceva de băut.

Ron îi aruncă o privire mistuitoare.

– Viktor? zise el ironic. Mă mir că încă nu ți-a zis să-i spui Viktoraș...

Hermione se uită la el nedumerită.

– Ce-i cu tine? întrebă ea.

– Dacă nu ți-ai dat seama, zise Ron sarcastic, nu am de gând să-ți spun.

Hermione se uită la el, apoi la Harry, care ridică din umeri, și întrebă iar:

– Ron, ce-ai pă...

– E de la Durmstrang! zise Ron vehement. Concurează împotriva lui Harry! Împotriva școlii noastre! Și tu... tu...

Era evident că Ron căuta cuvinte cât mai usturătoare ca să descrie delictul Hermionei...

– Tu *fraternizezi* cu dușmanul, asta faci!

Hermione rămase cu gura căscată.

– Nu fi prost! zise ea după câteva clipe. Dușmanul! Fii serios... Cine era extrem de fericit când a văzut că a venit Viktor la Hogwarts? Cine a vrut să-i ceară un autograf? Cine are în dormitor o figurină cu el?

Ron hotărî că nu era cazul să îi răspundă.

– Presupun că te-a invitat când *studiați* amândoi la bibliotecă?

– Da, așa este, zise Hermione, iar obrajii i se înroșiră și mai tare. Și ce-i cu asta?

– Și cum a fost? Ai încercat să-l convingi și pe el să devină membru *spas*, da?

– Nu! Dacă chiar vrei să știi, mi-a... mi-a zis că a venit la bibliotecă în fiecare zi ca să încerce să intre în vorbă cu mine, dar nu a îndrăznit...

Hermione spusese acestea foarte repede și roșise atât de tare, încât avea aceeași culoare ca roba lui Parvati.

– Da, mă rog... Așa o fi, zise Ron răutăcios.

– Ce vrei să spui?

– E evident, nu? Este elevul lui Karkaroff, nu? Știe că ești prietenă cu Harry... Tot ce vrea e să se apropie de Harry... Să strângă informații despre el... Sau să se apropie destul ca să arunce vreun blestem asupra lui...

Hermione arăta de parcă Ron i-ar fi dat o palmă. Când vorbi, vocea îi tremura puternic:

– Dacă vrei să știi, află că nu m-a întrebat absolut nimic despre Harry, absolut ni...

Ron își schimbă teoria cu viteza luminii.

– Atunci speră să-l ajuți să descopere ce înseamnă oul ăla! Presupun că v-ați chinuit împreună în timpul ședințelor acelora *drăguțe* de la bibliotecă...

– Nu l-aș ajuta niciodată să descopere ce ascunde oul! zise Hermione, scoasă din sărite. Niciodată. Cum poți să spui așa ceva? Cum poți să *gândești* asta? Eu vreau ca Harry să câștige turnirul. Și Harry știe asta, nu-i așa, Harry?

– Ai un mod foarte ciudat de a o arăta, zise Ron cu sarcasm.

– Turnirul ar trebui să ne ajute să cunoaștem vrăjitori străini și să ne împrietenim cu ei ! zise Hermione cu înflăcărare.

– Ba nu! strigă Ron. Există pentru a fi câștigat!

Oamenii începuseră să se uite la ei.

– Ron, zise Harry încet, pe mine nu mă deranjează că Hermione a venit cu Krum...

Dar Ron îl ignoră și pe Harry.

– De ce nu te duci să-l găsești pe Viktoraș, probabil că se întreabă unde ești, mai zise Ron.

– Nu-i spune Viktoraș!

Hermione se ridică și traversă în fugă ringul de dans, iar Ron o privi cum dispare în mulțime, cu o expresie amestecată, de furie și satisfacție, pe chip.

– Ai de gând să mă inviți la dans vreodată? îl întrebă Padma.

– Nu, zise Ron, încă uitându-se după Hermione.

– Bine, se răsti Padma și se duse la Parvati și la băiatul de la Beauxbatons, care îl aduseră cât ai clipi pe unul dintre prietenii lui, atât de repede, încât Harry putu să jure că folosise o Vrajă de Chemare.

– Unde e Hermi-o-ni? zise o voce.

Krum venise la masa lor cu două Berizero în mână.

– Nu știu, zise Ron încăpățânat, uitându-se la el. Ai *pierdut-o?*

Krum se posomorî iar.

– Atunci, dacă o vedeți, spuneți-i că am luat de băut, zise el și se îndepărtă.

– Te-ai împrietenit cu Viktor Krum, Ron?

Era Percy care venise și el la masa lor, frecându-și palmele și afișând același aer înfumurat, ca de obicei.

– Excelent! Ăsta era și scopul: cooperarea magică internațională!

Spre disperarea lui Harry, Percy se așeză repede pe locul gol lăsat de Padma. Masa din capăt era acum goală. Profesorul Dumbledore dansa cu profesoara Lăstar, Ludo Bagman cu profesoara McGonagall, iar Madame Maxime și

Hagrid își croiau o cărare lată pe ring, în timp ce valsau printre elevi. Karkaroff nu era de găsit.

Când se termină următorul cântec, toată lumea mai aplaudă o dată și Harry îl văzu pe Ludo Bagman sărutându-i mâna profesoarei McGonagall și îndreptându-se către masă, prin mulțime, dar la un moment dat fu oprit de Fred și de George.

– Ce e în mintea lor, cum îndrăznesc să deranjeze un membru de frunte al Ministerului? șuieră Percy, privindu-i cu suspiciune pe Fred și pe George. N-au nici un pic de respect...

Totuși, Ludo Bagman scăpă destul de repede de Fred și de George și, zărindu-l pe Harry, îi făcu cu mâna și veni la masa lor.

– Sper că nu v-au deranjat frații mei, domnule Bagman? zise Percy imediat.

– Cum? A, nu, deloc! zise Bagman. Nu, doar mi-au spus despre baghetele acelea false ale lor. M-au întrebat dacă n-aș putea să-i ajut să le lanseze pe piață. Le-am promis că o să le fac legătura cu niște cunoștințe de-ale mele de la Magazinul lui Zonko...

Percy nu se arătă deloc mulțumit și Harry putea să pună pariu că abia aștepta să-i spună doamnei Weasley ce făcuseră cei doi gemeni. Se părea că planurile lui Fred și ale lui George deveniseră și mai ambițioase, dacă aveau asemenea gânduri...

Bagman deschise gura ca să-l întrebe ceva pe Harry, dar Percy îl opri.

– Ce părere aveți despre cum decurge turnirul, domnule Bagman? Departamentul nostru este destul de mulțumit... Problema cu Pocalul de Foc – se uită la Harry – a fost o întâmplare nefericită, dar se pare că de atunci totul a decurs bine, nu credeți?

– A, da, zise Bagman vesel, este extrem de distractiv. Ce mai face bătrânul Barty? Păcat că nu a putut să vină.

– O, sunt sigur că domnul Crouch se va pune pe picioare

din clipă-n clipă, zise Percy plin de importanță, dar între timp eu sunt mai mult decât dornic să îl ajut cum și cât pot! Desigur, asta nu înseamnă doar să-l reprezint la baluri, râse el ușor. O, nu, a trebuit să rezolv multe probleme care s-au strâns în absența lui... Ați auzit de Ali Bashir, care a fost prins aducând pe ascuns în țară un lot de mașini zburătoare? Și apoi, încercăm să-i convingem pe transilvăneni să semneze Tratatul de Interzicere a Duelurilor și, chiar la începutul anului, o să am o întâlnire cu Șeful Cooperării Magice din țara lor...

– Hai să facem o plimbare, murmură Ron către Harry, să fugim de Percy...

Pretinzând că se duceau să mai ia ceva de băut, Harry și Ron plecară de la masă, trecură pe lângă ringul de dans și intrară în holul de la intrare. Ușile din față erau larg deschise și zânele luminoase din grădina de trandafiri clipeau și scânteiau, în timp ce ei coborau treptele din față. Se treziră înconjurați de tufe, de cărări ornamentale și de statui mari din piatră. Harry auzi un susur de apă, probabil de la o fântână... Din loc în loc, se vedeau oameni așezați pe băncile sculptate. El și Ron o luară pe una dintre cărările unduitoare printre tufele de trandafiri, dar nu merseră mult și auziră o voce răutăcioasă, foarte cunoscută.

– Nu înțeleg de ce îți faci griji, Igor.

– Severus, nu poți să te prefaci că nu se întâmplă nimic!

Vocea lui Karkaroff era speriată și abia se distingea, de parcă ar fi vrut să nu fie auzit.

– E din ce în ce mai clar, mai zise el, de luni întregi se întâmplă ceva... Și chiar îmi fac griji, de ce să nu recunosc...

– Atunci, fugi! zise laconic vocea lui Plesneală. Fugi, îți găsesc eu scuze... Dar eu rămân la Hogwarts.

Plesneală și Karkaroff dădură colțul, venind către ei. Plesneală avea bagheta scoasă și dădea la o parte tufele de trandafiri, părând cât se poate de prost dispus. Din zeci de tufișuri se auziră chițăieli și din ele apărură siluete întunecate.

– Zece puncte de la Astropufi, Fawcett! se răți Plesneală,

când o fată trecu în fugă pe lângă el. Zece puncte de la Ochi-de-Șoim, Stebbins! îi zise el unui băiat care alerga imediat după fată. Și voi doi, ce căutați aici? adăugă el, văzându-i pe Harry și pe Ron pe cărarea din față.

Karkaroff, așa cum observă Harry, părea nemulțumit să-i vadă acolo. Își duse mâna nervos la bărbuța în formă de cioc și începu să o răsucească în jurul degetului arătător.

– Ne plimbăm, îi zise scurt Ron lui Plesneală. Nu încălcăm nici o lege, sper...

– Atunci, plimbați-vă în continuare! se răsti Plesneală și trecu furios pe lângă ei, iar pelerina lui neagră și lungă îi flutură în urmă.

Karkaroff îl urmă grăbit pe Plesneală. Harry și Ron continuară să se plimbe pe cărare.

– Oare de ce era Karkaroff îngrijorat? șopti Ron.

– Și de când se tutuiește cu Plesneală? zise Harry și mai încet.

Ajunseră în dreptul unui ren mare, din piatră, pe deasupra căruia văzură apa care țâșnea dintr-o fântână arteziană înaltă. Observară umbrele a doi oameni enormi, care stăteau pe o bancă de piatră, privind apa în lumina lunii. Și atunci îl auziră pe Hagrid vorbind.

– De când te-am văzut, am știut, zise el pe un ton răgușit.

Harry și Ron încremeniră. Parcă nu era genul de moment la care vroiau să ia parte... Harry se uită spre capătul cărării și îi văzu pe Fleur Delacour și pe Roger Davies, stând pe jumătate ascunși într-o tufă de trandafiri din apropiere. Îl bătu pe Ron pe umăr și îi făcu semn cu capul către ei, adică îi sugeră că ar fi putut să se furișeze pe acolo fără să fie observați (Fleur și Davies păreau foarte preocupați), dar Ron, cu ochii mărindu-i-se de groază când o văzu pe Fleur, clătină din cap cu convingere și îl trase pe Harry și mai mult în umbra renului.

– Ce ai știut, 'Agrrrid? zise Madame Maxime, cu o voce alintată.

Harry chiar că nu vroia să asculte mai departe. Știa că lui

Hagrid nu i-ar fi plăcut deloc să fie auzit într-un asemenea moment (nici lui nu i-ar fi plăcut, dacă ar fi fost în locul lui Hagrid)... Dacă ar fi fost posibil, și-ar fi băgat degetele în urechi și ar fi început să fredoneze ceva cu voce tare, dar nu avea de ales în situația aceea. Încercă în schimb să se concentreze asupra unui cărăbuș care mergea pe spatele renului de piatră, însă cărăbușul nu era destul de interesant ca să îl facă să nu audă cele spuse de Hagrid în continuare:

– Am știut... Am știut că erai... ca mine... Cine a fost, mama sau tatăl tău?

– Nu... nu știu la ce te rrreferrri, 'Agrrrid...

– La mine a fost mama, zise Hagrid încet. A fost printre ultimele din Marea Britanie. Sigur, nu mi-o amintesc prea bine... A plecat... Când aveam vreo trei ani. Nu prea era genul matern. Mă rog, nu prea le stă în caracter, nu? Nu știu ce s-a întâmplat cu ea... Poate să fi și murit din punctul meu de vedere...

Madame Maxime nu zise nimic. Și Harry, împotriva hotărârii sale, își dezlipi ochii de pe cărăbuș și privi peste coarnele renului, ascultând... Niciodată nu îl mai auzise pe Hagrid vorbind despre copilăria sa până atunci.

– I-a frânt inima lu' tata când a plecat. Un tip tare mititel. La șase ani, puteam să-l ridic și să-l pun pe dulap dacă mă supăra. Pe el îl făcea să râdă lucrul ăsta...

Vocea groasă a lui Hagrid se schimbă. Madame Maxime asculta nemișcată, uitându-se la fântâna argintie.

– Tata m-a crescut, continuă Hagrid, dar a murit imediat după ce am început școala. De atunci, a cam trebuit să mă descurc singur. Dumbledore m-a ajutat mult. A fost foarte drăguț cu mine, foarte bun...

Hagrid scoase o batistă mare de mătase cu picățele și își suflă nasul cu putere.

– Deci... Cam asta ar fi... Atât despre mine. La tine cum a fost? Din ce parte ai *moștenit-o?*

Dar Madame Maxime se ridică brusc în picioare.

– Este cam rrrăcoarrre, zise ea, dar, oricum ar fi fost

vremea, nu era nici pe departe atât de rece ca vocea ei. Crrred că mă întorrrc înăuntrrru... Acum!

– Cum? zise Hagrid absent. Nu, nu pleca! Nu am mai întâlnit niciodată pe altcineva ca mine!

– Adică, ce vrei să spui, mai exact? zise Madame Maxime, pe un ton glacial.

Harry ar fi vrut să-i spună lui Hagrid că ar fi fost mai bine să nu răspundă, dar rămase acolo în umbră, strângând din dinți și sperând din tot sufletul că Hagrid nu va spune nimic... Dar degeaba...

– Un alt uriaș! Ei bine... pe jumătate, bineînțeles! zise Hagrid.

– Cum îndrrrăznești? strigă Madame Maxime.

Vocea ei explodă în aerul liniștit al nopții ca o sirenă de ceață în port. În spatele lui, Harry îi auzi pe Fleur și pe Roger căzând în tufa lor de trandafiri.

– Nu am fost în viața mea insultată ca acum! Urrriaș? Pe jumătate? *Moi?* Eu... Eu am oasele marrri... atâta doarrr!

Și Madame Maxime plecă valvârtej. Roiuri de zâne multicolore se ridicară în aer când trecu pe lângă tufele de trandafiri, dându-le mânioasă la o parte din fața ei. Hagrid rămase pe bancă, uitându-se după ea. Era mult prea întuneric pentru a-i vedea chipul. Apoi, după un minut, se ridică și se îndreptă, nu spre castel, ci spre coliba sa.

– Hai, îi șopti Harry lui Ron. Hai să mergem...

Dar Ron nu se mișcă.

– Ce e? zise Harry.

Ron se uita la el cu multă seriozitate.

– Tu știai? șopti el. Că Hagrid e pe jumătate uriaș?

– Nu, zise Harry, ridicând din umeri. Și ce dacă?

Își dădu seama imediat, după privirea pe care i-o aruncă Ron, că încă o dată își arătase neștiința despre lumea vrăjitorilor. Fiind crescut de familia Dursley, multe lucruri cu care vrăjitorii erau obișnuiți erau adevărate revelații pentru Harry. Aceste surprize erau însă din ce în ce mai puține, cu cât treceau anii la școală. Dar acum își dădu seama că majo-

ritatea vrăjitorilor nu ar fi spus „Și ce dacă?", în momentul în care aflau că unul dintre prietenii lor avea o mamă care făcea parte din neamul uriașilor...

– Îți explic când ajungem la castel, zise Ron încet. Hai...

Fleur și Roger Davies dispăruseră, probabil într-un pâlc de copaci care le oferea mai multă intimitate. Harry și Ron se întoarseră în Marea Sală. Parvati și Padma stăteau la o masă îndepărtată, cu o grămadă de băieți de la Beauxbatons în jurul lor, iar Hermione dansa cu Viktor Krum. Harry și Ron se așezară la o masă, cât mai departe de ringul de dans.

– Ei? făcu Harry către Ron. Care e problema cu uriașii?

– Păi, sunt... sunt...

Ron se chinuia să găsească cele mai potrivite cuvinte.

– Nu sunt prea *amabili*, termină el.

– Cui îi pasă? întrebă Harry. Hagrid e foarte drăguț!

– Știu, dar... Fir-aș al naibii, nici nu mă mir că nu ne-a spus! zise Ron, clătinând din cap. Eu am crezut întotdeauna că e din cauza vreunei Vrăji de Mărire de când era mic sau ceva de genul ăsta. Nu am vrut să aduc vorba...

– Dar ce contează dacă mama lui era uriașă? insistă Harry.

– Păi... nimănui care îl cunoaște pe Hagrid n-o să-i pese, pentru că știm că nu e periculos, zise Ron încet. Dar... Harry, uriașii sunt... Sunt deosebit de... cruzi! Exact cum a spus Hagrid, așa sunt, ca vampirii... Le *place* să omoare, toată lumea știe. În zilele noastre, nu mai există nici unul în Marea Britanie.

– Ce s-a întâmplat cu ei?

– Păi, oricum erau pe cale de dispariție și apoi mulți dintre ei au fost omorâți de Aurori. Însă se spune că în alte țări mai există uriași... Se ascund în munți de cele mai multe ori...

– Nu știu pe cine are impresia Madame Maxime că păcălește, zise Harry, privind-o cum stătea singură la masa membrilor juriului, părând foarte necăjită. Dacă Hagrid e pe jumătate uriaș, atunci e clar că și ea este! *Oase mari*... Doar un dinozaur are oase mai mari ca ea!

Harry și Ron continuară să discute tot restul balului despre uriași, la masa lor retrasă, nici unul dintre ei nedorind să mai danseze. Harry încercă să nu se uite la Cho și Cedric. Asta îl făcea să vrea să dea cu pumnul sau cu piciorul în ceva.

Când Surorile Stranii terminară de cântat, pe la miezul nopții, lumea le aplaudă furtunos, ca de final, și toți începură să se îndrepte către holul de la intrare. Mulți ar fi dorit ca balul să nu se fi sfârșit, dar Harry era foarte fericit să se ducă la culcare. Din punctul lui de vedere, seara nu fusese nicicum prea distractivă.

În holul de la intrare, Harry și Ron o văzură pe Hermione spunându-i noapte bună lui Krum, înainte ca acesta să se întoarcă la corabia lui. Fata îi aruncă lui Ron o privire foarte rece și trecu pe lângă el, urcând scara de marmură fără să-i adreseze vreun cuvânt. Harry și Ron o urmară, dar la jumătatea scării de marmură Harry auzi pe cineva strigându-l.

– Hei, Harry!

Era Cedric Diggory. Harry o văzu pe Cho așteptându-l jos, în holul de la intrare.

– Da? zise Harry rece, în timp ce Digorry urca scările în fugă până la el.

Cedric părea că nu dorea să spună ce avea de zis de față cu Ron, care ridică din umeri, părând jignit, și continuă să urce scările.

– Fii atent, își coborî Cedric vocea dupa ce Ron se îndepărtă suficient. Îți sunt dator pentru că mi-ai spus despre dragoni. În legătură cu oul de aur... Al tău urlă când îl deschizi?

– Da, zise Harry.

– Păi... fă o baie, bine?

– Poftim?

– Fă o baie și... Hm... ia și oul cu tine și... Hm... o să îți vină mai multe idei în apa fierbinte... crede-mă!

Harry se uită la el nedumerit.

– Știi ceva, continuă Cedric, du-te la baia Perfecților. A patra ușă din stânga lui Boris cel Uimit de la etajul cinci. Parola e *„Ananas"*. Acum trebuie să plec... vreau să-mi iau rămas-bun...

Îi zâmbi iar lui Harry și coborî scările spre Cho.

Harry se întoarse singur în Turnul Cercetașilor. Fusese un sfat cât se poate de ciudat. De ce l-ar ajuta o baie să descopere ce însemna vaietul? Oare Cedric încerca să-l păcălească? Încerca să-l facă să arate ca un prost, pentru ca Cho să-l placă și mai tare pe Cedric în comparație cu el?

Doamna grasă și prietena ei, Vi, sforăiau în tabloul din fața deschiderii către camera de zi. Harry trebui să urle parola, *Zâne sprințare*, ca să le trezească pe cele două, iar când reuși, acestea îl priviră nespus de supărate și indignate. Intră în camera de zi și îi găsi pe Ron și pe Hermione certându-se rău de tot. Stând la cincisprezece metri depărtare unul de altul, țipau amândoi, cu fețele roșii ca focul.

– Ei bine, dacă nu ți-a plăcut, știi care e soluția, nu? strigă Hermione.

O șuviță i se desprinsese din cocul elegant, iar chipul îi era plin de mânie.

– A, da? îi strigă Ron. Care?

– Data viitoare când o să mai fie vreun bal, să mă inviți înainte să o facă altcineva, nu ca ultimă soluție!

Ron își mișcă buzele în gol, ca un peștișor care ieșise din apă, în timp ce Hermione se întoarse pe călcâie și se duse ca o furtună înspre dormitoarele fetelor. Ron se întoarse spre Harry.

– Poftim! zise el, uluit la culme. Poftim... Asta dovedește că... nu a înțeles absolut nimic...

Harry tăcu. Se bucura mult prea tare că vorbea din nou cu Ron ca să spună ce gândea în acel moment. Adevărul era că Hermione pusese foarte bine punctul pe i...

— Capitolul XXIV —

LOVITURA RITEI SKEETER

A doua zi de Crăciun, toată lumea se trezi târziu. Camera de zi a Cercetașilor era mult mai liniștită decât în ultimul timp, conversațiile fiind întrerupte de o groază de căscaturi. Părul Hermionei era din nou sârmos și rebel. Îi mărturisi lui Harry că folosise cantități uriașe de Licoare pentru Păr Lins, special pentru bal...

– Dar e mult prea complicat să fac lucrul ăsta zilnic! zise ea hotărâtă, mângâindu-l după urechi pe Șmecherilă, care torcea în poala ei.

Ron și Hermione păreau decișI amândoi să nu-și continue cearta. Erau chiar prietenoși unul cu altul, deși puțin cam forțat. Ron și Harry îi spuseră imediat Hermionei despre conversația pe care o auziseră între Madame Maxime și Hagrid, dar Hermione nu păru să primească vestea că Hagrid era pe jumătate uriaș atât de șocată ca Ron.

– M-am gândit eu că așa trebuie să fie, zise ea, ridicând din umeri. Știam că nu putea să fie uriaș sută la sută, pentru că aceștia au în jur de treizeci de metri înălțime. Dar, serios vorbind, toată nebunia asta despre uriași n-are nici un haz. Nu pot să fie toți atât de groaznici precum se zice... La fel ca și prejudecățile pe care le au oamenii față de vârcolaci... E total nedrept, nu credeți?

Ron dădu să îi răspundă sarcastic, dar probabil că nu mai dorea o nouă ceartă, pentru că se mulțumi să clatine din cap cu dezaprobare.

Venise momentul să se gândească la temele pe care le neglijase în prima zi de vacanță. Toată lumea părea să fie tristă, acum că trecuse Crăciunul... Toți, în afară de Harry, care începuse (iar!) să se simtă oarecum îngrijorat.

Problema era că douăzeci și patru februarie părea mult mai aproape acum, după ce trecuse Crăciunul și încă nu făcuse nimic ca să descopere care era indiciul din oul de aur. Așadar, începuse să scoată zilnic oul din cufăr, ori de câte ori se ducea în dormitor, deschizându-l și ascultându-l cu atenție, sperând că de data aceea va înțelege ce însemna. Se chinuise să se gândească dacă sunetul îi amintea de ceva, dar, în afară de cele treizeci de ferăstraie muzicale, nu mai auzise niciodată ceva de genul acela. Închisese oul, îl scuturase cu putere și îl deschisese iar, ca să vadă dacă se schimbase sunetul. Încercase să-i pună întrebări oului, strigând ca să acopere vaietul, dar nu se întâmplase nimic. Ba chiar aruncase oul în partea cealaltă a camerei, deși nu se așteptase ca acest lucru să îl ajute cu ceva.

Harry nu uitase indiciul pe care i-l dăduse Cedric, dar sentimentele sale, nu tocmai prietenoase față de Cedric din momentul acela, îl îndemnau să nu se grăbească să îi accepte ajutorul. Poate reușea și singur.... Oricum, își zise că, dacă Cedric chiar ar fi vrut să-l ajute, ar fi fost mult mai explicit. El îi spusese lui Cedric exact ce îl aștepta la prima probă... Iar ideea lui Cedric despre răsplată era să îl îndemne să facă o baie. Ei bine, nu avea nevoie de asemenea ajutor... *lamentabil*... Cel puțin, nu de la cineva care se tot plimba pe holuri cu Cho de mână. Și astfel sosi prima zi a noului semestru, iar Harry se duse la ore, cocoșat, ca de obicei, sub greutatea cărților, a pergamentelor și a penelor, dar și cu greutatea oului, care îl apăsa pe suflet, de parcă l-ar fi purtat veșnic cu el.

Zăpada se depusese în straturi groase în împrejurimile castelului, iar ferestrele de la seră erau aburite bine, încât nu puteau vedea prin ele la ora de „Ierbologie". Nimeni nu aștepta cu plăcere ora de „Îngrijire a Creaturilor Magice" pe

o asemenea vreme, deși, după cum zicea Ron, probabil că Homarii aveau să-i încălzească bine de tot, fie alergându-i, fie explodând atât de puternic, încât să producă un incendiu în coliba lui Hagrid.

Dar când ajunseră la colibă dădură peste o vrăjitoare în vârstă, cu părul cărunt strâns într-un coc și cu o bărbie foarte proeminentă, care îi aștepta în fața ușii.

– Grăbiți-vă, s-a sunat de cinci minute, răcni aceasta la ei, în timp ce se luptau să ajungă la ea prin zăpadă.

– Dumneavoastră cine sunteți? o întrebă Ron, uitându-se la ea. Unde e Hagrid?

– Mă numesc Grubbly-Plank, zise ea vioaie, și sunt profesoara voastră – pentru moment – de „Îngrijire a Creaturilor Magice".

– Unde e Hagrid? repetă Harry.

– Nu se simte bine, zise profesoara Grubbly-Plank scurt.

Râsete înfundate și răutăcioase ajunseră la urechile lui Harry. Se întoarse și îi văzu pe Draco Reacredință și restul Viperinilor, care tocmai ajunseseră la oră. Toți păreau veseli și nici unul nu se arata surprins să o vadă pe profesoara Grubbly-Plank.

– Pe aici, vă rog, zise profesoara și se îndreptă către padocul unde tremurau de frig caii uriași de la Beauxbatons.

Harry, Ron și Hermione o urmară, uitându-se peste umăr la coliba lui Hagrid. Toate draperiile erau trase. Oare Hagrid era acolo, singur și bolnav?

– Ce are Hagrid? întrebă Harry, grăbindu-se să o prindă din urmă pe profesoara Grubbly-Plank.

– Nu-ți face griji, zise ea, de parcă i-ar fi zis să nu își bage nasul unde nu îi fierbe oala.

– Ba îmi fac, zise Harry cu înflăcărare. Ce a pățit?

Profesoara Grubbly-Plank se comportă de parcă nici nu l-ar fi auzit. Îi duse dincolo de padocul unde erau caii de la Beauxbatons, strânși unii în alții pentru a rezista frigului, către un copac de la marginea Pădurii Interzise, de care era legat un unicorn mare și frumos.

Majoritatea fetelor exclamară „Uau!" când îl văzură.

– Vai, cât e de frumos! șopti Lavender Brown. De unde l-a luat? Se presupune că sunt foarte greu de prins!

Unicornul era de un alb atât de strălucitor, încât făcea ca zăpada din jurul lui să pară gri. Bătea nervos în pământ cu copitele de aur și își dădea pe spate capul împodobit cu un corn superb.

– Băieții, înapoi! răcni profesoara Grubbly-Plank, întinzând un braț în lateral și lovindu-l tare în piept pe Harry. Unicornii preferă atingerea fetelor. Fetele, în față și apropiați-vă cu grijă. Haideți, ușurel...

Ea și fetele se apropiară încet de unicorn, lăsându-i pe băieți de lângă gardul padocului, să se uite nedumeriți.

Imediat ce văzu că profesoara Grubbly-Plank se îndepărtase suficient ca să nu-l audă, Harry se întoarse spre Ron.

– Ce crezi că a pățit? Doar nu cumva o fi din cauza vreunui Homar...

– O, nu, n-a fost atacat, Potter, dacă la asta te gândești, zise Reacredință încet. Nu, îi e pur și simplu prea rușine să-și arate fața mare și urâtă.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Harry, tăios.

Reacredință își băgă mâna în buzunarul robei și scoase o pagină de ziar împăturită.

– Poftim! zise el triumfător. Îmi pare tare rău, Potter...

Râse în timp ce Harry înșfăcă pagina, o despături și o citi, cu Ron, Seamus, Dean și Neville, care i se uitau peste umăr. Era un articol din *Profetul zilei*, precedat de o poză a lui Hagrid, care nu părea deloc în apele lui.

URIAȘA GREȘEALĂ A LUI DUMBLEDORE

Albus Dumbledore, excentricul director al Școlii Hogwarts de Magie, Farmece și Vrăjitorii, nu s-a temut niciodată să angajeze persoane controversate. În luna septembrie a acestui an, el l-a angajat pe Alastor Ochi-Nebun Moody, fostul Auror, mare amator de blesteme, pentru a preda „Apă-

rarea contra Magiei Negre", o decizie care a făcut să se ridice multe sprâncene la Ministerul Magiei, având în vedere obiceiul bine cunoscut al lui Moody de a ataca pe oricine face o mișcare bruscă în prezența sa. Ochi-Nebun Moody pare însă la locul lui și drăgut, în comparație cu omul, dacă putem să îi zicem așa, pe care l-a angajat Dumbledore ca profesor de „Îngrijire a Creaturilor Magice".

Rubeus Hagrid, care recunoaște că a fost exmatriculat de la Hogwarts în anul III, a deținut postul de păstrător al cheilor și paznic al vânatului încă din acea perioadă, o slujbă acordată de același Dumbledore. Anul trecut însă, Hagrid și-a folosit misterioasa influență pe care o are asupra directorului amintit ca să ocupe postul nou înființat, de profesor de „Îngrijire a Creaturilor Magice", în locul multor alți candidați, incomparabil mai calificați.

Fiind un bărbat înspăimântător de corpolent și cu un aspect feroce, Hagrid își folosește noua autoritate pentru a-i îngrozi pe elevii săi cu o mulțime de creaturi înfiorătoare. În timp ce Dumbledore se face că nu vede, Hagrid a mutilat mai mulți elevi în timpul unor ore considerate de mulți ca „extrem de înspăimântătoare".

„Eu am fost atacat de un Hipogrif, iar prietenul meu, Vincent Crabbe, a fost mușcat de o Trirâmă", ne-a declarat Draco Reacredință, un elev din anul IV. „Cu toții îl urâm pe Hagrid, dar ne este prea frică să spunem ceva".

Hagrid nu pare să aibă însă nici o intenție de a înceta campania sa de intimidare a elevilor. În timpul unei discuții cu un reporter de la Profetul zilei, *de luna trecută, a recunoscut că are grijă de niște ființe pe care le-a botezat „Homari cu Capete Explozive", niște hibrizi extraordinar de periculoși, rezultați în urma împerecherii lăcustelor carnivore cu crabii de foc. Crearea acestei noi specii de creaturi magice este în mod normal o activitate atent supravegheată de Departamentul Reglementării și Controlului Creaturilor Magice. Se pare însă că Hagrid se consideră deasupra unor asemenea restricții neînsemnate (pentru el).*

„Eu am vrut doar să mă distrez puțin", ne-a zis el, înainte de a schimba repede subiectul.

Și, de parcă nu ar fi fost de ajuns, Profetul zilei *a descoperit dovezi că Hagrid nu este – așa cum a pretins mereu – un vrăjitor cu sânge pur. De fapt, nu este nici măcar un om pur. Mama sa, vă putem pune dovezile la dispoziție în exclusivitate, este nimeni alta decât uriașa Fridwulfa, despre care nu se știe exact unde se află în prezent.*

Însetați de sânge și violenți, uriașii s-au adus singuri în pragul dispariției, războindu-se între ei în timpul secolului trecut. Cei câțiva care au mai rămas i s-au alăturat Celui-Care-Nu-Trebuie-Pomenit și au fost responsabili în mare măsură de groaznicele crime în masă contra Încuiaților, din timpul cruntei sale domnii de teroare.

Deși majoritatea uriașilor care l-au slujit pe Cel-Care-Nu-Trebuie-Pomenit au fost uciși de Aurorii care luptau împotriva forțelor Întunericului, Fridwulfa nu s-a numărat printre ei. Este posibil să fi scăpat, ajungând în una dintre comunitățile de uriași care mai există în zonele montane din alte țări. Dacă ne luăm după felul în care se comportă în timpul orelor de „Îngrijire a Creaturilor Magice", se pare că fiul Fridwulfei a moștenit caracterul brutal al mamei sale.

Ca o ciudățenie, se pare că Hagrid a legat o strânsă prietenie cu băiatul care l-a adus la declin pe Știți-Voi-Cine, fapt care i-a făcut pe mama lui Hagrid și pe restul susținătorilor Știți-Voi-Cui să se ascundă. Poate că Harry Potter nu cunoaște înfiorătorul adevăr despre uriașul său prieten, dar Albus Dumbledore are datoria de a se asigura că Harry Potter, ca și restul elevilor, se află în afară de orice pericol care s-ar putea ivi în urma acestei prietenii.

Harry termină de citit și se uită la Ron, care rămăsese cu gura căscată.

– Cum a aflat? șopti el.

Dar nu asta îl deranja cel mai mult pe Harry.

– Cum adică, ce vrea să spună cu asta: „Cu toții îl urâm pe

Hagrid"? se răsti Harry la Reacredință. Ce sunt toate mizeriile astea despre ăsta – și arătă către Crabbe – că ar fi fost mușcat de o Trirâmă? Animalele astea nici măcar nu au dinți!

Crabbe râdea, părând foarte mulțumit de el însuși.

– Păi, cred că asta ar trebui să pună capac carierei *monstrului*, zise Reacredință, cu ochii scânteindu-i cu ură. Pe jumătate uriaș... Și eu care credeam că înghițise o sticlă de Creste-Schelet, când era mic... Nu cred că mămicile și tăticii noștri or să fie prea încântați de toate dezvăluirile astea... O să le fie frică să nu le mănânce copilașii... Ha! Ha!

– Nenoro...

– Ei, ce faceți, de ce nu sunteți atenți? îi certă profesoara Grubbly-Plank pe băieți, în timp ce fetele erau strânse în jurul unicornului, mângâindu-l.

Harry era atât de supărat încât îi tremura și mâna în care ținea articolul din *Profetul zilei* când se întoarse să se uite absent la unicorn, ale cărui calități erau enumerate de profesoara Grubbly-Plank, care vorbea tare, ca să o poată auzi și băieții.

– Sper să ne rămână profesoară și în continuare! zise Parvati Patil, după ce se termină ora și se întorceau cu toții la castel, ca să ia masa de prânz. Așa îmi închipuiam eu ora de „Îngrijire a Creaturilor Magice"... Să învățăm despre ființe normale, ca unicornii, nu despre monștri...

– Și cum rămâne cu Hagrid? zise Harry supărat, în timp ce urcau treptele.

– Ce-i cu el? întrebă Parvati pe un ton dur. Poate să rămână în continuare paznic al vânatului, nu?

De la bal încolo, Parvati fusese foarte rece cu Harry. Da, probabil că ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenție, dar până la urmă Parvati nu se putea plânge că nu se distrase de minune. Cel puțin așa le spunea tuturor celor care vroiau să o asculte, că aranjase să se vadă cu băiatul acela de la Beauxbatons, în următorul week-end, la Hogsmeade.

– A fost o lecție foarte bună, zise Hermione, când intră în Marea Sală. Nu știam nici jumătate din lucrurile pe care

ni le-a spus doamna profesoară Grubbly-Plank despre uni...

– Citește asta! se răsti Harry și îi vârî sub nas articolul din *Profetul zilei.*

Hermione rămase cu gura căscată, după ce îl citi. Reacția ei fu exact la fel ca a lui Ron:

– Cum a aflat femeia aia oribilă, Rita Skeeter? Doar nu credeți că i-a spus Hagrid?

– Nu, zise Harry, ducându-se cu ei către masa Cercetașilor și aruncându-se furios într-un scaun liber. Nici nouă nu ne-a zis, nu? Presupun că a fost atât de supărată că nu i-a zis tot felul de lucruri scârboase despre mine, încât s-a apucat să caute ceva despre el, numai ca să se răzbune!

– Poate că l-a auzit când i-a zis lui Madame Maxime, la bal, zise Hermione încet.

– Am fi văzut-o în grădină! zise Ron. Oricum, nu mai avea voie să intre în școală, Hagrid a zis că Dumbledore i-a interzis să mai pună piciorul în castel...

– Poate că are și ea o pelerină care o face invizibilă, zise Harry, punându-și friptură de pui în farfurie și stropind cu sos în jur, de supărare. Dar, la urma urmelor, exact asta ar face, nu credeți? S-ar ascunde în tufe și ar asculta ce vorbesc alții.

– Da, ca tine și ca Ron, precizâ Hermione.

– Noi nu am vrut să auzim ce zice! strigă Ron indignat. Nu am avut de ales! Ce prost, să vorbească de mama lui uriașă într-un loc unde l-ar fi putut auzi oricine!

– Trebuie să ne ducem să-l vedem! hotărî Harry. Chiar astă-seară, după ora de „Previziuni despre viitor"! Să-i spunem că vrem să se întoarcă... Doar vrei și tu să se întoarcă, nu? se răsti el la Hermione.

– Eu... Ei bine, nu o să mă prefac, a fost, într-adevăr, o schimbare plăcută, am avut și noi o oră cum trebuie... Dar vreau să se întoarcă Hagrid, sigur că da! adăugă Hermione repede, văzând cum supărarea lui Harry crește.

Așa că în acea seară, după cină, toți trei părăsiră iar castelul și trecură peste dealul înghețat, ajungând la coliba lui Hagrid. Bătură la ușă, iar din spatele ei le răspunseră

lătrăturile lui Colț.

– Hagrid, noi suntem! strigă Harry, bătând tare în ușă. Deschide-ne!

Nu se auzi nici un răspuns. Îl auziră pe Colț zgâriind ușa și scâncind, dar aceasta rămase închisă. Mai loviră cu pumnii în ea vreo zece minute, după care Ron se duse și bătu într-una dintre ferestre, dar tot nu le răspunse nimeni.

– De ce ne evită? întrebă Hermione, când în sfârșit renunțară și se întoarseră la școală. Doar nu crede că ne pasă vreun pic că este pe jumătate uriaș?

Dar se părea că lui Hagrid îi păsa. Nu îl văzuseră toată săptămâna. Nu apăruse nici la masa profesorilor la ora prânzului, nici nu îl mai văzuseră prin împrejurimile castelului, cu treburile lui obișnuite, de paznic al vânatului, iar profesoara Grubbly-Plank continua să le predea „Îngrijirea Creaturilor Magice". Reacreditță nu își mai încăpea în piele de bucurie, de fiecare dată când avea ocazia.

– Ți-e dor de *corcitura* ta de prieten? îi tot șoptea el lui Harry, dar numai când era vreun profesor prin preajmă, ca să fie sigur că Harry nu putea să-i facă nimic. Ți-e dor de *omul-mamut?*

La jumătatea lui ianuarie, toți se pregătiră să plece la Hogsmeade. Hermione fu foarte surprinsă că Harry avea și el de gând să se ducă.

– M-am gândit că o să profiți de avantajul de a nu fi nimeni în camera de zi, zise ea. Ca să vezi ce faci cu oul...

– O, cred... cred că am cam aflat ce e cu el, minți Harry.

– Serios? zise Hermione, părând impresionată. Bravo!

Stomacul i se zvârcoli vinovat, dar Harry îl ignoră. Mai avea cinci săptămâni la dispoziție ca să descifreze indiciul din ou, adică avea o grămadă de timp... În plus, dacă se ducea la Hogsmeade, l-ar fi putut întâlni pe Hagrid și l-ar fi convins să se întoarcă la orele lui.

Sâmbătă, Harry, Ron și Hermione părăsiră castelul și traversară câmpia rece și umedă. Când trecură pe lângă corabia celor de la Durmstrang, care era ancorată în largul lacului, îl

văzură pe Viktor Krum ieșind pe punte, doar în costumul de baie. Era foarte slab, dar se pare că era mult mai rezistent decât părea, pentru că se urcă pe marginea corabiei, își întinse brațele și plonjă chiar în mijlocul lacului.

– E nebun! zise Harry, uitându-se la capul negru al lui Krum, când acesta ieși la suprafață. Cred că e rece ca gheața, doar suntem în ianuarie!

– De unde vine el, e mult mai rece, zise Hermione. Presupun că apa i se pare călduță.

– Da, dar mai e și calmarul uriaș din lac, zise Ron.

Nu părea îngrijorat, ci mai degrabă spera să i se întâmple ceva lui Krum. Hermione observă și ea tonul vocii lui Ron și se încruntă.

– E foarte drăguț, să știi, zise ea. Nu e deloc cum crezi, chiar dacă vine de la Durmstrang. Mi-a spus că îi place mult mai mult aici, la noi!

Ron nu zise nimic. Nu mai pomeniră nimic despre Viktor Krum, însă Harry găsise sub patul lui Ron un braț al statuetei lui Krum în miniatură, chiar a doua zi de Crăciun.

Harry era cu ochii-n patru, căutându-l pe Hagrid de-a lungul străzii principale. Le sugeră să meargă la „Trei Mături", numai după ce se asigură că Hagrid nu era în nici unul dintre magazine.

Cârciuma era la fel de plină ca de obicei, dar, aruncând repede o privire în jur, Harry își dădu seama că Hagrid nu era acolo. Cu inima grea, se duse la bar, împreună cu Ron și cu Hermione, și comandară trei Berizero de la doamna Rosmerta. Posomorât, își zise că poate ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas la școală și ar fi ascultat vaietele oului.

– Omul ăla nu se mai duce la serviciu? șopti Hermione deodată. Uitați-vă și voi!

Arătă către oglinda din spatele barului și Harry văzu reflectat în ea chipul lui Ludo Bagman, care stătea într-un colț întunecat, în compania unor goblini. Bagman vorbea foarte repede și foarte încet cu aceștia. Toți goblinii stăteau cu brațele încrucișate și păreau extrem de periculoși.

Era într-adevăr ciudat, își zise Harry, că Bagman era aici, la „Trei Mături", într-un week-end când nu avea loc nici o probă a turnirului și prin urmare n-avea nici o notare de făcut. Îl privi pe Bagman în oglindă. Părea iar tensionat, la fel ca în noaptea din pădure, înainte să apară Semnul Întunecat. Dar chiar atunci Bagman aruncă o privire către bar, dădu cu ochii de Harry și se ridică de la masă.

– Imediat, vin imediat! îl auzi Harry spunându-le goblinilor.

Bagman traversă grăbit cârciuma, îndreptându-se către Harry, cu zâmbetul său de băiețel, care îi apăruse iar pe chip.

– Harry! zise el. Ce mai faci? Chiar speram să dau de tine aici! E totul în regulă?

– Da, mulțumesc, răspunse Harry.

– Pot să vorbesc ceva între patru ochi cu tine, Harry? zise Bagman, cu același entuziasm. Puteți să ne lăsați puțin singuri?

– Păi... da, zise Ron.

Ron și Hermione se duseră să găsească o masă.

Bagman îl conduse pe Harry către capătul barului, cât mai departe de doamna Rosmerta.

– Ei bine, nu am vrut decât să te felicit pentru înfruntarea splendidă a Țintatului Maghiar, Harry, zise Bagman. Superbă, într-adevăr!

– Mersi, zise Harry, dar știa că Bagman mai vroia să îi spună ceva, pentru că ar fi putut să-l felicite și de față cu Ron și Hermione.

Dar Bagman nu părea să se grăbească să spună ce avea pe suflet. Harry îl văzu aruncând o privire în oglinda din spatele barului, către goblinii care îi urmăreau în tăcere și pe el, și pe Harry, cu ochii lor întunecați și oblici.

– Sunt un coșmar, îi zise Bagman lui Harry în șoaptă, observând că și Harry se uita la goblini. Nu vorbesc engleză prea bine... E ca și cu bulgarii la Cupa Mondială de Vâjthați... Dar cel puțin ei foloseau un limbaj prin semne, pe care îl recunoaște orice altă ființă umană. Ăștia bolborosesc într-una... Nu știu decât un singur cuvânt în limba lor: „Bladvak", care înseamnă „Iau toporul!" Nu-mi

place să-l folosesc, ca nu cumva să creadă că îi amenințe.

Și Bagman râse în hohote.

– Ce vor? întrebă Harry, observând cum goblinii nu îl scăpau din ochi pe Bagman.

– Păi... ce să vrea, zise Bagman, părând dintr-o dată neliniștit. Îl... Hm... caută pe Barty Crouch.

– De ce îl caută aici? zise Harry. Doar e la Minister, la Londra, nu?

– Păi... de fapt, habar n-am unde e, zise Bagman. Nu a mai venit... ăăă... la serviciu. Lipsește de câteva zile... Tânărul Percy, asistentul lui, spune că e bolnav. Se pare că-i trimite instrucțiuni prin bufnițe. Dar te rog să nu mai spui nimănui, da, Harry? Pentru că Rita Skeeter stă tot timpul la pândă și pun pariu că nu i-ar displăcea să transforme boala lui Barty în ceva sinistru. Poate chiar să spună că a dispărut... Ca Bertha Jorkins!

– Mai știți ceva de Bertha Jorkins? întrebă Harry.

– Nu, zise Bagman, părând iar încordat. Oamenii mei o caută, desigur... („Era și cazul", își zise Harry) dar se întâmplă ceva ciudat... E clar că a ajuns în Albania, pentru că s-a întâlnit cu vărul ei de-al doilea. Și a plecat apoi de la casa vărului ei în sud, să o vadă pe mătușa ei... Dar se pare că a dispărut fără urmă, în drum spre ea. Zău dacă știu unde ar fi putut să se ducă... Nu pare genul de persoană care să lase totul și să fugă în lume... Dar ce facem aici, vorbim despre goblini și Bertha Jorkins? Vreau să te întreb, își coborî el vocea, cum te descurci cu oul de aur?

– Păi... bine, minți Harry.

Bagman păru să își fi dat seama că nu spunea adevărul.

– Ascultă, Harry, zise el (tot în șoaptă), mă simt foarte prost... că ai fost implicat cu forța în turnir... Nu te-ai oferit tu... Și dacă (vorbea atât de încet, încât Harry fu nevoit să se apropie ca să audă)... dacă te pot ajuta cu ceva... Un indiciu spre calea cea bună... cât de mic... Am început să te simpatizez și mai mult, mi-a plăcut cum ai trecut de dragonul acela!... Te rog, nu trebuie decât să-mi spui...

Harry se uită la chipul rotund și rumen, cu ochi albaștri, ca de copil, al domnului Bagman.

– Ar trebui să descoperim singuri indiciul, nu-i așa? zise Harry, având grijă să nu sune de parcă l-ar fi acuzat pe Șeful Departamentului Jocurilor și Sporturilor Magice că încalcă regulile.

– Păi... da, da, sigur, zise Bagman repede, dar – haide, Harry, să nu ne ascundem după deget – vrem cu toții o victorie pentru Hogwarts, nu?

– I-ați oferit ajutorul și lui Cedric? întrebă Harry.

Chipul neted al lui Bagman se încruntă puțin.

– Nu, zise el. Eu... Ei bine, după cum ți-am spus, pe tine te simpatizez foarte mult... M-am gândit să-ți ofer o mână de ajutor...

– Mulțumesc, zise Harry, dar cred că mai am puțin și descopăr ce ascunde oul... În câteva zile cred că o să-mi dau seama...

Nu știa exact de ce refuza ajutorul lui Bagman, poate doar fiindcă acesta era aproape un străin pentru el și, dacă i-ar fi acceptat ajutorul, era ca și când ar fi trișat. Nu la fel ar fi gândit dacă i-ar fi vândut vreun pont Ron, Hermione sau Sirius.

Bagman se arătă aproape jignit, dar nu mai putu să zică nimic, pentru că în acel moment apărură Fred și George.

– Bună ziua, domnule Bagman, zise Fred vesel. Putem să vă oferim ceva de băut?

– Hm... nu, zise Bagman, aruncându-i o privire furișă lui Harry, nu, mulțumesc, băieți...

Fred și George păreau la fel de dezamăgiți ca și Bagman, care îl privea pe Harry de parcă nu se așteptase să fie refuzat atât de categoric.

– Păi, trebuie să fug, zise el. Mă bucur că v-am văzut. Succes în continuare, Harry!

Ieși repede din cârciumă. Goblinii se ridicară și ei grăbiți și ieșiră după el. Harry se duse la masa la care stăteau Ron și Hermione.

– Ce vroia? îl întrebă Ron pe Harry, imediat ce îl văzu așezat lângă el.

– S-a oferit să mă ajute cu oul de aur, zise Harry.

– N-are voie să facă așa ceva! zise Hermione foarte revoltată. Este unul dintre membrii juriului! Și oricum, tu ți-ai dat seama deja... Nu-i așa?

– Ă... aproape, zise Harry.

– Păi, nu cred că Dumbledore ar fi mulțumit dacă ar afla că Bagman a încercat să te convingă să trișezi! zise Hermione, foarte dezaprobator. Sper că încearcă să-l ajute și pe Cedric la fel de mult!

– Nu. L-am întrebat și eu, zise Harry.

– Cui îi pasă dacă îl ajută cineva pe Diggory? spuse Ron.

În adâncul sufletului, Harry era de acord cu Ron.

– Goblinii ăia nu păreau deloc prietenoși, zise Hermione, bând din Bereazero. Ce căutau aici?

– Bagman mi-a spus că îl căutau pe Crouch, zise Harry. Zicea că încă e bolnav. Nu s-a mai dus la serviciu.

– Poate că îl otrăvește Percy, zise Ron. Poate crede că, dacă o mierlește Crouch o să fie făcut Șeful Departamentului Cooperării Internaționale Magice.

Hermione îi aruncă lui Ron o privire gen nu-glumi-cu-așa-ceva și zise:

– E ciudat ca goblinii să-l caute pe domnul Crouch... În mod normal, ei ar avea treabă la Departamentul Reglementării și Controlului Creaturilor Magice.

– Dar Crouch poate să vorbească o grămadă de limbi, zise Harry. Poate că au nevoie de un interpret.

– Acum îți faci griji pentru *bieții* goblini, Hermione? o ironiză Ron. Ai de gând să înființezi S.P.G.U. sau ceva de genul ăsta? Adică Societatea pentru Protecția Goblinilor Urâți?

– Ha, ha, ha, făcu Hermione sarcastic. Goblinii nu au nevoie de protecție. Nu ați auzit ce ne-a tot spus profesorul Binns despre revoltele goblinilor?

– Nu, ziseră Harry și Ron într-un glas.

– Păi, se descurcă bine mersi cu vrăjitorii de tot felul, zise Hermione, luând încă o gură de Berezero. Sunt foarte deștepți. Nu sunt ca spiridușii de casă, care nu-și apără niciodată singuri interesele.

– O, nu! zise Ron, uitându-se spre ușă.

Tocmai intrase Rita Skeeter. Purta o robă de culoarea bananei, iar unghiile îi erau date cu un roz fosforescent. Era însoțită tot de fotograful ei burtos. Cumpărară de băut și se îndreptară prin mulțime către o masă din apropiere. Harry, Ron și Hermione o urmăriră cu atenție. Vorbea foarte repede și părea foarte mulțumită de ceva.

– Nu părea prea dornic să discute cu noi, nu, Bozo? zise ea. De ce oare, ce crezi? Și ce caută cu un cârd de goblini după el? Cică le arată împrejurimile... Ce tâmpenie! N-a știut niciodată să mintă. Crezi că s-a întâmplat ceva? Crezi că ar trebui să cercetăm problema mai cu atenție? *Ludo Bagman, fostul Șef al Departamentului Jocurilor și Sporturilor Magice căzut în dizgrație...* Un început superb, nu crezi, Bozo? Trebuie doar să *inventăm* o poveste care să se potrivească...

– Încerci să mai distrugi viața cuiva? zise Harry cu glas tare.

Mai mulți își întoarseră capetele. Ochii Ritei Skeeter se holbară, în spatele ochelarilor cu rame incrustate cu pietre prețioase, când văzu cine vorbise.

– Harry! zise ea, zâmbind. Splendid! De ce nu vii la masa...

– Nu m-aș apropia de tine nici cu o mătură de cinci metri, zise Harry mânios. De ce i-ai făcut așa ceva lui Hagrid?

Rita Skeeter își ridică sprâncenele conturate puternic cu creionul.

– Cititorii noștri au dreptul să știe adevărul, Harry, eu doar am...

– Cui îi pasă că e pe jumătate uriaș? strigă Harry. E perfect normal! Și e bun!

Toată cârciuma tăcu subit. Doamna Rosmerta îi privea din spatele barului, părând să uite de halba cu mied, pe care o umplu până dădu pe dinafară.

Zâmbetul Ritei Skeeter pieri o clipă, dar și-l puse imediat

la loc. Își deschise geanta din piele de crocodil, își scoase Pana pentru Citate Rapide și zise:

– Ce ai zice să-mi dai un interviu despre Hagrid, așa cum îl cunoști tu, Harry? Omul din spatele mușchilor... Prietenia voastră stranie și motivele care stau la baza ei... Îl consideri un substitut al tatălui tău?

Hermione se ridică brusc în picioare, cu sticla ei de Berezero în mână, de parcă ar fi strâns o grenadă.

– Femeie îngrozitoare ce ești, zise ea printre dinți, nu-ți pasă, ai face orice pentru un articol de senzație și nu contează pe cine distrugi, nu? Chiar și pe Ludo Bagman...

– Așază-te, fetițo, și nu vorbi ca proasta despre lucruri pe care nu le înțelegi, zise Rita Skeeter rece, privind-o cu ochi răi pe Hermione. Știu niște chestii despre Ludo Bagman care ți-ar face părul măciucă... Asta nu fiindcă ai avea nevoie, adăugă ea ironic, privind claia de păr aspru de pe capul Hermionei.

– Hai să mergem, zise Hermione. Haideți, Harry... Ron...

Plecară. O mulțime de ochi îi însoțiră din toate părțile, pe când se îndreptau către ușă. Pana de Citate Rapide a Ritei Skeeter nu mai prididea să umple pergamentul de pe masă.

– Acum o să te vâneze pe tine, Hermione, zise Ron în șoaptă, de-a dreptul îngrijorat, când ajunseră iar pe strada principală.

– Să încerce! exclamă Hermione, care tremura de furie. Îi arăt eu ei! *Ca proasta*, da? O, mă răzbun eu pe ea! Întâi s-a luat de Harry, după aia de Hagrid și acum...

– Nu ar trebui s-o superi pe Rita Skeeter, zise Ron neliniștit. Vorbesc serios, Hermione, o să dezgroape ceva despre tine...

– Părinții mei nu citesc *Profetul zilei*, iar mie nu-mi pasă! zise Hermione, mergând atât de repede, încât lui Harry și lui Ron le venea greu să țină pasul cu ea.

Ultima dată când o văzuseră pe Hermione atât de supărată fusese când îi dăduse o palmă lui Draco Reacredință.

– Iar Hagrid n-are de ce să se mai ascundă! Nu ar fi tre-

buit s-o lase pe nesuferita aia să-l supere! Haideți!

Rupând-o la fugă, îi făcu să se întoarcă din drum și îi conduse către coliba lui Hagrid, printre porțile încadrate de porci mistreți înaripați.

Draperiile continuau să fie trase, iar când se apropiară îl auziră pe Colț lătrând.

– Hagrid! strigă Hermione, bătând la ușă. Hagrid, ajunge! Știm că ești acolo! Nimănui nu-i pasă că mama ta e uriașă, Hagrid! Nu poți să o lași pe nenorocita aia de Skeeter să-ți facă asta! Hagrid, deschide-ne, nu mai fi așa de...

Ușa se deschise. Hermione începu să zică:

– Era și tim...

Dar se opri brusc, pentru că în fața ei nu se afla Hagrid, ci Albus Dumbledore.

– Bună seara, zise el, zâmbindu-le cu amabilitate.

– Noi... ăăă... am vrut să-l vedem pe Hagrid, zise Hermione încet.

– Păi, așa am înțeles și eu, zise Dumbledore, iar ochii îi scânteiară pișicher. De ce nu intrați?

– O... Păi... da, se bâlbâi Hermione.

Hermione, Ron și Harry intrară în cabană. Colț se aruncă asupra lui Harry imediat ce intră, lătrând ca un nebun și încercând să-i lingă urechile. Harry îl dădu jos cu blândețe și se uită în jur.

Hagrid stătea la o masă pe care se aflau două căni mari cu ceai. Părea complet distrus. Fața îi era posomorâtă, ochii îi erau umflați, iar în privința părului depășise orice record. Ce să-l mai îmblânzească, acum arăta ca o perucă de sârmă ghimpată!

– Bună, Hagrid, zise Harry.

Hagrid se uită la ei.

– 'Nă, zise el, cu o voce foarte răgușită.

– Cred că îi mai trebuie puțin ceai, zise Dumbledore, închizând ușa în urma copiilor.

Își scoase bagheta și o învârti. Apăru ca din senin o tavă pe care se aflau cești cu ceai și o farfurie cu prăjituri. Tot cu

ajutorul baghetei magice, Dumbledore puse tava pe masă și toți se așezară în jurul ei. Urmă o pauză lungă, după care Dumbledore zise:

– Ai auzit cumva ce răcnea domnișoara Granger, Hagrid?

Hermione se înroși puțin, dar Dumbledore îi zâmbi și continuă:

– Hermione, Harry și Ron par că încă vor să stea de vorbă cu tine... Având în vedere că erau gata să dărâme ușa!

– Sigur că vrem să vorbim cu tine! zise Harry, uitându-se la Hagrid. Doar nu crezi că vaca aia de Rita Skeeter... Mă scuzați, domnule profesor, adăugă el repede, uitându-se la Dumbledore.

– Am surzit temporar și habar nu am ce ai spus, Harry, zise Dumbledore, jucându-se cu degetele și uitându-se în tavan.

– Păi... da, continuă Harry smerit. Vroiam să spun că... Hagrid, cum ai putut să crezi că o să ne pese de ce a scris... femeia aia despre tine?

Două lacrimi enorme se iviră din ochii negri ai lui Hagrid și se prelinseră încet în barba lui încâlcită.

– Iată dovada vie a ce ți-am spus și eu, Hagrid, zise Dumbledore, încă uitându-se fix la tavan. Ți-am arătat nenumărate scrisori de la părinți... Vrăjitori care te țineau minte de pe vremea când au fost și ei elevi la Hogwarts, spunându-mi fără echivoc ca nu cumva să încerc să te concediez, că o să am de-a face cu ei...

– Nu toți, zise Hagrid răgușit. Nu toți vor să rămân...

– Zău, Hagrid, dacă speri să te iubească toată lumea, mă tem că vei rămâne închis în coliba asta mult timp de-acum înainte, zise Dumbledore, uitându-se cu hotărâre la Hagrid prin ochelarii cu lentile în formă de semilună. Nu trece o săptămână, de când am devenit directorul acestei școli, să nu primesc o bufniță care aduce măcar câte o plângere că nu conduc școala cum trebuie. Dar ce să fac? Să mă închid în biroul meu și să refuz să vorbesc cu lumea?

– Nu... Dumneavoastră nu sunteți pe jumătate urias, ca

mine! zise Hagrid cu un glas și mai răgușit.

– Hagrid, uite ce rude am eu! zise Harry furios. Gândește-te la familia Dursley!

– Exact, zise profesorul Dumbledore. Propriul meu frate, Aberforth, a fost condamnat că a practicat vrăji nepotrivite pe un biet țap. A fost în toate ziarele, dar crezi că Aberforth s-a ascuns ca tine? Nuuu! A ridicat capul și și-a văzut în continuare de treaba lui! Desigur, nu sunt foarte sigur că știe să citească, așa că nu pot spune cu certitudine că a dat dovadă de curaj...

– Vino înapoi și predă-ne, Hagrid, zise Hermione încet, te rog, vino înapoi, ne e foarte dor de tine!

Hagrid înghiți în sec. Alt șuvoi de lacrimi i se scurseră pe obraji până în barba încâlcită.

Dumbledore se ridică.

– Refuz să-ți accept cererea de demisie, Hagrid, și luni vreau să te prezinți la serviciu, zise el. O să iei micul dejun cu mine la opt și jumătate, în Marea Sală! Nu accept nici o scuză! Bună seara tuturor!

Dumbledore ieși din colibă, după ce se opri puțin ca să îl scarpine pe Colț după urechi. După ce se închise ușa în urma lui, Hagrid începu să plângă în palmele lui mari și noduroase. Hermione continuă să-l bată ușor pe umăr, până când, în sfârșit, Hagrid își ridică privirile spre ei și zise:

– Mare om, Dumbledore ăsta... Mare de tot...

– Da, așa e, zise Ron. Pot să iau o prăjitură, Hagrid?

– Servește-te, zise Hagrid, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii. Și sigur, are dreptate... Toți aveți dreptate... M-am purtat prostește... Lu' tata i-ar fi fost rușine să mă vadă în halul ăsta...

Și alte lacrimi i se rostogoliră pe obraji, dar și le șterse imediat, cu și mai mare hotărâre, și continuă:

– Nu v-am arătat niciodată o poză cu tata, nu? Uitați...

Hagrid se ridică, se duse la dulap, deschise un sertar și scoase o poză cu un vrăjitor scund, cu ochi negri ca ai lui Hagrid, zâmbind de pe umărul acestuia. Hagrid avea în jur

de doi metri înălțime, judecând după mărul de lângă el, însă nu avea barbă și chipul îi era tânăr, rotund și fără nici un rid... Nu părea să fi avut mai mult de unsprezece ani.

– Asta a fost făcută imediat după ce am intrat la Hogwarts, zise Hagrid, cu aceeași voce răgușită. Tata era un om simplu... Nu credea că o să ajung vrăjitor, știți, pentru că mama mea... Mă rog... Sigur, n-am fost niciodată un mare vrăjitor... dar cel puțin nu m-a văzut exmatriculat. A murit, știți, când eram în anul II... Dumbledore a fost singurul care a rămas alături de mine după ce s-a stins tata. Mi-a dat postul de paznic al vânatului... Are multă încredere în oameni. Le dă o a doua șansă... Asta îl deosebește de alți directori. Acceptă pe oricine la Hogwarts, atâta timp cât are talent. Știe că oamenii pot să se descurce bine, chiar dacă familiile lor nu au fost... mă rog... foarte... *respectabile*. Dar puțini înțeleg asta. Sunt unii care abia așteaptă să îți reproșeze... Alții care mai degrabă pretind că au oase mari, decât să recunoască ce sunt... Mie nu îmi e rușine. „Niciodată să nu-ți fie rușine", zicea tata, „o să dai de unii care or să te condamne, dar nu merită să-ți faci probleme din cauza lor". Și avea dreptate. Am fost un tâmpit! N-o să îmi fac probleme din cauza ei, puteți să fiți siguri! *Oase mari*... S-o creadă ea!

Harry, Ron și Hermione se uitară unii la alții neliniștiți. Harry ar fi preferat să scoată la plimbare cincizeci de Homari cu Capete Explozive decât să îi mărturisească lui Hagrid că îl auzise vorbind cu Madame Maxime, dar Hagrid încă vorbea, părând să nu își fi dat seama ce spusese.

– Știi ceva, Harry? zise el, ridicând ochii plini de lumină de pe fotografia tatălui său. Când te-am văzut prima dată, mi-ai amintit puțin de mine însumi. Fără părinți, fiindu-ți teamă că nu-ți vei găsi locul la Hogwarts, îți minte? Nu erai sigur dacă erai în stare... Și uită-te acum la tine, Harry! Campionul școlii!

Se uită o clipă la Harry și apoi spuse foarte serios:

– Știi ce mi-ar plăcea, Harry? Aș fi încântat să câștigi, zău că da! Le-ar închide gura tuturor... Nu trebuie să ai sânge cu-

rat ca să o faci! Nu trebuie să-ți fie rușine de ce ești. Le-ar arăta că Dumbledore a avut dreptate să accepte pe oricine, atâta timp cât este în stare să facă vrăji. Cum mai merge cu oul ăla, Harry?

– Foarte bine, zise Harry. Foarte bine...

Chipul chinuit al lui Hagrid se destinse într-un zâmbet larg.

– Bravo... Să le arăți ce poți, Harry! Învinge-i pe toți!

Faptul că îl mințise pe Hagrid nu era chiar ca și când ar fi mințit pe oricine altcineva. Când se întoarseră la castel, nereușind să alunge din fața ochilor expresia fericită de pe chipul mustăcios al lui Hagrid când și-l imaginase pe Harry câștigând turnirul, ciudat, dar oul cântărea mai mult ca niciodată și îi apăsa conștiința.

Până când ajunse în pat, se hotărâse deja: sosise momentul să-și calce pe mândrie și să vadă dacă sfatul lui Cedric valora ceva...

— Capitolul XXV —

OUL ŞI OCHIUL

Având în vedere că Harry nu ştia cât de mult trebuia să stea în baie pentru a descoperi secretul oului de aur, se hotărî să o facă noaptea, când putea să stea cât timp dorea. Deşi reticent să mai accepte şi alte favoruri de la Cedric, se hotărî totuşi să folosească baia Perfecţilor, unde accesul era limitat, aşa că exita o mai mică posibilitate să fie deranjat.

Harry îşi plănui excursia cu mare grijă, pentru că îngrijitorul Filch îl mai prinsese o dată în toiul nopţii umblând prin castel şi nu avea deloc de gând să repete această experienţă. Desigur că Pelerina Fermecată urma să aibă un rol esenţial şi, ca o precauţie în plus, Harry se gândi să ia cu el şi Harta Ştrengarilor, care, alături de pelerină, erau cele mai bune mijloace de a încălca regulile şcolii. Harta arăta întregul castel Hogwarts, inclusiv numeroasele scurtături şi coridoare secrete şi, cel mai important, arăta oamenii din castel ca pe nişte puncte minuscule, bine identificate, mişcându-se pe holuri, astfel încât Harry ar fi fost prevenit dacă s-ar fi apropiat cineva de baie.

Joi noaptea, Harry se furişă din pat, îşi puse pelerina, coborî scările şi, exact cum făcuse în noaptea când îi arătase Hagrid dragonii, aşteptă să se deschidă gaura din tablou. De data asta, Ron fu cel care îl aştepta afară, ca să-i spună doamnei grase parola (*„Banane prăjite"*).

– Mult noroc, îi şopti Ron, intrând în camera de zi, în

timp ce Harry trecu pe lângă el.

Era ciudat să se plimbe acoperit de pelerină în acea noapte, pentru că avea oul greu sub un braț, iar cu cealaltă mână ținea harta în fața nasului. Dar coridorul luminat de lună era pustiu și tăcut. Verificând harta la intervale strategice, Harry reuși să evite întâlnirea cu vreun necunoscut. Când ajunse la statuia lui Boris cel Uimit, un vrăjitor cu o privire pierdută și cu mănușile puse invers, localiză ușa, se apropie de ea și șopti parola, *„Ananas"*, exact așa cum îl învățase Cedric.

Ușa se întredeschise. Harry se furișă înăuntru, închise ușa după el și își dădu jos pelerina care îl făcea invizibil, uitându-se în jur.

Se gândi imediat că merita să devii Perfect fie și numai ca să poți folosi această baie. Era luminată difuz de un candelabru cu lumânări și totul era făcut din marmură albă, inclusiv ceea ce părea să fie o piscină goală, dreptunghiulară, îngropată în mijlocul podelei. De-a lungul piscinei se aflau cam o sută de robinete, fiecare cu o nestemată de altă culoare în mijlocul mânerului. Mai exista și o trambulină, iar la ferestre erau draperii lungi, din pânză albă. Într-un colț se găseau teanc de prosoape albe și pufoase, iar pe perete se afla un tablou cu ramă de aur, înfățișând o sirenă blondă care dormea pe o stâncă, iar părul lung i se împrăștia pe față, de fiecare dată când sforăia.

Harry își puse jos pelerina, oul și harta și mai înaintă puțin, pașii răsunându-i în încăperea goală. Deși baia era magnifică – și abia aștepta să încerce robinetele acelea – tot îl mai rodea bănuiala că s-ar fi putut ca Cedric să își bată joc de el. Cum l-ar putea ajuta baia aceea să rezolve misterul oului de aur? Cu toate acestea, puse unul dintre prosoapele pufoase, pelerina, harta și oul lângă baia de mărimea unei piscine, apoi îngenunche și dădu drumul la câteva robinete.

Își dădu seama imediat că din ele curgea o apă cu diferite tipuri de spumă, deși nu era o baie cu spumă obișnuită, așa cum mai văzuse Harry și altă dată. Un robinet scotea baloane roz și albastre, de mărimea unor mingi de fotbal, din

altul curgea o spumă albă ca zăpada, atât de densă, încât Harry se gândi că l-ar fi ținut la suprafață dacă ar fi încercat să plutească pe apă. Un al treilea robinet trimitea nori mov, parfumați, care pluteau pe deasupra apei. Harry se distră dând drumul la tot felul de robinete, bucurându-se mai ales de unul al cărui jet dădea naștere unor arcuri largi pe suprafața apei. Apoi, când piscina adâncă se umplu cu apă fierbinte, spumă și balonașe (ceea ce dură foarte puțin, având în vedere dimensiunile ei), Harry închise robinetele, își dădu jos pijamaua, papucii și halatul și intră în apă.

Era atât de adâncă, încât picioarele abia atingeau fundul, și făcu câteva bazine înainte să se întoarcă la margine și să se uite cu atenție la ou. Deși era foarte plăcut să înoate în apă fierbinte cu spumă și nori de vapori diferit colorați, plutind în jurul lui, nu îi veni nici o idee extraordinară, nici o sclipire subită nu îi lumină mintea.

Harry întinse mâinile, ridică oul și îl deschise. Vaietul, sunetul acela care îți zgâria urechea, umplu baia, răsunând și vibrând în pereții de marmură, dar era la fel de neînțeles ca de obicei, dacă nu și mai misterios, din cauza ecourilor. Îl închise iar, îngrijorat că ar putea să-l audă Filch și întrebându-se dacă nu cumva chiar acela era planul lui Cedric... Și atunci, cineva vorbi, făcându-l să tresară atât de tare, încât scăpă oul din mână, care se rostogoli zgomotos pe podeaua băii.

– Eu aș încerca să-l pun în apă, dacă aș fi în locul tău! zise vocea.

Harry înghiți o grămadă de balonașe de săpun, din cauza șocului. Se ridică, scuipând apă cu spumă, și văzu fantoma unei fete care părea foarte tristă și care stătea picior peste picior pe unul dintre robinete. Era Myrtle cea Plângăcioasă, care de obicei era auzită plângând în hohote într-o toaletă de fete, cu trei etaje mai jos.

– Myrtle! zise Harry negru de supărare. Vezi doar că nu... nu sunt îmbrăcat cu nimic!

Spuma era atât de densă, încât nu prea conta, dar Harry avu un sentiment neplăcut că Myrtle îl spionase din unul

din acele robinete, încă de când venise.

– Am închis ochii când ai intrat, zise ea, clipind la el prin ochelarii ei groși. Nu ai venit să mă vezi de secole.

– Da... Păi... eu... se bâlbâi Harry, îndoindu-și ușor genunchii, ca să fie absolut sigur că Myrtle nu putea să-i vadă nimic altceva în afară de cap, nu am voie să vin în baia ta, nu? E pentru fete...

– Și de când îți pasă ție de asta? zise Myrtle distrusă. Parcă era o vreme când veneai acolo tot timpul...

Era adevărat, dar numai fiindcă Harry, Ron și Hermione consideraseră că baia izolată și nefolosită a lui Myrtle era locul potrivit pentru a pregăti PoliPoțiunea în secret – o licoare interzisă, care îi transformase pe Harry și pe Ron în replici identice ale lui Crabbe și Goyle, pentru aproximativ o oră, atât cât să poată intra în camera de zi a Viperinilor.

– Mi s-a interzis să mai intru acolo, zise Harry, ceea ce era pe jumătate adevărat, fiindcă Percy îl prinsese o dată ieșind din baia lui Myrtle. M-am gândit că nu ar fi fost bine să mă întorc după acel avertisment...

– Ah... am înțeles... zise Myrtle, frecându-și morocănos bărbia. Mă rog... oricum... eu aș încerca să pun oul în apă... Așa a făcut Cedric Diggory.

– L-ai spionat și pe el? zise Harry indignat. Ce faci, te furișezi aici seara și îi urmărești pe Perfecți cât fac baie?

– Câteodată, zise Myrtle cu viclenie, dar până acum nu am mai vorbit cu nimeni.

– Sunt onorat, zise Harry tot mai supărat. Închide ochii!

Înainte de a ieși din baie, se asigură că Myrtle avea ochelarii bine acoperiți. Se înfășură bine într-un prosop și se duse să ia oul.

Odată întors în apă, Myrtle se uită printre degete și zise:

– Hai... deschide-l sub apă!

Harry cufundă oul sub spumă și îl deschise... De data asta, oul nu se văită. Din el ieșea din când în când un fel de bolboroseală, ca un cântec ale cărui cuvinte nu se puteau înțelege de sub apă.

– Trebuie să-ți bagi și capul sub apă, îl sfătui Myrtle, care părea să se distreze, dându-i ordin după ordin. Hai odată!

Harry trase aer în piept și se scufundă... Iar de data aceea, stând pe fundul de marmură al băii pline cu spumă și balonașe, auzi un cântec murmurat de niște voci stranii, din interiorul oului deschis din mâinile sale:

Vino și caută-ne unde vocile ni se aud,
Nu putem cânta pe pământ,
Iar când ne cauți, ai la ce te gândi:
Ți-am luat ceva ce mult îți va lipsi,
O oră ai să cauți,
Și ce-am luat să recapeți,
Dar dacă timpul a trecut,
Viitorul e pierdut,
Prea târziu, nu mai revine,
Totul s-a-ntunecat,
Povestea s-a terminat...

Harry își scoase capul la suprafață prin spuma densă, dându-și la o parte părul din ochi.

– L-ai auzit? îl întrebă Myrtle.

– Da... „Vino și caută-ne unde vocile ni se aud..." Dar trebuie să mă conving... să-l mai ascult o dată...

Și Harry se scufundă iar sub apă.

Avu nevoie de încă trei reprize de ascultat cântecul oului pe sub apă, înainte să-l memoreze în întregime. Apoi se gândi o vreme, în timp ce Myrtle îl privea în liniște.

– Trebuie să caut oameni care nu-și pot folosi vocile la suprafața pământului, zise el încet. Hm... cine ar putea să fie?

– Da' încet mai gândești!

Niciodată nu o văzuse pe Myrtle atât de veselă, cu excepția zilei în care doza de PoliPoțiune a Hermionei îi umpluse acesteia fața cu blană și făcuse să îi crească o coadă de pisică. Harry se uită în jurul băii, gândindu-se intens... Dacă nu puteau fi auzite decât sub apă, atunci era normal

ca vocile să aparțină unor creaturi subacvatice. Îi spuse teoria și lui Myrtle, care începu să râdă de el.

– Da, la asta s-a gândit și Cedric Diggory, zise ea. A stat acolo, vorbind de unul singur mult, mult timp... Se topise aproape toată spuma...

– Subacvatice, repetă Harry încet. Myrtle, ce mai trăiește în lac, în afară de calmarul uriaș?

– A, tot felul de creaturi, zise ea. Câteodată mă duc acolo... fiindcă nu am de ales, dacă trage cineva apa când nu mă aștept...

Încercând să nu se gândească la Myrtle cea Plângăcioasă țâșnind dintr-o țeavă în lac, laolaltă cu conținutul unui W.C., Harry zise:

– Păi, unele din ele au voci umane, nu? Stai puțin...

Ochii lui Harry se opriră asupra tabloului cu sirena adormită.

– Myrtle, acolo nu sunt cumva și sirene, și tritoni?

– Oooh, foarte bine, zise ea, iar ochelarii cu lentile groase scânteiară. Lui Diggory i-a luat mult mai mult decât ție! Unde mai pui că sirena era și trează...

Și Myrtle făcu semn cu capul către sirenă, cu o expresie de dispreț pe chipul ei posomorât...

– Chicotea ca proasta, continuă Myrtle cu amărăciune, se dădea mare, fluturându-și coada...

– Asta e, nu? zise Harry entuziasmat. A doua probă e să găsesc oamenii din lac și să... să...

Dar dintr-o dată își dădu seama ce spunea și simți cum îi piere orice urmă de entuziasm din suflet, de parcă l-ar fi scos cineva din priză. Nu era un înotător foarte bun, pentru că nu avusese unde să practice înotul. Dudley se dusese la un curs, când era mai mic, însă Mătușa Petunia și Unchiul Vernon nu se obosiseră să îl înscrie și pe el la curs, probabil sperând că Harry se va îneca într-o bună zi. Cu câteva ture de bazin se descurca, dar lacul de la Hogwarts era foarte adânc... Iar sirenele și tritonii trăiau pe fund, cu siguranță...

– Myrtle, zise Harry încet, și cum o să respir?

În acel moment, ochii lui Myrtle se umplură iar de lacrimi.

– Lipsă de diplomație! murmură ea, scotocind în buzunarele robei după o batistă.

– Cum adică, lipsă de diplomație? zise Harry nedumerit.

– Să vorbești despre respirație de față cu mine! strigă ea și vocea i se fragmentă în zeci de ecouri răsunătoare, în toată baia. Când eu nu pot să respir... și nu mai pot de ani... ba chiar de secole...

Își cufundă fața în batistă și începu să plângă în hohote.

Harry își aminti cât de irascibilă era Myrtle când venea vorba despre moartea ei... Nici una dintre celelalte stafii pe care le cunoștea nu făcea atâta caz de decesul ei.

– Iartă-mă, te rog, zise el repede. N-am vrut să... Pur și simplu am uitat...

– A, da, e foarte ușor să uiți că biata Myrtle e moartă, zise ea, plângând și mai tare și privindu-l cu ochii roșii și umflați. Nimănui nu i-a fost dor de mine, nici măcar când eram vie. Le-a luat ore întregi până când mi-au găsit cadavrul... Stăteam acolo ca vai de mine, așteptându-i... Olive Hornby a intrat în baie – Iar ești aici și plângi, Myrtle? a zis ea. M-a rugat domnul profesor Dippet să vin să te caut – și abia atunci mi-a văzut cadavrul... Ooooh, dar nu l-a uitat câte zile a avut, am avut eu grijă de asta... Am urmărit-o peste tot și i-am amintit mereu... O dată, la nunta fratelui ei...

Dar Harry nu o mai asculta. Se gândea iar la cântecul oamenilor mării. „Ți-am luat ceva ce mult îți va lipsi..." Ca și când aveau de gând să-i fure ceva personal, ceva ce trebuia neapărat să recupereze. Ce anume?

– Și atunci s-a dus la Ministerul Magiei ca acesta să mă oprească, să îmi interzică să o mai bântui... Așa că a trebuit să mă întorc aici și să trăiesc într-o toaletă...

– Bun, zise Harry absent. Păi, știu acum mult mai multe ca înainte... Mai închide o dată ochii, vreau să ies...

Recuperă oul de pe fundul căzii, ieși, se șterse cu prosopul și își puse iar pijamaua și halatul.

– O să vii să mă mai vizitezi în baia mea? îl întrebă

Myrtle cea Plângăcioasă cu jale, când Harry își luă Pelerina Fermecată.

– Păi... o să încerc, desigur, zise Harry, deși era sigur că nu se va mai duce niciodată în baia lui Myrtle... Poate doar dacă s-ar strica toate celelalte toalete din castel. Ne mai vedem, Myrtle... Mulțumesc pentru ajutor.

– Pa, pa, zise ea posomorâtă și, în timp ce își punea pelerina pe umeri, Harry o văzu intrând iar în robinet.

Afară, pe coridorul întunecat, Harry cercetă Harta Ștrengarilor ca să se asigure că avea cale liberă. Da, punctele care îi indicau pe Filch și pe Doamna Norris stăteau în biroul acestuia... Nimic altceva nu părea să se miște, în afară de Peeves, care sărea în Sala Trofeelor de la etajul de deasupra... Harry făcu primul pas către Turnul Cercetașilor, când ceva de pe Harta Ștrengarilor îi atrase atenția... Ceva foarte ciudat...

Peeves nu era singurul care se mișca. Un punct solitar se plimba prin colțul din stânga jos... în biroul lui Plesneală. Dar punctul nu era etichetat „Severus Plesneală", ci „Bartemius Crouch".

Harry se uită fix la punctuleț. Domnul Crouch era prea bolnav ca să se ducă la serviciu sau să vină la balul de Crăciun... Dar atunci ce căuta pe furiș la Hogwarts, la ora unu noaptea? Harry urmări cu atenție cum punctul se tot mișca prin cameră, oprindu-se din când în când...

Harry ezită, stând pe gânduri... și apoi se lăsă târât de curiozitate. Se întoarse și porni în direcția opusă, către cea mai apropiată scară. Dorea să afle ce punea la cale Crouch.

Harry coborî scările fără să facă nici cel mai mic zgomot, deși fețele unor portrete se mirau de scârțâitul podelelor și de fâșâitul pijamalei. Se furișă de-a lungul coridorului de dedesubt, dădu la o parte tapiseria de la mijlocul acestuia și coborî pe o scară îngustă. Era o scurtătură care îl ducea cu două etaje mai jos. Se tot uita la hartă, nedumerit... Pur și simplu nu era genul domnului Crouch... El, care era atât de corect și respecta întocmai regulile, să umble pe furiș prin biroul altcuiva la o oră atât de târzie în noapte...

Și atunci, la jumătatea scării, fără a se gândi la ce făcea, concentrându-se doar asupra domnului Crouch, Harry se împotmoli dintr-o dată în treapta pe care Neville uita mereu să o sară. Se clătină, iar oul de aur, încă umed de la baie, îi alunecă de sub braț... Se aruncă înainte, încercând să-l prindă, dar era prea târziu: oul se rostogoli pe trepte, răsunând puternic, ca o tobă, la fiecare treaptă... Pelerina îi căzu de pe umeri... Harry încercă să o prindă, dar Harta Ștrengarilor îi zbură din mână și se opri cu șase trepte mai jos... Nu putu să ajungă la ea, fiind blocat în treapta ruptă.

Oul de aur căzu prin tapiseria de la capătul scărilor, se deschise și începu să se vaite puternic pe coridorul de mai jos. Harry își scoase bagheta și se chinui să atingă Harta Ștrengarilor, ca să șteargă imaginile de pe ea, dar se afla mult prea departe ca să reușească acest lucru.

Acoperindu-se cu pelerina, Harry se ridică din nou, cu urechile ciulite și cu ochii strânși de frică... Dar, aproape instantaneu...

– PEEVES!

Era strigătul inconfundabil al îngrijitorului Filch. Harry îi auzi pașii repezi apropiindu-se din ce în ce mai tare și vocea spumegând de furie.

– Ce e cu hărmălaia asta? Vrei să trezești tot castelul, da? Las' că te prind eu, Peeves, te prind eu, și... Ce-i asta?

Pașii lui Filch se opriră. Se auzi un zgomot care anunța ciocnirea a două metale și vaietul se opri... Filch ridicase oul și îl închisese. Harry rămase nemișcat, cu un picior încă blocat în treapta magică, ascultând cu atenție. Din clipă-n clipă, Filch avea să dea la o parte tapiseria, așteptându-se să-l vadă pe Peeves... Dar avea să descopere că nu era Peeves... Iar dacă urca scările, avea să vadă Harta Ștrengarilor... Și, cu Pelerina Fermecată sau fără, harta avea să-l arate pe „Harry Potter" stând chiar acolo, pe locul unde se afla.

– Un ou, zise Filch încet, dar încântat, din capătul scărilor. Draga mea – bineînțeles că Doamna Norris era cu el – este un indiciu pentru a doua probă a Turnirului celor

trei vrăjitori! Aparține unui campion!

Harry simți cum i se face rău, cu inima bătându-i foarte repede în piept...

– PEEVES! răcni Filch fericit. Te-ai apucat de furat!

Dădu furtunos la o parte tapiseria și Harry îi văzu fața urâtă și ochii palizi și bulbucați, cercetând scara goală (din punctul de vedere al lui Filch, bineînțeles).

– Te ascunzi, da? zise el încet. Vin după tine, Peeves... Ai furat un indiciu de la turnir, Peeves... Dumbledore o să te dea afară pentru asta, strigoi nenorocit...

Filch începu să urce scările, cu pisica de culoarea prafului lângă el. Ochii Doamnei Norris erau ca niște felinare și semănau foarte bine cu ai stăpânului ei, iar în acel moment erau ațintiți asupra lui Harry. Mai avusese ocazii să se întrebe dacă Pelerina Fermecată avea efect și asupra pisicilor... De-a dreptul îngrozit, îl văzu pe Filch apropiindu-se din ce în ce mai mult, în halatul său de lână, și încercă disperat să-și elibereze piciorul înțepenit între scânduri, dar nu reuși decât să se mai afunde câțiva centimetri... Din clipă în clipă, Filch avea să observe harta și să ajungă astfel la el...

– Filch? Ce se întâmplă?

Filch se opri câțiva pași mai jos de Harry și se întoarse. La capătul scărilor era singurul om care putea să înrăutățească situația în care se afla Harry: Plesneală! Purta o cămașă lungă de noapte, de culoare gri, și părea îngrozit.

– E Peeves, domnule profesor, șopti Filch cu răutate. A aruncat oul acesta pe scări.

Plesneală urcă repede scările și se opri lângă Filch. Harry strânse din dinți, convins că inima lui care bătea să îi spargă pieptul îl va da de gol din clipă în clipă...

– Peeves? zise Plesneală încet, uitându-se la oul din mâinile lui Filch. Dar Peeves nu are cum să fi intrat în biroul meu...

– Oul acesta a fost în biroul dumneavoastră, domnule profesor?

– Sigur că nu, se răsti Plesneală, dar am auzit zgomote și urlete...

– Da, era oul...

– Și am venit să văd ce se întâmplă...

– Peeves l-a aruncat, domnule profesor...

– Când am trecut pe lângă biroul meu, am văzut că erau aprinse torțele și ușa unui dulap era întredeschisă! Cineva umblase în el!

– Dar Peeves nu ar fi putut să...

– Știu că nu, Filch! se răsti Plesneală. Îmi sigilez biroul cu o vrajă care nu poate să fie desfăcută decât de vrăjitori!

Plesneală se uită în sus, pe scări, exact prin Harry, și apoi de-a lungul coridorului de jos.

– Vreau să vii să mă ajuți să găsesc pe intrus, Filch.

– Eu... da, sigur, domnule profesor... dar eu...

Filch se uită cu părere de rău în susul scărilor, chiar prin Harry, regretând că trebuia să renunțe la fericirea de a-l prinde pe Peeves. „Du-te", îl imploră Harry în gând, "du-te cu Plesneală... du-te odată..." De lângă piciorul lui Filch, Doamna Norris se uita la el... Harry avea impresia că îi simțea mirosul... Doamne, de ce umpluse cada cu atâta spumă parfumată?

– Știți ce-o să se întâmple, domnule profesor, zise Filch, tânguindu-se, directorul va trebui să mă asculte de data asta... Peeves a furat de la un elev, ar putea fi șansa mea să fie dat afară din castel, o dată pentru totdeauna...

– Filch, nu dau doi bani pe strigoiul ăla nenorocit, de biroul meu îmi pasă mie...

BONG! BONG! BONG!

Plesneală se opri brusc și ascultă. El și Filch se uitară amândoi în jos, spre capătul scărilor. Harry îl văzu pe Ochi-Nebun Moody printre capetele celor doi. Moody purta vechea lui pelerină direct peste cămașa de noapte, sprijinindu-se ca de obicei în baston.

– Dați o petrecere în pijama? mormăi el de la capătul scărilor.

– Domnul profesor Plesneală și cu mine am auzit zgomote, domnule profesor, zise Filch imediat. Peeves, vampirul,

arunca tot felul de lucruri, ca de obicei... Dar profesorul Plesneală a mai descoperit că cineva intrase în biro...

– Taci! șuieră Plesneală către Filch.

Moody făcu un pas înspre scară. Harry văzu cum ochiul magic al lui Moody se oprește asupra lui Plesneală și apoi asupra lui, fără nici o îndoială....

Inima lui Harry începu să bată și mai tare. Moody putea să vadă și prin pelerine care te făceau invizibil... Până și el își dădea seama cât de ciudat era momentul... Plesneală în cămașa de noapte, Filch cu oul în brațe și el, Harry, captiv între scândurile de la treaptă, stând chiar în spatele lor. Gura strâmbă a lui Moody se deschise de uimire. Pentru câteva clipe, el și Harry se priviră ochi în ochi. Apoi Moody închise gura și își ațintì iar ochiul albastru asupra lui Plesneală.

– Am auzit bine, Plesneală? întrebă el încet. Cineva ți-a spart biroul?

– Nu este important, zise Plesneală rece.

– Dimpotrivă, mormăi Moody, este foarte important. Cine ar dori să-ți spargă biroul?

– Vreun elev, probabil, zise Plesneală.

Harry văzu cum pe tâmpla slinoasă a lui Plesneală începe să pulseze o venă.

– Îmi lipsesc niste ingrediente de poțiuni din dulapul meu personal cu rezerve... Elevi care încearcă amestecuri ilegale, fără discuție...

– Crezi că au venit după ingrediente de poțiuni? zise Moody. Nu ascundeai altceva în biroul tău?

Harry văzu cum chipul pământiu al lui Plesneală se face roșu-cărămiziu, plin de răutate, iar vena de pe tâmplă îi pulsează și mai tare.

– Știi că nu ascund nimic, Moody, zise el, cu o voce coborâtă și periculoasă, având în vedere că și tu mi-ai examinat biroul cu mare atenție.

Fața lui Moody se strâmbă într-un zâmbet.

– De, privilegiu de Auror, Plesneală! Dumbledore mi-a spus să fiu cu ochii-n patru...

– Dumbledore are încredere în mine, zise Plesneală printre dinți. Refuz să cred că ți-a zis să-mi cauți în birou!

– Sigur că profesorul Dumbledore are încredere în tine, mormăi Moody. Este un om încrezător de felul lui, nu-i așa? Crede în a da fiecăruia o a doua șansă. Dar eu... Eu cred că există pete care nu se mai spală niciodată, Plesneală. Pete care nu se spală, orice-ai face, înțelegi ce vreau să spun?

Plesneală făcu deodată ceva foarte ciudat. Își apucă violent brațul stâng cu brațul drept, de parcă l-ar fi săgetat o durere bruscă.

Moody râse.

– Du-te înapoi la culcare, Plesneală...

– Nu ai dreptul să-mi spui tu ce să fac! șuieră Plesneală, dându-și drumul la braț, de parcă ar fi fost supărat pe el însuși. Am voie să umblu prin școală după căderea nopții, așa cum ai voie și tu!

– Atunci, *umblă*, zise Moody, dar vocea îi era amenințătoare. Abia aștept să ne întâlnim pe un coridor întunecat... Apropo, ți-a căzut ceva...

Îngrozit, Harry îl văzu pe Moody arătând către Harta Ștrengarilor, care era cu șase trepte mai jos. Când Plesneală și Filch se întoarseră amândoi să se uite la ea, Harry renunță la precauții, își ridică mâinile de sub pelerină și îi făcu semn disperat lui Moody ca să îi atragă atenția, mimând cu buzele: „E a mea! *A mea!*"

Plesneală întinse mâna către hartă, cu o expresie extraordinară de satisfacție pe chip, totul era cât se poate de clar...

– *Accio pergament!*

Harta zbură și scăpă printre degetele întinse ale lui Plesneală, ajungând drept la Moody.

– M-am înșelat, zise Moody calm. E a mea! Probabil că mi-a căzut mai devreme...

Însă ochii negri ai lui Plesneală se plimbau de la oul din mâinile lui Filch la harta din mâna lui Moody și Harry își dădu seama că punea totul cap la cap, cum numai Plesneală era în stare...

– Potter, zise el încet.

– Poftim? zise Moody calm, împăturind harta și punând-o în buzunar.

– Potter! se răsti Plesneală și întoarse capul, uitându-se chiar spre locul unde era Harry, de parcă ar fi putut să-l vadă dintr-o dată. Oul ăsta e al lui Potter! Bucata aia de pergament îi aparține lui Potter. Am mai văzut-o, o recunosc! Potter e aici! Potter, în pelerina care îl face invizibil!

Plesneală își întinse mâinile înainte, ca orbii, și începu să urce scările. Harry putu să jure că nările lui mari se dilataseră, încercând să-l adulmece... Paralizat de frică, se lăsă pe spate, încercând să evite degetele lui Plesneală, dar în orice clipă...

– Nu e nimic acolo, Plesneală! răcni Moody. Dar voi fi fericit să-i spun directorului cât de repede te-ai gândit la Harry Potter!

– Adică? se răsti Plesneală, întorcându-se iar ca să se uite la Moody, cu mâinile tot întinse, la câțiva centimetri de Harry.

– Adică Dumbledore este foarte interesat să afle cine are ceva cu băiatul! zise Moody, apropiindu-se de capătul scărilor. Ca și mine, Plesneală... Foarte interesat, într-adevăr...

Lumina torțelor căzu pe chipul brăzdat al lui Moody, astfel încât cicatricele și bucata de nas lipsă păreau mai adânci și mai sumbre ca niciodată.

Plesneală se uita la Moody, iar Harry nu putea să vadă expresia de pe chipul lui. Pentru o clipă, nimeni nu se mișcă din loc și nu scoase un cuvânt, apoi Plesneală își lăsă mâinile pe lângă corp.

– Am făcut doar o presupunere, zise Plesneală pe un ton de calm forțat. S-ar fi putut foarte bine ca Potter să umble prin castel la ora asta... Este un obicei al lui... N-ar trebui să i se mai permită. Pentru... siguranța lui, desigur...

– Aha, am înțeles, zise Moody încet. De fapt, tu îi vrei binele lui Potter, nu-i așa?

Urmă o pauză. Plesneală și Moody încă se fixau cu priviri-

le. Doamna Norris mieună puternic, continuând să se uite printre picioarele lui Filch și căutând sursa mirosului de spumă parfumată de baie pe care îl răspândea Harry.

– Cred că mă întorc în pat, zise Plesneală scurt.

– E cea mai bună idee pe care ai avut-o toată noaptea, zise Moody. Acum, Filch, te rog să-mi dai oul acela...

– Nu! zise Filch, încleștându-se de ou de parcă ar fi fost primul său născut. Domnule profesor Moody, asta este dovada că Peeves a început să și fure!

– Oul aparține campionului de la care l-a furat, zise Moody. Dă-mi-l, te rog.

Plesneală coborî rapid și trecu pe lângă Moody fără să spună absolut nimic. Filch scoase un sunet straniu către Doamna Norris, care se mai uită câteva clipe în direcția lui Harry, înainte de a-și urma stăpânul. Încă respirând sacadat, Harry auzi pașii lui Plesneală îndepărtându-se pe coridor. Filch îi dădu oul lui Moody și dispăru și el, murmurându-i Doamnei Norris:

– Nu-i nimic, scumpa mea... Vorbim cu Dumbledore mâine dimineață... și îi spunem ce a făcut Peeves...

Se trânti o ușă. Filch plecase. Harry rămase uitându-se la Moody, care își puse bastonul pe prima treaptă și începu să urce scara anevoios către el, cu câte un bocănit la fiecare pas.

– Ca prin urechile acului, Potter, mormăi el.

– Da... Eu... Hm... vă mulțumesc, domnule profesor, șopti Harry.

– Ce e asta? zise Moody, scoțând Harta Ștrengarilor din buzunar și despăturind-o.

– Harta castelului Hogwarts, zise Harry, sperând că Moody avea să-l scoată din treaptă cât mai curând, fiindcă îl durea rău piciorul.

– Pe barba lui Merlin, șopti Moody, uitându-se la hartă, ochiul său magic cercetând-o cu viteza luminii. Ce hartă, Potter!

– Da, e... foarte *folositoare*, zise Harry, cu ochii în lacrimi

de durere. Ah... domnule profesor Moody, credeți că m-ați putea... ajuta?

– Cum? O! Da... Da, cum să nu...

Moody îl apucă pe Harry de brațe și trase. Piciorul i se eliberă din capcană și Harry se urcă pe treapta imediat următoare.

Moody nu își dezlipise ochii de la hartă.

– Potter, zise el încet, ai văzut cumva, din întâmplare, cine a intrat în biroul lui Plesneală, nu? Pe hartă, mă refer?

– Hm... da, am văzut, recunoscu Harry. Era domnul Crouch.

Ochiul magic al lui Moody cercetă întreaga suprafață a hărții. Deodată păru alarmat.

– Crouch? zise el. Ești... Ești sigur, Potter?

– Sunt sigur, zise Harry.

– Ei bine, nu mai e aici, zise Moody, ochiul lui continuând să examineze harta. Crouch... Da, foarte, foarte interesant...

Nu spuse nimic timp de aproape un minut, încă studiind harta. Harry își dădu seama că această veste însemna ceva pentru Moody și își dorea din tot sufletul să știe ce anume. Se gândi dacă era bine să îndrăznească să-l întrebe. Moody îl speria într-un fel... Și totuși, tocmai îl ajutase să scape de o grămadă de probleme...

– Ăăă... domnule profesor Moody... de ce credeți că a intrat domnul Crouch în biroul profesorului Plesneală?

Ochiul magic al lui Moody părăsi harta și se fixă, tremurând, asupra lui Harry. Era o privire pătrunzătoare, și Harry avu impresia că Moody îl examina, întrebându-se dacă să-i răspundă sau nu, sau cât de multe să-i spună.

– Hai să zicem așa, Potter, mormăi Moody într-un târziu, că bătrânul Ochi-Nebun este obsedat să prindă vrăjitori răi... Dar Ochi-Nebun este nimic... nimic... pe lângă Barty Crouch...

Continuă să se uite pe hartă. Harry ardea de curiozitate să afle mai multe.

– Domnule profesor Moody, zise el, credeți că... ar putea

să aibă vreo legătură cu... Poate că domnul Crouch e convins că se întâmplă ceva...

– Ca de exemplu? întrebă Moody tăios.

Harry se întrebă dacă să îi spună sau nu. Nu vroia ca Moody să își dea seama că avea o sursă de informații din afara castelului Hogwarts și apoi să cadă pradă întrebărilor capcană despre Sirius...

– Nu știu, murmură Harry, în ultimul timp se întâmplă tot felul de lucruri ciudate, nu? În *Profetul zilei*... Semnul Întunecat de la Cupa Mondială și Devoratorii Morții, și toate celelalte...

Ambii ochi desperecheați ai lui Moody se măriră.

– Ești un băiat isteț, Potter, zise el și ochiul său magic se fixă iar asupra Hărții Ștrengarilor. Crouch ar putea să se gândească la așa ceva, zise el încet. E posibil... În ultimul timp umblă tot felul de zvonuri... amplificate chiar de Rita Skeeter, desigur. Presupun că asta îi neliniștește pe mulți.

Un zâmbet îi apăru pe chipul brăzdat.

– Of, dacă e ceva ce urăsc, continuă el să mormăie, mai mult către el însuși decât către Harry, și ochiul său magic se fixă pe colțul din stânga jos al hărții, sunt Devoratorii Morții care au fost eliberați...

Harry se uită la el. Oare Moody se referea la ce se gândea Harry?

– Acum vreau să te întreb și eu ceva, Potter, zise Moody, schimbând tonul.

Lui Harry i se puse o piatră pe inimă: se aștepta la asta. Moody avea să-l întrebe de unde avea harta aceea, care era un obiect magic foarte dubios, și cum ajunsese în mâinile lui. Harta îl încrimina nu numai pe el, ci și pe propriul lui tată, pe Fred și pe George Weasley, ca și pe profesorul Lupin, fostul lor profesor de „Apărare contra Magiei Negre". Moody flutură harta în fața ochilor lui Harry și își luă inima-n dinți:

– Poți să mi-o împrumuți puțin?

– Ah! răsuflă Harry ușurat.

Deși era foarte legat de harta aceea, era extrem de bucuros că Moody nu îl întrebase de unde o avea și era clar că îi era dator lui Moody.

– Da, sigur, cum să nu v-o împrumut?

– Perfect, mormăi Moody. O s-o folosesc în scopuri nobile... Ar putea fi exact ce căutam... Acum, în pat, Potter, haide...

Urcară până la capătul scărilor împreună, Moody încă examinând harta de parcă era o comoară cum nu mai văzuse niciodată. Merseră în tăcere până la ușa biroului lui Moody, unde se opriră și Moody se întoarse spre Harry.

– Te-ai gândit vreodată la o carieră de Auror, Potter?

– Nu, zise Harry, șocat.

– Ar trebui să te gândești, zise Moody, dând din cap și uitându-se gânditor la Harry. Da, într-adevăr... Și, așa, de curiozitate... Presupun că nu ai scos oul la plimbare pur și simplu, nu-i așa?

– Păi... nu, zise Harry, zâmbind. Am încercat să descopăr indiciul.

Moody îi făcu cu ochiul, ochiul său magic agitându-se iar.

– Nimic nu se compară cu o plimbare nocturnă ca să-ți vină idei bune, Potter... Ne vedem mâine dimineață...

Intră în biroul său, uitându-se iar pe Harta Ștrengarilor, și închise ușa după el.

Harry se întoarse agale în Turnul Cercetașilor, gândindu-se la Plesneală și la Crouch, dar și la ce putea să însemne totul... De ce pretindea Crouch că era bolnav, dacă putea să intre în Hogwarts oricând vroia? Ce credea că ascundea Plesneală în biroul lui?

Iar Moody credea că el, Harry, ar trebui să fie Auror! O idee interesantă... Dar când Harry se urcă în patul său zece minute mai târziu, oul și pelerina fiind din nou în siguranță în cufărul lui, își zise că trebuia să verifice cât de plini de cicatrice erau și ceilalți Aurori, înainte de a alege această carieră.

— Capitolul XXVI —

A DOUA PROBĂ

– Ai zis că ai descoperit de mult indiciul oului! strigă Hermione indignată.

– Vorbește mai încet! zise Harry supărat. Nu mai trebuie decât să mai adaug unele amănunte, e bine?

El, Ron și Hermione stăteau chiar în fundul clasei, la ora de „Farmece", numai ei singuri la o masă. Ar fi trebuit să exerseze opusul Vrăjii de Chemare, și anume Vraja de Alungare. Din cauza posibilelor accidente nedorite, când obiectele începuseră să zboare prin cameră, profesorul Flitwick le dăduse elevilor câte un teanc de perne pe care să exerseze vraja, plecând de la teoria că acestea nu ar fi putut răni pe nimeni, în cazul în care ar fi scăpat de sub control. Era o teorie bună, însă nu funcționa. Neville țintea atât de prost, încât făcea ca lucruri mult mai grele să zboare prin cameră... Ca profesorul Flitwick, de exemplu...

– Uită de ou pentru câteva minute, da, Hermione? șuieră Harry, în timp ce profesorul Flitwick zbura resemnat pe lângă ei, aterizând pe un dulap mare. Tot încerc să vă povestesc despre Plesneală și Moody...

Clasa era locul perfect pentru o conversație secretă, având în vedere că toți se distrau mult prea bine, ca să mai fie atenți la ei trei. Toată ora, Harry le povesti în șoaptă aventurile sale din noaptea trecută.

– Plesneală a zis că și Moody i-a cercetat biroul? șopti Ron, iar ochii îi scânteiară de curiozitate, în timp ce alunga

o pernă cu o mișcare a baghetei (perna zbură și îi dădu jos pălăria lui Parvati). Voi credeți că Moody e aici ca să fie cu ochii pe Plesneală și pe Karkaroff?

– Păi, nu știu dacă Dumbledore i-a zis așa ceva, dar e clar că asta face, zise Harry, vânturându-și bagheta fără prea multă concentrare, astfel încât perna lui făcu un fel de triplu salt de pe birou. Moody a zis că Dumbledore îl lasă pe Plesneală să rămână aici doar pentru că îi dă o a doua șansă sau ceva de genul ăsta...

– Cum? zise Ron, cu ochii mărindu-i-se de uimire și cu următoarea pernă nimerind în candelabru, ca să cadă apoi ca o piatră pe catedra profesorului Flitwick. Harry, poate că Moody crede că Plesneală ți-a pus numele în Pocalul de Foc!

– Of, Ron, zise Hermione, clătinând din cap sceptică, am mai crezut și altă dată că Plesneală vroia să-l omoare pe Harry și până la urmă s-a dovedit că îi salva viața, de fapt, mai ții minte?

Alungă o pernă care zbură în partea cealaltă a camerei și ateriză în cutia unde ar fi trebuit să le trimită. Harry se uită la Hermione, gândindu-se la acea întâmplare... Era adevărat că Plesneală îi salvase viața o dată, dar ce era ciudat era că Plesneală îl ura, nu încăpea nici o îndoială, exact cum îl urâse pe tatăl lui Harry când fuseseră împreună la școală. Plesneală îi scădea puncte lui Harry cu cea mai mare plăcere și nu pierdea nici o ocazie să îl pedepsească și să îl țină la ore suplimentare, sau chiar să sugereze exmatricularea lui.

– Nu-mi pasă ce zice Moody, continuă Hermione, profesorul Dumbledore nu e prost. A avut dreptate să aibă încredere în Hagrid și în profesorul Lupin, deși mulți nu i-ar fi angajat, așa că de ce nu ar avea dreptate și în privința lui Plesneală, chiar dacă Plesneală e puțin cam...

– Malefic! zise Ron prompt. Haide, Hermione, atunci de ce i-ar umbla Aurorii prin birou?

– De ce s-a prefăcut domnul Crouch că e bolnav? întrebă Hermione, ignorându-l pe Ron. E chiar ciudat, nu? Nu

poate veni la Balul de Crăciun, dar poate veni aici în puterea nopții când i se năzare...

– Ție nu-ți place de Crouch din cauza spiridușului ăluia, Winky, zise Ron, aruncând o pernă în geam cu bagheta.

– Iar tu *vrei* să crezi că Plesneală pune ceva la cale, zise Hermione, trimițându-și perna lin, direct în cutie.

– Eu vreau să știu ce a făcut Plesneală când și-a irosit prima șansă, cum a ajuns să aibă nevoie de o a doua șansă, zise Harry sumbru și perna sa, spre marea lui mirare, zbură direct în partea cealaltă a camerei și ateriză lin peste cea trimisă mai înainte de Hermione.

*

Respectând dorința lui Sirius de a afla orice era ciudat la Hogwarts, Harry îi trimise o scrisoare cu o bufniță brună, chiar în acea noapte, spunându-i cum intrase domnul Crouch în biroul lui Plesneală și redându-i conversația dintre Moody și Plesneală. Apoi își concentră atenția asupra celei mai presante probleme pe care o avea în acel moment: cum să supraviețuiască sub apă timp de o oră, pe douăzeci și patru februarie!

Lui Ron îi surâdea ideea ca Harry să folosească și de data aceea o Vrajă de Chemare – Harry tocmai îi povestise despre tuburile cu oxigen ale scafandrilor – și Ron nu înțelegea de ce nu ar Chema Harry un astfel de tub, din cel mai apropiat oraș al Încuiaților. Hermione îi distruse însă planul. Chiar dacă Harry ar fi reușit, prin cine știe ce minune, să învețe cum să folosească un astfel de aparat de respirat până la sfârșitul orei, cu siguranță că urma să fie descalificat pentru încălcarea Codului Internațional de Secrete al Vrăjitorilor... Era o prostie să speri că nici un Încuiat nu avea să observe un tub de oxigen zburând pe deasupra lor...

– Desigur, soluția ideală ar fi să te Transfigurezi într-un submarin sau ceva de genul ăsta, zise ea. Dacă am fi apucat să facem Transfigurări umane! Dar nu cred că facem asta decât din anul VI... Ar putea ieși foarte rău dacă nu știi ce faci...

– Da, parcă nu mi-ar plăcea să-mi iasă un periscop din cap, zise Harry. Presupun că aș putea să atac pe cineva de față cu Moody, cred că m-ar ajuta și el...

– Totuși, nu cred că te-ar lăsa să alegi în ce să te transformi, zise Hermione serioasă. Nu, cred că șansa ta e tot o vrajă...

Așa că Harry, gândindu-se că avusese parte de bibliotecă cât să-i ajungă o viață întreagă, se înconjură iar de tot felul de volume pline de praf, căutând orice vrajă care ar fi putut să facă un om să supraviețuiască fără oxigen. Cu toate acestea, deși el, Ron și Hermione căutaseră neîntrerupt în timpul orelor de masă, în toate serile și week-end-urile, deși Harry îi ceruse profesoarei McGonagall permisiunea să folosească Sectorul Interzis și chiar dacă îi ceruse ajutor bibliotecarei irascibile și cu aspect de pasăre de pradă, lui Madame Pince, nu găsiră absolut nimic care să-l ajute pe Harry să stea o oră sub apă și să mai trăiască pentru a putea spune cum reușise...

Acum, Harry începea să aibă iar gânduri sumbre și îi era greu să se concentreze la ore. Lacul, pe care îl considerase mereu ca pe o parte obișnuită a castelului, îi atrăgea acum atenția, ori de câte ori se afla lângă o fereastră. Îl vedea ca pe o masă gri-metalică, enormă, de apă înghețată, cu adâncuri întunecate și reci, care ajunseseră să i se pară la fel de îndepărtate ca luna.

Ca și la prima probă, când înfruntase Țintatul Maghiar, timpul se scurgea atât de repede, încât era ca și cum cineva ar fi vrăjit ceasurile să meargă mai repede. Mai era o săptămână până pe douăzeci și patru februarie (încă mai era timp)... Mai erau cinci zile (acum chiar că trebuia să găsească ceva, cât mai repede)... Trei zile (dă Doamne să găsesc ceva... te rog...)

Mai rămăseseră două zile, iar Harry începu din nou să nu mai poată mânca. Singurul lucru bun la micul dejun de luni fu întoarcerea bufniței brune pe care o trimisese la Sirius. Luă bucata de pergament, o desfășură și citi cea mai scurtă scrisoare pe care i-o trimisese Sirius vreodată.

Trimite-mi cu aceeași bufniță data următoarei vizite la Hogsmeade.

Harry întoarse pergamentul și se uită pe spate, sperând să vadă și altceva, dar era gol.

– Peste două săptămâni, șopti Hermione, care citise biletul peste umărul lui Harry. Uite, ia pana mea și trimite bufnița înapoi imediat cu răspunsul.

Harry scrise repede data pe spatele scrisorii lui Sirius, o legă la loc de piciorul bufniței și o privi luându-și zborul. La ce se așteptase? La sfaturi cum să supraviețuiască sub apă? Fusese atât de grăbit să-i spună lui Sirius de Plesneală și de Moody, încât uitase cu totul să menționeze și indiciul din ou.

– De ce vrea să știe când e următorul week-end la Hogsmeade? întrebă Ron.

– Nu știu, zise Harry posomorât. Haideți, avem „Grija pentru Creaturile Magice".

Fericirea care îl copleșise când văzuse bufnița se stinsese rapid.

Harry nu știa dacă era din cauză că Hagrid încerca să se revanșeze pentru Homarii cu Capete Explozive, pentru că nu mai erau decât doi Homari, sau pentru că încerca să le arate că putea să facă orice făcea Grubbly-Plank, însă observase că, de când se întorsese la lucru, Hagrid continuase lecțiile despre unicorni. Se dovedi că Hagrid știa la fel de multe despre unicorni ca și despre monștri, deși era clar că era dezamăgit de lipsa colților veninoși.

În acea zi, reușise să prindă doi mânji de unicorn. Spre deosebire de unicornii maturi, mânjii erau aurii în întregime. Parvati și Lavender mai aveau puțin și plesneau de plăcere la vederea lor. Chiar și Pansy Parkinson trebui să facă eforturi să ascundă cât de mult îi plăceau.

– Sunt mai ușor de localizat decât adulții, le spuse Hagrid. Se fac argintii când au în jur de doi ani, iar cornul începe să le crească pe la vreo patru. Nu se fac alb-pur până când nu ajung la maturitate, adică pe la șapte ani. Când sunt

mici, sunt mult mai încrezători... nu îi deranjează băieții atât de tare... Haideți, apropiați-vă, puteți să-i mângâiați, dacă vreți... Să le dați niște bucățele de zahăr...

– Te simți bine, Harry? mormăi Hagrid, trăgându-l mai la o parte, în timp ce aproape toți ceilalți se strângeau în jurul mânjilor de unicorn.

– Da, zise Harry.

– Atunci, ai emoții? zise Hagrid.

– Da, într-un fel, zise Harry.

– Harry, continuă Hagrid, punându-i o mână imensă pe umăr, astfel încât genunchii lui Harry se clătinară sub greutate, am fost îngrijorat înainte de înfruntarea cu Țintatu' Maghiar, dar acum știu că poți face orice, numai să te hotărăști. Nu-mi fac deloc griji. O să fie totul bine. Ai descoperit indiciul, nu?

Harry aprobă din cap, dar în timp ce făcea acest lucru, îl cuprinse o dorință nebună să îi mărturisească lui Hagrid că habar nu avea cum să supraviețuiască pe fundul lacului timp de o oră. Se uită la Hagrid... Dacă și el fusese nevoit să intre în lac la un moment dat, să aibă de-a face cu creaturile din el? Doar el avea grijă de tot ce era în împrejurimile castelului...

– O să câștigi, mormăi Hagrid, bătându-l iar pe umăr și Harry simți cum se adâncește câțiva milimetri în pământ. O știu. O simt! O să câștigi, Harry!

Harry nu avu inima să șteargă zâmbetul fericit, încrezător, de pe chipul lui Hagrid. Pretinzând că era interesat de mânjii de unicorn, zâmbi forțat și înaintă ca să-i mângâie și el.

*

În seara de dinaintea celei de-a doua probe, Harry se simțea de parcă s-ar fi aflat într-un coșmar, fără putință de a scăpa de acolo. Era conștient că dacă, printr-un miracol, ar fi reușit să găsească o vrajă potrivită, i-ar fi fost foarte greu să învețe să o folosească peste noapte. Cum putuse să lase să se întâmple așa ceva? De ce nu încercase să afle indiciul oului mai devreme? De ce nu fusese atent la ore? Dacă

menționase la un moment dat vreun profesor cum se putea respira sub apă?

El, Ron și Hermione erau încă la bibliotecă, în timp ce soarele apunea afară, parcurgând cu înfrigurare pagină după pagină, ascunși unii de alții de munții de cărți de pe mesele fiecăruia. Inima lui Harry tresărea de fiecare dată când vedea cuvântul „apă" menționat pe vreo pagină, dar aproape de fiecare dată era doar: „Luați doi litri de apă, o jumătate de kilogram de frunze de mătrăgună, mărunțite bine, și un triton..."

– Nu cred că avem vreo șansă, se auzi vocea posomorâtă a lui Ron, de la capătul celălalt al mesei. Nu e nimic. Nimic! Cel mai valabil lucru a fost Vraja aia de Secare, pentru secarea iazurilor și a bălților, dar nu era destul de puternică pentru a seca un lac.

– Trebuie să fie ceva, murmură Hermione, apropiindu-se de o lumânare. Nu ar fixa nimeni o probă care să nu poată fi îndeplinită...

Ochii îi erau atât de obosiți, încât ajunse să stea aplecată asupra micuțului exemplar al cărții „Vrăji și farmece vechi, uitate de mult", cu nasul la vreo cinci centimetri distanță de pagina pe care o citea.

– Ei bine, de data asta au făcut-o! zise Ron. Harry, mâine du-te frumos la lac, bagă-ți capul în apă, strigă la oamenii mării să-ți dea înapoi orice ți-or fi șterpelit și vezi dacă merge. E tot ce poți să faci, prietene!

– Trebuie să fie un mod de a face lucrul acesta! se încăpățână Hermione. Trebuie să existe!

Părea să considere lipsa de informații din bibliotecă, în legătură cu acest subiect, ca pe o insultă personală. Până atunci, biblioteca nu o dezamăgise niciodată.

– Știu ce ar fi trebuit să fac, zise Harry, cu capul pe „Trucuri pentru șmecheri". Ar fi trebuit să învăț să fiu un Animagus, ca Sirius.

– Da, ai fi putut să te transformi într-un pește de aur oricând ai fi vrut! zise Ron.

– Sau într-o broască, căscă Harry.

Era extenuat.

– E nevoie de ani de zile să înveți să devii un Animagus, apoi trebuie să te declari și fel de fel de alte chestii, zise Hermione vag, cercetând cuprinsul cărții „Dileme ciudate ale vrăjitorilor și soluțiile lor". Profesoara McGonagall ne-a spus, țineți minte... Trebuie să te declari ca Animagus, să spui în ce animal te poți transforma și să îți dai toate semnalmentele, ca să nu poți să abuzezi de puterea asta...

– Hermione, glumeam, zise Harry obosit. Știu că nu am nici o șansă să mă transform în broască până mâine dimineață...

– Ah, ce carte inutilă, zise Hermione, închizând-o cu zgomot. Cine ar vrea să-și facă părul din nas să crească în bucle?

– Pe mine nu m-ar deranja, zise vocea lui Fred Weasley. Ar fi un subiect de discuție, nu?

Harry, Ron și Hermione își ridicară mirați privirile. Fred și George își făcuseră apariția din spatele unor rafturi.

– Ce faceți aici?

– Vă căutăm pe voi, zise George. Te-a chemat McGonagall, Ron. Și pe tine, Hermione.

– De ce? întrebă Hermione surprinsă.

– Nu știu... însă părea destul de supărată, zise Fred.

– Trebuie să vă ducem în biroul ei, întări și George.

Ron și Hermione se uitară la Harry, care simțea cum i se golește stomacul. Oare profesoara McGonagall vroia să-i certe pe Ron și pe Hermione? Poate că observase cât de mult îl ajutau, când ar fi trebuit să descopere singur cum să treacă de probe?

– Ne vedem în camera de zi, îi spuse Hermione lui Harry, când ea și Ron se ridicară, amândoi părând foarte neliniștiți. Adu câte cărți poți, da?

– Bine, zise Harry, îngrijorat și el.

La ora opt, Madame Pince stinse toate lămpile și veni să-l alunge pe Harry din bibliotecă. Luptându-se cu greutatea puzderiei de cărți pe care le împrumutase, Harry se întoarse

în camera de zi a Cercetașilor, se așeză la o masă din colț și continuă să caute. Nu găsise nimic în „Magie trăsnită pentru vrăjitori smintiți"... Nimic în „Ghidul vrăjitoriei medievale", iar în „Antologia vrăjilor din secolul al XVIII-lea", în „Îngrozitorii locuitori ai adâncurilor" sau în „Puteri despre care nu ai știut niciodată că le ai și ce să faci cu ele, acum că ți-a picat fisa" nici măcar nu se menționa apa...

Șmecherilă se urcă în brațe la Harry și se făcu ghem, torcând ca un motoraș. Camera de zi se goli încet în jurul lui Harry. Elevii îi tot urau noroc pentru dimineața următoare pe tonuri vesele, încrezătoare, ca și Hagrid, toți părând convinși că va face o altă demonstrație extraordinară, ca și la prima probă. Harry nu fu în stare să le răspundă; dădea doar din cap, simțindu-se de parcă ar fi avut o minge de golf înțepenită în gât. Până la zece seara, stătu singur în camera de zi, numai cu Șmecherilă. Căutase în toate cărțile, iar Ron și Hermione nu se întorseseră încă.

– S-a terminat, își spuse el. Nu poți să o faci, Harry... O să te duci la lac dimineață și o să le spui membrilor juriului...

Își imagină cum îi va lămuri că nu putea să ducă la bun sfârșit proba respectivă. Și-l imagină pe Bagman făcând ochii mari, surprins, apoi zâmbetul satisfăcut, cu dinți galbeni, al lui Karkaroff. Aproape că o putea auzi pe Fleur Delacour spunând cu dispreț: „Știam eu... e prrrea mic, e doarrr un băiețel". Îl văzu pe Reacreadință aprinzându-și insigna cu HUO, RUȘINE, POTTER! în fața mulțimii, văzu chipul mâhnit și uimit al lui Hagrid...

Uitând că Șmecherilă era pe picioarele lui, Harry se ridică brusc. Șmecherilă mieună supărat când ateriză pe podea, îi aruncă o privire plină de reproș lui Harry și se îndepărtă cu coada ca o perie de spălat sticle în sus, dar Harry urcă repede scara în spirală către dormitorul său... Avea să își ia Pelerina Fermecată și să se întoarcă la bibliotecă, unde urma să rămână și toată noaptea, dacă era nevoie...

– *Lumos!* șopti Harry cincisprezece minute mai târziu, când deschise ușa bibliotecii.

Cu vârful baghetei aprinse, se furișă pe lângă rafturi, luând și mai multe cărți – cărți cu blesteme, cu farmece, cărți cu oameni ai mării și cu monștri marini, cu vrăjitoare celebre și cu vrăjitori faimoși, cu invenții magice, sau orice alt fel de carte în care era menționat măcar un cuvânt despre supraviețuirea sub apă. Le duse la o masă și se puse pe treabă, căutând la lumina slabă a baghetei și uitându-se din când în când la ceas...

Unu noaptea... două... Singurul mod de a continua era să-și spună în gând, iar și iar: *Poate că e în cartea următoare... Sau în asta... Sigur în următoarea...*

*

Sirena din baia Perfecților râdea de el. Harry era ca un dop de plută în apa clocotită de lângă stânca ei, în timp ce Sirena îi luase mătura „Fulger" și o ținea deasupra capului.

– Vino și ia-o! chicotea Sirena cu răutate. Hai, sari!

– Nu pot, gâfâi Harry, încercând să apuce mătura și străduindu-se în același timp să nu se scufunde. Dă-mi-o!

Dar ea îl împunse într-o parte cu coada măturii, râzând și mai tare de el.

– Mă doare... Termină odată... Auu!

– Harry Potter trebuie trezească, domnule!

– Nu mă mai împunge în coaste...

– Dobby trebuie împunge Harry Potter, domnule, trebuie trezească!

Harry deschise ochii. Era încă în bibliotecă. Pelerina îi căzuse de pe cap, cât timp dormise cu capul pe cartea „Dacă există o baghetă, atunci există o soluție". Se ridică, aranjându-și ochelarii și clipind în lumina puternică a zilei.

– Harry Potter trebuie grăbească, domnule! chițăi Dobby. A doua probă începe în zece minute și Harry Potter...

– Zece minute? strigă Harry. Zece? Numai zece minute?

Se uită la ceas. Dobby avea dreptate. Era nouă și douăzeci. O greutate mare parcă îi pică în piept și i se lipi de inimă.

– Grăbește-te, Harry Potter! chițăi Dobby, trăgându-l pe Harry de mânecă. Ar trebui fost deja la lac cu ceilalți campioni, domnule!

– E prea târziu, Dobby, zise Harry deznădăjduit. Nu dau proba, nu știu cum să...

– Harry Potter dă proba! chițăi spiridușul. Dobby știut că Harry Potter nu găsit cartea care trebuie, așa că Dobby făcut ceva pentru el!

– Poftim? zise Harry. Dar tu nu știi care este a doua probă...

– Dobby știut, domnule! Harry Potter trebuie să intre în lac și să-l găsească pe Uizy al lui...

– Ce să găsesc?

– Să-l ia pe Uizy de la oamenii mării!

– Ce e un Uizy, Dobby?

– Uizy al tău, domnule, Uizy care i-a dat puloverul lu' Dobby!

Dobby începuse să tragă de puloverul său maro, pe care acum îl purta peste pantalonii scurți.

– Poftim? strigă Harry. L-au luat... l-au luat pe Ron?

– Și asta îi va lipsi cel mai tare lu' Harry Potter, domnule! chițăi Dobby. Și peste o oră...

– „E pierdut", recită Harry, uitându-se îngrozit la spiriduș. „Prea târziu, nu mai revine"... Dobby, ce trebuie să fac?

– Harry Potter trebuie mâncat asta, domnule! chițăi spiridușul și își bagă mâna în buzunarul pantalonilor, de unde scoase o minge făcută dintr-un fel de cozi slinoase, verzi, de șobolan. Chiar înainte intrat în lac, domnule... Algebranhii!

– Ce să fac? zise Harry, uitându-se la Algebranhii.

– Numai așa Harry Potter putut respire sub apă, domnule!

– Dobby, zise Harry înnebunit, ascultă... Ești sigur?

Nu putea să uite ultima dată când încercase Dobby să-l „ajute" și ajunsese cu mâna dreaptă fără oase...

– Dobby foarte sigur, domnule! zise spiridușul. Dobby aude lucruri, domnule, el spiriduș de casă, el umblă prin tot castelul, când aprinde șeminee și spală podele... Dobby auzit pe profesoara McGonagall și pe profesorul Moody în

cancelarie, vorbit despre probă... Dobby nu putut lăsat Harry Potter să îl piardă pe Uizy!

Îndoielile lui Harry dispărură ca prin farmec. Ridicându-se în picioare, își dădu jos pelerina și o puse în geantă, înșfăcă Algebranhiile și le puse în buzunar, apoi ieși ca o furtună din bibliotecă, urmat de Dobby.

– Dobby trebuit fie în bucătărie, domnule! chițăi Dobby când ajunseră pe coridor. Dobby trebuie duce acolo... Noroc, Harry Potter, domnule, mult noroc!

– Ne vedem mai târziu, Dobby! strigă Harry, în timp ce fugea de-a lungul coridorului și cobora scările, câte trei trepte deodată.

În holul de la intrare erau doar câțiva întârziați. Majoritatea părăsiseră Marea Sală imediat după micul dejun și se îndreptaseră spre lac, ca să vadă a doua probă. Harry aproape că zbură pe lângă cei din hol, răsturnându-i pe Colin și pe Dennis Creevey când sări mai multe trepte de piatră deodată, și ieși pe pajiștea din jurul castelului, însorită, dar rece.

Observă din fugă că tribunele care încercuiseră padocul dragonilor în noiembrie erau acum aranjate în amfiteatru pe malul celălalt al lacului, pline până la refuz, reflectându-se în lacul de dedesubt. Se auzea tot mai tare zumzetul mulțimii entuziasmate, în timp ce Harry fugea cât de repede îl țineau picioarele în partea cealaltă a lacului, unde se aflau membrii juriului, care stăteau la o masă de aur de la marginea apei. Cedric, Fleur și Krum erau lângă masa juriului, privindu-l pe Harry cum gonea spre ei.

– Am... ajuns, gâfâi Harry, oprindu-se brusc, alunecând în noroi și stropindu-i din greșeală roba lui Fleur.

– Unde ai fost? zise o voce indignată. Proba trebuie să înceapă!

Harry se uită în jur. Percy Weasley stătea la masa juriului în locul domnului Crouch, care iar nu venise.

– Zău, Percy! zise Ludo Bagman, care se uita încântat la Harry, parcă luându-i-se o greutate de pe inimă. Lasă-l să-și tragă sufletul!

Dumbledore îi zâmbi lui Harry, spre deosebire de Karkaroff și de Madame Maxime, care nu păreau deloc fericiți să-l vadă... Era evident, după expresiile de pe fețele lor, că nu mai crezuseră că o să apară.

Harry se aplecă, având mâinile pe genunchi și încercând să-și potolească respirația. Avea o durere în partea stângă, de parcă i-ar fi înfipt cineva un cuțit între coaste, însă nu avea timp să aștepte să îi treacă. Ludo Bagman se apropia deja de campioni, așezându-i pe malul lacului, la intervale de zece metri. Harry era ultimul în rând, alături de Krum, îmbrăcat în costum de baie și cu bagheta magică pregătită.

– E în regulă, Harry? șopti Bagman, ducându-l pe Harry puțin mai departe de Krum. Știi ce o să faci?

– Da, gâfâi Harry, masându-și coastele.

Bagman îl strânse ușor de umăr și se întoarse la masa juriului. Își îndreptă bagheta spre gât, așa cum făcuse și la Cupa Mondială, și zise:

– *Sonorus!*

Vocea îi răsună peste apa întunecată și către tribune.

– Ei bine, toți campionii sunt gata pentru a doua probă, care va începe la fluierul meu. Au exact o oră ca să recupereze ceea ce le-a fost luat. La trei, porniți! Unu... doi... trei!

Fluierul răsună pătrunzător în aerul rece. Tribunele izbucniră în urale și aplauze. Fără să se uite ce făceau ceilalți campioni, Harry își scoase pantofii și șosetele, luă Algebrahiile din buzunar și le îndesă în gură, după care se avântă în lac.

Lacul era atât de rece, încât simți cum îl ustura pielea de pe picioare de parcă ar fi intrat în foc, nu în apă rece ca gheața. Roba i se îmbibase cu apă și îi atârna tot mai greu, în timp ce cobora din ce în ce mai mult. Apa îi ajunsese deja peste genunchi și picioarele aproape amorțite i se afundau în mâl, sau îi alunecau pe pietrele netede și pline de mâzgă. Mestecă Algebranhiile cât de repede putu. Erau neplăcute și scârboase, ca un cauciuc, ca niște tentacule de caracatiță. Ajunsese până la talie în apa înghețată. Se opri, înghiți ultimele Algebranhii și așteptă să se întâmple ceva.

Auzi râsete din mulțime și își dădu seama că probabil arăta ca un prost, intrând în lac fără a da nici un semn că ar deține puteri magice. I se făcuse pielea de găină în partea de deasupra apei. Stătea pe jumătate cufundat în apa rece, iar vântul șfichiuitor îi umfla părul. Harry începu să tremure puternic. Evită să se uite în tribune. Râsetele se întețeau, iar dinspre Viperini se auzeau tot felul de insulte și cuvinte batjocoritoare...

Apoi, dintr-o dată, Harry se simți de parcă i-ar fi fost pusă o pernă invizibilă pe gură și pe nas. Încercă să respire, dar ameți. Plămânii îi erau goi și deodată simți o durere înfiorătoare în ambele părți ale gâtului...

Harry își încleștă mânile în jurul gâtului și simți două pliuri mari mai jos de urechi, fremătând în aerul rece... Avea branhii! Fără să mai stea nici o clipă pe gânduri, făcu singurul lucru logic: se aruncă în apă!

Prima înghițitură de apă rece ca gheața fu dătătoare de viață. Capul nu i se mai învârtea. Mai luă o gură de apă și simți cum îi trece lin prin branhii, trimițându-i oxigen la creier. Întinse mâinile în față și se uită la ele. Erau verzi și stranii în apă, iar între degete îi crescuse o membrană. Se uită apoi la picioare... I se lungiseră și aveau și ele pielițe între degete. Era ca și când i-ar fi crescut înotătoare.

Apa nu i se mai părea rece, ci din contră, răcoroasă, plăcută și nu îi mai simțea deloc apăsarea... Harry se mișcă încă o dată, minunându-se de cât de departe și de repede îl propulsaseră picioarele, care erau acum ca niște înotătoare, vedea clar prin apă și nu mai simțea nevoia să clipească. Înotă mult, îndreptându-se spre adâncuri.

Tăcerea îi presa urechile, iar pe deasupra lui defila un peisaj întunecat, straniu și încețoșat. Nu vedea decât la zece metri în față, așa că, în timp ce înota rapid, în apă i se tot succedau prin fața ochilor imagini noi, apărute brusc din întunericul neprevăzut: păduri de alge negre și încâlcite, câmpii de mâl, pline de pietricele strălucitoare. Înotă și mai jos, către mijlocul lacului, cu ochii larg deschiși, uitându-se

prin apa luminată straniu din jurul său la umbrele din adâncuri, unde apa devenise opacă.

Treceau pe lângă el puzderie de peștișori, ca niște săgeți argintii. O dată sau de două ori văzu ceva mare în fața lui, dar, când se apropie, descoperi că nu era decât un buștean negru sau vreun pâlc de alge dese. Nu se vedeau ceilalți campioni și nici oamenii mării nici urmă de Ron, dar nici de calmarul gigant, din fericire.

În fața lui se întindeau alge verzi, cam un metru sub el, ca o pajiște de iarbă înaltă. Harry se uita înainte fără să clipească, încercând să deslușească formele din întuneric... Și deodată, fără nici un avertisment, ceva îl apucă de gleznă.

Harry se întoarse și văzu un Fluidem, un demon marin, mic, cu coarne, ieșind dintre alge. Își încleștase strâns degetele lungi în jurul gleznei lui Harry și își dezvelise colții lungi și ascuțiți, pregătindu-se de atac... Harry își băgă repede mâna în buzunarul robei și scoase bagheta... În acel moment, încă doi Fluidemi apărură dintre alge și îl apucară pe Harry de robă, încercând să îl tragă în jos.

– *Relashio!* strigă Harry, dar nu se auzi nimic...

Îi ieși o bulă mare pe gură și bagheta sa, în loc să scoată scântei către Fluidemi, stropi cu un jet de apă fierbinte, probabil, fiindcă acolo unde îi lovi apărură pete roșii pe pielea lor verde. Harry își smulse glezna din mâna Fluidemului și înotă cât de repede putu, trimițând alte câteva jeturi de apă fierbinte peste umăr, absolut la întâmplare. Din când în când, simțea câte un Fluidem care îl apuca de picior și se smucea din mâna lui. În sfârșit, simți cum piciorul său atinge un cap cu coarne și, uitându-se înapoi, văzu cum Fluidemul se îndepărta ametit, în timp ce amicii lui își vânturară pumnii către Harry, dar dispărură repede în alge.

Harry încetini puțin, își puse bagheta la loc în buzunarul robei și se uită în jur, cu urechile ciulite. Făcu un cerc complet în apă, liniștea apăsându-i timpanele mai tare ca niciodată. Știa că acum trebuie să fi fost la o adâncime foarte mare... Nu se mișca nimic în jurul lui, în afară de alge.

– Ei, cum te descurci?

Harry crezu că era pe punctul să aibă un atac de cord. Se întoarse și o văzu pe Myrtle cea Plângăcioasă plutind în fața lui, privindu-l prin ochelarii ei groși și sidefii.

– Myrtle! încercă Harry să strige, dar din nou nu ieși nici un sunet din gura lui... doar o bulă foarte mare.

Myrtle cea Plângăcioasă izbucni în râs.

– Cred că ar trebui să încerci acolo! zise ea, arătând într-o direcție anume. Eu nu vin cu tine... Mie nu prea îmi plac, întotdeauna mă aleargă când mă apropii prea tare...

Harry ridică degetele mari ale mânilor sale cu pielițe între degete, în semn de mulțumire, și porni iar, având grijă să înoate puțin mai sus, pe deasupra algelor, ca să evite Fluidemii care se ascundeau în ele.

Înotă un timp, socotind că trecuseră vreo douăzeci de minute. Acum trecea peste întinderi mari de mâl, care se învolburau la sosirea lui. În cele din urmă auzi în depărtare cântecul straniu al oamenilor mării.

O oră ai să cauți,
Și ce-ai pierdut tu să recapeți...

Harry înotă mai repede și în curând văzu o stâncă mare ieșind din mâlul din fața lui. Pe ea erau pictați oameni ai apelor, înarmați cu sulițe și vânând ceea ce semăna cu un calmar uriaș. Harry înotă pe după stâncă, luându-se după cântec:

...timpul pe jumătate-i dus, nu te grăbi
Și ce cauți, aici va putrezi...

O gămadă de locuințe de piatră, pe care se încolăceau pâlcuri de alge, apărură din întuneric peste tot în jurul lui Harry. Văzu o mulțime de chipuri... Chipuri care nu semănau deloc cu cel al sirenei din tabloul din baia Perfecților...

Oamenii mării aveau pielea gri și părul lung și încâlcit, verde-închis. Aveau ochi galbeni, dinți zimțați și purtau sfori

groase cu pietricele la gât. Se uitară la Harry când acesta înotă pe lângă ei. Câțiva ieșiră din peșterile lor ca să-l vadă mai bine, cu sulițe în mâini, bătând apa cu cozile lor argintii și puternice.

Harry înotă și mai repede, uitându-se cu atenție în jur, și în curând observă că lăcașurile oamenilor mării se înmulțiseră. În jurul unora dintre ele se vedeau grădini de alge, iar într-o curte observă un Fluidem de casă legat de stâlpul din fața unei uși. Oamenii mării apăreau acum din toate părțile, privindu-l curioși, arătând spre mâinile și picioarele sale cu pielițe între degete, șușotind între ei. Harry coti într-o parte și văzu ceva foarte ciudat.

O ceată de oameni ai mării pluteau în fața caselor care erau aranjate în așa fel încât păreau un sat marin. Un cor de oameni ai mării cânta în mijlocul satului, chemându-i pe campioni să vină la ei, iar în spatele lor se afla un fel de statuie: un om al mării sculptat dintr-un bolovan enorm. Patru alți oameni erau legați strâns de coada acestui personaj central.

Ron era legat între Hermione și Cho Chang. Mai era și o fetiță care nu părea să aibă mai mult de opt ani, al cărei păr argintiu îi spuse lui Harry că era sora lui Fleur Delacour. Toți patru păreau să fie cufundați într-un somn adânc. Capetele li se clătinau pe umeri și din gură le ieșeau bule mici.

Harry se îndreptă repede către ostatici, așteptându-se ca oamenii mării să-și coboare sulițele și să-l atace, dar aceștia nu făcură nimic. Frânghiile de alge care îi legau pe ostaticii de statuie erau groase, alunecoase și foarte solide. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi la briceagul pe care i-l dăruise Sirius de Crăciun... Dar acesta era închis în cufărul său de la castel, la zeci de kilometri depărtare, și nu avea cum să-l ajute...

Privi în jur. Mulți dintre oamenii mării care îi înconjurau aveau sulițe. Înotă încet către un triton de peste doi metri înălțime, cu o barbă verde și lungă, cu un colier de colți de rechin în jurul gâtului, și încercă să mimeze o rugăminte, ca să îl determine pe acesta să îi împrumute sulița. Tritonul râse și clătină din cap.

– Noi nu ajutăm pe nimeni, zise el apoi, cu o voce groasă și aspră.

– Haide! zise Harry rugător, însă nu-i ieșiră decât bule din gură.

Încercă să ia sulița de la triton, dar acesta o smuci înapoi, clătinând mai departe din cap și râzând.

Harry se întoarse, uitându-se în jur. Trebuia să găsească ceva ascuțit... orice...

Fundul lacului era plin de pietre. Se scufundă, înșfăcă una cât mai ascuțită și se întoarse la statuie. Începu să lovească în sforile care îl înlănțuiau pe Ron și, după câteva minute de muncă grea, acestea se rupseră. Ron pluti inconștient la câțiva centimetri deasupra fundului lacului, unduindu-se pe ape.

Harry se uită în jur. Nu îi văzu pe ceilalți campioni. Ce aveau de gând? De ce nu se grăbeau? Se întoarse la Hermione, ridică piatra colțuroasă și începu să încerce să îi rupă și ei sforile...

Imediat, mai multe perechi de mâini gri îl prinseră de încheieturi. Șase tritoni îl trăgeau departe de Hermione, clatinând din capetele lor verzi și râzând.

– Îl poți elibera doar pe ostaticul tău, îi zise unul din ei. Lasă-i pe ceilalți...

– Nici gând! zise Harry mânios, dar nu-i ieșiră din nou decât două bule mari din gură.

– Sarcina ta este să îți salvezi prietenul... Lasă-i pe ceilalți...

– Și ea e prietena mea! strigă Harry, arătând către Hermione și o bulă argintie enormă îi ieși printre buze. Și nu vreau să moară nici celelalte două!

Capul lui Cho era pe umărul Hermionei. Fetița cu părul argintiu era extrem de palidă. Harry se luptă să scape de tritoni, dar aceștia râseră și mai tare, ținându-l de mâini. Harry se uită în jur. Unde erau ceilalți campioni? Avea timp să-l ducă pe Ron la suprafață și să se întoarcă după Hermione și ceilalți? Va putea să mai găsească locul? Se uită la ceas ca să vadă cât timp mai avea... Se oprise!

Dar în acel moment, tritonii arătară entuziasmați în sus. Harry se uită și îl văzu pe Cedric înotând către ei. În jurul capului avea o bulă enormă, care îi făcea trăsăturile să pară mult lățite, ciudate, întinse.

– M-am rătăcit! mimă el cu buzele, părând îngrozit. Fleur și Krum vin imediat!

Simțindu-se extraordinar de ușurat, Harry îl privi pe Cedric cum scoate un cuțit din buzunar și o eliberează pe Cho. O ridică și dispărură amândoi în sus.

Harry se uită în jur, așteptând. Unde erau Fleur și Krum? Timpul se scurgea și, conform cântecului, ostaticii aveau să fie pierduți după o oră...

Oamenii mării începură să chiuie entuziasmați. Cei care îl ținuseră pe Harry îi dădură drumul, uitându-se înapoi. Harry se întoarse și el și văzu ceva monstruos venind prin apă către ei: un corp uman în costum de baie, cu cap de rechin... Era Krum. Se pare că se Transfigurase, dar incomplet.

Omul-rechin se duse direct la Hermione și începu să muște sforile cu care era legată: problema era că noii dinți ai lui Krum nu erau poziționați pentru a mușca ceva mai mic decât un delfin și Harry era convins că, dacă Viktor nu avea grijă, putea să o rupă pe Hermione în două. Se duse ca vântul către el și îl bătu tare pe umăr, arătându-i piatra colțuroasă. Krum o înșfăcă și începu să taie sforile din jurul Hermionei. Reuși în câteva secunde. O prinse pe Hermione de talie și, fără să arunce o privire înapoi, începu să se ridice repede la suprafață.

„Acum ce fac?" își zise Harry disperat. Dacă ar fi știut sigur că venea Fleur... Dar nu se vedea nimic. Dacă nu venea...

Înșfăcă piatra pe care o aruncase Krum. Tritonii îi înconjurară imediat pe Ron și pe fetiță, dezaprobând din capete purtarea lui Harry.

Harry își scoase bagheta.

– Dați-vă la o parte!

Nu-i ieșiră decât bule din gură, dar avu impresia că tritonii îl înțeleseseră, pentru că se opriseră subit din râs.

Ochii lor galbeni erau fixați pe bagheta lui Harry și păreau speriați. Poate că erau foarte mulți, dar Harry își dădu seama, după expresiile de pe fețele lor, că știau la fel de multă magie ca și calmarul uriaș.

– Număr până la trei! strigă Harry, scoțând iar un șirag de bule mari, dar ridică și trei degete, ca să fie sigur că pricepuseră mesajul. Unu... (coborî un deget) Doi (îl coborî pe al doilea)...

Tritonii se împrăștiară imediat. Harry se duse grăbit la fetiță și începu să taie frânghiile care o legau de statuie. În sfârșit, reuși să o elibereze! Apucă fetița de talie, îl prinse pe Ron de guler și începu să se ridice.

Era o muncă grea și înainta foarte încet. Nu-și mai putea folosi mâinile cu pielițe, ca să se propulseze în sus. Dădu din înotătoare cât putu de tare, dar Ron și sora lui Fleur erau ca niște saci cu cartofi care îl trăgeau în jos... Cu ochii ațintiți către cer, sperând să zărească vreo rază de lumină, deși știa că probabil era încă la mare adâncime. Apa de deasupra lui era atât de întunecată...

Oamenii mării se ridicau o dată cu el. Îi vedea înotând în jurul lui liniștiți, privindu-l cum se chinuie... Aveau să îl tragă înapoi în adâncuri, când expira timpul? Oare mâncau oameni? Începeau să îl doară picioarele din cauza efortului. Îl dureau îngrozitor și umerii, Ron și fetița erau destul de grei...

Respira cu mare dificultate. Simți iar dureri în ambele părți ale gâtului... Devenea din nou foarte conștient de apa din gura lui... Și totuși, întunericul nu mai era negru ca smoala... Era străpuns acum de razele soarelui de la suprafață...

Dădu cu putere din înotătoare, dar descoperi că nu le mai avu. Avea din nou picioare obișnuite... Apa îi intra pe gură și îi inunda plămânii... Începu să amețească, dar știa că lumina și aerul erau doar la trei metri și jumătate deasupra lui... Trebuia să ajungă acolo... *Trebuia*...

Harry dădu atât de tare și de repede din picioare, încât parcă își auzi mușchii protestând supărați. Și creierul parcă îi plutea în apă, nu putea să respire, avea nevoie de oxigen, trebuia să continue, nu putea să se oprească...

Și atunci simți cum atinge cu capul suprafața apei. Fața începu să îl usture, biciuită de aerul cumplit de rece, dar minunat pentru plămânii lui Harry. Luă o gură de aer, simțind că nu respirase niciodată cum trebuia până atunci, și, gâfâind, continuă să îi tragă pe Ron și pe fetiță după el. În jurul lui se vedeau ieșind din apă capetele sălbatice, cu părul verde, dar acum tritonii îi zâmbeau.

Mulțimea din tribune făcea mare tărăboi. Strigăte, urale furtunoase... Toți păreau să fie în picioare. Harry avu impresia că erau convinși că Ron și fetița erau morți. Dar se înșelau... Amândoi deschiseră ochii. Fetița părea speriată și derutată, dar Ron doar scuipă puțină apă, clipi în lumina puternică și zise:

– Cam umed pe-aici, nu?

Apoi o zări pe sora lui Fleur.

– De ce ai adus-o și pe ea?

– Fleur nu a apărut. Nu am putut s-o las, gâfâi Harry.

– Harry, tâmpitule, zise Ron, doar nu ai luat în serios cântecul ăla, nu? Dumbledore nu ar fi permis să se înece vreunul din noi!

– Dar cântecul zicea...

– Doar ca să știți cât timp aveți la dispoziție! zise Ron. Sper că nu ai pierdut timpul pe-acolo, făcând-o pe eroul!

Harry se simți jenat, dar și supărat. Pentru Ron totul era OK. El dormise, nu știa cât de sinistru era la fundul lacului, înconjurat de oamenii mării, cu sulițele pe umeri, care păreau capabili de orice crimă.

– Hai, zise Harry scurt, ajută-mă să o trag, nu cred că e în stare să înoate...

O traseră pe sora lui Fleur spre mal, unde erau membrii juriului. Douăzeci de oameni ai mării îi escortară, ca o gardă de onoare, cântându-și cântecele oribile, care îți zgâriau timpanul.

Harry o văzu pe Madame Pomfrey având grijă de Hermione, de Krum, de Cedric și de Cho, care erau înveliți în pături groase. De pe mal, Dumbledore și Ludo Bagman îi

zâmbeau lui Harry și lui Ron, în timp ce aceștia se apropiau de ei, dar Percy, care era livid la față și părea mult mai tânăr ca de obicei, pleoscăi prin apă, ieșindu-le în întâmpinare. Între timp, Madame Maxime o ținea de umeri pe Fleur Delacour, care era cu adevărat înnebunită, luptându-se din toate puterile să intre iar în apă.

– Gabrrrielle! Gabrrrielle! E în viață? E rrrănită?

– E bine! încercă să-i spună Harry, dar era atât de extenuat, încât abia reuși să vorbească, darămite să mai și strige.

Percy îl apucase pe Ron și îl trăgea pe mal („Termină, Percy, n-am pățit nimic!"), iar Dumbledore și Bagman îl ajutau pe Harry să se țină pe picioare. Fleur scăpase din încleștarea lui Madame Maxime și își îmbrățișa sora.

– Au venit Fluidemii... și m-au atacat... Oh, Gabrrrielle, am crrrezut... am crrrezut...

– Vino aici, se auzi vocea lui Madame Pomfrey.

Îl apucă pe Harry de braț și îl duse lângă Hermione și ceilalți. Îl înveli atât de strâns într-o pătură, încât Harry avu impresia că fusese pus într-o cămașă de forță. Apoi Madame Pomfrey îl sili să bea o licoare fierbinte. Avu impresia că îi ieșeau aburi pe urechi.

– Harry, felicitări! strigă Hermione. Ai reușit! Ai descoperit ce trebuie să faci de unul singur!

– Păi, zise Harry.

I-ar fi spus despre Dobby, dar tocmai observase cum îl privea Karkaroff. Era singurul membru al juriului care nu se ridicase de la masă. Singurul membru care nu se bucura că Harry, Ron și sora lui Fleur se întorseseră cu bine.

– Da, așa e, zise Harry, cât de tare putu, ca să-l audă și Karkaroff.

– Ai un cărăbuș de apă în păr, Hărm-ăun-ni, zise Krum.

Harry avu impresia că Viktor o strigase, numai ca să-i atragă atenția asupra lui, ca să-i amintească încă o dată că el o salvase din lac. Dar Hermione alungă repede cărăbușul din păr și zise:

– Totuși, ai depășit cu mult limita de timp, Harry... Ți-a

luat mult să ne găsești?

– Nu... v-am găsit destul de repede...

Sentimentul de stânjeneală al lui Harry creștea. Acum că ieșise din apă, i se părea evident că trebuia să se gândească la măsurile de siguranță luate de Dumbledore, care nu ar fi permis moartea ostaticilor doar pentru că nu apăruseră campionii lor să îi salveze. De ce nu îl luase doar pe Ron? De ce nu plecse mai repede spre suprafață? Ar fi fost primul care se întorcea... Cedric și Krum nu pierduseă timpul făcându-și griji pentru ceilalți. Ei nu luaseră în serios cântecul oamenilor mării...

Dumbledore discuta pe mal, probabil cu lidera oamenilor mării, o sirenă cu un aspect deosebit de sălbatic și feroce. Scotea aceleași sunete ascuțite pe care le făceau de obicei oamenii mării deasupra apei. Era evident că Dumbledore le știa limba. Până la urmă se ridică, se întoarse către ceilalți membri ai juriului și zise:

– Să facem un mic consiliu, înainte să dăm notele, vă rog...

Membrii juriului se adunară în jurul lui. Madame Pomfrey se dusese să-l salveze pe Ron din ghearele lui Percy. Îl adusese lângă Harry și ceilalți. Îi dădu și lui o pătură și niște licoare revigorantă, apoi se întoarse la Fleur și la sora ei.

Fleur avea numeroase răni pe față și pe mâini, roba îi era sfâșiată, dar nu părea să-i pese și nici nu o lăsă pe Madame Pomfrey să îi curăță rănile.

– Aveți grrrijă de Gabrrrielle, o rugă ea pe Madame Pomfrey și apoi se întoarse către Harry. Ai salvat-o, 'Arrry! zise ea pe nerăsuflate. Chiarrr dacă nu era ostatica ta...

– Da, zise Harry, care își dorea acum din tot sufletul să le fi lăsat pe celelalte trei fete lângă statuie.

Fleur se aplecă, îl pupă pe Harry de două ori pe fiecare obraz (Harry simți cum îi ia fața foc și nu ar fi fost surprins să îi fi ieșit iar aburi pe urechi), apoi îi zise lui Ron:

– Și tu... care l-ai ajutat...

– Da, zise Ron, plin de speranță, da, puțin...

Fleur se aplecă și către el și îl pupă, la fel cum făcuse cu

Harry. Hermione era extraordinar de furioasă, dar chiar atunci vocea amplificată prin magie a lui Ludo Bagman răsună lângă ei, făcându-i pe toți să tresară și reducând tribunele la tăcere.

– Doamnelor și domnilor, am decis! Sirena-șefă Murcus ne-a spus exact ce s-a întâmplat pe fundul lacului și în consecință am decis să dăm notele după cum urmează... Domnișoara Fleur Delacour, deși a demonstrat că știe să folosească excelent Vraja Cap-în-Bulă, a fost atacată pe drum de monștrii Fluidem și nu a reușit să își aducă ostatica la mal. Îi acordăm douăzeci și cinci de puncte.

Tribunele aplaudară.

– Merrritam zerrro, zise Fleur răgușită, clătinându-și capul superb.

– Domnul Cedric Diggory, care de asemenea a folosit o Vrajă Cap-în-Bulă, a fost primul care s-a întors cu ostaticul său, deși s-a întors cu un minut după limita de timp.

Izbucniră urale extraordinare din grupul Astropufilor. Harry o văzu pe Cho aruncându-i lui Cedric o privire pierdută.

– Așadar, îi acordăm patruzeci și șapte de puncte.

Harry fu distrus. Dacă Cedric depășise timpul limită, atunci cu atât mai mult el...

– Domnul Viktor Krum a folosit o formă incompletă de Transfigurare, foarte eficace însă, și s-a întors al doilea cu ostatica sa. Îi acordăm patruzeci de puncte.

Karkaroff aplaudă deosebit de tare, luându-și un aer superior.

– Domnul Harry Potter a folosit Algebranhii cu mare măiestrie, continuă Bagman. S-a întors ultimul și cu mult după limita de timp de o oră. Însă unul dintre oamenii mării ne-a spus că domnul Potter a fost primul care a ajuns la ostatici și că întârzierea lui s-a datorat hotărârii sale de a-i ști pe toți ostaticii în siguranță, nu doar pe al său...

Ron și Hermione îi aruncară amândoi lui Harry priviri aproape exasperate și pline de milă.

– Majoritatea membrilor juriului, zise Bagman și îi aruncă o privire răutăcioasă lui Karkaroff, sunt de părere că aceasta arată un caracter puternic și o mare valoare morală, care merită note maxime. Cu toate astea, scorul domnului Potter este de patruzeci și cinci de puncte!

Harry fu cuprins de o mare bucurie. Era pe primul loc, cu același punctaj ca Cedric. Ron și Hermione, luați prin surprindere, se uitară la Harry, apoi râseră și aplaudară puternic, alături de restul mulțimii.

– Bravo, Harry! strigă Ron peste toată hărmălaia. Deci nu ai fost bleg, cum ți-am zis eu, ci ai dat dovadă de tărie de caracter!

Fleur aplauda și ea tare, dar Krum nu părea deloc fericit. Încercă să discute cu Hermione, dar ea era mult prea ocupată să îl aclame pe Harry.

– A treia și ultima probă va avea loc la vremea amurgului, pe douăzeci și patru iunie, continuă Bagman. Campionii vor fi anunțați ce îi așteaptă exact cu o lună înainte. Vă mulțumim pentru încurajarea entuziastă a campionilor.

Se terminase, își zise Harry, puțin amețit încă, în timp ce Madame Pomfrey începea să îi mâne pe campioni și pe ostatici înapoi către castel, ca să-și pună mai repede niște haine uscate... Se terminase, scăpase... Nu mai avea nici o grijă până pe douăzeci și patru iunie...

Data viitoare când va ajunge în Hogsmeade, își zise el, în timp ce urca treptele de piatră ale castelului, avea să-i cumpere câte o pereche de șosete lui Dobby pentru fiecare zi a anului.

— Capitolul XXVII —

AMPRENTĂ SE ÎNTOARCE

Unul dintre cele mai bune lucruri de după a doua probă era că toată lumea vroia să știe ce se petrecuse pe fundul lacului, ceea ce însemna că Ron era și el sub reflector, alături de Harry. Harry observă că versiunea lui Ron despre evenimente se schimba ușor cu fiecare relatare. La început, povestise adevărul. Varianta lui coincidea cu povestea spusă de Hermione, cel puțin... Dumbledore îi cufundase pe toți ostaticii într-un somn vrăjit, în biroul profesoarei McGonagall, asigurându-se mai întâi că aveau să fie în siguranță și că vor reveni la viață, când vor fi scoși din apă. O săptămână mai târziu însă, Ron povestea despre o răpire palpitantă, în care se luptase de unul singur cu cincizeci de tritoni, înarmați până-n dinți, care trebuiseră să-l bată bine, pentru a-l supune, înainte de a-l lega.

– Dar aveam bagheta ascunsă în mânecă, îi spuse el lui Padma Patil, care se părea că îl plăcea mult mai mult pe Ron acum, când avea parte de atâta atenție din partea tuturor, și avea grijă să stea de vorbă cu el de fiecare dată când se întâlneau pe coridoare. I-aș fi putut nimici pe tridioții ăia în orice moment!

– Ce aveai de gând să faci, să îi sperii cu sforăielile? îl întrebă Hermione tăios și ironic.

Era mereu foarte irascibilă fiindcă toți o tachinau, nemulțumiți că tocmai ea fusese considerată ca fiind persoana care i-ar fi lipsit cel mai mult lui Viktor Krum.

Urechile lui Ron se înroșiră violent, iar el reveni la versiunea cu somnul vrăjit.

Când intrară în martie, vremea deveni mai frumoasă, însă vântul puternic încă le îngheța mâinile și fețele, de fiecare dată când ieșeau afară. Poșta întârzia frecvent, pentru că bufnițele erau luate pe sus de vânt, desigur.

Bufnița brună pe care i-o trimisese lui Sirius, cu data următorului week-end la Hogsmeade, apăru într-o vineri dimineața, la micul dejun, cu o grămadă de pene zburlite. Harry abia apucă să ia biletul lui Sirius, că bufnița își și luă zborul, fiindu-i evident teamă să nu fie trimisă iar afară.

Scrisoarea lui Sirius era aproape la fel de scurtă ca și cea de dinainte.

Vino la gardul de la capătul drumului care iese din Hogsmeade, sâmbătă la două. Adu câtă mâncare poți.

– Doar nu vine în Hogsmeade? întrebă Ron, nevenindu-i să creadă.

– Așa se pare, nu? zise Hermione.

– Nu pot să cred, zise Harry încordat. Dacă îl prind...

– S-a descurcat până acum, nu? zise Ron. Și locul nu mai e împânzit de Dementori.

Harry împături scrisoarea, gândindu-se. Dacă era cinstit cu el însuși, chiar dorea să-l revadă pe Sirius. Așadar, se duse la ultimul curs din acea după-amiază – cele două ore consecutive de „Poțiuni" – simțindu-se mult mai vesel ca de obicei când coborî treptele către pivnița castelului.

Reacredință, Crabbe, Goyle și șleahta de fete a lui Pansy Parkinson stăteau în fața ușii și se uitau la ceva ascuns privirilor lui Harry, râzând în hohote. Chipul ca de boxer al lui Pansy se uită pe după spatele lat al lui Goyle, în timp ce Harry, Ron și Hermione se apropiau de clasă.

– Au venit, au venit! chicoti ea și pâlcul de Viperini le făcu loc.

Harry văzu că Pansy Parkinson avea o revistă în mâini:

Săptămânalul vrăjitoarelor. Fotografia de pe copertă înfățișa o vrăjitoare cu părul creț, care zâmbea cu toți dinții, arătând cu bagheta către o prăjitură mare și pufoasă.

– Cred că o să găsești ceva interesant aici, Granger! zise tare Pansy și aruncă revista către Hermione, care o prinse din zbor, deși fusese luată prin surprindere.

În acel moment, ușa clasei se deschise și Plesneală le făcu semn să poftească înăuntru.

Hermione, Harry și Ron se îndreptară ca de obicei către o masă din fundul clasei. Imediat ce Plesneală se întoarse cu spatele să scrie pe tablă ingredientele poțiunii din ziua aceea, Hermione frunzări repede revista pe sub bancă. În sfârșit, la mijloc, Hermione găsi ce căuta. Harry și Ron se apropiară. O fotografie color cu Harry, lângă un articol intitulat:

IUBIREA SECRETĂ A LUI HARRY POTTER:

Un băiat unic, poate – și totuși, un băiat care trece prin neliniștile caracteristice adolescenței, scria Rita Skeeter. *Privat de dragoste din momentul decesului tragic al părinților săi, Harry Potter, în vârstă de paisprezece ani, a crezut că a găsit alinarea din partea iubitei sale de la Hogwarts, Hermione Granger, o fată cu părinți Încuiați. Nici nu se aștepta ca sentimentele să îi fie iar rănite atât de curând, încă o decepție în viața lui deja plină de pierderi sufletești.*

Domnișoarei Granger, o fată simplă, dar ambițioasă, se pare că îi plac vrăjitorii faimoși, dar nu se poate limita doar la Harry... Încă de la venirea lui Viktor Krum, căutătorul din echipa Bulgariei și eroul ultimei Cupe Mondiale de Vâjthaț, domnișoara Granger s-a jucat cu afecțiunea amândurora. Krum, care este total subjugat de vicleana domnișoară Granger, a invitat-o deja să-l viziteze în Bulgaria, în timpul vacanței de vară, și afirmă că „niciodată nu a simțit așa ceva pentru vreo altă fată". S-ar putea însă să nu fie magia personală a domnișoarei Granger – îndoielnică, de altfel – care i-a fermecat pe

acești băieți nevinovați. „ E chiar urâtă", zice Pansy Parkinson, o elevă frumușică și plină de viață din anul IV, „dar ar fi în stare să fi preparat o Licoare de Dragoste, o duce mintea. Cred că numai așa reușește".

Licorile de Dragoste sunt interzise la Hogwarts și fără îndoială că Albus Dumbledore va cerceta această situație. Între timp, cei care îi vor binele lui Harry Potter trebuie să spere că data viitoare îi va dărui inima unei fete care să-l merite.

– Ți-am zis eu! șopti Ron către Hermione, în timp ce ea citea articolul. Ți-am spus să nu o superi pe Rita Skeeter! Te-a făcut să pari un fel de... de fufă!

Hermione renunță la expresia ei uimită și izbucni în râs.

– Fufă? repetă ea, zguduită de chicotele înăbușite.

– Așa le spune mama, murmură Ron, și urechile i se înroșiră iar.

– Dacă asta e tot ce poate să scornească, înseamnă că și-a pierdut îndemânarea, zise Hermione, chicotind în continuare, și aruncă *Săptămânalul vrăjitoarelor* pe scaunul gol de lângă ea. Ce mizerie!

Se uită la Viperini, care îi priveau cu interes, pe ea și pe Harry, ca să vadă dacă se supăraseră din pricina articolului. Hermione le zâmbi și le făcu semn cu mâna, cât mai sarcastic, după care ea, Harry și Ron începură să-și scoată din ghiozdane ingredientele de care aveau nevoie pentru Poțiunea de Ascuțit Mintea.

– E ceva ciudat, totuși, zise Hermione, zece minute mai târziu, zdrobind mărunt scarabeii din bolul din fața ei. Cum a aflat Rita Skeeter?

– Ce să afle? sări repede Ron. Doar nu ai preparat Licori de Dragoste, sper...

– Nu fi tâmpit, se răsti Hermione, începând să piseze iar scarabeii. Nu, doar că... nu știu cum a aflat că Viktor m-a invitat la el în vacanța de vară?

Hermione se făcu roșie ca focul când zise acestea și evită

deliberat privirea lui Ron.

– Poftim? făcu Ron, scăpând zdrobitorul, care căzu la pământ cu un zgomot puternic.

– M-a invitat imediat după ce m-a scos din lac, murmură Hermione. După ce a scăpat de capul de rechin... Madame Pomfrey ne-a dat amândurora niște pături și atunci m-a dus puțin mai departe de juriu, ca să nu audă nimeni, și mi-a zis că, dacă nu am alte planuri la vară, poate că mi-ar plăcea să...

– Și ce i-ai spus? zise Ron, care își luase iar zdrobitorul și îl freca de masă, însă la vreo cincisprezece centimetri depărtare de bol, pentru că se uita la Hermione.

– Și mi-a spus că nu a mai simțit așa ceva pentru nici o altă fată, continuă Hermione, făcându-se atât de roșie, încât lui Harry i se păru că iradia căldură. Dar cum l-a putut auzi Rita Skeeter? Nu era acolo... Sau o fi fost? Poate că are și ea o pelerină care o face invizibilă, poate că s-a furișat ca să vadă a doua probă...

– Și ce ai răspuns? insistă Ron, dând atât de tare cu zdrobitorul în masă, încât aceasta se clătină.

– Păi, eram prea preocupată să văd dacă tu și Harry erați întregi ca să îi mai...

– Oricât de fascinantă ar fi viața dumitale personală, domnișoară Granger, zise o voce rece chiar din spatele lor, trebuie să te rog să nu o povestești la ora mea. Zece puncte penalizare pentru Cercetași!

Plesneală venise în spatele lor, în timp ce vorbeau. Întreaga clasă se uita acum la ei. Reacredință profită de ocazie ca să aprindă insignele cu HUO, RUȘINE, POTTER! în toată clasa.

– Ah, mai și citești reviste pe sub bancă? adăugă Plesneală, înșfăcând *Săptămânalul vrăjitoarelor*. Încă zece puncte de la Cercetași! O, da, sigur că da...

Ochii negri ai lui Plesneală scânteiară când ajunseră la articolul Ritei Skeeter.

– Potter trebuie să fie la zi cu studiul articolelor despre el...

Clasa răsună de râsetele Viperinilor și un zâmbet neplăcut apăru pe buzele subțiri ale lui Plesneală. Spre oroarea lui Harry, începu să citească articolul cu voce tare:

– *Iubirea secretă a lui Harry Potter*... Vai, vai, Potter, acum ce te mai frământă? Un băiat atât de deosebit ca tine, unic aș zice, poate să...

Harry simți cum îi ia fața foc. Plesneală făcea câte o pauză după fiecare propoziție, ca să le permită Viperinilor să râdă în hohote. Citit de Plesneală, articolul părea de o mie de ori mai groaznic.

– ... *cei care îi vor binele lui Harry Potter trebuie să spere că data viitoare îi va dărui inima unei fete care să-l merite.* Ce emoționant, zise Plesneală răutăcios, împăturind revista în râsetele neîntrerupte ale Viperinilor. Păi, cred că voi trei ar trebui să fiți despărțiți, ca să fiți atenți la poțiuni și nu la viețile voastre amoroase. Weasley, tu stai aici. Domnișoară Granger, acolo, lângă domnișoara Parkinson. Potter, în banca din fața catedrei mele. Mișcă-te. Acum!

Furios, Harry își aruncă ingredientele și geanta în ceaun și îl târî până în fața clasei, la masa liberă. Plesneală îl urmă, se așeză la catedră și îl privi pe Harry descărcându-și ceaunul. Hotărât să nu se uite la Plesneală, Harry zdrobi scarabeii, imaginându-și că fiecare dintre ei avea chipul lui Plesneală.

– Se pare că toată atenția asta din partea presei te-a făcut să te umfli în pene, Potter, zise Plesneală încet, când restul clasei tăcu.

Harry nu răspunse. Știa că Plesneală încerca să-l provoace. O mai făcuse și în trecut. Fără îndoială că spera să găsească un motiv ca să mai scadă vreo cincizeci de puncte de la Cercetași, până la sfârșitul orei.

– S-ar putea să trăiești cu impresia că întreaga lume vrăjitorească este în admirația ta totală, continuă Plesneală atât de încet, încât nimeni altcineva nu putu să îl audă. (Harry continuă să zdrobească scarabeii, deși ajunseseră de-acum o pudră fină.) Dar mie nu-mi pasă de câte ori îți apare poza

în ziar. Pentru mine, Potter, nu ești nimic altceva decât un băiețel afurisit, care consideră că regulile nu merită să fie respectate.

Harry răsturnă scarabeii pisați în ceaun și începu să taie rădăcinile de ghimbir. Mâinile îi tremurau ușor de furie, dar își păstră privirile în jos, de parcă n-ar fi auzit ce îi spunea Plesneală.

– Așa că te previn, Potter, continuă Plesneală pe o voce și mai înceată și mai periculoasă, celebru sau nu, dacă te mai prind că intri iar în biroul meu și...

– Nici nu am pus piciorul în biroul dumneavoastră! zise Harry furios, uitând de pretinsa lui surzenie.

– Nu mă minți, șuieră Plesneală, cu ochii săi negri ațintindu-se asupra lui Harry. Piele de broască, Algebranhii, amândouă provin din rezerva mea personală și nici nu încape îndoială cine le-a furat!

Harry se uită la Plesneală, hotărât să nu clipească sau să pară vinovat. Adevărul era că nu furase nici unul dintre acele lucruri de la Plesneală. Hermione luase pielea de bizon în anul II din biroul lui Plesneală – avuseseră nevoie de ea pentru PoliPoțiune – și deși Plesneală îl suspectase atunci pe Harry, nu reușise niciodată să o dovedească. Harry era sigur că Dobby furase Algebranhiile.

– Nu știu despre ce vorbiți, minți Harry, pe un ton rece.

– Nu erai în pat în noaptea când mi-a fost spart biroul! șuieră Plesneală. Știu, Potter! Acum, s-o fi alăturat și Ochi-Nebun Moody fan clubului tău, dar nu voi mai tolera comportamentul ăsta! Încă o plimbare în miez de noapte în biroul meu, Potter, și vei plăti cu vârf și-ndesat!

– În ordine, zise Harry calm, întorcându-se la rădăcinile de ghimbir, voi ține minte dacă voi avea vreodată o dorință nestăpânită să intru în biroul dumneavoastră.

Ochii lui Plesneală scânteiară. Băgă mâna în buzunarul robei sale negre. Pentru o clipă, un gând sălbatic îi trecu lui Harry prin cap – că Plesneală avea să își scoată bagheta și să îl blesteme – dar apoi văzu că Plesneală scoate o sticluță de

cristal, cu o licoare transparentă. Harry se uită la ea.

– Știi ce este asta, Potter? zise Plesneală, în ochii lui licărind iar o lumină periculoasă.

– Nu, zise Harry, de data aceasta foarte sincer.

– Este Veritaserum, Poțiunea Adevărului, atât de puternică, încât după numai trei picături îți vei mărturisi cele mai ascunse secrete în fața întregii clase, zise Plesneală cu răutate. Folosirea acestei poțiuni este strict controlată de niște reguli foarte stricte ale Ministerului. Dar dacă nu ai grijă și nu stai potolit, s-ar putea să îmi *tremure* mâna – mișcă ușor sticluța de cristal – și să vărs sticluța chiar deasupra sucului tău de dovleac, de la masa de seară. Și atunci... Atunci vom afla dacă ai fost sau nu în biroul meu!

Harry nu zise nimic. Se întoarse încă o dată la rădăcinile sale de ghimbir, își luă cuțitul și începu să le taie din nou. Nu îi plăcea deloc amenințarea lui Plesneală cu Poțiunea Adevărului și îl credea în stare să i-o dea pe ascuns. Îl trecu un fior, gândindu-se câte ar putea să spună dacă Plesneală i-ar pune câteva picături în suc... În afară de faptul că le făcea probleme altora – Hermionei și lui Dobby, în primul rând – mai erau și alte lucruri pe care le ascundea... Cum ar fi legătura sa cu Sirius – își simți stomacul făcându-i-se cât o alună la acest gând – sau ce simțea pentru Cho... Își vărsă și rădăcinile de ghimbir în ceaun și se întrebă dacă nu ar trebui să-i calce pe urme lui Moody și să înceapă să bea dintr-un termos personal.

Se auzi un ciocănit în ușa clasei.

– Intră, zise Plesneală, cu vocea sa obișnuită.

Când se deschise ușa, toți se întoarseră să vadă cine intra... Era profesorul Karkaroff. Toată lumea îl privea cu atenție, pe când se îndrepta către catedra lui Plesneală. Își învârtea iar ciocul în jurul degetului și părea foarte agitat.

– Trebuie să vorbim, zise Karkaroff tăios, când ajunse la Plesneală.

Părea atât de hotărât să nu audă nimeni ce spunea, încât abia dacă își mișca buzele, de parcă ar fi fost un ventriloc

prost. Harry se uita numai la rădăcinile de ghimbir, cu urechile ciulite bine însă.

– Vorbim după ore, Karkaroff, murmură Plesneală, dar Karkaroff îl întrerupse.

– Vreau să vorbim acum, când nu poți să fugi, Severus. Mă eviți.

– După ore! se răsti Plesneală.

Sub pretextul că ridica o cană de măsurat, ca să vadă dacă turnase destulă fiere de tatu, Harry le aruncă amândurora o privire pe furiș. Karkaroff părea extrem de îngrijorat, iar Plesneală supărat.

Karkaroff rămase în spatele biroului lui Plesneală, pe tot parcursul celor două ore. Părea să fie hotărât să nu îl lase pe Plesneală să scape la sfârșitul lor. Curios să audă ce vroia să spună Karkaroff, Harry își răsturnă deliberat sticla cu fiere de tatu pe jos, cu două minute înainte să se sune, un pretext ca să se ascundă după ceaun și să șteargă pe jos, în timp ce restul clasei se îndrepta zgomotos către ușă.

– Ce e atât de urgent? îl auzi pe Plesneală șoptindu-i lui Karkaroff.

– Asta, zise Karkaroff și Harry, care se uită peste marginea ceaunului, îl văzu pe Karkaroff ridicându-și mâneca stângă și arătându-i ceva lui Plesneală, undeva pe interiorul antebrațului său. Ei bine? zise Karkaroff, încă străduindu-se să nu-și miște buzele. Vezi? Nu a mai fost niciodată atât de clar, niciodată de când...

– Acoperă-l! se răsti Plesneală, cu ochii lui negri cercetând clasa.

– Dar trebuie să fi observat și tu, începu Karkaroff pe un ton neliniștit.

– Putem vorbi mai târziu, Karkaroff? răcni Plesneală. Potter! Ce faci acolo?

– Șterg fierea de tatu, domnule profesor, am scăpat-o pe jos, zise Harry pe un ton nevinovat, ridicându-se și arătându-i lui Plesneală cârpa îmbibată cu fiere pe care o tinea în mână.

Karkaroff se întoarse pe călcâie și ieși din clasă cu pași mari. Părea și îngrijorat, și supărat. Pentru că nu vroia să rămână singur cu Plesneală, care clocotea de furie, Harry își aruncă repede cărțile și ingredientele în geantă și ieși din clasă imediat, ca să le spună lui Ron și Hermionei ce auzise și ce văzuse.

*

Părăsiră castelul la prânz, în ziua următoare, dând de un soare palid și argintiu, care strălucea firav peste domenii.

Vremea se făcuse mai blândă și, până să ajungă în Hogsmeade, toți trei își dăduseră jos pelerinele și și le aruncaseră peste umăr. Mâncarea pe care le spusese Sirius să o aducă se afla în geanta lui Harry. Luaseră pe furiș de la masa de prânz douăsprezece copane de pui, o pâine și un termos cu suc de dovleac.

Se duseră mai întâi să îi cumpere un cadou lui Dobby. Se distrară alegând cele mai ciudate șosete pe care le găsiră, inclusiv o pereche cu steluțe aurii și argintii, foarte strălucitoare, și unele care strigau când deveneau prea urât mirositoare. Apoi la unu și jumătate, merseră în jos pe strada principală, trecură de „Dervish și Banges" și ajunseră la marginea satului.

Harry nu mai fusese niciodată în direcția aceea. Strada șerpuia către împrejurimile mai sălbatice ale satului Hogsmeade. Aici, erau mai puține căsuțe, cu grădinile mai mari. Se îndreptau către poalele muntelui în umbra căruia era așezat Hogsmeade. Drumul coti brusc și văzură un gard la capătul lui. Acolo îi aștepta, cu labele din față pe uluca cea mai de sus, un câine negru, cu o blană bogată, foarte mare, foarte familiar lor, care ținea niște ziare în gură...

– Bună, Sirius, zise Harry, când ajunseră aproape de el.

Câinele negru mirosi geanta lui Harry entuziasmat, dădu din coadă o dată, apoi se întoarse și se îndreptă către o ridicătură de pământ care se întâlnea cu poalele stâncoase ale muntelui. Harry, Ron și Hermione săriră gardul și îl urmară.

Sirius îi duse chiar până la poalele muntelui, unde solul era acoperit cu pietre și stânci. Lui îi era ușor, cu cele patru picioare ale sale, dar Harry, Ron și Hermione începură să respire greu. Îl urmară pe Sirius și mai sus pe munte. Pentru aproape o jumătate de oră urcară panta abruptă și șerpuitoare de piatră, urmând coada veselă a lui Sirius și nădușind din cauza soarelui puternic. Bretelele ghiozdanului îi tăiau umerii lui Harry.

Apoi, în sfârșit, Sirius se făcu nevăzut și când ajunseră la locul unde dispăruse, observară o spărtură îngustă în stâncă. Se strecurară prin ea și se treziră într-o peșteră răcoroasă și slab luminată. Mult în interiorul ei, legat cu funie de o piatră mare, stătea Buckbeak, Hipogriful. Pe jumătate cal sur, pe jumătate vultur enorm, avea niște ochi portocalii și pătrunzători, care scânteiară când îi văzură. Toți trei se aplecară în fața lui și, după ce îi privi cu superioritate un timp, Buckbeak își îndoi genunchii din față și îi dădu voie Hermionei să-l mângâie pe gâtul plin de pene. Harry se uita însă la câinele negru care tocmai se transformase în nașul lui.

Sirius purta o robă gri foarte ponosită, aceeași pe care o avea când plecase din Azkaban. Părul său negru era mai lung decât păruse când se ivise în foc, și era iar neîngrijit și murdar. Black era foarte slab.

– Pui! zise el răgușit, după ce își scoase *Profetul zilei* din gură și îl aruncă pe podeaua peșterii.

Harry își deschise geanta și îi dădu punga cu copane de pui și cu pâine.

– Mersi, zise Sirius, deschizând-o și înșfăcând unul, după care se așeză pe jos și rupse cu dinții o bucată mare din copanul de pui. Am supraviețuit mâncând mai mult șobolani. Nu pot să fur prea multă mâncare din Hogsmeade, aș atrage atenția.

Îi zâmbi lui Harry, dar acesta îi răspunse cu un zâmbet reținut.

– Ce faci aici, Sirius? întrebă el.

– Îmi îndeplinesc datoria de naș, zise Sirius, în timp ce rodea osul de pui, așa cum fac câinii. Nu-ți face griji pentru mine, mă prefac că sunt un vagabond inofensiv.

Încă zâmbea, dar, văzând teama din ochii lui Harry, zise cu seriozitate:

– Vreau să fiu la locul faptei. În ultima ta scrisoare... Ei bine, hai să spunem că lucrurile sunt din ce în ce mai ciudate. Fur ziarul de fiecare dată când îl aruncă cineva și se pare că nu sunt singurul care e îngrijorat...

Făcu semn către exemplarele din *Profetul zilei*, îngălbenite de vreme, de pe podeaua peșterii. Ron le ridică și le despături.

Harry însă continuă să se uite la Sirius.

– Și ce faci dacă te prind? Dacă te vede cineva?

– Voi trei și Dumbledore sunteți singurii de aici care știți că sunt un Animagus, zise Sirius, ridicând din umeri și începând iar să roadă copanul de pui.

Ron îi dădu un cot lui Harry și îi întinse ziarele. Erau două ziare. Pe primul, cap de pagină era un titlu de-o șchioapă: „Boala misterioasă a lui Bartemius Crouch", pe al doilea ziar, vestea că încă nu i se dăduse de urmă vrăjitoarei de la Ministerul Magiei... Ministrul Magiei se implicase personal în rezolvarea problemei...

Harry se uită la articolul despre Crouch. Îi săriră în ochi câteva fraze: *Nu a mai fost văzut în public din noiembrie... casa pare părăsită... spitalul Sf. Mungo pentru boli magice refuză să comenteze... Ministerul refuză să confirme zvonurile referitoare la o boală tragică...*

– Vorbesc de parcă ar fi pe moarte, zise Harry încet. Dar nu poate să fie chiar atât de bolnav, dacă a venit aici...

– Fratele meu e asistentul personal al lui Crouch, îl informă Ron pe Sirius. El zice că domnul Crouch suferă de prea multă muncă.

– Să știți că într-adevăr părea bolnav ultima dată când l-am văzut, zise Harry încet, continuând să citească articolul. În noaptea când mi-a ieșit numele din Pocal...

– Drept răsplată că a concediat-o pe Winky! zise Hermione pe un ton rece, mângâindu-l pe Buckbeak, care rodea oasele de pui rămase de la Sirius. Pun pariu că acum îi pare rău că a făcut-o... Pun pariu că îi simte lipsa acum, fiindcă nu mai este acolo să aibă grijă de el...

– Hermione e obsedată de spiriduşii de casă, îi murmură Ron lui Sirius, aruncându-i o privire sumbră Hermionei.

Sirius păru însă foarte interesat:

– Crouch şi-a concediat spiridușul de casă?

– Da, la Cupa Mondială de Vâjthaţ, zise Harry şi îi povesti despre apariţia Semnului Întunecat, despre cum fusese găsită Winky cu bagheta lui Harry în mână şi despre mânia domnului Crouch.

După ce termină Harry, Sirius se ridică iar şi începu să meargă prin peşteră încolo şi-n coace.

– Să văd dacă am înţeles bine, zise el după un timp, gesticulând cu un nou copan de pui. Prima oară, aţi văzut spiridușul în Loja Superioară. Îi ţinea un loc lui Crouch, nu?

– Exact, ziseră în cor Harry, Ron şi Hermione.

– Dar Crouch nu a venit la meci...

– Nu, zise Harry. Cred că a fost prea ocupat.

Sirius continuă să se plimbe prin peşteră în tăcere, apoi spuse:

– Harry, ţi-ai căutat bagheta în buzunare, după ce ai plecat din Loja Superioară?

– Păi, nu, zise Harry după ce se gândi profund. Nu am avut nevoie să o folosesc până când am ajuns în pădure. Şi atunci mi-am băgat mâna în buzunar şi nu am găsit decât omniocularii.

Se uită la Sirius.

– Vrei să spui că cel care a adus Semnul Întunecat mi-a furat bagheta, când eram în Loja Superioară?

– E posibil, zise Sirius.

– Winky nu a furat bagheta lui Harry! strigă Hermione.

– Spiridușul nu era singurul din lojă, zise Sirius încruntat, în timp ce continuă să meargă. Cine altcineva mai era

în spatele vostru?

– O grămadă de oameni, zise Harry. Niște miniștri bulgari... Cornelius Fudge... Familia Reacredință...

– Familia Reacredință! zise Ron brusc, așa de tare încât vocea îi răsună peste tot în peșteră și Buckbeak își întoarse agitat capul. Pun pariu că a fost Lucius Reacredință!

– Altcineva? zise Sirius.

– Nimeni, zise Harry.

– Ba da, mai era cineva, Ludo Bagman, își aminti Hermione.

– A, da...

– Nu știu nimic despre Bagman, decât că a fost prinzător pentru Viespile din Wimbourne, zise Sirius, plimbându-se în continuare dintr-o parte în alta a peșterii. Ce fel de om e?

– E de treabă, zise Harry. Se tot oferă să mă ajute cu Turnirul celor trei vrăjitori...

– Zău? zise Sirius, încruntându-se și mai tare. Mă întreb de ce ar face asta?

– Zice că s-a atașat de mine, spuse Harry.

– Hm, zise Sirius îngândurat.

– L-am văzut în pădure chiar înainte să apară Semnul Întunecat, îi spuse Hermione lui Sirius. Țineți minte? îi întrebă ea pe Harry și Ron.

– Da, dar n-a rămas în pădure, nu? zise Ron. Imediat ce l-am anunțat despre revoltă, s-a dus în campus.

– De unde știi? îl întrebă Hermione tăios. De unde știi unde a Dispărut?

– Termină, zise Ron, nevenindu-i să creadă, vrei să spui că Ludo Bagman a adus Semnul Întunecat?

– E mai plauzibil să-l fi adus el decât Winky, zise Hermione cu încăpățânare.

– Ți-am zis, spuse Ron, uitându-se cu subînțeles la Sirius, ți-am zis că e obsedată de spiri...

Dar Sirius ridică o mână, ca să-l facă pe Ron să tacă.

– După ce a apărut Semnul Întunecat și spiridușul a fost descoperit cu bagheta lui Harry în mână, ce a făcut Crouch?

– S-a dus să caute în tufișuri, zise Harry, însă nu mai era nimeni.

– Desigur, murmură Sirius, umblând încolo și-ncoace, desigur, a vrut să dea vina pe altcineva și nu pe propriul spiriduș... Și apoi a concediat-o?

– Da, zise Hermione cu înflăcărare, a concediat-o doar pentru că nu rămăsese în cort ca să fie călcată în picioare...

– Hermione, vrei să termini cu spiridușul? o repezi Ron.

Dar Sirius dădu din cap și zise:

– Hermione l-a citit pe Crouch mult mai bine decât tine, Ron. Dacă vrei să vezi cum e un om, uită-te bine la cum își tratează subordonații, nu egalii...

Își trecu o mână peste chipul nebărbierit, evident gândindu-se intens.

– Toate absențele astea ale lui Barty Crouch... Are grijă ca spiridușul de casă să-i păstreze un loc la Cupa Mondială de Vâjthaț, dar nu se deranjează să vină să urmărească meciurile. Lucrează din greu să readucă în atenție Turnirul celor trei vrăjitori, apoi nu vine nici la el... Nu e genul lui Crouch... Dacă a mai lipsit vreodată fie și o zi din motive de boală, îl mănânc pe Buckbeak!

– Atunci, îl cunoști pe Crouch? zise Harry.

Chipul lui Sirius se întunecă. Brusc, arăta la fel de înspăimântător ca în noaptea în care se întâlniseră pentru prima oară, când Harry îl credea pe Sirius criminal.

– O, îl cunosc foarte bine pe Crouch, zise el încet. El a fost cel care a dat ordin să fiu trimis la Azkaban... Fără nici un fel de proces.

– Poftim? întrebară Ron și Hermione într-un glas.

– Glumești! spuse Harry.

– Deloc, întări Sirius, luând o altă îmbucătură dintr-un copan de pui. Crouch era șeful Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice, știați?

Harry, Ron și Hermione clătinară din cap.

– Se spunea că va fi viitorul Ministru al Magiei, continuă Sirius. Un mare vrăjitor, Barty Crouch, știe extraordinar de

multă magie și este foarte însetat de putere. O, niciodată nu a fost un suporter al lui Cap-de-Mort, zise el, văzând expresia de pe chipul lui Harry. Nu, Barty Crouch a fost mereu împotriva părții întunecate. Dar mulți dintre cei care erau împotriva Magiei Negre... Ei bine, nu aveți cum să înțelegeți... sunteți prea mici...

– Asta a zis și tatăl meu la Cupa Mondială, zise Ron, pe un ton puțin enervat. De ce nu ne spui, totuși?

Un zâmbet apăru pe chipul slab al lui Sirius:

– Bine, o să vă spun...

Se mai duse o dată până în capătul peșterii, se întoarse și apoi spuse:

– Imaginați-vă că ar veni din nou la putere Cap-de-Mort. Nu știți cine îi sunt suporterii, nu știți cine lucrează pentru el și cine nu. Știți însă că îi poate controla pe oameni și îi obligă să facă lucruri îngrozitoare, fără ca aceștia să se poată opune. Te temi pentru tine însuți, pentru familia ta și pentru prietenii tăi. În fiecare săptămână auzi de alte decese, de alte dispariții, de alte torturi... Ministerul Magiei e la pământ, nu știe ce să facă, încearcă să ascundă totul de Încuiați, dar între timp mor și Încuiații. Teroare peste tot... panică... multă confuzie... Așa a fost în trecut... Ei bine, asemenea vremuri scot câteodată la iveală ce e mai bun din unii oameni și ce-i mai rău din alții. Principiile lui Crouch or fi fost bune la început, probabil... Nu am de unde să știu. A urcat repede în Minister și a început să dicteze măsuri foarte aspre împotriva suporterilor lui Cap-de-Mort. Aurorii au primit noi puteri. Puteau să ucidă, nu numai să captureze forțele răului, de exemplu. Și nu am fost singurul care a fost dat fără proces pe mâna Dementorilor. Crouch a luptat împotriva violenței cu violență și a autorizat folosirea Blestemelor de Neiertat contra suspecților. Aș spune că a devenit la fel de crud și nemilos ca mulți dintre cei din partea întunecată. Desigur, avea și el suporterii lui... O grămadă de oameni credeau că făcea lucrurile cum trebuie și mulți își doreau ca el să preia conducerea Ministerului

Magiei. Când Cap-de-Mort a dispărut, părea doar o problemă de timp până când Crouch avea să primească postul de ministru. Dar a avut loc o întâmplare nefericită...

Sirius zâmbi sumbru.

– Propriul său fiu a fost prins cu un grup de Devoratori ai Morții care reușiseră să evite cu vorbe mieroase închisoarea de la Azkaban. Se pare că încercau să-l găsească pe Cap-de-Mort și să-l readucă la putere.

– Fiul lui Crouch a fost prins? tresări Hermione.

– Da, zise Sirius, aruncându-i osul de pui lui Buckbeak și așezându-se iar pe jos, lângă pâinea pe care o rupse în jumătate. Neplăcut șoc pentru Barty, îmi imaginez... Ar fi trebuit să stea mai mult pe acasă cu familia, nu? Ar fi trebuit să plece mai devreme de la serviciu din când în când... Să fi ajuns să-și cunoască fiul...

Începu să înfulece bucăți mari de pâine.

– Adevărat? Fiul lui chiar era Devorator al Morții? întrebă Harry.

– Habar n-am, zise Sirius, încă mâncând din pâine. Eram la Azkaban când a fost adus fiul lui Barty. Cea mai mare parte din ce v-am povestit am aflat după ce am ieșit. Băiatul a fost prins cu siguranță – pot să pariez cu viața – în compania unor Devoratori ai Morții, dar s-ar fi putut foarte bine să fie în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, exact ca și spiridușul de casă, Winky parcă...

– Crouch a încercat să-și scape fiul? șopti Hermione.

Sirius râse, dar râsul lui semăna foarte bine cu un lătrat.

– Dacă a încercat să-și scape fiul? Crouch? Parcă ghiciseși ce fel de om e, Hermione! Orice însemna un pericol pentru reputația lui trebuia să fie eliminat, își sacrificase întreaga viață ca să fie Ministrul Magiei. L-ați văzut cum și-a concediat spiridușul de casă devotat pentru simplul motiv că cineva ar fi putut face vreo legătură între el, incoruptibilul Barty, și Semnul Întunecat. Asta ce vă spune despre el? Afecțiunea paternă a lui Crouch a fost de ajuns cât să-i permită fiului său un proces și, din câte am auzit, nu a fost

decât un pretext ca Barty să arate lumii cât își ura fiul... L-a trimis direct la Azkaban.

– Și-a dat propriul fiu pe mâna Dementorilor? întrebă Harry încet.

– Exact, zise Sirius, care acum nu mai părea deloc amuzat. Am văzut cum l-au adus Dementorii, i-am privit printre gratiile ușii mele de la celulă. Nu cred să fi avut mai mult de nouăsprezece ani. L-au dus într-o celulă din apropierea mea. Înainte de lăsarea nopții, își striga mama. După câteva zile a tăcut însă... Toți amuțeau până la urmă... În afară de momentele când urlau în somn...

Pentru o clipă, privirea sumbră din ochii lui Sirius se accentuă mai mult ca oricând, de parcă s-ar fi tras niște obloane în spatele ochilor.

– Deci, e încă la Azkaban? întrebă Harry.

– Nu, zise Sirius pe un ton posac. Nu, nu mai e acolo. A murit la vreun an după ce l-au adus.

– A murit?

– Nu a fost singurul, zise Sirius cu amărăciune. Cei mai mulți înnebunesc acolo și la sfârșit nu mai mănâncă. Își pierd dorința de a trăi. Puteai mereu să-ți dai seama când cineva se apropia de moarte, pentru că Dementorii simțeau și deveneau mai entuziaști. Băiatul lui Crouch părea destul de bolnav încă de când venise. Având în vedere că Barty era un membru important al Ministerului, el și soția lui au avut voie să-i facă o vizită când era pe patul de moarte. Ultima dată când l-am văzut pe Barty Crouch, aproape că își ducea în brațe soția prin fața celulei mele. Ea însăși a murit, curând după aceea. De durere. S-a stins cu zile, ca și băiatul ei. Crouch nu a venit să ia cadavrul băiatului. Dementorii l-au îngropat în afara fortăreței, i-am văzut când au făcut-o...

Sirius aruncă la o parte bucata de pâine pe care o ridicase la gură și luă termosul cu suc de dovleac, pe care îl goli într-o clipă.

– Deci, bătrânul Crouch a pierdut totul tocmai când credea că reușise să-și atingă scopul, continuă el, ștergându-se

la gură cu mâna. Acum, erou, candidat pentru postul de Ministru al Magiei... pe urmă, fiul mort, soția moartă, numele familiei dezonorat și, așa cum am aflat după evadare, i-a mai scăzut și popularitatea. După ce a murit băiatul, oamenii începuseră să se gândească la el cu milă și să se întrebe cum de ajunsese un tânăr dintr-o familie respectabilă pe căi atât de greșite. Concluzia a fost că tatăl lui nu l-a iubit așa cum ar fi trebuit. Cornelius Fudge a primit postul fruntaș și Crouch a fost dat la o parte și trimis la Departamentul Cooperării Magice Internaționale.

Se așternu tăcerea. Harry se gândea cum holbase ochii Barty Crouch când se uitase la spiridușul neascultător atunci, în pădure, la Cupa Mondială de Vâjthaț. Probabil că de asta trebuie să fi reacționat atât de exagerat când o găsise pe Winky sub Semnul Întunecat. Îi amintise de fiul său, de vechiul scandal și de declinul său din Minister.

– Moody zice că Barty Crouch este obsedat să prindă cât mai mulți vrăjitori care au de-a face cu Magia Neagră, îi zise Harry lui Sirius.

– Da, am auzit că deja a ajuns un fel de manie pentru el, spuse Sirius, aprobând din cap. Părerea mea este că el crede că își poate reînvia vechea popularitate numai dacă prinde un Devorator al Morții.

– Și s-a furișat aici ca să caute în biroul lui Plesneală! zise Ron triumfător, uitându-se la Hermione.

– Da, dar nu are nici un pic de logică, spuse Sirius.

– Ba da! zise Ron entuziasmat.

Dar Sirius clătină din cap.

– Ascultă, dacă Crouch ar vrea să-l investigheze pe Plesneală, de ce nu a venit în calitate de membru al juriului la turnir? Ar fi fost un motiv ideal pentru a face vizite regulate la Hogwarts și a-l ține sub observație.

– Deci, crezi că Plesneală ar putea pune ceva la cale? întrebă Harry, dar Hermione îl întrerupse.

– Fiți atenți, nu-mi pasă ce spuneți voi, Dumbledore are încredere în Plesneală și...

– Încetează, Hermione, zise Ron repede, știu că Dumbledore este un geniu și așa mai departe, dar asta nu înseamnă că nu poate fi păcălit de un vrăjitor al Întunericului, foarte isteț și...

– Atunci, de ce i-a salvat Plesneală viața lui Harry în primul an? De ce nu l-a lăsat să moară?

– Nu știu... Poate că a crezut că Dumbledore l-ar fi dat afară dacă...

– Tu ce crezi, Sirius? întrebă Harry, iar Ron și Hermione se opriră din ceartă ca să audă ce avea de zis Sirius.

– Cred că amândoi au dreptate, spuse acesta, uitându-se gânditor la Ron și la Hermione. De când am aflat că Plesneală predă aici, m-am întrebat de ce l-a angajat Dumbledore. Plesneală a fost mereu fascinat de Magia Neagră, era faimos pentru asta în timpul școlii. Era un puști slinos, cu părul unsuros, adăugă Sirius, iar Harry și Ron își zâmbiră unul altuia. Plesneală știa mai multe blesteme când a venit la școală decât jumătate din elevii din anul VII și a făcut parte dintr-o gașcă de Viperini dintre care aproape toți au ajuns Devoratori ai Morții.

Sirius își ridică degetele și începu să enumere mai multe nume:

– Rosier și Wilkes, care au fost amândoi omorâți de Aurori, cu un an înainte să fie înfrânt Cap-de-Mort. Soții Lestrange sunt la Azkaban. Avery... Din câte am auzit, a scăpat de probleme, spunând că a acționat sub puterea Blestemului Imperius... Încă e puternic. Dar, din câte știu eu, Plesneală nu a fost niciodată acuzat că ar fi fost un Devorator al Morții... Asta nu e foarte important însă. Mulți dintre ei nu au fost prinși niciodată. Și Plesneală este destul de isteț și de viclean ca să se ferească de necazuri.

– Plesneală îl știe destul de bine pe Karkaroff, dar ține secret acest lucru, zise Ron.

– Da, ar fi trebuit să îi vezi fața lui Plesneală când a apărut Karkaroff ieri la ora de „Poțiuni"! zise Harry repede. Karkaroff vroia să discute cu Plesneală, îl întreba de ce îl evi-

tase în ultimul timp. Karkaroff părea foarte îngrijorat. I-a arătat lui Plesneală ce avea pe brat, dar nu am văzut ce era.

– I-a arătat ceva de pe brat lui Plesneală? întrebă Sirius uluit.

Își trecu degetele prin părul murdar, apoi ridică iar din umeri.

– Ei bine, habar nu am despre ce ar putea fi vorba... Dar dacă Karkaroff este cu adevărat îngrijorat și îi cere lui Plesneală să îi explice...

Sirius se uită la pereții peșterii, iar apoi pe chip îi apăru o grimasă de frustrare.

– Mai e și faptul că Dumbledore are încredere în Plesneală și știu că Dumbledore se încrede în oameni în care mulți n-ar face-o, dar nu-mi pot imagina că l-ar fi lăsat pe Plesneală să predea la Hogwarts, dacă l-ar fi slujit vreodată pe Cap-de-Mort.

– Atunci, de ce sunt Moody și Crouch atât de interesați să intre în biroul lui Plesneală? se încăpățână Ron.

– Ei bine, zise Sirius încet, eu îl cred în stare pe Ochi-Nebun să cerceteze birourile fiecărui profesor de cum a ajuns la Hogwarts. Nu cred că are încredere în cineva și, după câte a văzut în viața lui, nici nu mă mir. Trebuie să recunosc că Moody nu a omorât niciodată pe nimeni, dacă a putut să evite lucrul acesta. Întotdeauna îi aducea vii, dacă era posibil. Era dur, dar nu s-a coborât niciodată la nivelul Devoratorilor Morții. Crouch însă... Ei, cu el e altă poveste... Oare chiar e bolnav? Dacă da, de ce s-a chinuit să vină și să scotocească prin biroul lui Plesneală? Și dacă nu... Oare ce pune la cale? Ce a făcut atât de important în timpul Cupei Mondiale, încât nu a putut să ajungă în Loja Superioară? Ce a avut de făcut atât de important, încât să nu fie prezent la turnir?

Sirius se cufundă în tăcere, continuând să privească peretele peșterii. Buckbeak se tot foia pe podeaua de piatră, căutând oase pe care poate că le trecuse cu vederea.

În sfârșit, Sirius se uită la Ron.

– Deci, fratele tău e asistentul personal al lui Crouch? Ai

putea să-l întrebi ce mai face Crouch în ultima vreme?

– O să încerc, zise Ron, nu prea convins. Deși nu ar trebui să las impresia că bănuiesc că Barty Crouch are vreun plan ascuns. Percy își venerează șeful.

– Și ai putea să încerci să afli și dacă mai știu ceva despre Bertha Jorkins, zise Sirius, făcând semn către unul dintre exemplarele *Profetul zilei*.

– Bagman mi-a spus că nu, zise Harry.

– Da, e citat în articolul din ziar, spuse Sirius, cu ochii spre ziar. Tot vorbește despre cât de fragilă e memoria Berthei. Ei bine, poate ca s-a mai schimbat de când am cunoscut-o eu, dar Bertha Jorkins pe care o știu nu avea deloc memoria scurtă, ba din contră. Nu spun că nu era puțin cam toantă, dar avea o memorie excelentă când venea vorba de bârfe. Și din cauza asta avea mereu probleme, niciodată nu știa când să tacă din gură. Îmi imaginez că era o răspundere grea pentru Ministerul Magiei... Poate că de asta nu s-a deranjat Bagman s-o caute mai devreme...

Sirius oftă cu putere și apoi își frecă ochii încercănați.

– Cât e ceasul? întrebă el.

Harry se uită la ceas, iar apoi își dădu seama că nu mai funcționa de când stătuse o oră în lac.

– E trei și jumătate, zise Hermione.

– Ar trebui să vă întoarceți la școală, zise Sirius, ridicându-se. Fiți atenți... (se uită intens mai ales la Harry) nu vreau să vă furișați din școală ca să veniți să mă vedeți, da? Trimiteți-mi doar scrisori. Așa cum v-am spus, vreau să aflu despre tot ce e ciudat. Dar să nu plecați din Hogwarts fără permisiune, ar fi o ocazie ideală să vă atace cineva.

– Până acum nu a încercat să mă atace nimeni, în afară de un dragon și de câțiva monștri Fluidem, zise Harry.

Dar Sirius se încruntă la el.

– Nu contează... O să respir ușurat abia după ce se termină turnirul ăsta, adică tocmai în iunie. Și nu uitați, dacă vorbiți despre mine între voi, spuneți-mi Snuffles, da?

Îi dădu lui Harry șervețelul gol și termosul și se duse să-și

ia la revedere de la Buckbeak.

– Vă conduc până la marginea satului, zise Sirius, poate mai fur un ziar.

Se transformă într-un câine mare și negru, înainte să iasă din peșteră, și coborâră împreună panta stâncoasă, traversară solul plin cu pietre și se întoarseră la gard. Aici îi lăsă pe toți să-l mângâie pe cap, înainte de a se întoarce și de a o rupe la fugă pe la marginea satului.

Harry, Ron și Hermione se întoarseră în Hogsmeade și apoi la Hogwarts.

– Oare Percy știe toate astea despre Crouch? întrebă Ron, pe când mergeau pe aleea către castel. Dar poate că nu-i pasă... Probabil că l-ar face să-l admire și mai tare pe Crouch. Da, Percy adoră regulile. Ar spune că Barty Crouch a refuzat să le încalce chiar și pentru propriul fiu.

– Percy nu și-ar da nici un membru al familiei pe mâna Dementorilor, zise Hermione severă.

– Nu știu sigur, zise Ron. Dacă ar crede că ar sta în drumul carierei sale... Percy e foarte ambițios, doar știți...

Urcară scara de piatră către holul de la intrare, unde fură împresurați de mirosurile îmbietoare ale cinei care se servea în Marea Sală.

– Bietul Snuffles, zise Ron, adulmecând cu poftă. Trebuie să țină mult la tine, Harry, dacă supraviețuiește mâncând șobolani...

— Capitolul XXVIII —

NEBUNIA DOMNULUI CROUCH

Duminică, după micul dejun, Harry, Ron și Hermione se duseră în hambarul bufnițelor ca să-i trimită o scrisoare lui Percy, în care să-l întrebe, după cum le sugerase Sirius, dacă îl mai văzuse pe domnul Crouch de curând. O folosiră pe Hedwig, pentru că trecuse foarte mult timp de când i se dăduse vreo misiune. După ce o văzură plecând pe o fereastră din turnul bufnițelor, se îndreptară către bucătărie ca să-i dea lui Dobby noile sale șosete.

Spiridușii de casă îi primiră foarte călduros, făcând plecăciuni și reverențe, și se grăbiră iar să le pregătească un ceai. Dobby era încântat de cadoul primit.

– Harry Potter e prea bun cu Dobby! chițăi el, ștergându-și lacrimile mari din ochii enormi.

– Mi-ai salvat viața cu Algebranhiile alea, Dobby, nu glumesc, zise Harry.

– Mai aveți cumva un ecler sau chiar două? întrebă Ron, care se uita în jur la spiridușii zâmbitori și serviabili.

– Abia ai luat micul dejun! îl repezi Hermione supărată, însă deja se apropia de ei cu viteza luminii un platou mare, de argint, cu eclere, purtat de patru spiriduși de casă.

– Ar trebui să luăm câteva și să-i trimitem și lui Snuffles, zise Harry încet.

– Bună idee, spuse Ron. O să-i găsim o ocupație și lui Pig. Ați putea cumva să ne dați niște mâncare în plus? le zise el spiridușilor din jurul lui, iar ei se înclinară încântați și se

duseră repede să mai aducă de mâncare.

– Dobby, unde e Winky? întrebă Hermione, uitându-se în jur.

– Winky este acolo, lângă foc, domnișoară, zise Dobby încet, cu urechile puțin pleoștite.

– Vai de mine! se sperie Hermione când o zări pe Winky.

Harry se uită și el la către șemineu. Winky stătea pe același taburet ca și data trecută, dar era atât de murdară, încât abia se deosebea de cărămida înnegrită de fum din spatele ei. Hainele îi erau ponosite și nespălate. Avea o sticlă de Berezero încleștată în mâini și se legăna ușor pe taburet, uitându-se țintă la foc. În timp ce o priveau, Winky sughiță puternic.

– Winky a ajuns să bea șase sticle pe zi acum, îi șopti Dobby lui Harry.

– Da, dar nu e o băutură tare, zise Harry.

Dar Dobby clatină din cap.

– Pentru spiridușii de casă, e tare, domnule, zise el.

Winky sughiță iar. Spiridușii care aduseseră eclerele îi aruncară niște priviri dezgustate, înainte de a se întoarce la lucru.

– Winky suferă, Harry Potter, șopti Dobby cu tristețe. Winky vrea să se ducă acasă. Winky încă mai crede că domnul Crouch este stăpânul ei, domnule, și nimic din ce spune Dobby nu o poate convinge că profesorul Dumbledore este noul stăpân.

– Bună, Winky, zise Harry, venindu-i brusc o idee.

Se duse la ea și se aplecă să îi spună ceva.

– Nu știi cumva ce pune la cale domnul Crouch? Pentru că nu a mai venit la Turnirul celor trei vrăjitori...

Ochii lui Winky scânteiară. Pupilele ei imense se fixară asupra lui Harry. Se legănă iar încet și apoi spuse:

– Stă-Stăpânul meu... Hâc!... El nu... Hâc!... venit?

– Nu, zise Harry, nu l-am mai văzut de la prima probă. În *Profetul zilei* scrie că e bolnav.

Winky continuă să se legene, uitându-se amețită la Harry.

– Stăpânul... Hâc!... bolnav?

Buza de jos începu să-i tremure necontrolat.

– Dar nu suntem siguri că e adevărat, zise Hermione repede.

– Stăpânul avut nevoie de... Hâc!... Winky! plânse spiriduşul. Stăpânul nu poate... Hâc!... să se... Hâc... descurce singur...

– Şi alţi oameni au grijă de casele lor tot singuri, să ştii, Winky, zise Hermione categorică.

– Winky... Hâc!... nu făcut doar... Hâc!... curat pentru domnu' Crouch! chiţăi Winky indignată, legănându-se mai tare ca niciodată şi vărsându-şi Bereazero pe bluza deja foarte pătată. Stăpânul i-a... Hâc!... încredinţat lui Winky... Hâc!... cel mai important... Hâc!... cel mai mare secret...

– Care? zise Harry.

Dar Winky clătină cu putere din cap, vărsându-şi o altă porţie de Berezero pe bluză.

– Winky păstrează... Hâc!... secretele stăpânului, zise ea revoltată, legănându-se şi mai tare, şi încruntându-se la Harry şi privindu-l cruciş. Dumneavoastră... Hâc!... băgaţi nasul în toate...

– Winky n-are voie să vorbească aşa cu Harry Potter! zise Dobby mânios. Harry Potter e curajos şi nobil, şi Harry Potter nu bagă nasul!

– Îşi bagă nasul... Hâc!... în treburile personale şi secrete... Hâc!... ale stăpânului... Hâc!... Winky este bun spiriduş de casă... Hâc!... Winky tace... Hâc... oamenii încearcă să... Hâc!... afle... Hâc!...

Lui Winky îi căzură pleoapele şi brusc alunecă de pe taburet în faţa şemineului, începând să sforăie zgomotos. Sticla goală de Berezero se rostogoli pe podeaua cu dale de piatră.

Şase spiriduşi de casă veniră repede, uitându-se dezgustaţi la ea. Unul dintre ei ridică sticla şi ceilalţi o acoperiră cu o faţă de masă mare, în carouri, şi îi aranjară cu grijă colţurile, ascunzând-o în totalitate pe Winky sub ea.

– Nouă pare rău că văzut așa ceva, domnilor și domnișoară! chițăi un spiriduș din apropiere, clătinând din cap și părând foarte rușinat. Sperăm să nu ne credeți pe toți ca Winky, domnilor și domnișoară!

– E nefericită! zise Hermione exasperată. De ce nu încercați să o înveseliți, în loc să o ascundeți sub o față de masă?

– Ne scuzați, domnișoară, zise spiridușul de casă, făcând iar o plecăciune, dar spiridușii de casă nu avut astfel de cazuri până acum...

– O, pentru numele lui Dumnezeu! zise Hermione supărată. Ascultați-mă, cu toții! Aveți aceleași drepturi ca și vrăjitorii să fiți fericiți! Aveți dreptul la concedii, salarii și haine decente, nu trebuie să faceți tot ce vi se spune... Uitați-vă la Dobby!

– Domnișoara să nu-l implice pe Dobby în asta, murmură Dobby, părând speriat.

Zâmbetele vesele de pe chipurile spiridușilor din bucătărie dispăruseră. Se uitau dintr-o dată la Hermione, de parcă ar fi fost nebună și periculoasă.

– Adus la domnu' mâncarea în plus! chițăi un spiriduș de lângă cotul lui Harry și îi aruncă în brațe un jambon mare, douăsprezece prăjituri și niște fructe. La revedere!

Spiridușii de casă se strânseră în jurul lui Harry, Ron și Hermione și începură să-i împingă către ușă cu mâinile lor mici.

– Mulțumesc pentru șosete, Harry Potter! strigă Dobby amărât, din fața șemineului unde stătea, lângă fața de masă umflată sub care se afla Winky.

– N-ai putut să taci din gură, nu, Hermione? zise Ron supărat, când ușa bucătăriei se trânti în urma lor. Acum nu or să mai vrea să-i vizităm! Am fi putut să aflăm mai multe despre Crouch de la Winky!

– Ah, de parcă ți-ar păsa de asta! zise Hermione batjocoritoare. Ție îți place să vii aici pentru mâncare!

Ziua următoare fu destul de încordată. Harry se sătură atât de tare de certurile dintre Ron și Hermione, încât duse

mâncarea lui Sirius sus, în camera bufnițelor, de unul singur în acea seară.

Pigwidgeon era mult prea mică pentru a cără jambonul până sus pe munte de una singură, așa că Harry trimise încă două strigi să-l ajute. După ce acestea zburară către asfințit, arătând foarte ciudat cu pachetul mare între ele, Harry se aplecă peste pervaz, cercetând împrejurimile castelului, până spre vârfurile copacilor întunecați din Pădurea Interzisă și până la pânzele în vânt ale corabiei celor de la Durmstrang.

O bufniță zbură prin norul de fum care ieșea din coșul lui Hagrid, direct către castel, pe lângă turnul bufnițelor, și dispăru înăuntru. Uitându-se în vale, Harry îl văzu pe Hagrid săpând de zor în fața colibei sale. Harry se întrebă ce făcea. Părea să pregătească o nouă grădină de legume. În timp ce privea într-acolo, o văzu pe Madame Maxime ieșind din trăsura celor de la Beauxbatons și ducându-se la Hagrid. Părea să încerce să lege o conversație. Hagrid stătea sprijinit pe lopată, dar nu părea dornic să lungească discuția, pentru că la puțin timp după aceea Madame Maxime se întoarse la trăsură.

Nevrând să se întoarcă în Turnul Cercetașilor și să-i audă pe Ron și pe Hermione certându-se, Harry îl privi pe Hagrid cum săpa de zor, până când îl înghiți întunericul. Bufnițele din jurul lui Harry începură să se trezească, trecând grăbite pe lângă el și zburând în noapte.

*

La micul dejun din dimineața următoare, supărarea dintre Ron și Hermione părea să se fi mai atenuat și, spre ușurarea lui Harry, predicțiile sumbre ale lui Ron, cum că spiridușii de casă vor trimite mâncare mai puțină și mai proastă la masa Cercetașilor pentru că Hermione îi insultase, se dovediră false. Șunculița, ouăle și scrumbiile afumate erau la fel de bune ca de obicei.

Când sosiră bufnițele cu poșta, Hermione se uită în sus nerăbdătoare. Părea să aștepte ceva.

– Percy n-a avut când să răspundă, n-ar fi avut timp, zise Ron. Am trimis-o pe Hedwig abia ieri.

– Nu, nu e asta, zise Hermione. M-am abonat la *Profetul zilei*, m-am săturat să aflu totul de la Viperini.

– Bună idee! zise Harry, uitându-se și el în sus la bufnițe. Hei, Hermione, cred că ai noroc...

O bufniță gri tocmai zbura spre Hermione.

– Dar nu are nici un ziar, zise ea, părând dezamăgită. E...

Dar, spre uimirea ei, bufnița gri ateriză în fața farfuriei, urmată îndeaproape de patru bufnițe de șură, o bufniță brună și una roșcată.

– Câte abonamente ai făcut? o întrebă Harry, înșfăcând paharul Hermionei înainte de a fi dărâmat de puzderia de bufnițe care se înghesuiau toate în fața ei, fiecare încercând să-și livreze prima scrisoarea.

– Ce Dumnezeu? zise Hermione și luă scrisoarea de la bufnița gri.

O deschise și o citi.

– Să fim serioși! zise ea, înroșindu-se.

– Ce e? întrebă Ron.

– Este... Ce tâmpenie...

Îi arătă scrisoarea lui Harry, care văzu că nu era scrisă de mână, ci era compusă din litere care păreau decupate din *Profetul zilei*.

EȘTI O FATĂ AFURISITĂ. HARRY POTTER MERITĂ MAI MULT. ÎNTOARCE-TE DE UNDE AI VENIT, ÎNCUIATO.

– Sunt toate la fel! zise Hermione disperată, deschizând scrisoare după scrisoare. „Harry Potter poate fi mult mai fericit fără una ca tine..." „Ar trebui să fii fiartă în ouă de broască..." Puah!

Deschise ultimul plic și din el se scurse un lichid verde-gălbui, cu un miros pregnant de benzină, chiar pe mâinile ei, care începură să se umple de bășici mari și galbene.

– Puroi nediluat de Bubotuburi! zise Ron, luând plicul cu două degete și mirosindu-l.

– Au! exclamă Hermione, cu lacrimi în ochi, în timp ce încerca să își curețe mâinile cu un șervețel, dar acum degetele îi erau acoperite cu atât de multe buboaie, încât părea să poarte niște mănuși groase și noduroase.

– Ar trebui să te duci în aripa spitalului, zise Harry, în timp ce bufnițele din jurul Hermionei își luau zborul, o să-i spunem profesoarei Lăstar unde te-ai dus...

– Am prevenit-o! zise Ron, în timp ce Hermione ieșea repede din Marea Sală, ascunzându-și mâinile. Am prevenit-o să nu o supere pe Rita Skeeter! Uită-te la asta... „Am citit în *Săptămânalul vrăjitoarelor* cum te joci cu inima bietului Harry Potter. Nu-i frumos, băiatul a avut destule necazuri! O să-ți trimit un blestem de îndată ce o să găsesc un plic destul de mare." Chiar că ar trebui să se păzească, nu, Harry?

Hermione nu veni la „Ierbologie". Când Harry și Ron ieșiră din seră înainte de ora de „Îngrijire a Creaturilor Magice", îi văzură pe Reacredință, Crabbe și Goyle coborând treptele de piatră dinspre castel. Pansy Parkinson șușotea și râdea cu șleahta ei de fete de la Viperini. Zărindu-l pe Harry, Pansy îi strigă:

– Potter, te-ai despărțit de iubită? De ce era așa de supărată la micul dejun?

Harry o ignoră, nu vroia să îi dea satisfacția de a ști câte probleme îi cauzase Hermionei articolul acela din *Săptămânalul vrăjitoarelor*.

Hagrid, care le spusese ora trecută că terminaseră cu unicornii, îi aștepta în fața colibei sale cu o nouă serie de lăzi la picioare. Lui Harry i se puse o piatră pe inimă când văzu lăzile... Dacă erau alți pui de Homari? Dar când ajunse destul de aproape ca să vadă ce era în lăzi, descoperi niște animăluțe negre, cu blană deasă și cu boturi lungi. Labele din față le erau neobișnuit de plate, ca niște lopeți, iar creaturile se uitau clipind la elevi, părând nedumerite de atenția care li se acorda.

– Aceștia sunt Niffleri, zise Hagrid, când toată clasa se strânse în jurul lor. Pot fi găsiți cel mai des în mine. Le plac lucrurile strălucitoare... Uitați!

Unul dintre Niffleri sărise brusc și încercase să-i muște ceasul de mână lui Pansy Parkinson. Aceasta țipă și se dădu înapoi.

– Sunt ca niște detectoare de comori, zise Hagrid vesel. M-am gândit să ne distrăm azi cu ei. Vedeți?

– Arătă către o porțiune mare de pământ proaspăt săpat pe care Harry văzuse cum îl săpase de la fereastra camerei bufnițelor.

Am îngropat niște monede de aur. Și am un premiu pentru cel care va alege Nifflerul care le va dezgropa pe cele mai multe. Dați-vă jos bijuteriile și alegeți un Niffler căruia să-i dați drumul.

Harry își dădu jos ceasul pe care îl purta doar din obișnuință, având în vedere că nu mai mergea, și și-l puse în buzunar. Luă un Niffler. Acesta își puse botul lung lângă urechea lui Harry și începu să miroasă entuziasmat. Era chiar drăguț.

– Stați așa, zise Hagrid, uitându-se în ladă, a mai rămas un Niffler... Cine lipsește? Unde e Hermione?

– A trebuit să se ducă în aripa spitalului, zise Ron.

– Îți explicăm mai târziu, murmură Harry.

Pansy Parkinson era cu urechile ciulite.

Fu de departe cea mai amuzantă oră de „Îngrijire a Creaturilor Magice". Nifflerii intrau și ieșeau din pământ de parcă ar fi ieșit din apă. Fiecare se întorcea la elevul care îi dăduse drumul și îi scuipa aur în palme. Al lui Ron era deosebit de harnic. În scurt timp îi umplu poala robei cu monede.

– Pot fi crescuți ca animale de casă, Hagrid? întrebă el entuziasmat, în timp ce Nifflerul său intra iar sub pământ.

– Mama ta n-ar fi prea fericită, Ron, zise Hagrid, zâmbind, Nifflerii distrug casele. Cred că acum le-au cam găsit pe toate, adăugă el, mergând pe lângă parcela de pământ, în timp ce Nifflerii continuau să caute. Nu am îngropat decât o sută de monede. Ah, ai venit, Hermione!

Hermione se apropia de, traversând pajiștea. Avea mâinile complet bandajate și părea foarte supărată. Pansy Parkinson o privea cu mult interes.

– Păi, hai să vedem cum v-ați descurcat! zise Hagrid. Numărați-vă monedele! Și nu are sens să încerci să le furi, Goyle, adăugă Hagrid, privindu-l printre gene pe cel vizat. Este aur de la spiriduși. Dispare după câteva ore.

Goyle își goli buzunarele, devenind din ce în ce mai posomorât. Nifflerul lui Ron se dovedise cel mai bun, așa că Hagrid îi dădu drept premiu lui Ron o ciocolată mare de la „Lorzii mierii". Se auzi clopoțelul care anunța prânzul. Restul clasei porni înapoi spre castel, dar Harry, Ron și Hermione mai rămaseră puțin, ca să-l ajute pe Hagrid să-i pună pe Niffleri la loc în lăzi. Harry observă că Madame Maxime îi privea de la fereastra trăsurii celor de la Beauxbatons.

– Ce ai pățit la mâini, Hermione? întrebă Hagrid îngrijorat.

Hermione îi spuse de scrisorile pline de ură pe care le primise în acea dimineață și despre plicul cu puroi de Bubotuburi.

– Aaah, nu-ți face griji, zise Hagrid cu blândețe, uitându-se la ea. Am primit și eu niște scrisori de genu' ăsta, după ce a scris Rita Skeeter despre mama. „Ești un monstru și ar trebui să fii omorât." „Mama ta a omorât oameni nevinovați și, dacă ai avea puțină demnitate, ai sări într-un lac, să te înec!"

– Nu se poate! zise Hermione șocată.

– Da, zise Hagrid, ducând lăzile cu Niffleri lângă peretele cabanei. Sunt pur și simplu smintiți, Hermione. Nu le mai deschide, dacă mai primești altele. Aruncă-le direct în foc.

– Ai pierdut o lecție foarte interesantă, îi spuse Harry lui Hermione, în timp ce se îndreptau spre castel. Sunt drăguți Nifflerii, nu, Ron?

Dar Ron se încrunta către ciocolata pe care i-o dăduse Hagrid. Părea foarte supărat de ceva.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Harry. Nu-ți place aroma?

– Nu, zise Ron scurt. De ce nu mi-ai spus despre aur?

– Ce aur? întrebă Harry.

– Aurul pe care ți l-am dat la Cupa Mondială de Vâjthaț, zise Ron. Aurul de la spiriduși, pe care ți l-am dat pentru omnioculari. În Loja Superioară. De ce nu mi-ai spus că a dispărut după un timp?

Lui Harry îi trebui un timp până să își dea seama despre ce vorbea Ron.

– Ah, zise el, amintindu-și în sfârșit. Nu știu... nu mi-am dat seama că dispăruse. Eram mult mai îngrijorat de baghetă, nu crezi?

Urcară scara către holul de la intrare și se duseră în Marea Sală să ia prânzul.

– Trebuie să fie grozav, zise Ron brusc, după ce se așezaseră și începuseră să-și pună porții de friptură de vită și budincă, să ai atât de mulți bani, încât să nu-ți dai seama când îți dispare un pumn de galeoni.

– Stai puțin, am avut alte lucruri pe cap în noaptea aia! zise Harry repede. Cu toții am avut, nu-ți mai amintești?

– Nu știam că aurul spiridușilor dispare, murmură Ron. Am crezut că ți-am achitat datoria. Nu ar fi trebuit să-mi iei pălăria aia cu Tunurile din Chudley de Crăciun.

– Hai să uităm de asta, da? zise Harry.

Ron își înfipse furculița într-un cartof copt, pe care îl privi cu mare atenție. Apoi izbucni:

– Urăsc să fiu sărac!

Harry și Hermione se uitară unul la altul. Nici unul dintre ei nu știa ce să spună.

– E groaznic, zise Ron, continuând să se uite la cartof. Nu îi învinuiesc pe Fred și pe George că încearcă să câștige un ban în plus. Și eu aș vrea să pot. Mi-aș dori să am un Niffler.

– Ei bine, știm ce să-ți luăm de Crăciun! zise Hermione veselă.

Apoi, când văzu că Ron era tot posomorât, zise:

– Zău, Ron, ar putea fi mult mai rău. Cel puțin, nu ai degetele pline de bube!

Hermione avea mari probleme cu mânuitul cuțitului și furculiței, pentru că avea degetele foarte țepene și umflate.

– O urăsc pe femeia aia! exclamă ea cu patimă. O să i-o plătesc cu orice preț!

*

Hermione continuă să primească scrisori răuvoitoare toată săptămâna și, deși îl ascultă pe Hagrid și nu le mai deschise, mai mulți răuvoitori îi trimiseră Urlătoare, care explodară la masa Cercetașilor și strigară insulte în fața tuturor celor din sală. Chiar și cei care nu citeau *Săptămânalul Vrăjitoarelor* știau totul despre presupusul triunghi amoros: Harry-Krum-Hermione. Harry se săturase să le tot spună că Hermione nu era iubita lui.

– O să se termine odată și odată, îi spuse el Hermionei, dacă îi ignorăm... Tot așa s-au plictisit să citească și ce a scris Rita despre mine ultima dată...

– Eu vreau să știu cum ascultă conversațiile secrete, când îi este interzis să vină la Hogwarts! zise Hermione mânioasă.

Hermione rămase ultima la următoarea oră de „Apărare contra Magiei Negre", ca să îl întrebe ceva pe profesorul Moody. Restul elevilor abia așteptaseră să plece. Moody le dăduse un test atât de riguros de deviere a blestemelor, încât mulți dintre ei încă își oblojeau unele răni ușoare. Harry era foarte afectat de blestemul Urechilor Mișcătoare și trebui să își țină mâinile pe urechi când ieși din clasă.

– Ei bine, e clar că Rita nu folosește o pelerină care s-o facă invizibilă! gâfâi Hermione cinci minute mai târziu, ajungându-i din urmă pe Harry și pe Ron în holul de la intrare.

Îi trase lui Harry o mână de pe una dintre urechile mișcătoare, ca să o poată auzi.

– Moody zice că nu a văzut-o în apropierea mesei juriului la a doua probă, și nici pe lângă lac!

– Hermione, ajută la ceva dacă îți spun încă o dată s-o lași baltă? întrebă Ron.

– Nu! zise Hermione încăpățânată. Vreau să știu cum m-a auzit vorbind cu Viktor! Și cum a aflat de mama lui Hagrid!

– Poate că v-a pus microfoane, zise Harry.

– Microfoane? zise Ron absent. Cum adică, un fel de *foane* mai mici?

Harry începu să le explice despre microfoanele ascunse și despre modurile lor de înregistrare.

Ron era fascinat, dar Hermione îi întrerupse:

– Voi nu aveți de gând să citiți odată „Hogwarts. Scurtă istorie"?

– La ce bun? zise Ron. O știi pe de rost, putem să te întrebăm pe tine.

– Toate înlocuitoarele astea pentru magie, pe care le folosesc Încuiații – electricitatea, computerele și radarele, toate astea – nu funcționează în jurul castelului Hogwarts, este înconjurat de prea multă magie... Nu, Rita se folosește de magie ca să tragă cu urechea, așa trebuie să fie... Dacă aș reuși să aflu despre ce e vorba... Ooh, dacă e ilegal, am prins-o!

– Nu avem destule griji pe cap? o întrebă Ron. Acum trebuie să începem și o vendetă contra Ritei Skeeter?

– Nu ți-am cerut ajutorul! se răsti Hermione. O să mă descurc singură!

Urcă înapoi scara de marmură fără să se uite înapoi. Harry era convins că se ducea la bibliotecă.

– Harry, pe cât facem pariu că o să vină cu insigne pe care o să scrie „O Urăsc pe Rita Skeeter"? zise Ron.

Hermione nu le ceru însă ajutorul nici lui Harry, nici lui Ron, ca să se răzbune pe Rita Skeeter, lucru pentru care îi erau amândoi recunoscători, fiindcă aveau din ce în ce mai multe teme înaintea vacanței de Paște. Harry se minuna, pur și simplu de felul în care reușea Hermione să găsească timp să caute metode magice de tras cu urechea și să se descurce și cu școala. El muncea pe brânci numai ca să își facă toate temele și avea grijă să îi trimită tot timpul pachete cu mâncare lui Sirius. După vara care trecuse, nu uitase cum era să-ți fie foame încontinuu. O dată cu pachetele cu mâncare, îi trimitea și scrisori lui Sirius, spunându-i că nu se mai întâmplase nimic ieșit din comun și că încă așteptau un răspuns de la Percy.

Hedwig nu se întoarse decât la sfârșitul vacanței de Paște. Scrisoarea lui Percy era pusă într-un pachet cu ouă de Paște trimise de doamna Weasley. Și oul primit de Harry, și cel al lui Ron erau de mărimea ouălor de dragon și erau pline cu ciocolată de casă. Oul Hermionei era mai mic chiar și decât unul de găină. Rămase tablou când îl văzu.

– Mama ta nu citește *Săptămânalul vrăjitoarelor*, sper... Nu-i așa, Ron? întrebă ea încet.

– Ba da, zise Ron, cu gura plină de ciocolată. O ia pentru rețete.

Hermione se uită cu tristețe la oul ei micuț.

– Nu vrei să vezi ce a scris Percy? o întrebă Harry repede, ca să îi abată atenția.

Scrisoarea lui Percy era scurtă și enervantă.

După cum le spun mereu celor de la Profetul zilei, *domnul Crouch și-a luat o pauză binemeritată de la serviciu. Trimite bufnițe regulat, cu instrucțiuni pentru mine. Nu, nu l-am văzut, dar cred că nu mi se poate reproșa că nu recunosc scrisul propriului meu șef. Am destule de făcut și fără să fiu nevoit să clarific asemenea zvonuri ridicole. Vă rog nu mă mai deranjați dacă nu e ceva important. Paște fericit!*

*

Începutul semestrului de vară ar fi însemnat de obicei că Harry trebuia să se antreneze pentru ultimul meci de vâjthat al sezonului. În acest an însă, în aceeași perioadă avea loc a treia și ultima probă a Turnirului celor trei vrăjitori pentru care trebuia să se pregătească, dar încă nu știa ce avea de făcut. În sfârșit, în ultima săptămână a lui mai, profesoara McGonagall îl reținu după orele de „Transfigurație".

– Trebuie să te duci la stadionul de vâjthat diseară la nouă fix, Potter, îi spuse ea. Domnul Bagman va fi acolo ca să le spună campionilor în ce constă a treia probă.

Așa că la opt și jumătate în acea seară, Harry îi lăsă pe Ron și pe Hermione în Turnul Cercetașilor și coborî. Când

traversă holul de la intrare, Cedric tocmai venea dinspre camera de zi a Astropufilor.

– Ce crezi că e? îl întrebă el pe Harry, în timp ce coborau împreună treptele de piatră, sub cerul înnorat. Fleur tot vorbește despre tunele, bănuiește că o să trebuiască să găsim o comoară.

– Asta nu ar fi foarte rău, zise Harry, gândindu-se că ar putea să-i ceară lui Hagrid un Niffler ca să rezolve problema în locul lui.

Traversară pajiștea întunecată către stadionul de vâjthat, trecură printr-o gaură dintre tribune și ajunseră pe teren.

– Ce i-au făcut? zise Cedric indignat, încremenind locului.

Terenul de vâjthat nu mai era neted și plat. Arăta de parcă cineva construise ziduri joase pe toată suprafața lui, care șerpuiau și se intersectau în toate direcțiile.

– Sunt garduri vii! zise Harry, aplecându-se să-l examineze pe cel mai apropiat.

– Bună seara! strigă o voce.

Ludo Bagman stătea în mijlocul terenului, împreună cu Viktor Krum și cu Fleur. Harry și Cedric se duseră către ei, sărind peste gardurile vii. Fleur îi zâmbi lui Harry când se apropiară. Atitudinea ei față de el se schimbase complet de când îi salvase sora din lac.

– Ei bine, ce ziceți de asta? zise Bagman vesel, când Harry și Cedric trecură de ultimul gard. Cresc frumos, nu? Le lăsăm o lună și Hagrid o să le aducă la zece metri înălțime. Nu vă faceți griji, adăugă el zâmbind, observând expresiile nu tocmai fericite de pe chipurile lui Harry și al lui Cedric, terenul de vâjthat o să revină la normal imediat după terminarea probei! Îmi imaginez că v-ați dat seama despre ce este vorba și ce aveți de făcut...

Toți rămaseră tăcuți pentru câteva clipe. Apoi...

– E un labirint, mormăi Krum.

– Exact! zise Bagman. Un labirint. A treia probă este foarte clară. Cupa turneului va fi așezată în centrul labirintului. Primul campion care o va atinge va primi note maxime.

– Nu trebuie decât să ne descurcăm prin labirint? întrebă Fleur.

– Va avea și obstacole, zise Bagman fericit, legănându-se din glezne. Hagrid ne va da mai multe creaturi magice... vor fi vrăji care vor trebui înlăturate... Tot felul de asemenea chestii, știți voi. Campionii care au acumulat cele mai multe puncte vor intra mai devreme în labirint.

Bagman le zâmbi lui Harry și lui Cedric.

– Apoi va intra domnul Krum și pe urmă domnișoara Delacour. Dar toți veți avea șanse egale, depinde doar de cât de bine veți trece de obstacole. Nu vi se pare amuzant?

Harry, care știa foarte bine ce fel de creaturi avea să aducă Hagrid pentru un asemenea eveniment, se gândi că nu prea erau șanse să fie amuzant. Aprobă însă politicos din cap, la fel ca ceilalți campioni.

– Foarte bine... Dacă nu mai aveți întrebări, să ne întoarcem la castel, e cam răcoare, nu?

Bagman se grăbi să ajungă lângă Harry și se îndreptară împreună spre ieșirea din labirintul în creștere. Harry avu sentimentul că Bagman avea iar de gând să îi ofere ajutorul, dar chiar atunci Krum îl bătu pe umăr pe Harry.

– Putem vorbi?

– Da, sigur că da, zise Harry, puțin surprins.

– Poți să faci câțiva pași cu mine?

– Da, zise Harry și mai curios.

Bagman păru oarecum deranjat.

– Te aștept aici, da, Harry?

– Nu, mulțumesc, domnule Bagman, zise Harry, abținându-se să zâmbească, cred că mă pot întoarce fără probleme la castel și de unul singur.

Harry și Krum plecară împreună de pe stadion, dar Krum nu o luă pe drumul către corabia celor de la Durmstrang, ci se îndreptă către Pădurea Interzisă.

– De ce mergem în partea asta? întrebă Harry, când trecură pe lângă coliba lui Hagrid și apoi pe lângă trăsura luminată ca ziua a celor de la Beauxbatons.

– Nu vreau să ne audă nimeni, zise Krum scurt.

Când în sfârșit ajunseră într-o regiune liniștită, la mică distanță de padocul cailor de la Beauxbatons, Krum se opri în umbra copacilor și se întoarse către Harry.

– Vreau să știu, zise el, uitându-se urât, ce este între tine și Hărmai-ăun-nini...

Harry, care, după modul secretos în care se purtase Krum, se așteptase la ceva mult mai serios, se uită la Krum uimit.

– Nimic, zise el.

Dar Krum se încruntă la el și Harry, descoperind iar cât de înalt era Krum, adăugă:

– Suntem prieteni. Nu este iubita mea și nici nu a fost vreodată. Sunt numai bazaconii ale femeii aceleia imposibile, Rita Skeeter, care nu știe ce să mai inventeze!

– Hărmai-ăun-nini vorbește foarte des despre tine, zise Krum, uitându-se bănuitor la Harry.

– Da, zise Harry, pentru că suntem prieteni buni...

Nu-i venea să creadă că purta această discuție cu Viktor Krum, celebrul jucător internațional de vâjthaț. Era ca și când Krum, deși avea optsprezece ani, îl considera pe el, pe Harry, un rival de temut...

– Nu ați... Nu ați fost niciodată...

– Nu, zise Harry cu multă hotărâre.

Krum păru ceva mai fericit. Se uită la Harry câteva clipe și zise:

– Zbori foarte bine. Te-am urmărit la prima probă...

– Mulțumesc, zise Harry, zâmbindu-i larg și simțindu-se deodată și el mai înalt. Și eu te-am văzut la Cupa Mondială de Vâjthaț. Fenta Wronski... Ai fost cu adevărat...

Dar ceva se mișcă în spatele lui Krum printre copaci, iar Harry, care avea ceva experiență cu genul de creaturi care sălășluiau în Pădurea Interzisă, îl prinse din instinct pe Krum de braț și îl trase la o parte.

– Ce este?

Harry dădu din cap, uitându-se la locul unde observase mișcarea. Își băgă mâna în buzunarul robei, căutându-și bagheta.

În clipa următoare, un om apăru de după un stejar înalt, clătinându-se pe picioare. Pentru o fracțiune de secundă, Harry nu-l recunoscu, însă apoi își dădu seama că era domnul Crouch.

Arăta de parcă ar fi mers de zile întregi. Roba îi era sfâșiată și pătată cu sânge, în dreptul genunchilor. Fața îi era zgâriată, era neras și pământiu la față, din cauza extenuării. Părul său cândva îngrijit și mustața aveau nevoie de tuns, ras și mai ales de un spălat. Dar aspectul său ciudat nu era nimic pe lângă felul în care se comporta. Murmurând și gesticulând, domnul Crouch părea să discute cu cineva văzut numai de el. Asta îi aminti foarte bine lui Harry de un vagabond bătrân, pe care îl văzuse o dată, când fusese la cumpărături cu soții Dursley. Și omul acela discuta cu patimă cu cineva inexistent, moment în care Mătușa Petunia îl înșfăcase pe Dudley de mână și îl trăsese pe trotuarul de vizavi, ca să îl evite pe acel om straniu. Apoi Unchiul Vernon se apucase să spună familiei ce ar face el cu cerșetorii și vagabonzii.

– Nu e un membru al juriului? întrebă Krum, uitându-se la domnul Crouch. Nu e de la Ministerul vostru?

Harry aprobă din cap, ezită pentru o clipă și apoi se apropie încet de domnul Crouch, care însă nu se uită la el, ci continuă să discute cu un copac din apropiere:

– Și după ce ai făcut asta, Weatherby, trimite-i o bufniță lui Dumbledore și confirmă numărul de elevi de la Durmstrang care vor veni la turnir. Karkaroff tocmai a anunțat că vor fi doisprezece...

– Domnule Crouch? interveni Harry precaut.

– Și apoi să-i mai trimiți o bufniță și lui Madame Maxime, pentru că ar putea să vrea să mărească și ea numărul elevilor pe care îi aduce, acum că Durmstrang a ajuns la doisprezece... Să nu uiți să faci asta, Weatherby, te rog... Da? Bine...

Ochii domnului Crouch mai aveau puțin și îi ieșeau din orbite. Rămase acolo, uitându-se la copac, murmurând ceva neinteligibil. Apoi se aruncă într-o parte și căzu în genunchi.

– Domnule Crouch? zise Harry tare. Vă simțiți bine?

Lui Crouch i se roteau ochii în cap. Harry se uită la Krum, care îl urmase printre copaci și îl privea speriat pe Crouch.

– Ce a pățit?

– Habar n-am, murmură Harry. Știi ce, nu vrei să te duci să chemi pe cineva în...

– Dumbledore! strigă domnul Crouch.

Îl prinse pe Harry de robă, trăgându-l mai aproape, deși privea undeva peste capul lui Harry.

– Trebuie... să îl văd... Dumbledore...

– Bine, zise Harry, dacă vă ridicați, domnule Crouch, putem merge să-l vedem pe domnul...

– Am făcut... prostie... continuă domnul Crouch, respirând greu.

Părea cu adevărat nebun. Ochii i se roteau și i se bulbucaseră mult, iar pe bărbie i se scurgea o picătură de salivă. Fiecare cuvânt pe care îl spunea părea să însemne un efort imens pentru el.

– Trebuie... să spun... Dumbledore...

– Ridicați-vă, domnule Crouch, zise Harry răspicat. Ridicați-vă, vă duc eu la domnul Dumbledore!

Ochii domnului Crouch se fixară asupra lui Harry.

– Cine... tu? șopti el.

– Sunt un elev al școlii, zise Harry, uitându-se spre Krum pentru a-i cere ajutorul, dar Krum era mai în spate, extrem de încordat.

– Nu ești... al *lui?* șopti domnul Crouch, rămânând cu gura căscată.

– Nu, zise Harry, fără să aibă nici cea mai mică idee la cine se referea Crouch.

– Ești al lui Dumbledore?

– Da, zise Harry.

Crouch îl trase și mai aproape de el. Harry încercă să-i desfacă mâna încleștată de pe robă, dar nu reuși.

– Avertizează-l... Dumbledore...

– Îl chem pe Dumbledore, dacă îmi dați drumul, zise

Harry. Dați-mi drumul, domnule Crouch, și îl chem...

– Mulțumesc, Weatherby, și după ce faci asta, aș vrea o ceașcă de ceai. Soția și fiul meu vor sosi în curând, ne ducem la un concert în seara asta, cu domnul și doamna Fudge.

Crouch vorbea iar fluent, adresându-se unui copac și părând să nu își dea seama că Harry era acolo, ceea ce îl surprinse atât de mult pe Harry, încât nu observă că domnul Crouch îi dăduse drumul la robă.

– Da, fiul meu tocmai a obținut douăsprezece N.O.V.-uri, foarte satisfăcător, da, mulțumesc, da... Chiar foarte mândru. Acum, dacă îmi poți aduce biletul acela de la Ministrul Magiei al Andorei, cred că voi avea timp să-i și răspund...

– Rămâi aici cu el! îi spuse Harry lui Krum. Îl chem pe Dumbledore, o să fie mai rapid așa, știu unde își are biroul...

– E nebun, zise Krum, uitându-se la Crouch, care continua să vorbească însufletit cu pomul, părând să fie convins că i se adresa lui Percy.

– Dar să nu pleci de lângă el, zise Harry, ridicându-se.

Mișcarea sa păru să genereze o nouă schimbare bruscă în atitudinea domnului Crouch. Acesta îl prinse pe Harry de genunchi și îl trase pe pământ.

– Nu mă... lăsa! șopti el, ochii bulbucându-i-se iar. Am... scăpat... Trebuie să avertizez... să spun... să văd... Dumbledore... vina mea... numai vina mea... Bertha... moartă... numai vina mea... fiul meu... vina mea... spune-i lui Dumbledore... Harry Potter... Lordul Întunericului... mai puternic... Harry Potter...

– Îl aduc pe Dumbledore dacă îmi dați drumul, domnule Crouch! zise Harry și se uită furios la Krum. Ajută-mă, te rog!

Părând extrem de încordat, Krum se apropie și se așeză lângă domnul Crouch.

– Ține-l aici, zise Harry, eliberându-se din mâna domnului Crouch. Mă întorc cu Dumbledore.

– Dar vii repede, da? strigă Krum după el, pe când Harry fugea din pădure și dispărea pe pajiștea întunecată, pustie acum.

Bagman, Cedric și Fleur dispăruseră. Harry urcă în fugă treptele de piatră, intră pe ușile din stejar de la intrare și urcă scara de marmură, către al doilea etaj.

Cinci minute mai târziu, fugea ca un nebun către un gargui de piatră care se afla la jumătatea unui coridor pustiu.

– *Șer-Șerbet de lămâie!* gâfâi el către acesta.

Aceasta era parola către scara ascunsă care ducea la biroul lui Dumbledore. Sau, cel puțin, fusese acum doi ani... Oricum, era evident că parola se schimbase, pentru că statuia nu prinse viață și nu se dădu la o parte, ci rămase nemișcată, uitându-se răutăcios la Harry.

– Mișcă-te! strigă Harry. Haide, mai repede!

Dar nimic de la Hogwarts nu se mișca doar pentru că strigai la el. Știa că asta nu ajuta la nimic. Se uită în sus și în jos de-a lungul coridorului. Poate că Dumbledore era în cancelarie... O luă la fugă cât de repede putu către scara care...

– POTTER!

Harry se opri brusc și se uită în jur.

Plesneală tocmai ieșise dinspre scara ascunsă din spatele statuii de piatră. Peretele se închise în spatele lui exact când îi făcu semn lui Harry să vină spre el.

– Ce cauți aici, Potter?

– Trebuie să-l văd pe domnul Dumbledore! zise Harry, întorcându-se și oprindu-se în fața lui Plesneală. Este vorba de domnul Crouch... Tocmai a apărut... Este în pădure și vrea...

– Ce sunt tâmpeniile astea? zise Plesneală, cu ochii negri începând să-i scânteieze cu interes. Despre ce vorbești?

– Domnul Crouch! strigă Harry. De la Minister! E bolnav sau așa ceva... E în Pădurea Interzisă, vrea să-l vadă pe domnul Dumbledore! Dați-mi parola ca să-i...

– Directorul este ocupat, Potter, zise Plesneală, pe buzele sale apărând un zâmbet malefic.

– Dar trebuie să-i spun! strigă Harry.

– Nu m-ai auzit, Potter?

Harry își dădu seama că Plesneală se distra de minune, refuzând să îl ajute, deși era cuprins de panică.

– Ascultați-mă, zise Harry mânios, domnul Crouch nu se simte bine... Și-a... Și-a pierdut mințile... Zice că vrea să-l avertizeze pe...

Zidul de piatră din spatele lui Plesneală se deschise. Dumbledore era acolo, îmbrăcat cu o robă lungă, de culoare verde, cu o expresie oarecum curioasă.

– S-a întâmplat ceva? zise el, uitându-se când la Plesneală, când la Harry.

– Domnule profesor! zise Harry, trecând de Plesneală înainte ca acesta să poată zice ceva. Domnul Crouch este aici... Este în Pădurea Interzisă și vrea să vorbească cu dumneavoastră!

Harry se aștepta ca Dumbledore să îi pună întrebări, dar, spre ușurarea lui, Dumbledore nu făcu așa ceva.

– Du-mă la el, zise profesorul și îl urmă repede de-a lungul coridorului pe Harry, lăsându-l pe Plesneală lângă garguiul care acum arăta de două ori mai bine ca urâciosul profesor.

– Ce a zis domnul Crouch, Harry? zise Dumbledore, în timp ce coborau scara de marmură.

– A zis că vrea să vă avertizeze... A zis că a făcut ceva groaznic... A zis ceva de fiul său... Și de Bertha Jorkins... Și... Și... de Cap-de-Mort... Și... Ceva despre creșterea puterii lui Cap-de-Mort...

– Într-adevăr, zise Dumbledore și grăbi pasul, în timp ce ieșeau afară și se afundau în noapte.

– Nu se poartă deloc normal, zise Harry, grăbindu-se alături de Dumbledore. Nu pare să știe unde se află... Tot vorbește de parcă ar crede că Percy Weasley este acolo și apoi trece brusc la o stare mai conștientă și zice că trebuie să vă vadă... L-am lăsat cu Viktor Krum.

– Serios? zise Dumbledore tăios și începu să meargă și mai repede, astfel încât Harry fugea ca să țină pasul cu el. Știi dacă l-a mai văzut și altcineva pe domnul Crouch?

– Nu, zise Harry. Eu vorbeam cu Krum, domnul Bagman tocmai ne spusese în ce constă a treia probă... Am rămas ceva mai în urmă și atunci l-am văzut pe domnul Crouch

ieșind din Pădurea Interzisă...

– Unde sunt? întrebă Dumbledore, când apăru trăsura celor de la Beauxbatons la orizont...

– Acolo, zise Harry, trecând în fața lui Dumbledore și conducându-l printre copaci.

Nu îi mai auzea vocea lui Crouch, dar știa pe unde să o ia. Nu era departe de trăsura celor de la Beauxbatons... Undeva pe aproape...

– Viktor? strigă Harry.

Nu răspunse nimeni.

– Erau aici, îi zise Harry lui Dumbledore. Erau cu siguranță pe undeva pe-aici...

– *Lumos!* zise Dumbledore, aprinzându-și bagheta și ridicând-o deasupra capului.

Raza îngustă de lumină trecu de la un trunchi întunecat la altul, luminând solul. Și apoi se opri asupra unor picioare.

Harry și Dumbledore înaintară grăbiți. Krum era întins pe jos. Părea inconștient. Nu se vedea nici urmă de domnul Crouch. Dumbledore se aplecă asupra lui Krum și îi ridică cu blândețe o pleoapă.

– Împietrit, zise el încet.

Ochelarii săi cu lentile în formă de semilună scânteiară în lumina baghetei, când se uită în jur, spre copaci.

– Ar trebui să mă duc să chem pe cineva? întrebă Harry. Pe Madame Pomfrey?

– Nu, zise Dumbledore încet, stai aici.

Își ridică bagheta în aer și o ațintì către coliba lui Hagrid. Harry văzu ceva argintiu țâșnind din ea și gonind printre copaci ca o pasăre stranie. Apoi Dumbledore se aplecă iar deasupra lui Krum, își îndreptă bagheta spre el și rosti:

– *Enervare!*

Krum deschise ochii. Părea ametit. Apoi îl văzu pe Dumbledore, încercă să se ridice, dar Dumbledore îi puse o mână pe umăr și îl făcu să stea nemișcat.

– M-a atacat! murmură Krum, ducându-și o mână la cap. Bătrânul nebun m-a atacat! Mă uitam să văd unde s-a dus

Potter și m-a atacat pe la spate!

– Stai nemișcat câteva clipe, zise Dumbledore.

Sunetul unor pași răsunători ajunse la urechile lor și Hagrid apăru gâfâind, însoțit de Colț. Avea arbaleta la el.

– Domnule profesor Dumbledore! zise el, cu ochii măriți. Harry, ce...

– Hagrid, trebuie să-l chemi pe profesorul Karkaroff, zise Dumbledore. Elevul său a fost atacat. După ce ai făcut asta, te rog să-l anunți pe profesorul Moody...

– Nu e nevoie, Dumbledore, se auzi un mormăit, sunt aici.

Moody șchiopăta către ei, sprijinindu-se pe baston, și el cu bagheta aprinsă.

– Picior afurisit, zise el mânios. Aș fi ajuns mai repede... Ce s-a întâmplat? Plesneală a zis ceva de Crouch...

– Crouch? zise Hagrid absent.

– Karkaroff, te rog, Hagrid! zise Dumbledore tăios.

– A, da... aveți dreptate, domnule profesor, zise Hagrid și se întoarse, dispărând după copacii întunecați, cu Colț după el.

– Nu știu unde este Barty Crouch, îi zise Dumbledore lui Moody, însă este esențial să-l găsim!

– Mă duc, mormăi Moody și își scoase bagheta, șchiopătând înspre Pădurea Interzisă.

Nici Dumbledore, nici Harry nu mai scoaseră un cuvânt până când nu auziră zgomotele inconfundabile ale lui Hagrid și Colț, care se apropiau în grabă. Karkaroff venea și el repede în spatele lor. Era îmbrăcat cu blănurile sale argintii și era palid și agitat.

– Ce e asta? strigă el, când îl văzu pe Krum la pământ și alături de el pe Dumbledore și pe Harry. Ce se întâmplă?

– Am fost atacat! zise Krum, ridicându-se și masându-și capul. De domnul Crouch sau cum l-o chema...

– Te-a atacat Crouch? Te-a atacat Crouch? Un membru al juriului?

– Igor, începu Dumbledore, însă Karkaroff explodă, vânturând-și pumnii în jurul lui, negru de supărare.

– Mârșăvie! strigă el, arătând către Dumbledore. Este un complot! Tu și Ministerul ăla al Magiei m-ați ademenit aici, promițându-mi marea cu sarea, Dumbledore! Nu este o competiție cinstită! Întâi îl aduci pe furiș pe Potter în turnir, deși nu are vârsta necesară! Iar acum unul dintre prietenii tăi de la Minister încearcă să îmi scoată campionul din luptă! Mie mi se pare că este vorba despre ceva corupt și duplicitar, iar tu, Dumbledore, vii, cu teoriile alea despre prieteniile internaționale dintre vrăjitori, cu reînnodarea vechilor legături, ca să uităm neînțelegerile din trecut și alte bazaconii! Iată ce cred eu despre tine!

Și Karkaroff scuipă pe pământul de la picioarele lui Dumbledore. Dintr-o singură mișcare, Hagrid îl luă pe Karkaroff de gulerul din față al blănurilor, îl ridică în aer și îl izbi de un copac din apropiere.

– Cere-ți scuze! se răsti Hagrid, în timp ce Karkaroff se chinuia să respire, cu pumnul imens al lui Hagrid la gât și picioarele bălăbănindu-i-se în aer.

– Hagrid, nu! strigă Dumbledore, cu ochii scânteietori.

Hagrid îi dădu drumul și Karkaroff alunecă până la poalele trunchiului, făcându-se ghem la rădăcină. Îi căzură în cap niște rămurele și câteva frunze.

– Hagrid, te rog să ai grijă de Harry și să-l conduci la castel, zise Dumbledore tăios.

Respirând greu, Hagrid se uită urât la Karkaroff.

– Poate ar fi mai bine să rămân aici, domnule director...

– Du-l pe Harry înapoi la școală, Hagrid, repetă Dumbledore ferm. Du-l direct la Turnul Cercetașilor. Și Harry... te rog... *insist* să rămâi acolo! Orice vrei să faci – să trimiți vreo bufniță undeva – poate să aștepte până mâine dimineață, m-ai înțeles?

– Păi... da, zise Harry, uitându-se la el.

De unde știa asta Dumbledore că se gândise chiar în acel moment să-l trimită pe Pigwidgeon imediat la Sirius, să-i spună ce se întâmplase?

– Îl las pe Colț cu dumneavoastră, domnule director, zise

Hagrid, continuând să se uite amenințător la Karkaroff, care stătea încă la poalele copacului, încâlcit în blănuri și rădăcini. Rămâi, Colț! Haide, Harry...

Trecură în tăcere pe lângă trăsura celor de la Beauxbatons și se îndreptară către castel.

– Cum îndrăznește? mormăi Hagrid, când trecură pe lângă lac. Cum îndrăznește să-l acuze pe Dumbledore. De parcă Dumbledore ar face așa ceva... De parcă Dumbledore ar fi vrut să participi la turnir... E îngrijorat! Nu știu când l-am mai văzut pe Dumbledore atât de îngrijorat cum este în ultimul timp. Și tu! se întoarse el deodată supărat spre Harry, care se uită la el, jignit. Ce căutai acolo, cu afurisitul ăla de Krum? E de la Durmstrang, Harry! Ar fi putut să te blesteme chiar acolo, nu te-ai gândit? Nu ai învățat nimic de la Moody? Cum a putut să te ademenească în halul ăsta...

– Krum e de treabă! zise Harry, în timp ce urcară treptele către holul de la intrare. Nu încerca să mă blesteme, nu vroia decât să vorbim despre Hermione...

– Am discutat și eu puțin cu ea, zise Hagrid sumbru, urcând scările. Cu cât aveți mai puțin de-a face cu străinii, cu atât o să fiți mai fericiți. Nu poți să ai încredere în nici unul dintre ei.

– Tu te înțelegeai bine cu Madame Maxime, zise Harry supărat.

– Să nu-mi vorbești despre ea! zise Hagrid, părând chiar înspăimântător pentru o clipă. O știu eu! A încercat iar să îmi intre pe sub piele, numai ca să îi spun cum o să fie a treia probă. Ha! Nu poți avea încredere în nici un străin!

Hagrid era atât de prost dispus, încât Harry fu chiar bucuros să își ia la revedere de la el, în fața portretului doamnei grase. Trecu prin gaura portretului și intră în camera de zi, ducându-se repede în colțul unde stăteau Ron și Hermione, ca să le spună ce se întâmplase.

— Capitolul XXIX —

VISUL

– Până la urmă ajungem la următoarele concluzii, zise Hermione, frecându-și fruntea. Ori domnul Crouch l-a atacat pe Viktor, ori altcineva i-a atacat pe amândoi, când nu erau atenți.

– Trebuie să fi fost Crouch, zise Ron imediat. De asta nu mai era acolo, când au ajuns Harry și Dumbledore. O luase la sănătoasa...

– Nu cred, zise Harry, clătinând din cap. Părea foarte slăbit... Nu cred că era în stare să Dispară sau ceva de genul ăsta...

– Nu poți să Dispari la Hogwarts, nu v-am spus asta de o mie de ori? zise Hermione.

– Bine... Ce ziceți atunci de asta? zise Ron entuziasmat. Krum l-a atacat pe Crouch – nu, stați așa – și apoi s-a Împietrit pe el însuși!

– Și domnul Crouch s-a evaporat, nu? zise Hermione cu răceală.

– A, da...

Se crăpa de ziuă. Harry, Ron și Hermione coborâseră foarte devreme din dormitoare și se duseseră repede la turnul bufnițelor ca să-i trimită un bilet lui Sirius. Acum stăteau, uitându-se la împrejurimile castelului, învăluite în ceață. Toți trei erau palizi și cu ochii umflați, pentru că discutaseră despre domnul Crouch până noaptea târziu.

– Mai zi o dată, Harry, spuse Hermione. Ce a spus Crouch, dar cât mai exact...

– V-am mai spus, nu era coerent, zise Harry. A zis că vroia să-l avertizeze pe Dumbledore de ceva. A zis clar ceva de Bertha Jorkins, că sigur e moartă. Tot zicea că era vinovat de ceva... A zis ceva și de fiul său.

– Păi, asta chiar a fost vina lui, zise Hermione cu îndărătnicie.

– Își pierduse mințile, zise Harry. Jumătate din timp părea să creadă că soția și fiul său încă erau în viață și îi tot dădea instrucțiuni lui Percy ce să facă la serviciu.

– Și... ce-a mai spus despre Știi-Tu-Cine? zise Ron.

– V-am povestit, repetă Harry monoton. A zis că a devenit mai puternic.

Urmă o pauză.

Apoi Ron zise cu o voce pe care o dorea încrezătoare:

– Dar își pierduse mințile, după cum ai spus, așa că probabil că delira...

– Devenea conștient numai când se apuca să vorbească despre Cap-de-Mort, zise Harry, ignorându-l pe Ron, care tresări la auzul numelui. Îi era foarte greu să lege două cuvinte, dar asta era numai când părea să știe unde se afla și ce vroia să facă. Tot spunea că trebuia să-l vadă pe Dumbledore.

Harry se depărtă de fereastră și se uită în sus, pe stinghii. Jumătate dintre ele erau goale. Din când în când, mai apărea câte o bufniță pe fereastră, întorcându-se de la vânătoarea de noapte cu un biet șoarece în cioc.

– Dacă nu m-ar fi oprit Plesneală, zise Harry cu amărăciune, aș fi putut să ajung acolo la timp. „Directorul e ocupat, Potter... Ce sunt tâmpeniile astea, Potter?" De ce nu s-a dat la o parte din drumul meu?

– Poate că nu a vrut să ajungi acolo! zise Ron repede. Poate – ia stai puțin – cât de repede crezi că ar fi putut ajunge în Pădurea Interzisă? Crezi că ar fi putut să vi-o ia înainte, ție și lui Dumbledore?

– Doar dacă poate să se transforme într-un liliac sau ceva de genul ăsta, zise Harry.

– Eu îl cred în stare, murmură Ron.

– Trebuie să-l vedem pe domnul profesor Moody, hotărî Hermione. Și să aflăm dacă l-au găsit pe domnul Crouch.

– Dacă ar fi avut Harta Ștrengarilor la el, ar fi fost ușor, zise Harry.

– Dar numai dacă Barty Crouch ar fi rămas în împrejurimile castelului, zise Ron, pentru că harta nu arată decât școala și împrejurimi, nu...

– Șșt! zise Hermione deodată.

Cineva urca treptele spre turnul bufnițelor. Harry auzi două voci care se certau, în timp ce se apropiau din ce în ce mai mult.

– Ăsta e șantaj, să știi, am putea să avem mari probleme din cauza asta...

– Am încercat să fim politicoși, acum a sosit momentul să jucăm murdar, așa cum face și el. Nu i-ar plăcea ca Ministerul Magiei să știe ce a făcut...

– Îți mai spun o dată, dacă scrii asta, e șantaj!

– Da, și nu o să te plângi dacă o să avem parte și de ceva bănuți, nu?

Ușa de la turnul bufnițelor se deschise la perete. Fred și George trecură pragul și apoi înghețară la vederea lui Harry, Ron și Hermione.

– Ce căutați aici? ziseră Ron și Fred în același timp.

– Trimitem o scrisoare, răspunseră Harry și George într-un glas.

– La ora asta? ziseră Hermione și Fred.

Fred zâmbi.

– Bine... Nu vă întrebăm ce faceți, dacă nu ne întrebați nici voi pe noi, zise el.

Avea un plic sigilat în mână. Harry se uită spre el, dar Fred, din întâmplare sau deliberat, își mută mâna ca să acopere numele celui căruia îi era adresat.

– Păi, nu vă mai reținem, zise el, făcând o plecăciune în batjocură și arătând către ușă.

Ron nu se mișcă.

– Pe cine vreți să șantajați? întrebă el.

Zâmbetul de pe chipul lui Fred dispăru. Harry îl văzu pe George aruncându-i o privire lui Fred, înainte de a-i zâmbi lui Ron.

– Nu fi tont, glumeam, zise el calm.

– Nu părea să fie o glumă, se încăpățână Ron.

Fred și George se uitară unul la altul. Apoi Fred spuse tăios:

– Ți-am mai spus, Ron, nu-ți mai băga nasul în treburile noastre, dacă îți place ce formă are... Nu văd de ce ți-ar plăcea de nasul tău, dar...

– Este și treaba mea dacă șantajați pe cineva, zise Ron. George are dreptate, ați putea avea mari probleme din cauza asta.

– Ți-am spus, am glumit, zise George.

Se duse la Fred, îi luă scrisoarea din mână și începu să o lege de piciorul celei mai apropiate bufnițe de șură.

– Începi să vorbești ca dragul nostru frate mai mare, să știi, Ron. Dacă o ții tot așa, poate o să fii făcut Perfect în scurt timp...

– Ba nu! zise Ron cu patimă.

George duse bufnița de șură la fereastră și aceasta își luă zborul.

Se întoarse și îi zâmbi lui Ron.

– Păi, atunci nu le mai spune altora ce să facă. Ne vedem mai târziu.

El și Fred ieșiră din turnul bufnițelor. Harry, Ron și Hermione se uitară unii la alții.

– Nu credeți că știu ceva despre toate câte s-au întâmplat, nu? șopti Hermione. Despre Crouch?

– Nu, zise Harry. Dacă ar fi ceva atât de serios, ar spune cuiva. I-ar spune lui Dumbledore.

Ron era neliniștit însă.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Hermione.

– Păi... zise Ron încet, nu știu dacă ar face-o. Sunt... Sunt obsedați să scoată bani în ultimul timp, am observat când

am stat cu ei... când... știți voi... când...

– Nu vorbeam, termină Harry propoziția în locul lui. Da, dar șantaj...

– Este ideea aia cu magazinul de glume, zise Ron. Am crezut că au spus-o doar ca să o supere pe mama, dar vorbeau serios, vor să înființeze unul. Nu mai au decât un an la Hogwarts și vorbesc tot timpul despre ce trebuie să facă pe viitor, fiindcă tata nu îi poate ajuta și au nevoie de mult aur ca să pună afacerea pe picioare.

Acum Hermione părea și ea neliniștită.

– Da, dar... nu ar face ceva ilegal ca să facă rost de bani. Nu?

– Oare? zise Ron sceptic. Nu știu, zău... De obicei, mai încalcă regulile din când în când, nu?

– Da, dar asta ține de lege, zise Hermione, părând speriată. Nu este o regulă amărâtă a școlii... Or să fie pedepsiți mult mai aspru pentru șantaj! Ron... poate că ar trebui să-i spui lui Percy...

– Ai înnebunit? zise Ron. Să-i spun lui Percy? Probabil că ar face ca și Crouch: i-ar denunța.

Se uită pe fereastra pe care zburase bufnița lui Fred și George, iar apoi zise:

– Haideți, să mergem la micul dejun.

– Credeți că e prea devreme ca să mergem la domnul profesor Moody? îi întrebă Hermione, în timp ce coborau scara în spirală.

– Da, zise Harry. Probabil că ne-ar trece prin ușă dacă l-am trezi la ora asta, o să creadă că încercăm să-l atacăm în somn. Hai să mai așteptăm până la pauză.

„Istoria Magiei"trecuse rareori atât de încet ca atunci. Harry se tot uita la ceasul lui Ron, având în vedere că renunțase în sfârșit la al său, dar al lui Ron mergea atât de încet, încât ar fi putut jura că și al lui se stricase. Toți trei erau atât de obosiți, încât ar fi fost fericiți să își pună capetele pe bănci și să doarmă. Nici măcar Hermione nu-și lua notițe ca de obicei, ci stătea cu capul sprijinit într-o mână, privindu-l absentă pe profesorul Binns.

Când în sfârșit sună clopoțelul, alergară pe coridoare către clasa de „Apărare contra Magiei Negre" și îl văzură pe profesorul Moody ieșind din ea. Arăta la fel de obosit ca și ei. Pleoapa ochiului său normal era căzută, făcându-i chipul să pară și mai asimetric ca de obicei.

– Domnule profesor Moody? strigă Harry, în timp ce își croiau drum spre el prin mulțime.

– Bună, Potter, mormăi Moody.

Ochiul său magic urmărea niște elevi din anul întâi care trecură pe lângă ei și grăbiră pasul, aruncând priviri neliniștite. Se învârti apoi înspre ceafă și îi urmări până după colț, înainte ca Moody să vorbească iar:

– Veniți aici!

Se dădu la o parte, ca să le facă loc să intre în clasa goală, și șchiopătă după ei, închizând bine ușa.

– L-ați găsit? întrebă Harry, fără introducere. Pe domnul Crouch?

– Nu, zise Moody.

Se duse la catedră, se așeză, își întinse piciorul de lemn cu un mormăit încet și își scoase termosul.

– Ați folosit harta? mai întrebă Harry.

– Desigur, zise Moody, luând o înghițitură din termos. Ți-am călcat pe urme, Potter. Am Chemat-o din biroul meu în Pădurea Interzisă. Crouch nu apărea pe hartă...

– Deci, chiar a Dispărut? zise Ron.

– Nu poți să Dispari la Hogwarts, Ron! zise Hermione. Ar fi putut să se facă nevăzut și în alte feluri, nu, domnule profesor?

Ochiul lui Moody tremură ușor când se ațintì asupra Hermionei.

– Și tu ar trebui să te gândești la o carieră de Auror, îi spuse el. Îți merge cum trebuie mintea, Granger.

Hermione se îmbujoră de bucurie.

– Ei bine, nu era invizibil, zise Harry, harta arată și oamenii invizibili... Atunci probabil că a ajuns dincolo de imediata vecinătate a castelului...

– Dar pentru că așa a vrut? zise Hermione nerăbdătoare. Sau pentru că l-a forțat cineva?

– Da, ar fi putut să fie și asta... Ar fi putut să-l urce pe o mătură și să zboare cu el, nu? zise Ron repede, uitându-se încrezător la Moody, de parcă spera și el să i se spună că ar putea să se facă Auror.

– Nu putem să excludem o răpire, mormăi Moody.

– Deci, zise Ron, credeți că este undeva prin Hogsmeade?

– Ar putea fi oriunde, zise Moody, dând din cap. Singurul lucru sigur este că nu e aici.

Căscă de îi trosniră fălcile, astfel încât i se întinseră cicatricele și gura lui strâmbă dezvălui mai mulți dinți lipsă. Apoi spuse:

– Dumbledore mi-a spus că vă place să investigați, dar, ascultați-mă pe mine, nu puteți face nimic pentru Crouch. Cred că acum îl caută Ministerul, i-a anunțat Dumbledore. Potter, tu ar trebui să te concentrezi asupra celei de-a treia probe...

– Poftim? zise Harry. A, da...

Nici nu se mai gândise la labirint de când plecase de acolo împreună cu Viktor Krum, în seara trecută.

– Ar trebui să ți se potrivească perfect, ca o mănușă, nu, Potter? zise Moody, uitându-se la Harry și frecându-și bărbia plină de cicatrice. Din câte mi-a spus Dumbledore, te-ai descurcat cu asemenea lucruri de o grămadă de ori. Ai trecut de mai multe obstacole când ai salvat Piatra Filozofală în primul an, nu?

– L-am ajutat și noi, zise Ron repede. Eu și Hermione.

Moody zâmbi.

– Ei bine, ajutați-l să se antreneze și de data asta și n-o să fiu surprins dacă o să câștige! zise el. Între timp... vigilență continuă, Potter. Vigilență continuă!

Mai sorbi o dată din termos și ochiul său magic se îndreptă spre fereastra prin care se zărea pânza cea mai înaltă a corabiei celor de la Durmstrang.

– Voi doi – ochiul său normal era ațintit asupra lui Ron

și asupra Hermionei - rămâneți alături de Potter, da? Eu sunt cu ochii în patru, dar cu toate astea... nu poți fi niciodată suficient de atent.

*

Sirius le trimise bufnița înapoi a doua zi dimineață. Ateriză lângă Harry, exact în momentul în care o bufniță roșcată veni în fața Hermionei cu un *Profetul zilei* în cioc. Fata luă ziarul, cercetă primele pagini și zise:

- Ha! Nu a aflat de Crouch!

Apoi li se alătură lui Ron și lui Harry ca să citească ce spunea Sirius despre evenimentele misterioase de ieri noapte.

Harry,

Ce-a fost în mintea ta, să te duci în toiul nopții în Pădurea Interzisă, însoțit de Viktor Krum? Vreau să-mi juri, prin bufniță-retur, că nu o să te mai plimbi cu nimeni noaptea. Este cineva foarte periculos la Hogwarts. Mie îmi este foarte clar că au vrut să-l împiedice pe Crouch să vorbească cu Dumbledore și tu probabil că ai fost la câțiva metri de acest cineva, care stătea ascuns în întuneric. Ar fi putut să te omoare!

Numele tău nu a ajuns din greșeală în Pocalul de Foc. Dacă încearcă cineva să te atace, asta e ultima lor șansă. Stai lângă Ron și Hermione, nu ieși din Turnul Cercetașilor după o anumită oră și pregătește-te pentru a treia probă. Exersează Împietriri și Dezarmări. N-ar strica nici niște blesteme. Fii cuminte și ai grijă de tine. Aștept o scrisoare de la tine, în care să îmi dai cuvântul tău de onoare că nu o să te mai plimbi în afara școlii!

Sirius

- Ce tupeu are să mă certe că am ieșit din școală! zise Harry puțin indignat, în timp ce împăturea scrisoarea lui

Sirius și o punea în buzunarul robei. După tot ce a făcut el când era la școală...

– Își face griji pentru tine! zise Hermione tăios. Ca și Moody, ca și Hagrid! Așa că ascultă-i!

– Nu a încercat să mă atace nimeni tot anul, zise Harry. Nu mi-a făcut nimeni absolut nimic...

– În afară de faptul că ți-a fost pus numele în Pocalul de Foc, zise Hermione. Și probabil că cineva a făcut-o dintr-un motiv anume, Harry. Snuffles are dreptate. Poate și-a plănuit mișcările. Poate că asta este proba cu care vrea să te prindă...

– Fii atentă, zise Harry nerăbdător, să zicem că Snuffles are dreptate și cineva l-a Împietrit pe Krum ca să-l răpească pe Crouch. Păi, atunci trebuie să fi fost după copaci, chiar lângă noi, nu? Dar au așteptat până am plecat ca să acționeze, nu? Așa că nu mi se pare că eu aș fi ținta, nu?

– Nu ar fi putut să facă să pară totul ca un accident, dacă te-ar fi omorât în pădure! zise Hermione. Dar dacă mori în timpul unei probe...

– Nu le-a păsat când l-au atacat pe Krum, nu? zise Harry. De ce nu m-au eliminat și pe mine? Ar fi putut să facă să pară că m-am duelat cu Krum sau ceva de genul ăsta...

– Harry, nici eu nu înțeleg, zise Hermione disperată. Știu doar că se întâmplă tot felul de lucruri ciudate și nu-mi place deloc... Moody are dreptate... Snuffles are dreptate și el... Trebuie să începi să te antrenezi pentru a treia probă imediat. Scrie-i lui Snuffles și promite-i că n-o să mai pleci de unul singur.

*

Împrejurimile castelului Hogwarts nu mai fuseseră niciodată atât de ademenitoare ca în acel moment, când Harry trebuia să rămână în castel. Următoarele zile își petrecu tot timpul liber la bibliotecă, împreună cu Hermione și cu Ron, căutând blesteme, sau în clase goale, unde se furișau ca să exerseze. Harry se concentra asupra Vrăjii de Împietrire, pe

care nu o mai folosise niciodată. Problema era că exersarea ei presupunea și anumite sacrificii din partea lui Ron și a Hermionei.

– Am putea s-o răpim pe Doamna Norris, sugeră Ron în timpul prânzului de luni, stând pe spate în mijlocul podelei clasei de „Farmece", după ce tocmai fusese Împietrit și trezit de Harry a cincea oară la rând. Hai s-o Împietrim și pe ea un timp. Sau l-am putea folosi pe Dobby, Harry, pun pariu că ar face orice ca să te ajute. Nu că m-aș plânge, sau ceva de genul ăsta – se ridică ușor, masându-și partea dorsală – dar mă doare peste tot...

– Păi, dacă nu nimerești deloc pernele! zise Hermione repede, rearanjând stiva de perne pe care le folosiseră la Vraja de Alungare și pe care Flitwick le lăsase într-un dulap. Încearcă să cazi pe spate!

– După ce ești Împietrit, nu prea mai poți alege, Hermione! zise Ron supărat. De ce nu încerci și tu?

– Păi, cred că acum a învățat, oricum, zise Hermione repede. Și nu trebuie să ne facem griji cu Dezarmatul, pentru că Harry poate să facă asta de secole... Cred că ar trebui să începem cu niște blesteme în seara asta...

Se uită pe lista pe care o făcuseră la bibliotecă.

– Mie îmi place cum sună ăsta, zise ea, Blestemul de Oprire. Ar trebui să încetinească orice încearcă să te atace, Harry. Începem cu ăsta.

Sună clopoțelul. Puseră repede pernele înapoi, în dulapul lui Flitwick, și ieșiră din clasă.

– Ne vedem la cină! zise Hermione și se duse la „Aritmanție", în timp ce Harry și Ron se îndreptau către Turnul de Nord, spre clasa unde se țineau orele de „Previziuni despre viitor".

Razele generoase de soare, aurii și strălucitoare, scăldau coridorul, pătrunzând prin ferestrele înalte. Cerul de afară era de un albastru așa de luminos, încât parcă ar fi fost smălțuit.

– Cred că o să fierbem în camera lui Trelawney, nici-

odată nu stinge focul ăla, bombăni Ron, în timp ce începeau să urce treptele scării argintii de sub trapă.

Avea dreptate. Clasa slab luminată era ca o saună. Vaporii proveniți de la focul aromat erau mai grei ca niciodată. Harry simțea că i se învârte capul, în timp ce se îndrepta către una dintre ferestrele cu draperiile trase. În timp ce profesoara Trelawney se uita în altă parte, descurcându-și șalul care se prinsese într-o lampă, o deschise câțiva centimetri și se așeză în fotoliul său ca o pernă imensă, simțind adierea răcoroasă pe față. Era extrem de plăcut.

– Dragii mei, zise profesoara Trelawney, așezându-se în fața clasei în fotoliul înaripat și uitându-se la fiecare dintre ei cu ochii măriți într-un mod ciudat, aproape că am terminat ce aveam de făcut la previziunile la nivel planetar. Astăzi însă avem o ocazie excelentă să examinăm efectele lui Marte, pentru că poziția sa este extrem de interesantă în acest moment. Vă rog să vă uitați toți aici, voi mai stinge câteva lumini...

Își vântură bagheta și stinse o parte din lămpi. Focul rămăsese singura sursă de lumină. Profesoara Trelawney se aplecă și scoase de sub scaun un model în miniatură al sistemului solar, ferecat într-o cupolă de sticlă. Era ceva foarte frumos: câte o Lună strălucea în jurul celor nouă planete și în jurul soarelui ca de foc, toate suspendate în aer sub sticlă. Harry o urmări fără prea mare atenție pe profesoara Trelawney, care începu să arate unghiul fascinant pe care îl făcea Marte în conjuncție cu Neptun. Vaporii foarte parfumați reușiră să îndepărteze și adierea dinspre fereastră care îi atingea ușor fața. Auzi o insectă bâzâind discret în spatele draperiei. Simțea că încep să îi cadă pleoapele...

Se făcea că zbura pe spatele unei bufnițe, planând pe cerul albastru și senin către o casă veche, situată pe vârful unui deal și acoperită de iederă. Zbură din ce în ce mai jos, cu vântul adiindu-i plăcut pe față, până când ajunse la o fereastră spartă, foarte întunecată, de la un etaj superior al casei, pe care pătrunse înăuntru. Acum zbura pe un coridor

sinistru, către o cameră de la capătul acestuia... Intră pe ușă într-o cameră întunecată, ale cărei ferestre erau blocate...

Harry nu mai era pe bufniță... Acum se uita cum aceasta zbură în partea cealaltă a camerei, către un scaun cu spatele către el... Pe podeaua de lângă scaun erau două siluete întunecate... Amândouă se mișcau... Una era a unui șarpe uriaș... cealaltă era a unui om... Un om scund, cu chelie, un om cu ochi umezi și nas ascuțit... Plângea răgușit pe covorul din fața șemineului...

– Ai noroc, Șobo, zise o voce rece, foarte ascuțită, din fotoliul în care aterizase bufnița. Ești într-adevăr foarte norocos. Gafa ta nu mi-a stricat planurile. Acum este mort.

– Înălțime! strigă omul de pe jos. Stăpâne, sunt... sunt atât de mulțumit... și îmi pare atât de rău...

– Nagini, zise vocea rece, ai avut ghinion. Nu ți-l voi da pe Șobo la cină, până la urmă... Dar nu-ți face probleme... ți-a mai rămas Harry Potter...

Șarpele sâsâi și Harry văzu cum îi flutura limba.

– Acum, Șobo, zise vocea rece, poate că ar trebui să-ți reamintesc de ce nu voi mai tolera gafe din partea ta...

– Înălțime... nu... vă implor...

Vârful baghetei apăru de după scaun. Era ațintit către Șobo.

– *Crucio!* zise vocea rece.

Șobo urlă, de parcă fiecare parte din corp îi luase foc, și strigătul său umplu urechile lui Harry, iar cicatricea de pe frunte îl ustură mai dureros ca niciodată. Urla și el... Cap-de-Mort trebuia să-l audă, să știe că era acolo...

– Harry! Harry!

Harry deschise ochii. Zăcea întins pe podeaua din camera profesoarei Trelawney, cu mâinle pe față. Cicatricea încă îl ardea atât de tare, încât îi lăcrimau ochii. Durerea fusese reală. Întreaga clasă era în jurul lui și Ron îngenunchease lângă el, părând îngrozit.

– Ți-ai revenit? îl întrebă el.

– Nu, încă nu! zise profesoara Trelawney, părând extraor-

dinar de entuziasmată.

Ochii îi căzură asupra lui Harry, privindu-l cu atenție.

– Ce a fost, Potter? O premoniție? O viziune? Ce ai văzut?

– Nimic, minți Harry.

Se ridică. Simțea cum tremură din toate încheieturile. Nu putea să se abțină să se uite în jur, la umbrele din spatele său. Vocea lui Cap-de-Mort i se păruse atât de aproape...

– Aveai mâinile pe cicatrice! zise profesoara Trelawney. Te rostogoleai pe podea, cu mâinile încleștate pe cicatrice! Haide, Potter, am experiență în domeniu!

Harry se uită la ea.

– Cred că ar trebui să mă duc în aripa spitalului, zise el. Mă doare capul îngrozitor...

– Dragul meu, este evident că ai fost stimulat de vibrațiile extraordinar de clarvăzătoare ale camerei mele! zise profesoara Trelawney. Dacă pleci acum, ai putea să pierzi ocazia să vezi și altceva...

– Nu vreau să văd altceva, în afară de vreun leac pentru durerile de cap, zise Harry.

Se ridică. Cu toții se traseră să îi facă loc. Păreau epuizați.

– Ne vedem mai târziu, îi șopti Harry lui Ron, luându-și geanta și îndreptându-se către trapă, fără să se uite măcar la profesoara Trelawney, care avea o expresie de frustrare profundă, de parcă tocmai i s-ar fi refuzat o enormă favoare.

Însă când ajunse la capătul scării, Harry nu se îndreptă către aripa spitalului. Nu avea deloc intenția să se ducă acolo. Sirius îi spusese ce să facă dacă îl durea iar cicatricea și Harry avea să-i urmeze sfatul: se ducea direct în biroul lui Dumbledore. Merse grăbit pe coridoare, gândindu-se la ce văzuse în vis... Fusese la fel de real ca și cel din care se trezise în Aleea Boschetelor... Trecu în evidență toate detaliile, încercând să se asigure că și le va aminti și mai târziu... Îl auzise pe Cap-de-Mort acuzându-l pe Șobo de o gafă... Dar bufnița îi adusese vești bune, gafa fusese reparată, cineva murise... Așa că Șobo nu mai fusese dat șarpelui să își astâmpere foamea... El, Harry, urma să fie hrana pentru șarpe...

Harry trecu pe lângă acel gargui de piatră care păzea intrarea spre biroul lui Dumbledore, fără să observe măcar. Clipi, se uită în jur, își dădu seama ce se întâmplase și se întoarse înapoi. Apoi își aminti că nu știa parola.

– *Șerbet de lămâie?* încercă el.

Statuia nu se mișcă.

– Bine, zise Harry, uitându-se la el. *Plăcintă de pere.* Hm... *Baghetă de jeleu. Bombe mirositoare. Gumă de mestecat. Jeleuri cu toate aromele...* A nu, nu cred că îi plac, nu?... Ah, deschide-te! zise el supărat. Trebuie neapărat să-l văd, e urgent!

Statuia rămase neclintită.

Harry îl lovi, obținând doar o durere îngrozitoare în picior.

– *Broaște de ciocolată!* strigă el mânios, stând într-un picior. *Pană de zahăr! Plăcintă de gândaci!*

Statuia prinse viață și se dădu la o parte. Harry clipi.

– *Plăcintă de gândaci?* zise el uimit. Glumisem...

Trecu repede prin spațiul dintre pereți și ajunse la capătul scării de piatră în spirală, care se mișcă încet în sus, în timp ce ușile se închideau în spatele lui, ducându-l către o ușă de stejar lăcuită, cu un mâner cu care se bătea într-o ușă de aramă.

Auzi voci din birou. se dădu la o parte de pe scara mișcătoare și ezită, ascultând.

– Dumbledore, mă tem că nu văd legătura chiar deloc!

Era vocea Ministrului Magiei, Cornelius Fudge.

– Ludo zice că Bertha este în stare să se rătăcească... Sunt de acord că ar fi trebuit să o fi găsit până acum, dar nu avem nici o dovadă că s-ar întâmpla lucruri necurate, Dumbledore, deloc. Cât despre legătura dintre dispariția ei și a lui Barty Crouch...

– Și ce credeți că s-a întâmplat cu Barty Crouch, domnule Ministru? se auzi vocea răgușită a lui Moody.

– Eu cred că există două posibilități, Alastor, zise Fudge. Ori Crouch și-a ieșit din minți până la urmă – ceea ce este foarte posibil, sunt convins că sunteți de acord, având în

vedere trecutul său - și s-a dus cine știe unde...

- S-a dus extrem de repede, dacă așa s-a întâmplat, Cornelius, zise Dumbledore calm.

- Sau... Ei bine - Fudge părea rușinat - voi hotărî după ce voi vedea unde a fost găsit... Însă ai zis că a fost în apropierea trăsurii celor de la Beauxbatons... Dumbledore, știi ce este femeia aia?

- Eu o consider o directoare foarte pricepută și... o dansatoare excelentă, zise Dumbledore încet.

- Dumbledore, fii serios! zise Cornelius mânios. Nu cumva ai păreri preconcepute despre ea, din cauza lui Hagrid? Nu sunt cu toții inofensivi... Dacă poți să-l numești pe Hagrid inofensiv, cu obsesia aia a lui pentru monștri...

- Eu o suspectez pe Madame Maxime la fel ca și pe Hagrid, zise Dumbledore, tot așa de calm. Cred că s-ar putea ca tu să fii cel cu prejudecăți, Cornelius.

- Putem să încheiem discuția asta? mormăi Moody.

- Da, da, atunci hai să mergem spre Pădurea Interzisă, zise Cornelius Fudge nerăbdător.

- Da, zise Moody, dar Potter vrea să stea de vorbă cu tine, Dumbledore. E chiar în fața ușii...

— Capitolul XXX —

PENSIVUL

Ușa biroului se deschise.

– Bună, Potter, zise Moody. Hai, intră...

Harry intră. Mai fusese o dată în biroul lui Dumbledore. Era o cameră circulară foarte frumoasă, plină cu fotografiile directorilor și directoarelor din trecut de la Hogwarts, care dormeau cu toții, cu piepturile umflându-li-se ușor când respirau.

Cornelius Fudge stătea lângă biroul lui Dumbledore, îmbrăcat cu pelerina sa în dungi, și își ținea în mână pălăria verde-deschis.

– Harry! zise Fudge vesel, înaintând spre el. Ce mai faci?

– Bine, minți Harry.

– Tocmai vorbeam de noaptea în care a apărut domnul Crouch la marginea Pădurii Interzise, zise Fudge. Tu l-ai găsit, nu?

– Da, zise Harry, după care, simțind că era inutil să pretindă că nu auzise ce vorbiseră, adăugă: dar nu am văzut-o nicăieri pe Madame Maxime și cred că i-ar fi greu să se ascundă, nu?

Dumbledore îi zâmbi lui Harry din spatele lui Fudge, în ochi apărându-i obișnuitele scânteieri.

– Da, bine, zise Fudge, părând rușinat, tocmai vroiam să facem o plimbare scurtă prin împrejurimi, Harry, te rog să ne scuzi... Poate ar trebui să te întorci la ore...

– Vroiam să vorbesc cu dumneavoastră, domnule profesor, zise Harry repede, uitându-se la Dumbledore, care îi aruncă o privire iscoditoare.

– Așteaptă-mă aici, Harry, zise el, nu întârzii mult.

Trecură în liniște pe lângă el și închiseră ușa. După câteva minute, Harry auzi zgomotul pașilor lui Moody pierzându-se pe coridorul de jos. Se uită în jur.

– Bună, Fawkes, zise el.

Fawkes, pasărea phoenix a profesorului Dumbledore, stătea pe stinghia ei de aur de lângă ușă. De mărimea unei lebede, cu pene minunate, roșii și aurii, își vântură coada lungă și clipi, privind cu atenție către Harry.

Harry se așeză pe un scaun din fața biroului lui Dumbledore. Timp de mai multe minute, stătu și îi privi pe foștii directori și directoare cum dormeau în ramele lor, gândindu-se la ce auzise nu de mult, și își trecu degetele peste cicatrice. Acum nu îl mai durea.

Se simțea mult mai calm, acum că era în biroul lui Dumbledore, știind că în curând avea să-i povestească despre vis. Harry se uită la pereții din spatele biroului. Jobenul Magic, la fel de peticit și ponosit, era așezat pe un raft. Lângă el era o cutie mare de sticlă în care se afla o sabie magnifică de argint, cu rubine mari incrustate pe plăsele, pe care o recunoscu ca fiind aceea pe care el însuși o scosese din Jobenul Magic în anul II. Sabia îi aparținuse odată lui Godric Gryffindor, fondatorul Casei lui Harry. O privea, amintindu-și cum îi venise în ajutor când crezuse că nu mai avea nici o speranță, și deodată observă o sclipire argintie scăpărând pe cutia de sticlă. Se uită în jur ca să găsească sursa și văzu o rază aurie care venea dintr-un dulap negru din spatele său, a cărui ușă nu era bine închisă. Harry ezită, se uită la Fawkes, iar apoi se ridică, se duse în partea cealaltă a biroului și deschise ușa dulapului.

Acolo era o lighean de piatră, cu apă pe fund și cu niște simboluri ciudate sculptate pe margine: rune și alte însem-

nări pe care Harry nu le recunoscu. Lumina argintie provenea din conținutul ligheanului, care era deosebit de tot ce văzuse Harry până atunci. Nu putu să își dea seama dacă substanța din lighean era lichidă sau gazoasă. Era foarte luminoasă, alb-argintie, și se mișca neîncetat. La suprafața ei erau mici valuri, semănând cu apa vălurită de vânt... Și atunci, ca într-o învolburare de nori, conținutul ligheanului se despărți și se învârti încet. Arăta ca o lumină lichidă - sau ca un vânt solid - Harry nu se putea hotărî cu ce semăna mai bine... Ar fi vrut să pună mâna, ca să vadă ce era, dar cei aproape patru ani de experiențe în lumea vrăjitorilor îi spuseră că introducerea mâinii într-un vas plin cu o substanță necunoscută era o mare prostie. Astfel că își scoase bagheta din buzunarul robei, aruncă o privire neliniștită în jur, se uită la conținutul ligheanului și îl atinse cu bagheta. Suprafața substanței argintii de dinăuntru începu să se învârtă foarte repede.

Harry se aplecă mai aproape, cu capul în dulap. Substanța argintie devenise transparentă, aproape ca sticla. Se uită în jos, așteptând să vadă fundul de piatră al ligheanului... În schimb, văzu o cameră enormă dedesubtul substanței misterioase, o cameră în care el privea ca printr-o fereastră rotundă din tavan.

Camera era slab luminată. Se gândi că trebuia să fi fost sub pământ, pentru că nu avea ferestre, ci doar torțe pe pereți, la fel ca acelea care luminau castelul Hogwarts. Apropiindu-și fața și mai mult, încât nasul îi ajunse la doi centimetri de substanța sticloasă, Harry văzu că lângă fiecare perete se aflau rânduri-rânduri de vrăjitori și vrăjitoare, ca și cum ar fi stat în bănci care se ridicau pe mai multe niveluri. Exact în centrul camerei era un scaun gol. Scaunul acela îi dădu lui Harry un presentiment neplăcut. Avea lanțuri pe mânere, de parcă cei care stăteau acolo erau de obicei legați de el.

Unde era acest loc? Cu siguranță că nu la Hogwarts, nu văzuse niciodată o asemenea cameră în castel. Iar

mulțimea din camera misterioasă era compusă din adulți, or Harry știa că nu erau nici pe departe atâția profesori la Hogwarts. Dar păreau să aștepte ceva... Deși nu le putea vedea decât vârfurile pălăriilor ascuțite, păreau să fie cu toții cu fețele îndreptate într-o singură direcție și nimeni nu vorbea cu nimeni.

Ligheanul fiind rotund, iar camera pe care o vedea dreptunghiulară, Harry nu putea să vadă ce se întâmpla în colțuri. Se aplecă și mai în față, apropiindu-și capul și încercând să vadă mai bine...

Vârful nasului îi atinse substanța ciudată în care se uita.

Biroul lui Dumbledore scoase un zgomot strident... Harry fu aruncat înăuntru cu capul în substanța din lighean...

Dar capul nu i se lovi de pardoseala de piatră. Cădea prin ceva rece ca gheața și negru ca smoala... Era ca și când ar fi fost absorbit de un vârtej întunecat...

Și deodată, se trezi stând pe o bancă de la capătul camerei din interiorul ligheanului, o bancă mult deasupra celorlalte. Se uită în sus, la tavanul înalt de piatră, așteptându-se să vadă fereastra circulară prin care tocmai se uitase, însă nu văzu nimic altceva decât piatră întunecată.

Respirând greu și sacadat, Harry se uită în jur. Nimeni dintre vrăjitorii și vrăjitoarele din cameră (și erau cel puțin două sute) nu se uita la el. Nu păreau să fi observat că tocmai căzuse în mijlocul lor, din tavan, un băiat de paisprezece ani. Harry se întoarse către vrăjitorul de lângă el și scoase un strigăt de uimire care răsună în toată camera.

Stătea chiar lângă Albus Dumbledore.

– Domnule profesor! zise Harry, într-o șoaptă sugrumată. Îmi pare rău... nu am vrut... Mă uitam doar în ligheanul acela din dulapul dumneavoastră... Eu... Unde suntem?

Dar Dumbledore nu se mișcă și nici nu îi vorbi. Îl ignoră complet. La fel ca toți ceilalți vrăjitori de pe bănci, se uita în colțul îndepărtat al camerei unde era ușa.

Harry se uită derutat la Dumbledore, apoi la mulțimea tăcută, apoi iar la Dumbledore. Și în cele din urmă își

dădu seama...

Lui Harry i se mai întâmplase o dată să se găsească undeva unde nimeni nu putea să îl vadă sau să îl audă. Atunci căzuse printr-o pagină a unui jurnal fermecat direct în amintirea altcuiva... Și, dacă nu se înșela, se întâmplase tot ceva de genul acela...

Harry își ridică mâna dreaptă, ezită și apoi o mișcă rapid în fața lui Dumbledore. Dumbledore nu clipi, nici nu se uită la Harry și nu se mișcă deloc. Și astfel, din punctul de vedere al lui Harry, problema fu lămurită. Dumbledore nu l-ar fi ignorat așa. Era într-o amintire și acela nu era Dumbledore cel din prezent. Și totuși, nu avea cum să fie cu foarte mult timp în urmă... Dumbledore cel care stătea lângă el acum avea părul argintiu, exact ca în prezent. Dar ce era locul acesta? Ce așteptau toți vrăjitorii aceia?

Harry se uită în jur cu și mai mare atenție. Camera, așa cum presupusese când o observase de deasupra, era cu siguranță sub pământ... Semăna mai mult cu o celulă decât cu o cameră, își zise. Avea un aer straniu și auster. Nu erau tablouri pe pereți și nici un fel de ornamente... Doar acele rânduri de bănci care se ridicau pe mai multe niveluri în jurul camerei, toate poziționate pentru a avea o priveliște limpede a scaunului cu lanțurile pe mânere.

Înainte să ajungă la vreo concluzie asupra locului unde se aflau, Harry auzi pași. Ușa din colțul celulei se deschise și intrară trei oameni – sau mai bine zis, un om, încadrat de doi Dementori.

Harry simți cum îi îngheață sufletul. Dementorii, creaturi înalte, cu glugi care le ascundeau fețele, se apropiau încet de scaunul din centrul camerei, fiecare strângând cu putere câte o mână a omului, cu brațele lor care păreau să fi intrat în putrefacție. Omul dintre ei părea că e gata să leșine în orice moment și Harry îl înțelese... Știa că Dementorii nu îi puteau face nimic într-o amintire, dar Harry avea întipărită clar în minte puterea lor. Mulțimea se dădu puțin înapoi când Dementorii îl puseră pe om în

scaunul cu lanțuri și apoi ieșiră din cameră. Ușa se închise după ei.

Harry se uită la omul care stătea în scaun și văzu că era Karkaroff.

Spre deosebire de Dumbledore, Karkaroff părea mult mai tânăr. Avea părul negru și bărbuța la fel. Nu era îmbrăcat în blănuri mătăsoase, ci într-o robă subțire și ponosită. Tremura. Sub ochii lui Harry, lanțurile de pe mânerele scaunului se făcură brusc aurii și se încolăciră pe brațele lui Karkaroff, ținîndu-l acolo.

– Igor Karkaroff, zise o voce dură din stânga lui Harry.

Harry se uită în jur și îl văzu pe domnul Crouch ridicându-se din mijlocul băncii de lângă el. Părul lui Crouch era negru, chipul său avea mult mai puține riduri și părea mult mai în formă și cu capul pe umeri.

– Ai fost adus de la Azkaban ca să furnizezi dovezi Ministerului Magiei. Ne-ai dat de înțeles că ai informații importante pentru noi.

Karkaroff stătea cât de drept putea, strâns legat de scaun.

– Da, domnule, zise el și, deși vocea îi era foarte speriată, Harry distinse în ea nota mieroasă bine cunoscută. Doresc să-i fiu de folos Ministerului. Vreau să ajut. Știu... Știu că Ministerul încearcă să... să-i adune pe ultimii susținători ai Lordului Întunecat. Sunt dornic să fiu de ajutor, după puterile mele...

Băncile se umplură de zumzet. Unii îl priveau pe Karkaroff cu interes, alții cu o profundă neîncredere. Atunci Harry auzi clar o voce răgușită, din partea cealaltă a lui Dumbledore, care zise:

– Ce mizerabil...

Harry se aplecă în față să vadă dincolo de Dumbledore. Era Ochi-Nebun Moody... deși aspectul său era complet diferit. Nu avea ochiul magic, ci doi ochi normali. Amândoi îl priveau pe Karkaroff printre pleoape, cu un imens dispreț.

– Crouch o să-i dea drumul, îi șopti Moody lui Dumbledore. A făcut un târg cu el. Mi-a luat șase luni să îl desco-

păr și Crouch o să-i dea drumul, dacă o să-i furnizeze suficiente nume noi. Să auzim informațiile, așa zic eu, și apoi să-l dăm imediat pe mâna Dementorilor.

Dumbledore scoase un mic sunet dezaprobator pe nasul lung și coroiat.

– Ah, am uitat... Ție nu-ți plac Dementorii, nu, Albus? zise Moody, cu un zâmbet diabolic.

– Nu, zise Dumbledore calm, mă tem că nu. De mult timp sunt de părere că Ministerul greșește că se aliază cu asemenea creaturi...

– Nu și pentru mizerabilii ca el, zise Moody încet.

– Zici că vrei să ne dai nume, Karkaroff, zise domnul Crouch. Să le auzim, te rog...

– Trebuie să înțelegeți, zise Karkaroff grăbit și neliniștit, că Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit opera întotdeauna într-un secret desăvârșit... Prefera ca noi... ăăă... vreau să spun, susținătorii lui... Și acum regret, din tot sufletul, că m-am numărat printre ei...

– Zi odată, șuieră Moody.

– Nu știam niciodată numele tuturor confraților noștri... El era singurul care știa câți eram... Și cine anume...

– Da, a fost o mișcare inteligentă, nu-i așa, având în vedere că a avut grijă ca oamenii ca tine, Karkaroff, să nu poată să-i trădeze pe toți, murmură Moody.

– Și totuși, zici că ai niște nume pentru noi? întrebă domnul Crouch.

– Am, zise Karkaroff pe nerăsuflate. Și să știți că erau niște susținători importanți. Oameni pe care i-am văzut cu ochii mei urmându-i ordinele. Vă dau aceste informații pentru a demonstra că mă dezic întru totul de el și că sunt copleșit de remușcări atât de cumplite, încât abia mai pot să...

– Care sunt aceste nume? întrebă domnul Crouch tăios.

Karkaroff trase aer în piept.

– Era Antonin Dolohov, zise el. L-am... L-am văzut torturând nenumărați Încuiați și... adversari ai Lordului Întunericului.

– Și l-ai ajutat să o facă, bombăni Moody.

– L-am prins deja pe Dolohov, zise Crouch. A fost prins la scurt timp după tine.

– Într-adevăr? zise Karkaroff și ochii i se măriră. Sunt... Sunt încântat să aud asta...

Însă nu părea prea încântat. Harry își dădu seama că aceste vești fuseseră un adevărat șoc pentru Karkaroff. Unul dintre numele date de el era inutil.

– Alții? zise Crouch rece.

– Da... Mai era Rosier, răspunse Karkaroff repede. Evan Rosier.

– Rosier este mort, zise Crouch. Și el a fost prins curând după tine. A preferat să se lupte în loc să se predea și a fost ucis în timpul luptei.

– Însă a luat și o bucată din mine cu el, șopti Moody din dreapta lui Harry.

Harry se uită iar la el și îl văzu arătându-i lui Dumbledore spre bucata lipsă din nasul său.

– Ro... Rosier a primit ce-a meritat! zise Karkaroff, în voce simțindu-i-se clar panica.

Harry își dădu seama că Igor Karkaroff începea să își facă griji că nici una dintre informațiile sale nu îi vor fi de folos Ministerului. Ochii lui Karkaroff se ațintiră către ușa din colț, în spatele căreia stăteau cu siguranță Dementorii, așteptându-l.

– Alții? zise Crouch.

– Da! zise Karkaroff. A mai fost și Travers... A ajutat la omorârea lui McKinnons! Și Mulciber... Se specializase în Blestemul Imperius, a determinat nenumărați oameni să facă lucruri îngrozitoare! Apoi Rookwood, care a fost spion și i-a dat informații prețioase Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit, chiar din interiorul Ministerului!

Harry își dădu seama că de data asta Karkaroff o nimerise. Mulțimea murmura ca un singur glas.

– Rookwood? zise domnul Crouch, făcându-i semn unei vrăjitoare care stătea în fața lui și care începu să noteze ceva

pe bucata ei de pergament. Augustus Rookwood de la Departamentul Misterelor?

– Chiar el, zise Karkaroff entuziasmat. Cred că a folosit o rețea de vrăjitori în locuri sus-puse și din interiorul Ministerului, și din afara sa, pentru a strânge informații...

– Însă pe Travers și Mulciber îi avem, zise domnul Crouch. Foarte bine, Karkaroff, dacă asta este tot, te vei întoarce la Azkaban în timp ce noi vom decide...

– Nu încă! strigă Karkaroff, părând chiar disperat. Așteptați, mai este cineva!

Harry îl văzu transpirând în lumina torțelor, pielea sa albă contrastând puternic cu părul și barba.

– Plesneală! strigă el. Severus Plesneală!

– Plesneală a fost eliberat de acest consiliu, zise Crouch cu răceală. A garantat Albus Dumbledore pentru el.

– Nu! strigă Karkaroff, zbătându-se în lanțurile care îl legau de scaun. Vă asigur! Severus Plesneală este un Devorator al Morții!

Dumbledore se ridică în picioare.

– Am adus dovezi deja în această problemă, zise el calm. Severus Plesneală a fost într-adevăr un Devorator al Morții. Dar s-a alăturat părții noastre înainte de declinul Lordului Cap-de-Mort și a devenit spion pentru noi, riscându-și propria viață. Acum este un Devorator al Morții în aceeași măsură în care sunt și eu.

Harry se întoarse să se uite la Ochi-Nebun Moody. Avea o expresie extraordinar de sceptică în spatele lui Dumbledore.

– Foarte bine, Karkaroff, zise Crouch rece, ne-ai fost de ajutor. Îți vom revizui cazul. Între timp, te vei întoarce în Azkaban...

Vocea domnului Crouch se pierdu. Harry se uită în jur; celula se dizolva de parcă ar fi fost făcută din fum. Totul se ducea și nu își mai văzu decât propriul corp, restul era doar întuneric...

Și atunci, încăperea se întoarse. Harry stătea pe un alt loc. Tot pe banca cea mai de sus, dar acum în stânga domnului

Crouch. Atmosfera părea diferită, relaxată, chiar veselă. Vrăjitorii și vrăjitoarele de lângă pereți vorbeau unii cu alții, de parcă ar fi fost la un eveniment sportiv. O vrăjitoare de la jumătatea băncilor de pe peretele de vizavi îi atrase atenția lui Harry. Avea părul blond tuns scurt, era îmbrăcată cu robă roșie și avea în gură vârful unei pene de culoarea, verde-crud. Era, negreșit, o Rita Skeeter mai tânără. Harry se uită în jur; Dumbledore stătea iar lângă el, îmbrăcat altfel. Domnul Crouch părea mai obosit și mai înspăimântător, mai nefericit... își zise Harry. Era o altă amintire, o altă zi... un alt proces.

Ușa din colț se deschise și Ludo Bagman intră în cameră.

Acesta însă nu era Ludo Bagman din prezent, ci un Ludo Bagman care era evident la apogeul carierei sale de vâjthaț. Nasul nu îi era spart. Era înalt și slab, dar musculos. Bagman părea emoționat când se așeză pe scaun, dar nu fu înlănțuit acolo, ca Igor Karkaroff, iar Bagman, prinzând curaj din acest motiv, aruncă o privire mulțimii, le făcu câtorva cu mâna și reuși să zâmbească puțin.

– Ludo Bagman, ai fost adus aici, în fața Consiliului de Legi Magice, ca să răspunzi în fața acuzațiilor despre activitatea ta de Devorator al Morții, zise domnul Crouch. Am auzit acuzații împotriva ta și suntem pe cale să dăm verdictul. Ai ceva de adăugat declarației tale, înainte de a ne pronunța?

Lui Harry nu îi venea să creadă. Ludo Bagman, un Devorator al Morții?

– Doar că, zise Bagman, zâmbind neliniștit, păi... știu că am fost cam prost...

Unul sau doi vrăjitori și vrăjitoare zâmbiră indulgenți.

Domnul Crouch nu păru să le împărtășească sentimentele. Se uita la Ludo Bagman cu severitate și cu un dispreț profund.

– Nu ai zis niciodată un adevăr mai mare, băiete, îi spuse cineva răgușit lui Dumbledore din spatele lui Harry.

Se întoarse și iar îl văzu pe Moody stând acolo.

– Dacă nu aș fi știut că ai fost mereu cam tont, aș fi zis că un balon-ghiulea ți-a afectat mintea pentru totdeauna...

– Ludovic Bagman, ai fost prins dându-le informații susținătorilor lui Cap-de-Mort, zise domnul Crouch. Pentru asta, propun o perioadă de prizonierat în Azkaban, o perioadă nu mai mică de...

Însă imediat se auzi un vuiet de supărare dinspre mulțimea aflată în cameră. Mai mulți vrăjitori și vrăjitoare de lângă pereți se ridicară, dând din capete și chiar din pumni, către domnul Crouch.

– Dar v-am spus, n-am știut! strigă Bagman cu sinceritate, căutând să acopere zgomotul mulțimii. Nici nu am bănuit! Bătrânul Rookwood a fost prieten cu tatăl meu... Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ținea cu Știți-Voi-Cine! Am crezut că strângeam informații pentru ai noștri! Și Rookwood tot zicea că o să-mi găsească o slujbă la Minister mai târziu... după ce mi se va termina perioada de glorie în vâjthat, mă înțelegeți... Adică, doar n-o să lovesc baloane-ghiulea toată viața, nu?

Se auziră râsete dinspre mulțime.

– Se va supune la vot, zise domnul Crouch cu răceală și se întoarse către partea dreaptă a camerei. Rog membrii juriului să ridice mâna... Cei în favoarea închisorii...

Harry se uită către partea dreaptă a camerei. Nimeni nu ridică mâna. Mulți dintre vrăjitorii și vrăjitoarele din jur începură să aplaude. Una dintre vrăjitoarele din juriu se ridică.

– Da? răcni Crouch.

– Nu am vrea decât să-l felicităm pe domnul Bagman datorită splendidei evoluții pentru Anglia la meciul de vâjthat de sâmbăta trecută împotriva Turciei, zise vrăjitoarea pe nerăsuflate.

Domnul Crouch era furios. Camera răsună de aplauze. Bagman se ridică și făcu o plecăciune, zâmbind.

– Groaznic, îi spuse domnul Crouch cu patimă lui Dumbledore, așezându-se, în timp ce Bagman ieșea din cameră. Rookwood să-i găsească o slujbă la Minister... Ziua în care ni se va alătura Ludo Bagman va fi cu adevărat o zi tristă pentru Minister...

Și camera se dizolvă iar. Când se întoarse, Harry se uită în jur. El și Dumbledore stăteau în continuare lângă domnul Crouch, însă atmosfera era cât se poate de schimbată. Era o tăcere totală, întreruptă doar de plânsetele unei vrăjitoare firave, ca un spic de grâu, care stătea lângă domnul Crouch. Avea o batistă pe care și-o ținea strâns la gură cu mâinile-i tremurânde. Harry se uită la Crouch și îl văzu mai sobru și mai cărunt ca înainte. O venă i se zbătea la tâmplă.

– Adu-i, zise el și vocea îi răsună în încăperea tăcută.

Ușa din colț se deschise iar. De această dată intrară șase Dementori, aducând cu ei patru oameni. Harry văzu mulțimea întorcându-se să se uite la Crouch. Câțiva începură să șoptească între ei.

Dementorii îi puseră pe fiecare dintre cei patru oameni în cele patru scaune cu mânere cu lanțuri, care se aflau acum pe podeaua camerei. Cei patru erau un bărbat bine făcut, care se uita absent la Crouch, un alt bărbat mai slab și mai emoționat, ai cărui ochi cercetau mulțimea, o femeie cu păr negru, des și strălucitor și cu ochii umbriți, care stătea pe scaun de parcă ar fi stat pe un tron, și un băiat în jur de nouăsprezece ani, care părea cu adevărat îngrozit. Tremura, cu părul său galben-pai răvășit peste față și cu pielea pistruiată și albă ca laptele. Vrăjitoarea micuță și delicată de lângă Crouch începu să se legene în față și în spate pe locul ei, plângând în batistă.

Crouch se ridică. Se uită la cei patru din fața lui și pe chipul său se citi ura.

– Ați fost aduși în fața Consiliului pentru Legi Magice, zise el clar, ca să fiți judecați pentru o crimă atât de atroce, cum...

– Tată, zise băiatul cu părul blond. Tată... te rog...

– ... rareori am auzit în această sală, continuă Crouch, vorbind și mai tare, ca să acopere vocea fiului său. Am auzit dovezile împotriva voastră. Toți patru sunteți acuzați de capturarea unui Auror – Frank Poponeață – și atacarea lui cu Blestemul Cruciatus, crezând că știa unde se afla

stăpânul vostru exilat, Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit...

– Tată, nu eu am făcut-o! strigă băiatul din lanțuri. Nu am făcut-o, jur, tată, nu mă trimite înapoi la Dementori...

– Apoi sunteți acuzați, urlă domnul Crouch, de folosirea Blestemul Cruciatus asupra soției lui Frank Poponeață, când a refuzat să vă dea informațiile cerute. Ați plănuit să-l readuceți la putere pe Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit și să reveniți la viețile voastre pline de violență și cruzime, pe care probabil că le-ați dus înainte, pe vremea acestuia. Acum, rog juriul să...

– Mamă! strigă băiatul, și vrăjitoarea de lângă Crouch izbucni în plâns, legănându-se în față și în spate. Mamă, oprește-l, mamă, nu am făcut-o eu, nu am fost eu!

– Acum, rog juriul, repetă domnul Crouch, să ridice mâna dacă membrii lui cred, ca și mine, că aceste crime merită încarcerarea pe viață la Azkaban.

La unison, vrăjitoarele și vrăjitorii din partea dreaptă a camerei ridicară mâinile. Mulțimea începu să aplaude ca și pentru Bagman, având pe chipuri expresii de triumf sălbatic. Băiatul începu să țipe.

– Nu! Mamă, nu! Nu am făcut-o eu, nu, n-am știut! Nu mă trimite acolo, nu îl lăsa!

Dementorii se întoarseră în cameră. Cei trei care fuseseră alături de băiat se ridicară în liniște de pe scaune. Femeia cu ochi întunecați se uită la Crouch și strigă:

– Lordul Întunericului va renaște, Crouch! Aruncă-ne în Azkaban, dacă vrei, vom aștepta răbdători! Va renaște și va veni după noi, ne va răsplăti mult mai mult decât pe restul suporterilor săi! Am fost singurii care i-am rămas credincioși! Am fost singurii care am încercat să-l găsim!

Dar băiatul încerca să se lupte cu Dementorii, deși Harry văzu că încet-încet aceștia îi absorbeau puterea. Mulțimea vuia batjocoritoare, unii se ridicaseră, în timp ce femeia ieșea din cameră, iar băiatul continua să se lupte.

– Sunt fiul tău! îi strigă el lui Crouch. Sunt fiul tău!

– Nu ești fiul meu! strigă domnul Crouch, cu ochii

bulbucați dintr-o dată. Eu nu am nici un fiu!

Vrăjitoarea fragilă scoase un geamăt sfâșietor și apoi se prăbuși în scaun. Leșinase. Crouch părea să nu fi observat.

– Duceți-i! răcni Crouch către Dementori atât de tare, încât îi ieșiră câțiva stropi de salivă din gură. Duceți-i, să putrezească acolo!

– Tată! Tată, nu am fost eu! Nu! Nu! Tată, te rog!

– Harry, cred că a sosit timpul să ne întoarcem în biroul meu, zise o voce calmă în urechea lui Harry.

Harry se sperie. Se uită în jur, apoi se uită în partea cealaltă, în direcția vocii.

Era un Albus Dumbledore care stătea în dreapta sa, privind cum fiul lui Crouch era dus de Dementori, și mai era un Albus Dumbledore în stânga sa, privindu-l în ochi.

– Vino, zise Dumbledore cel din stânga sa și își puse mâna sub cotul lui Harry.

Harry simți cum se ridică în aer, iar camera se dizolvă în jurul lui. Pentru un moment, totul se făcu negru și atunci se simți de parcă s-ar fi dat peste cap cu încetinitorul, aterizând brusc în picioare, în lumina orbitoare din biroul lui Dumbledore. Ligheanul de piatră strălucea în fața sa, iar Albus Dumbledore stătea lângă el.

– Domnule profesor, zise Harry speriat, știu că nu ar fi trebuit... Nu am vrut să... Ușa dulapului era întredeschisă și...

– Înțeleg, zise Dumbledore.

Ridică ligheanul, îl duse pe birou, unde îl așeză pe suprafața lăcuită, și se așeză pe scaunul din spatele acestuia.

Și Harry făcu la fel, uitându-se la ligheanul de piatră. Conținutul se întorsese la starea sa de la început, alb-argintiu, învârtindu-se și clocotind sub ochii lui.

– Ce este? întrebă Harry cu o voce tremurată.

– Acesta? Se numește Pensiv, zise Dumbledore. Câteodată descopăr – și sunt sigur că ți se întâmplă și ție – că am prea multe gânduri și amintiri în minte.

– Hm, făcu Harry, care nu putea spune cu adevărat că i se întâmplase vreodată așa ceva.

– În asemenea momente, zise Dumbledore, arătând către ligheanul de piatră, folosesc Pensivul. Și îmi extrag din minte gândurile în plus, le pun în lighean și le examinez când doresc. E mai ușor să observi lucruri care se leagă între ele, mă înțelegi, când sunt așa...

– Vreți să spuneți... că acolo sunt gândurile dumneavoastră? zise Harry, uitându-se la substanța albă din lighean.

– Exact, zise Dumbledore. Dă-mi voie să-ți arăt...

Dumbledore își scoase bagheta din buzunarul robei și îi puse vârful în părul său argintiu, chiar lângă tâmplă. Când își îndepărtă bagheta, păreau să atârne de ea niște fire de păr... Dar atunci Harry văzu că era o fâșie strălucitoare, de fapt, din aceeași substanță argintie stranie care umplea Pensivul. Dumbledore adăugă gândul proaspăt în lighean și Harry, uluit, își văzu propriul chip pe suprafața ligheanului.

Dumbledore apucă Pensivul cu degetele sale lungi și îl scutură, ca un căutător de aur care ar căuta pepite prețioase... iar Harry își văzu propria față schimbându-se ușor în cea a lui Plesneală, care deschise gura și vorbi cu tavanul, vocea sa având un pic de ecou:

– Se va întoarce... și pentru mine, și pentru Karkaroff... mai puternic ca niciodată...

– O legătură pe care nu aș fi putut s-o fac fără ajutor, oftă Dumbledore, dar nu contează.

Privi peste ochelarii săi cu lentilele în formă de semilună la Harry, care se uita uimit la chipul lui Plesneală, care continua să se învârtă în lighean.

– Foloseam Pensivul când a venit domnul Fudge la întâlnirea noastră și l-am pus la loc în grabă. Cu siguranță că nu am închis bine ușa dulapului. Normal, ți-a atras atenția.

– Îmi cer scuze, murmură Harry.

Dumbledore dădu din cap.

– Curiozitatea nu este un blestem, zise el, dar ar trebui să fim precauți cu ea... Da, într-adevăr...

Încruntându-se ușor, atinse gândurile din lighean cu vârful baghetei. Instantaneu, din el se ridică o figurină, o fată

plinuță, încruntată, de aproximativ șaisprezece ani, care începu să se învârtă ușor, cu picioarele încă în lighean. Făcu abstracție de Harry și de profesorul Dumbledore. Când vorbi, vocea îi răsună ca a lui Plesneală, de parcă ar fi venit din adâncurile ligheanului de piatră:

– M-a blestemat, domnule profesor Dumbledore, și eu doar îl tachinam că l-am văzut sărutând-o pe Florence, în spatele serelor, joia trecută...

– Dar de ce, Bertha, zise Dumbledore cu tristețe, uitându-se la fata care acum se rotea tăcută, de ce l-ai urmărit?

– Bertha? șopti Harry, uitându-se la ea. Este cumva... Sau a fost cumva Bertha Jorkins?

– Da, zise Dumbledore, atingând iar gândurile din lighean cu vârful baghetei și Bertha se scufundă în ele, acestea redevenind iar argintii și opace. Aceea a fost Bertha așa cum mi-o amintesc de pe vremea când era la școală.

Lumina argintie a Pensivului lumină fața lui Dumbledore și Harry își dădu seama cât de bătrân părea. Știa, desigur, că Dumbledore avansa în vârstă, dar până atunci nu se gândise niciodată că era un om bătrân.

– Deci, Harry, zise Dumbledore încet, înainte să te pierzi în gândurile mele, vroiai să-mi spui ceva.

– Da, zise Harry. Domnule profesor, eram la „Previziuni despre viitor" acum câteva minute și... Hm... am adormit!

Ezită puțin, întrebându-se dacă urma o mustrare, dar Dumbledore nu zise decât:

– E de înțeles... Continuă!

– Păi, am avut un vis, zise Harry. Un vis despre Lordul Cap-de-Mort. Îl tortura pe Șobo... știți cine este Șobo...

– Știu, zise Dumbledore prompt. Te rog, continuă.

– Cap-de-Mort primise o scrisoare de la o bufniță. A zis ceva despre gafa lui Șobo care fusese reparată. A zis că cineva murise. Apoi a zis că Șobo nu va fi dat șarpelui drept hrană – era și un șarpe lângă scaunul său. A zis... A zis că eu voi fi acela cu care se va hrăni șarpele. Apoi a aruncat un Blestem Cruciatus asupra lui Șobo... Și m-a durut cicatricea,

zise Harry. M-am trezit, atât de tare m-a durut...

Dumbledore se uită la el, fără să zică nimic.

– Păi... Asta este tot, zise Harry.

– Înțeleg, zise Dumbledore încet. Înțeleg. Și te-a mai durut cicatricea anul acesta, în afară de atunci când te-a trezit din somn în timpul verii?

– Nu... De unde știți că m-a trezit din somn în timpul verii? întrebă Harry uimit.

– Nu ești singurul corespondent al lui Sirius, zise Dumbledore. Și eu am ținut legătura cu el după ce a plecat de la Hogwarts anul trecut. Eu i-am sugerat peștera din munte ca fiind locul cel mai sigur unde să se ascundă.

Dumbledore se ridică și începu să se plimbe în spatele biroului. Din când în când, își ducea vârful baghetei la tâmplă, mai scotea un gând argintiu strălucitor și îl adăuga celor din Pensiv. Gândurile dinăuntru începură să se învârtă atât de repede, încât Harry nu reuși să deslușească ceva clar. Era doar un amestec de culoare.

– Domnule profesor? zise el încet, după câteva minute.

Dumbledore se opri și se uită la Harry.

– Scuzele mele, zise el încet și se așeză la birou.

– Știți... Știți cumva de ce mă doare cicatricea?

Dumbledore îl privi foarte pătrunzător pe Harry pentru o clipă și apoi spuse:

– Am o teorie, doar o teorie... Cred că te doare cicatricea și când Lordul Cap-de-Mort este în apropierea ta, și când simte o ură cumplită față de tine...

– Dar... de ce?

– Pentru că sunteți legați de blestemul care a eșuat, zise Dumbledore. Aceea nu este o cicatrice obișnuită.

– Deci, credeți... că faptele din vis... chiar s-au întâmplat?

– Este posibil, zise Dumbledore. Așa cred... Probabil că da... Harry, l-ai văzut pe Cap-de-Mort?

– Nu, zise Harry. Doar spatele scaunului său. Dar... nu aș fi avut ce să văd, nu? Adică, nu mai are corp, nu? Dar... cum ar fi putut să își țină bagheta? zise Harry încet.

– Într-adevăr, cum? murmură Dumbledore. Cum...

Nici Dumbledore și nici Harry nu vorbiră un timp. Dumbledore se uita prin cameră, ducându-și din când în când vârful baghetei la tâmplă și adăugând un alt gând argintiu, strălucitor, în conținutul învolburat al Pensivului.

– Domnule profesor, zise Harry în sfârșit, credeți că devine mai puternic?

– Cap-de-Mort? întrebă Dumbledore, uitându-se la Harry peste Pensiv.

Era o privire caracteristică, pătrunzătoare, pe care i-o mai aruncase Dumbledore și cu alte ocazii, iar Harry avea mereu senzația că Dumbledore putea să vadă prin el într-un mod în care nici măcar ochiul magic al lui Moody nu putea.

– Încă o dată, Harry, nu-ți pot spune nimic clar... Astea sunt doar supozițiile mele, oftă el, părând mai bătrân și mai frământat ca niciodată. Anii în care Cap-de-Mort a ajuns la putere, zise el, au fost marcați de dispariții. Bertha Jorkins a dispărut fără urmă în locul unde se știe clar că a fost văzut Cap-de-Mort ultima dată. Și domnul Crouch a dispărut... Chiar în împrejurimile castelului nostru. Și a mai existat o a treia dispariție, una careia Ministerul, din păcate, nu i-a acordat importanță, pentru că a fost vorba despre un Încuiat. Îl chema Frank Bryce și locuia în satul unde a crescut tatăl lui Cap-de-Mort. Bryce nu a mai fost văzut din august. Știi, eu citesc ziarele Încuiaților, spre deosebire de majoritatea prietenilor mei de la Minister.

Dumbledore se uită foarte serios la Harry, iar apoi continuă:

– Aceste dispariții mi se pare că se leagă unele de altele. Ministerul nu este de acord, după cum ai auzit, când așteptai în fața biroului meu...

Harry aprobă din cap. Iar se lăsă tăcerea, Dumbledore extrăgându-și gânduri din când în când. Harry simțea că ar fi trebuit să plece, dar curiozitatea îl reținu pe scaun.

– Domnule profesor? zise el iar. Ăăă... Aș putea să vă întreb ceva despre... procesul acela la care am fost martor... în Pensiv?

– Da, poți, zise Dumbledore cu seriozitate. Am fost la el de multe ori, dar unele procese îmi vin în minte mai des decât altele... Mai ales acum...

– Știți... procesul la care asistam când m-ați găsit? Cel cu fiul lui Crouch? Păi... vorbeau despre părinții lui Neville, nu-i așa?

Dumbledore îi aruncă lui Harry o privire tăioasă.

– Ți-a povestit vreodată Neville de ce a fost crescut de bunica lui? zise el.

Harry clătină din cap, întrebându-se în același timp cum putuse să nu-l întrebe pe Neville, deși îl cunoștea de aproape patru ani de zile.

– Da, vorbeau de părinții lui Neville, zise Dumbledore. Tatăl lui, Frank, a fost Auror, exact ca profesorul Moody. După cum ai auzit, el și soția sa au fost torturați pentru a da informații despre locul unde se afla Cap-de-Mort după ce și-a pierdut puterile.

– Deci, au murit? zise Harry încet.

– Nu, zise Dumbledore, cu o voce plină de amărăciune, cum nu îl mai auzise Harry niciodată, au înnebunit. Sunt amândoi în spitalul Sf. Mungo pentru Boli și Răni Magice. Cred că Neville îi vizitează cu bunica lui, în vacanțe. Nu își recunosc copilul.

Șocat, Harry rămase locului. Nu știuse niciodată... niciodată, în patru ani de zile, nu se deranjase să afle...

– Soții Poponeață au fost foarte cunoscuți, zise Dumbledore. Atacul asupra lor s-a produs imediat după declinul lui Cap-de-Mort, când toată lumea a crezut că era în siguranță. Acel atac a cauzat un val de mânie mai puternic ca niciodată. Ministerul a fost sub mare presiune, i se cerea să-i prindă rapid pe vinovați. Din nefericire, mărturiile soților Poponeață au fost – având în vedere starea lor – nu tocmai de încredere...

– Atunci, fiul domnului Crouch ar fi putut să nu fi fost implicat? zise Harry încet.

Dumbledore clătină din cap.

– Despre asta nu știu nimic!

Harry rămase iar tăcut, privind conținutul vârtejului din

Pensiv. Mai erau două întrebări pe care ardea de nerăbdare să le pună... însă acestea priveau vinovăția unor oameni în viață...

– Hm, începu el, domnul Bagman...

– ... nu a mai fost niciodată acuzat de activități Întunecate, zise Dumbledore calm.

– Da, zise Harry repede, uitându-se iar în Pensivul, al cărui conținut se învârtea mai încet, acum că Dumbledore nu mai adăuga gânduri. Și... Hm...

Dar Pensivul păru să pună întrebarea în locul lui. Chipul lui Plesneală apăru iar pe suprafață. Dumbledore îl privi și apoi se uită la Harry.

– Și nici profesorul Plesneală, zise el.

Harry privi în ochii albaștri-deschis ai lui Dumbledore și întrebarea care îl chinuia cel mai mult îi ieși de pe buze, înainte de a se putea opri:

– Dar ce v-a făcut să credeți că a renunțat cu adevărat la Cap-de-Mort, domnule profesor?

Dumbledore se uită în continuare în ochii lui Harry pentru câteva clipe și apoi zise:

– Asta, Harry, rămâne între mine și domnul profesor Plesneală.

Harry știu că întrevederea se terminase. Dumbledore nu părea supărat, totuși, în tonul său se simțea o notă finală care îi spunea lui Harry că era vremea să plece. Se ridică și Dumbledore făcu la fel.

– Harry, zise el, când băiatul ajunsese la ușă, te rog să nu mai povestești nimănui despre părinții lui Neville. Este dreptul lui să le spună celorlalți, numai atunci când o să fie pregătit.

– Da, domnule profesor, zise Harry, întorcându-se să plece.

– Și...

Harry se întoarse. Dumbledore stătea deasupra Pensivului, cu fața luminată de dedesubt și părând mai bătrân ca niciodată. Se uită o clipă la Harry și apoi spuse:

– Mult succes la a treia probă!

– Capitolul XXXI —

A TREIA PROBĂ

– Și Dumbledore crede că Știi-Tu-Cine își recapătă puterile? șopti Ron.

Tot ce văzuse Harry în Pensiv, aproape tot ce îi spusese și arătase Dumbledore după aceea, le povestise lui Ron, Hermionei și lui Sirius, desigur, căruia Harry îi trimisese o bufniță imediat ce ieșise din biroul lui Dumbledore. Harry, Ron și Hermione rămaseră iar până târziu în camera de zi în acea noapte, vorbind până când mintea lui Harry mai avea puțin și lua foc, până când înțelese ce vroia să spună Dumbledore când zise că mintea poate fi câteodată mult prea plină de gânduri și că ar fi fost o ușurare să mai extragă câteva dintre ele.

Ron se uită în focul din camera de zi. Harry avu impresia că Ron tremura puțin, deși era cald.

– Și are încredere în Plesneală? întrebă Ron. Chiar are încredere în Plesneală, deși știe că a fost un Devorator al Morții?

– Da, zise Harry.

Hermione nu mai vorbise de zece minute. Stătea cu capul în mâini, uitându-se la genunchi. Harry se gândi că și ei i-ar fi trebuit un Pensiv.

– Rita Skeeter, murmură ea în sfârșit.

– Cum poți să-ți faci griji din cauza ei acum? se miră Ron, nevenindu-i să creadă.

– Nu îmi fac griji din cauza ei, spuse Hermione cu

capul aplecat. Mă gândeam... Ţineţi minte ce mi-a zis la „Trei Mături"? „Ştiu nişte lucruri despre Ludo Bagman care ţi-ar face părul măciucă." La asta se referea, nu? Ea a scris despre procesul lui, ştia că le-a dat informaţii Devoratorilor Morţii. Şi Winky, vă amintiţi... „Domnul Bagman este un vrăjitor rău." Domnul Crouch trebuie să fi fost atât de supărat că Bagman a scăpat, încât probabil că a vorbit acasă despre proces.

– Da, dar Bagman nu a dat informaţiile dinadins, nu?

Hermione ridică din umeri.

– Şi Fudge crede că Madame Maxime l-a atacat pe Crouch? întrebă Ron, întorcându-se către Harry.

– Da, zise Harry, dar numai pentru că Barty Crouch a dispărut lângă trăsura celor de la Beauxbatons.

– Nu ne-am gândit niciodată la ea, nu? zise Ron încet. Ascultaţi-mă, sigur are sânge de uriaş în vine şi nu vrea să recunoască...

– Cum să recunoască? zise Hermione tăios, ridicându-şi privirea. Uite ce a păţit Hagrid după ce a aflat Rita despre mama lui. Uită-te la Fudge cum trage concluzii pripite despre ea, doar pentru că este pe jumătate uriaş. Cum să te lupţi cu asemenea prejudecăţi? Şi eu probabil că aş spune că am oase mari, dacă aş şti ce mă aşteapta dacă s-ar afla adevărul.

Hermione se uită la ceas.

– Nu ne-am antrenat deloc! zise ea revoltată. Trebuia să exersăm Blestemul de Oprire! De mâine, ne punem serios pe treabă! Hai, Harry, ai nevoie de puţin somn...

Harry şi Ron se duseră agale spre dormitorul lor. În timp ce Harry îşi punea pijamaua, se uită spre patul lui Neville. Ţinându-şi promisiunea făcută lui Dumbledore, nu le spusese lui Ron şi lui Hermione despre părinţii lui Neville. După ce îşi dădu jos ochelarii şi se urcă în patul său cu baldachin, îşi imagină cum trebuia să fie să ai încă părinţii în viaţă, dar să nu poată să te recunoască. Adeseori avea parte de compasiune de la străini pentru că era orfan, dar, ascultând sforăiturile lui Neville, se gândi că acesta le merita mai mult decât el.

Stând pe întuneric, Harry simți o furie oarbă și multă ură față de cei care îi torturaseră pe domnul și pe doamna Poponeață... Își aminti de strigătele batjocoritoare ale mulțimii când fiul lui Crouch și ceilalți trei fuseseră duși din sală de către Dementori... Înțelese exact cum se simțeau... Apoi își aminti chipul alb ca laptele al băiatului care țipa speriat și își dădu seama cu un fior că acesta murise un an mai târziu...

Cap-de-Mort, își zise Harry, uitându-se în întuneric la pânza patului său, totul era din cauza lui Cap-de-Mort... Cel care distrusese zeci de familii, atâtea vieți...

*

Ron și Hermione ar fi trebuit să recapituleze pentru examenele care aveau să se termine în ziua celei de-a treia probe, însă își canalizau toate eforturile ca să-l ajute pe Harry să se pregătească.

– Nu-ți face griji, zise Hermione scurt, când Harry le spuse că nu se supăra să exerseze de unul singur un timp. Cel puțin o să luăm note maxime la „Apărare contra Magiei Negre". Nu am fi aflat niciodată de blestemele astea la ore.

– E un antrenament bun pentru când vom fi toți Aurori, zise Ron entuziasmat, încercând un Blestem de Oprire asupra unei viespi care intrase în cameră și facând-o să se oprească în aer.

Când intrară în iunie, atmosfera din castel deveni iar entuziasmată și încordată. Toată lumea abia aștepta a treia probă, care urma să aibă loc cu o săptămână înainte de sfârșitul semestrului. Harry exersa blestemele ori de câte ori avea un moment liber. Se simțea mult mai încrezător față de a treia probă decât față de celelalte. Deși avea să fie cu siguranță dificilă și periculoasă, Moody avea dreptate... Harry reușise și în trecut să treacă de creaturi monstruoase și obstacole vrăjite, știa ce-l așteaptă, avea o șansă în plus, se putea pregăti mai bine pentru proba care urma.

Obosită să tot dea peste ei prin școală, profesoara

McGonagall îi dăduse voie lui Harry să folosească o clasă goală de transfigurare în timpul meselor de prânz. Foarte curând, stăpânea Blestemul de Oprire, o vrajă care îi încetinea și chiar în înlătura pe atacatori, Blestemul Reductor, care îi permitea să dea la o parte din drumul lui obiecte solide, și Vraja de Patru-Puncte, o descoperire foarte utilă a Hermionei, care îi făcea bagheta să arate nordul și astfel să poată verifica dacă se ducea în direcția potrivită prin labirint. Însă avea încă probleme cu Vraja Scut. Prin această vrajă, se putea arunca un zid temporar, invizibil, în jurul celui care o folosea, apărându-l de blestemele minore. Hermione reușise să-l biruiască printr-un Blestem Picioare-de-Gelatină bine ațintit. Harry se târî prin cameră zece minute după aceea, până când găsi contrablestemul.

– Te descurci foarte bine, zise Hermione încurajator, uitându-se pe lista ei și bifând vrăjile pe care le învățaseră deja. Unele dintre astea o să-ți fie de folos, fără nici o îndoială.

– Uitați-vă la asta, zise Ron, care stătea lângă fereastră, privind afară. Ce face Reacredință?

Harry și Hermione se duseră să vadă. Reacredință, Crabbe și Goyle stăteau în umbra unui copac chiar de sub fereastră. Crabbe și Goyle păreau să fie cu ochii în patru. Amândoi rânjeau răutăcios. Reacredință ținea mâna aproape de gură și vorbea spre ea.

– Parcă ar avea un walkie-talkie, zise Harry curios.

– Nu are cum, zise Hermione, ți-am mai spus, genul ăsta de obiecte nu funcționează la Hogwarts. Haide, Harry, adăugă ea sprintenă, plecând de la fereastră și întorcându-se în mijlocul camerei, hai să încercăm iar Vraja Scut.

*

Acum Sirius trimitea bufnițe zilnic. Ca și Hermione, părea că se concentrează numai asupra modului în care Harry avea să treacă de ultima probă, urmând să își facă griji pentru altele, mai încolo. Îi reamintea lui Harry în fiecare scrisoare că nimic din ce se întâmpla în afara zidurilor

castelului Hogwarts nu era responsabilitatea lui Harry și nici nu putea să îl influențeze cu nimic.

„Dacă Lordul Întunericului chiar devine mai puternic (îi scria el), prioritatea mea e să mă asigur că tu ești în siguranță. Nu poate să pună mâna pe tine atâta timp cât ești sub protecția lui Dumbledore, dar nu risca, concentrează-te să treci de labirint cu bine și apoi o să ne canalizăm atenția asupra altor probleme."

Harry avea din ce în ce mai multe emoții, cu cât se apropia data de douăzeci și patru iunie, însă nu era la fel de rău ca înainte de prima și de a doua probă. În primul rând, era încrezător că de data asta făcuse tot ce putuse ca să se pregătească pentru probă. În al doilea rând, era ultima și, oricât de grea avea să fie, turnirul se termina în sfârșit, ceea ce avea să fie o mare ușurare pentru el.

*

În dimineața dinaintea celei de a treia probe, micul dejun era foarte zgomotos la masa Cercetașilor. Apăru poșta via bufniță, aducându-i lui Harry un bilet cu urări de noroc de la Sirius. Era o singură bucată de pergament, împăturită și cu o amprentă de câine pe ea, dar Harry o aprecie foarte mult. O bufniță veni ca de obicei la Hermione, cu un exemplar din *Profetul zilei* din acea zi. Desfăcu ziarul, aruncă o privire pe prima pagină și se înecă deodată cu sucul de dovleac pe care îl bea, scuipându-l și pe ziar.

– Ce-i? ziseră Harry și Ron într-un glas, întorcându-și privirile spre ea.

– Nimic, zise Hermione repede, încercând să ascundă ziarul, dar Ron reuși să îl înșface.

Se uită la titlu și zise:

– Nu se poate! Nu azi! Vaca bătrână!

– Ce e? zise Harry. Iar Rita Skeeter?

– Nu, zise Ron și, exact ca Hermione, încercă să ascundă ziarul.

– Este despre mine, nu? zise Harry.

– Nu, zise Ron, pe un ton total neconvingător.

Dar, înainte ca Harry să apuce să ceară ziarul, Draco Reacredință strigă din partea cealaltă a Marii Săli, de la masa Viperinilor.

– Hei, Potter! Potter! Ce-ți mai face capul? Te simți bine? Nu o s-o iei cumva razna?

Reacredință avea și el o copie a ziarului. Toți Viperinii de la masă râdeau și se întorseseră în scaune ca să vadă reacția lui Harry.

– Vreau să-l văd, îi zise Harry lui Ron. Dă-mi-l!

Împotriva dorinței sale, Ron îi dădu ziarul. Harry îl întoarse și se trezi uitându-se la propria lui fotografie, dedesubtul unui titlu cu litere enorme:

HARRY POTTER, SMINTIT ȘI PERICULOS!

Băiatul care l-a înfrânt pe Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit este instabil și poate chiar periculos, scria Rita Skeeter, corespondent special al ziarului. *Dovezi alarmante au ieșit de curând la lumină despre comportamentul straniu al lui Harry Potter, care ne fac să ne întrebăm dacă este în stare să concureze într-o competiție atât de extenuantă cum e Turnirul celor trei vrăjitori, sau chiar să urmeze cursurile școlii Hogwarts.*

Potter, după cum dezvăluie Profetul zilei *în exclusivitate, leșină des la școală și adesea se plânge că îl doare cicatricea de pe frunte (amintire a blestemului cu care a încercat să-l omoare Știți-Voi-Cine). Lunea trecută, în mijlocul orei de „Previziuni despre viitor", reportera noastră de la* Profetul zilei *a fost martora plecării precipitate a lui Potter din clasă, pretinzând că îl durea prea tare cicatricea ca să mai poată învăța.*

Creierul lui Potter s-ar putea să fi fost afectat de atacul lui Știți-Voi-Cine, așa cum spun experții de la spitalul Sf. Mungo pentru Boli și Răni Magice, iar modul în care

insistă că îl doare cicatricea să fie o exprimare a confuziei sale profunde.

„Ar putea să se și prefacă," zice unul dintre specialiști, „ar putea să o facă pentru a atrage atenția."

Profetul zilei *a dezgropat însă anumite fapte despre Harry Potter, pe care Albus Dumbledore, directorul școlii Hogwarts, a avut grijă să le ascundă publicului vrăjitoresc.*

„Potter este Reptomit," ne dezvăluie Draco Reacredință, un elev din anul patru de la Hogwarts.

„Au avut loc mai multe atacuri asupra elevilor acum doi ani și cei mai mulți credeau că Potter era vinovat, după ce l-au văzut pierzându-și controlul la Clubul Dueliștilor, când a trimis un șarpe către un alt băiat. Totul a fost ținut secret, desigur. Însă este prieten și cu vârcolacii, și cu uriașii. Credem că ar fi în stare de orice pentru niscaiva putere."

Reptomita, abilitatea de a conversa cu șerpii, este considerată de mult timp o Artă Neagră. Într-adevăr, cel mai cunoscut Reptomit din zilele noastre este nimeni altul decât Știți-Voi-Cine. Un membru al Ligii de Apărare Împotriva Forțelor Întunecate, care a dorit să rămână anonim, a declarat că ar considera orice vrăjitor Reptomit cel puțin „demn de cercetat". Sincer să fiu, aș fi foarte bănuitoare față de oricine poate vorbi cu șerpii, având în vedere că șerpii sunt adeseori folosiți în cele mai groaznice ritualuri Întunecate și asociați dintotdeauna cu oamenii malefici. Și în același timp, oricine caută compania unor creaturi atât de fioroase ca vârcolacii și uriașii se presupune că iubește violența.

Albus Dumbledore ar trebui să se gândească serios dacă un asemenea băiat ar trebui să aibă voie să participe la Turnirul celor trei vrăjitori. Unii se tem că Harry Potter ar putea recurge la Magie Neagră în disperarea sa de a câștiga turnirul, a treia probă având loc în această seară.

– E cam pornită pe mine, nu? zise Harry calm, împăturind ziarul.

La masa Viperinilor, Reacredință, Crabbe și Goyle râdeau la el, punându-și coarne și strâmbându-se ca niște nebuni sau mișcându-și limbile ca șerpii.

– De unde a știut că te-a durut cicatricea la ora de „Previziuni despre viitor"? se miră Ron. Nu avea cum să fie acolo, nu are cum să fi auzit...

– Fereastra era deschisă, zise Harry. Am deschis-o ca să respir.

– Erai în vârful Turnului de Nord! zise Hermione. Nu avea cum să ți se audă vocea până dincolo de domeniile castelului!

– Păi, tu ești cea care ar fi trebuit să afle metodele magice de microfonie! zise Harry. Dacă nu i-a zis o pasăre sau o insectă, spune-mi tu cum a făcut-o!

– Încerc! zise Hermione. Dar... dar...

O expresie ciudată, absentă, apăru pe chipul Hermionei, de parcă ar fi avut o revelație. Își ridică încet mâna și își trecu degetele prin păr.

– Ce-ai pățit? întrebă Ron, încruntându-se la ea.

– Da, zise Hermione pe nerăsuflate, trecându-și iar degetele prin păr și apoi ducându-și mâna la gură, de parcă ar fi vorbit într-un walkie-talkie invizibil.

Harry și Ron se uitară unul la altul.

– Am o idee, zise Hermione, uitându-se în gol. Cred că știu... Numai așa nu a văzut-o nimeni... nici măcar Moody... și doar astfel ar putea să ajungă pe pervazuri... Hm... dar nu are voie... Cu siguranță nu are voie! Cred c-am prins-o! Dați-mi două minute și vă spun apoi. Mă duc puțin la bibliotecă... Doar ca să fiu sigură.

Spunând acestea, Hermione își înșfăcă ghiozdanul și ieși valvârtej din Marea Sală.

– Hei! strigă Ron. Avem lucrare la „Istoria Magiei" peste zece minute! Fratele meu, zise el, întorcându-se spre Harry, trebuie să o urască rău de tot pe femeia aia, ca să riște să nu ajungă la timp la o lucrare. Ce o să faci la ora lui Binns? Citești iar?

Scutit de testele de la sfârșitul semestrelor pentru că era campion în Turnirul celor trei vrăjitori, Harry stătuse în spatele clasei la fiecare lucrare până atunci, căutând blesteme noi pentru a treia probă.

– Presupun că da, îi zise Harry lui Ron, dar chiar atunci profesoara McGonagall veni la masa Cercetașilor, îndreptându-se spre el.

– Potter, campionii se strâng în camera de lângă Marea Sală, imediat după prânz, îi zise ea.

– Dar proba este abia diseară! zise Harry, pătându-se din greșeală cu ouă jumări și temându-se că înțelesese greșit ora.

– Știu, Potter, zise ea. Familiile campionilor sunt invitate să vină să vadă ultima probă, știi. Este doar o ocazie ca să te întâlnești cu ei.

Se îndepărtă. Harry se uită după ea uluit.

– Doar nu se așteaptă că o să apară familia Dursley, nu? îl întrebă el absent pe Ron.

– Nu știu, zise Ron. Harry, ar trebui să mă grăbesc, o să întârzii la ora lui Binns. Ne vedem mai târziu.

Harry își termină micul dejun în Marea Sală, care se golea treptat. O văzu pe Fleur Delacour ridicându-se de la masa Ochilor-de-Șoim și alăturându-i-se lui Cedric, după care se îndreptară amândoi către camera alăturată și intrară. Curând după aceea, se duse și Krum. Harry rămase locului. De fapt, nu vroia să se ducă în camera aceea. Nu avea familie... Cine să vină să îl vadă cum avea să își riște viața? Dar chiar pe când se ridica, gândindu-se că mai bine s-ar duce la bibliotecă să recapituleze niște blesteme, ușa camerei alăturate se deschise și Cedric scoase capul.

– Harry, haide, te așteaptă!

Complet uluit, Harry se ridică. Nu ar fi avut cum să vină familia Dursley, nu? Traversă Marea Sală și deschise ușa camerei.

Cedric și părinții lui se aflau chiar lângă ușă. Viktor Krum era într-un colț, conversând cu părinții săi, foarte

bruneți, într-o bulgară fluentă. Viktor moștenise nasul coroiat al tatălui său. De partea cealaltă a camerei, Fleur vorbea extrem de repede în franceză cu mama ei. Sora mai mică a lui Fleur, Gabrielle, o ținea pe mama ei de mână. Îi făcu cu mâna lui Harry, care îi răspunse la fel. Atunci îi văzu pe doamna Weasley și pe Bill stând în fața șemineului și zâmbindu-i cu toată fața.

– Surpriză! zise doamna Weasley entuziasmată, când Harry zâmbi larg și se duse la ei. Ne-am gândit să venim să te vedem, Harry!

Se aplecă și îl pupă pe obraz.

– Ce mai faci? zise Bill, zâmbindu-i lui Harry în timp ce dădeau mâna. Charlie a vrut să vină, dar n-a putut să se învoiască. A zis că ai fost incredibil cu Țintatul Maghiar.

Fleur Delacour, observă Harry, se uita peste umărul mamei ei cu mare interes la Bill. Harry își dădu seama că Fleur nu avea absolut nimic împotriva părului lung sau cercelului cu colț...

– E tare drăguț din partea dumneavoastră, îi spuse Harry doamnei Weasley. Pentru o clipă m-am gândit că... familia Dursley...

– Hm, făcu doamna Weasley, strângând din dinți.

Întotdeauna se abținuse să-i critice de față cu Harry, dar ochii îi scăpărau de fiecare dată când venea vorba despre ei.

– E minunat să fiu din nou aici, zise Bill, uitându-se în jurul camerei (din rama ei, Violet, prietena doamnei grase, îi făcu semn cu ochiul). N-am mai fost aici de cinci ani. Mai există tabloul acela cu cavalerul nebun? Sir Cadogan?

– O, da, zise Harry, care îl cunoscuse pe Sir Cadogan anul trecut.

– Și doamna grasă? întrebă Bill.

– Era aici și pe timpul meu, zise doamna Weasley. M-a certat atât de tare când m-am întors în cameră la patru dimineața...

– Ce căutai pe afară la patru dimineața? o întrebă Bill, privind-o uimit pe doamna Weasley.

Doamna Weasley zâmbi și îi scânteiară ochii.

– Fusesem cu tatăl tău la o plimbare nocturnă, zise ea. L-a prins Apollyon Pringle... îngrijitorul din vremea aia... Tatălui tău încă i se văd urmele.

– Ce zici, ne conduci puțin prin castel, Harry? întrebă Bill.

– Da, sigur, zise Harry și se îndreptară spre Marea Sală.

Când trecură pe lângă Amos Diggory, acesta se întoarse.

– Iată-te! zise el, cercetându-l pe Harry din cap până-n picioare. Pariez că nu mai ești atât de înfumurat acum că te-a ajuns Cedric din urmă la scor, nu?

– Poftim? zise Harry.

– Ignoră-l, îi zise Cedric încet lui Harry, încruntându-se spre tatăl său. E supărat după primul articol al Ritei Skeeter despre Turnirul celor trei vrăjitori... Știi tu, când a zis că erai singurul campion potrivit pentru Hogwarts.

– Dar nici el nu s-a obosit s-o corecteze, nu? zise Amos Diggory, destul de tare ca să îl audă Harry când trecu pe lângă el, însoțit de doamna Weasley și de Bill. Lasă, îi arăți tu, Ced. L-ai mai bătut o dată, nu?

– Rita Skeeter face orice ca să creeze probleme, Amos! zise doamna Weasley supărată. Credeam că știai asta, având în vedere că lucrezi la Minister!

Domnul Diggory arăta de parcă ar fi vrut să îi răspundă ceva, supărat, dar soția lui îi puse mâna pe brat, așa că ridică doar din umeri și merseră cu toții mai departe.

Harry avu parte de o dimineață foarte plăcută, plimbându-se pe domeniile însorite ale castelului, cu Bill și cu doamna Weasley, arătându-le trăsura celor de la Beauxbatons și corabia celor de la Durmstrang. Doamna Weasley era foarte intrigată de Salcia Bătăușă, care fusese plantată după ce terminase ea școala, și le povesti o grămadă de lucruri despre fostul paznic al vânatului de dinainte de Hagrid, un oarecare Ogg.

– Ce mai face Percy? întrebă Harry, în timp ce se plimbau pe lângă sere.

– Deloc bine, zise Bill.

– E foarte supărat, completă doamna Weasley, coborându-și vocea și privind în jur. Ministerul vrea să țină secretă dispariția domnului Crouch, dar Percy a fost chemat să dea explicații pentru instrucțiunile pe care i le trimitea domnul Crouch. Se pare că nu cred că au fost scrise de Crouch, de fapt. Percy e extrem de stresat. Nu-l lasă să vină în locul domnului Crouch, ca al cincilea judecător. Așa că o să vină Cornelius Fudge.

Se întoarseră la castel ca să ia prânzul.

– Mamă! Bill! zise Ron, șocat, când veni la masa Cercetașilor. Ce faceți aici?

– Am venit să-l vedem pe Harry la ultima probă! zise doamna Weasly veselă. Trebuie să recunosc că e o schimbare binevenită să nu mai gătesc. Cum a fost testul?

– Bine... bine, zise Ron. Nu mi-am amintit toate numele goblinilor rebeli, așa că am mai inventat din ele. Dar n-are a face, zise el, servindu-se cu niște paste, în timp ce doamna Weasley îl privea furioasă, toți au nume de genul Bodrod cel Bărbos sau Urg cel Nespălat... N-a fost prea greu...

Fred, George și Ginny veniră și ei să stea împreună la masă, și Harry se simți atât de bine, încât parcă ar fi fost la Vizuină. Uitase să își facă griji pentru proba din acea după-amiază și abia când apăru Hermione, la mijlocul prânzului, își aminti că avusese o revelație în legătură cu Rita Skeeter.

– Ne spui și nouă...

Hermione dădu din cap și se uită la doamna Weasley.

– Bună, Hermione, zise doamna Weasley, mult mai aspră ca de obicei.

– Bună ziua, zise Hermione, dispărându-i zâmbetul când văzu expresia rece de pe chipul doamnei Weasley.

Harry se uită când la una, când la alta și spuse:

– Doamnă Weasley, doar nu credeți mizeriile alea pe care le-a scris Rita Skeeter în *Săptămânalul vrăjitoarelor*, nu? Pentru că Hermione nu este iubita mea...

– O! zise doamna Weasley. Nu... Sigur că nu!

Dar păru mult mai drăguță cu Hermione după aceea.

Harry, Bill și doamna Weasley își petrecură după-amiaza făcând o plimbare lungă în jurul castelului, apoi se întoarseră în Marea Sală, pentru ospățul din acea seară. Ludo Bagman și Cronelius Fudge se alăturaseră la masa profesorilor. Bagman părea chiar vesel, dar Cornelius Fudge, care stătea lângă Madame Maxime, arăta sumbru și nu vorbea. Madame Maxime se concentra asupra farfuriei, iar Harry se gândi că părea să aibă ochii roșii. Hagrid se tot uita la ea, din capătul celălalt al mesei.

Erau mai multe feluri ca de obicei, dar Harry, care începuse să aibă mari emoții, nu prea mâncă. În timp ce tavanul fermecat de deasupra începea să se transforme din albastru în movul de la asfințit, Dumbledore se ridică de la masa profesorilor și în jur se lăsă tăcerea.

– Doamnelor și domnilor, peste cinci minute o să vă rog să vă îndreptați către stadionul de vâjthat pentru a urmări a treia și ultima probă a Turnirului celor trei vrăjitori. Îi rog pe campioni să-l urmeze pe domnul Bagman la stadion chiar acum.

Harry se ridică. Toți Cercetașii îl aplaudară frenetic. Toți membrii familiei Weasley și Hermione îi urară noroc, iar Harry ieși din Marea Sală, alături de Cedric, Fleur și Krum.

– E în regulă, Harry? întrebă Bagman când coborâră treptele de piatră către domeniile din jurul castelului. Încrezător?

– Da, în regulă, răspunse Harry.

Într-un fel, era adevărat... Avea emoții, dar își rememora toate blestemele și vrăjile pe care le exersase și, văzând că și le putea aminti pe toate, se simți mult mai bine.

Ajunseră pe terenul de vâjthat, care acum era complet de nerecunoscut. Un gard viu de zece metri înălțime se întindea pe marginea acestuia. Chiar în fața lor se afla intrarea în labirint. Drumul care se deschidea după aceasta părea întunecat și sinistru.

Cinci minute mai târziu, tribunele începură să se umple. Aerul vibra plin de voci entuziasmate și sunetele pașilor a

sute de elevi care se îndreptau către locurile lor. Cerul era albastru-închis și senin și începuseră să apară primele stele. Hagrid, profesorul Moody, profesoara McGonagall și profesorul Flitwick veniră pe stadion și se apropiară de Bagman și de campioni. Toți purtau niște stele roșii mari, foarte strălucitoare, pe pălării, în afară de Hagrid, care și-o prinsese pe spatele hainei din blană de cârtiță.

– O să patrulăm în afara labirintului, le zise profesoara McGonagall campionilor. Dacă aveți probleme și aveți nevoie de ajutor, trimiteți scântei roșii în aer și unul dintre noi va veni să vă ia, ați înțeles?

Campionii aprobară din cap.

– Atunci, duceți-vă! le zise Bagman vesel celor patru profesori.

– Succes, Harry, șopti Hagrid și toți patru se duseră în direcții diferite, pentru a se așeza în jurul labirintului.

Bagman își ațintă acum bagheta spre gât și murmură:

– *Sonorus!*

Vocea sa amplificată prin magie răsună clar în tribune.

– Doamnelor și domnilor, a treia și ultima probă a Turnirului celor trei vrăjitori trebuie să înceapă! Dați-mi voie să vă reamintesc scorul actual! La egalitate, pe primul loc, cu optzeci și cinci de punct fiecare... domnul Cedric Diggory și domnul Harry Potter, amândoi de la școala Hogwarts!

Uralele și aplauzele făcură păsările din Pădurea Interzisă să își ia zborul spre cerul care se întuneca.

– Pe locul doi, cu optzeci de puncte... domnul Viktor Krum, de la Institutul Durmstrang!

Alte aplauze furtunoase.

– Și pe locul trei... domnișoara Fleur Delacour, de la Academia Beauxbatons!

Harry îi deslușì în mulțime, pe la jumătatea tribunelor, pe doamna Weasley, Bill, Ron și Hermione, aplaudând-o politicos pe Fleur. Le făcu cu mâna și ei făcură la fel, zâmbindu-i.

– Deci, la fluierul meu, Harry și Cedric! zise Bagman. Trei... doi... unu...

Suflă scurt în fluier, iar Harry și Cedric intrară în labirint.

Gardurile înalte aruncau umbre negre pe cărare și, fie pentru că erau atât de înalte și dese, fie din cauză că fuseseră fermecate, zgomotul mulțimii din jur se pierdu cu totul, imediat ce intrară în labirint. Harry se simți de parcă ar fi fost iar sub apă. Își scoase bagheta și rosti:

– *Lumos!*

Îl auzi pe Cedric făcând exact același lucru, în spatele său.

Cam la cincizeci de metri după aceea, ajunseră la o bifurcație. Se uitară unul la altul.

– Pe curând, zise Harry și o luă la stânga, în timp ce Cedric pornea spre dreapta.

Harry auzi fluierul lui Bagman a doua oară. Krum intrase în labirint. Harry se grăbi. Drumul ales de el părea complet părăsit. O luă la dreapta și se grăbi, cu bagheta ridicată deasupra capului, încercând să vadă cât mai departe posibil. Însă nu se vedea nimic...

Fluierul lui Bagman se auzi de departe pentru a treia oară. Acum toți campionii erau în labirint.

Harry se tot uita în spatele lui. Avea sentimentul ciudat că era urmărit. Labirintul era din ce în ce mai întunecat, cu fiecare minut care trecea, și cerul de deasupra se făcuse albastru ca cerneala. Ajunse la a doua bifurcație.

– *Ghidează-mă,* îi șopti el baghetei, ținând-o în palmă la orizontală.

Bagheta se roti o dată și arătă către dreapta, înspre gardul viu. Acolo era nordul, dar el știa că trebuia să meargă spre nord-vest, către centrul labirintului. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să o ia la stânga și apoi la dreapta cât de repede posibil.

Și cărarea din față era goală, iar când o apucă pe un drum spre stânga, Harry descoperi că și drumul acela părea pustiu. Harry nu știa de ce, dar lipsa obstacolelor îl neliniștea. Cu siguranță că ar fi trebuit să fi dat peste ceva până acum... I se părea că labirintul îl ademenea într-un sentiment fals de

siguranță. Apoi auzi mișcări în spatele său. Își ridică bagheta, pregătit să atace, dar raza acesteia căzu asupra lui Cedric, care tocmai venise grăbit de pe o cărare din dreapta. Cedric părea foarte marcat. Tivul robei îi fumega.

– Homarii cu Capete Explozive ai lui Hagrid! șuieră el. Sunt enormi... Abia am scăpat!

Dădu din cap și dispăru pe o altă cărare. Dornic să se depărteze cât mai tare de Homari, Harry porni grăbit la drum. Apoi, când dădu un colț, văzu...

Un Dementor care venea spre el! De patru metri înălțime, cu fața ascunsă de glugă și cu mâinile în putrefacție întinse înainte, se apropia, pipăind drumul către el, ca un orb. Simți că îl copleșește o răceală, dar știu ce avea de făcut...

Își chemă cel mai fericit gând care-i veni în minte, se concentră cu toată puterea la gândul de a ieși din labirint și la sărbătorirea victoriei, împreună cu Ron și cu Hermione, își ridică bagheta și strigă:

– *Expecto Patronum!*

Un cerb argintiu țâșni din vârful baghetei lui Harry și galopă către Dementor, care se dădu în spate și se împiedică de robă... Harry nu mai văzuse niciodată un Dementor împiedicându-se.

– Stai așa! strigă el, apropiindu-se în urma cerbului său argintiu, ești un Bong, nu ești un Dementor! *Ridiculus!*

Se auzi o pocnitură puternică și Bongul explodă într-un nor de fum. Cerbul argintiu dispăru. Harry își dori să mai fi rămas, i-ar fi plăcut să aibă companie... dar continuă să se miște cât mai repede și mai tăcut cu putință, cu urechile ciulite, cu bagheta ridicată din nou.

Stânga... dreapta... stânga... De două ori se trezi pe drumuri înfundate. Făcu iar Vraja Patru-Puncte și descoperi că o luase prea înspre vest. Se întoarse, porni spre dreapta și văzu o ceață aurie plutind în fața lui.

Harry se apropie cu grijă, ațintind raza baghetei către ea. Arăta ca un fel de vrajă. Se întrebă dacă nu ar putea să o dea la o parte din drum.

– *Reducto!* zise el.

Vraja străpunse ceața aurie, lăsând-o intactă însă. Bănuia că ar fi trebuit să presupună că așa se va întâmpla, doar Blestemul Reductor era pentru obiectele solide. Ce putea să se întâmple dacă trecea prin ceața aceea? Merita să riște, sau mai bine se întorcea?

Încă ezita, când un strigăt sparse tăcerea.

– Fleur? strigă Harry.

Urmă iar tăcerea. Se uită în jurul lui. Ce i se întâmplase? Strigătul ei părea să fi venit de undeva din față. Trase aer în piept și fugi prin ceața fermecată.

Lumea se întoarse cu susul în jos. Harry atârna de pământ cu părul măciucă, cu ochelarii atârnându-i de pe nas, putând să îi cadă în orice moment în cerul fără fund. Îi puse mai bine pe nas și rămase acolo, îngrozit. Era ca și când picioarele îi erau lipite de iarba care acum luase locul tavanului. Dedesubtul lui se întindea la nesfârșit cerul întunecat, presărat cu stele. Se simți de parcă, dacă ar fi mișcat un picior, ar fi căzut de pe pământ în hău.

„Gândește-te", își spuse el, când sângele îi năvăli în cap, „gândește-te..."

Dar nici una dintre vrăjile pe care le exersase nu părea făcută să combată o inversare bruscă a cerului cu pământul. Să îndrăznească să își miște piciorul? Simți presiunea sângelui în timpane. Avea două soluții: să încerce să se miște, sau să trimită scântei roșii și să fie salvat și descalificat.

Își închise ochii, ca să nu poată vedea spațiul nesfârșit de sub el, și își trase piciorul drept, cât de tare putu, de pe tavanul de iarbă.

Imediat, lumea se îndreptă. Harry căzu în genunchi, pe pământul minunat de solid. Simți că nu mai putea să facă nici un pas, din cauza șocului. Trase în piept o gură de aer care să-l readucă la normal și se grăbi să înainteze, uitându-se peste umăr, în timp ce se îndepărta de ceața aurie, care sclipea nevinovată în lumina lunii.

Se opri la întâlnirea a două drumuri și se uită după Fleur.

Era sigur că de acolo se auzise strigătul. Peste ce dăduse? Oare nu pățise nimic? Nu era nici urmă de scântei roșii... Asta însemna oare că scăpase de problemă, sau avusese necazuri atât de mari, încât nu apucase să își mai ia bagheta? Harry o luă la dreapta, simțindu-se din ce în ce mai neliniștit... Dar nu putea să nu se gândească în același timp că un campion tocmai fusese eliminat...

Cupa era undeva prin apropiere și se părea că Fleur ieșise din competiție. Ajunsese până acolo, nu? Dacă ar fi reușit cu adevărat să câștige? Câteva clipe, și pentru prima oară de când fusese făcut campion, își imagină iar cum ar fi, cum ar ridica Cupa în fața restului școlii...

Nu întâlni nimic timp de zece minute, în afară de fundături. De două ori apucă același drum greșit. În sfârșit, găsi o nouă rută și începu să alerge de-a lungul ei, cu bagheta în mână. Umbra îi tremura pe pereții gardurilor vii și era mult distorsionată. Apoi dădu un alt colț și se trezi față-n față cu un Homar cu Capete Explozive.

Cedric avusese dreptate: era enorm! Avea doi metri lungime și arăta ca un scorpion imens. Spinul său uriaș era arcuit pe spate. Armura îi lucea în lumina baghetei pe care Harry o ațintise către el.

– *Stupefy!*

Vraja lovi platoșa Homarului și ricoșă. Harry se lăsă la pământ exact la timp, dar în jur mirosea a păr ars: îi arseseră vârfurile părului... Homarul scuipă foc dintr-un capăt și se apropie de el.

– *Impedimenta!* strigă Harry.

Vraja lovi iar armura Homarului, dar ricoșă și de această dată. Harry se poticni și se dădu câțiva pași înapoi. Căzu apoi la pământ.

– IMPEDIMENTA!

Homarul mai avea doar o jumătate de metru până la el, când vraja îl îngheță. Reușise să îl lovească în partea fără carapace de pe burtă. Gâfâind, Harry se îndepărtă de el și fugi în direcția opusă... Blestemul de Oprire nu era perma-

nent, Homarul urma să se trezească în orice clipă.

Alese o cărare către stânga și ajunse într-o fundătură, apoi la dreapta și ajunse la o alta. Forțându-se să se oprească locului, cu inima bătându-i cu putere, făcu iar Vraja Patru-Puncte, se întoarse puțin și alese o cărare care să-l ducă înspre nord-vest.

Alergă de-a lungul cărării timp de câteva minute, când auzi ceva dinspre cărarea care era paralelă cu a sa și încremeni.

– Ce faci? strigă vocea lui Cedric. Ce naiba faci?

Și atunci auzi vocea lui Krum.

– *Crucio!*

Aerul se umplu deodată de strigătele lui Cedric. Îngrozit, Harry începu să fugă mai departe, încercând să găsească o cale către Cedric. Cum nu îi ieși în cale nici una, Harry încercă iar Blestemul Reductor. Nu se dovedi foarte eficient, însă arse o gaură mică în gardul viu, prin care Harry își băgă piciorul cu greu, luptându-se cu crengile groase până când le despărți și îi apăru în față un drum de trecere. Trecu cu destulă dificultate prin ea, sfâșiindu-și roba și, uitându-se în dreapta sa, îl văzu pe Cedric zbătându-se pe jos și pe Krum pe deasupra lui.

Harry se ridică și își îndreptă bagheta către Krum, exact când acesta își ridică privirile. Krum se întoarse și o luă la fugă.

– *Stupefy!* strigă Harry.

Vraja îl lovi pe Krum în spate. Acesta împietri pe dată și căzu în față unde rămase inert pe iarbă, culcat pe burtă. Harry se duse repede la Cedric, care nu se mai zbătea și zăcea acolo gâfâind, cu mâinile pe față.

– Te simți bine? zise Harry tare, înșfăcându-i brațul lui Cedric.

– Da, gâfâi Cedric. Da... nu-mi vine să cred... s-a furișat în spatele meu... l-am auzit, m-am întors și l-am văzut cu bagheta ațintită asupra mea...

Cedric se ridică. Încă tremura. El și Harry se uitară la Krum.

– Nu-mi vine să cred... Am fost convins că e de treabă, zise Harry, privindu-l pe Krum.

– Și eu, zise Cedric.

– Ai auzit-o pe Fleur țipând mai devreme? întrebă Harry.

– Da, zise Cedric. Crezi că a atacat-o Krum și pe ea?

– Nu știu, zise Harry încet.

– Să-l lăsăm aici? murmură Cedric.

– Nu, zise Harry. Cred că ar trebui să trimitem scântei roșii în aer. O să vină cineva să-l ia... Altfel, o să fie mâncat de vreun Homar.

– O merită, murmură Cedric, dar în același timp își ridică bagheta și aruncă un șuvoi de scântei roșii în aer, care plutiră deasupra lui Krum, marcând locul unde zăcea.

Harry și Cedric rămaseră acolo pe întuneric câteva clipe, uitându-se în jurul lor. Apoi Cedric zise:

– Păi... presupun că ar trebui să mergem mai departe...

– Poftim? făcu Harry. Ah... da... sigur...

Era un moment ciudat. El și Cedric se aliaseră împotriva lui Krum și acum își dădeau seama amândoi că erau adversari. Merseră pe cărarea întunecată în tăcere, apoi Harry o luă la stânga și Cedric la dreapta. Pașii lui Cedric se stinseră în curând.

Harry merse în continuare, folosind din când în când Vraja Patru-Puncte, ca să se asigure că se ducea în direcția bună. Acum nu mai rămăseseră decât el și Cedric. Dorința lui de a ajunge la Cupă primul era mai arzătoare ca niciodată, dar tot nu-i venea să creadă ce fusese în stare să facă Viktor Krum chiar sub ochii lui. Aruncarea unui Blestem de Neiertat asupra unei ființe umane însemna închisoare pe viață la Azkaban, așa cum le spusese Moody. Doar nu își dorise Cupa turnirului atât de tare... Harry se grăbi.

Din când în când, dădea peste alte fundături, dar întunericul din ce în ce mai dens îl asigura că se apropia de inima labirintului. Apoi, în timp ce alegea o cărare dreaptă și lungă, văzu iar mișcări și raza sa de lumină se opri pe o creatură extraordinară, care nu putea fi văzută decât în pozele din

„Cartea Monstruoasă a Monștrilor".

Era un sfinx. Avea corpul unui leu supradimensionat, cu labe mari și gheare pe măsură, precum și o coadă lungă și gălbuie, care se termina cu un smoc brun. Dar capul era de femeie. Își întoarse ochii migdalați către Harry, pe când acesta se apropia. Își ridică bagheta, ezitând. Ea nu se ghemuise ca să îl atace, ci se plimba dintr-o parte în alta a cărării, blocându-i drumul.

Apoi vorbi cu o voce groasă și răgușită.

– Ești foarte aproape de țintă. Ajungi cel mai repede, dacă treci de mine...

– Atunci... poți să te dai puțin la o parte, te rog? întrebă Harry, știind care va fi răspunsul.

– Nu, zise sfinxul, continuând să se plimbe încoace și încolo. Doar dacă poți găsi răspunsul la ghicitoarea mea. Răspunde corect și te las să treci. Dacă răspunzi greșit, te atac. Dacă nu zici nimic, te las să te îndepărtezi de mine, nevătămat.

Harry simți un ghem în stomac. Hermione era cea mai pricepută la genul ăsta de lucruri, nu el. Își cântări șansele. Dacă ghicitoarea era prea grea, putea să tacă, să plece nevătămat și să încerce să găsească un alt drum spre centru.

– Bine, zise el. Pot să aud ghicitoarea?

Sfinxul se așeză pe picioarele din spate, chiar în mijlocul cărării, și recită:

Gândește-te întâi la un cuvânt des auzit,
Spus când ești nedumerit.
Apoi, spune-mi cine se împarte,
În douăsprezece perioade?
Și pe urmă, dacă a trece vrei,
Care este începutul jenei?
Pune-le cap la cap pe toate trei
Și zi-mi cine țese fără ac... Vrei?

Harry se uită cu ochii mari la sfinx.

– Pot să o mai aud o dată... Mai rar, dacă se poate, zise el.

Sfinxul clipi, zâmbi și repetă poezia.

– Toate indiciile formează ceva care țese fără ac? întrebă Harry.

Sfinxul doar îi zâmbi misterios. Harry consideră că însemna „da". Rotițele din capul lui Harry începură să se rotească. Erau o grămadă de păsări care își construiau cuiburi sau insecte care țeseau fără ac, fără a mai pomeni de cele magice. Trebuia să încerce să afle indiciile...

– Un cuvânt des auzit, murmură Harry, uitându-se la el, des auzit... Ăăă... adică „Ăăă"?

Doar asta repetase des în ultimul timp... Nu, nu era ăsta răspunsul!

– Păi... stai puțin... „Păi" este un cuvânt des auzit! Poți să-mi spui următorul indiciu te rog?

Sfinxul repetă următoarele versuri ale poeziei.

– Douăsprezece perioade, zise Harry. Să se împartă... douăsprezece... ore... luni! Anul! Se împarte în douăsprezece luni!

Sfinxul îi zâmbi.

– Începutul jenei... Cum faci când începi să te simți jenat, zise Harry. Deci, păi... an... Cineva care țese fără ac... Păianjenul!

Sfinxul îi zâmbi și mai larg. Se ridică, își întinse labele din față și se dădu la o parte, lăsându-l să treacă.

– Mersi! zise Harry și, mulțumit de el, merse mai departe.

Acum trebuia să fie pe aproape, trebuia... Bagheta îi spunea că era pe drumul cel bun. Atâta timp cât nu se întâlnea cu cineva îngrozitor, avea o șansă...

Trebui să aleagă un drum.

– *Ghidează-mă!* îi șopti el iar baghetei, care se învârti și arătă înspre cărarea din dreapta.

O luă la fugă până văzu lumină în față.

Cupa turneului strălucea pe soclul ei, la o sută de metri depărtare. Harry o luă la fugă, când o siluetă întunecată țâșni de pe o cărare din fața lui.

Cedric avea să ajungă acolo primul. Fugea cât de repede

putea către Cupă și Harry își dădu seama că nu avea cum să-l ajungă din urmă. Cedric era mult mai înalt, avea picioarele mult mai lungi...

Apoi Harry văzu ceva imens peste gardul viu din dreapta, mișcându-se repede pe cărarea care se intersecta cu cea pe care fugeau ei. Era atât de rapid, încât Cedric avea să intre în el, fără nici o discuție! Cedric, cu ochii pe Cupă, nu îl văzuse...

– Cedric! strigă Harry. În stânga ta!

Cedric se uită exact la timp ca să se ferească de creatură, dar, în graba sa, se împiedică. Harry văzu cum lui Cedric îi zbură bagheta din mână, în timp ce un păianjen uriaș apăru pe cărare și începu să-l atace pe Cedric.

– *Stupefy!* strigă Harry iar.

Vraja nimeri în corpul negru, păros gigantic al păianjenului, dar fu ca și când ar fi aruncat cu o piatră în el. Păianjenul se smuci și porni rapid înspre Harry, lăsându-l în pace pe Cedric.

– *Stupefy! Impedimenta! Stupefy!*

Însă nu folosi la nimic... Păianjenul era ori prea mare, ori prea plin de magie, încât vrăjile nu făceau altceva decât să îl enerveze și mai tare... Harry abia avu timp să zărească cei opt ochi negri, strălucitori, îngrozitori, și cleștii ascuțiți...

Păianjenul îl ridică în aer cu picioarele din față. Smucindu-se, Harry încercă să îl lovească. Îi atinse cleștii și în următoarea secundă simți niște dureri inimaginabile... Îl auzi și pe Cedric strigând „Stupefy!", dar nici vraja lui nu ajută la nimic... În timp ce păianjenul își desfăcea iar cleștii, Harry își ridică bagheta și strigă:

– *Expelliarmus!*

Și funcționă! Vraja de Dezarmare îl forță pe păianjen să îi dea drumul din încleștare, dar asta îl făcu pe Harry să cadă de la patru metri înălțime pe piciorul deja rănit, care se frânse sub el. Fără să stea pe gânduri, ațintì bagheta către burta păianjenului – așa cum făcuse și cu Homarul – și strigă:

– *Stupefy!*

Cedric făcu același lucru, în același timp.

Cele două vrăji combinate izbutiră ceea ce una singură nu fusese în stare! Păianjenul căzu pe o parte, dărâmând un gard viu din apropiere, și umplu cărarea cu o grămadă de picioare păroase.

– Harry! îl auzi pe Cedric. Ești întreg? A căzut pe tine?

– Nu, strigă Harry, gâfâind.

Se uită la picior. Sângera rău. Văzu pe roba sfâșiată un fel de secreție densă și lipicioasă de la cleștii păianjenului. Încercă să se ridice, dar piciorul îi era atât de șubred, încât nu îi suportă întreaga greutate. Se sprijini de gardul viu, încercând să respire normal, și se uită în jur.

Cedric era la o jumătate de metru de Cupa Turnirului celor trei vrăjitori, care scânteia în spatele lui.

– Ia-o, gâfâi Harry către Cedric. Haide, ia-o, ai ajuns primul!

Dar Cedric nu se mișcă. Rămase acolo, uitându-se la Harry. Apoi se întoarse să se uite la Cupă. Harry văzu cum se uita cu jind la ea în lumina aurie. Cedric se uită iar la Harry, care acum se ținea strâns de gard pentru a rămâne în picioare.

Cedric trase aer în piept.

– Ia-o tu, tu ar trebui să câștigi. Asta e a doua oară când mi-ai salvat viața!

– Ba nu, nu trebuie deloc, zise Harry.

Era mânios, furios chiar. Îl durea foarte tare piciorul, îl durea peste tot, de fapt, după ce încercase să scape de păianjen... După toate eforturile lui, Cedric i-o luase înainte, exact cum i-o luase înainte și când o invitase pe Cho la bal.

– Cel care ajunge primul la Cupă primește note maxime. Adică tu! Ascultă-mă, eu nu am cum să câștig cu piciorul ăsta...

Cedric făcu câțiva pași înspre păianjenul Împietrit, depărtându-se de Cupă și clătinând din cap.

– Nu, zise el hotărât.

– Nu e cazul să fii nobil, îi zise Harry pe un ton sarcastic. Ia-o și hai să plecăm de aici.

Cedric îl privi pe Harry cum încerca să rămână în picioare, ținându-se strâns de gardul viu.

– Tu mi-ai spus de dragoni, zise Cedric. Aș fi murit la prima probă, dacă nu mi-ai fi spus ce ne aștepta.

– Și eu am avut un ajutor, se răsti Harry, încercând să își șteargă sângele cu roba. Tu m-ai ajutat cu oul... Suntem chit.

– Și eu, la rândul meu, am avut un ajutor cu oul, zise Cedric.

– Tot suntem chit, zise Harry, încercând iar să vadă dacă îi rezista piciorul.

Acesta tremură însă puternic când își lăsă greutatea pe el. Își luxase glezna când îi dăduse drumul păianjenul.

– Ar fi trebuit să primești note mai mari la a doua probă, zise Cedric încăpățânat. Ai rămas în urmă ca să-i aduci pe toți ostaticii. Și eu ar fi trebuit să fac asta.

– Am fost singurul care a fost atât de tare de cap, încât a luat cântecul ăla în serios! zise Harry cu amărăciune. Ia Cupa!

– Nu, zise Cedric.

Trecu peste picioarele încâlcite ale păianjenului ca să ajungă la Harry, care se uită la el. Cedric vorbea serios. Se îndepărta de gloria pe care nu o mai avusese Casa Astropufilor de secole.

– Haide, zise Cedric.

Părea să își fi adunat toată voința pentru asta, dar își ținea brațele încrucișate și părea hotărât.

Harry se uită la Cedric și apoi la Cupă. Pentru o clipă, se văzu ieșind din labirint, cu ea în mână. Se închipui ridicând Cupa turneului, auzi vuietul mulțimii, văzu mai clar ca niciodată cum lui Cho îi strălucea chipul de admirație... Apoi imaginea se dizolvă și se trezi uitându-se la chipul lui Cedric, pe care se citea o îndârjire fără margini.

– Amândoi, atunci! zise Harry.

– Poftim?

– O luăm în același timp. Este tot o victorie pentru Hogwarts. O să fim la egalitate.

Cedric se uită la Harry. Își lăsă brațele pe lângă corp.

– Ești... Ești sigur?

– Da, zise Harry. Da... Ne-am ajutat tot timpul unul pe altul, nu? Am ajuns amândoi aici. Hai să o luăm împreună.

Pentru un moment, Cedric păru că nu credea ce auzea, iar apoi zâmbi.

– Bine, zise el. Să mergem!

Îl luă pe Harry de sub umeri și îl ajută să meargă șchiopătând spre soclul unde se afla Cupa. Când ajunseră acolo, amândoi întinseră câte o mână către mânerele scânteietoare ale Cupei.

– La trei, da? zise Harry. Unu... doi... trei!

El și Cedric apucară amândoi de câte un mâner.

Instantaneu, Harry simți o smucitură de undeva din spatele buricului. Picioarele nu îi mai erau pe pământ. Nu putea să își ia mâna de pe Cupă. Ceva îl trăgea într-un vârtej de vânt și culoare, împreună cu Cedric...

— Capitolul XXXII —

FIBRĂ, SÂNGE ȘI OS

Harry își simți picioarele aterizând pe pământul răscolit. Piciorul rănit îi cedă, iar el căzu pe burtă. Reuși în sfârșit să își desprindă mâinile de pe Cupă. Își ridică încet capul.

– Unde suntem? întrebă el.

Cedric ridică din umeri. Se sculă de jos, îl ajută și pe Harry, apoi se uitară în jur.

Părăsiseră domeniile castelului Hogwarts cu totul. Era evident că parcurseseră kilometri întregi – poate chiar sute de kilometri – pentru că munții care înconjurau castelul dispăruseră. Stăteau într-un fel de cimitir întunecat. Silueta neagră a unei bisericuțe se profila de după un copac mare, o tisă, din dreapta lor. În stânga, se vedea un deal. Harry deslușI pe vârful dealului conturul unei case frumoase și vechi.

Cedric se uită la Cupă și apoi la Harry.

– Ție ți-a spus cineva că este Portal? întrebă el.

– Nu, zise Harry.

Se uită în jurul cimitirului. Era complet tăcut și puțin sinistru.

– Oare face parte din probă?

– Nu știu, zise Cedric, care părea neliniștit. Să ne scoatem baghetele, ce zici?

– Da, zise Harry, bucuros că sugerase Cedric asta și nu el.

Își scoaseră baghetele. Harry se tot uita în jurul lui. Iar avea sentimentul ciudat că era urmărit.

– Vine cineva, zise el deodată.

Cercetând încordați prin întuneric, văzură o siluetă apropiindu-se de ei printre morminte. Harry nu putu să îi deslușească fața, dar după cum mergea și după cum ținea brațele, își dădu seama că ducea ceva. Oricine ar fi fost, era scund și purta o pelerină cu glugă pe cap ca să își ascundă chipul. Și – după ce se mai apropie cu câțiva pași, distanța dintre ei micșorându-se în tot acest timp – văzu că silueta ducea în brațe ceva ce semăna cu un copil... Sau erau numai niște cârpe?

Harry își coborî ușor bagheta și se uită la Cedric. Acesta îi aruncă o privire nedumerită. Amândoi se uitară iar la silueta care se apropia.

Aceasta se opri lângă o piatră funerară de marmură, la numai doi metri de ei. Pentru o clipă, Harry, Cedric și silueta scundă se uitară unii la alții.

Și apoi, fără nici un avertisment, cicatricea lui Harry explodă de durere. Era un chin cum Harry nu mai simțise în viața lui. Bagheta îi căzu din mână când își duse mâinile la frunte. Începură să îi tremure genunchii. Căzuse și nu putea vedea nimic. I se părea că din clipă în clipă avea să îi crape capul.

De departe, de deasupra capului lui, se auzi o voce rece și ascuțită spunând:

– Omoară-l pe cel care e în plus!

Se auzi un sunet fâșâitor și o a doua voce, care șuieră cuvintele în noapte:

– *Abracadabra!*

Un fulger de lumină îi trecu printre pleoape și Harry auzi ceva greu căzând pe jos, chiar lângă el. Durerea din cicatricea sa ajunse la o asemenea intensitate, încât îi veni să verse. Apoi se domoli. Temându-se de ce avea să vadă, întredeschise ochii care îl usturau.

Cedric zăcea lângă el cu brațele întinse. Era mort.

Pentru o clipă care dură cât o eternitate, Harry se uită la chipul lui Cedric, la ochii săi gri-deschis, goliți de orice

expresie, lipsiți de viață, ca și ferestrele unei case părăsite, la gura lui întredeschisă, părând surprins. Și atunci, înainte ca mintea lui Harry să accepte ce vedea, înainte să poată simți altceva decât o uluire desăvârșită, se simți ridicat de la pământ.

Omul scund cu pelerină pusese jos ce căra, își aprinsese bagheta și îl trăgea pe Harry către piatra funerară înaltă, de marmură. Înainte de a fi trântit pe ea, Harry reuși să citească la lumina baghetei numele de pe piatra funerară.

TOMAS DORLENT CRUPLUD

Omul în pelerină aduse prin magie funii și îl legă pe Harry fedeleș de piatra funerară, de la glezne până la gât. Harry auzi o respirație sacadată din spatele glugii. Se smuci, dar omul îl lovi... Îl lovi cu o mână cu un deget lipsă. Și Harry își dădu seama cine era în spatele glugii: Peter Pettigrew!

– Tu! strigă el.

Dar Șobo, care terminase cu legatul, nu zise nimic era ocupat să se asigure că nodurile erau bine strânse. Când atinse nodurile, Harry văzu că degetele îi tremurau incontrolabil. O dată ce se asigură că Harry era legat atât de strâns de piatra funerară, încât nu putea să se miște nici măcar un milimetru, Șobo scoase niște material negru din buzunarul pelerinei și îl îndesă cu forță în gura lui Harry, apoi, fără un cuvânt, se îndepărtă cu pași repezi. Harry nu putea să scoată nici un sunet. Nu văzu unde se dusese Șobo. Nu putea să își întoarcă deloc capul, ca să vadă în spatele pietrei funerare. Nu vedea decât ce se afla chiar în fața lui.

Cadavrul lui Cedric era la vreo șapte metri depărtare. Puțin mai încolo, scânteind în lumina stelelor, se afla Cupa Turnirului celor trei vrăjitori. Lângă ea se găsea bagheta lui Harry. Legătura, în care Harry crezuse că era un copil, se afla în apropiere, în fața mormântului, și părea să se agite sălbatic. Harry o privi și cicatricea îl ustură iar... Și dintr-o

dată știu că nu vroia să vadă ce era în cârpele acelea... Nu vroia ca legătura aceea să fie desfăcută vreodată...

Auzi niște sunete la picioarele lui. Se uită în jos și văzu un șarpe gigantic strecurându-se prin iarbă și dând ocol pietrei funerare de care era legat. Se auzi iar respirația rapidă, sacadată, a lui Șobo, de parcă ar fi cărat ceva greu. Apoi el apăru în câmpul vizual al lui Harry. Împingea un ceaun de piatră la picioarele mormântului. Părea să fie plin cu apă... Harry auzi cum se vărsa din când în când pe de lături. Era un ceaun mai mare ca oricare altul pe care îl folosise Harry vreodată, destul de încăpător încât să stea în el un adult în picioare.

Ceea ce era în legătura de cârpe de pe jos se agita din ce în ce mai nervos, de parcă ar fi încercat să se elibereze. Șobo făcea ceva cu bagheta undeva pe fundul ceaunului. Deodată, de sub el țâșniră flăcări puternice. Șarpele gigantic dispăru în noapte.

Lichidul din ceaun părea să se încălzească foarte repede. Nu începu doar să clocotească la suprafață, ci scoase și scântei, de parcă ar fi ars. Aburul era din ce în ce mai dens, ascunzând în ceață silueta lui Șobo, care se ocupa în continuare de foc. Mișcările de sub pelerină deveniră și mai agitate. Și Harry auzi iar vocea ascuțită și rece.

– Grăbește-te!

Întreaga suprafață a apei era acum plină de scântei, de parcă ar fi fost incrustată cu diamante.

– Este gata, stăpâne.

– Acum! zise vocea rece.

Șobo desfăcu legătura de pe pământ, scoțând la iveală ce era în ea... Harry scoase un strigăt înăbușit de materialul care îi bloca gura.

Era ca și când Șobo ridicase o piatră și scosese la iveală ceva urât, scârbos și orb... Dar nu, era și mai urât, de o mie de ori mai urât! Chestia pe care o cărase Șobo avea poziția unui copil ghemuit, doar că Harry nu văzuse niciodată ceva care să semene mai puțin cu un copil. Era complet lipsit de

păr și acoperit de un fel de solzi. Era negru-roșiatic, întunecat, cu o înfățișare sălbatică. Mâinile și picioarele îi erau uscate și mici, iar fața - nici un copil în viață nu avusese vreodată o asemenea față - era plată, ca de șarpe, cu ochi roșii și scânteietori.

Creatura părea aproape neajutorată. Își întinse mâinile uscătive și le puse în jurul gâtului lui Șobo, pentru ca acesta să îl ridice în picioare. Când făcu acest lucru, îi căzu gluga și Harry văzu în lumina focului expresia de repulsie de pe chipul slăbit și palid al lui Șobo, în timp ce căra creatura aceea respingătoare către ceaun. Pentru o clipă, Harry zări chipul malefic, plat, luminat de scânteile de pe suprafața licorii. Și atunci, Șobo puse creatura în ceaun. Se auzi un șuierat și creatura dispăru sub apă. Harry auzi cum corpul ei firav se lovi de fundul ceaunului cu o bufnitură ușoară.

„De s-ar îneca", își zise Harry, iar acum cicatricea îl ardea insuportabil, „te rog, Doamne... lasă-l să se înece..."

Șobo începu să vorbească. Vocea îi tremura, părea extrem de speriat. Își ridică bagheta, își închise ochii și i se auzi vocea în noapte:

- *Os al tatălui, dat fără de știința sa, îți vei învia fiul!*

Suprafața mormântului de la picioarele lui Harry se crăpă. Îngrozit, Harry văzu cum la comanda lui Șobo se ridică o mână de praf care căzu încet în ceaun. Suprafața ca diamantul scoase un zgomot puternic și șuieră, împrăștiind scântei în toate direcțiile, după care se făcu de un albastru intens, părând otrăvitoare.

Șobo începu să geamă. Scoase din buzunarul robei un pumnal lung din argint strălucitor și foarte subțire. Vocea îi explodă în gemete îngrozite:

- *Fibră... a servitorului... dată de... de bună voie... readu-ți la viață... stăpânul!*

Își întinse mâna dreaptă în față - mâna cu degetul lipsă. Apucă pumnalul strâns în mâna stângă și îl ridică.

Harry își dădu seama ce făcuse Șobo abia la o clipă după ce se întâmplase... Își închise ochii cât de strâns putu, dar

nu reuși să alunge urletul care explodă în noapte, care îl pătrunse pe Harry până în măduva oaselor, de parcă ar fi fost și el străpuns cu pumnalul.

Auzi ceva căzând pe jos, auzi gemetele speriate ale lui Șobo, iar apoi un sunet ca și când ar fi fost aruncat ceva în ceaun. Harry nu avea cum să vadă, dar licoarea se făcuse de un roșu aprins, cu lumina aruncând sclipiri printre pleoapele închise ale lui Harry...

Șobo striga și gemea în agonie. Abia când simți pe față respirația lui grea și speriată, Harry își dădu seama că aceasta era chiar în fața lui.

– *S-Sângele dușmanului... luat cu forța... îl va... reînvia pe adversar...*

Harry nu putea să facă nici o mișcare, era mult prea strâns legat... Smucindu-se fără speranță în funiile care îl înlănțuiau, văzu pumnalul argintiu și strălucitor tremurând în mâna care îi rămăsese lui Șobo. Simți cum vârful îi înțeapă brațul drept și cum sângele i se revarsă pe mâneca robei sfâșiate. Șobo, încă gemând de durere, scoase repede din buzunar o fiolă și o puse sub tăietura lui Harry, ca să se scurgă câteva picături de sânge în ea.

Se duse înapoi la ceaun și turnă sângele lui Harry înăuntru. Lichidul se făcu instantaneu de un alb orbitor. Terminându-și treaba, Șobo căzu în genunchi lângă ceaun, apoi se lăsă pe o parte și rămase întins pe jos, oblojindu-și ciotul care îi rămăsese din mână, gemând și plângând.

Ceaunul clocotea, trimițând scântei ca niște diamante în toate direcțiile. Lumina era atât de puternică, încât tot ce era în jur părea negru. Nu se întâmplă nimic...

„Oare s-a înecat?", se întrebă Harry. „Sau o fi eșuat..."

Și atunci, scânteile din ceaun se stinseră brusc. În locul acestora ieșiră niște nori denși și albi de abur, cufundând în ceață tot ce era în fața lui Harry, astfel încât nu putu să îl mai vadă pe Șobo, pe Cedric și, în general, nimic altceva în afară de abur... „A eșuat", își zise iar Harry... „S-a înecat... te rog... te rog, fă să fi murit..."

Dar atunci, prin ceața din fața lui, cu un fior de teroare, văzu silueta unui bărbat înalt și foarte slab...

– Îmbracă-mă, zise vocea rece de după abur și Șobo, gemând, plângând și ținându-și încă mâna mutilată strâns la piept, se grăbi să ridice roba neagră de pe jos și, numai cu o mână, o puse în jurul stăpânului său.

Omul slab ieși din ceaun, uitându-se la Harry... Iar aceasta privi chipul care îi bântuise coșmarurile de trei ani de zile. Mai alb ca un craniu, cu ochi roșii, mari și răi și cu un nas la fel de plat ca al unui șarpe, cu fante în loc de nări...

Lordul Întunericului renăscuse!

— Capitolul XXXIII —

DEVORATORII MORȚII

Cap-de-Mort își desprinse privirile de pe Harry și începu să își examineze propriul corp. Mâinile îi erau ca niște păianjeni mari, albicioși. Cu degetele lungi și albe, își mângâie pieptul, brațele, fața. Ochii roșii, cu pupile verticale, ca ale unei pisici, scânteiară și mai tare în întuneric. Își ridică mâinile și își îndoi degetele, cu o expresie încântată și triumfătoare. Nici nu se uită la Șobo, care zăcea zbătându-se și sângerând pe jos, și nici la șarpele enorm, care apăruse iar și îi dădea din nou ocol lui Harry, șuierând. Cap-de-Mort își băgă o mână cu degete anormal de lungi într-un buzunar încăpător și scoase o baghetă. O mângâie și pe ea ușor, apoi o ridică, o îndreptă către Șobo, care fu ridicat de pe jos și aruncat pe lespedea de care era legat Harry. Șobo căzu lângă ea și zăcu acolo, ghemuit și gemând. Cap-de-Mort își ațintă ochii asupra lui Harry, scoțând un râs ascuțit, rece, nepământean.

Roba lui Șobo era plină de sânge, dat fiind că își învelise în ea mâna tăiată.

– Stăpâne, gemu el, stăpâne... mi-ați promis... mi-ați promis...

– Întinde-ți mâna, zise Cap-de-Mort, fără nici o nuanță în glas.

– Ah, stăpâne... îți mulțumesc, stăpâne...

Întinse ciotul care sângera, dar Cap-de-Mort râse iar.

– Celălalt braț, Șobo!

– Stăpâne, te rog... te rog...

Cap-de-Mort se aplecă și apucă brațul stâng al lui Șobo. Îi ridică mâneca robei până peste cot și Harry văzu ceva pe piele, ceva ca un tatuaj roșu-aprins – un craniu, cu un șarpe care îi ieșea din gură – aceeași imagine care apăruse pe cer la Cupa Mondială de Vâjthaț: Semnul Întunecat. Cap-de-Mort îl examină cu atenție, ignorând gemetele necontrolate ale lui Șobo.

– M-am întors, zise el încet, probabil că au observat toți... Și acum, vom vedea... acum vom ști...

Își puse arătătorul alb și lung pe semnul de pe brațul lui Șobo.

Cicatricea de pe fruntea lui Harry îl arse iar și Șobo scoase un nou urlet: Cap-de-Mort își desprinse degetul de pe semnul tatuat pe brațul lui Șobo, iar Harry văzu că acesta se făcuse negru ca cerneala.

Cu o expresie de satisfacție crudă pe chip, Cap-de-Mort se ridică, își dădu capul pe spate și se uită în jurul cimitirului.

– Câți vor fi destul de curajoși să se întoarcă în clipa când mă vor simți? șopti el, cu ochii roșii ațintiți la stele. Și câți vor fi atât de nesăbuiți încât să nu vină?

Începu să se plimbe în fața lui Harry și a lui Șobo, cu ochii continuând să cerceteze amănunțit cimitirul în tot acest timp. Cam după un minut, se uită iar la Harry, cu un zâmbet crud pe chipul său ca de șarpe.

– Harry Potter, stai pe rămășițele răposatului meu tată, șuieră el ușor. Un Încuiat și un prost... ca și mama ta. Dar amândoi au fost folositori în felul lor, nu? Mama ta a murit ca să te apere când erai copil... Și eu mi-am omorât tatăl, și uite cât mi-a fost de folos, așa mort cum e...

Cap-de-Mort râse iar. Se plimbă în sus și în jos, uitându-se în jur în timp ce mergea, iar șarpele continuă să dea ocol prin iarbă.

– Vezi casa aceea de pe deal, Potter? Tatăl meu a locuit acolo. Mama mea, o vrăjitoare care a trăit în acest sat, s-a îndrăgostit de el. Dar a părăsit-o când i-a spus ce era...

Tatălui meu nu-i plăcea magia... A părăsit-o și s-a întors la părinții lui Încuiați, înainte să mă nasc, Potter, iar ea a murit la naștere, lăsându-mă să cresc într-un orfelinat al Încuiaților... Dar am jurat că îl voi găsi... Și m-am răzbunat pe imbecilul care mi-a dat numele lui... Tomas Dorlent Cruplud...

Continuă să se plimbe, cu ochii roșii fixându-se când pe un mormânt, când pe altul.

– Auzi, eu și amintirile de familie, zise el încet. Vai de mine, devin chiar sentimental... Dar, uite, Harry! Adevărata mea familie se întoarce...

Se auziră deodată mai multe pelerine foșnind. Printre morminte, din spatele tisei, din fiecare colț, Apăreau vrăjitori. Toți purtau glugi și erau mascați. Și unul câte unul se apropiară... Încet, cu precauție, de parcă nu le-ar fi venit să creadă. Cap-de-Mort rămase tăcut, așteptându-i. Apoi unul dintre Devoratorii Morții căzu în genunchi, se târî către Cap-de-Mort și îi sărută poala robei negre.

– Stăpâne... stăpâne, murmură el.

Devoratorii Morții din spatele lui făcură la fel, fiecare dintre ei apropiindu-se de Cap-de-Mort în genunchi și sărutându-i poalele robei, înainte de a se da înapoi și de a intra într-un cerc tăcut, în jurul mormântului lui Tomas Cruplud, al lui Harry, al lui Cap-de-Mort și al mormanului care plângea și se zvârcolea – Șobo. Lăsară locuri libere, de parcă ar fi presupus că or să mai vină și alții. Dar Cap-de-Mort nu părea să se aștepte să sosească și alte persoane. Se uită în jur la chipurile ascunse sub glugi și, deși nu era vânt, părea să se audă un vâjâit în interiorul cercului, ca și cum ar fi tremurat.

– Bine ați venit, Devoratori ai Morții, zise Cap-de-Mort încet. Treisprezece ani... Au trecut treisprezece ani de când nu ne-am mai văzut. Și totuși, mi-ați răspuns la chemare de parcă ar fi fost ieri... Asta înseamnă că încă suntem uniți sub Semnul Întunecat! Sau nu?

Își dădu capul oribil pe spate și adulmecă, cu nările

lărgindu-i-se și devenind acum două despicături.

– Adulmec vinovăția, zise el. Plutește un miros de vinovăție în aer.

Un al doilea tremur trecu în jurul cercului, de parcă fiecare membru al lui ar fi dorit, dar nu îndrăznea, să se tragă înapoi.

– Vă văd pe toți, întregi și sănătoși, cu puterile intacte... Ce Aparitii prompte! Mă întreb de ce nu a venit acest grup de vrăjitori în ajutorul stăpânului lor, căruia i-a jurat loialitate eternă?

Nimeni nu zise nimic. Nimeni nu se mișcă, în afară de Șobo, care era încă pe jos, plângând peste mâna sa sângerândă.

– Și tot eu îmi răspund, șopti Cap-de-Mort, trebuie să fi crezut că am fost înfrânt, trebuie să mă fi crezut mort. S-au întors printre dușmanii mei și au pretins că erau nevinovați inconștienți și vrăjiți... de mine... Și atunci iar mă întreb... Oare cum au putut să creadă că nu voi renaște? Ei, care știau ce am făcut cu mult timp în urmă ca să mă păzesc de moarte? Ei, care văzuseră dovezi ale puterii mele imense, în vremurile când eram mai puternic decât orice alt vrăjitor în viață? Și tot eu îmi răspund... Poate au crezut că exista o putere și mai mare, una care putea să-l distrugă chiar și pe Lordul Întunericului... Poate că acum slujesc pe altcineva... Poate pe acel erou al oamenilor de rând, al celor cu Sânge-Mâl și al Încuiaților... Pe Albus Dumbledore...

La auzul numelui lui Dumbledore, membrii cercului se agitară și unii murmurară, dezaprobând din capete.

Cap-de-Mort îi ignoră.

– Este o mare dezamăgire pentru mine... mărturisesc că sunt foarte decepționat...

Unul dintre vrăjitori se aruncă brusc în față, rupând cercul. Tremurând din cap până-n picioare, se prăbuși la picioarele lui Cap-de-Mort.

– Stăpâne! strigă el. Stăpâne, iartă-mă! Iartă-ne pe toți!

Cap-de-Mort începu să râdă și își ridică bagheta.

– *Crucio!*

Devoratorul Morții, care se aruncase la pământ, se zbătu și urlă. Harry nu avu nici o îndoială că sunetul ajunsese până la casele din jur... „De-ar veni poliția", își zise el disperat... „Oricine... orice..."

Cap-de-Mort își ridică bagheta. Devoratorul Morții, atins de Blestemul Crucio, continua să zacă pe spate, gemând încontinuu.

– Ridică-te, Avery, zise Cap-de-Mort încet. Ridică-te. Îmi ceri iertare? Eu nu iert. Eu nu uit. Treisprezece ani nesfârșiți... Vreau să fiu răsplătit pentru acei treisprezece ani pierduți, înainte să vă iert. Șobo și-a plătit deja o parte din datorie, nu-i așa, Șobo?

Se uită la Șobo, care continua să plângă.

– Te-ai întors la mine nu din loialitate, ci de frică! Te-ai temut de vechii tăi prieteni. Meriți această durere, Șobo. Știi, nu?

– Da, stăpâne, gemu Șobo, te rog, stăpâne... te rog...

– Totuși, m-ai ajutat să-mi recapăt corpul, zise Cap-de-Mort rece, privindu-l pe Șobo cum plângea la picioarele lui. Așa inutil și trădător cum ești, m-ai ajutat... și Lordul Cap-de-Mort îi răsplătește pe cei care îl ajută...

Cap-de-Mort își ridică iar bagheta și o roti în aer. Din baghetă țâșni un fel de lichid argintiu și strălucitor. La început amorf, el se zvârcoli un pic și apoi luă forma unei mâini strălucitoare, scânteind în lumina lunii, care zbură și se fixă în încheietura însângerată a lui Șobo.

Șobo se opri brusc din plâns. Respiră greu și neregulat, își ridică capul și se uită, nevenindu-i să creadă, la mâna argintie, care era acum atașată de brațul său, de parcă ar fi purtat o mănușă aparte. Îndoi degetele strălucitoare, apoi, tremurând, luă o rămurică de pe pământ și o strivi în palmă.

– Stăpâne, șopti el. Stăpâne... este superbă... mulțumesc... mulțumesc...

Se târî în genunchi și sărută poalele robei lui Cap-de-Mort.

– Fie ca loialitatea ta să rămână neclintită de acum înainte, Șobo, zise Cap-de-Mort.

– Da, stăpâne... niciodată, stăpâne...

Șobo se ridică și își ocupă locul în cerc, uitându-se la noua sa mână puternică, cu chipul încă plin de lacrimi. Cap-de-Mort se apropie acum de omul din dreapta lui Șobo.

– Lucius, prietenul meu viclean, șopti el, oprindu-se în fața lui. Mi s-a spus că nu ai renunțat la vechile metode, deși pentru restul lumii ești un personaj respectabil. Să înțeleg că încă ești pregătit să-i torturezi pe Încuiați? Și totuși, nu ai încercat niciodată să mă găsești, Lucius... Însă isprăvile tale de la Cupa Mondială de Vâjthaț au fost amuzante... Dar oare energia ta nu ar fi fost mai bine canalizată, dacă te-ai fi străduit să îți găsești stăpânul și să îl ajuți?

– Stăpâne, am fost mereu cu ochii în patru, se auzi vocea lui Lucius Reacredință încet, de după glugă. Dacă ar fi existat cel mai mic indiciu asupra locului unde vă aflați, stăpâne, aș fi fost lângă dumneavoastră imediat, nimic nu m-ar fi putut opri...

– Dar ai fugit de Semnul meu, când un Devorator al Morții credincios l-a adus pe cer vara trecută, zise Cap-de-Mort monoton, iar domnul Reacredință se opri brusc din vorbit. Da, știu totul, Lucius... M-ai dezamăgit... Mă aștept să mă servești cu mai multă fidelitate pe viitor.

– Desigur, stăpâne, desigur... Sunteți milostiv, vă mulțumesc...

Cap-de-Mort trecu mai departe și se opri, uitându-se la un loc gol – destul de mare pentru doi oameni – care îl despărțea pe Reacredință de următorul Devorator.

– Aici ar fi stat soții Lestrange, zise Cap-de-Mort încet. Dar sunt încarcerați la Azkaban. Mi-au fost credincioși. Au preferat să se ducă în Azkaban, în loc să renunțe la mine... Când fortăreața Azkaban va fi cucerită, soții Lestrange vor primi toate onorurile, cum nici nu visează. Dementorii ni se vor alătura... sunt aliații noștri naturali... Îl vom chema pe uriașii alungați... Îi voi avea astfel iar în jurul meu pe toți servitorii devotați și o armată de creaturi de care se tem toți...

Merse mai departe. Pe lângă unii Devoratori ai Morții trecea în tăcere, dar se oprea în dreptul altora și vorbea cu ei.

– Macnair... Mi-a spus Șobo că acum distrugi bestii periculoase pentru Ministerul Magiei? Vei avea victime mai bune, cât de curând, Macnair. Lordul Cap-de-Mort va avea grijă...

– Vă mulțumesc, stăpâne... mulțumesc, murmură Macnair.

– Și iată-l și pe Crabbe... Te vei descurca mai bine de data asta, nu, Crabbe? Și tu, Goyle?

Își plecară capetele jenați și murmurară monoton:

– Da, stăpâne...

– Așa vom face, stăpâne...

– Același lucru este valabil și pentru tine, Nott, zise Cap-de-Mort încet, când trecu pe lângă un om chircit în umbra domnului Goyle.

– Stăpâne, mă închin în fața dumneavoastră, sunt cel mai credincios...

– De ajuns, zise Cap-de-Mort.

Ajunse în dreptul celui mai mare gol și rămase cercetându-l absent cu ochii săi roșii, de parcă ar fi putut vedea oamenii care ocupaseră cândva acel loc.

– Și aici avem șase Devoratori ai Morții care lipsesc... trei au murit pentru mine. Unul a fost prea laș ca să vină în întâmpinarea mea... Va plăti cu vârf și-ndesat... Altul cred că m-a părăsit pentru totdeauna... Va fi omorât, desigur... Iar altul rămâne cel mai fidel servitor și a reintrat în serviciul meu.

Devoratorii Morții se agitară. Harry le văzu ochii mișcându-se în stânga și în dreapta lor, din spatele măștilor.

– Acel servitor fidel este la Hogwarts și, datorită eforturilor sale, a putut să vină și tânărul nostru prieten în această seară... Da, continuă Cap-de-Mort, cu un zâmbet ivit pe gura fără buze, când ochii celor din cerc se ațintiră asupra lui Harry, Harry Potter mi-a făcut marea favoare de a se alătura petrecerii mele de renaștere. Am putea chiar să-l numim oaspetele de onoare.

Urmară câteva momente de tăcere, iar apoi Devoratorul Morții din dreapta lui Șobo făcu un pas înainte și vocea lui Lucius Reacredință vorbi din spatele măștii:

– Stăpâne, dorim să știm... te implorăm să ne spui... cum ai reușit acest... acest miracol... cum ai reușit să te întorci la noi...

– A, da, și ce poveste interesantă este, Lucius, zise Cap-de-Mort. Începe... și se termină... cu tânărul meu prieten, aici de față.

Se duse agale lângă Harry, pentru ca ochii tuturor celor din cerc să îi cuprindă pe amândoi. Șarpele continua să dea târcoale.

– Știți, desigur, că au spus că acest băiat a însemnat sfârșitul meu, zise Cap-de-Mort încet, cu ochii săi roșii ațintiți asupra lui Harry, a cărui cicatrice începu să-l doară atât de tare, încât aproape țipă în agonie. Știți cu toții că în noaptea când mi-am pierdut puterile și corpul am încercat să-l omor. Mama lui a murit încercând să-l salveze... și i-a acordat prostește o protecție pe care recunosc că nu am mai văzut-o niciodată... Nu m-am putut atinge de băiat.

Cap-de-Mort își ridică unul dintre degetele albe și lungi și îl apropie de obrazul lui Harry.

– Mama sa a lăsat asupra lui urmele sacrificiului ei... Este o magie veche, ar fi trebuit să mi-o fi amintit, am fost nesăbuit, nu știu cum de nu mi-am amintit-o... Însă nu contează, acum îl pot atinge!

Harry simți vârful rece al degetului lui Cap-de-Mort atingându-l și crezu că îi va exploda capul de durere.

Cap-de-Mort îi râse încet în ureche, apoi își retrase degetul și continuă să li se adreseze Devoratorilor Morții.

– Nu mi-am făcut calculele corect, prieteni, o recunosc. Blestemul meu a fost împiedicat de sacrificiul prostesc al acelei femei și s-a abătut asupra mea. Aaah, ce durere cumplită... dincolo de orice imaginație, prieteni... Nici nu vă puteți închipui ce a urmat. Am fost smuls din corp, eram mai puțin decât un spirit, mai puțin decât o stafie obișnuită... Dar eram

viu. Ce eram, nici eu nu știu... Eu, care parcursesem mai mult decât oricine altcineva drumul nemuririi. Știți care este scopul meu: să cuceresc moartea. Astfel am avut prilejul să-mi testez experimentele mele și se pare că au fost câteva care au funcționat, pentru că n-am fost omorât, deși vechiul blestem ar fi trebuit să o facă. Cu toate acestea, aveam mai puține puteri decât cea mai amărâtă creatură în viață... fără să mă pot ajuta singur... Fiindcă nu aveam corp și ar fi trebuit să am cu ce ține bagheta pentru orice vrajă pe care aș fi vrut să o fac... Îmi amintesc că am luptat din toate puterile, neîncetat, secundă după secundă, ca să mă conving pe mine însumi că exist... M-am stabilit într-un loc îndepărtat, într-o pădure, și am așteptat... Eram convins că unul dintre credincioșii mei Devoratori ai Morții avea să încerce să mă găsească... Știam că unul dintre ei avea să vină și să facă vrăjile pe care eu nu eram în stare să le fac, să-mi dea corpul înapoi... Însă am așteptat degeaba...

Tremurul pătrunse iar în cercul Devoratorilor Morții, care îl ascultau cu mare atenție. Cap-de-Mort lăsă tăcerea să domnească îngrozitor de mult, înainte de a continua.

– Îmi mai rămăsese o singură putere. Puteam să posed trupurile altora. Dar nu îndrăzneam să mă duc în locuri cu mulți oameni, pentru că știam că Aurorii încă mă căutau. Uneori am trăit în animale – șerpii, desigur, fiind preferații mei – însă nu îmi era cu mult mai bine așa decât ca simplu spirit, pentru că trupurile lor nu erau bine adaptate pentru a face magie... iar posesia mea asupra lor le scurta viața... Nici unul dintre ei nu a rezistat mult... Apoi... acum patru ani... metoda reîntoarcerii mele părea bine pusă la punct. Un vrăjitor – tânăr, nesăbuit și naiv – a nimerit în pădurea care îmi devenise casă. O, părea să fie exact ocazia pe care o așteptam, pentru că era profesor la școala lui Dumbledore... Era ușor de supus voinței mele... El m-a adus înapoi, în această țară, și după un timp i-am luat corpul, pentru a-l urmări cu atenție în timp ce îmi executa ordinele. Dar planul meu a eșuat. Nu am reușit să fur Piatra Filozofală. Nu

aveam să am parte de nemurire. Am fost împiedicat... împiedicat iar... de Harry Potter...

Din nou se lăsă tăcerea. Nu se mișca nimic, nici măcar frunzele de tisă. Devoratorii Morții stăteau neclintiți, ochii lor scânteietori fiind ațintiți prin măști asupra lui Cap-de-Mort și asupra lui Harry.

– Servitorul meu a murit când i-am părăsit corpul și am rămas slăbit cum nu mai fusesem până atunci, continuă Cap-de-Mort. M-am întors în ascunzătoarea mea îndepărtată și nu mi-e rușine să spun că atunci m-am temut că nu îmi voi mai recăpăta puterile niciodată... Da, probabil că acela a fost momentul meu cel mai sumbru... Nu puteam să sper că mi se va mai trimite un vrăjitor căruia să îi posed corpul... Renunțasem la orice speranță că îi mai păsa vreunui Devorator al Morții ce se întâmplase cu mine...

Unul sau doi dintre vrăjitorii mascați din cerc se foiră neliniștiți, dar Cap-de-Mort nu zise nimic.

– Și atunci, acum aproape un an, când aproape că abandonasem orice speranță, s-a întâmplat, în sfârșit! S-a întors unul dintre servitorii mei: Șobo, aici de față, care își înscenase propria moarte ca să scape de închisoare, fusese alungat de cei pe care odată îi considerase prieteni și s-a hotărât să se întoarcă la stăpânul său. M-a căutat în țara unde s-a zvonit că mă ascundeam... Ajutat, desigur, de șobolanii pe care i-a întâlnit pe drum. Șobo are o afinitate deosebită pentru șobolani, nu-i așa, Șobo? Prietenii lui murdari i-au spus că exista un loc în inima unei păduri din Albania, pe care îl evitau chiar și ei, unde animalele mici își găsiseră moartea din cauza unei umbre întunecate care punea stăpânire pe ele... Însă călătoria sa înapoi la mine nu a fost ușoară, nu, Șobo? Căci, fiindu-i foame într-o noapte, la marginea pădurii unde spera să mă găsească, s-a oprit prostește la un han ca să mănânce ceva... Și cu cine credeți că s-a întâlnit acolo? Chiar cu Bertha Jorkins, o vrăjitoare de la Ministerul Magiei! Dar, ca să vedeți și voi cum îl favorizează soarta pe Lordul Cap-de-Mort...

Acela ar fi putut fi sfârșitul lui Șobo și al ultimei mele speranțe de regenerare. Dar Șobo – dând dovadă de o prezență de spirit de care nu l-aș fi crezut niciodată în stare – a convins-o pe Bertha Jorkins să meargă cu el la o plimbare nocturnă. A pus stăpânire pe mintea ei și a adus-o la mine. Și Bertha Jorkins, care ar fi putut să strice totul, s-a dovedit a fi un cadou deosebit de prețios, pentru că – numai cu un mic efort de convingere – a devenit o adevărată mină de informații. Mi-a spus că Turnirul celor trei vrăjitori urma să aibă loc la Hogwarts anul acesta. Mi-a spus că știa un Devorator al Morții care ar fi fost mai mult decât dornic să mă ajute, dacă îl contactam. Mi-a spus multe lucruri... Dar metodele pe care le-am folosit ca să îi aplic Vraja de Memorie au fost puternice, iar după ce am extras toate informațiile folositoare, și mintea, și corpul ei au fost alterate pentru totdeauna, în mod ireparabil. Își servise scopul. Și, fiindcă nu puteam s-o posed, m-am descotorosit de ea!

Cap-de-Mort zâmbi îngrozitor, cu ochii săi roșii, total lipsiți de milă, pierduți în gol.

– Corpul lui Șobo era, desigur, nepotrivit pentru a fi posedat, având în vedere că toți îl credeau mort și ar fi atras prea multă atenție. Însă era servitorul de care aveam nevoie și, deși este un vrăjitor slab, Șobo a fost în stare să urmeze instrucțiunile mele, care aveau să mă aducă într-o stare rudimentară, fragilă, dar a mea, un corp pe care puteam să-l folosesc, în timp ce așteptam ingredientele esențiale pentru adevărata mea renaștere... O vrajă sau două inventate de mine... puțin ajutor de la dragul meu Nagini – ochii roșii ai lui Cap-de-Mort se ațintiră asupra șarpelui care dădea ocol neîncetat – o licoare compusă din sânge de unicorn și veninul de șarpe de la Nagini... și am ajuns la o formă aproape umană... Eram acum destul de puternic pentru a călători. Nu mai aveam nici o speranță să fur Piatra Filozofală, căci îmi închipuiam că Dumbledore o distrusese, dar eram dornic să îmbrățișez iar viața de muritor, înainte de a umbla

după nemurire. Am țintit mai jos... Aveam să mă mulțumesc cu corpul meu de dinainte și cu vechile mele puteri. Știam că, pentru a obține asta – licoarea care m-a înviat în această noapte este o parte veche, aproape uitată, de Magie Neagră – aveam nevoie de trei ingrediente importante. Ei bine, unul dintre ele era deja la îndemână, nu-i așa, Șobo? Fibra dată de servitorul meu... Osul tatălui meu însemna că trebuia să vin aici unde era înmormântat. Dar sângele unui dușman... Șobo ar fi vrut să folosesc sângele oricărui alt vrăjitor, nu, Șobo? Orice vrăjitor care mă ura – și mulți dintre ei încă o fac – dar știam pe care anume trebuia să-l folosesc, dacă doream să renasc mai puternic decât fusesem când am decăzut: sângele lui Harry Potter! Vroiam sângele celui care îmi luase puterile acum treisprezece ani, pentru ca protecția pe care i-o dăduse mama lui să ajungă și în venele mele... Dar cum să pun mâna pe Harry Potter? Pentru că a fost mai protejat decât bănuiește, protejat în moduri gândite de Dumbledore cu mult timp în urmă, când viitorul băiatului a devenit responsabilitatea sa. Dumbledore a folosit o incantație străveche, pentru a asigura protecția băiatului atâta timp cât va fi în grija rudelor sale și a sa. Nici măcar eu nu-l puteam atinge acolo... Dar, desigur, mai era Cupa Mondială de Vâjthaț... M-am gândit că protecția sa ar putea fi mai slabă acolo, departe de Dumbledore și de rudele sale, dar încă nu eram destul de puternic ca să-l răpesc din mijlocul unei gloate de vrăjitori ai Ministerului. Apoi, băiatul urma să se întoarcă la Hogwarts, unde era iar sub nasul coroiat al lui Dumbledore de dimineața până seara. Atunci, cum aș fi putut să-l iau? Ei bine, folosind informațiile Berthei Jorkins, desigur. Urma să mă servesc de fidelul meu Devorator al Morții de la Hogwarts, pentru a mă asigura că numele băiatului va ajunge în Pocalul de Foc. Mi-am folosit în continuare credinciosul Devorator al Morții ca să mă asigur că băiatul va câștiga turnirul – că va atinge primul Cupa Turnirului – cupa pe care Devoratorul Morții o transformase într-un Portal, care îl putea aduce ușor aici,

departe de ajutorul și protecția lui Dumbledore, și direct în brațele mele deschise. Și iată-l... Băiatul despre care ați crezut cu toții că a fost sfârșitul meu...

Cap-de-Mort înaintă încet și se întoarse cu fața către Harry. Își ridică bagheta.

– *Crucio!*

O durere cumplită, cum Harry nu mai trăise niciodată. Îi ardeau oasele, capul părea să i se despice pe linia cicatricei, iar ochii i se învârteau în cap. Vroia să se termine totul deodată... să își piardă cunoștința... să moară...

Apoi durerea dispăru. Atârna în sforile care îl legau de piatra funerară a tatălui lui Cap-de-Mort, uitându-se în ochii aceia de un roșu aprins ca printr-un fel de ceață. Noaptea răsuna de râsetele Devoratorilor Morții.

– Știți, mă gândesc cât de nesăbuit am fost să presupun că acest băiat va ajunge vreodată să fie mai puternic decât mine, zise Cap-de-Mort. Dar vreau să vă fie foarte clar. Harry Potter a scăpat pentru că a avut noroc. Și o voi dovedi omorându-l aici și acum, în fața voastră, când nu mai poate să-l ajute Dumbledore și când nu mai are o mamă care să moară pentru el. Îi voi acorda această șansă. Va avea voie să lupte și veți ști clar care dintre noi este mai puternic. Încă puțin, Nagini, șopti el și șarpele dispăru prin iarbă, până spre locul unde stăteau și se uitau Devoratorii Morții.

– Acum, dezleagă-l, Șobo, și dă-i bagheta înapoi.

— Capitolul XXXIV —

PRIORI INCANTATEM

Șobo se apropie de Harry, care încercă repede să se fixeze pe picioare cum putea mai bine, pentru a le face să îi susțină greutatea, înainte ca sforile să fie dezlegate. Șobo își ridică noua mână de argint, îi scoase lui Harry călușul și dintr-o mișcare îi tăie și sforile care îl legau de piatra funerară.

Pentru o fracțiune de secundă, Harry se gândi să încerce să fugă, dar piciorul rănit se clătină sub el, în timp ce stătea pe mormânt. Devoratorii Morții se strânseră, formând un cerc mai mic în jurul lui Harry și al lui Cap-de-Mort, iar locurile goale ale Devoratorilor Morții care lipseau dispărură. Șobo ieși din cerc și se duse către locul unde zăcea cadavrul lui Cedric, întorcându-se cu bagheta lui Harry, pe care i-o aruncă băiatului, fără să se uite la el. Apoi Șobo își reocupă locul în cercul Devoratorilor Morții, care priveau cu interes.

– Ai fost învățat cum să te duelezi, Harry Potter? zise Cap-de-Mort încet, cu ochii scăpărându-i în întuneric.

La aceste cuvinte Harry își aminti, parcă dintr-o viață anterioară, de Clubul Dueliștilor de la Hogwarts, la care luase câteva lecții vagi cu doi ani în urmă... Nu învățase decât Vraja de Dezarmare, *Expelliarmus*... Și la ce avea să-i folosească asta, chiar dacă ar fi reușit să-l dezarmeze pe Cap-de-Mort, când era înconjurat de Devoratorii Morții, ei fiind în jur de treizeci, iar el singur? Nu învățase nimic

care să îi poată fi de ajutor în acel moment. Știa că avea să înfrunte ceva despre care Moody îl avertizase mereu... blestemul ireversibil Abracadabra... și Cap-de-Mort avea dreptate: mama lui nu mai era acolo ca să-l salveze de data aceasta... și nici Dumbledore... Nu mai avea nici o speranță...

– Ne înclinăm unul în fața celuilalt, Harry, zise Cap-de-Mort, aplecându-se puțin, însă chipul său de șarpe rămase îndreptat către Harry. Haide, trebuie să demonstrăm că suntem cavaleri... Politețea, înainte de toate... Dumbledore ar vrea să fii manierat... Hai, înclină-te în fața morții, Harry...

Devoratorii Morții râdeau iar. Gura fără buze a lui Cap-de-Mort zâmbea. Harry nu se aplecă. Nu avea de gând să îl lase pe Cap-de-Mort să se joace cu el înainte de a-l omorî... Nu vroia să-i dea nici o satisfacție...

– Am spus să te înclini, zise Cap-de-Mort, ridicându-și bagheta, iar Harry simți cum i se îndoaie spinarea, de parcă o mână invizibilă și uriașă l-ar fi apucat cu duritate de față.

Devoratorii Morții râseră și mai tare.

– Foarte bine, zise Cap-de-Mort încet, lăsându-și bagheta, iar presiunea care îi apăsa spatele dispăru și ea. Și acum, mă vei înfrunta ca un bărbat... Cu spatele drept și mândru, cum a murit și tatăl tău... Hai să ne duelăm!

Cap-de-Mort își ridică bagheta și, înainte ca Harry să poată face ceva ca să se apere, înainte să apuce să se miște, fu lovit iar de Blestemul Cruciatus. Durerea fu atât de intensă, atât de extenuantă, încât uită unde era... puzderie de cuțite încinse îi pătrundeau în fiecare centimetru de piele, era sigur că îi va exploda capul de durere... Striga mai tare decât țipase vreodată în viața lui...

Și atunci, durerea încetă. Harry căzu și se sculă cât de repede putu. Tremura la fel de incontrolabil ca Șobo, atunci când își tăiase mâna. Căzu într-o parte a zidului format de Devoratorii Morții, care îi urmăreau fiecare mișcare. Îl împinseră înapoi spre Cap-de-Mort.

– O pauză scurtă, zise Cap-de-Mort, cu nările ca niște crestături fremătându-i cu entuziasm, o mică pauză... Te-a

durut, nu, Harry? Nu mai vrei o dată, nu-i așa?

Harry nu răspunse. Avea să moară ca Cedric, o știa doar uitându-se în ochii aceia neîndurători... Avea să moară și nu putea să facă nimic... Dar în nici un caz nu avea să îi facă jocul. Nu avea să i se supună lui Cap-de-Mort... Nu avea de gând să îl implore să îl ierte...

– Te-am întrebat dacă mai vrei o dată? zise Cap-de-Mort încet. Răspunde-mi! *Imperio!*

Și Harry avu, pentru a treia oară în viața lui, sentimentul că îi fuseseră șterse toate gândurile din minte... Ah, o stare de fericire deplină, nu avea nici un gând, era ca și când plutea, visa... Atât ai de făcut, să răspunzi „nu"... Zi „nu"... Un simplu „nu"... Dar n-o să fac asta, zise o voce mai puternică din capul său, nu o să răspund... Spune „nu"... Nu o voi face, nu o să spun... Răspunde „nu"...

– N-O SĂ FAC CE VREI TU!

Aceste cuvinte explodară din gura lui Harry și răsunară în tot cimitirul, iar starea de vis dispăru tot atât de brusc, de parcă i-ar fi fost aruncată o găleată cu apă rece în cap... Se întoarseră rapid durerile de pe urma Blestemului Cruciatus... Își dădu brusc seama unde era și ce îl aștepta...

– Nu? zise Cap-de-Mort încet, iar Devoratorilor Morții le pierise zâmbetul. Nu vrei să spui „nu"? Harry, supunerea este o virtute, iar eu trebuie să te învăț să mi te supui, înainte de a muri... Ce-ai zice de... o altă doză de durere?

Cap-de-Mort își ridică bagheta, dar de data aceasta Harry era pregătit. Cu reflexele înnăscute și perfecționate la antrenamentele de vâjthat, se aruncă într-o parte, la pământ. Se rostogoli în spatele pietrei funerare de marmură a tatălui lui Cap-de-Mort și o auzi fisurându-se când blestemul o nimeri, în locul lui.

– Nu ne jucăm de-a v-ați ascunselea, Harry, zise încet vocea rece a lui Cap-de-Mort, care se apropia, în timp ce Devoratorii Morții începuseră iar să râdă. Nu te poți ascunde de mine. Asta înseamnă că te-ai săturat de duelul nostru? Înseamnă că ai prefera să te elimin acum, Harry? Ieși,

Harry... Vino și hai să ne jucăm, atunci... Va fi mult mai rapid... S-ar putea să fie chiar fără dureri... Nu am de unde să știu, eu nu am murit niciodată...

Harry se ghemui în spatele pietrei funerare și știu că i se apropia sfârșitul. Nu avea nici o speranță... nu avea de unde să primească ajutor. Și când îl auzi pe Cap-de-Mort venind și mai aproape, știu un singur lucru și se hotărî pe dată: nu avea de gând să moară ghemuit ca un copil care se juca de-a v-ați ascunselea, nu îngenuncheat la picioarele lui Cap-de-Mort... Avea să moară cu demnitate, ca tatăl său, avea să moară încercând să se apere, chiar dacă nu avea nici o șansă...

Înainte ca Lordul Întunericului să își arate fața de șarpe de după piatra funerară, Harry se ridicase... Își strânse bine bagheta în mână și o întinse în față, trecând de partea cealaltă a pietrei funerare, față-n față cu Cap-de-Mort.

Cap-de-Mort era pregătit. Când Harry strigă „Expelliarmus!", Cap-de-Mort răspunse cu „Abracadabra!"

O rază de lumină țâșni din bagheta lui Cap-de-Mort, în același timp în care ieși o rază roșie și din bagheta lui Harry... Acestea se întâlniră în aer și dintr-o dată bagheta lui Harry începu să vibreze, de parcă ar fi trecut un curent electric prin ea. Continua să își țină mâna încleștată pe baghetă. De fapt, nu ar fi putut să îi dea drumul nici dacă ar fi vrut... O altă rază de lumină unea acum cele două baghete – nici roșie, nici verde, ci aurie... Iar Harry, urmărind uimit arcul dintre baghete, observă că și degetele lungi și albe ale lui Cap-de-Mort erau încleștate de bagheta sa, care vibra și tremura la rândul ei.

Și atunci - complet pe nepregătite - Harry simți cum picioarele i se ridică de pe sol. El și Cap-de-Mort erau amândoi în aer, cu baghetele încă unite de arcul acela de lumină aurie strălucitoare. Se îndepărtau de mormântul tatălui lui Cap-de-Mort... Ajunseră pe o bucată netedă de pământ, fără morminte... Devoratorii Morții strigau, îi cereau instrucțiuni lui Cap-de-Mort... Se regrupară, formând iar cercul în jurul

lui Harry și a lui Cap-de-Mort. Șarpele se prelingea pe la picioarele lor, în timp ce unii își scoteau baghetele...

Firul auriu care îi unea pe Harry și pe Cap-de-Mort se desfăcu în alte zeci de raze. Deși baghetele rămăseseră unite, încă o mie de scântei țâșniră deasupra lor, intersectându-se peste tot în jur lor, până când fură prinși într-o rețea în formă de cupolă, o colivie de lumină, dincolo de care se aflau Devoratorii Morții, așteptând la pândă ca niște șacali... Acum strigătele lor se auzeau mult mai slab sub cupola de raze...

– Nu faceți nimic! le strigă Cap-de-Mort Devoratorilor Morții, și Harry îl văzu cum i se măriseră ochii injectați, uimit la culme de tot ce se întâmpla.

Îl văzu încercând să rupă firul de lumină care încă îi lega bagheta de cea a lui Harry. Băiatul își ținu și mai strâns bagheta, cu ambele mâini, iar firul auriu rămase intact.

– Nu faceți nimic decât atunci când vă ordon eu! le strigă Cap-de-Mort Devoratorilor Morții.

Și atunci, un sunet nepământean, dar deosebit de frumos umplu aerul... Venea de la fiecare fir de lumină din rețeaua care vibra în jurul lui Harry și ale lui Cap-de-Mort. Era un sunet pe care Harry îl recunoscu, deși nu îl mai auzise decât o singură dată în viața lui... Cântecul păsării Phoenix...

Pentru Harry era sunetul speranței... Cel mai frumos și mai bine venit sunet pe care îl auzise în viața lui... Se simți de parcă sunetul izvora dinăuntrul lui și nu doar în jur... Era sunetul asociat cu Dumbledore... Era ca și când i-ar fi șoptit un prieten la ureche...

– *Nu rupe legătura!*

„Știu", îi spuse Harry muzicii, „știu că nu trebuie..." Dar imediat ce gândi asta, deveni mult mai greu să nu o facă. Bagheta începu să vibreze mai puternic ca niciodată... Raza dintre el și Cap-de-Mort se schimbă și ea... Mărgele de lumină alunecau în sensuri diferite pe firul care unea cele două baghete... Harry simți cum bagheta tremură în mâinile lui, mărgelele de lumină începură să alunece încet, dar

neabătut, dinspre Cap-de-Mort spre el, și simți cum bagheta îi tremură mânioasă în mâini...

Când cea mai apropiată mărgea de lumină se apropie de vârful baghetei lui Harry, lemnul de sub degetele sale deveni atât de fierbinte, încât avu senzația că urma să ia foc în orice moment. Cu cât se apropia mai tare mărgeaua, cu atât vibra mai tare bagheta lui Harry. Era convins că bagheta nu va supraviețui contactului. Era ca și când avea să explodeze în mâinile lui în dintr-o clipă în alta...

Se concentră cât putu de tare, ca să forțeze mărgeaua de lumină să se întoarcă înapoi spre Cap-de-Mort, ajutat de cântecul păsării Phoenix, pe care îl auzea doar el, și cu ochii fixați cu intensitate asupra luminii... Și, încet, foarte încet, mărgelele de lumină se opriră și apoi, la fel de încet, începură să se miște în direcția opusă... Acum bagheta lui Cap-de-Mort era cea care vibra extraodinar de tare... Cap-de-Mort părea uimit și aproape speriat...

Una dintre mărgelele de lumină tremura, la câțiva centimetri de vârful baghetei lui Cap-de-Mort. Harry nu înțelegea de ce, nu știa ce ar putea obține, dar se concentră cum nu o mai făcuse niciodată, ca să forțeze mărgeaua de lumină să intre la loc în bagheta lui Cap-de-Mort... Și aceasta, încet... foarte încet... se mișcă de-a lungul firului auriu... tremură pentru un moment... și apoi intră în baghetă...

Imediat, bagheta lui Cap-de-Mort începu să scoată urlete cumplite de durere... Apoi ochii injectați ai lui Cap-de-Mort se măriră și mai mult de uimire... Un rotocol de fum dens ieși din vârful baghetei și dispăru... fantoma mâinii pe care i-o dăduse lui Șobo... alte strigăte de durere... și apoi ceva mult mai mare începu să iasă din vârful baghetei lui Cap-de-Mort, ceva mare și gri, care părea să fie făcut din fumul cel mai solid și mai dens posibil... Era un cap... Acum apăreau pieptul și brațele... Întreg bustul lui Cedric Diggory!

Harry fu cât pe-aci să dea drumul baghetei din cauza șocului, dar instinctul îl făcu să continue să își țină bagheta

cu toată puterea, pentru ca firul de lumină aurie să rămână intact, deși fantoma densă a lui Cedric Diggory (Oare era o fantomă? Părea extrem de solidă...) ieșise în întregime din vârful baghetei lui Cap-de-Mort, de parcă ar fi ieșit dintr-un tunel foarte îngust... Și fantoma lui Cedric se ridică, se uită în sus și în jos pe firul auriu și vorbi:

– Ține-te bine, Harry!

Era o voce de departe, cu ecou. Harry se uită la Cap-de-Mort... Se vedea că încă nu își revenise din uimire, după ochii roșii încă măriți la maximum... Nu se așteptase la asta, la fel cum nu se așteptase nici Harry... Foarte slab, Harry auzi strigătele speriate ale Devoratorilor Morții, care dădeau ocol domului auriu...

Se auziră alte urlete de durere din direcția baghetei, apoi altceva ieși din vârful ei... O altă umbră densă a unui cap, urmat rapid de brațe și de trunchi... Un bătrân, pe care Harry îl mai văzuse o dată într-unul dintre visele sale, ieșea din capătul baghetei exact așa cum făcuse și Cedric... Și fantoma acestuia, umbra sau orice o fi fost, ajunse lângă cea a lui Cedric și îi urmări cu uimire, sprijinindu-se în baston, atât pe Harry și pe Cap-de-Mort, cât și rețeaua de aur și baghetele unite...

– Deci, ăsta a fost un vrăjitor adevărat? zise bătrânul, cu ochii ațintiți asupra lui Cap-de-Mort. M-a omorât odată, demult... Luptă-te cu el, băiete...

Dar deja ieșea un al treilea cap din vârful baghetei lui Cap-de-Mort... Gri și acesta, ca al unei statui de fum... Era o femeie... Harry, căruia îi tremurau ambele brațe, luptându-se să își țină bagheta nemișcată, o văzu căzând pe jos și ridicându-se ca și ceilalți, uitându-se la ei...

Umbra Berthei Jorkins urmărea bătălia din fața ei cu ochii măriți de uimire.

– Să nu-i dai drumul! strigă ea și vocea îi răsună ca a lui Cedric, de parcă ar fi fost undeva foarte departe. Nu-l lăsa să câștige, Harry, nu da drumul baghetei!

Ea și celelalte două siluete ca niște umbre începură să se

plimbe înăuntrul cupolei aurite, în timp ce Devoratorii Morții se mișcau în exteriorul ei... Iar victimele lui Cap-de-Mort îi înconjurau pe cei doi dueliști, șoptindu-i cuvinte încurajatoare lui Harry și șuierându-i alte cuvinte, pe care Harry nu putea să le audă, lui Cap-de-Mort...

Din vârful baghetei lui Cap-de-Mort ieșea acum un alt cap... Harry își dădu seama al cui trebuia să fie, imediat ce îl văzu... Știa, de parcă se așteptase să iasă și el din baghetă, din momentul în care apăruse Cedric... Știa, pentru că bărbatul care apărea acum era cel la care se gândise Harry mai mult decât la oricine în noaptea aceea...

Umbra cenușie a unui bărbat înalt, cu părul ciufulit, căzu și ea, ca și cea a Berthei, apoi se ridică și se uită la el... Harry, căruia îi tremurau acum brațele aproape incontrolabil, se uită și el la chipul fantomatic al tatălui său.

– Vine și mama ta, îi zise acesta încet. Vrea să te vadă... O să fie bine... Mai rezistă puțin...

Și, într-adevăr, apăru și ea... Întâi capul, apoi corpul... O femeie tânără, cu părul lung: silueta cenușie a lui Lily Potter înflori din capătul baghetei lui Cap-de-Mort. Căzu la pământ și se ridică la fel ca soțul ei. Se apropie de Harry, se uită la el și îi vorbi cu o voce îndepărtată, ca un ecou, ca și a celorlalți, dar încet, astfel încât să nu audă Cap-de-Mort, al cărui chip se schimonosise de teamă, în timp ce victimele sale se plimbau în jurul lui...

– După ce se va rupe legătura, vom mai rămâne câteva clipe... ca să ai timp... Trebuie să ajungi la Portal, el te duce înapoi la Hogwarts... Mă înțelegi, Harry?

– Da, strigă Harry, acum luptându-se din răsputeri să își mențină sub control bagheta care îi aluneca tot mai mult pe sub degete.

– Harry, șopti silueta lui Cedric, du-le corpul înapoi, te rog... Du-mi corpul înapoi la părinții mei...

– Așa o să fac, zise Harry, cu chipul încordat de efortul de a ține bagheta.

– Acum e timpul! șopti vocea tatălui său. Fii gata să fugi...

Acum...

– ACUM! strigă Harry.

Oricum, nu credea că mai era în stare să țină bagheta nici o secundă în plus. Își ridică bagheta cu o smucitură puternică și firul aurit se rupse. Colivia de lumină se făcu nevăzută, cântecul păsării Phoenix încetă, dar umbrele victimelor lui Cap-de-Mort nu dispărură... Se apropiau de el, apărându-l pe Harry de privirile lui...

Și Harry fugi ca niciodată în viața lui, dând la o parte doi Devoratori ai Morții, care îl priveau uluiți când trecu pe lângă ei. Merse în zigzag, în spatele pietrelor funerare care îl fereau de blesteme, fugind către cadavrul lui Cedric, nemaifiind conștient de durerea din picior, întreaga ființă concentrându-i-se numai asupra a ceea ce trebuia să facă...

– Împietriți-l! îl auzi strigând pe Cap-de-Mort.

La trei metri depărtare de Cedric, Harry se aruncă în spatele unui înger de marmură, ca să evite jeturile de lumină, și văzu cum explodează vârful aripii îngerului când o loviră vrăjile. Strângând și mai tare bagheta, ieși rapid din spatele îngerului...

– *Impedimenta!* strigă el, îndreptându-și bagheta peste umăr către Devoratorii Morții care fugeau spre el.

După urletul strident, fu convins că-l oprise măcar pe unul dintre ei, dar nu avu timp să se uite înapoi... Sări peste Cupă și se aruncă la pământ când auzi alte raze țâșnind din baghete în urma sa. Mai multe jeturi de lumină îi zburară peste cap când se aruncă la pământ, întinzând mâna ca să-i apuce brațul lui Cedric...

– La o parte! Îl omor eu! Este al meu! strigă Cap-de Mort.

Harry îl apucă strâns pe Cedric de încheietură. Îl mai despărțea doar o piatră funerară de Cap-de-Mort, dar Cedric era prea greu că să îl poată căra repede și nu putea ajunge la Cupă...

Ochii lui Cap-de-Mort ardeau în întuneric. Harry observă cum îi apăruse un zâmbet pe chip și îl văzu cum își ridică bagheta.

– *Accio!* strigă Harry, îndreptându-și bagheta către Cupa Turnirului celor trei vrăjitori.

Cupa zbură în aer și veni la el. Harry o prinse de mâner...

Auzi urletul de furie al lui Cap-de-Mort, exact în momentul în care simți smucitura din spatele buricului, ceea ce însemna că Portalul funcționase... Gonea acum într-un vârtej de vânt și culoare, cu Cedric alături... Se întorceau la Hogwarts...

— Capitolul XXXV —

VERITASERUM

Harry simți cum se izbește de pământ. Stătea cu fața în iarbă, mirosul ei inundându-i nările. Cât îl transportase Portalul, ținuse ochii închiși și rămase la fel și în continuare. Nu se mișcă. Parcă nu mai avea nici respirație... Capul i se învârtea atât de tare, încât pământul de sub el parcă se clătina, ca puntea unei corăbii. Pentru a se menține pe loc, strânse și mai tare cele două lucruri de care încă își avea încleștate mâinile: mânerul neted și rece al Cupei și corpul lui Cedric. Era convins că ar fi alunecat în întunericul care îi împresura creierul, dacă ar fi dat drumul uneia dintre ele. Șocul și extenuarea îl făcură să rămână întins la pământ, respirând mirosul ierbii, așteptând... Așteptând ca cineva să facă ceva... să se întâmple ceva... Și în tot acest timp, cicatricea de pe frunte îl ardea ușor...

Un vuiet de zgomote îl asurzi și îl nedumeri în același timp... Se auzeau voci pretutindeni, pași, țipete... Rămase unde era, concentrându-se să nu audă zgomotele, de parcă ar fi așteptat să se trezească dintr-un coșmar...

Apoi niște mâini îl apucară de umeri și îl întoarseră pe spate.

– Harry! Harry!

Deschise ochii.

Se uita la cerul înstelat și Albus Dumbledore era aplecat deasupra lui. Umbrele întunecate ale mulțimii din jurul lor se apropiau. Harry le simți pașii răsunând în pământul de sub capul lui.

Portalul îl adusese la marginea labirintului. Vedea tribunele ridicându-se în jurul lui, umbrele oamenilor care se mișcau în ele, stelele de deasupra.

Harry dădu drumul Cupei, dar îl strânse pe Cedric și mai tare. Își ridică mâna liberă și îl apucă pe Dumbledore de încheietură, în timp ce chipul acestuia se pierdea din când în când în ceață.

– S-a întors, șopti Harry. S-a întors! Cap-de-Mort...

– Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat?

Cornelius Fudge apăru cu capul în jos pe deasupra lui Harry. Chipul îi era livid, îngrozit.

– Dumnezeule! Diggory! șopti el. Dumbledore... E mort!

Cuvintele fură repetate din om în om... Se auziră urlete îngrozite în noapte:

– A murit!

– A murit! Cedric Diggory!

– A murit!

– Harry, dă-i drumul, spuse vocea lui Fudge, iar Harry simți niște degete care încercau să-l despartă de corpul inert al lui Cedric, dar nu îi dădu drumul.

Apoi se apropie chipul lui Dumbledore, pe care îl vedea încă neclar, ca prin ceață.

– Harry, nu-l mai poți ajuta acum. S-a terminat. Dă-i drumul...

– A vrut să-l aduc înapoi, murmură Harry... A vrut să-l aduc înapoi la părinții lui...

– Da, Harry... Dar acum dă-i drumul...

Dumbledore se aplecă și, cu o forță extraordinară pentru un bărbat atât de bătrân și de slab, îl ridică pe Harry de jos și îl puse pe picioare. Harry se clătină. Îl durea capul. Piciorul rănit nu mai putea să-i susțină greutatea. Mulțimea se îmbulzi în jurul lor, luptându-se să fie cât mai aproape, sufocându-l...

– Ce s-a întâmplat?

– Ce are?

– Diggory e mort!

– Trebuie dus în aripa spitalului! spunea Fudge mulțimii. Este bolnav, este rănit... Dumbledore, părinții lui Diggory sunt aici, sunt în tribună...

– Îl duc eu pe Harry, Dumbledore, îl duc eu...

– Nu, aș prefera să...

– Dumbledore, Amos Diggory fuge spre noi... vine aici... Nu crezi că ar trebui să-i spunem... înainte să-l vadă?

– Harry, stai aici...

Fetele țipau, plângeau în hohote... Peisajul tremura straniu în fața ochilor lui Harry...

– E în ordine, fiule, ești cu mine... Haide... Te duc la spital...

– Dumbledore a zis să stau aici, zise Harry cu greu.

Îl durea cicatricea, încât se simțea de parcă avea să vomite în curând... Vederea i se încețoșase mai rău ca niciodată.

– Trebuie să te întinzi... Haide...

Cineva, mai mare și mai puternic ca el, îl trăgea și îl căra pe Harry printre oamenii înspăimântați. Harry îi auzi țipând, urlând și strigând, în timp ce omul care îl trăgea după el croise o cărare prin mulțime, ducându-l înapoi la castel. Traversară pajiștea, trecură de lac și de corabia celor de la Durmstrang. Harry nu auzi decât respirația grea a omului care îl purta cu el.

– Ce s-a întâmplat, Harry? îl întrebă omul în cele din urmă, în timp ce îl ridica pe scările de piatră.

BONG! BONG! BONG! Era Ochi-Nebun Moody.

– Cupa a fost un Portal, zise Harry, când traversară holul de la intrare. Ne-a dus pe mine și pe Cedric într-un cimitir... și Cap-de-Mort era acolo... Lordul Întunericului...

BONG! BONG! BONG! Urcau scara de marmură...

– Lordul Întunericului era acolo? Ce s-a întâmplat după aia?

– L-au omorât pe Cedric... L-au omorât pe Cedric...

– Și apoi?

BONG! BONG! BONG! De-a lungul unui coridor...

– A făcut o poțiune... și-a recăpătat corpul... S-a întors...

Au venit Devoratorii Morții... Și ne-am duelat...

– Te-ai duelat cu Lordul Întunericului?

– Am scăpat... bagheta mea... a făcut ceva ciudat... i-am văzut pe mama și pe tata... au ieșit din bagheta lui...

– Aici, Harry... Aici... Așază-te... O să îți revii imediat... Bea asta...

Harry auzi o cheie în broască și simți cum i se puse cu forța un pahar în mână.

– Bea... o să te simți mai bine... Haide, Harry, trebuie să știu exact ce s-a întâmplat...

Moody îl ajută să dea totul pe gât. Tuși, simțind un gust piperat, care îi ardea gâtul. Biroul lui Moody deveni din ce în ce mai clar și așa se întâmplă și cu Moody însuși... Părea la fel de livid: ca Fudge, și ambii ochi îi erau fixați asupra chipului lui Harry.

– S-a întors Cap-de-Mort, Harry? Ești sigur că s-a întors? Cum a reușit?

– A luat ceva din mormântul tatălui său, de la Șobo și de la mine, zise Harry.

Capul păru să i se limpezească. Nu îl mai durea atât de tare cicatricea. Acum vedea clar chipul lui Moody, chiar dacă biroul era întunecat. Încă se auzeau țipetele și urletele dinspre stadionul îndepărtat de vâjthaț.

– Ce a luat Lordul Întunecat de la tine? zise Moody.

– Sânge, zise Harry, ridicându-și brațul.

Mâneca îi era sfâșiată acolo unde o rupsese pumnalul lui Șobo. Moody răsuflă, scoțând un șuierat lung.

– Și Devoratorii Morții? S-au întors?

– Da, zise Harry. O grămadă...

– Cum i-a tratat? întrebă Moody încet. I-a iertat?

Dar Harry își aminti deodată. Ar fi trebuit să-i fi spus lui Dumbledore, ar fi trebuit să-i fi spus imediat...

– Există un Devorator al Morții la Hogwarts! Există un Devorator al Morții aici... El mi-a pus numele în Pocalul de Foc și s-a asigurat că voi ajunge până la capăt, ca să pun mâna primul pe Cupă...

Harry încercă să se ridice, dar Moody îl împinse la loc pe scaun.

– Știu cine este Devoratorul acela al Morții, zise el încet.

– Karkaroff? zise Harry cu patimă. Unde e? L-ați prins? E la închisoare?

– Karkaroff? zise Moody, râzând ciudat. Karkaroff a fugit în această seară, când a simțit că l-a ars Semnul Întunecat pe brat. A trădat prea mulți suporteri credincioși ai Lordului Întunericului ca să vrea să se vadă cu ei... Dar mă îndoiesc că va ajunge departe. Lordul Întunericului reușește întotdeauna să își găsească dușmanii.

– Karkaroff a fugit? S-a dus? Dar atunci... Nu el mi-a pus numele în Pocal?

– Nu, zise Moody încet. Nu, nu a fost el. Eu ți l-am pus!

Lui Harry i se păru că nu auzise bine...

– Nu, nu e adevărat, zise el. Nu ai făcut asta... nu se poate...

– Te asigur că așa este, zise Moody și ochiul său magic se roti și se îndreptă spre ușă, iar Harry știu că verifica să nu fie cineva dincolo de ea.

În același timp, Moody își scoase bagheta și o îndreptă către Harry.

– Atunci, i-a iertat? zise el. Pe Devoratorii Morții care au scăpat? Cei care au scăpat din Azkaban?

– Poftim? zise Harry.

Se uita la bagheta pe care o ațintise Moody spre el. Era o glumă proastă, așa trebuie să fi fost...

– Te-am întrebat, zise Moody încet, dacă i-a iertat pe nenorociții care nici măcar nu l-au căutat. Lașii aceia trădători, care nici măcar nu s-au dus la Azkaban pentru el. Gunoaiele acelea mizerabile, care nu au avut curaj să își păstreze măștile la Cupa Mondială de Vâjthat, ci au fugit când au zărit Semnul Întunecat pe care l-am adus eu pe cer.

– Tu l-ai adus? Ce tot îndrugi?

– Ți-am zis, Harry... Ți-am zis. Nimic nu urăsc mai mult decât un Devorator al Morții care a scăpat. I-au întors

spatele stăpânului meu, când avea cea mai mare nevoie de ei. M-am așteptat să-i pedepsească. M-am așteptat să-i tortureze. Spune-mi că i-a chinuit, Harry...

Fața lui Moody se lumină dintr-o dată de un zâmbet de nebun.

– Spune-mi că le-a zis că eu, eu am fost singurul care i-a rămas credincios... Pregătit să risc totul ca să-i aduc ceea ce dorea mai mult ca orice... Pe tine!

– Nu e adevărat... Nu... Nu se poate...

– Cine ți-a pus numele în Pocalul de foc, sub numele unei școli diferite? Eu. Cine a speriat pe oricine ar fi putut să te rănească sau să te împiedice să câștigi turnirul? Eu. Cine i-a sugerat lui Hagrid să-ți arate dragonii? Eu. Cine te-a ajutat să-ți dai seama care era singurul mod de a trece de dragon? Eu.

Ochiul magic al lui Moody se desprinse de pe ușă. Era fixat acum asupra lui Harry. Gura lui era mai strâmbă ca niciodată.

– Nu a fost ușor, Harry, să te ghidez spre câștigarea probelor fără să trezesc suspiciuni. A trebuit să folosesc fiecare strop de viclenie pe care îl am ca să nu observe nimeni că te ghidam spre succes. Dumbledore ar fi devenit foarte bănuitor, dacă ai fi reușit totul prea ușor. Atâta timp cât ajungeai în labirint, preferabil cu un avans bun, știam, știam sigur că o să pot sa te scap de ceilalți campioni și să-ți las cale liberă. Dar a trebuit să mă abțin să intervin și în fața prostiei tale. La a doua probă... când eram sigur că vei eșua... Te-am urmărit, Potter. Am știut că nu descoperiseși indiciul oului, așa că ți-am mai dat unul...

– Nu e adevărat, zise Harry răgușit. Cedric mi-a spus...

– Și cine i-a spus lui Cedric să-l deschidă sub apă? Eu. Am fost convins că îți va transmite informația. Oamenii cinstiți sunt atât de ușor de manipulat, Potter. Eram sigur că Cedric va dori să te răsplătească pentru că i-ai spus despre dragoni, și așa a și fost. Dar chiar și atunci, Potter, a fost cât pe-aci să pierzi. Te-am urmărit tot timpul...

Toate orele alea la bibliotecă. Nu ți-ai dat seama că volumul de care aveai nevoie era chiar în dormitorul tău de atâta timp? Îl plasasem acolo de ceva vreme, i l-am dat băiatului lui Poponeață, nu mai ții minte? „Plantele de apă magice mediteraneene și proprietățile lor". Ai fi aflat tot ce aveai nevoie despre Algebranhii din cartea aia... M-am așteptat să le ceri ajutorul tuturor. Poponeață ți-ar fi spus imediat. Dar tu nu ai făcut-o... Nu ai făcut-o... Ești mândru, independent și ai fi putut să strici totul. Și-atunci ce puteam să fac? Să-ți dau informații dintr-o altă sursă în care aveai încredere. Mi-ai spus la Balul de Crăciun că un spiriduș de casă pe nume Dobby îți dăduse un cadou de Crăciun. L-am chemat pe spiriduș în cancelarie ca să ia niște robe la spălat. Și am început o conversație cu profesoara McGonagall despre ostaticii care fuseseră luați și dacă era posibil ca Potter să folosească Algebranhiile. Iar micuțul tău prieten, spiridușul, a fugit direct la dulapul cu provizii al lui Plesneală și s-a grăbit să vină apoi la tine...

Bagheta lui Moody încă era îndreptată către inima lui Harry. Peste umărul său, în Oglinda Dușmanilor de pe peretele din față, se mișcau umbre întunecate.

– Ai stat atât de mult în lacul ăla, Potter, încât am crezut că te înecaseși. Dar, din fericire, Dumbledore ți-a considerat prostia drept dovadă de noblețe sufletească și ți-a acordat note mari. Am respirat ușurat. Ți-a fost mai ușor decât ar fi trebuit și în labirint, în această seară, te asigur eu, zise Moody. Pentru că am patrulat în jurul lui, putând să văd obstacolele prin gardurile vii din exterior, și am distrus cât mai multe obstacole din drumul tău. Am Împietrit-o pe Fleur Delacour. Am aruncat Blestemul Imperius asupra lui Krum, ca să-l elimine pe Diggory și să-ți lase ție drum liber către Cupă...

Harry se uită la Moody. Pur și simplu nu înțelegea cum era posibil... Prietenul lui Dumbledore, celebrul Auror... Cel care prinsese atâția Devoratori ai Morții... Nu avea nici o logică... Absolut nici una...

Siluetele încețoșate din Oglinda Dușmanilor deveneau din ce în ce mai clare. Harry văzu contururile a trei oameni peste umărul lui Moody, care se apropiau din ce în ce mai mult. Dar Moody nu se uita la ei. Ochiul său magic era fixat asupra lui Harry.

– Lordul Întunericului nu a reușit să te omoare, Potter, deși și-o dorea atât de mult, șopti Moody. Imaginează-ți cum mă va răsplăti când va afla că am făcut-o eu în locul lui. Te-am dat lui, fiindcă avea mare nevoie de tine pentru a renaște... Și apoi te-am omorât, din dragoste pentru el. Voi primi mari onoruri, voi fi cu mult deasupra celorlalți Devoratori ai Morții. Îi voi fi cel mai iubit, cel mai apropiat susținător... Mai apropiat ca un fiu...

Ochiul normal al lui Moody se bulbucase, iar cel magic rămăsese fixat asupra lui Harry. Ușa era încuiată și Harry știu că nu avea cum să reușească să își ia bagheta la timp...

– Lordul Întunericului și cu mine, zise Moody, care acum părea complet smintit, aplecându-se asupra lui Harry și schimonosindu-se la el, avem multe în comun. Amândoi, de exemplu, am avut niște tați care ne-au dezamăgit... Cu adevărat inferiori nouă. Amândoi am suferit nedreptatea de a purta numele tatălui nostri, Harry... Și amândoi am avut plăcerea... deosebita plăcere... de a ne omorî tații, pentru a ne asigura de ascensiunea continuă a Magiei Negre!

– Ești nebun, zise Harry, fără să se mai poată abține, ești complet nebun!

– Sunt nebun? zise Moody, ridicându-și vocea până când ajunse un țipăt strident. Vom vedea! Vom vedea cine este nebun, acum că s-a întors Lordul Întunericului, cu mine alături! S-a întors, Harry Potter, nu l-ai învins... Și acum, te voi învinge eu pe tine!

Moody își ridică bagheta, deschise gura ca să zică ceva, dar Harry își băgă mâna rapid în buzunar după propria baghetă...

– *Stupefy!*

Totul fu inundat de o lumină roșie, puternică, și cu un zgomot puternic, care zgudui încăperea, ușa biroului lui

Moody sări în aer...

Moody fusese aruncat pe spate, la podea. Harry, fără să își poată desprinde privirile de la locul unde fusese chipul lui Moody, îi observă pe Albus Dumbledore, pe Plesneală și pe profesoara McGonagall privindu-l din Oglinda Dușmanilor. Se întoarse și îi văzu pe cei trei stând în prag, Dumbledore în față, cu bagheta întinsă.

În acel moment, Harry înțelese cu claritate, pentru prima oară, de ce oamenii ziceau că Dumbledore era singurul vrăjitor de care se temuse vreodată Cap-de-Mort. Expresia de pe chipul lui Dumbledore când se uită la Ochi-Nebun Moody, care zăcea inconștient la podea, era mai îngrozitoare decât și-ar fi putut imagina Harry vreodată. Pe chipul său nu se vedea nici o urmă de surâs, nici o strălucire în ochi. Pe fiecare rid al feței i se citea furia. Dumbledore iradia un sentiment de putere, de parcă ar fi degajat căldură.

Intră în birou, puse un picior sub corpul inert al lui Moody și îl răsturnă pe spate, ca să i se vadă chipul. Plesneală îl urmă, uitându-se în Oglinda Dușmanilor, unde i se vedea propriul chip, iscodind încruntat prin cameră.

Profesoara McGonagall se duse direct la Harry.

– Haide, Potter, șopti ea și buzele îi tremurau, de parcă ar fi fost gata să plângă. Haide... în aripa spitalului...

– Nu, zise Dumbledore tăios.

– Dumbledore, ar trebui să... Uită-te la el... A trecut prin atâtea în seara asta...

– Lasă-l aici, Minerva, pentru că trebuie să înțeleagă, zise Dumbledore scurt. Înțelegerea este primul pas spre acceptare și doar prin acceptare ajungi la vindecare. Trebuie să știe cine a fost cel care l-a trecut prin calvarul din noaptea asta și de ce.

– Moody, zise Harry, parcă încă nevenindu-i să creadă. Cum se poate să fi fost Moody?

– Ăsta nu este Alastor Moody, zise Dumbledore încet. Nu l-ai cunoscut niciodată pe Alastor Moody. Adevăratul Moody nu te-ar fi luat niciodată de sub ochii mei după ce s-a

întâmplat în această noapte. De când te-a luat, am știut... Și m-am luat după voi...

Dumbledore se aplecă peste Moody și băgă mâna în interiorul robei sale. Scoase termosul lui Moody și o legătură de chei. Apoi se întoarse către profesoara McGonagall și Plesneală.

– Severus, te rog să-mi aduci cea mai puternică poțiune de Veritaserum pe care o ai, iar apoi du-te la bucătărie și adu un spiriduș de casă pe nume Winky. Minerva, te rog frumos să te duci la Hagrid acasă, unde o să găsești în grădina de dovleci un câine mare și negru. Du câinele în biroul meu și spune-i că voi veni cât de curând, iar apoi întoarce-te aici.

Dacă lui Plesneală sau profesoarei McGonagall li se părură stranii aceste instrucțiuni, ei își ascunseră foarte bine nedumerirea. Amândoi se întoarseră pe călcâie în același timp și ieșiră din birou. Dumbledore se duse la cufărul cu șapte broaște, vârî prima cheie în prima broască și îl deschise. Conținea o grămadă de cărți de vrăji. Apoi închise cufărul, vârî a doua cheie în a doua broască și deschise iar cufărul. Cărțile de vrăji dispăruseră. Aici erau mai multe Spionoscoape stricate, niște suluri de pergament, mai multe pene de scris și ceea ce lui Harry i se păru a fi o pelerină invizibilă. Harry privi uluit cum Dumbledore vârî a treia, a patra, a cincea și a șasea cheie în broaștele corespunzătoare, redeschizând cufărul de fiecare dată și descoperind mereu conținuturi diferite. Apoi ajunse și la ce-a de-a șaptea broască... Deschise capacul și Harry scoase un strigăt de uimire.

Se uita în jos, ca într-un fel de pivniță... Era o cameră subterană... Iar la vreo trei metri mai jos, părând cufundat într-un somn profund, se afla adevăratul Ochi-Nebun Moody. Nu mai avea piciorul de lemn, pleoapa după care ar fi trebuit să fie ochiul magic nu părea să fie diferită de cealaltă și îi lipseau porțiuni de păr grizonat. Harry se uită uluit, când la Moody care dormea în cufăr, când la Moody cel inconștient, care zăcea pe podeaua biroului.

Dumbledore intră în cufăr și ateriză lin pe podea, lângă Moody cel adormit. Se aplecă deasupra lui.

– Împietrit... Controlat de Blestemul Imperius... Foarte slăbit, zise el. Desigur, aveau nevoie să-l țină în viață... Harry, aruncă-mi pelerina impostorului, bietul Alastor e înghețat. Va trebui să-l vadă Madame Pomfrey, dar nu pare să fie în mare pericol.

Harry făcu cum i se spusese.

Dumbledore îl acoperi pe Moody cu pelerina și ieși din cufăr. Apoi luă termosul care stătea pe birou, îl deschise și îl răsturnă. Un lichid lipicios se prelinse pe birou.

– PoliPoțiune, Harry, zise Dumbledore. Cât viclenie. Cât isteține... Pentru că Moody nu bea niciodată decât din termosul său, este cunoscut lucrul ăsta. Impostorul avea nevoie, cred și eu, să-l aibă la îndemână pe adevăratul Moody, ca să continue să își prepare poțiunea. Uite cum i-a ajuns părul... Dumbledore se uită la Moody cel din cufăr.

– Impostorul i-a tăiat din păr tot anul. Vezi cât de inegal e pe alocuri? Dar cred că, în agitația din această noapte, falsul nostru Moody a uitat să ia poțiunea atât de des cât ar fi trebuit... din oră-n oră... Vom vedea...

Dumbledore trase scaunul de la birou și se așeză, cu ochii ațintiți asupra acelui Moody care zăcea inconștient pe podea. Și Harry se uită la el. Trecură câteva clipe de tăcere...

Apoi, sub ochii lui Harry, chipul omului de pe podea începu să se schimbe. Cicatricele dispăreau, pielea devenea netedă... Nasul i se întregea și începea să se micșoreze. Coama lungă de păr cărunt se restrângea pe cap și se făcea de culoarea paiului. Deodată, cu un pocnet puternic, piciorul de lemn se desprinse, în locul lui crescând un picior întreg. În clipa următoare, ochiul magic sări de pe fața omului, fiind înlocuit de un ochi normal. Ochiul se rostogoli pe jos și continuă să se învârtă în toate direcțiile.

Și Harry văzu în fața lui, zăcând încă pe jos, un bărbat cu pielea deschisă la culoare, ușor pistruiat și cu o claie de păr blond. Știa cine era. Îl văzuse în Pensivul lui Dumbledore, îi

privise pe Dementori cum îl scoseseră din tribunal, încercând să îl convingă pe domnul Crouch că era nevinovat... Acum avea însă riduri în jurul ochilor și părea mult mai în vârstă...

Se auziră niște pași grăbiți pe coridor. Plesneală se întorsese cu Winky după el. Profesoara McGonagall era imediat în urma lor.

– Crouch! zise Plesneală, încremenind în prag. Barty Crouch!

– Dumnezeule mare, zise profesoara McGonagall, încremenind și ea, cu privirile pironite la omul de pe podea.

Murdară și răvășită, Winky se uită de după picioarele lui Plesneală. Deschise gura larg și scoase un strigăt asurzitor.

– Stăpâne Barty, stăpâne Barty, ce faceți aici?

Se aruncă pe pieptul tânărului.

– L-ați omorât! L-ați omorât! L-ați omorât pe fiul stăpânului!

– Este doar Împietrit, Winky, zise Dumbledore. Dă-te la o parte, te rog. Severus, ai licoarea?

Plesneală îi dădu lui Dumbledore o sticluță cu un lichid complet limpede: licoarea adevărului, cu care Plesneală îl amenințase pe Harry la ore. Dumbledore se ridică, se aplecă asupra omului de pe podea, îl ridică în capul oaselor și îl sprijini de peretele pe care se afla Oglinda Dușmanilor, din care imaginile lui Dumbledore, Plesneală și McGonagall încă se uitau urât la ei toți. Winky rămase în genunchi, tremurând, acoperindu-și fața cu mâinile. Dumbledore deschise cu forța gura tânărului și turnă trei picături în ea. Apoi își îndreptă bagheta către pieptul omului și zise:

– *Enervare!*

Fiul lui Crouch deschise ochii. Chipul îi era absent și ochii îi privea în gol. Dumbledore îngenunche în fața lui, astfel încât fețele lor ajunseră la același nivel.

– Mă auzi? întrebă Dumbledore încet.

Pleoapele omului tresăriră.

– Da, murmură el.

– Aș vrea să ne spui, zise Dumbledore încet, cum ai ajuns

aici. Cum ai scăpat din Azkaban?

Crouch trase cu sete aer în piept, iar apoi începu să vorbească pe un ton monoton, inexpresiv:

– M-a salvat mama. Știa că era pe moarte. L-a convins pe tatăl meu să mă salveze, ca o ultimă favoare făcută ei. A iubit-o cum nu m-a iubit niciodată pe mine. A fost de acord. Au venit să mă viziteze. Mi-au dat o esență de PoliPoțiune, în care era un fir de păr de la mama mea. Ea a băut o esență de PoliPoțiune care conținea un fir de păr de la mine. Ne-am schimbat înfățișarea între noi.

Winky clătină din cap, tremurând.

– Nu mai spuneți nimic, stăpâne Barty, nu mai spuneți nimic, îi faceți necazuri tatălui dumneavoastră!

Dar tânărul Crouch trase iar aer în piept și continuă pe același ton monoton:

– Dementorii sunt orbi. Au simțit o persoană sănătoasă și una bolnavă intrând în Azkaban. Au simțit o persoană sănătoasă și una bolnavă ieșind din fortăreață. Tatăl meu m-a scos pe furiș, sub înfățișarea mamei mele, în cazul în care se uitau prizonierii printre bare. Mama a murit curând după aceea, la Azkaban. A avut grijă să bea PoliPoțiunea până în ultimul moment. A fost îngropată sub numele meu și arătând ca mine. Toată lumea a crezut că eram eu.

Ochii îi licăriră.

– Și ce a făcut tatăl tău cu tine după ce te-a adus acasă? întrebă Dumbledore încet.

– A înscenat moartea mamei mele. O înmormântare liniștită, intimă. Mormântul acela este gol. Spiridușul de casă m-a îngrijit și m-a pus pe picioare. Apoi a trebuit să fiu ascuns. A trebuit să fiu controlat. Tatăl meu a folosit mai multe vrăji ca să mă subjuge. După ce mi-am recăpătat puterile, nu mă gândeam decât să-mi găsesc stăpânul... Să mă întorc la el.

– Cum te-a ținut tatăl tău în frâu? întrebă Dumbledore.

– Prin blestemul Imperius, zise Barty. Eram sub controlul tatălui meu. Eram forțat să port zi și noapte pelerina care

mă făcea invizibil. Eram mereu cu spiridușul de casă. Ea era cea care mă păzea și avea grijă de mine. Mă compătimea. Îl convingea pe tatăl meu să-mi facă mici bucurii din când în când. Drept răsplată pentru comportamentul meu bun...

– Stăpâne Barty, stăpâne Barty, sughiță Winky printre mâini. Nu ar trebui să spuneți lor, noi intrat în bucluc...

– A descoperit cineva că încă erai în viață? zise Dumbledore încet. A știut cineva, în afară de tatăl tău și de spiridușul de casă?

– Da, zise Crouch, clipind iar des. O vrăjitoare de la biroul tatălui meu. Bertha Jorkins. A venit acasă cu niște acte pe care trebuia să le semneze tatăl meu. Nu era acasă. Winky i-a dat drumul în casă și apoi s-a întors în bucătărie, la mine. Dar Bertha Jorkins a auzit-o pe Winky vorbind cu mine. A venit să inspecteze. A auzit destul cât să ghicească cine se ascundea sub pelerină. Apoi s-a întors și tata. L-a confruntat cu ceea ce aflase. Tatăl meu a aruncat o Vrajă de Memorie foarte puternică asupra ei, ca să uite ce aflase. Prea puternică. A zis că i-a alterat memoria pentru totdeauna.

– De ce venit ea băgat nasul în treburile stăpânului? plânse Winky. De ce nu lăsat în pace?

– Spune-mi despre Cupa Mondială de Vâjthaț, zise Dumbledore.

– Winky l-a convins pe tatăl meu, zise Crouch cu aceeași voce monotonă. A încercat luni întregi să-l convingă. Nu ieșisem de ani de zile din casă. Eram un fan al acestui joc. Lăsați-l să se ducă, a zis ea. O să poarte pelerina... Doar să se uite... Lăsați-l să mai respire și el aer curat... A zis că mama așa ar fi dorit... I-a spus tatălui meu că mama murise ca să mă elibereze pe mine. Nu mă salvase ca să duc o viață de prizonierat. Până la urmă, tata a fost de acord. Totul a fost plănuit cu multă grijă. Tatăl meu ne-a condus pe mine și pe Winky în Loja Superioară în dimineața aceea, foarte devreme. Winky trebuia să spună că îi păstrează un loc tatălui meu. Eu aveam să stau acolo, invizibil. După ce avea să plece toată lumea, ieșeam și noi. Winky avea să pară că era

singură. Nimeni nu avea cum să afle... Dar Winky nu știa că eu eram din ce în ce mai puternic. Începeam să înfrunt Blestemul Imperius, aruncat de tata asupra mea. Erau momente când aproape că eram iar eu însumi. Erau perioade trecătoare, când părea să-și piardă controlul asupra mea. Și s-a întâmplat acolo, în Loja Superioară. A fost ca și când m-aș fi trezit dintr-un somn adânc. M-am trezit în public, în mijlocul meciului, și am văzut vârful unei baghete care ieșea din buzunarul unui băiat din fața mea. Nu mi se permisese să am o baghetă, de când fusesem în Azkaban. Am furat-o, fără să știe nimeni. Nici Winky. Ea are frică de înălțimi. Avea fața ascunsă în mâini.

– Stăpân Barty, foarte rău! șopti Winky, prelingându-i-se lacrimi grele printre degete.

– Așa că ai luat bagheta, spuse Dumbledore, și ce ai făcut cu ea?

– M-am întors în cort, zise Crouch. Apoi i-am auzit. Pe Devoratorii Morții. Cei care nu fuseseră niciodată la Azkaban. Cei care nu suferiseră niciodată pentru stăpânul meu. Nu erau prizonieri ca mine. Erau liberi să-l caute, însă nu au făcut-o. Doar se distrau pe seama unor Încuiați. Vocile lor m-au trezit. Mintea îmi era mai limpede ca niciodată. Eram furios. Aveam bagheta. Am vrut să-i atac pentru că nu i-au fost loiali stăpânului meu. Tata a părăsit cortul, s-a dus să-i salveze pe Încuiați. Winky s-a speriat când m-a văzut atât de supărat. Și-a folosit toate puterile ei magice să mă lege de ea. M-a scos din cort și m-a dus în pădure, departe de Devoratorii Morții. Am încercat să o întorc din drum. Vroiam să mă întorc în campus. Vroiam să le arăt acelor Devoratori ai Morții ce însemna cu adevărat loialitatea și să-i pedepsesc pentru că nu dăduseră dovadă de așa ceva. Am folosit bagheta furată ca să aduc Semnul Întunecat pe cer. Au venit vrăjitori de la Minister, au aruncat Vrăji de Împietrire în toate părțile. Una dintre vrăji a ajuns printre copaci unde stăteam eu și Winky. Legătura care ne lega a fost ruptă. Eram amândoi Împietriți. Când Winky a fost

descoperită, tatăl meu a știut că trebuia să fiu prin apropiere. A căutat în tufișurile unde fusese găsită și m-a simțit acolo, zăcând pe jos. A așteptat să plece ceilalți membri ai Ministerului din pădure. A aruncat iarăși Blestemul Imperius asupra mea și m-a dus acasă. A concediat-o pe Winky. Nu îl ascultase. Mă lăsase să iau o baghetă. Aproape că mă lăsase să evadez.

Winky scoase un vaiet de disperare.

– Acum nu mai eram decât eu și tatăl meu în casă. Și atunci... Și atunci, zise Crouch și capul începu să i se rotească în jurul gâtului, iar pe față îi apăru un zâmbet de om nebun. A venit stăpânul meu după mine! A sosit la noi acasă într-o noapte, în brațele servitorului său credincios, Șobo. Stăpânul meu aflase că încă eram în viață. O capturase pe Bertha Jorkins în Albania. O torturase. Berta îi spusese o mulțime de lucruri. Îi povestise despre Turnirul celor trei vrăjitori. Îi spusese că bătrânul Auror, Moody, avea să predea la Hogwarts. A torturat-o până când a distrus Vraja de Memorie pe care o aruncase tatăl meu asupra ei. I-a spus că evadasem din Azkaban. I-a spus că tatăl meu mă ține prizonier ca să nu mă pot duce să-mi caut stăpânul. Și așa stăpânul meu a aflat că încă eram servitorul său credincios... Poate cel mai credincios dintre toți! Stăpânul meu a conceput un plan, pe baza informațiilor obținute de la Bertha Jorkins. Avea nevoie de mine. A sosit la noi acasă aproape de miezul nopții. Tatăl meu a deschis ușa.

Zâmbetul de pe chipul lui Crouch se lăti, de parcă i-ar fi venit în minte cea mai dragă amintire din viața lui. Ochii căprui, îngroziți la culme, ai lui Winky îi apăruseră iar printre degete. Părea prea impresionată ca să mai vorbească.

– A fost foarte rapid. Tatăl meu a fost supus de Blestemul Imperius aruncat de puternicul meu stăpân. Acum tata era prizonierul, era cel controlat... Stăpânul meu l-a forțat să-și vadă de treabă în mod normal, să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Și am fost eliberat. M-am trezit. Eram iar eu însumi, viu, așa cum nu mai fusesem de ani întregi.

– Și ce ți-a cerut Cap-de-Mort să faci? zise Dumbledore.

– M-a întrebat dacă eram gata să risc totul pentru el. Eram pregătit. Era visul meu, cea mai mare ambiție, să-l servesc, să îi dovedesc devotamentul meu. Mi-a spus că avea nevoie să plaseze un servitor credincios la Hogwarts. Un servitor care să-l ghideze pe Harry Potter în timpul Turnirului celor trei vrăjitori fără să își dea seama ceilalți. Un servitor care să îl urmărească pe Harry Potter. Să se asigure că ajungea la Cupa turnirului. Un om de încredere, care să transforme Cupa în Portal. Și aceasta avea s-o ducă pe prima persoană care o atingea la stăpânul meu. Dar mai întâi...

– Aveai nevoie de Alastor Moody, zise Dumbledore.

Ochii săi albaștri aruncau fulgere de ură, însă vocea îi rămase calmă.

– Șobo și cu mine am făcut-o. Am preparat dinainte PoliPoțiunea. Ne-am dus acasă la Moody. S-a împotrivit. A fost mare agitație. Am reușit să-l subjugăm la timp. L-am închis cu forța într-un compartiment al propriului cufăr. I-am tăiat niște păr și l-am adăugat la poțiune. Am băut-o și am devenit dublura lui Moody. I-am luat piciorul și ochiul. A fost cât pe-aci să dau nas în nas cu Arthur Weasley când a venit în dimineața aceea ca să-i liniștească pe Încuiații care auziseră tărăboiul făcut de noi. Am făcut pubelele din curte să se miște. I-am spus lui Arthur Weasley că auzisem intruși care probabil că vrăjiseră pubelele. Apoi am împachetat hainele lui Moody și detectorii de Întuneric, le-am pus în cufăr, alături de Moody, și am pornit către Hogwarts. L-am ținut în viață, dar sub Blestemul Imperius. Am vrut să poată să-mi răspundă la întrebările pe care i le-aș fi putut pune. Să aflu despre trecutul lui, să-i învăț obiceiurile, ca să pot să-l păcălesc chiar și pe Dumbledore. De asemenea, aveam nevoie de părul lui pentru PoliPoțiune. Celelalte ingrediente erau ușor de luat. Am furat pielea de Boomslang din pivnița castelului. Stăpânul Poțiunilor m-a găsit în biroul lui, dar i-am spus că așa primisem ordin, să caut acolo.

– Și ce s-a întâmplat cu Șobo, după ce l-ați atacat pe

Moody? zise Dumbledore.

– Șobo s-a întors ca să aibă grijă de stăpânul meu, în casa tatălui meu, și să-l supravegheze pe acesta.

– Dar tatăl tău a scăpat, zise Dumbledore.

– Da. După o vreme, a început să lupte împotriva Blestemului Imperius, ca și mine. Erau perioade când știa ce era cu el, ce se întâmpla. Stăpânul meu a decis că era periculos ca tatăl meu să mai iasă din casă. L-a forțat să trimită scrisori Ministerului. L-a făcut să scrie și să spună că era bolnav. Dar Șobo și-a neglijat sarcina. Nu a fost destul de prevăzător. Tata a scăpat. Stăpânul meu a presupus că se îndrepta spre Hogwarts. Tata vroia să-i spună totul lui Dumbledore, să mărturisească. Ba chiar să recunoască pe șleau că mă eliberase din Azkaban. Stăpânul mi-a trimis vorbă că tata scăpase. Mi-a spus să-l opresc cu orice preț. Așa că am așteptat. Am folosit harta pe care o luasem de la Harry Potter, harta care aproape că a distrus totul.

– Hartă? zise Dumbledore repede. Despre ce hartă este vorba?

– Harta lui Potter, cu culoarele secrete ale castelului Hogwarts. Potter m-a văzut aplecat aplecat asupra ei. M-a văzut într-o noapte furând ingredientele pentru PoliPoțiune de la Plesneală. A crezut că eram tatăl meu, având în vedere că avem și același prenume. Am luat harta de la Potter în acea noapte. I-am spus că tatăl meu îi ura pe vrăjitorii Întunecați. Potter a crezut că tatăl meu îl urmărea pe Plesneală. Timp de o săptămână, am așteptat ca tatăl meu să ajungă la Hogwarts. În sfârșit, într-o seară, harta mi-a arătat că tata ajunsese acolo. Mi-am luat pelerina care mă făcea invizibil și m-am dus după el. Mergea pe la marginea pădurii. Apoi au venit Potter și Krum. Am așteptat. Nu puteam să-i fac nimic lui Potter, stăpânul meu avea nevoie de el. Potter s-a dus să-l cheme pe Dumbledore. L-am Împietrit pe Krum și mi-am omorât tatăl.

– Nuuuu! se văită Winky. Stăpâne Barty, stăpâne Barty, ce spuneți?

– Ți-ai omorât tatăl, zise Dumbledore, cu aceeași voce calmă. Ce-ai făcut cu cadavrul?

– L-am dus în pădure. L-am acoperit cu pelerina. Aveam harta cu mine. L-am văzut pe Potter fugind la castel. S-a întâlnit cu Plesneală. A venit și Dumbledore. L-am privit pe Potter aducându-l pe Dumbledore în pădure. M-am întors în pădure și m-am furișat în spatele lor, m-am întâlnit cu ei. I-am spus lui Dumbledore că Plesneală îmi spusese unde să vin. Dumbledore mi-a spus să mă duc să-l caut pe tatăl meu. M-am întors la cadavrul tatălui meu. Am privit harta. După ce a plecat toată lumea, am Transfigurat trupul tatălui meu. Într-un os... L-am îngropat, purtând tot timpul pelerina pe umeri, în pământul proaspăt, săpat în fața cabanei lui Hagrid.

Se lăsă tăcere deplină, întreruptă doar de plânsetele continue ale lui Winky. Apoi Dumbledore spuse:

– Și în seara asta...

– M-am oferit să duc Cupa în labirint înainte de cină, șopti Barty Crouch. Am transformat-o într-un Portal. Planul stăpânului meu a funcționat. Și-a recăpătat puterile și voi fi răsplătit de el dincolo de închipuirile oricărui vrăjitor...

Zâmbetul de nebun îi lumină iar fața, iar capul îi căzu pe umăr, în timp ce Winky se văita și plângea lângă el.

— Capitolul XXXVI —

DESPĂRȚIREA DRUMURILOR

Dumbledore se ridică. Dezgustat, se uită pentru câteva clipe la Barty Crouch. Apoi își ridică iar bagheta și din ea zburară niște funii care se înfășurară strâns în jurul lui Barty Crouch.

Se întoarse către profesoara McGonagall și zise:

– Minerva, vrei să îl păzești tu, până când îl duc eu sus pe Harry?

– Desigur, zise profesoara McGonagall.

Și ea părea scârbită, de parcă tocmai ar fi văzut pe cineva care voma. Însă când își scoase bagheta și o îndreptă spre Barty Crouch, mâna îi fu foarte fermă.

– Severus, se întoarse Dumbledore spre Plesneală, te rog, spune-i lui Madame Pomfrey să vină aici. Trebuie să-l ducem pe Alastor Moody în aripa spitalului. Apoi du-te și găsește-l pe Cornelius Fudge... Adu-l în biroul ăsta. Va dori cu siguranță să-l interogheze el însuși pe Crouch. Spune-i că voi fi în aripa spitalului peste o jumătate de oră, dacă are nevoie de mine.

Plesneală aprobă din cap și ieși rapid din cameră.

– Harry? zise Dumbledore cu bândețe.

Harry se ridică și ameți din nou. Durerea din picior, de care nu fusese conștient cât îl ascultase pe Barty Crouch, se întoarse acum în plină forță. De asemenea, își dădu seama că tremura. Dumbledore îl apucă de brat și îl ajută să iasă pe coridorul întunecat.

– Vreau să vii mai întâi în biroul meu, Harry, zise el încet, în timp ce mergeau pe coridor. Sirius ne așteaptă acolo.

Harry dădu din cap. Se simțea amorțit și copleșit de un sentiment ireal, dar nu îi păsa. Era chiar bucuros din această cauză. Nu vroia să se gândească la ce i se întâmplase de când atinsese prima dată Cupa. Nu vroia să își analizeze amintirile care îi tot apăreau în minte, proaspete și vii, ca niște fotografii. Ochi-Nebun Moody, în cufăr. Șobo, prăbușit pe jos, oblojindu-și mâna tăiată. Cap-de-Mort, ridicându-se din ceaunul care clocotea. Cedric... mort.... Cedric, rugându-l să îl ducă înapoi părinților lui...

– Domnule profesor, murmură Harry, unde sunt domnul și doamna Diggory?

– Sunt cu doamna profesoară Lăstar, zise Dumbledore.

Vocea lui, care fusese atât de calmă în timpul interogatoriului lui Barty Crouch, tremură puțin pentru prima oară. Profesoara Lăstar era șefa Casei lui Cedric și îl cunoștea cel mai bine.

Ajunseră la statuia de piatră. Dumbledore spuse parola, statuia se dădu la o parte și urcară amândoi scara mișcătoare, în spirală, către ușa de stejar. Dumbledore o deschise larg.

Sirius stătea acolo. Chipul îi era la fel de palid și de tras ca atunci când scăpase din Azkaban. Într-o fracțiune de secundă, traversă camera.

– Harry, te simți bine? Știam eu... Știam că o să se întâmple ceva de genul ăsta... Cum a fost, de fapt?

Îi tremurau mâinile când îl ajută pe Harry să se așeze pe un scaun din fața biroului.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el și mai nerăbdător.

Dumbledore începu să-i povestească lui Sirius tot ce spusese Barty Crouch. Harry asculta doar pe jumătate. Era atât de obosit, încât îl durea fiecare oscior, nu vroia decât să stea acolo, liniștit, ore întregi, până când ar fi adormit și nu ar mai fi trebuit să gândească sau să simtă ceva.

Se auzi o bătaie de aripi. Fawkes, pasărea phoenix, își părăsise stinghia, traversase biroul și se așezase pe genunchiul lui Harry.

– Bună, Fawkes, zise Harry încet, mângâindu-i penele superbe, roșii și aurii.

Fawkes clipi liniștitor. Căldura ei avu darul să îl calmeze pe Harry.

Dumbledore se oprise din vorbit. Se așeză vizavi de Harry, în spatele biroului său. Se uită la Harry, care însă îi evită privirea. Dumbledore avea să îi pună tot felul de întrebări.... Avea să îl facă să retrăiască totul.

– Trebuie să știu ce s-a întâmplat după ce ai atins Portalul în labirint, Harry, zise Dumbledore.

– Nu putem să o lăsăm pe dimineață, Dumbledore? întrebă Sirius aspru, punându-și o mână pe umărul lui Harry. Lasă-l să doarmă. Lasă-l să se odihnească.

Harry simți un val de recunoștință pentru Sirius, dar Dumbledore făcu abstracție de cuvintele acestuia. Se aplecă spre Harry. Împotriva dorinței lui, Harry își ridică privirea și se uită în ochii aceia albaștri și luminoși.

– Dacă aș crede că te-aș ajuta, zise Dumbledore cu blândețe, lăsându-te să te cufunzi într-un somn magic, amânând momentul când va trebui să te gândești la ce s-a întâmplat în această seară, aș face-o... Dar sunt sigur că nu e așa... Atenuarea durerii pentru o vreme o face mult mai rea când reizbucnește în cele din urmă. Ai fost mai curajos decât s-ar fi așteptat oricine. Îți cer să-ți mai demonstrezi o dată curajul. Îți cer să ne spui ce s-a întâmplat.

Fawkes scoase un tril melodios, care umplu aerul, și Harry se simți de parcă i-ar fi fost turnată pe gât o picătură de lichid fierbinte, până în stomac, încălzindu-l și dându-i putere.

Trase aer în piept și începu să le povestească. În timp ce vorbea, imaginile a tot ceea ce se întâmplase în acea noapte păreau să prindă viață în fața ochilor săi... Văzu suprafața strălucitoare a poțiunii care îl înviase pe Cap-de-Mort... Cum Apăruseră Devoratorii Morții printre mormintele din jurul lor... Cadavrul lui Cedric, lângă Cupă...

O dată sau de două ori, Sirius păru să vrea să spună ceva, cu mâna în continuare pe umărul lui Harry, dar

Dumbledore ridică mâna să-l oprească și Harry se bucură, pentru că îi era mai simplu să continue, acum după ce începuse. Era chiar o ușurare... Se simțea de parcă ceva otrăvitor fusese smuls din el... Fiecare picătură de hotărâre care îl făcea să continue să vorbească îl costa enorm. Totuși, simțea că, o dată ce avea să termine, se va simți mult mai bine.

Când Harry povesti cum îi înțepase Șobo brațul cu pumnalul, Sirius scoase o exclamație vehementă și Dumbledore se ridică atât de repede, încât Harry tresări. Dumbledore se apropie și îi spuse lui Harry să își întindă brațul. Harry le arătă amândurora locul unde îi fusese sfâșiată roba și tăietura de sub mânecă.

– A zis că sângele meu avea să-l facă mai puternic decât dacă l-ar fi folosit pe al altcuiva, îi spuse Harry lui Dumbledore. A zis că protecția pe care o aveam de la mama mea urma să treacă și în sângele lui. Și avea dreptate... M-a atins fără să pățească nimic, mi-a atins fața.

Pentru o fracțiune de secundă, Harry avu impresia că vede o sclipire ca un fel de triumf în ochii lui Dumbledore. Dar în clipa următoare, Harry fu convins că își imaginase, pentru că în momentul în care Dumbledore se întoarse la locul său din spatele biroului, arăta mai bătrân și mai măcinat de gânduri decât îl văzuse Harry vreodată până atunci.

– În ordine, zise el, așezându-se iar. Cap-de-Mort a înlăturat un anumit obstacol. Harry, continuă, te rog.

Harry povesti mai departe. Le explică în ce fel ieșise Cap-de-Mort din ceaun și le spuse tot ce își amintea din discursul lui Cap-de-Mort către Devoratorii Morții. Apoi le povesti cum îl dezlegase Cap-de-Mort, cum îi dăduse înapoi bagheta și cum se pregătise de duel.

Dar, când ajunse la partea cu raza aurie de lumină care unea bagheta lui de cea a lui Cap-de-Mort, simți un nod în gât. Încercă să vorbească în continuare, dar amintirea a ceea ce ieșise din bagheta lui Cap-de-Mort îi copleși mintea. Îl văzu pe Cedric ieșind din ea, apoi pe bătrân, pe Bertha

Jorkins... pe mama sa... pe tatăl său...

Se bucură când Sirius sparse tăcerea.

– Baghetele s-au conectat? zise el, uitându-se când la Harry, când la Dumbledore. De ce?

Harry se uită iar la Dumbledore, pe a cărui față se citea o expresie de neliniște.

– *Priori Incantatem!* murmură el.

Ochii lui se uitară în ai lui Harry și era ca și când între ei se stabilise o undă de înțelegere.

– Efectul revers al vrăjii? zise Sirius tăios.

– Exact, zise Dumbledore. Bagheta lui Harry și a lui Cap-de-Mort au același miez. Fiecare dintre ele conține o pană din coada aceluiași phoenix. A acestui phoenix, mai precis, adăugă el și arătă către pasărea roșie-aurie, care stătea liniștită pe genunchiul lui Harry.

– Pana baghetei mele provine de la Fawkes? întrebă Harry uluit.

– Da, zise Dumbledore. Domnul Ollivander mi-a scris că ai cumpărat a doua baghetă din magazinul lui, acum patru ani.

– Dar ce se întâmplă când o baghetă își întâlnește perechea geamănă? întrebă Sirius.

– Nu vor funcționa cum trebuie una împotriva celeilalte, zise Dumbledore. Dacă însă posesorii baghetelor își forțează baghetele să se lupte între ele, va avea loc ceva foarte rar și straniu. Una dintre baghete o va forța pe cealaltă să expulzeze vrăjile pe care le-a aruncat, în ordine inversă însă. Întâi cea mai recentă... apoi cele care au precedat-o...

Se uită întrebător la Harry și acesta aprobă din cap.

– Ceea ce înseamnă, zise Dumbledore încet, cu ochii pe chipul lui Harry, că trebuie să fi reapărut o formă a lui Cedric.

Harry dădu iar din cap.

– Diggory a înviat? întrebă Sirius tăios.

– Nici o vrajă nu-i poate aduce pe morți înapoi, zise Dumbledore cu seriozitate. Trebuie să fi avut loc un fel de ecou inversat. Probabil că a apărut o umbră a lui Cedric din

baghetă... Am dreptate, Harry?

– Dar a vorbit cu mine, zise Harry, tremurând iar din toate încheieturile. Fantoma lui Cedric, sau ce era, a vorbit.

– Ceva, spuse Dumbledore, care avea aspectul și caracterul lui Cedric. Bănuiesc că au mai apărut și alții... victime mai puțin recente ale baghetei lui Cap-de-Mort...

– Un bătrân, zise Harry și iar simți un nod în gât. Bertha Jorkins. Și...

– Părinții tăi? întrebă Dumbledore încet.

– Da, zise Harry.

Sirius îl strânse atât de tare de umăr, încât Harry simți că îl doare.

– Ultimele crime pe care le comisese bagheta, zise Dumbledore, aprobând din cap. În ordine inversă. Ar fi apărut mai multe, desigur, dacă ai fi menținut legătura. Foarte bine, Harry, umbrele acelea... Ce au făcut?

Harry descrise cum siluetele care ieșiseră din baghetă dăduseră ocol rețelei aurite, prin interiorul ei, cum Cap-de-Mort păruse să se teamă de ele, cum umbra tatălui lui Harry îi spusese ce să facă, cum Cedric își exprimase ultima dorință.

În acel moment, Harry își dadu seama că nu mai putea să continue. Se uită la Sirius și văzu că își ținea fața în mâini.

Harry observă deodată că Fawkes nu mai era pe genunchiul lui. Pasărea phoenix zburase pe podea. Își sprijinea acum minunatul cap de piciorul rănit al lui Harry și din ochi îi curgeau lacrimi mari și sidefii, chiar pe rana provocată de păianjen. Durerea dispăru. Pielea i se vindecă. Piciorul era ca la început.

– O să-ți mai spun o dată, zise Dumbledore, în timp ce Fawkes se ridica în aer și se așeza pe stinghia de lângă ușă. Ai dat dovadă de mai multă vitejie decât m-aș fi putut aștepta vreodată de la tine, Harry. Ai fost la fel de curajos ca și cei care au murit luptându-se cu Cap-de-Mort la apogeul puterii sale. Ai dus pe umeri povara unui vrăjitor adult și l-ai egalat... Și acum, după ce ne-ai spus tot ce trebuia să știm,

hai cu mine în aripa spitalului, nu vreau să te întorci în dormitorul tău în noaptea asta. O Poțiune de Dormit și multă liniște... Sirius, vrei să rămâi cu el?

Sirius dădu din cap și se ridică. Se transformă iar în câinele negru și mare, și ieși din birou cu Harry și cu Dumbledore, coborând un etaj până la aripa spitalului.

Când Dumbledore deschise ușa, Harry îi văzu pe toți - doamna Weasley, Bill, Ron și Hermione - strânși în jurul lui Madame Pomfrey, care părea hărțuită și cam enervată din pricina asta. Toți doreau să știe unde era Harry și ce se întâmplase cu el.

Se întoarseră cu toții când intrară Harry, Dumbledore și câinele negru, iar doamna Weasley scoase un fel de strigăt înăbușit:

- Harry! O, Harry!

Se apropie grăbită de el, dar Dumbledore se interpuse între ei.

- Molly, zise el, ridicând o mână, te rog, ascultă-mă puțin. Harry a trecut printr-un calvar îngrozitor în această seară. Tocmai a trebuit să-l retrăiască pentru mine. Acum are nevoie de somn și de liniște. Dacă Harry vrea să stați cu el, adăugă Dumbledore, uitându-se și la Ron, la Hermione și la Bill, puteți să o faceți. Dar nu vreau să-i puneți întrebări până când nu va fi pregătit să răspundă și, în orice caz, nu în seara asta.

Doamna Weasley aprobă din cap. Era albă la față ca varul. Se uită cu reproș la Ron, la Hermione și la Bill, de parcă aceștia ar fi scos vreun cuvânt, și murmură:

- Ați auzit? Are nevoie de liniște!

- Domnule director, zise Madame Pomfrey, uitându-se la câinele mare și negru, adică la Sirius, pot să vă întreb ce...

- Câinele va rămâne cu Harry pentru o vreme, zise Dumbledore, pe un ton normal. Te asigur că este foarte bine dresat, Poppy. Harry, stau și eu până adormi...

Harry îi era extraordinar de recunoscător lui Dumbledore pentru că le spusese celorlalți să nu-i pună întrebări. Nu că nu

ar fi dorit din tot sufletul ca ei să fie acolo, dar gândul de a o lua de la capăt, ideea de a retrăi totul încă o dată, era peste puterile lui.

– Mă întorc să te văd după ce mă întâlnesc cu Fudge, Harry, zise Dumbledore. Aș vrea să rămâi și mâine aici, când mă voi adresa întregii școli.

Și Dumbledore plecă.

Când Madame Pomfrey îl conduse pe Harry spre un pat din apropiere, îl zări pe adevăratul Moody zăcând nemișcat pe un pat din capătul îndepărtat al camerei. Piciorul său de lemn și ochiul magic erau pe noptieră.

– E bine? întrebă Harry.

– O să fie ca nou, zise Madame Pomfrey, dându-i lui Harry o pijama, și trase draperiile în jurul patului său.

Își dădu jos roba, își puse pijamaua și se întinse în pat. Ron, Hermione, Bill, doamna Weasley și câinele negru trecură dincolo de paravan și se așezară pe scaune în jurul patului. Ron și Hermione îl priveau neliniștiți, cu precauție parcă, de parcă le-ar fi fost teamă de el.

– N-am nimic, le spuse el. Sunt doar obosit...

Ochii doamnei Weasley se umplură de lacrimi, în timp ce netezea așternutul, deși nu era cazul.

Madame Pomfrey, care tocmai ieșise ca o furie din biroul ei, se întoarse cu un pocal și o sticluță cu poțiune mov.

– Trebuie să o bei pe toată, Harry, zise ea. Este o poțiune pentru un somn fără vise.

Harry luă pocalul și bău câteva înghițituri. Simți instantaneu cum se moleșește. Totul în jurul lui se estompă. Luminile din aripa spitalului păreau să licărească spre el într-un mod prietenos, printre draperiile din jurul patului, iar corpul parcă i se scufundă din ce în ce mai mult în căldura saltelei de puf. Înainte să termine poțiunea, înainte să mai spună ceva, se cufundă într-un somn adânc.

*

Harry se trezi într-o căldură atât de plăcută, pe jumătate

adormit, încât nu deschise ochii, dorind să ațipească la loc. Camera era slab luminată... Era convins că era încă noapte și avea impresia că nu dormise prea mult.

Apoi auzi șoapte în jurul lui.

– Or să-l trezească, dacă nu tac din gură!

– De ce țipă? Oare ce s-a mai întâmplat?

Harry își deschise ochii și văzu ca prin ceață. Cineva îi dăduse jos ochelarii. Zări silueta neclară a doamnei Weasley și a lui Bill. Doamna Weasley era în picioare.

– Asta e vocea lui Fudge, șopti ea. Și asta e a profesoarei Minerva McGonagall, nu? Dar din ce cauză se ceartă?

Acum îi auzea și Harry: oameni care strigau și fugeau spre aripa spitalului.

– Regretabil, dar asta e, Minerva, spunea Cornelius Fudge tare.

– Nu ar fi trebuit să-l aduci niciodată în castel! strigă profesoara McGonagall. Când va afla Dumbledore...

Harry auzi cum se dădură de perete ușile spitalului. Neobservat de cei care stăteau în jurul patului, fiindcă toți se uitau spre ușă când Bill trase paravanul, Harry se ridică în capul oaselor și își puse ochelarii.

Fudge veni cu pași mari pe culoarul dintre paturi, cu profesoara McGonagall și cu Plesneală după el.

– Unde este Dumbledore? o întrebă Fudge pe doamna Weasley.

– Nu e aici, zise doamna Weasley supărată. Aceasta este aripa spitalului, domnule Ministru, nu credeți că ar fi mai bine...

Dar ușa se deschise și Dumbledore se apropie în fugă de ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el tăios, uitându-se când la Fudge, când la profesoara McGonagall. De ce deranjați oamenii? Minerva, mă mir de atitudinea ta... Ți-am cerut să îl păzești pe Barty Crouch...

– Nu mai este nevoie să îl păzesc, Dumbledore! strigă ea. A avut grijă domnul Ministru!

Harry nu o văzuse niciodată pe profesoara McGonagall

pierzându-și controlul în halul acela. Avea obrajii rumeni de furie și pumnii strânși. Tremura din tot corpul de mânie.

– Când i-am spus domnului Fudge că l-am prins pe Devoratorul Morții care era de vină pentru ce s-a întâmplat în această seară, zise Plesneală cu o voce joasă, a părut să creadă că îi era viața în pericol. A insistat să cheme un Dementor care să-l însoțească prin castel. L-a adus în biroul unde era Barty Crouch...

– I-am spus că nu vei fi de acord, Dumbledore! exclamă profesoara McGonagall. I-am spus că nu ai permite niciodată ca un Dementor să pună piciorul în castel, dar...

– Taci, femeie! strigă Fudge, care și el părea mai supărat decât îl văzuse Harry vreodată în viața lui. Ca Ministru al Magiei, eu hotărăsc dacă vreau să aduc pe cineva care să mă protejeze când interoghez un suspect presupus periculos și...

Dar vocea profesoarei McGonagall o acoperi pe cea a lui Fudge.

– În clipa în care a intrat... chestia aia în cameră, strigă ea, arătând acuzator către Fudge și tremurând toată, s-a aruncat asupra lui Crouch și... și...

Harry simți un fior rece în stomac, în timp ce profesoara McGonagall se chinuia să afle cuvintele potrivite pentru a descrie ce se întâmplase. Nu fu nevoie să își termine propoziția. Știa ce trebuie să fi făcut Dementorul. Îi dăduse sărutul fatal lui Barty Crouch. Îi absorbise sufletul pe gură. Era mai rău decât dacă ar fi murit.

– Nu este o pierdere! țipă Fudge. Se pare că a fost responsabil pentru mai multe crime!

– Dar acum nu mai poate mărturisi, Cornelius, zise Dumbledore, uitându-se fix la Fudge, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară cum era în realitate. Nu poate să mai mărturisească de ce i-a omorât.

– De ce i-a omorât? Păi, nu e nici un mister, nu? izbucni Fudge. Era complet smintit! Din câte mi-au spus Minerva și Severus, se pare că a crezut că a făcut totul conform instrucțiunilor Știi-Tu-Cui!

– Cap-de-Mort chiar îi dădea instrucțiuni, Cornelius, zise Dumbledore. Decesele acelor oameni au făcut parte din planul de a-l readuce pe Cap-de-Mort la putere. Și planul a avut succes. Cap-de-Mort și-a recăpătat corpul.

Fudge arăta ca și cum i-ar fi aruncat cineva un obiect în față. Uluit, se uită la Dumbledore, de parcă nu i-ar veni să creadă ce auzise.

Începu să vorbească tare, încă privindu-l pe Dumbledore, cu ochi bulbucați.

– Știi-Tu-Cine... s-a întors? Absurd! Zău, Dumbledore...

– După cum sunt convins că ai aflat de la Minerva și de la Severus, zise Dumbledore, l-am auzit pe Barty Crouch mărturisind. Sub influența Veritaserumului, ne-a spus cum a fost scos pe furiș din Azkaban și cum Cap-de-Mort – aflând de supraviețuirea lui de la Bertha Jorkins – s-a dus, l-a eliberat de sub puterea tatălui său și l-a folosit pentru a-l captura pe Harry. Planul a funcționat, ascultă-mă pe mine. Crouch l-a ajutat pe Cap-de-Mort să se întoarcă.

– Fii atent, Dumbledore, zise Fudge, și Harry fu șocat să vadă un mic zâmbet pe chipul său, doar... doar nu crezi asta cu adevărat... Știi-Tu-Cine... înapoi? Zău așa... Poate că Barty Crouch a crezut că acționa sub puterea Știi-Tu-Cui, dar ca tu să crezi pe cuvânt un nebun ca el, Dumbledore...

– Când Harry a atins Cupa în această seară, a fost dus direct la Cap-de-Mort, zise Dumbledore cu seriozitate. A fost martorul renașterii lui Cap-de-Mort. Îți voi explica totul, dacă vii în biroul meu...

Dumbledore se uită la Harry și văzu că era treaz, dar clătină din cap și zise:

– Mă tem că nu-ți pot da voie să-l interoghezi pe Harry în această seară.

Zâmbetul straniu al lui Fudge nu i se șterse de pe chip.

Și el se uită la Harry, apoi iar la Dumbledore și zise:

– Tu ai de gând să-l crezi pe Harry, Dumbledore?

Urmă un moment de tăcere întrerupt de mârâielile lui Sirius, care își dezveli colții către Fudge.

– Sigur că îl cred pe Harry, zise Dumbledore, fulgerându-l pe Fudge cu privirea. Am auzit mărturisirea lui Crouch și Harry mi-a povestit ce s-a întâmplat după ce a atins Cupa... Cele două relatări se legau, explicau tot ce s-a întâmplat de când a dispărut Bertha Jorkins vara trecută.

Fudge încă zâmbea ciudat. Se uită la Harry încă o dată, înainte de a răspunde.

– Ești pregătit să admiți că s-a întors Lordul Cap-de-Mort, dând crezare vorbelor unui criminal smintit și ale unui băiat care... ei bine...

Fudge îi aruncă o altă privire lui Harry și băiatul înțelese deodată despre ce era vorba.

– Ați citit ce a scris Rita Skeeter, domnule Fudge, zise el încet.

Ron, Hermione, doamna Weasley și Bill tresăriră cu toții. Nici unul dintre ei nu-și dăduse seama că Harry era treaz.

Fudge roși puțin, dar îi apăru o expresie sfidătoare și îndărătnică.

– Și ce dacă am citit? zise el, uitându-se la Dumbledore. Am descoperit că ai ținut secrete anumite lucruri despre băiat... Un Reptomit, da? Și are tot felul de crize...

– Presupun că te referi la durerile pe care le generează cicatricea? zise Dumbledore calm.

– Deci, recunoști că a avut aceste dureri? zise Fudge repede. Dureri de cap? Coșmaruri? Poate chiar... halucinații?

– Ascultă-mă, Cornelius, zise Dumbledore, făcând un pas către Fudge și părând din nou să iradieze o forță infinită, pe care o emanase și după ce îl Împietrise pe tânărul Crouch. Harry este la fel de sănătos la minte ca mine și ca tine. Cicatricea aceea de pe frunte nu i-a afectat creierul. Cred că îl doare când Cap-de-Mort este prin apropiere, sau este deosebit de însetat de sânge.

Fudge se dăduse cu o jumătate de pas înapoi din fața lui Dumbledore, însă păru la fel de îndârjit.

– Să mă ierți, Dumbledore, dar nu am mai auzit până acum ca o cicatrice rezultată în urma unui blestem să func-

ționeze ca alarmă...

– Ascultați-mă, l-am văzut pe Cap-de-Mort renăscând! strigă Harry și încercă iar să se dea jos din pat, dar doamna Weasley îl împinse la loc. I-am văzut pe Devoratorii Morții! Pot să vă dau numele lor! Lucius Reacredință...

Plesneală făcu o mișcare bruscă, dar, când Harry se uită la el, ochii lui Plesneală se întoarseră rapid spre Fudge.

– Reacredință a fost achitat! zise Fudge, vizibil jignit. O familie foarte veche... Donații deosebite pentru cauze nobile...

– McNair! continuă Harry.

– Și el a fost achitat! Acum lucrează la Minister!

– Avery... Nott... Crabbe... Goyle...

– Nu faci altceva decât să repeți numele celor care au fost achitați pentru că au fost Devoratori ai Morții acum treisprezece ani! zise Fudge mânios. Ai fi putut să găsești numele acelea în rapoartele proceselor din trecut! Pentru numele lui Dumnezeu, Dumbledore, băiatul a mai avut și anul trecut o poveste de genul ăsta... Născocirile îi sunt din ce în ce mai aiuritoare și tu încă le crezi... Băiatul poate vorbi cu șerpii, Dumbledore, și tu crezi că este de încredere?

– Nesăbuitule! strigă profesoara McGonagall. Cedric Diggory! Domnul Crouch! Aceste decese nu sunt acțiunea întâmplătoare a vreunui smintit!

– Nu văd nici o dovadă în acest sens! strigă Fudge, la fel de mânios ca și ea, înroșindu-se tot la față. Mi se pare că sunteți cu toții hotărâți să readuceți panica și să distrugeți tot ce am clădit în ultimii treisprezece ani!

Lui Harry nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Întotdeauna îl crezuse pe Fudge un om binevoitor, puțin cam guraliv, puțin cam îngâmfat, dar în general un om drăguț. Dar acum avea în fața ochilor un vrăjitor scund și furios, care refuza să accepte ideea că lumea sa ordonată se răsturnase... Nu vroia să creadă că Lordul Întunericului renăscuse.

– Cap-de-Mort s-a întors, repetă Dumbledore. Dacă accepți asta fără întârziere, Fudge, și iei măsurile care se

impun, am putea încă să salvăm situația. Primul și cel mai important lucru care trebuie făcut este să scoatem fortăreața Azkaban de sub controlul Dementorilor...

– Absurd! strigă Fudge iar. Să-i înlătur pe Dementori! Aș fi dat afară fie și numai dacă aș sugera asta! Jumătate dintre noi nu dormim noaptea liniștiți decât pentru că știm că Dementorii păzesc închisoarea Azkaban!

– Cealaltă jumătate dintre noi nu dorm chiar atât de liniștiți, pentru că știm că i-ai lăsat pe cei mai periculoși susținători ai lui Cap-de-Mort în grija unor creaturi care i se vor alătura imediat ce le va cere acest lucru! zise Dumbledore. Nu îți vor rămâne loiali, Fudge! Cap-de-Mort le poate oferi mult mai multe ocazii de a-și folosi puterile și de a fi fericiți decât tine! Sprijinit de Dementori și cu vechii săi susținători, îți va fi foarte greu să îl împiedici să nu recâștige aceeași putere pe care o avea acum treisprezece ani!

Fudge deschidea și închidea gura, de parcă nu ar fi găsit cuvinte să exprime cât era de oripilat.

– Al doilea lucru pe care trebuie să-l faci, și asta imediat, continuă Dumbledore, este să le trimiți mesageri uriașilor.

– Mesageri la uriași? strigă Fudge, regăsindu-și vorbele. Ce nebunie mai e și asta?

– Trebuie să îngropi securea războiului acum, înainte de a fi prea târziu, zise Dumbledore, sau Cap-de-Mort îi va convinge, cum a făcut și în trecut, că el este singurul vrăjitor care le poate da drepturi și libertate!

– Nu, nu poți vorbi serios! strigă Fudge, clătinând din cap și depărtându-se de Dumbledore. Dacă va afla comunitatea vrăjitorilor că am încercat să mă împrietenesc cu uriașii... Oamenii îi urăsc, Dumbledore... ăsta ar fi sfârșitul carierei mele...

– Ești orbit, zise Dumbledore, ridicând tonul și fulgerându-l din nou cu privirea, iar aura de forță din jurul lui deveni palpabilă, dorești prea mult să-ți păstrezi serviciul, Cornelius! Pui prea mult preț pe așa-numita puritate a sângelui — și așa ai făcut întotdeauna! Nu ești în stare să

recunoști că nu contează cum te naști, contează ce devii! Dementorul tău tocmai l-a distrus pe ultimul membru în viață al unei familii cu sânge-pur, extrem de veche, și uite ce viață își alesese! Ascultă-mă pe mine, fă cum ți-am sugerat și vei intra în istorie, la serviciu și în afara lui, ca unul dintre cei mai curajoși și mai mari Miniștri ai Magiei pe care i-am avut vreodată. Stai cu mâinile în sân și vei ramâne ca cel care s-a dat deoparte și i-a oferit lui Cap-de-Mort o a doua șansă de a distruge lumea pe care noi am încercat să o reconstruim!

– Nebunie, șopti Fudge, dându-se înapoi încă un pas. Nebunie...

Se așternu tăcerea. Madame Pomfrey rămăsese la picioarele patului lui Harry, încremenită, cu mâinile la gură. Doamna Weasley stătea aplecată deasupra lui Harry, cu mâna pe umărul lui, ca să îl împiedice să se ridice în capul oaselor. Bill, Ron și Hermione se uitau la Fudge.

– Dacă te-ai hotărât să nu faci nimic în această situație, Cornelius, zise Dumbledore, drumurile noastre se despart. Trebuie să acționezi cum crezi de cuviință. Iar eu, cum cred eu de cuviință.

Din vocea lui Dumbledore nu răzbătea nici un strop de amenințare. Părea mai mult o concluzie... Dar Fudge se îmbățoșă de parcă Dumbledore s-ar fi apropiat de el cu bagheta îndreptată în direcția lui.

– Fii atent, Dumbledore, zise el, amenințându-l cu degetul. Ți-am acordat mereu dreptul de a conduce școala cum ai dorit. Te respect mult. Poate că nu am fost de acord cu unele dintre deciziile tale, însă am tăcut. Nu sunt mulți cei care te-ar fi lăsat să angajezi un căpcăun, să-l păstrezi pe Hagrid, sau să te lase să hotărăști ce le predai elevilor, fără să ții legătura cu Ministerul. Dar dacă vrei să fii împotriva mea...

– Singurul împotriva căruia sunt, zise Dumbledore, este Cap-de-Mort. Dacă tu ești împotriva lui, înseamnă că rămânem de aceeași parte, Cornelius.

Se părea că Fudge nu găsi nici un răspuns. Se legănă

înainte și înapoi preț de o clipă și își învârti pălăria în mâini.

În sfârșit, spuse, cu teamă în glas:

– Doar nu s-a întors, Dumbledore, nu se poate...

Plesneală înaintă, trecu de Dumbledore, își ridică mâneca stângă a robei, din mers chiar. Întinse brațul și i-l arătă lui Fudge, care încremeni pur și simplu.

– Uite, zise Plesneală aspru. Uite. Semnul Întunecat. Nu este la fel de clar ca acum o oră, când s-a făcut negru, dar încă se poate vedea. Fiecare Devorator al Morții a avut acest semn ars pe mână de către Lordul Întunericului. Este un mod de a ne distinge și înseamnă că ne cheamă la el. Când atingea Semnul unui Devorator al Morții, trebuia să Dispărem și să Apărem instantaneu lângă el. Acest Semn a devenit din ce în ce mai clar pe tot parcursul anului. Și al lui Karkaroff la fel. De ce crezi că a fugit Karkaroff astă-seară? Amândoi am simțit Semnul arzând. Amândoi am știut că s-a întors. Karkaroff se teme de răzbunarea Lordului Întunericului. A trădat prea mulți Devoratori ai Morții ca să mai poată spera să fie primit înapoi cu brațele deschise.

Fudge se dădu înapoi și din fața lui Plesneală. Clătina din cap. Nu părea să fi înțeles nici un cuvânt din ce spusese Plesneală. Se uită scârbit la semnul de pe brațul acestuia, apoi îl privi pe Dumbledore și șopti:

– Nu știu ce aveți de gând, tu și profesorii tăi, Dumbledore, dar am auzit destul. Nu mai am nimic de adăugat. Voi lua legătura cu tine mâine, Dumbledore, ca să discutăm despre conducerea acestei școli. Trebuie să mă întorc la Minister.

Aproape că ajunsese la ușă, când se opri. Se întoarse și se duse grăbit la patul lui Harry.

– Premiul tău, zise el scurt, scoțând din buzunar un sac mare cu galbeni, pe care îl puse pe noptiera lui Harry. O mie de galeoni. Ar fi trebuit să o festivitate de premiere, dar în situația asta...

Își puse pălăria pe cap și ieși din cameră, trântind ușa

după el. Imediat ce dispăru, Dumbledore se întoarse și se uită la grupul din jurul patului lui Harry.

– Avem multe de făcut, zise el. Molly, pot conta pe tine și pe Arthur?

– Mai încape vorbă? zise doamna Weasley, care era albă ca varul, însă părea hotărâtă. Arthur știe ce fel de vrăjitor e Fudge. Afinitatea lui Arthur pentru Încuiați este motivul pentru care nu a mai avansat la Minister în toți acești ani. Fudge crede că nu are mândrie de vrăjitor.

– Atunci trebuie să-i trimit un mesaj, zise Dumbledore. Toți cei pe care îi putem convinge de adevăr trebuie anunțați imediat, iar Arthur are o poziție bună pentru a-i contacta pe membrii Ministerului care nu sunt atât de înguști la minte ca Fudge.

– Mă duc eu la tata, zise Bill, ridicându-se. Plec chiar acum.

– Excelent, zise Dumbledore. Spune-i ce s-a întâmplat. Spune-i că voi lua personal legătura cu el cât de curând. Însă trebuie să fim discreți. Dacă află Fudge, o să creadă că m-am băgat în treburile Ministerului...

– Aveți încredere în mine, zise Bill.

Îl bătu pe Harry pe umăr, își sărută mama pe obraz, își puse pelerina și ieși valvârtej din cameră.

– Minerva, zise Dumbledore, întorcându-se către profesoara McGonagall, vreau să-l văd pe Hagrid în biroul meu, cât se poate de repede. Cheam-o și pe Madame Maxime, dacă va consimți să vină...

Profesoara McGonagall aprobă scurt din cap și plecă fără să mai spună un cuvânt.

– Poppy, îi zise Dumbledore lui Madame Pomfrey, fii drăguță și du-te în biroul profesorului Moody, unde vei găsi un spiriduș de casă foarte nefericit, pe Winky... Fă ce poți pentru ea și apoi du-o înapoi la bucătărie. Cred că Dobby va avea grijă de ea pentru noi.

– D-Da, sigur, zise Madame Pomfrey, care părea foarte speriată, și plecă imediat.

Dumbledore se asigură că ușa era închisă și că pașii lui Madame Pomfrey nu se mai auzeau, înainte de a vorbi iar.

– Și acum zise el este timpul ca doi dintre noi să se împace între ei. Sirius, revino te rog la forma ta obișnuită.

Câinele mare și negru se uită la Dumbledore, apoi, într-o secundă, redeveni om.

Doamna Weasley țipă și se îndepărtă de pat dintr-o săritură.

– Sirius Black! strigă ea, arătând către el.

– Taci, mamă! strigă Ron. E în regulă!

Plesneală nu țipase și nici nu se dăduse înapoi, dar expresia de pe chipul lui era un amestec de furie și groază.

– El! se răsti Plesneală, uitându-se la Sirius, pe al cărui chip se citea aceeași ranchiună. Ce caută aici?

– Este aici la invitația mea, zise Dumbledore, uitându-se când la unul, când la altul, ca și tine, Severus, de altfel... Am încredere în amândoi. Este momentul să depășiți problemele din trecut și să aveți încredere unul în altul.

Harry se gândi că Dumbledore cerea să se întâmple un miracol. Sirius și Plesneală se uitau unul la altul cu cel mai intens dispreț.

– Mă voi mulțumi pentru o perioadă mai scurtă, zise Dumbledore, în glasul lui răzbătând nerăbdarea, dacă nu vă veți exterioriza ostilitatea. Dați-vă mâna. Acum sunteți de aceeași parte. Nu avem mult timp și, dacă cei foarte puțini dintre noi care știu adevărul nu vor fi uniți, nu avem nici o speranță.

Foarte încet – dar încă uitându-se unul la altul de parcă și-ar fi dorit tot răul din lume – Sirius și Plesneală se apropiară unul de altul și își strânseră mâinile. Le retraseră însă foarte repede.

– De ajuns pentru moment, zise Dumbledore, intrând între ei. Acum am niște sarcini pentru amândoi. Atitudinea lui Fudge, deși nu neașteptată, schimbă totul. Sirius, trebuie să pornești imediat. Trebuie să îi anunți pe Remus Lupin, Arabela Figg, Mundungus Fletcher... tot vechiul grup.

Rămâi la Lupin o vreme, te voi contacta eu acolo.

– Dar..., zise Harry.

Ar fi vrut ca Sirius să rămână. Nu vroia să își ia la revedere din nou, nu atât de curând.

– Ne vom revedea foarte curând, Harry, zise Sirius, întorcându-se către el. Îți promit. Dar trebuie să fac tot ce pot, înțelegi, nu?

– Da, zise Harry. Da... sigur că da.

Sirius îi apucă mâna rapid, îi făcu un semn cu capul lui Dumbledore, se transformă iar în câinele negru și fugi repede către ușa a cărei clanță o apăsă cu o labă. Apoi ieși.

– Severus, zise Dumbledore, întorcându-se către Plesneală, știi ce îți voi cere să faci. Dacă ești pregătit...

– Sunt, zise Plesneală.

Părea mai palid ca de obicei, iar ochii săi negri și glaciali scânteiară ciudat.

– Atunci, succes, zise Dumbledore și privi neliniștit cum Plesneală iese tăcut după Sirius.

Trecură mai multe minute până când Dumbledore vorbi iar.

– Trebuie să cobor, zise el în cele din urmă. Trebuie să-i văd pe soții Diggory. Harry, bea și restul poțiunii. Vorbesc cu tine mai târziu.

Harry se întinse la loc între perne, în timp ce Dumbledore dispărea din cameră. Hermione, Ron și doamna Weasley se uitau la el. Nici unul nu vorbi, timp îndelungat.

– Trebuie să bei restul poțiunii, Harry, zise în sfârșit doamna Weasley, atingând din greșeală sacul cu galbeni de pe noptieră, când întinse mâna după sticluță și pocal. Odihnește-te. Încearcă să te gândești la altceva... Gândește-te la ce o să cumperi cu premiul tău!

– Nu vreau aurul, zise Harry, pe un ton absent. Luați-l dumneavoastră. Poate să-l ia oricine. Nu ar fi trebuit să-i câștig. Ar trebui să fie ai lui Cedric.

Lucrul împotriva căruia se tot lupta de când ieșise din labirint amenința să-l copleșească. Simțea cum îi ardeau

colțurile interioare ale ochilor. Clipi și se uită la tavan.

– Nu e vina ta, Harry, șopti doamna Weasley.

– Eu i-am spus lui Cedric să luăm Cupa împreună, zise Harry.

Acum simți cum îl arde și nasul. Ar fi dorit ca Ron să se uite în altă parte.

Doamna Weasley puse poțiunea pe noptieră, se aplecă și îl îmbrățișă pe Harry. Nu ținea minte să mai fi fost vreodată îmbrățișat așa, ca de propria lui mamă. Păru să fie copleșit de tot ce văzuse și i se întâmplase în acea noapte, în timp ce doamna Weasley îl strângea la pieptul ei. Chipul mamei lui, vocea tatălui lui, Cedric, mort pe pământ, toate începură să i se învârtă în minte, până când deveniră aproape de nesuportat, până când crezu că nu mai poate face față valului de durere care vroia să iasă din el.

Se auzi o pocnitură puternică, iar doamna Weasley și Harry se despărțiră. Hermione era lângă fereastră. Ținea ceva strâns în mână.

– Scuze, șopti ea.

– Poțiunea, Harry, zise doamna Weasley repede, ștergându-și lacrimile.

Harry o bău dintr-o înghițitură. Efectul fu instantaneu. Fu cuprins de un somn fără vise, se întinse între perne și nu se mai gândi la nimic.

— Capitolul XXXVII —

ÎNCEPUTUL

Când privi înapoi, o lună mai târziu, Harry descoperi că nu avea prea multe amintiri din zilele care urmaseră nopții aceleia de pomină. Era ca și când ar fi trecut prin prea multe, ca să poată să mai acumuleze altceva. Își amintea numai lucrurile foarte dureroase. Cea mai grea fu întâlnirea cu soții Diggory, care avu loc în dimineața următoare.

Nu dădură vina pe el pentru ce se întâmplase. Din contră, amândoi îi mulțumiră pentru că adusese înapoi corpul neînsuflețit al lui Cedric. Domnul Diggory plânse pe tot parcursul întâlnirii. Durerea doamnei Diggory era dincolo de lacrimi.

– Atunci, înseamnă că nu a suferit, zise ea, după ce Harry îi spuse cum murise Cedric. Până la urmă, Amos, a murit exact când a câștigat turnirul. Cred că a fost foarte fericit.

După ce se ridicară, doamna Diggory se uită la Harry și îi spuse:

– Să ai grijă de tine, da?

Harry luă săculețul de galbeni de pe noptieră.

– Luați-i dumneavoastră, murmură el. Ar fi trebuit să fie ai lui Cedric, el a ajuns primul, luați-i...

Dar ea se îndepărtă repede de el.

– O, nu, sunt ai tăi, dragul meu, nu putem... Păstrează-i...

În seara următoare, Harry se întoarse în Turnul Cercetașilor. Din câte aflase de la Hermione și de la Ron, Dumbledore le vorbise tuturor în dimineața aceea,

la micul dejun. Și le ceruse să-l lase în pace pe Harry, să nu-i pună întrebări și să nu-l forțeze să povestească ce se întâmplase în labirint. Cei mai mulți îl ocoleau pe coridoare, evitându-i privirea. Alții șușoteau când treceau pe lângă el. Harry bănuia că dăduseră crezare articolului scris de Rita Skeeter, despre cât de nebun și de periculos era. Poate că își clădeau propriile teorii despre cum murise Cedric.

Dar își dădu seama că nu prea îi păsa. Cel mai tare îi plăcea când era cu Ron și cu Hermione și vorbeau despre alte lucruri sau îl lăsau să stea liniștit, în timp ce ei jucau șah. Simțea că ei trei aveau o înțelegere tacită... Că fiecare aștepta un semn, o veste, despre ce se petrecea în afara castelului Hogwarts, și că era inutil să facă speculații despre ce urma să se întâmple, până nu erau siguri. Singura dată când deschiseră subiectul fu când Ron îi povesti lui Harry despre întâlnirea dintre doamna Weasley și Dumbledore, înainte de plecarea acesteia.

– S-a dus să-l întrebe dacă nu poți veni direct la noi vara asta, zise el. Dar el vrea să te întorci la familia Dursley, cel puțin la început.

– De ce? se miră Harry.

– Mama a zis că Dumbledore are motivele lui, spuse Ron, dând din cap posomorât. Presupun că trebuie să avem încredere în el, nu?

Singura persoană, în afară de Ron și de Hermione, cu care Harry simțea că putea să stea de vorbă era Hagrid. Având în vedere că nu mai exista un profesor de „Apărare contra Magiei Negre", în orele acelea erau liberi. Și profitară de acea după-amiază de joi ca să îl viziteze pe Hagrid la coliba sa. Era o zi însorită. Colț țâșni pe ușă când se apropiară, lătrând și dând din coadă ca un nebun.

– Cine e? strigă Hagrid, venind la ușă. Harry!

Le ieși în întâmpinare, îl strânse pe Harry cu un braț, îi ciufuli părul și zise:

– Mă bucur să te văd, prietene. Mă bucur foarte mult.

Când intrară în coliba lui Hagrid, văzură două cești cât niște găleți pe masa de lemn din fața șemineului.

– Am băut o ceașcă de ceai cu Olympe, zise Hagrid, tocmai a plecat.

– Cu cine? întrebă Ron curios.

– Cu Madame Maxime, desigur! răspunse Hagrid.

– V-ați împăcat? zise Ron.

– Nu știu la ce te referi, zise Hagrid, prefăcându-se nepăsător, în timp ce scotea mai multe cești din dulap.

După ce făcu ceaiul și le oferi și o farfurie cu biscuiți tari, se sprijini de spătarul scaunului și îl cercetă pe Harry cu ochii săi negri.

– Te simți mai bine? mormăi el.

– Da, zise Harry.

– Ba nu, zise Hagrid. Sigur că nu. Dar o să te simți în curând...

Harry nu zise nimic.

– Știam că o să se întoarcă, continuă Hagrid.

Harry, Ron și Hermione se uitară la el, surprinși.

– Am știut de ani de zile, Harry. Știam că era undeva, așteptând în umbră. Trebuia să se întâmple. Ei bine, acum trebuie să acceptăm lucrul ăsta. O să luptăm. O să-l împiedicăm să ia din nou totul în stăpânire... ăsta e planul lui Dumbledore, oricum. Mare om, Dumbledore ăsta.... Atâta timp cât îl avem pe el, nu-mi fac griji.

Hagrid își ridică sprâncenele stufoase, văzând expresiile neîncrezătoare de pe fețele lor.

– Nu are sens să stăm și să ne frământăm, zise el. Ce va fi, va fi, și o să îl înfruntăm când va fi cazul. Dumbledore mi-a spus ce ai făcut, Harry.

Pieptul lui Hagrid se umflă cu mândrie, când se uită la Harry.

– Ai făcut exact ce ar fi făcut tatăl tău și nu există alte cuvinte de laudă pentru tot ce-ai făcut.

Harry îi zâmbi și el. Era prima dată când zâmbea de zile întregi.

– Ce te-a rugat domnul profesor Dumbledore, Hagrid? întrebă el. A trimis-o pe profesoara McGonagall să-ți spună ție și lui Madame Maxime să veniți la el... în noaptea aia.

– Mi-a găsit o slujbă pentru vară, zise Hagrid. Dar e ceva secret. Nu ar trebui să spun nimănui, nici măcar vouă. Olympe – adică Madame Maxime – s-ar putea să vină cu mine. Cred că o să vină. Cred că am convins-o.

– Are legătură cu Cap-de-Mort?

Hagrid tresări când auzi numele acestuia.

– S-ar putea, zise el evaziv. Dar... cine vrea să vină cu mine să vedem ultimul Homar? Glumeam, glumeam! adăugă el repede, văzând expresiile de pe fețele lor.

*

Cu inima grea, Harry își împachetă cufărul în dormitorul său, în noaptea dinaintea întoarcerii pe Aleea Boschetelor. Ar fi făcut orice să nu se ducă la serbarea de despărțire, care era o ocazie de veselie, de obicei, dar de data asta urma să fie anunțat oficial câștigătorul Campionatului Caselor. Încă de când părăsise aripa spitalului, evitase să se afle în Marea Sală când era multă lume acolo, preferând să mănânce când se golea aproape de tot, ca să evite privirile colegilor.

Când el, Ron și Hermione intrară în sală, văzură din prima clipă că lipseau decorațiunile obișnuite. Marea Sală era în mod normal decorată la serbarea de despărțire în culorile Casei câștigătoare. În această seară însă, pe peretele din spatele mesei profesorilor erau draperii negre. Harry își dădu seama imediat că erau în semn de respect pentru Cedric.

Adevăratul Ochi-Nebun Moody se afla la masa profesorilor, cu piciorul lui de lemn și cu ochiul său magic. Era extrem de agitat și tresărea de fiecare dată când îi vorbea cineva. Harry îl înțelegea prea bine... Probabil că teama lui Moody de atacurile asupra persoanei sale crescuse după prizonieratul de zece luni în propriul cufăr. Scaunul profesorului Karkaroff era gol. Harry se întrebă, în timp ce se

așeza la masa Cercetașilor, unde era Karkaroff în acel moment. Dacă îl găsise Cap-de-Mort?...

Madame Maxime era încă acolo. Stătea lângă Hagrid și discutau încet între ei. Mai încolo, lângă profesoara McGonagall, stătea Plesneală. Ochii i se fixară asupra lui Harry pentru o clipă. Harry se uită și el la Plesneală. Expresia de pe chipul profesorului era greu de descifrat. Părea la fel de acru și de răutăcios ca întotdeauna. Harry continuă să-l privească multă vreme, chiar și după ce Plesneală se uită în altă parte.

Ce făcuse Plesneală la ordinele lui Dumbledore, în noaptea în care se întorsese Cap-de-Mort? Și de ce... de ce... era Dumbledore atât de convins că Plesneală era cu adevărat de partea lor? Fusese spion, Dumbledore o spusese clar în Pensiv. Plesneală fusese spion împotriva lui Cap-de-Mort, „punându-și viața în pericol". Oare îl trimisese să facă iar același lucru? Intrase în contact cu ceilalți Devoratori ai Morții? Pretinsese că nu fusese niciodată cu adevărat de partea lui Dumbledore și că nu făcuse altceva decât să aștepte vremuri mai bune, ca însuși Cap-de-Mort?

Meditația lui Harry fu întreruptă de profesorul Dumbledore, care se ridică de la masa profesorilor. Marea Sală, care oricum era mult mai puțin zgomotoasă ca de obicei, în timpul serbării de sfârșit de an, deveni foarte tăcută.

Dumbledore făcu o pauză, pe când ochii i se opreau asupra mesei Astropufilor. Masa lor fusese cea mai tăcută și cei de acolo aveau chipurile cele mai triste și mai palide din toată sala.

– Mi-ar plăcea să vă spun multe lucruri în această seară, zise Dumbledore, dar întâi trebuie să menționez cu durere pierderea unei persoane deosebite, care ar trebui să fie aici – făcu un semn către masa Astropufilor – bucurându-se de serbare, alături de noi... Vă rog, sculați-vă în picioare și ridicați-vă paharele, în memoria lui Cedric Diggory.

Ca la o comandă, toți se sculară în picioare, își ridicară paharele și spuseră într-un glas, tare și răspicat:

– Cedric Diggory!

Harry o zări pe Cho prin mulțime. Îi curgeau lacrimi pe obraji. Harry își coborî privirea asupra mesei, în timp ce se așezau cu toții la loc.

– Cedric a fost un model care includea toate calitățile care disting Casa Astropufilor, continuă Dumbledore. A fost un prieten bun și loial, nu i-a fost teamă de muncă și aprecia cinstea. Moartea sa v-a afectat pe toți, indiferent dacă îl cunoșteați sau nu. Așadar, cred că aveți dreptul să știți exact cum s-a ajuns la asta.

Harry își înălță capul și se uită la Dumbledore.

– Cedric Diggory a fost ucis de Lordul Întunericului.

Marea Sală se umplu de șoapte și de panică. Cu toții se uitau îngroziți la Dumbledore, nevenindu-le să creadă. Părea perfect calm, în timp ce îi privea cum șușoteau pe înfundate.

– Ministerul Magiei, continuă Dumbledore, nu vrea să vă spun. Este posibil ca unii dintre părinții voștri să fie îngroziți că am făcut-o... Fie pentru că nu cred că Lordul Cap-de-Mort s-a întors, fie pentru că nu sunt de părere că ar trebui să vă spun vouă, fiind atât de tineri... Eu cred însă că este mai bine să spui adevărul decât minciuni, și că orice încercare de a pretinde că Cedric a murit în urma unui accident sau din cauză că a făcut o greșeală este o insultă pentru memoria sa.

Înmărmuriți și speriați, toți elevii din sală se uitau acum la Dumbledore... Sau aproape toți. La masa Viperinilor, Harry îl văzu pe Draco Reacredință murmurându-le ceva lui Crabbe și Goyle. Harry simți cum îl cuprinde un val de mânie. Se forță să se uite iar la Dumbledore.

– Mai este cineva care trebuie menționat în legătură cu moartea lui Cedric, continuă Dumbledore. Vorbesc, desigur, de Harry Potter.

Marea Sală fu traversată de un zumzet, în timp ce câteva capete se întoarceau în direcția lui Harry, înainte de a se uita iar la Dumbledore.

– Harry Potter a reușit să scape de Cap-de-Mort, zise Dumbledore. Și-a riscat viața ca să aducă înapoi trupul neînsuflețit al lui Cedric la Hogwarts. A dat dovadă, din toate punctele de vedere, de un curaj pe care puțini vrăjitori l-au arătat în fața lui Cap-de-Mort, și pentru asta merită să-l cinstim.

Dumbledore se întoarse cu seriozitate către Harry și își ridică iar pocalul. Aproape toată lumea din Marea Sală îi urmă exemplul. Îi rostiră toți numele, ca și pe al lui Cedric, și băură în cinstea lui. Dar, printre elevii ridicați în picioare, Harry văzu că Reacredință, Crabbe, Goyle și mulți alți Viperini rămaseseră pe scaune sfidător, cu pocalele neatinse. Dumbledore, care nu avea un ochi magic, nu îi observă însă.

După ce se așezară toți la loc, Dumbledore continuă:

– Ținta Turnirului celor trei vrăjitori a fost să îmbunătățească și să promoveze comunicarea și prietenia dintre vrăjitori. Având în vedere ce s-a întâmplat – întoarcerea lui Cap-de-Mort – asemenea legături sunt mai importante acum ca niciodată.

Dumbledore se uită la Madame Maxime și la Hagrid, apoi la Fleur Delacour și la colegii ei de la Beauxbatons, la Viktor Krum și la cei de la Durmstrang, de la masa Viperinilor. Harry observă că Viktor Krum părea foarte slăbit, aproape speriat, de parcă s-ar fi așteptat ca Dumbledore să zică ceva aspru.

– Fiecare oaspete din această sală, continuă Dumbledore și ochii i se opriră asupra elevilor de la Durmstrang, vor fi bine veniți aici, oricând vor dori. Vă spun încă o dată tuturor: având în vedere întoarcerea Lordului Întunericului, nu suntem puternici decât dacă suntem uniți, la fel cum suntem vulnerabili dacă suntem separați. Puterea lui Cap-de-Mort de a împrăștia discordie și dușmănie este foarte mare. Nu putem lupta împotriva lui decât dacă vom avea legături puternice de prietenie și multă încredere unii în alții. Diferențele de obiceiuri și limbă nu înseamnă nimic, dacă avem aceleași țeluri și inimile deschise. Eu cred – și în viața mea nu am sperat mai mult

ca acum să mă înșel – că avem de înfruntat cu toții vremuri cumplite și tulburi. Unii dintre voi, prezenți în această sală, au suferit deja din cauza Lordului Cap-de-Mort. Multe dintre familiile voastre au fost destrămate. Acum o săptămână, a fost smuls un elev din mijlocul nostru. Amintiți-vă de Cedric. Amintiți-vă de el, dacă va veni o vreme când va trebui să alegeți între ce este corect și ce este facil, amintiți-vă ce s-a întâmplat cu un băiat care era bun, amabil și curajos, numai pentru că drumul său s-a intersectat cu cel al lui Cap-de-Mort. Amintiți-vă mereu de Cedric Diggory!

*

Cufărul lui Harry era pregătit, iar Hedwig stătea în colivia ei, deasupra acestuia. El, Ron și Hermione așteptau în aglomeratul hol de la intrare, alături de restul celor din anul IV, sosirea trăsurilor care aveau să-i ducă în gara din Hogsmeade. Era o altă zi frumoasă de vară. Presupunea că pe Aleea Boschetelor, când ajungea acolo, chiar în acea seară, trebuia să fie cald și copacii înfrunziți, iar straturile de flori să își reverse puzderia de culori. Gândul nu îi trezea însă nici un sentiment de plăcere.

– 'Arrry!

Se uită în jur. Fleur Delacour urca grăbită treptele de piatră ale castelului. În spatele ei, departe pe domeniile castelului, Harry îl văzu pe Hagrid ajutând-o pe Madame Maxime să înhame doi cai enormi. Trăsura celor de la Beauxbatons se pregătea să își ia zborul.

– Ne vom rrrevedea, sperrr, zise Fleur când ajunse la el, întinzându-i mâna. Sperrr să-mi găsesc un serrrviciu aici, să învăț mai bine limba voastrrră.

– Deja vorbești foarte bine, zise Ron, pe un ton destul de gâtuit.

Fleur îi zâmbi, iar Hermione se încruntă.

– La rrrevederrre, 'Arrry, zise Fleur, întorcându-se să plece. Mi-a făcut plăcerrre să te cunosc!

Harry se mai însenină, în timp ce o privea pe Fleur întorcându-se grăbită la Madame Maxime, fluturându-și părul argintiu în lumina soarelui.

– Oare cum or să se întoarcă elevii de la Durmstrang? se miră Ron. Credeți că pot să manevreze corabia fără Karkaroff?

– Karkaroff nu o manevra, zise o voce aspră. Stătea în cabina lui și ne lăsa pe noi să facem toată treaba.

Krum venise să își la revedere de la Hermione.

– Pot să vorbesc cu tine? o întrebă el.

– A... da... sigur, zise Hermione, părând puțin tulburată, și îl urmă pe Krum, dispărând amândoi în mulțime.

– Ar fi cazul să te grăbești! strigă Ron după ea. Trebuie să vină trăsurile imediat!

Dar îl lăsă pe Harry să se uite după trăsuri și petrecu următoarele minute încercând să vadă peste mulțime unde se duseseră Krum și Hermione. Se întoarseră destul de repede. Ron se uită la Hermione, însă chipul îi era impasibil.

– Mi-a plăcut de Diggory, îi zise Krum brusc lui Harry. A fost mereu politicos cu mine. Mereu. Deși eram de la Durmstrang... Cu Karkaroff, știți voi, adăugă el, încruntându-se.

– Aveți un nou director? întrebă Harry.

Krum ridică din umeri. Întinse mâna ca și Fleur, dădu mâna cu Harry și apoi cu Ron.

În sufletul lui Ron părea să se dea o luptă dureroasă. Krum se îndepărtase deja, când Ron exclamă:

– Nu vrei să-mi dai un autograf?

Hermione se întoarse, zâmbind trăsurilor fără cai care acum se apropiau de ei pe drum, în timp ce Krum, părând surprins, dar mulțumit, semna o bucată de pergament pentru Ron.

*

Vremea nu ar fi putut fi mai diferită în timpul călătoriei lor către King's Cross față de cum fusese la plecarea lor spre Hogwarts, în septembrie. Nu era nici un nor pe

cer. Harry, Ron și Hermione reușiseră să găsească un compartiment numai pentru ei. Ron o ascunsese iar pe Pigwidgeon sub roba lui festivă, pentru a o opri să mai huhuiască încontinuu. Hedwig ațipise, cu capul sub aripă și Șmecherilă stătea ghemuit pe un loc liber, semănând cu o pernă mare, galbenă și pufoasă. Harry, Ron și Hermione vorbiră mai mult și mai liber decât o făcuseră toată săptămâna, în timp ce trenul gonea înspre sud.

Harry simțea că discursul lui Dumbledore de la serbarea de despărțire îl eliberase într-un fel. Acum nu mai era atât de dureros să vorbească despre ce se întâmplase. Abia când veni căruciorul cu prânzul, deschiseră subiectul despre ce credea fiecare că urma să facă Dumbledore pentru a-l opri pe Cap-de-Mort.

Când Hermione se întoarse de la cărucior și își puse banii la loc în ghiozdan, văzură că avea în el un exemplar al ziarului *Profetul zilei*.

Harry se uită la el, nefiind prea sigur că vroia cu adevărat să știe ce era scris în el, dar Hermione, văzându-l cum se uita la el, zise calmă:

– Nu e nimic. Poți să te uiți, dar nu e absolut nimic. M-am uitat zilnic. Doar un articol mic în ziua de după a treia probă, în care scria că ai câștigat turnirul. Nici măcar nu l-au menționat pe Cedric. Absolut nimic despre ce a fost. Eu cred că Fudge îi forțează să țină totul secret.

– Pe Rita n-o s-o facă niciodată să tacă, zise Harry. Nu după asemenea întâmplări.

– Vai, Rita nu a mai scris nimic după a treia probă, zise Hermione, pe un ton destul de secretos. De fapt, adăugă ea, cu o voce ușor tremurată, Rita Skeeter nu va mai scrie nimic pentru o vreme. Asta dacă nu vrea să fac publică arma ei secretă...

– Despre ce vorbești? întrebă Ron curios.

– Am aflat cum asculta conversațiile noastre, când nu i se permitea să vină la Hogwarts, zise Hermione pe nerăsuflate.

Harry avu impresia că Hermione abia aștepta să le

spună asta, de câteva zile, dar se abținuse, având în vedere restul întâmplărilor.

– Cum? zise Harry imediat.

– Cum ai aflat? întrebă Ron, uitându-se la ea.

– Păi, tu ai fost cel care mi-a dat ideea, Harry, răspunse ea.

– Serios? spuse Harry uimit. Cum?

– Când ai spus că nu ar fi putut să afle decât de la o pasăre sau de la o insectă, zise Hermione fericită.

– Nu-mi spune că Rita Skeeter vorbește limba păsărească...

– O, sigur că nu, zise Hermione. Dar, nu știu cum să vă spun... – și vocea Hermionei vibră triumfătoare – Rita Skeeter este un Animagus nedeclarat. Poate să se transforme într-un...

Și Hermione scoase un borcan mic, bine închis la gură.

– Cărăbuș!

– Glumești, zise Ron. Doar nu ai... Doar nu e...

– Ba da, chiar ea e, zise Hermione fericită, arătându-le borcanul.

Înăuntru erau câteva rămurele și frunze, oarecum și un cărăbuș mare și gras.

– Aiurea! Glumești! exclamă Ron, ridicând borcanul la nivelul ochilor.

– Ba nu, zise Hermione, zâmbind. Am prins-o pe pervazul unei ferestre din aripa spitalului. Uitați-vă cu mare atenție și o să observați că are niște semne în jurul antenelor care sunt identice cu ochelarii ăia oribili pe care îi poartă.

Harry se uită și văzu că avea dreptate. Și își mai aminti ceva:

– Era un cărăbuș pe statuia din fața noastră, în noaptea în care l-am auzit pe Hagrid spunându-i lui Madame Maxime despre mama lui!

– Exact, zise Hermione. Și Viktor mi-a dat jos un cărăbuș din păr, după ce discutaserăm lângă lac. Și dacă nu mă înșel, Rita era pe pervaz în timpul orei de „Previziuni despre viitor", în ziua în care te-a durut cicatricea. Se pare că a căutat subiecte... din floare-n floare tot anul!

– Și când l-am văzut pe Reacredință sub pomul ăla, zise

Ron încet.

– Vorbea cu ea, care era în mâna lui, zise Hermione. Știa, desigur. Așa le-a luat interviurile alea drăguțe Viperinilor. Nu le-a păsat că făcea ceva ilegal, atâta timp cât îi dădeau tot felul de informații îngrozitoare despre noi și despre Hagrid.

Hermione luă borcanul înapoi de la Ron și îi zâmbi cărăbușului, care bâzâi supărat prin sticlă.

– I-am spus că o să-i dau drumul după ce o să ne întoarcem la Londra, zise Hermione. Am aruncat o Vrajă de Nedistrus asupra borcanului, știți, ca să nu se poată transforma. Și i-am spus să-și țină articolele pentru ea un an întreg. Să vedem dacă o să poată să renunțe la prostul obicei de a mai scrie minciuni oribile despre oameni.

Zâmbind senină, Hermione puse borcanul la loc în ghiozdan.

Ușa compartimentului se deschise.

– Câtă istețime, Granger, zise Draco Reacredință.

Crabbe și Goyle erau în spatele lui. Toți trei păreau mai mulțumiți de ei, mai aroganți și mai amenințători ca oricând.

– Deci, zise Reacredință încet, intrând puțin în compartimentul lor și rânjind la ei, ai prins o reporteră jalnică și Potter e iarăși preferatul lui Dumbledore. Mare brânză!

Rânjetul i se lăți. Crabbe și Goyle se uitară urât.

– Încercați să nu vă gândiți la ce s-a întâmplat, nu? zise Reacredință încet, uitându-se la toți trei. Vreți să vă prefaceți că nu s-a întâmplat nimic, nu?

– Ieși! izbucni Harry.

Nu mai fusese în preajma lui Reacredință de când îl văzuse șoptindu-le ceva lui Crabbe și Goyle, în timpul discursului lui Dumbledore despre Cedric. Simțea cum îi țiuiau urechile. Ținea strâns bagheta în buzunarul robei.

– Te-ai alăturat celor care vor pierde, Potter! Te-am avertizat! Ți-am zis că ar trebui să-ți alegi prietenii cu mai mare grijă, ții minte? Când ne-am întâlnit în tren, în prima zi la Hogwarts? Ți-am zis să nu te înhăitezi cu nimicuri ca ei!

Făcu un semn cu capul către Ron și Hermione.

– Acum e prea târziu, Potter! Or să fie primii care or să moară, acum că s-a întors Lordul Întunericului! Cei cu sânge-mâl și iubitorii de Încuiați! Mă rog, nu chiar primii... Diggory a fost pri...

Era ca și când cineva dăduse drumul unei cutii cu artificii în compartiment. Orbit de lumina vrăjilor care țâșniseră din toate direcțiile, asurzit de pocnituri, Harry clipi și se uită pe jos.

Reacredință, Crabbe și Goyle zăceau toți trei inconștienți pe prag. El, Ron și Hermione erau în picioare. Fiecare folosise câte un blestem diferit. Și nu erau singurii...

– Ne-am gândit să vedem ce mai faceți, zise Fred hotărât, călcând pe Goyle, ca să intre în compartiment.

Avea bagheta scoasă, ca și George, care avu grijă să se împiedice de Reacredință când îl urmă pe Fred în compartiment.

– Interesant efect, zise George, uitându-se la Crabbe. Cine a folosit Blestemul Furunculus?

– Eu, zise Harry.

– Ciudat, zise George vesel. Eu am folosit Picioare-de-Gelatină. Se pare că astea două nu ar trebui amestecate. Parcă i-ar fi crescut tentacule pe față. Ei bine, hai să nu-i lăsăm aici, strică decorul...

Ron, Harry și George îi rostogoliră cu picioarele, îi împinseră afară din compartiment și îi întoarseră cu fața în sus pe Reacredință, pe Crabbe și pe Goyle, care continuau să zacă inconștienți, fiecare dintre ei arătând groaznic, din cauza amestecului de blesteme cu care fuseseră loviți... Se întoarseră apoi în compartiment și închiseră ușa.

– Vrea cineva să joace Pocnitori-Explozive? întrebă Fred, scoțând un pachet de cărți.

Erau la jumătatea celui de-al cincilea joc, când Harry se hotărî să-i întrebe.

– Acum ne spuneți? îi zise el lui George. Pe cine șantajați?

– Ah, zise George sumbru. Asta vrei să știi...

– Nu contează, zise Fred, clătinând repede din cap. Nu a fost nimic important. Acum nu mai e, oricum.

– Am renunțat, zise George, ridicând din umeri.

Dar Harry, Ron și Hermione continuară să-i întrebe și până la urmă Fred spuse:

– Bine, bine, dacă vreți să știți... Pe Ludo Bagman.

– Bagman? zise Harry tăios. Vrei să spui că era implicat în...

– Nu, spuse George sumbru. Nimic de genul ăsta. Idiotul. Nu are destulă minte pentru așa ceva.

– Ei bine, atunci, ce a fost? se interesă Ron.

Fred ezită, apoi spuse:

– Țineți minte pariul pe care l-am făcut cu el la Cupa Mondială de Vâjthaț? Că va câștiga Irlanda, dar Krum va prinde hoțoaica?

– Da, ziseră Harry și Ron încet.

– Ei bine, idiotul ne-a plătit cu galbeni de la spiriduși, pe care îi prinsese de la mascotele irlandeze.

– Și?

– Și, zise Fred repede, au dispărut, nu? Până în dimineața următoare, duși au fost!

– Dar... trebuie să fi fost un accident, nu? zise Hermione.

George râse cu amărăciune.

– Da, asta am crezut și noi la început. Ne-am gândit că, dacă i-am scrie și i-am spune că a greșit, o să ni-i dea. Dar nici pe departe. Ne-a ignorat scrisoarea. Am tot încercat să vorbim cu el la Hogwarts, dar tot timpul inventa câte o scuză ca să scape de noi.

– Până la urmă, a ieșit urât, zise Fred. Ne-a spus că eram prea tineri ca să pariem și că nu ne dă nimic.

– Așa că ne-am cerut banii înapoi, spuse George, uitându-se urât.

– Doar nu a refuzat! zise Hermione cu patimă.

– Corect din prima încercare, admise Fred.

– Dar erau toate economiile voastre! zise Ron.

– Mie îmi spui, oftă George. Desigur, până la urmă am aflat ce se întâmpla de fapt. A avut și tatăl lui Lee Jordan ceva probleme cu Bagman. Se pare că are mari necazuri cu goblinii. A împrumutat o grămadă de aur de

la ei. L-au încolțit câțiva după Cupa Mondială de Vâjthaț și i-au luat tot aurul pe care îl avea la el. L-au urmat până la Hogwarts ca să nu-l scape din ochi. A pierdut totul la jocurile de noroc. Nu mai are nici măcar câțiva galeoni. Și știți cum a încercat idiotul să le dea banii înapoi goblinilor?

– Cum? întrebă Harry.

– A pariat pe tine, amice, zise Fred. A pariat că o să câștigi turnirul. A pariat cu goblinii.

– Deci, de asta tot încerca să mă ajute să câștig! se bucură Harry. Ei bine, am câștigat, nu? Așa că poate să vă dea înapoi aurul!

– Da' de unde! zise George, clătinând din cap. Goblinii sunt la fel de necinstiți ca el. Au zis că ai fost la egalitate cu Diggory și că Bagman a zis că o să câștigi singur. Așa că Bagman a trebuit s-o ia la sănătoasa. A fugit după a treia probă.

George oftă din rărunchi și începu să împartă iar cărțile.

Restul călătoriei trecu destul de plăcut. Harry și-ar fi dorit să poată dura toată vara, de fapt, și să nu mai ajungă niciodată la „King's Cross"... Dar, după cum învățase anul acela, timpul nu încetinea deloc – ba din contră! – când te aștepta ceva neplăcut pe viitor, așa că mult prea curând Expresul Hogwarts încetini la peronul 9 și $^{3}/_{4}$. Haosul și zgomotul umplură culoarele, în timp ce elevii începeau să se dea jos. Ron și Hermione trecură cu greu peste Reacredință, Crabbe și Goyle, lovindu-i din când în când cu cuferele.

Harry rămase la urmă.

– Fred... George... Stați puțin!

Gemenii se întoarseră. Harry își deschise cufărul și își scoase premiul primit la turnir.

– Luați-i, zise el și aruncă sacul în mâinile lui George.

– Poftim? zise Fred, rămas mut de uimire.

– Luați-i, repetă Harry hotărât. Nu îi vreau...

– Te-ai țicnit, zise George, încercând să-i dea sacul înapoi

lui Harry.

– Nu, zise Harry. Luați-i și apucați-vă de invențiile voastre. Sunt pentru magazinul de glume...

– S-a ticnit, zise Fred, pe un ton plin de admirație.

– Ascultați-mă, zise Harry ferm. Dacă nu îi luați, o să trag apa după ei. Nu îi vreau și nu am nevoie de ei. Dar mi-ar plăcea foarte mult să râd puțin. Tuturor o să ne prindă bine un râs sănătos. Am sentimentul că în curând o să ne trebuiască mai mult ca de obicei.

– Harry zise George încet, cântărind sacul cu bani în mână, trebuie să fie cam o mie de galeoni aici.

– Da, zise Harry, zâmbind. Gândește-te câte prăjituri cu cremă-canar înseamnă asta.

Gemenii se uitară la el.

– Dar să nu-i spuneți mamei voastre de unde îi aveți... Deși s-ar putea să nu mai fie atât de dornică să intrați în Minister, dacă stăm să ne gândim...

– Harry, începu Fred, dar Harry își scoase bagheta.

– Fii atent, zise el încet, luați-i, sau arunc un blestem asupra voastră. Acum știu unele de milioane! Dar faceți-mi și mie o favoare, da? Cumpărați-i altă robă festivă lui Ron și spuneți-i că este de la voi.

Ieși din compartiment, înainte ca ei să mai apuce să spună un cuvânt, călcând peste Reacredință, Crabbe și Goyle, care încă zăceau pe jos, acoperiți de urmele blestemelor.

Unchiul Vernon îl aștepta dincolo de barieră. Doamna Weasley era aproape de el. Îl îmbrățișă pe Harry foarte strâns când îl văzu și îi șopti la ureche:

– Cred că Dumbledore te lasă să stai la noi până la sfârșitul verii. Mai vorbim, Harry.

– Pa, Harry, zise Ron, bătându-l pe umăr.

– Pa, Harry! strigă și Hermione și făcu ce nu mai făcuse niciodată: îl sărută pe obraz.

– Harry... mersi, murmură George, în timp ce Fred îl aproba, făcând semne entuziaste cu capul.

Harry le făcu semn cu ochiul, se întoarse la Unchiul

Vernon și îl urmă încet, ieșind din gară. Nu avea nici un sens să-și facă griji de pe acum, își spuse el, când se urcă pe bancheta din spate a mașinii Unchiului Vernon.

După cum spusese Hagrid, ce va fi, va fi... Și avea să vadă ce era de făcut la momentul potrivit...

CUPRINS

Capitolul I
CASA CRUPLUD 5
Capitolul II
CICATRICEA 19
Capitolul III
INVITAȚIA 29
Capitolul IV
ÎNAPOI ÎN VIZUINĂ 41
Capitolul V
WEASLEY BING-BONG 51
Capitolul VI
PORTALUL 63
Capitolul VII
BAGMAN ȘI CROUCH 71
Capitolul VIII
CUPA MONDIALĂ DE VÂJTHAȚ 89
Capitolul IX
SEMNUL ÎNTUNECAT 107
Capitolul X
BALAMUC LA MINISTER 131
Capitolul XI
ÎN EXPRESUL DE HOGWARTS 143

Capitolul XII
TURNIRUL CELOR TREI VRĂJITORI 155
Capitolul XIII
OCHI-NEBUN MOODY 173
Capitolul XIV
BLESTEME DE NEIERTAT 187
Capitolul XV
BEAUXBATONS ȘI DURMSTRANG 203
Capitolul XVI
POCALUL DE FOC 221
Capitolul XVII
CEI PATRU CAMPIONI 241
Capitolul XVIII
EVALUAREA BAGHETELOR 255
Capitolul XIX
ȚINTATUL MAGHIAR 277
Capitolul XX
PRIMA PROBĂ 299
Capitolul XXI
SPIRIDUȘII DE CASĂ 321
Capitolul XXII
O PROBĂ NEAȘTEPTATĂ 341
Capitolul XXIII
BALUL DE CRĂCIUN 357
Capitolul XXIV
LOVITURA RITEI SKEETER 385
Capitolul XXV
OUL ȘI OCHIUL 407

Capitolul XXVI
A DOUA PROBĂ 425
Capitolul XXVII
AMPRENTĂ SE ÎNTOARCE 451
Capitolul XXVIII
NEBUNIA DOMNULUI CROUCH 475
Capitolul XXIX
VISUL 501
Capitolul XXX
PENSIVUL 517
Capitolul XXXI
A TREIA PROBĂ 537
Capitolul XXXII
FIBRĂ, SÂNGE ȘI OS 563
Capitolul XXXIII
DEVORATORII MORȚII 571
Capitolul XXXIV
PRIORI INCANTATEM 585
Capitolul XXXV
VERITASERUM 595
Capitolul XXXVI
DESPĂRȚIREA DRUMURILOR 615
Capitolul XXXVII
ÎNCEPUTUL 635

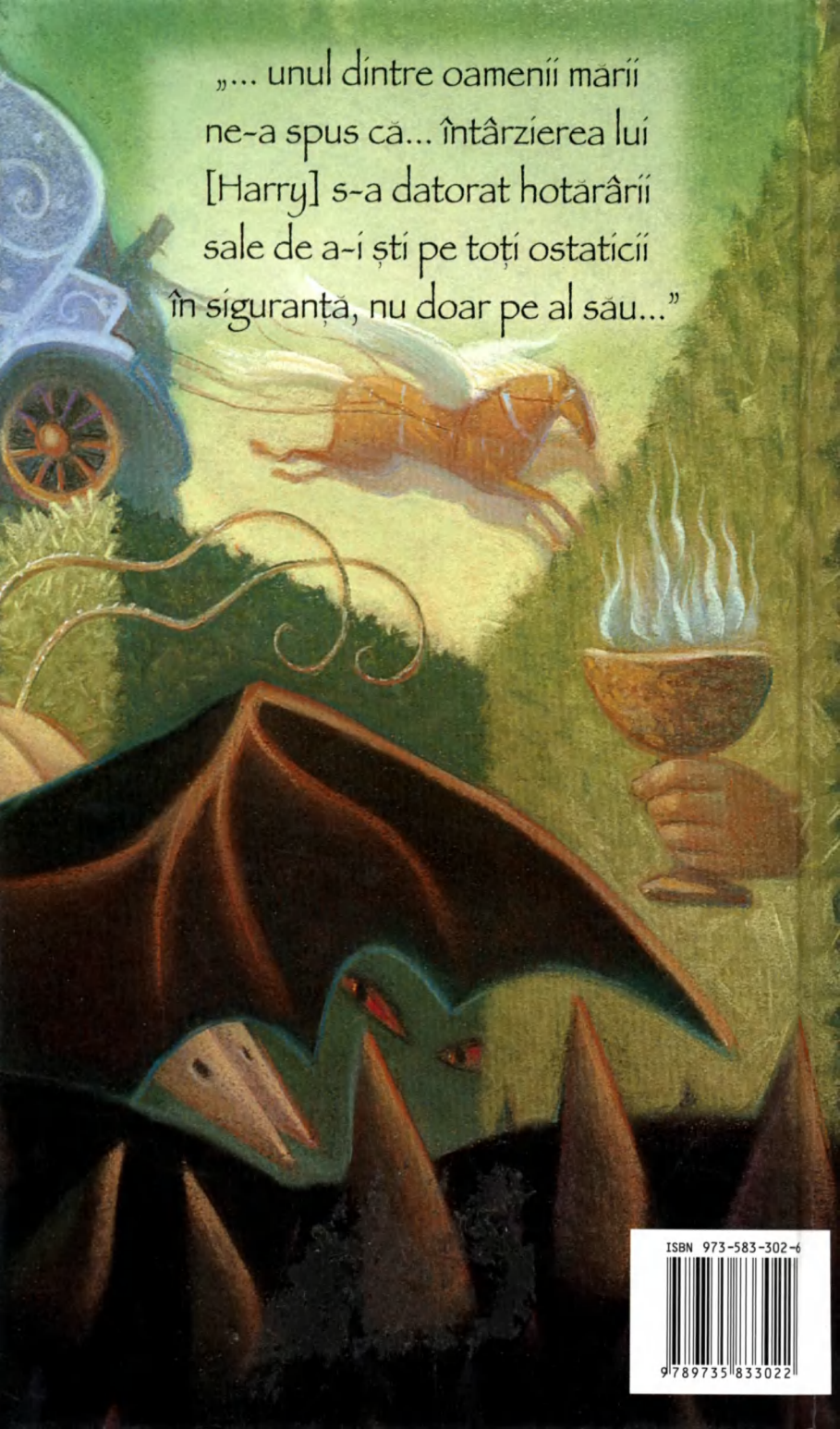
„... unul dintre oamenii mării
ne-a spus că... întârzierea lui
[Harry] s-a datorat hotărârii
sale de a-i ști pe toți ostaticii
în siguranță, nu doar pe al său...”

ISBN 973-583-302-6
9 789735 833022